VỆ TƯ LÝ TRUYỀN KỲ
THE 'W' FILES
DIỄN VIÊN
LA GIA LƯƠNG
MÔNG GIA TUỆ
ĐƯỜNG VĂN LONG
ĐẶC BIỆT DIỄN XUẤT
QUÁCH TẤN AN
HƯỚNG HẢI LAN
http://daotieuu.blogspot.com
VỆ TƯ LÝ TRUYỀN KỲ
THE 'W' FILES

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

https://thuviensach.vn

HỒ NƯỚC

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Vệ Tư Lý Hệ Liệt

Chương 1

ồ nước rất xanh, cũng rất yên tĩnh.

Đó là một cái hồ nhỏ ở trong một vùng đồi núi. Vùng đồi núi này trông rất là xấu xí, cho nên càng làm tôn lên vẻ xinh đẹp của hồ nước, ở một bên hồ tràn ngập lục bình, đang có mấy chú ếch xanh mới đứt đuôi đang nhảy lên nhảy xuống trên mấy tấm lục bình lớn.

Bên hồ có rất nhiều người, đó là một ngày nghỉ, có người đang ăn cơm dã ngoại, cũng có người đang chơi đùa ở cạnh hồ. Có một giáo viên trẻ tuổi mang theo mười học trò làm một chuyến du lịch ở vùng ngoại ô.

Những đứa bé khoảng 11, 12 tuổi, hầu như đều thích bắt một vài sinh vật nhỏ để về nuôi, giáo viên trẻ tuổi dẫn theo mười học trò đều ở cái lứa tuổi này. Bọn chúng nhao nhao lao vào trong hồ nước, đứa to gan nhất còn đến chỗ sâu ngang eo, gập người xuống mò cá ở trong lớp bùn của hồ.

Bọn chúng cười đùa, giúp nhau hắt nước, có đứa bắt được chú ếch xanh, có đứa chụp được nòng nọc.

Trong đó có một học sinh gan dạ nhất, nó không ngừng đi về phía trước cho đến lúc nước ngập đến ngực nó, nó đột nhiên trượt chân cả người đều đã rơi xuống nước. Nó lập tức kêu to. Nó kêu được hai tiếng cả người đã chìm vào trong nước rồi!

Tất cả mọi người trong hồ đều hoảng loạn, vị giáo viên trẻ tuổi vội vàng nhảy vào trong hồ, y là một tay bơi lội thiện nghệ, bơi tới vị trí đứa trẻ

https://thuviensach.vn

xảy ra tai nạn, náu mình vào trong nước cứu đứa bé kia lên.

Đứa bé kia đã uống no nước trong hồ, sau khi được cứu vào bờ, qua một lúc hô hấp nhân tạo nó hộc nước ra rồi tỉnh lại.

Chuyến du lịch tất nhiên bị dừng lại. Có người cho mượn chiếc xe để vị giáo viên kia đưa học trò tới bệnh viện, qua sự kiểm tra của bác sĩ ở trong bệnh viện cho rằng đứa trẻ ngoài bị chấn động thần kinh, cũng không có chuyện gì, vì vậy giáo viên đưa đứa trẻ về nhà.

Đó là một tuần lễ trước khi xảy ra chuyện.

Vị giáo viên trẻ tuổi kia, bây giờ đang ngồi ở phía đối diện với tôi, đang kể lại cho tôi nghe những việc đã phát sinh vào hôm đó, tôi cố gắng bình tĩnh lắng nghe. Nhưng thực ra trong lòng tôi đã cực kì bực mình rồi.

Tôi cũng không biết vị giáo viên kia, sở dĩ y có thể tới gặp tôi, là vì một cú điện thoại của Tiểu Quách, ở trong điện thoại y đã nói cho tôi biết là có một người có một câu chuyện hoang đường tới mức làm cho người ta khó mà tin được muốn kể cho tôi nghe, y hỏi tôi có hứng thứ không. Nếu thật sự có một câu chuyện cực kì hoang đường, tôi chắc chắn sẽ có hứng thú rửa tai lắng nghe, hơn nữa, tôi còn hy vọng câu chuyện càng hoang đường càng tốt.

Vì vậy, vị giáo viên trẻ tuổi kia đã tới đây, trước tiên y giới thiệu cho tôi biết năm nay y hai mươi bốn tuổi, tên là Giang Kiến, nghề nghiệp là giáo viên. Lúc tôi mới nhìn thấy y, nhìn gương mặt y tràn ngập vẻ lo lắng khó mà hình dung nổi, còn tưởng rằng mình sẽ được nghe một câu chuyện cực kì cổ quái.

Nhưng mà nghe y nói tới nửa tiếng, y chỉ nói được mình đã cứu được một cậu học trò gặp chuyện ngoài ý muốn khỏi cái hồ nhỏ kia ra sao.

https://thuviensach.vn

Câu chuyện này thật sự không thể coi là câu chuyện hoang đường, mà thậm chí không thể coi là một câu chuyện. Đây là chẳng qua là chuyện hết sức bình thường, nếu như kết cục của nó, là đứa bé kia không được chữa trị khỏi đã bỏ mình, chuyện đó còn có thể khiến cho người nghe khóc nức nở một lúc, nhưng chuyện này cũng không được tính là tin tức gì rất lớn, trẻ con không biết gì bị chết đuối là chuyện thường đọc thấy ở trên báo chí.

Y vừa nói vừa mong rằng tôi bình tĩnh, như thật sự hy vọng là tôi sẽ có phản ứng nhiệt liệt. Nhưng tôi cũng đã biểu hiện thành thật mà chẳng thèm khách khí đó là ngáp liên tục. Sau khi y nói xong một phần câu chuyện, tôi lại ngáp một cái: -Chuyện đó rất tốt, anh đã cứu nó lên! Chẳng qua chỉ là một câu nói lễ phép cho qua chuyện, mà y dường như cũng nhìn thấy tôi không có bao nhiêu hứng thú với chuyện kể của y, cho nên y vội vàng nói: -Thế nhưng, đã tới chuyện lạ rồi.

Tôi miễn cưỡng nhịn một cái ngáp, nói:

-Mời nói.

Y dựng thẳng người, nói:

-Tôi đưa Vương Chấn Nguyên - là tên của em học sinh . Sau khi cứu lên, lúc đầu không có chuyện gì nhưng mà...Nhưng mà...

Tôi mệt mỏi nói thẳng vào vấn đề:

-Anh phải nói về chuyện lạ.

-Đúng vậy! Đúng vậy! - Đối với sự thúc giục chẳng khách sáo của tôi, vị giáo viên trẻ tuổi này có chút xấu hổ, y không ngừng đồng ý, sau đó nói:

-Trong mấy ngày nay, tôi phát hiện Vương Chấn Nguyên đã thay đổi.

Tôi hơi hứng thú về hai từ "Thay đổi".

https://thuviensach.vn

-Trở nên như thế nào?

-Em ấy trở nên, ai, tôi không nói được. Nhưng tôi là thầy giáo của em ấy, tôi đã dậy em ấy được ba năm, tôi có thể nhận ra sự thay đổi của em ấy. Tôi cảm thấy dường như em ấy không phải là Vương Chấn Nguyên nữa.

Tôi cau mày vì thật sự tôi không hiểu y đang nói cái gì.

Nhưng y bỗng nhiên lên giọng, nó thể hiện những lời này là lấy hết dũng khí để nói, y nói:

-Vệ tiên sinh, ông có tin vào chuyện “Mượn xác hoàn hồn" không?

Tôi ngẩn người, ở trong sát na đó, tôi suýt nữa đã cười ầm lên (từ năm 1986 kiến thức của Vệ Tư Lý không ngừng tăng tiến, hai mươi năm trước khi nghe tới Mượn xác hoàn hồn thì sẽ cười, nhưng bây giờ nghe thấy thì không cười, hơn nữa còn khẳng định là thật sự có chuyện như thế.) nhưng tôi không cười, bởi vì tôi nghĩ tới vừa rồi mình còn nghi ngờ tất cả những điều Giang Kiến nói đều rất vô vị, bây giờ y bỗng nhiên đề cập tới chuyện "Mượn xác hoàn hồn" có đủ cả thần bí quái đản, mạo hiểm kích thích, tôi phải tỏ ra hoan nghênh mới đúng, sao có thể cười y được? Nhưng tôi vẫn cố hết sức mới có thể kiềm chế chính mình không bật cười thành tiếng.

Bởi vì, dù thế nào đi nữa, loại chuyện "Mượn xác hoàn hồn" qua lời một giáo viên còn trẻ với một thái độ trịnh trọng như thế, luôn luôn là một chuyện tức cười.

Tôi từ tốn hít một hơi:

-Tất nhiên tôi đã nghe thấy, các quốc gia trên thế giới đều có các loại truyền thuyết, nhưng đại đa số đều đã phát sinh từ rất lâu, ý của anh nói là học sinh của anh... - Tôi nói tới đây thì ngừng lại một lúc.

Giang Kiến đã vội vàng nói tiếp:

https://thuviensach.vn

-Dạ vâng, Vương Chấn Nguyên, em ấy không còn là Vương Chấn Nguyên, ý của tôi là: Lúc tôi cứu em ấy từ hồ nước lên thì đã chết, còn người mà tôi cứu sống lại là một người khác. Tuy nhiên người nọ vẫn là Vương Chấn Nguyên.

Y nói vô cùng lộn xộn nhưng tôi vẫn chuyên tâm lắng nghe. Đây là một chuyện vô cùng lộn xộn, không thể dùng ngôn ngữ bình thường để hiểu rõ những lời y nói ra. Tôi suy nghĩ một lúc rồi mới nói: -Tôi hiểu, Vương Chấn Nguyên mà anh cứu sống đã biến thành một người khác, là một linh hồn khác nhập vào thân thể của cậu ta, có phải anh muốn nói vậy đúng không?

-Có thể nói vậy!

-Xin anh hãy khẳng định câu trả lời giúp tôi! - Tôi cũng lên giọng. Giang Kiến thở ra một câu: -Kì thực tôi cũng rất khó khẳng định!

Tôi hơi tức giận:

-Có gì mà khó khẳng định, nếu có một linh hồn khác nhập vào trong cơ thể của cậu ta, như vậy cậu ấy sẽ không cho mình là Vương Chấn Nguyên, sẽ nói như một người khác, cậu ta sẽ hoàn toàn biến thành một người khác, hiện nay có phải như thế không?

Giang Kiến lắc đầu:

-Không phải!

Mượn xác hoàn hồn là Giang Kiến nói ra, nhưng nếu quả thật có chuyện như thế thì tình hình phải giống như lời tôi nói. Mặc dù, tôi chưa bao giờ thấy chuyện "Mượn xác hoàn hồn" (ai thấy qua?), nhưng mà tất cả những chuyện "Mượn xác hoàn hồn" trong truyền thuyết chính là giống như thế, nhưng Giang Kiến lại nói là "Không phải"!

https://thuviensach.vn

Mượn xác hoàn hồn là do Giang Kiến nói ra, mà nếu thật sự có chuyện Mượn xác hoàn hồn thật, thì nó phải giống những điều tôi đã nêu. Mặc dù, tôi chưa bao giờ gặp chuyện Mượn xác hoàn hồn, nhưng mà tất cả những chuyện Mượn Xác Hoàn Hồn trong truyền thuyết đều có dạng như thế, ấy vậy Giang Kiến còn bảo không phải!

Tôi trừng to mắt nhìn y, y gãi gãi đầu:

-Vệ tiên sinh, xin ông hãy nghĩ hộ tôi, tôi nên nói thế nào mới phải. . . Ừm. . . Tôi phải nói, em ấy vừa chính là bản thân em ấy, nhưng đột nhiên lại không phải.

-Có ý gì?

-Tôi. . . Lấy một ví dụ mà nói, hôm học môn quốc văn, tôi bảo em ấy đọc một đoạn văn, y đang đọc nhưng chỉ mới đọc vài câu, em ấy bỗng nhiên dùng một giọng nói khác.

Tôi nghe đến đấy, không khỏi nổi hết cả da gà, cảm giác cả người phát lạnh, đây thật sự là một chuyện rất đáng sợ!

Tôi vội hỏi:

-Cậu ta nói cái gì?

-Tôi không biết - Giang Kiến vội vàng giải thích: -Ý của tôi là: Tôi không biết em ấy đang nói cái gì, giọng nói của em ấy rất lớn, hình như là đang cãi nhau với người khác, chính là một thứ tiếng địa phương tôi nghe không hiểu, trong số những học sinh của tôi có một em là người Hồ Nam, theo lời em này nói, đó là giọng Hồ Nam (1), em chỉ nghe tổ phụ của mình đã từng nói giống như thế này.

Tôi ngẩn người ra một lúc lâu rồi mới hỏi:

https://thuviensach.vn

-Còn ví dụ thứ hai?

-Có, lúc em ấy đang nghe viết tiếng anh, đột nhiên viết ra những chữ tiếng anh cực kì lưu loát, Vệ tiên sinh, tôi đem đến quyển vở luyện viết của trò ấy, xin ông hãy nhìn xem.

Giang Kiến lấy ra một quyển vở luyện viết, tôi gấp tới mức chưa kịp cầm lấy đã vội lật từng tờ một.

Tờ thứ nhất và tờ thứ hai đều là những nét chữ cực kì ngây thơ, nhưng đến tờ thứ ba, lại là những chữ tiếng anh cực kì lưu loát thuần thục, nếu như không phải là một người thường xuyên viết tiếng anh thì sẽ khó mà viết ra được những chữ như thế. Mà sau năm hàng chữ kia lại là những chữ cực kì ngây thơ.

Tôi xem một lúc lâu, khẳng định hai loại chữ viết kia mặc dù khác nhau, nhưng được viết bằng cùng một cây bút, và cùng một loại mực nước.

Tôi ngẩng đầu lên:

-Có thể là có người viết hộ cậu ta.

Giang Kiến lắc đầu:

-Không có khả năng, nghe viết tiếng anh là được thực hiện ở trong phòng học. Lúc ấy tôi cũng không để ý, lúc về nhà sửa vở luyện viết, tôi mới phát hiện ra những hàng chữ này, lúc tôi đọc những chữ này, cho dù có người viết hộ, nhưng làm sao họ biết tôi sẽ đọc cái gì?

Những lời của Giang Kiến cực kì có lý, bảo có người viết hộ là không phải rồi.

Tôi lại ngẩn người hồi lâu:

-Anh đã hỏi Vương. . . Vương Chấn Nguyên chưa?

https://thuviensach.vn

-Tôi đã hỏi em ấy về những hàng chữ này là thế nào? Em ấy cũng không trả lời được.

-Còn có chuyện gì lạ nữa không? - Tôi lại hỏi.

-Trong trường học không còn chuyện gì nữa, nhưng tôi đã hỏi phụ huynh của em ấy. Mẹ của em ấy nói có một lần vào lúc nửa đêm, Vương Chấn Nguyên bỗng nhiên la hét, nói những lời họ nghe không hiểu. Nhưng bọn họ chỉ cho rằng Vương Chấn Nguyên nói mê, cho nên mới không để ý, còn có một lần. . . Giang Kiến nói tới đây, sắc mặt y thay đổi. Tôi vội hỏi:

-Thế nào?

Giang Kiến nói:

-Còn có một lần, lúc đang ăn cơm,em ấy bỗng nhiên thích ăn trứng muối, ăn hết cả đĩa, mà trước kia thì em ấy chưa bao giờ ăn. Và một lần gần đây, em ấy bỗng nhiên đọc say sưa một bản bút kí đời nhà Thanh trên giá sách của cha em ấy.

Giang Kiến thấy tôi không nói gì, y tiếp tục nói:

-Đó là một ít tư liệu tôi thu thập hiện nay.

Tôi cau mày:

-Chuyện này thật sự rất quái lạ, một người sau khi chịu đựng sự sợ hãi, cũng quyết sẽ không bỗng nhiên biết nói một thứ tiếng khác, viết một loại chữ khác.

-Đó là vì lý do gì? Vệ tiên sinh, ông có đáp án chưa?

Tôi ngây người một lúc, rồi mới nói:

-Chưa, chí ít tôi phải gặp anh bạn nhỏ kia đã.

https://thuviensach.vn

Tôi đứng lên:

-Tốt, chúng ta phải đi ngay bây giờ.

Câu chuyện của Giang Kiến, thật sự là đủ hoang đường rồi, dựa vào những lời kể của y, cái danh từ :Mượn xác hoàn hồn, hiển nhiên là không chính xác, bởi vì bản thân Vương Chấn Nguyên vẫn tồn tại, mà chẳng qua là có một "Linh hồn" (giả định có linh hồn), xuất hiện tùy lúc trên người cậu ta.

Vậy nên kêu là gì nhỉ? Hình như phải gọi là "Quỷ bám vào người" , như một vài nhà linh cảm học tự xưng là mình có thể làm được như vậy.

Hiển nhiên, suy đoán bây giờ thì chỉ là vô dụng mà thôi, trước tiên tôi phải gặp được Vương Chấn Nguyên đã rồi sẽ bàn sau.

Nửa giờ sau, chúng tôi đã ở trong nhà của Vương Chấn Nguyên.

Gia đình của Vương Chấn Nguyên là điển hình của một gia đình khá giả, bọn họ ở trong một căn hộ thuộc một tòa cao ốc, cha của cậu ta có một công việc ổn định với thu nhập tương đối khá, mẹ của cậu ta là một người phụ nữ trung niên rất hiền lành, mà Vương Chấn Nguyên là đứa con trai duy nhất của bọn họ.

Lúc chúng tôi tới nơi, mẹ của Vương Chấn Nguyên đang đánh bài với ba vị phu nhân khác. Nhìn thấy Giang Kiến, Vương phu nhân liền đứng dậy, lễ phép nói:

-Thầy Giang.

Giang Kiến vội vàng hỏi:

-Chấn Nguyên đâu ạ?

https://thuviensach.vn

-Cháu nó đang làm bài ở trong phòng. Vị này là. . . - Vương phu nhân nhìn sang tôi.

-Tôi là đồng nghiệp của thầy Giang. - Tôi nói dối.

-Mời hai vị tới phòng của cháu. - Vương phu nhân mở cửa phòng cho chúng tôi. Cửa phòng vừa mở ra, cả hai chúng tôi đều ngẩn người.

Tôi nhìn thấy một đứa trẻ gầy còm tựa người vào trên bàn, đang tập trung tinh thần vào việc đọc sách. Quyển sách đó rất dầy và rất lớn, nó là một quyển bách khoa toàn thư bằng tiếng anh.

Một đứa trẻ ở độ đuổi như thế xem một quyển bách khoa toàn thư bằng tiếng anh không phải là không có nhưng đủ làm cho chúng tôi phải ngẩn người.

Vương phu nhân bảo: -Đứa trẻ này gần đây rất chăm học.

Bà lên giọng gọi to: -Chấn Nguyên, thầy Giang tới này!

Bà phải gọi tới hai lần, đứa trẻ kia mới đột nhiên quay đầu lại, mà lúc đó, tôi cũng đã tới gần bàn học của cậu ta. Đến gần bàn học của cậu ta, tôi càng thêm kinh ngạc.

Bởi vì tôi phát hiện ra, cậu ấy đang xem phần có liên quan tới pháp luật ở trong quyển bách khoa toàn thư bằng tiếng anh.

Một đứa trẻ mười một tuổi sẽ không nảy sinh hứng thú với phần đó, nhưng hiển nhiên Vương Chấn Nguyên đang đọc rất chú tâm, bởi vì trong đó có một đoạn cậu ta còn gạch đỏ, và trong tay cũng đang cầm một cây bút đỏ.

Nói thực ra, cả một đoạn danh từ pháp luật bằng tiếng anh kia tôi đều chưa hiểu được, có thể là Vương Chấn Nguyên….Lúc tôi đang kinh ngạc

https://thuviensach.vn

chưa nói được ra lời, cậu ta đã đứng lên, gọi to: -Thầy Giang!

Giang Kiến khẽ gật đầu: -Em cứ ngồi xuống đi, gần đây em cảm thấy thế nào, không ngại nói thật với thầy chứ.

-Rất hứng thú? - Vương Chấn Nguyên mở to hai mắt. Hiển nhiên cậu không biết mình nên nói gì cho phải. Tôi đưa mắt liếc sang Giang Kiến một cái: -Trò Vương, có phải cậu cảm thấy rất thích thú với các vấn đề pháp luật?

Bây giờ, tôi đã nhìn thấy rõ đoạn văn mà Vương Chấn Nguyên dùng bút đỏ gạch lại là câu hỏi giải thích án mưu sát dựa trên căn cứ chính xác. Con mắt Vương Chấn Nguyên càng mở to ra, nhìn sắc mặt của cậu hình như không biết trả lời sao với câu hỏi mà tôi đưa ra. Tôi lại chỉ vào quyển sách kia: - Đây là quyển sách cậu đang đọc phải không?

Vương Chấn Nguyên lắc đầu: - Không, đây là quyển sách của bố.

Tôi lại chỉ vào cây bút đỏ trong tay cậu ta: -Nhưng chính cậu đang xem nó, hơn nữa cậu còn lấy bút gạch chân lại.

Vương Chấn Nguyên lắc đầu như cậu ta hoàn toàn không biết mình đang làm gì. Vương phu nhân ở bên cạnh nói vào: -Mấy ngày gần đây, tôi cầm sách của bố nó hỏi nó đang xem cái gì, nó lại không trả lời được.

Tôi cười với Vương phu nhân : - Trí tò mò của thiếu niên rất lớn. Vương phu nhân, bà nên quay lại đánh bài đi. Đừng để ba vị phu nhân kia phải đợi lâu.

Vương phu nhân đã muốn đi từ lâu, nên tôi vừa nói ra, bà vội vàng nói: -Mời hai thầy ngồi! - Vừa nói xong đã đi ra ngoài. Tôi đóng cửa lại, nhìn thẳng vào Vương Chấn Nguyên, nói:

-Hôm cậu rơi xuống nước, cậu có cảm giác gì?

https://thuviensach.vn

Vương Chấn Nguyên nghe xong câu hỏi của tôi, trên mặt xuất hiện một vẻ kỳ lạ. Chuyện kỳ lạ nhất xảy ra vào đúng lúc này.

Lúc tôi hỏi Vương Chấn Nguyên lần thứ hai, tiếng nói của cậu ta đột nhiên trở nên vô cùng khàn khàn, và giọng cũng to hơn, cậu ta nói: -Lúc ấy tôi nghĩ rằng, đây không phải là việc ngoài ý muốn mà là mưu sát.

Nhưng điều khiến cho cả người tôi phát lạnh chính là ngôn ngữ cậu ta sử dụng khi nói câu đó là tiếng địa phương của vùng núi Tương Tây, nếu như tôi không có những nghiên cứu nhất định về tiếng địa phương của các vùng, tôi cũng không thể hiểu được.

Sắc mặt Giang Kiến thay đổi, y vội hỏi:

-Em ấy nói gì vậy? Em ấy vừa mới nói cái gì thế?

Một hồi lâu, tôi không thể nói nên lời vì trong lòng tôi thật sự rất kinh hãi.

Tôi chỉ yên lặng nhìn Vương Chấn Nguyên, nhìn dáng vẻ của Vương Chấn Nguyên trong khoảnh khắc đó tràn ngập oán hận. Cơ mặt của cậu ta không ngừng co giật, trong hai mắt bắn ra tia sáng vô cùng oán độc.

Giang Kiến cũng bị thần thái của Vương Chấn Nguyên làm cho sợ ngây người, y không hỏi lại nữa, mà cũng giống như tôi trừng mắt nhìn Vương Chấn Nguyên.

Ngay lúc tôi và Giang Kiến đang trợn mắt há mồm, Vương Chấn Nguyên đột nhiên lại sử dụng tiếng địa phương đó mắng ra một câu nói tục cực kì khó nghe, mà câu nói đó rất khó để viết ra thành lời.

Tiếp theo, tình hình lại thay đổi.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy vẻ mặt của Vương Chấn Nguyên đột nhiên thay đổi, cậu ta lại giống một đứa trẻ bình thường hiện lên sự kính trọng đối với thầy giáo của mình.

Giang Kiến muốn nói điều gì đó, nhưng y còn chưa mở miệng tôi đã ra dấu về phía y bảo y đừng lên tiếng, còn tôi thì hỏi:

-Cậu vừa nói gì thế?

Vương Chấn Nguyên nói:

-Em? Em không có nói gì thêm a!

Tôi dùng tiếng địa phương vừa rồi tra hỏi cậu ta:

-Cậu gọi đó là mưu sát, chứ không phải là ngoài ý muốn, là có ý gì?

Tôi nói tiếng địa phương này tương đối gượng gạo, nếu như Vương Chấn Nguyên biết nói tiếng địa phương này, nhất định cậu ta sẽ hiểu tôi đang nói cái gì, nhưng cậu ta chỉ nháy mắt nhìn với một vẻ chẳng hiểu gì nhìn tôi. Tôi không hỏi lại nữa bởi vì hiển nhiên Vương Chấn Nguyên không hiểu tôi nói gì, nhưng mà rõ ràng vừa rồi cậu ta mới sử dụng loại ngôn ngữ này.

Tôi ngẩn người hồi lâu, nhìn Giang Kiến một cái: -Thầy Giang, chúng ta nên đi thôi! – Vẻ mặt Giang Kiến kinh hãi, nhưng y không phản đối đề nghị của tôi, chúng tôi cùng đứng lên, Vương Chấn Nguyên lễ phép tiễn chúng ta ra ngoài, Vương phu nhân đang khom người ở bên cạnh bàn đánh bài.

Khi chúng tôi đã ra tới đường, Giang Kiến vội vàng hỏi thăm: -Như thế nào đây?

Tôi cau mày:

https://thuviensach.vn

-Không thể tưởng tượng nổi, như có linh hồn của một người khác nhập vào trong cơ thể của cậu ta. Thỉnh thoảng mới phát tác, khi đó, Vương Chấn Nguyên liền biến thành một người khác! Thầy Giang, anh có tin vào linh hồn không?

Giang Kiến ngẩn người, tất nhiên đây là là một việc cực kì khó khăn, nhưng Giang Kiến lập tức hỏi lại tôi: -Tình hình ban nãy, ông đã nhìn ra rồi đúng không?

Tôi cúi đầu, đi về phía trước, Giang Kiến đi bên cạnh tôi, tôi nói:

-Ban nãy, cậu ta dùng một thứ tiếng địa phương rất ít gặp, cậu ta nói rơi vào trong nước không phải là ngoài ý muốn mà là mưu sát.

Giang Kiến ngẩn người: -Ai mưu sát em ấy? Đó chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, tôi tận mắt nhìn thấy mà.

Tôi lắc đầu: -Tôi nghĩ, Vương Chấn Nguyên dùng thứ tiếng này nói là ngoài ý muốn là chỉ một người khác, ở trong hồ này nhất định đã từng có một người chết khác chết đuối.

Giang Kiến đứng khựng lại: -Ý của ông là có một người bị ai đó mưu sát mà chết trong hồ nước, lúc Vương Chấn Nguyên ngã vào trong hồ. . .

Tôi nói: - Suy nghĩ của tôi giống như thế!

Giang Kiến nở nụ cười, y cười cực kì khác thường: -Suy nghĩ của ông. . . Xin thứ lỗi, tôi thấy chuyện này rất giống những câu chuyện trong bao công kỳ án, giống như chuyện về Ô Bồn Kế.

Tôi cũng một nụ cười không biết làm thế nào, nói : - Anh có lý giải gì khác không?

Chú thích

https://thuviensach.vn

(1): Hồ Nam (tiếng Trung: Hồ Nam; bính âm: Húnán) là một tỉnh của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, nằm ở khu vực trung-nam của quốc gia. Hồ Nam nằm ở phía nam của trung du Trường Giang và phía nam của hồ Động Đình (vì thế mới có tên gọi là Hồ Nam). Hồ Nam có giản xưng là "Tương" (tương), theo tên sông Tương chảy trên địa bàn. Hồ Nam giáp với Hồ Bắc ở phía bắc, với Giang Tây ở phía đông, với Quảng Đông ở phía nam, với Quảng Tây ở phía tây nam, với Quý Châu ở phía tây, và với Trùng Khánh ở phía tây bắc. Tỉnh lị của Hồ Nam là Trường Sa. Ngôn ngữ bản địa của phần lớn cư dân Hồ Nam là tiếng Tương.

https://thuviensach.vn

HỒ NƯỚC

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Vệ Tư Lý Hệ Liệt

Chương 2

iang Kiến không trả lời được, ngồi một lúc y mới nói: -Bất cứ thứ gì,tôi muốn mời một bác sĩ tâm lý kiểm tra kỹ cho Vương Chấn Nguyên.

Tôi lập tức phản đối: - Như vậy, đối với trẻ con là không nên, tôi thấy chúng ta nên chia nhau ra làm việc. Tôi đến cục cảnh sát tìm xem có ghi chép gì về người chết đuối trong cái hồ kia hay không, còn anh, tôi đưa cho anh một cái máy ghi âm, ghi từng lời nói của Vương Chấn Nguyên vào, nhặt ra những lời cậu ta sử dụng thứ tiếng địa phương này để điều tra chân tướng sự việc.

Giang kiến gật đầu nhẹ:

-Được, cứ như vậy đi!

Chúng tôi cùng về nhà tôi. Tôi đưa một máy ghi âm cho Giang Kiến, trong máy ghi âm này có thiết bị truyền vô tuyến, gài một cái máy ghi âm nhỏ trên người Vương Chấn Nguyên, chỉ cần ở trong phạm vi bảy mét, mỗi một câu cậu ấy nói ra, đều bị tôi ghi lại.

Lúc tôi và Giang Kiến chia tay, tôi hẹn y năm ngày sau gặp lại, nhất định chúng tôi có thể ghi lại được rất nhiều ngôn ngữ lạ mà Vương Chấn Nguyên đã nói ra, sau khi Giang Kiến mang máy ghi âm rời đi, tôi nghỉ ngơi một lúc, rồi tới cục cảnh sát đi tra xét về hồ sơ ghi chép, nhân viên cảnh sát vô cùng hợp tác, giúp tôi tra xét những ghi chép về người chết đuối hằng năm, người chết đuối mỗi năm thật không ít, nhưng không tra

https://thuviensach.vn

được vụ nào phát sinh trong cái hồ nhỏ kia. Đợi tới lúc cảnh xét tra xong xuôi, trong lòng tôi tràn ngập nghi hoặc, tôi nói:

-Không thể nào, phải có một người chết ở trong cái hồ kia, À, hắn là một người đàn ông, người Hồ Nam, khoảng. . . Ba bốn mươi tuổi.

Câu gọi là: "Khoảng ba bốn mươi tuổi" tôi cũng không chắc.

Sở dĩ tôi nói như thế, lúc tôi nghe thấy Vương Chấn Nguyên nói thứ tiếng địa phương này, giọng nói của hắn đột nhiên trở nên ồm ồm, giọng nói này giống như là do một người khoảng ba bốn mươi tuổi phát ra.

Vị cảnh sát kia nhìn tôi bằng ánh mắt hoài nghi:

-Nếu như ông phát hiện một vụ phạm tội mưu sát, nên báo cáo với ban điều tra, mà không phải tới bộ môn của chúng tôi.

Tôi thật sự không thể giải thích thêm gì với vị cảnh sát kia, tôi đành phải vội nói:

-Lại làm phiền anh rồi, xin anh cho tôi xem danh sách người mất tích, xem có phải có một người giống như trong lời tôi nói!

Cảnh sát nói:

-Ông nói thật sự không rõ ràng!

Tôi cười khổ, tôi vốn không có cách gì miêu tả kỹ hơn, bởi vì tôi thực sự không biết linh hồn bám vào người Vương Chấn Nguyên có hình dáng thế nào!

Hơn nữa, linh hồn bám vào người, cũng chỉ là giả thiết hư ảo của tôi, thiên hạ có thật sự có chuyện như thế cũng chỉ có trời mới biết.

Tôi lắc đầu:

https://thuviensach.vn

- Xin anh hãy cho tôi xem một chút, miễn vi kỳ chi (1)!

Vị cảnh sát kia lắc đầu nhưng anh ta vẫn ghi lại vài lời miêu tả của tôi vào trên tập giấy, rồi giao cho những nhân viên quản lý hồ sơ về người mất tích đi tra về người này. Tôi nhẫn nại chờ, chờ gần 3 tiếng mới có ba bốn tập hồ sơ vụ án đưa tới trước mặt tôi.

Nhưng mà, ba bốn người kia, hiển nhiên không phải là người mà tôi muốn tìm, trong số bọn họ: hai người là phu nhân, một người là một ông lão, một người tuổi tác gần giống như thế nhưng là ở trong một vụ tai nạn máy bay, đều được liệt vào những người mất tích, họ đều là ngươi Hồ Nam, nhưng khu vực Hồ Nam rất rộng, trong bọn họ không có ai là người Tương Tây. Tôi hít một hơi, liên tục nói lời cảm ơn với vị cảnh sát kia, rồi đi khỏi cục cảnh sát. Tôi đi ô tô tới bên cạnh cái hồ nhỏ kia. Cái hồ nhỏ này thật sự là rất đẹp, bên cạnh hồ có rất nhiều người đang ăn cơm dã ngoại, nước hồ rất trong, cũng có không ít người đang chèo thuyền.

Tôi bỗng nhiên nảy ra một ý định quái lạ ở trong đầu, tôi muốn thử lặn xuống nước nhiều lần, không biết có thể phát hiện ra điều gì?

Nhưng ngay lập tức tôi lại bỏ ý nghĩ này đi, bởi nếu tôi lặn xuống dưới nước, mà có thể phát hiện một linh hồn đang dập dờn trong nước, điều đó không khỏi quá tức cười rồi!

Lúc trời tối đen, tôi mới về tới nhà, trong mấy ngày kế tiếp, Giang Kiến cũng không liên lạc với tôi, mãi cho đến chiều ngày thứ năm y mới tới.

Y cầm theo một cuộn băng ghi âm, vừa nhìn thấy tôi, liền nói: - Tôi đã sửa lại một chút, trong năm ngày này, em ấy sử dụng cái thứ ngôn ngữ nghe mà chẳng hiểu gì này, cộng lại nghe được chừng nửa giờ, còn đa số những lời khác đều là lặp lại, tôi đã cắt đi bớt!

https://thuviensach.vn

Tôi dẫn Giang Kiến tới thư phòng của tôi, đem máy ghi âm đặt ở trên bàn, trong chốc lát, tâm tình của tôi thật sự rất căng thẳng, bởi vì tôi nghe được vài lời, mà với một vài lời này tôi căn bản không biết là ai nói, nhưng người nói những lời hắn là đã chết từ lâu.

Băng ghi âm chuyển động, trước tiên tôi nghe thấy những tiếng chửi người liên tiếp, Giang Kiến mở to hai mắt, tôi nói: - Người này đang chửi người, mà hình như hắn đang chửi một người phụ nữ, những từ ngữ sử dụng chỉ sợ sẽ là sự sỉ nhục rất lớn đối với một phụ nữ. Nhất định hắn rất hận người phụ nữ này!

Băng ghi âm tiếp tục chuyển động, tôi đã nghe được vài câu tương đối mạch lạc hơn "Đừng cho là ta không biết ngươi lén lúc làm những gì, ngươi và cái tên gian xảo kia muốn hại ta!" Tiếp đó, lại là những tiếng chửi người liên tiếp. Đó là cái gọi là "đại đa số đều lặp lại" của Giang Kiến thực ra chính là một vài tiếng chửi người rất cay độc. Sau đó bỗng nhiên lại là một tiếng kêu to:

“Đồ kỹ nữ gian xảo, cuối cùng ngươi cũng nổi lên sát tâm, thực đáng hận, rốt cuộc ta đã hành động chậm một bước, chiếc nhẫn kia là ta mua bằng tiền lương một năm.” Tôi với Giang Kiến cùng liếc mắt nhìn nhau, tôi dịch lại mấy câu kia nói cho Giang Kiến nghe, Giang Kiến nhíu chặt mày lại.

Tiếp theo, giống như người đang nói chuyện với ai đó, hắn hét lên:

-Cái gì, chỉ đáng giá có chút xíu thế thôi á?

Nhưng mà, kế tiếp, lại là những tiếng chửi người liên tiếp, bỗng nhiên, tôi bỗng nhảy dựng lên, bởi vì tôi đã nghe được một câu rất quan trọng!

Câu nói đó là: “Lòng các ngươi đen như thế, cái cửa hàng này nên bị thiêu rụi , chó vào, ta nhớ tên cửa hàng của các ngươi rồi. Cửa hàng vàng Hoa Hoa!”

https://thuviensach.vn

Sở dĩ tôi gọi những lời này là quan trọng, vì tôi đã nghe thấy tên của cửa tiệm này: Cửa hàng vàng Hoa Hoa

Người đó nhất định là một người có tính tình vô cùng dữ dằn, bởi động một tý hắn lại chửi người, mà nghe ra, như là hắn dùng tiền lương một năm mua một chiếc nhẫn làm quà cho một người phụ nữ, kết quả, người phụ nữ này lại trả cho hắn. Lúc hắn quay lại cửa hàng vàng kia để trả lại chiếc nhẫn, có thể vì cửa hàng ép giá, hắn bèn mắng to lên.

Mà cái cửa tiệm này gọi là cửa hàng vàng Hoa Hoa.

Tôi đã có được manh mối thứ nhất, phấn khởi rồi lại tiếp tục nghe tiếp.

Nhưng những câu sau đó lại không có mấy ý nghĩa, đại đa số là mắng chửi người, than thở hắn không may, người đó nhất định là một người có một cuộc sống không như ý (Nếu quả thật có một người như thế), sự bực tức của hắn cũng rất nhiều.

Tôi nhẫn nại chờ cho đến khi nghe xong hết, Giang Kiến sốt ruột hỏi tôi: -Ông đã tìm được cái gì?

Tôi nói:

-Hắn đã từng đến một cửa hàng vàng bạc mua một chiếc nhẫn, cửa hàng đó gọi là cửa hàng vàng Hoa Hoa.

Giang Kiến cũng phấn khởi, nói:

-Vậy thì tốt quá, chúng ta có thế đến cửa hàng vàng kia thăm dò một chuyến!

Tôi lấy quyển sổ điện thoại ra, bởi vì tôi chưa bao giờ nghe thấy tên của cửa hàng vàng đó, vậy nhất định nó là một cửa tiệm có quy mô nhỏ.

https://thuviensach.vn

Nhưng dù nó có quy mô nhỏ, tôi nghĩ vẫn có thể tìm được nó từ trong quyển sổ điện thoại nhỏ bé.

Tôi chuyên tâm tìm kiếm, nhưng mà tôi cẩn thận tìm hai lần cũng không tìm được cửa hàng vàng Hoa Hoa.

Giang Kiến tìm tiếp sau tôi. Tôi thấy y tìm liên tục nhiều lần, cũng không thu được kết quả gì, tôi nhớ ra trong số những người bạn của cha tôi, có một lão tiền bối làm về nghề vàng và châu báu, tôi tin nhất định ông ấy sẽ biết cái cửa hàng vàng kia, cho nên tôi vội vàng gọi điện cho ông ấy.

Sau khi ông ấy nghe thấy câu hỏi của tôi, thì nở một nụ cười, nói: -Khá may là cậu đã hỏi tôi, nếu cậu hỏi người khác chỉ sợ chẳng ai biết. Cậu hỏi về cửa hàng vàng này để làm gì?

Tôi vội nói:

-Có một chút chuyện, nó ở đâu thế?

Vị trưởng bối này dùng giọng giáo huấn nói: -Nghe nói ngươi suốt ngày tìm kiếm những chuyện ly kì quái đản, như vậy. . . Ừm. . . Không làm việc đàng hoàng, thật sự không tốt, cậu nên gây dựng sự nghiệp cho tốt!

Trong lòng của tôi thầm thở dài, nhưng tôi vẫn kiên nhẫn nghe tiếp, chờ hắn nói xong, tôi liền luôn miệng bằng lòng, sau đó lập tức hỏi: -Xin chú hãy nói cho cháu biết, cái cửa hàng vàng kia nằm ở đâu vậy?

Vị lão nhân này đã bắt đầu giáo huấn sẽ không chịu thu bài, ông ta ở trong điện thoại càm ràm tôi khoảng mười lăm phút, mới nhớ tới câu hỏi của tôi, nói:

-Cửa hàng vàng Hoa Hoa sao? Trước kia, mở tại ngõ Long Như.

-Bây giờ thì sao?

https://thuviensach.vn

-Bây giờ cái gì, đã không còn từ lâu rồi, ha. Để tôi tính lại đã. . . 16 năm, khoảng mười sáu năm trước, một trận hỏa hoạn thiêu rụi nó rồi, giống như có người phóng hỏa nhưng không bắt được ai cả.

Tôi không thể tưởng tượng được, mình sẽ thu được một đáp án như thế!

Tôi ngây người một lúc, mới nói: -Vậy, chủ nhân của cửa hàng vàng này là ai?

-Không biết, đó là một cửa hàng vàng nhỏ, hình như ông chủ là người Hồ Nam.

Tôi vội nói: - Đúng rồi, nhất định là một người Hồ Nam,

Vị lão nhân kia ngẩn người ra một lúc , nói: -Làm sao cậu biết?

Tôi sợ ông ấy lại chuyển chủ đề, cho nên vội vàng nói: - Chú không cần quan tâm đâu, mau nói cho cháu biết, ông chủ ấy làm sao?

-Về sau ông chủ ấy, nghe nói buồn bã và thất vọng, bày một quán nhỏ ở trong ngõ Long Như bán vài đồ gì ấy, tôi cũng không biết rõ.

Tôi cười khổ một cái: -Cảm ơn chú, hôm nào cháu sẽ đến thăm chú.

Tôi bỏ điện thoại xuống, nhìn Giang Kiến: -Anh đã nghe thấy rồi đấy, cửa hàng vàng kia đã bị lửa thiêu rụi vào 16 năm về trước, tôi nghĩ người phóng hỏa nhất định là người đó.

Giang Kiến hít một hơi, nói: -Nếu thật sự là có một người như thế.

Nhất định ánh mắt của tôi vô cùng nghiêm túc, bởi tôi cảm thấy cơ bắp của mặt mình cứng ngắc, tôi nói: Nhất định là có người kia, nếu như không có cửa hàng vàng Hoa Hoa, nếu như vẫn còn cửa hàng vàng Hoa

https://thuviensach.vn

Hoa, có lẽ tôi vẫn còn nghi ngờ, nhưng mà bây giờ tôi tuyệt đối không nghi ngờ!

Giang Kiến gật đầu:

-Đúng vậy a, năm nay Vương Chấn Nguyên mới có mười hai tuổi, sao hắn có thể nói ra chuyện của mười sáu năm trước đã bị hỏa hoạn thiêu rụi, căn bản không ai biết đến tên của một cửa hàng vàng nhỏ.

Y đồng ý với tôi, nhưng ánh mắt của y, vẫn rất mông lung.

Giang Kiến nói: -Theo như vậy, người đó cũng không phải vừa mới chết đuối ở trong hồ.

-Có thể.

-Quỷ, nếu như nói thật sự có quỷ, chẳng lẽ có thể tồn tại lâu như thế và bám vào một người khác?

Tôi đứng lên, tôi không trả lời câu hỏi của Giang Kiến vì chúng tôi thật sự biết rất ít về chuyện Quỷ Hồn. Phần lớn mọi người, theo quan điểm của "Khoa học" không chấp nhận và chối bỏ sự tồn tại của Quỷ Hồn. Mà kỳ thật, phủ định sự tồn tại của sự vật và những những hiện tượng quái dị không thể giải thích được, là quan điểm không khoa học rồi.

Cho tới bây giờ, đối với vấn đề tinh thần người sau khi chết, linh hồn đại loại, còn chưa được khoa học nghiên cứu theo hệ thống. Cho dù có người đang nghiên cứu, cũng bị bài xích ở ngoài lĩnh vực khoa học, mà bị gọi là "Huyền học" , ở trong tình hình này, tôi có cách gì trả lời câu hỏi của Giang Kiến.

Cho nên, sau khi tôi đi thong thả vài bước, nói: -Chuyện này, tôi xin anh hãy tạm thời giữ bí mật. Đừng nói với bất cứ ai, lại càng không nên nói với Vương Chấn Nguyên, tránh cho cậu ta không sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Giang Kiến nói: -Vâng, thế có cần phải tiếp tục ghi âm nữa không?

-Đương nhiên cần, chúng ta còn hy vọng thu được thêm nhiều manh mối. hơn nữa, còn phải gắng hết sức quan sát hành động Vương Chấn Nguyên.

Giang Kiến bàn bạc công việc với tôi, rồi chào tạm biệt rời đi. Sau khi Giang Kiến rời đi, Bạch Tô đi vào thư phòng của ta, nói: -Các anh bàn bạc cái gì đó, dường như em nghe thấy có người không ngừng chửi rủa!

Tôi bèn đem những chuyện xảy ra ở trên người Vương Chấn Nguyên nói cho Bạch Tố nghe.

Bạch Tố là người phụ nữ có nhiều ý nghĩ cổ quái nhất, hơn nữa lại tin tưởng vào những chuyện không thể tin được.

Sau khi Bạch Tố nghe xong câu chuyện của tôi, cô lập tức đưa ra phán đoán:

-Quỷ bám vào người là chuyện không thể nghi ngờ. Khi em còn bé, đã từng nhìn thấy chuyện như thế.

Nếu như bình thường, nghe cô nói thế. Tôi nhất định sẽ mỉa mai cho cô vài câu, nhưng lúc này, tôi không nói gì mà chẳng qua là nhìn cô, khuyến khích cô nói tiếp.

Bạch Tố nói:

-Lần đó em nhìn thấy, là một thuộc hạ của cha em. Lúc đầu, hắn đang yên lành hút thuốc lào, bỗng nhiên gào thét lên, nói là một người khác, nói là hắn bị một toán thổ phỉ giết chết, vứt vào trong một cái sơn động, mà cái người bị bám vào kia, ngày hôm qua đã đi tới sơn động đó. Cha dùng máu chó phun vào người hắn, mới chấm dứt được lời nói nhảm của hắn, và lập tức phái người tới sơn động kia xem xét.

https://thuviensach.vn

Tôi cắt ngang câu chuyện của cô, nói:

-Thấy thi thể chứ?

-Chưa, không tìm được cái gì cả, thi thể của người kia có thể đã bị sói đói kéo đi. Nhưng mà, Quỷ Hồn của hắn, vẫn ở trong cái sơn động kia, có ngườii đi vào sơn động, liền bám vào người họ.

Tôi ngẩn người, chuyện Bạch Tố vừa kể ra, kỳ thật không phải là chuyện mới lạ, dường như ở trong mỗi làng quê cổ xưa, đều có thể tìm được những truyền thuyết tương tự. Khi tôi còn bé, cũng đã nghe được không ít.

Tình hình này rất giống với tình hình của Vương Chấn Nguyên mà tôi nhìn thấy bây giờ.

Bạch Tố lại nói:

-Tội nghiệp đứa trẻ đó, căn cứ vào truyền thuyết lâu đời chỉ cần dùng máu chó giội vào đầu là có thể đuổi được Quỷ Hồn đi rồi!

Tôi cười khổ:

-Bây giờ, chỉ sợ khó làm được điều này, anh phát giác càng ngày con người càng tự lừa dối mình, rõ ràng có nhiều hiện tượng lạ không thể giải thích được mà lại cố tình không lý giải về nó, chỉ nói tóm lại là mê tín, nói không khoa học, đến nỗi những hiện tượng đó vĩnh viễn không thể lý giải được!

Bạch Tố nói:

-Vậy bây giờ anh định làm gì?

-Anh? Anh muốn đi đến ngõ Long Như xem sao, hy vọng anh có thể tìm được ông chủ của cửa hàng vàng kia, cũng hy vọng ông ấy có thể cung

https://thuviensach.vn

cấp cho anh một vài thông tin về người tới mua chiếc nhẫn năm đó.

-Quá ít hy vọng rồi! -Bạch Tố nói

-Nhưng cho tới bây giờ chỉ có mỗi manh mối này thôi.

Bạch Tố không phản đối, nên tôi rời khỏi nhà.

Ngõ Long Như là một cái ngõ nhỏ, kiến trúc hai bên rất là cũ nát, cách đó không xa có một cái móng của một công trình cao ốc chuẩn bị khởi công xây dựng cao tới hai mươi tầng đang đóng cọc.

Tiếng đóng cọc đinh tai nhức óc, từng tiếng đóng cọc làm những căn nhà ở hai bên ngõ Long Như sinh ra những rung động rất mạnh như chúng có thể đổ xuống bất cứ lúc nào.

Tôi đi vào trong ngõ, quan sát hai bên đường, trong ngõ hẻm mặc dù có không ít cửa hàng nhưng không có một cửa hàng vàng nào cả, ngõ nhỏ không dài, rất nhanh tôi đã tới một đầu khác của ngõ nhỏ.

Mà sau khi tôi đi đến chỗ này, tôi vui mừng tới mức suýt nữa đã kêu lên!

Chú thích

---

(1) có thể hiểu là miễn cưỡng vượt qua khó khăn, cố mà thực hiện.

https://thuviensach.vn

HỒ NƯỚC

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Vệ Tư Lý Hệ Liệt

Chương 3

ôi thấy một ông lão mặt mũi đầy nếp nhăn ngồi ở trên một cái ghế gỗ. Ở trước mặt của ông ấy là một chiếc rương mây cũ nát. Chiếc rương mây đó đang mở ra,ở bên trong có một vài chiếc vòng ngọc, và các loại khuyên tai ngọc.

Ông lão kia ngồi bất động ở trên ghế, trong hai mắt không có một chút thần thái.

Trong lòng tôi thầm nghĩ, ông lão này có phải là chủ nhân của cửa hàng vàng Hoa Hoa năm đó?

Tôi đánh giá ông ấy một lúc, chưa tới gần gian hàng. Cuối cùng ông lão cũng nhìn thấy tôi đi tới, ngẩng đầu nhìn tôi một cái nhưng phát hiện tôi không phải là khách hàng của mình, thế nên lại cúi đầu xuống.

Mà lúc ông lão cúi đầu, tôi bèn ngồi xổm xuống tiện tay nhặt ra hai đồ chế phẩm bằng ngọc ở trong rương mây của ông ấy, hỏi:

-Hai chiếc này bao nhiêu tiền?

Ông lão kia nhìn tôi bằng một ánh mắt cực kỳ khác thường:

-Nếu như anh thực sự muốn mua thì hai mươi tệ a.

Vừa nghe ông lão mở miệng, tôi lại càng vui mừng. Bởi vì trong khẩu âm của ông ấy, tôi nghe thấy đậm chất Tương Tây. Tôi mỉm cười, rồi đút

https://thuviensach.vn

hai mươi tệ vào trong tay ông:

-Hóa ra chúng ta là đồng hương!

Ông lão nghe thấy lời nói của tôi, đột nhiên ngẩn người một lúc, mới nói:

-Đúng vậy a, đồng hương của chúng ta rất ít!

Tôi cau mày:

-Cháu đang tìm một người đồng hương, nhiều năm trước ông ấy mở một cửa hàng vàng ở chỗ này. Về sau, nghe nói cửa hàng của ông ấy bị lửa thiêu rụi, cũng không biết giờ ông ấy đi đâu!

Lời của tôi còn chưa nói xong, ông lão kia đã bắt đầu kích động,

Ông ấy nắm lấy tay của tôi:

-Người anh muốn tìm chính là tôi, anh tìm tôi có chuyện gì?

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng tôi cũng tìm được người của cửa hàng vàng Hoa Hoa trước kia, bây giờ, tôi hy vọng ông ấy vẫn còn nhớ rõ người năm đó tới mua chiếc nhẫn.

Tôi nói:

-Oh! Hóa ra chính là bác, cháu muốn hỏi một chuyện, đó là chuyện của rất nhiều năm về trước. Bác có thể không còn nhớ rõ, có một đồng hương của chúng ta. Người này rất thô lỗ, động một chút lại chửi người."

Ông lão kia chuyên tâm lắng nghe. Ông ngửa đầu, cau mày đến nỗi nhìn ông ấy như già hơn rất nhiều.

Tôi hơi dừng lại, nói:

https://thuviensach.vn

-Bác có thể không còn nhớ nổi, nhưng mà người đó đã từng tuyên bố, nói bác dùng giá thấp mua lại chiếc nhẫn đã bán cho hắn, hắn còn nguyền rủa cửa hàng vàng của bác bị lửa thiêu rụi.

Tôi mới kể tới đây, thân thể của ông ấy không khỏi run lên dữ dội, cổ họng của ông ấy vang lên những tiếng "lộp cộp", người thì lung lay như muốn ngã, tôi vàng đỡ lấy ông.

Vào sát na đó, trong lòng của tôi cực kỳ vui mừng.

Bởi vì nhìn tình cảnh này của ông lão, rõ ràng ông ấy vẫn nhớ rõ cái người trong lời nói của tôi.

Tôi đỡ lấy ông ấy, thân thể của ông vẫn không ngừng phát run. Ông vung tay lên, cổ họng thì không ngừng phát ra tiếng "lộp cộp" .

Nhìn tình cảnh của ông giống như là đang gắng sức nói gì đó, nhưng bởi vì tâm tình kích động nên trái lại không thể nói được nên lời. Tôi vội vàng đưa tay vỗ một cái khá mạnh vào sau lưng ông ấy.

Cái vỗ kia đã khiến cho ông ấy đã nôn ra một cục đờm, tiếp theo ông hít một hơi, mắng:

-Là tên vương bát đản (là câu chửi: nôm na là đồ con rùa) đó!

Tôi vội hỏi:

-Ông nghĩ ra rồi à?

Ông lão kia gật đầu, nói:

-Sao có thể quên được? Cửa hàng vàng nhất định là do hắn phóng hỏa thiêu rụi, chỉ có điều không bắt được hắn, hắn. . . Thật sự là đồ súc sinh.

https://thuviensach.vn

Tôi không hỏi lại nữa, bởi vì tôi biết ông lão này có một mối hận rất sâu với người đó, không cần hỏi lại nữa, nhất định ông ấy sẽ thao thao bất tuyệt nói hết những chuyện của người đó cho tôi nghe.

Quả nhiên, ông thở phì phò nói:

-Tiên sinh, chắc anh biết Ngưu Đại Giáp, hoặc anh không biết, tuổi tác của anh còn trẻ.

Tôi ngẩn người, nói:

-Ngưu Đại Giác? Người đó tên là Ngưu Đại Giác?

-Không phải, hắn là quân sư dưới quyền của Ngưu Đại Giáp, Ngưu Đại Giáp chết do súng bắn, hắn thì trốn thoát.

Tôi đã hiểu ra một chút, Ngưu Đại Giác kia nhất định là thổ phỉ của vùng Tương Tây, mà người kia hóa ra là xuất thân từ thổ phỉ, nhưng hắn đã làm quân sư thì cũng có khả năng là một phần tử trí thức.

Tôi vội vàng hỏi:

-Tên của hắn là gì? Hắn đã từng đọc sách sao?

-Hừ, nghe nói hắn còn chạy ra biển, Ngưu Đại Giác bị quan binh giết chết, hắn mang theo một đống vàng bạc châu báu chạy trốn, về sau thì nướng hết số tiền nghiệp chướng đó.Lúc tôi gặp hắn, hắn đã sầu khổ chán chường, làm việc ở trên một con tàu nước ngoài. Tên súc sinh đó, hắn đã sầu khổ nhưng chưa bỏ được sắc tâm, lại có thể theo đuổi đại minh tinh Ân Ân.

Tôi bỗng chấn động, thật sự là đại minh tinh Ân Ân, hoặc nói là "đã từng là đại minh tinh" . Lúc bà tỏa sáng trên bầu trời, là hai mươi năm về

https://thuviensach.vn

trước, bây giờ dường như mình không còn nghe thấy ai nhắc tới tên của bà nữa.

Ông lão tiếp tục nói:

-Cũng không biết hắn nói cái gì, hắn và Ân Ân còn ở chung một chỗ.

-Như vậy - Tôi hỏi - Hắn mua chiếc nhẫn kia của bác là để đưa cho vị đại minh tinh đó đúng không?

-Tôi cũng không rõ lắm. Nhưng lúc hắn tới trả lại chiếc nhẫn kia, lại chửi to Ân Ân với tôi, tất nhiên hắn bị Ân Ân đuổi đi. Tôi vẫn luôn hỗ trợ tên súc sinh kia, sao biết hắn lại cho một mồi lửa đốt cửa hàng vàng của tôi!

Ông lão kia nói tới đây, thân thể lại phát run lên.

Tôi đành an ủi ông:

-Cũng không chắc chắn là hắn phóng hỏa. . .

Lời của tôi mới nói được một nửa. không những không có tác dụng an ủi, trái lại còn làm ông lão cả giọng quát lên:

-Chắc chắn là hắn, chắc chắn là tên súc sinh đó!

Ông ấy nhìn nói, lại bắt đầu ho lên khù khụ.

Trong lòng của tôi thầm than, đồng thời cũng cảm thấy hết sức có lỗi, mặc dù cuộc sống hiện tại của ông lão rất khổ, nhưng cũng rất bình tĩnh, nhưng mà tôi lại làm dấy lên sự đau đớn của ông.

Qua một lúc lâu, tôi mới nói:

-Thế, tên của hắn là gì?

https://thuviensach.vn

Hai tay của ông lão nắm quyền đầu:

-Hắn tên là Niên Chấn Cường.

Tôi lại đưa ra một câu hỏi cuối cùng:

-Bây giờ hắn đang ở đâu, bác có biết không?

Ông lão lắc đầu nghiến răng nghiến lợi, nói:

-Từ khi cửa hàng vàng bị hắn phóng hỏa, tôi chưa từng gặp lại hắn.

Tôi đứng lên, không đành lòng nhìn ông lão nghiến răng căm phẫn như thế này, nhưng đối với chuyện của cá nhân người này, tôi còn biết rõ hơn ông lão đó, tôi biết hắn đã chết ở trong một cái hồ nhỏ, có thể là bị người ta mưu sát.

Vốn là một vụ án mưu sát đã qua một quãng thời gian khoảng hai mươi năm, vạch trần từng điều từng điều một, cũng không phải là một chuyện đặc biệt gì, cùng lắm là một chuyện lạ.

Nhưng mà, từ khi tôi hiểu rõ người tên Niên Chấn Cường này, bầu không khí không hiểu sao tràn ngập sự quái đản. Tôi biết rõ chuyện này từ trong miệng một đứa trẻ mười hai tuổi. Đứa bé kia chỉ đã từng ngã vào trong hồ mà thôi.

Một vụ án chết người đã xảy ra gần hai mươi năm, muốn truy ra tất nhiên là hết sức khó khăn, hung thủ cũng có thể đã chết từ lâu. Nếu như chỉ cần là án mưu sát, có thể tôi chẳng còn một chút hứng thú nào, nhưng mà hiểu biết con người Niên Chấn Cường này với chuyện quái dị đột nhiên xuất hiện trên người đứa trẻ mười hai tuổi là Vương Chấn Nguyên, có mối quan hệ rất lớn với nhau. Cho nên tôi phải điều tra cho rõ ràng!

https://thuviensach.vn

Tôi tiếp tục đi về phía trước, trong thời gian của ngày tiếp theo, tôi nghe ngóng địa chỉ của cựu đại minh tinh Ân Ân từ đủ mọi phương tiện.

Thế nhưng cũng không tốn quá nhiều công phu, bởi vì Ân Ân trước đây rốt cục là một vị minh tinh rất nổi tiếng.

Hơn nữa, sau khi tra được kết quả, cũng có phần ra ngoài dự liệu của tôi, Ân Ân cũng không hề cùng đường điêu đứng, cuộc sống của bà bây giờ trôi qua rất tốt. Một người bạn phục vụ trong ngành báo chí gần ba mươi năm nói cho tôi biết, Ân Ân bây giờ đang ở trong một khu nhà ở cao cấp, rất ít khi lộ diện,cuộc sống bình thường bây giờ và lúc làm minh tinh trước kia của bà hoàn toàn tương phản với nhau.

Cuộc sống như thế này của bà đã qua được hơn mười năm, cho nên khó trách xã hội đã quên lãng bà từ lâu.

Người bạn kia tra ra địa chỉ của Ân Ân, tôi quyết định ngày hôm sau dựa theo địa chỉ đó tới thăm. Đêm đó, tôi gọi một cú điện thoại cho Giang Kiến, nói tất cả những thông tin tôi điều tra được cho y biết.

Giọng nói của Giang Kiến có chút run run, y nói:

-Như vậy, thật sự là có Quỷ Hồn đúng không?

Tôi nghĩ vài giây đồng hồ, rồi mới nói:

-Dựa theo chuyện nhìn thấy trước mắt xem ra đúng là có, anh có muốn đi thăm hỏi Ân Ân phu nhân với tôi không?

Tôi muốn, Giang Kiến nhất định là vui vẻ đi cùng với tôi, nhưng vượt qua ý nghĩ của tôi, Giang Kiến lại nói lời từ chối, thậm chí cũng chẳng thèm cân nhắc, y liền nói:

-Tôi không đi.

https://thuviensach.vn

Trong khoảng thời gian ngắn, tôi không nghĩ ra vì sao y lại từ chối nhanh như vậy, mà Giang Kiến dường như cảm thấy mình từ chối quá đột ngột, vì thế y lại vội vàng giải thích:

-Tôi muốn chú ý tới Vương Chấn Nguyên nhiều hơn, cho nên. . . Tôi mới không muốn đi, một mình ông đi cũng đủ rồi.

Tôi không nói gì nưa, mà trong sát na kia, tôi bỗng nhiên cảm thấy dường như Giang Kiến đang che giấu cái gì đấy.

Nhưng rồi tội lại bỏ ý nghĩ này ngay lập tức, bởi vì không có lý do, nếu như Giang Kiến đang tìm lý do, đặc biệt không đi gặp Ân Ân, điều đó có khả năng, mà hắn biết Ân Ân đương nhiên là không có khả năng, cho nên Giang Kiến tự nhiên cũng không cần che giấu gì đấy.

Tôi bỏ điện thoại xuống. Vào lúc ban đêm, tôi cho tới tận đêm khuya mới ngủ, tôi đọc rất nhiều những sách vở ghi chép có liên quan tới Quỷ Hồn.

Gần đây tôi cực kỳ say mê với việc nghiên cứu Quỷ Hồn, cho nên những sách vở có liên quan tới phương diện này, tôi thật sự góp nhặt được không ít.

Tôi đọc được ghi chép thứ nhất là về một nông dân ở vùng nông thôn nước Anh. Có một lần, bỗng nhiên dùng chữ Hy Lạp viết ra một bài thơ dài tới 74 câu, cha sứ biết tiếng Hy Lạp đọc được, cảm thấy rất là ngạc nhiên.

Nhưng người nông dân kia không biết chữ Hy Lạp. Về sau, qua sự cố gắng của vị cha sứ kia, phát hiện người nông dân dùng chữ Hy Lạp viết ra bài thơ kia, dường như là rất giống một thi nhân Hy Lạp đã mất. Vì vậy cha sứ bèn nhận định là Quỷ Hồn của thi nhân Hy Lạp bám ở trên người nông dân kia, cho nên mới xuất hiện tình huống như thế.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, tại sao linh hồn kia lại vượt qua trùng dương, bám vào trên người nông dân kia và viết ra một bài thơ như thế. Thật sự không có giải thích được gì thêm.

Chuyện này, trái lại rất giống chuyện tôi gặp bây giờ. Tôi có thể vĩnh viễn không tìm được lời giải thích.

Nhưng ít nhất tôi có thể ghi lại chuyện này, tôi tin tưởng một ngày nào đó, một người khác sẽ có năng lực giải thích câu đố về Quỷ Hồn.

Ngày hôm sau tỉnh lại đã là vào giữa trưa, chờ tôi ăn sáng xong, thì đã vào thời gian buổi chiều. Mà lúc tôi lái xe đi tới phía ngoài cổng nhà Ân Ân lại là chuyện của 30 mươi phút tiếp sau rồi.

Đó là căn nhà lớn có hoa viên cực kỳ hoa lệ, bên cạnh cửa sắt lớn treo một biển bằng đồng, trên mặt khắc hai từ "Ân ngụ" (nơi ở của Ân Ân), tôi vừa mới xuống xe đã nghe thấy một tràng tiếng chó sủa.

Tôi đi tới trước cửa nhấn chuông, tiếng chó sủa càng thêm dữ dội, qua cửa sắt tôi đánh giá hoa viên được cắt tỉa ngay ngắn, nhìn thấy hai con chó săn lớn phóng thẳng ra, có một người nữ giúp việc trung niên đi theo chúng.

Người nữ giúp việc trung niên kia đi tới trước cửa sắt trên mặt chẳng nở nụ cười, tuyệt đối không có chút niềm nở đón tiếp khách.

Giọng nói của bà cũng cứng nhắc và lãnh đạm, bà hỏi:

-Tìm ai?

Tôi không thể không nặn ra khuôn mặt tươi cười, nói:

-Tôi đến từ tòa soạn báo muốn hỏi thăm phu nhân Ân Ân một chút.

Người nữ giúp việc kia lập tức lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

-Tiểu thư của chúng tôi không tiếp khách!

Bà chỉ nói một câu liền lập tức xoay người sang chỗ khác, lộ ra vẻ tuyệt đối không muốn thương lượng. Tôi vội vàng lớn tiếng gọi. Tôi vừa gọi một tiếng, người phụ nữ giúp việc kia không hề quay người lại, trái lại hai con chó săn đột nhiên tấn công, chúng đứng thẳng người lên, hai chân trước bám vào cửa sắt, sủa ông ổng với tôi.

Tôi lui một bước, lớn tiếng nói:

-Tiểu thư của các người không gặp người khác, nhưng nhất định sẽ gặp tôi, tôi là trường hợp ngoại lệ, không phải đến quấy rối bà, chỉ có vài câu muốn hỏi hỏi bà thôi!

Tôi kêu rất to, người phụ nữ giúp việc kia nhất định là nghe thấy, nhưng bà vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Tôi còn kêu là:

-Bà đi nói với chủ nhân, tôi là do mỗ mỗ tiên sinh giới thiệu tới.

Tôi nói "Mỗ mỗ tiên sinh" chính là người bạn làm báo của tôi. Theo như hắn nói, thời điểm Ân Ân chưa nổi tiếng, hắn đã từng bỏ ra không ít nỗ lực vì Ân Ân, cho nên nói ra tên của hắn thì sau đó có thể gặp được vị cựu đại minh tinh kia.

Tôi cũng không biết có phải người nữ giúp việc kia đã nghe thấy tiếng kêu của tôi, bởi vì bà đi thẳng vào trong nhà. Tôi đành đợi ở ngoài cửa, hai con chó săn kia vẫn tiếp tục sủa lên với tôi.

Khá tốt, tôi đợi chừng năm phút đồng hồ, người phụ nữ giúp việc kia đã quay trở lại, quát lui hai con chó kia, mở cửa sắt ra nói:

https://thuviensach.vn

-Tiểu thư mời ông vào, nhưng tinh thần của bà không tốt lắm, không hy vọng ông ở lại được lâu!

Tôi vội vàng lách người vào:

-Tôi rõ rồi, nhiều nhất không quá 10 phút, cám ơn chị!

Người phụ nữ giúp việc kia dắt hai con chó săn, đi thẳng về phía trước, tôi đi theo đằng sau, bước lên bậc đá đi vào phòng khách, một phu nhân trung niên duyên dáng sang trọng đang ngồi ở trên ghế sô pha hơi gật đầu với tôi:

-Mời ngồi, Mỗ tiên sinh khỏe chứ? Đã lâu không gặp ông ấy!

Tôi ngồi ở phía nghiêng nghiêng đối diện với bà, phu nhân trung niên kia tất nhiên là vị đại minh tinh của nhiều năm trước.

Tôi trả lời câu hỏi của bà, bà mới hỏi lại:

-Anh tới là vì chuyện gì?

Tôi nói bừa:

-Tôi đang sáng tác một quyển sách liên quan tới sự phát triển của điện ảnh, Ân Ân tiểu thư là đại minh tinh nổi tiếng cho nên tôi muốn thỉnh giáo mấy vấn đề!

Đây là một chuyện mà người nào đã từng tham gia vào nền điện ảnh đều cảm thấy hứng thú, cho nên Ân Ân cười, nói:

-Xin cứ hỏi.

Tôi tùy tiện nghĩ ra một vài câu hỏi, Ân Ân nghe rất chuyên tâm cũng đều trả lời tôi. Tôi làm bộ chuyên tâm ghi chép vào một quyển sổ tay.

https://thuviensach.vn

Mười phút sau, tôi lại giả bộ lơ đãng hỏi vấn đề mà mình muốn biết nhất.

Tôi nói:

-Ân tiểu thư, có một người tên là Niên Chấn Cường, hắn và bà đã từng. . . rất thân, về người này, bà. . .

Tôi đã hết sức cố gắng không để lộ ra tôi đến vì vấn đề này, nhưng lời của tôi còn chưa nói xong, sắc mặt của Ân Ân đã trở nên rất khó coi, bà đứng dậy, nói:

-Thực xin lỗi, thân thể của tôi không được tốt, bác sĩ muốn tôi phải nghỉ ngơi thật nhiều, cho nên. . .

Bà cũng rất khách khí, chưa từng trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

Ở vào tình huống đó, tôi không thể không đi rồi!

Nhưng mà, tôi tới đây cũng chưa đạt được chuện mà tôi muốn biết, sao chịu rời đi?

Tôi nhanh chóng xoay chuyển ý nghĩ, một mặt vẫn đang đứng lên, sau đó, tôi mới nói:

-Ân tiểu thư, tôi nhắc tới Niên Chấn Cường vì tôi biết một chuyện có liên quan với hắn, hơn nữa trong đó còn dính líu tới bà.

Ân Ân cười lạnh nói:

-Tôi không quan tâm!

Tôi vội vàng, nói:

https://thuviensach.vn

-Vâng! Nhưng tôi nghe nói, một người thân của Niên Chấn Cường đang chuẩn bị thuê luật sư tới kiện bà!

Tất cả câu chuyện kia đều do tôi bịa ra.

Sở dĩ tôi bịa chuyện ra như thế, là vì tôi nghĩ tới, cuộc sống bây giờ của Ân Ân sung túc mà bình thản, người có một cuộc sống như vậy nhất định rất sợ phiền toái, vì vậy tôi bèn cố ý bịa ra một chuyện khiến bà cảm thấy phiền phức, để bà đem càng nhiều chuyện có liên quan tới Niên Chấn Cường nói cho tôi biết.

Sau khi tôi nói như vậy, quả nhiên Ân Ân nhíu mày, nói:

-Có chuyện như vậy sao? . . .

Tôi vội hỏi:

-Đúng vậy. Người kia nói, lúc bà với Niên Chấn Cường đang ở cùng với nhau, có một số tiền lớn để ở chỗ bà. . .

Điều này cũng là suy đoán của tôi.

Nhưng suy đoán này cũng không phải chỉ trong chốc lát là nghĩ ra được, mà ở trong lòng tôi đã có sự nghi ngờ từ lâu.

Bởi vì Ân Ân trong quá khứ, mặc dù đã từng là đại minh tinh nhưng bà lại bị ràng buộc bởi hợp đồng của công ty, thu nhập có hạn nhưng chi tiêu thì nhiều. Mà cuộc sống của bà bây giờ lại trôi qua cực kì tốt, vậy nhất định là bà từng có một khoản thu nhập khả quan ngoài ý muốn, đây là một trong những nguyên nhân.

Nguyên nhân thứ hai là ở trong miệng ông lão kia, biết lúc Niên Chấn Cường đi tới thành phố này, là mang theo một đống của cái của thủ lĩnh thổ

https://thuviensach.vn

phỉ, mà món tiền này, về sau hiển nhiên không còn ở trên người Niên Chấn Cường.

Nguyên nhân thứ ba, càng thêm rõ ràng, Niên Chấn Cường quyết không phải là một người thư sinh anh tuấn, mặc dù trình độ kiến thức của hắn có thể tương đối cao nhưng hành động, lời nói của hắn cũng không làm cho phụ nữ ưa thích.

Mà Niên Chấn Cường đã từng ở chung với đại minh tinh như Ân Ân, điều đó không hỏi cũng biết Ân Ân thích chính là tiền của hắn.

Dựa vào ba nguyên nhân ở trên, nên tôi mới cả gan nói như thế. Mà sau khi tôi vừa mở miệng nói ra, suy đoán của tôi thật sự không xa sự thật là mấy.

https://thuviensach.vn

HỒ NƯỚC

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Vệ Tư Lý Hệ Liệt

Chương 4

ôi thấy một ông lão mặt mũi đầy nếp nhăn ngồi ở trên một cái ghế gỗ. Ở trước mặt của ông ấy là một chiếc rương mây cũ nát. Chiếc rương mây đó đang mở ra,ở bên trong có một vài chiếc vòng ngọc, và các loại khuyên tai ngọc.

Ông lão kia ngồi bất động ở trên ghế, trong hai mắt không có một chút thần thái.

Trong lòng tôi thầm nghĩ, ông lão này có phải là chủ nhân của cửa hàng vàng Hoa Hoa năm đó?

Tôi đánh giá ông ấy một lúc, chưa tới gần gian hàng. Cuối cùng ông lão cũng nhìn thấy tôi đi tới, ngẩng đầu nhìn tôi một cái nhưng phát hiện tôi không phải là khách hàng của mình, thế nên lại cúi đầu xuống.

Mà lúc ông lão cúi đầu, tôi bèn ngồi xổm xuống tiện tay nhặt ra hai đồ chế phẩm bằng ngọc ở trong rương mây của ông ấy, hỏi:

-Hai chiếc này bao nhiêu tiền?

Ông lão kia nhìn tôi bằng một ánh mắt cực kỳ khác thường:

-Nếu như anh thực sự muốn mua thì hai mươi tệ a.

Vừa nghe ông lão mở miệng, tôi lại càng vui mừng. Bởi vì trong khẩu âm của ông ấy, tôi nghe thấy đậm chất Tương Tây. Tôi mỉm cười, rồi đút

https://thuviensach.vn

hai mươi tệ vào trong tay ông:

-Hóa ra chúng ta là đồng hương!

Ông lão nghe thấy lời nói của tôi, đột nhiên ngẩn người một lúc, mới nói:

-Đúng vậy a, đồng hương của chúng ta rất ít!

Tôi cau mày:

-Cháu đang tìm một người đồng hương, nhiều năm trước ông ấy mở một cửa hàng vàng ở chỗ này. Về sau, nghe nói cửa hàng của ông ấy bị lửa thiêu rụi, cũng không biết giờ ông ấy đi đâu!

Lời của tôi còn chưa nói xong, ông lão kia đã bắt đầu kích động,

Ông ấy nắm lấy tay của tôi:

-Người anh muốn tìm chính là tôi, anh tìm tôi có chuyện gì?

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng tôi cũng tìm được người của cửa hàng vàng Hoa Hoa trước kia, bây giờ, tôi hy vọng ông ấy vẫn còn nhớ rõ người năm đó tới mua chiếc nhẫn.

Tôi nói:

-Oh! Hóa ra chính là bác, cháu muốn hỏi một chuyện, đó là chuyện của rất nhiều năm về trước. Bác có thể không còn nhớ rõ, có một đồng hương của chúng ta. Người này rất thô lỗ, động một chút lại chửi người."

Ông lão kia chuyên tâm lắng nghe. Ông ngửa đầu, cau mày đến nỗi nhìn ông ấy như già hơn rất nhiều.

Tôi hơi dừng lại, nói:

https://thuviensach.vn

-Bác có thể không còn nhớ nổi, nhưng mà người đó đã từng tuyên bố, nói bác dùng giá thấp mua lại chiếc nhẫn đã bán cho hắn, hắn còn nguyền rủa cửa hàng vàng của bác bị lửa thiêu rụi.

Tôi mới kể tới đây, thân thể của ông ấy không khỏi run lên dữ dội, cổ họng của ông ấy vang lên những tiếng "lộp cộp", người thì lung lay như muốn ngã, tôi vàng đỡ lấy ông.

Vào sát na đó, trong lòng của tôi cực kỳ vui mừng.

Bởi vì nhìn tình cảnh này của ông lão, rõ ràng ông ấy vẫn nhớ rõ cái người trong lời nói của tôi.

Tôi đỡ lấy ông ấy, thân thể của ông vẫn không ngừng phát run. Ông vung tay lên, cổ họng thì không ngừng phát ra tiếng "lộp cộp" .

Nhìn tình cảnh của ông giống như là đang gắng sức nói gì đó, nhưng bởi vì tâm tình kích động nên trái lại không thể nói được nên lời. Tôi vội vàng đưa tay vỗ một cái khá mạnh vào sau lưng ông ấy.

Cái vỗ kia đã khiến cho ông ấy đã nôn ra một cục đờm, tiếp theo ông hít một hơi, mắng:

-Là tên vương bát đản (là câu chửi: nôm na là đồ con rùa) đó!

Tôi vội hỏi:

-Ông nghĩ ra rồi à?

Ông lão kia gật đầu, nói:

-Sao có thể quên được? Cửa hàng vàng nhất định là do hắn phóng hỏa thiêu rụi, chỉ có điều không bắt được hắn, hắn. . . Thật sự là đồ súc sinh.

https://thuviensach.vn

Tôi không hỏi lại nữa, bởi vì tôi biết ông lão này có một mối hận rất sâu với người đó, không cần hỏi lại nữa, nhất định ông ấy sẽ thao thao bất tuyệt nói hết những chuyện của người đó cho tôi nghe.

Quả nhiên, ông thở phì phò nói:

-Tiên sinh, chắc anh biết Ngưu Đại Giáp, hoặc anh không biết, tuổi tác của anh còn trẻ.

Tôi ngẩn người, nói:

-Ngưu Đại Giác? Người đó tên là Ngưu Đại Giác?

-Không phải, hắn là quân sư dưới quyền của Ngưu Đại Giáp, Ngưu Đại Giáp chết do súng bắn, hắn thì trốn thoát.

Tôi đã hiểu ra một chút, Ngưu Đại Giác kia nhất định là thổ phỉ của vùng Tương Tây, mà người kia hóa ra là xuất thân từ thổ phỉ, nhưng hắn đã làm quân sư thì cũng có khả năng là một phần tử trí thức.

Tôi vội vàng hỏi:

-Tên của hắn là gì? Hắn đã từng đọc sách sao?

-Hừ, nghe nói hắn còn chạy ra biển, Ngưu Đại Giác bị quan binh giết chết, hắn mang theo một đống vàng bạc châu báu chạy trốn, về sau thì nướng hết số tiền nghiệp chướng đó.Lúc tôi gặp hắn, hắn đã sầu khổ chán chường, làm việc ở trên một con tàu nước ngoài. Tên súc sinh đó, hắn đã sầu khổ nhưng chưa bỏ được sắc tâm, lại có thể theo đuổi đại minh tinh Ân Ân.

Tôi bỗng chấn động, thật sự là đại minh tinh Ân Ân, hoặc nói là "đã từng là đại minh tinh" . Lúc bà tỏa sáng trên bầu trời, là hai mươi năm về

https://thuviensach.vn

trước, bây giờ dường như mình không còn nghe thấy ai nhắc tới tên của bà nữa.

Ông lão tiếp tục nói:

-Cũng không biết hắn nói cái gì, hắn và Ân Ân còn ở chung một chỗ.

-Như vậy - Tôi hỏi - Hắn mua chiếc nhẫn kia của bác là để đưa cho vị đại minh tinh đó đúng không?

-Tôi cũng không rõ lắm. Nhưng lúc hắn tới trả lại chiếc nhẫn kia, lại chửi to Ân Ân với tôi, tất nhiên hắn bị Ân Ân đuổi đi. Tôi vẫn luôn hỗ trợ tên súc sinh kia, sao biết hắn lại cho một mồi lửa đốt cửa hàng vàng của tôi!

Ông lão kia nói tới đây, thân thể lại phát run lên.

Tôi đành an ủi ông:

-Cũng không chắc chắn là hắn phóng hỏa. . .

Lời của tôi mới nói được một nửa. không những không có tác dụng an ủi, trái lại còn làm ông lão cả giọng quát lên:

-Chắc chắn là hắn, chắc chắn là tên súc sinh đó!

Ông ấy nhìn nói, lại bắt đầu ho lên khù khụ.

Trong lòng của tôi thầm than, đồng thời cũng cảm thấy hết sức có lỗi, mặc dù cuộc sống hiện tại của ông lão rất khổ, nhưng cũng rất bình tĩnh, nhưng mà tôi lại làm dấy lên sự đau đớn của ông.

Qua một lúc lâu, tôi mới nói:

-Thế, tên của hắn là gì?

https://thuviensach.vn

Hai tay của ông lão nắm quyền đầu:

-Hắn tên là Niên Chấn Cường.

Tôi lại đưa ra một câu hỏi cuối cùng:

-Bây giờ hắn đang ở đâu, bác có biết không?

Ông lão lắc đầu nghiến răng nghiến lợi, nói:

-Từ khi cửa hàng vàng bị hắn phóng hỏa, tôi chưa từng gặp lại hắn.

Tôi đứng lên, không đành lòng nhìn ông lão nghiến răng căm phẫn như thế này, nhưng đối với chuyện của cá nhân người này, tôi còn biết rõ hơn ông lão đó, tôi biết hắn đã chết ở trong một cái hồ nhỏ, có thể là bị người ta mưu sát.

Vốn là một vụ án mưu sát đã qua một quãng thời gian khoảng hai mươi năm, vạch trần từng điều từng điều một, cũng không phải là một chuyện đặc biệt gì, cùng lắm là một chuyện lạ.

Nhưng mà, từ khi tôi hiểu rõ người tên Niên Chấn Cường này, bầu không khí không hiểu sao tràn ngập sự quái đản. Tôi biết rõ chuyện này từ trong miệng một đứa trẻ mười hai tuổi. Đứa bé kia chỉ đã từng ngã vào trong hồ mà thôi.

Một vụ án chết người đã xảy ra gần hai mươi năm, muốn truy ra tất nhiên là hết sức khó khăn, hung thủ cũng có thể đã chết từ lâu. Nếu như chỉ cần là án mưu sát, có thể tôi chẳng còn một chút hứng thú nào, nhưng mà hiểu biết con người Niên Chấn Cường này với chuyện quái dị đột nhiên xuất hiện trên người đứa trẻ mười hai tuổi là Vương Chấn Nguyên, có mối quan hệ rất lớn với nhau. Cho nên tôi phải điều tra cho rõ ràng!

https://thuviensach.vn

Tôi tiếp tục đi về phía trước, trong thời gian của ngày tiếp theo, tôi nghe ngóng địa chỉ của cựu đại minh tinh Ân Ân từ đủ mọi phương tiện.

Thế nhưng cũng không tốn quá nhiều công phu, bởi vì Ân Ân trước đây rốt cục là một vị minh tinh rất nổi tiếng.

Hơn nữa, sau khi tra được kết quả, cũng có phần ra ngoài dự liệu của tôi, Ân Ân cũng không hề cùng đường điêu đứng, cuộc sống của bà bây giờ trôi qua rất tốt. Một người bạn phục vụ trong ngành báo chí gần ba mươi năm nói cho tôi biết, Ân Ân bây giờ đang ở trong một khu nhà ở cao cấp, rất ít khi lộ diện,cuộc sống bình thường bây giờ và lúc làm minh tinh trước kia của bà hoàn toàn tương phản với nhau.

Cuộc sống như thế này của bà đã qua được hơn mười năm, cho nên khó trách xã hội đã quên lãng bà từ lâu.

Người bạn kia tra ra địa chỉ của Ân Ân, tôi quyết định ngày hôm sau dựa theo địa chỉ đó tới thăm. Đêm đó, tôi gọi một cú điện thoại cho Giang Kiến, nói tất cả những thông tin tôi điều tra được cho y biết.

Giọng nói của Giang Kiến có chút run run, y nói:

-Như vậy, thật sự là có Quỷ Hồn đúng không?

Tôi nghĩ vài giây đồng hồ, rồi mới nói:

-Dựa theo chuyện nhìn thấy trước mắt xem ra đúng là có, anh có muốn đi thăm hỏi Ân Ân phu nhân với tôi không?

Tôi muốn, Giang Kiến nhất định là vui vẻ đi cùng với tôi, nhưng vượt qua ý nghĩ của tôi, Giang Kiến lại nói lời từ chối, thậm chí cũng chẳng thèm cân nhắc, y liền nói:

-Tôi không đi.

https://thuviensach.vn

Trong khoảng thời gian ngắn, tôi không nghĩ ra vì sao y lại từ chối nhanh như vậy, mà Giang Kiến dường như cảm thấy mình từ chối quá đột ngột, vì thế y lại vội vàng giải thích:

-Tôi muốn chú ý tới Vương Chấn Nguyên nhiều hơn, cho nên. . . Tôi mới không muốn đi, một mình ông đi cũng đủ rồi.

Tôi không nói gì nưa, mà trong sát na kia, tôi bỗng nhiên cảm thấy dường như Giang Kiến đang che giấu cái gì đấy.

Nhưng rồi tội lại bỏ ý nghĩ này ngay lập tức, bởi vì không có lý do, nếu như Giang Kiến đang tìm lý do, đặc biệt không đi gặp Ân Ân, điều đó có khả năng, mà hắn biết Ân Ân đương nhiên là không có khả năng, cho nên Giang Kiến tự nhiên cũng không cần che giấu gì đấy.

Tôi bỏ điện thoại xuống. Vào lúc ban đêm, tôi cho tới tận đêm khuya mới ngủ, tôi đọc rất nhiều những sách vở ghi chép có liên quan tới Quỷ Hồn.

Gần đây tôi cực kỳ say mê với việc nghiên cứu Quỷ Hồn, cho nên những sách vở có liên quan tới phương diện này, tôi thật sự góp nhặt được không ít.

Tôi đọc được ghi chép thứ nhất là về một nông dân ở vùng nông thôn nước Anh. Có một lần, bỗng nhiên dùng chữ Hy Lạp viết ra một bài thơ dài tới 74 câu, cha sứ biết tiếng Hy Lạp đọc được, cảm thấy rất là ngạc nhiên.

Nhưng người nông dân kia không biết chữ Hy Lạp. Về sau, qua sự cố gắng của vị cha sứ kia, phát hiện người nông dân dùng chữ Hy Lạp viết ra bài thơ kia, dường như là rất giống một thi nhân Hy Lạp đã mất. Vì vậy cha sứ bèn nhận định là Quỷ Hồn của thi nhân Hy Lạp bám ở trên người nông dân kia, cho nên mới xuất hiện tình huống như thế.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, tại sao linh hồn kia lại vượt qua trùng dương, bám vào trên người nông dân kia và viết ra một bài thơ như thế. Thật sự không có giải thích được gì thêm.

Chuyện này, trái lại rất giống chuyện tôi gặp bây giờ. Tôi có thể vĩnh viễn không tìm được lời giải thích.

Nhưng ít nhất tôi có thể ghi lại chuyện này, tôi tin tưởng một ngày nào đó, một người khác sẽ có năng lực giải thích câu đố về Quỷ Hồn.

Ngày hôm sau tỉnh lại đã là vào giữa trưa, chờ tôi ăn sáng xong, thì đã vào thời gian buổi chiều. Mà lúc tôi lái xe đi tới phía ngoài cổng nhà Ân Ân lại là chuyện của 30 mươi phút tiếp sau rồi.

Đó là căn nhà lớn có hoa viên cực kỳ hoa lệ, bên cạnh cửa sắt lớn treo một biển bằng đồng, trên mặt khắc hai từ "Ân ngụ" (nơi ở của Ân Ân), tôi vừa mới xuống xe đã nghe thấy một tràng tiếng chó sủa.

Tôi đi tới trước cửa nhấn chuông, tiếng chó sủa càng thêm dữ dội, qua cửa sắt tôi đánh giá hoa viên được cắt tỉa ngay ngắn, nhìn thấy hai con chó săn lớn phóng thẳng ra, có một người nữ giúp việc trung niên đi theo chúng.

Người nữ giúp việc trung niên kia đi tới trước cửa sắt trên mặt chẳng nở nụ cười, tuyệt đối không có chút niềm nở đón tiếp khách.

Giọng nói của bà cũng cứng nhắc và lãnh đạm, bà hỏi:

-Tìm ai?

Tôi không thể không nặn ra khuôn mặt tươi cười, nói:

-Tôi đến từ tòa soạn báo muốn hỏi thăm phu nhân Ân Ân một chút.

Người nữ giúp việc kia lập tức lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

-Tiểu thư của chúng tôi không tiếp khách!

Bà chỉ nói một câu liền lập tức xoay người sang chỗ khác, lộ ra vẻ tuyệt đối không muốn thương lượng. Tôi vội vàng lớn tiếng gọi. Tôi vừa gọi một tiếng, người phụ nữ giúp việc kia không hề quay người lại, trái lại hai con chó săn đột nhiên tấn công, chúng đứng thẳng người lên, hai chân trước bám vào cửa sắt, sủa ông ổng với tôi.

Tôi lui một bước, lớn tiếng nói:

-Tiểu thư của các người không gặp người khác, nhưng nhất định sẽ gặp tôi, tôi là trường hợp ngoại lệ, không phải đến quấy rối bà, chỉ có vài câu muốn hỏi hỏi bà thôi!

Tôi kêu rất to, người phụ nữ giúp việc kia nhất định là nghe thấy, nhưng bà vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Tôi còn kêu là:

-Bà đi nói với chủ nhân, tôi là do mỗ mỗ tiên sinh giới thiệu tới.

Tôi nói "Mỗ mỗ tiên sinh" chính là người bạn làm báo của tôi. Theo như hắn nói, thời điểm Ân Ân chưa nổi tiếng, hắn đã từng bỏ ra không ít nỗ lực vì Ân Ân, cho nên nói ra tên của hắn thì sau đó có thể gặp được vị cựu đại minh tinh kia.

Tôi cũng không biết có phải người nữ giúp việc kia đã nghe thấy tiếng kêu của tôi, bởi vì bà đi thẳng vào trong nhà. Tôi đành đợi ở ngoài cửa, hai con chó săn kia vẫn tiếp tục sủa lên với tôi.

Khá tốt, tôi đợi chừng năm phút đồng hồ, người phụ nữ giúp việc kia đã quay trở lại, quát lui hai con chó kia, mở cửa sắt ra nói:

https://thuviensach.vn

-Tiểu thư mời ông vào, nhưng tinh thần của bà không tốt lắm, không hy vọng ông ở lại được lâu!

Tôi vội vàng lách người vào:

-Tôi rõ rồi, nhiều nhất không quá 10 phút, cám ơn chị!

Người phụ nữ giúp việc kia dắt hai con chó săn, đi thẳng về phía trước, tôi đi theo đằng sau, bước lên bậc đá đi vào phòng khách, một phu nhân trung niên duyên dáng sang trọng đang ngồi ở trên ghế sô pha hơi gật đầu với tôi:

-Mời ngồi, Mỗ tiên sinh khỏe chứ? Đã lâu không gặp ông ấy!

Tôi ngồi ở phía nghiêng nghiêng đối diện với bà, phu nhân trung niên kia tất nhiên là vị đại minh tinh của nhiều năm trước.

Tôi trả lời câu hỏi của bà, bà mới hỏi lại:

-Anh tới là vì chuyện gì?

Tôi nói bừa:

-Tôi đang sáng tác một quyển sách liên quan tới sự phát triển của điện ảnh, Ân Ân tiểu thư là đại minh tinh nổi tiếng cho nên tôi muốn thỉnh giáo mấy vấn đề!

Đây là một chuyện mà người nào đã từng tham gia vào nền điện ảnh đều cảm thấy hứng thú, cho nên Ân Ân cười, nói:

-Xin cứ hỏi.

Tôi tùy tiện nghĩ ra một vài câu hỏi, Ân Ân nghe rất chuyên tâm cũng đều trả lời tôi. Tôi làm bộ chuyên tâm ghi chép vào một quyển sổ tay.

https://thuviensach.vn

Mười phút sau, tôi lại giả bộ lơ đãng hỏi vấn đề mà mình muốn biết nhất.

Tôi nói:

-Ân tiểu thư, có một người tên là Niên Chấn Cường, hắn và bà đã từng. . . rất thân, về người này, bà. . .

Tôi đã hết sức cố gắng không để lộ ra tôi đến vì vấn đề này, nhưng lời của tôi còn chưa nói xong, sắc mặt của Ân Ân đã trở nên rất khó coi, bà đứng dậy, nói:

-Thực xin lỗi, thân thể của tôi không được tốt, bác sĩ muốn tôi phải nghỉ ngơi thật nhiều, cho nên. . .

Bà cũng rất khách khí, chưa từng trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

Ở vào tình huống đó, tôi không thể không đi rồi!

Nhưng mà, tôi tới đây cũng chưa đạt được chuện mà tôi muốn biết, sao chịu rời đi?

Tôi nhanh chóng xoay chuyển ý nghĩ, một mặt vẫn đang đứng lên, sau đó, tôi mới nói:

-Ân tiểu thư, tôi nhắc tới Niên Chấn Cường vì tôi biết một chuyện có liên quan với hắn, hơn nữa trong đó còn dính líu tới bà.

Ân Ân cười lạnh nói:

-Tôi không quan tâm!

Tôi vội vàng, nói:

https://thuviensach.vn

-Vâng! Nhưng tôi nghe nói, một người thân của Niên Chấn Cường đang chuẩn bị thuê luật sư tới kiện bà!

Tất cả câu chuyện kia đều do tôi bịa ra.

Sở dĩ tôi bịa chuyện ra như thế, là vì tôi nghĩ tới, cuộc sống bây giờ của Ân Ân sung túc mà bình thản, người có một cuộc sống như vậy nhất định rất sợ phiền toái, vì vậy tôi bèn cố ý bịa ra một chuyện khiến bà cảm thấy phiền phức, để bà đem càng nhiều chuyện có liên quan tới Niên Chấn Cường nói cho tôi biết.

Sau khi tôi nói như vậy, quả nhiên Ân Ân nhíu mày, nói:

-Có chuyện như vậy sao? . . .

Tôi vội hỏi:

-Đúng vậy. Người kia nói, lúc bà với Niên Chấn Cường đang ở cùng với nhau, có một số tiền lớn để ở chỗ bà. . .

Điều này cũng là suy đoán của tôi.

Nhưng suy đoán này cũng không phải chỉ trong chốc lát là nghĩ ra được, mà ở trong lòng tôi đã có sự nghi ngờ từ lâu.

Bởi vì Ân Ân trong quá khứ, mặc dù đã từng là đại minh tinh nhưng bà lại bị ràng buộc bởi hợp đồng của công ty, thu nhập có hạn nhưng chi tiêu thì nhiều. Mà cuộc sống của bà bây giờ lại trôi qua cực kì tốt, vậy nhất định là bà từng có một khoản thu nhập khả quan ngoài ý muốn, đây là một trong những nguyên nhân.

Nguyên nhân thứ hai là ở trong miệng ông lão kia, biết lúc Niên Chấn Cường đi tới thành phố này, là mang theo một đống của cái của thủ lĩnh thổ

https://thuviensach.vn

phỉ, mà món tiền này, về sau hiển nhiên không còn ở trên người Niên Chấn Cường.

Nguyên nhân thứ ba, càng thêm rõ ràng, Niên Chấn Cường quyết không phải là một người thư sinh anh tuấn, mặc dù trình độ kiến thức của hắn có thể tương đối cao nhưng hành động, lời nói của hắn cũng không làm cho phụ nữ ưa thích.

Mà Niên Chấn Cường đã từng ở chung với đại minh tinh như Ân Ân, điều đó không hỏi cũng biết Ân Ân thích chính là tiền của hắn.

Dựa vào ba nguyên nhân ở trên, nên tôi mới cả gan nói như thế. Mà sau khi tôi vừa mở miệng nói ra, suy đoán của tôi thật sự không xa sự thật là mấy.

https://thuviensach.vn

HỒ NƯỚC

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Vệ Tư Lý Hệ Liệt

Chương 5

ôi ngẩn người một lúc lâu. Rồi gọi một cú điện thoại đến trường học của Giang Kiến để tìm gặp y.

Câu hỏi đầu tiên của tôi là:

-Anh đã đọc báo chí của ngày hôm nay chưa? Anh có ý kiến gì về vụ hung án này?

-Tôi nghĩ đây vụ này là do Quỷ Hồn của Niên Chấn Cường làm ra.

-Anh cũng tin tưởng Quỷ Hồn ư?

-Ngoại trừ thừa nhận sự tồn tại của Quỷ Hồn ở bên ngoài thì chẳng có biện pháp nào có thể giải thích được!

Tôi cười khổ:

-Vương Chấn Nguyên có gì không? Có biểu hiện gì mới không?

-Không, em ấy giống như đã hoàn toàn bình thường.

Nghe Giang Kiến nói vậy tôi cũng không hỏi thêm gì nữa, vì vậy tôi nói gặp lại với y rồi buông điện thoại xuống.

Lúc đầu, chuyện này có thể đã nói qua, Quỷ Hồn của Niên Chấn Cường sẽ không tới tìm tôi, bởi vậy có thể nói đây là chuyện không có liên quan tới tôi. Hơn nữa, linh hồn của Niên Chấn Cường dường như cũng đã

https://thuviensach.vn

rời khỏi Vương Chấn Nguyên, tôi cũng không cần phải lo lắng cho đứa trẻ này nữa.

Nhưng mà cuối cùng tôi vẫn cảm thấy chuyện này có một chút đáng ngờ.

Nhưng tôi chỉ cảm thấy nó mà không thể nói rõ được rốt cuộc mình đang nghi ngờ cái gì.

Thẳng đến ngày hôm sau, sự hoài nghi của tôi càng lớn.

Trên báo ngày hôm sau, vẫn là tin tức về chuyện tử vong quái lạ.

Tin tức cho biết về tình hình kinh tế của người chết, người chết rốt cuộc là hai bàn tay trắng, chỉ còn rất ít tiền mặt.

Nhưng người nữ giúp việc kia lại đưa ra chứng cứ thuyết phục là người chết có rất nhiều tiền mặt, lượng lớn đồ trang sức để ở một két sắt (két an toàn) bí mật ở phòng ngủ của bà, nhưng khi nhân viên cảnh sát mở cái két an toàn kia ra thì lại trống không.

Vì vậy, đã có người phỏng đoán là người chết tự sát là do tình hình kinh tế túng quẫn, mà cảnh sát thì vẫn đang không có một đầu mối nào.

Tôi đọc xong một vài tin tức này, đóng tờ báo lại. Trong đầu của tôi đang rất hỗn loạn, có rất nhiều ý nghĩ, trong mớ suy nghĩ xoay vòng vòng tôi, tôi đã nghĩ tới một vài vấn đề nhưng lại không bắt được tý đầu mối nào.

Tôi bắt đầu hoài nghi vậy có thật là hành vi của Quỷ Hồn hay không.

Quỷ Hồn tới báo thù mà sẽ lấy tất cả những thứ trong két an toàn mang đi sao? Tất nhiên sẽ không!

Mà căn bản tôi không cân nhắc tới vấn đề kinh tế túng quẫn bởi vì trước khi bà ấy chết, tôi đã từng gặp bà. Và tôi ít nhiều có chút tin tưởng

https://thuviensach.vn

vào khả năng quan sát của mình, tôi không nhìn thấy bà ta có chỗ nào khó khăn về kinh tế.

Như vậy, chuyện này có dính dáng tới con người.

Tôi ít nhiều cũng có chút đầu mối, hơn nữa tôi cũng đột nhiên nghĩ tới tôi đã sớm dâng lên một chút hoài nghi. Đó là bởi vì thật trùng hợp, vì sao Quỷ Hồn của Niên Chấn Cường tới không sớm không muộn, mà vừa khéo lúc tôi vừa mới tới hỏi thăm người chết thì mới đi tìm Ân Ân báo thù?

Hơn nữa, tôi lại lập tức nghĩ ra nghi ngờ thứ hai, sự tồn tại của Niên Chấn Cường là phải biểu hiện ra ngoài thông qua thân thể một người khác. Cho dù thừa nhận sự tồn tại của Quỷ Hồn cũng không thể xuất hiện hình ảnh của Niên Chấn Cường. Nếu không xuất hiện hình ảnh của Niên Chấn Cường tại sao Ân Ân lại hô là "Quỷ!" nhỉ?

Thứ Ân Ân đã nhìn thấy nhất định là Niên Chấn Cường, cho nên mới bị dọa đến mức như thế. Cảnh sát nói trong phòng ngủ không hề có dấu vết giãy dụa, mà không còn thứ gì trong két an toàn, chắc chắn là khi Ân Ân vừa nhìn thấy Niên Chấn Cường vì trong lòng chột dạ mà tự nguyện dâng lên. Nhưng Niên Chấn Cường đã chết từ lâu, cho dù thừa nhận sự tồn tại của Quỷ Hồn, Quỷ Hồn của hắn cũng không thể nào hình thành nên một hình ảnh xuất hiện ở trước mặt Ân Ân. Lúc tôi đang nghĩ như vậy, tôi vốn đang ngồi rồi lại nhảy dựng lên.

Tôi tìm được vấn đề trọng tâm rồi! Đó chính là có người biết nhược điểm tâm lý của Ân Ân, cho nên giả trang thành Niên Chấn Cường xuất hiện ở trước mặt Ân Ân. Mà mục đích của người đó đương nhiên là khoản lớn tiền bạc và đồ trang sức kia. Người này, chẳng những biết rõ nhược điểm tâm lýcủa Ân Ân, biết Ân Ân đã từng giết Niên Chấn Cường hơn nữa còn biết ở chỗ Ân Ân có một khoản tiền lớn! Lúc tôi nghĩ tới vấn đề này cả người tôi liền đứng bất động, bởi vì phù hợp với những điều kiện này dường như chính là tôi! Tôi biết Niên Chấn cường có để tiền ở chỗ Ân Ân,

https://thuviensach.vn

biết ÂN Ân giết Niên Chấn Cường, có rất nhiều khả năng là người giả trang thành Niên Chấn Cường hù chết Ân Ân. Nhưng tôi có thể tự khẳng định mình không hề làm việc này. Thậm chí tôi tuyệt đối không hoài nghi mình có khả năng làm chuyện như vậy khi đang mộng du. Như vậy, trừ tôi r còn một người, đó là Giang Kiến! Đột nhiên tôi nhớ tới cái tên Giang Kiến, tôi biết y cũng biết toàn bộ chuyện này. Không phải là tôi thì nhất định là y! Tôi lại ngồi xuống, và lại cảm thấy hỗn loạn. Giang Kiến, toàn bộ câu chuyện đều đến từ chỗ y, nếu như không phải y nói tôi biết câu chuyện lạ đó, ta vốn không biết Vương Chấn, cũng chẳng biết trên đời có một người là Niên Chấn Cường!

Hơn nữa, tôi cũng nhớ ra lúc tôi muốn cùng y đi gặp Ân Ân. Thần thái của hắn cực kì đặc biết, vậy là vì cái gì? Vì sao hắn không đi gặp Ân Ân?

Tôi nghĩ không bao lâu thì đã có đầu mối.

Bây giờ, Giang Kiến đang ở trường học, nhưng tôi lại đến nhà y, tôi vàng ra khỏi cửa đi tới nhà y, bấm chuông, chủ nhà của y biết tôi nên mở cửa cho tôi vào.

Tôi tỏ vẻ mình đã hẹn với Giang Kiến là chờ ở trong phòng của hắn. Nhưng chủ nhà nói:

- Thầy Giang chắc chắn quên rồi, hai ngày nay cậu ta đều khóa cửa phòng.

Trong lòng của tôi khẽ động, nói:

-Trước kia anh ta không khóa cửa sao?

-Đúng vậy a! Chưa bao giờ khóa cửa. - Chủ nhà trả lời: -Tôi có thể giúp cậu ta thu dọn căn phòng.

Tôi lấy một chùm chìa khóa ra, nói:

https://thuviensach.vn

-Không sao, anh ta nhớ đã khóa căn phòng cho nên đưa cho tôi chìa khóa.

Giang Kiến tất nhiên chẳng đưa cho tôi chùm chiều chiều khóa nhưng mà tôi đã có ba chiếc chìa Bách Hợp, để mở khóa cửa phòng Giang Kiến thì thật sự rất dễ.

Chủ nhà cũng chẳng nghi ngờ, tôi dễ dàng dùng chìa khóa Bách Hợp mở cửa phòng ra, tôi đi vào rồi đóng cửa lại. Căn phòng của Giang Kiến thật sự rất lộn xộn, y thà đóng cửa căn phòng, không cho chủ nhà dọn dẹp tất nhiên là có nguyên nhân. Mà nguyên nhân đó chỉ có thể là: Trong phòng y, đột nhiên có thêm một vài đồ không định để người khác nhìn thấy.

Tôi bắt đầu tìm kiếm ở trong phòng của y. Chưa đến 10 phút, ở dưới tủ quần áo đã kéo ra một chiếc hòm rất nặng, vừa mở cái hòm kia ra, sau khi tôi nhấc mấy bộ quần áo ở phía trên ra. Tôi không tự chủ được mà hít vào một hơi.

Trong hòm, tất cả đều là tiền mặt. Hơn nữa, tất cả đều là tiền mặt có giá trị rất lớn.

Xem ra, tài phú năm đó Niên Chấn Cường mang đến thực không ít, đã tiêu qua nhiều năm như thế mà còn nhiều tiền như vậy!

Tôi lại tìm được một bao đồ trang sức, sau đó, tôi đóng nắp hòm. Mang chiếc hòm để lại chỗ cũ.

Tôi gọi một cú điện thoại cho Giang Kiến, nói cho y biết, tôi đang ở trong nhà chờ y, và có một vài chuyện quan trọng muốn thương lượng với y, mời y hãy trở về ngay lập tức.

Nửa giờ sau thì Giang Kiến về đến nhà, y vọt vào căn phòng. Sắc mặt y cực kỳ khó coi, trừng mắt nhìn tôi, nói:

https://thuviensach.vn

-Ông vào bằng cách nào?

Tôi cười cười:

-Mở cửa, tôi tất nhiên là vào được!

Hắn nhanh chóng nhìn về phía tủ quần áo, tôi lại nói:

-Không cần nhìn, tôi đã tìm ra tất cả, chỉ có điều tôi đã cất kỹ lại như cũ rồi, Giang Kiến, anh có quan hệ như thế nào với Niên Chấn Cường?

Câu hỏi của tôi đột ngột như vậy, khiến mặt của Giang Kiến trong chốc lát đã xám xịt lại, thân thể của y run run, nói:

-Ông. . . làm sao ông biết?

-Đó là phỏng đoán của tôi – Tôi trả lời.

Điều đó thật sự là phỏng đoán của tôi. Hơn nữa, tôi còn chẳng có đầy đủ căn cứ để chứng minh phỏng đoán của mình là đúng, chẳng qua là tôi chỉ nghi ngờ mà thôi.

Tôi nghi ngờ Giang Kiến và Niên Chấn Cường có quan hệ, là bởi vì y không chịu đi gặp Ân Ân với tôi. Mà khi tôi phát hiện hòm tiền mặt kia. Tôi biết chắc người đã giả trang thành Niên Chấn Cường đi dọa Ân Ân chính là y.

Nghi ngờ dẫn tôi tiến thêm một bước, Ân Ân lại bị hù chết do y giả trang thành Niên Chấn Cường, vậy nhất định là y giả trang cực kỳ giống, mà nếu y không quen thuộc với Niên Chấn Cường thì sao có thể giả trang giống Niên Chấn Cường? Tôi thì chẳng biết Niên Chấn Cường là cái dạng gì nữa!

Cho nên, tôi mới đột nhiên hỏi Giang Kiến một câu như thế, mà câu hỏi lại của Giang Kiến đã biểu thị suy đoán của tôi không hề sai!

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của Giang Kiến trở nên cực kỳ tái nhợt, thân thể của y đã phát run, y bất lực thả lỏng tay, môi cũng run run. Tuy nhiên lại không nói ra một câu.

Tôi nhìn một lúc:

-Từ từ, đừng nói vội, hãy từ từ nói những lời mà anh muốn nói ra đi.

Sắc mặt Giang Kiến từ trắng sang hồng, y đột nhiên đỏ bừng cả mặt lên nói:

-Tôi không giết chết bà ta, bà ta là tự bị dọa chết, việc ấy hoàn toàn không liên quan tới tôi!

Tôi lắc đầu:

-Anh nói như vậy với tôi cũng chẳng có một chút tác dụng. Quan tòa và bồi thẩm viên có tiếp nhận lời giải thích như thế của anh hay không, thì rất nghi ngờ đấy.

Sắc mặt của y càng trở nên tái nhợt:

-Ông. . . Muốn giao tôi cho cục cảnh sát? . . . Ông. . . Không thể!

Tôi mở hai tay ra:

-Còn có biện pháp gì nữa?

Y đột nhiên kéo cánh tay của tôi, dùng sức lắc lắc:

-Bà ta là một hung thủ giết người, bà ta là hung thủ mưu sát tính mạng, đó là điều ông nói cho tôi biết.

Tôi gật đầu nhẹ, nói:

-Đúng. . .

https://thuviensach.vn

Nhưng tôi căn bản không có cơ hội nói thêm được gì nữa, hắn vội nói:

-Mà chẳng qua tôi chỉ giả trang người bị bà ta hại chết, thu lại tài vật bị bà ta dùng mưu lấy đi, bà ta vừa nhìn thấy tôi đã tự nguyện mang tất cả tài sản đưa cho tôi, chính bà ta mở két sắt, sau đó, tôi rời đi thì bà ta đã chết, như vậy chẳng lẽ cũng có tội?

Tôi cũng chẳng biết rõ về pháp luật nên hoàn cảnh đó Giang Kiến có tội hay không tôi tất nhiên khó mà trả lời được.

Tôi ngẩn người một lúc lâu, rồi lại đưa vấn đề trở về lúc ban đầu:

-Anh là gì của Niên Chấn Cường?

Giang Kiến chán nản ngồi uống, y cúi đầu dùng giọng nói chậm chạp nặng nề, nói:

-Ông ấy là chú của tôi.

Tôi nhìn y. Sau khi nghe được câu trả lời của y, trong lòng tôi không khỏi dâng lên một cảm giác cực kỳ phẫn nộ, bất luận kẻ nào phát giác mình bị người khác đùa bỡn đều sinh ra cảm giác như vậy.

Giang Kiến là cháu trai của Niên Chấn Cường, vậy tất nhiên y cũng là người Tương Tây, y cũng hoàn toàn hiểu được loại ngôn ngữ địa phương này, thế mà lại giả vờ hoàn toàn không hiểu được những lời nói này để tới trêu đùa tôi!

Tôi lại nghĩ thêm một bước, từ đầu đến cuối, tất cả câu chuyện đều là cái bẫy do y an bài.

Tôi hung hăng nhìn chằm chằm y:

-Giang Kiến, anh là mộ đồ lửa đảo ti tiện, cực kỳ ti tiện!

https://thuviensach.vn

Giang Kiến không dám ngẩng đầu lên, đầu y bị ép xuống thấp hơn:

-Xin hãy tha thứ cho tôi, chẳng qua tôi chỉ muốn hiểu rõ rốt cuộc cậu tôi đã chết như thế nào. Lúc ấy, thật sự tôi còn quá nhỏ.

Tôi lạnh lùng nói:

-Có ý gì?

Giang Kiến nói:

-Lúc chú tôi và nữ minh tinh kia sống chung với nhau, tôi cũng sống nhờ ở nhà của bà ta.

Giang Kiến nói:

-Có một ngày, lúc bọn họ đi ra ngoài, nói là đi chơi ở cái hồ nhỏ kia, nhưng chẳng thấy cậu tôi trở về, bà ta chỉ nói với tôi là cậu tôi đã chết đuối ở trong hồ rồi!

Tôi khổ sở không nói được ra lời, tất nhiên tôi không khổ sở vì cái chết của Niên Chấn Cường mà là khổ sở cho chính mình đã bị người ta lừa một vố dễ dàng như vậy.

Cả chuyện này, tất cả đều là cái bẫy của Giang Kiến!

Cuối cùng Giang Kiến lại ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi một cái, như y vừa nhìn thấy vẻ mặt đầy giận dữ của tôi, lại lập tức cúi đầu.

Y tiếp tục nói:

-Đêm đó, bà ta liền đuổi tôi ra ngoài. Ngoại trừ chú ra, thì tôi chẳng có một người thân nào cả, tôi đành phải làm một đứa trẻ ăn xin, về sau cuối cùng cũng có một người chịu giữ tôi làm thợ học việc, tôi tự cố gắng đọc sách, nói chung chưa bị xã hội chiếm đoạt hết.

https://thuviensach.vn

Tôi vẫn không nói ra lời, Giang Kiến cười khổ nói:

-Tình hình của tôi giống như vậy, sau khi tôi trưởng thành, tôi muốn điều tra nguyên nhân cái chết của chú, có phải do nguyên nhân tự nhiên hay không?

Tôi lạnh lùng nói:

- Nói tiếp đi!

Giang Kiến hít một hơi:

-Tôi đã nghe tới tiếng tăm của ông, tôi vừa không có tiền đi mời thám tử tư điều tra chuyện này. Hơn nữa, chuyện này đã quá lâu rồi, người bình thường chưa chắc đã điều tra được gì, tôi nghĩ chỉ có lợi dụng một vài chuyện cổ quái kỳ lạ mới có thể khiến ông cảm thấy hứng thú để đi điều tra!

Tôi lạnh lùng thốt lên:

-Vì vậy, anh bèn tạo ra câu chuyện Vương Chấn Nguyên bị ngã vào hồ nước kia.

-Không, không, Vương Chấn Nguyên thật sự là bị ngã vào trong hồ, nhưng sau khi tôi cứu được hắn tỉnh dậy, tôi mới đột nhiên có linh cảm. Tôi biết năm đó chú tôi bị chết đuối ở trong một cái hồ nhỏ. Chính là cái hồ này. Cho nên tôi mới dậy Vương Chấn Nguyên làm một vài hành động cổ quái, bảo em ấy nói mấy câu thổ ngữ địa phương khó hiểu này, giả vờ là linh hồn bám vào người, định để ông đi điều tra việc này.

Tôi cảm thấy hoa mắt một lúc!

Hóa ra hành động quái dị của Vương Chấn Nguyên, và thổ ngữ Tương Tây từ miệng cậu ta nói ra đều là do Giang Kiến dậy cả đấy!

https://thuviensach.vn

Mà tôi còn đang nghiêm túc nghiên cứu sự tồn tại của linh hồn, đã viết xong đại cương chuẩn bị viết một quyển văn chương rõ ràng rành mạch, định đưa lên đăng trên một tạp chí chuyên nghiên cứu về Quỷ Hồn tồn tại hay không.

Chắc là vì sắc mặt của tôi cực kì khó coi cho nên hai tay của Giang Kiến rung động, giống như muốn ngăn cản tôi đánh y.

Qua một phút, tôi mới nói:

-Như vậy, lời nói ở trên cuốn băng ghi âm kia cũng đều là lời anh tự nói rồi!

-Đúng. . . vậy, tôi chỉ nhớ lúc đầu chú có rất nhiều tiền, nhưng mà chẳng biết tiền của chú ấy trong lúc đó đột nhiêt biến đi đâu, ngày đó chú ấy nổi giận đùng đùng trở về, chửi cửa hàng vàng kia, lại mắng to người phụ nữ kia, tôi vừa mới tới gần chú ấy, chú còn tát cho tôi một cái thật mạnh, cho nên tôi nhớ cực kỳ rõ!

Tôi từ từ đứng lên, đột nhiên quay người lại, đập một cái thật mạnh lên trên tủ sách khiến cho tất cả đồ vật trên mặt tủ đều nảy lên, Giang Kiến sợ tới mức trừng lớn mắt, tôi nói:

-Giang Kiến, anh lợi dụng tôi để điều tra nguyên nhân cái chết của Niên Chấn Cường, nếu đã biết kết quả vì sao không báo cảnh sát?

Giang Kiến lắp bắp nói:

-Báo cũng vô dụng thôi. Vì chuyện này đã quá lâu, tôi từ chỗ ông đã thực sự biết chú tôi là bị mưu sát, mất ba ngày chuẩn bị, tôi hóa trang thành thúc thúc, nửa đêm vụng trộm đi vào trong phòng của bà ta, bà ta vừa nhìn thấy đã suýt nữa ngất đi!

Tôi cười lạnh, Giang Kiến vội vàng biện bạch cho mình, nói:

https://thuviensach.vn

-Tôi liền hỏi bà ta, tiền đã chiếm đoạt ở đâu. Bà ta tự động mở tủ sắt ra, chuyển tất cả ra, còn xin tôi tha thứ cho bà ta, tôi căn bản chẳng làm gì thêm, cầm tiền chuồn đi. Cho đến ngày hôm sau đọc báo mới biết là bà ta đã chết. Bà ta là do lương tâm năm đó cắn rứt mà bị dọa chết đấy!

Tôi lại im lặng hồi lâu.

Tôi có lý do để tin tưởng lời nói của Giang Kiến. Ân Ân không phải là do Giang Kiến giết chết, bởi vì khi nam nữ giúp việc xông vào phòng Ân Ân còn chưa tắt thở, bà ấy vẫn còn đang không ngừng kêu: "Quỷ! Quỷ! Quỷ!"

Về sau, tất nhiên là vì bà ấy hoảng sợ quá độ, trái tim không thắng được phụ tải, cho nên mới chết.

Lời của Giang Kiến cũng không phải không có đạo lý, nếu như Ân Ân làm việc gì đó trái với lương tâm nàng sẽ không chết.

Niên Chấn Cường là một tên thổ phỉ, hắn chết cũng không thừa, Ân Ân là một thủ phạm mưu sát chết cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Giang Kiến có thể nói mình vô tội, mặc dù từ đầu đến cuối y lợi dụng tội nhưng mà nếu như y bị tố cáo mưu sát, như vậy cả đời y đã xong rồi.

Tôi đi tới đi lui trong phòng y.

Giang Kiến vẫn luôn nhìn tôi. Trong lòng tôi tuy hận y nhưng cũng không muốn hủy hoại y.

Giang Kiến thấy tôi không nói ra lời, y cười khổ một cái, nói:

-Vệ tiên sinh, nếu như ông nhất định giao tôi cho cảnh sát. Vậy, tôi chỉ có một yêu cầu với ông, xin ông ở trước tòa án, nói tất cả những chuyện điều tra được, chuyện năm đó Ân Ân mưa sát Niên Chấn Cường thế nào!

https://thuviensach.vn

Tôi nói:

-Cho dù tôi nói ra. Anh vẫn có tội!

Giang Kiến cười khổ:

-Điều đó dù sao vẫn tốt hơn một chút. Trên thực tế, tội của ta chỉ có tự tiện vào phòng mà thôi, nếu như không phải bà ta giết Niên Chấn Cường, nhìn thấy Niên Chấn Cường giả trang cần gì phải sợ hãi?

Tôi ngẩn người một lúc lâu, mới nói:

-Vậy khoản tiền kia, anh chuẩn bị dùng làm gì?

Giang Kiến chán nản nói:

-Lúc đầu, tôi chuẩn bị dùng khoản tiền đó để xây dựng một người trung học cho người nghèo, bởi vì tôi tuyệt đối không quên tình cảnh lúc mình học trung học khốn khổ ra sao. Hiện tại, tất nhiên không thể đạt được mục đích này rồi.

Tôi thở dài một tiếng. Ở trong sát na đó, tôi thay đổi chủ ý tôi đưa tay vỗ vỗ trên bả vai hắn:

-Tốt! Đi thực hiện nguyện vọng của anh đi, cho tới bây giờ coi như chúng ta không hề quen nhau!

Giang Kiến ngẩng đầu nhìn tôi, há hốc mồm, một câu cũng chẳng nói ra lời.

Mà tôi cũng chẳng nhìn y lấy một cái, đẩy cửa ra, đi tới bên ngoài. Tôi đi khỏi gian nhà kia, nhanh chóng đi về phía trước.

Sở dĩ tôi đột nhiên thay đổi chủ ý, đạo lý thực sự rất đơn giản, đúng như Giang Kiến nói, hắn ở trên pháp luật khó mà xóa sạch tội, kỳ thật

https://thuviensach.vn

chẳng qua là tự tiện vào phòng mà thôi.

Về phần tên tội phạm giết người xảo quyệt, bởi vì sự xuất hiện của hắn mà bị hù chết. Vậy há có thể quy trách nhiệm cho hắn? Tên tội phạm giết người đã sống quá lâu rồi!

Mà còn điều rất chủ yếu là tôi tin tưởng Giang Kiến thật sự sẽ dùng khoản tiền đó xây dựng một trường trung học cho người nghèo, điều này nói chung cũng là một chuyện tốt. Có phải không?

Ánh mặt trời chiếu vào ánh mắt của tôi, khiến cho nó hơi nhoi nhói, tôi bèn cúi đầu đi nhanh về phía trước.

oOo

Cả câu chuyện hình như là một câu chuyện trinh thám mà cũng chẳng có gì khoa học viễn tưởng, đối mặt với linh hồn có tồn tại hay không cũng chẳng có kết luận gì, thật sự cảm thấy có lỗi.

Nhưng mà, chép lại câu chuyện này cũng không phải không có ý nghĩa.

Câu chuyện này tương tự như đại đa số câu chuyện có quan hệ với quỷ, bắt đầu từ chuyện phát hiện là quỷ gây nên, nhưng sau khi đi sâu vào điều tra, lại phát hiện kẻ gây ra không phải là quỷ mà là người.

Chính vì những chuyện như thế rất nhiều cho nên có rất nhiều người liền cho rằng, quỷ không hề tồn tại, căn bả là không có linh hồn. Cho dù có Quỷ Hồn, nhưng nó cũng không thể làm ra được bất cứ chuyện gì đại loại thế.

Kiểu kết luận này tất nhiên là không đúng, trừ phi tất cả chuyện có quan hệ với Quỷ Hồn đều qua điều tra là do người gây nên, đó mới có thể rút ra kết luận như thế. Nhưng trên thực tế, cũng chẳng giống như vậy. Có

https://thuviensach.vn

rất nhiều ghi chép nổi tiếng về hoạt động của Quỷ Hồn, đều chứng minh cũng không phải do người gây nên, mà đích thực là do một loại lực lượng vô hình, không biết là cái gì tạo thành, mà loại lực lượng này, vì nhân loại còn chưa hoàn biết gì cả, nên đặt tên là "Quỷ Hồn" . Chẳng cũng nên ư?

Đối với truyền thuyết từ cổ, kim, trung, ngoại về Quỷ Hồn, đều được lưu truyền thịnh hành chứ không hề suy giảm, nếu như thực tế không hề tồn tại, mà có thể được lưu truyền lâu như thế, thì thật sự cũng là chuyện lạ.

Hoặc giả có người hỏi, bạn đã thực sự tin tưởng chắc chắn vào sự tồn tại của "Quỷ Hồn" , như vậy vì sao không sáng tác một câu chuyện về “Quỷ Hồn”, mà lại viết một câu chuyện trinh thám nhỉ? Tôi đành phải cười khổ. Bởii vì khoa học của con người còn quá nhỏ bé, nông cạn đến nỗi đối với "Quỷ Hồn" , tình trạng có thể coi là không biết gì cả. Nông cạn đến mức muốn tưởng tượng rốt cuộc Quỷ Hồn là cái gì, căn cứ tối thiểu nhất cũng không có!

Nhưng mà, người từng gặp quỷ lại quả thật không ít. Kể cả chuyện có mình ở bên trong, trong đó có phần không đáng tin, có phần là đáng tin. Có dịp, được chọn ra mấy mẫu đáng tin cậy trong đó, chép lại thì rất thú vị. Đương nhiên, đó là chuyện của ngày sau.

----Kết thúc---

https://thuviensach.vn

Mục lục

Chuyện Của Nhiều Năm Trước

Giàu Có Tột Đỉnh Nhờ Phong Thủy

Yêu Cầu Hoang Đường

Tiến Vào Nơi Điên Cuồng

Đi Tàu Lửa Đến Mục Tiêu

Thừa Dịp Loạn Hoàn Thành Nhiệm Vụ

https://thuviensach.vn

PHONG THỦY

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chuyện Của Nhiều Năm Trước

Xin quý độc giả hãy nhớ kỹ điều này, tiểu thuyết chính là tiểu thuyết, bất luận tác giả tiểu thuyết có viết hay và thật cỡ nào đi chăng nữa thì tiểu thuyết của họ viết ra chỉ là hư cấu mà thôi.

Xin hãy nhớ kỹ điểm này và trở lại xem "Phong Thủy" vậy.

Khí trời rất tốt, có bốn chiếc kiệu xuất hiện trên một đường núi nhỏ, chậm rãi di chuyển.

Những người ngồi trên kiệu như thế này đều là những người giàu có. Ở trên kiệu có thể trò chuyện với nhau vì kiệu không có mui. Bốn chiếc kiệu, hai chiếc đi song song đằng trước, còn hai chiếc đi ở phía sau.

Hai người ngồi trên hai chiếc kiệu phía sau tuổi vào khoảng tứ tuần, một người da mặt trắng nhách, người mặc một bộ áo vải kiểu xưa, dáng trông rất thư sinh. Còn người kia thì có một bộ dáng cổ quái, thật không biết tả thế nào, ngũ quan trên mặt dường như là tụ lại một chỗ, trên người cũng mặc một bộ áo vải kiểu xưa.

Người đàn ông ngồi ở kiệu phía trước không ngừng quay đầu lại hỏi "Hai vị thấy nơi này như thế nào?”

Hai người nghe xong đều nhíu mày, một tiếng cũng không đáp trả. Bọn họ dường như là chưa từng nghe được câu hỏi của người kia, chỉ đưa mắt chăm chú quan sát xung quanh. Trời xanh mây trắng, núi xanh mượt

https://thuviensach.vn

một màu, tại chân núi còn có một dòng suối trong như ngọc chảy róc rách, phong cảnh nơi này quả thật là xinh đẹp.

Tuy nhiên bốn người này cũng không phải vì thưởng thức phong cảnh mà tới đây. Bọn họ đến để xem phong thủy nhằm kiếm được một nơi chôn cất tốt.

Hai người ngồi kiệu phía trước là một nam một nữ. Họ là vợ chồng. Bọn họ là người giàu có do cho thuê ruộng đất. Nhắc tới Lý gia tại Hà Tây thì không người nào là không biết cả. Gia sản của Lý gia có hàng trăm mẫu ruộng, cò bay thẳng cánh.

Trở lại, bốn chiếc kiệu đang tiến về phía trước. Trước mắt là một dãy núi liên miên nối liền, nơi này cũng thuộc sản nghiệp của Lý gia.

Lý gia truyền tới đời của Lý Ân Tùng thì đã chuyển thành bán nông bán thương nhưng tài sản thì ngày càng gia tăng. Cha của Lý Ân Tùng đã chết vào hai ngày trước. Bởi vì tìm chưa được mảnh đất lý tưởng để chôn cất nên vẫn chưa an táng.

Hai người ngồi kiệu phía sau, người có dung mạo cổ quái gọi là Dương Tử Binh, còn người kia gọi là Dung Bách Nghi. Hai người đều là người nổi tiếng trong giới phong thủy tại tỉnh thành, là Lý Ân Tùng đích thân lên tỉnh thành dâng tặng lễ vật và mời đến đây. Bọn họ đã đi suốt một buổi sáng nhưng hai vị phong thủy gia đã tốn nhiều tiền mời được cho đến giờ lại không nói một lời nào.

Lý Ân Tùng hiện đã không nhịn được, hắn không ngừng quay đầu lại đặt câu hỏi, trong lòng hắn thầm nghĩ hai vị phong thủy gia nổi tiếng này mà không có làm gì thì thật phí đồng tiền hắn đã bỏ ra.

Kiệu vẫn tiếp tục tiến về phía trước, đột nhiên trong lúc đó, hai vị phong thủy gia đồng loạt kêu lên "Quẹo phải"

https://thuviensach.vn

Lý Ân Tùng vừa nghe được bọn họ mở miệng ngọc, trong lòng vui sướng vô cùng, liền kêu kiệu phu "Nhanh, quẹo phải, quẹo phải”

Bọn họ đi xuyên qua một rừng trúc, sau đó tới bên một sườn núi nhỏ, hai vị phong thủy gia lại kêu lên "Dừng lại"

Mấy gã kiệu phu liền dừng lại, hai vị phong thủy gia Dương Tử Binh và Dung Bách Nghi cùng nhau bước xuống kiệu, tay cầm theo cái túi vải cẩn thận xem xét tìm tòi.

Vợ chồng Lý Ân Tùng lúc này đang đổ mồ hôi, đứng một bên chờ đợi. Nhìn thấy vẻ mặt của hai vị phong thủy gia thận trọng và nghiêm túc như thế, bọn họ cũng nóng lòng muốn lên tiếng hỏi, tuy nhiên cũng kiên nhẫn không có mở miệng.

Tất cả đám kiệu phu đều ngồi xuống nghỉ ngơi. Lúc này Dung Bách Nghi mới nhìn Dương Tử Binh nói "Dương tiên sinh, ông hãy nói trước đi"

Dương Tử Binh lên tiếng "Dung tiên sinh, mời ông nói trước vậy!"

Lý Ân Tùng thật sự có chút không vui, hắn nghe được hai người còn đang khách khí, liền ngắt lời "Hai vị đều là danh gia, ai nói cũng giống nhau mà!"

Dương Tử Binh cười nói "Xem ra tôi và Dung tiên sinh đây có ý kiến giống nhau. Dung tiên sinh, ông nói có phải không?”

Dung Bách Nghi nói "Đúng là vậy"

Lý Ân Tùng vội la lên "Vậy nơi này ra sao, có tốt không?"

Dương Tử Binh ho khan một tiếng, nói "Mảnh đất này gọi là "Kình Thôn Địa", nằm đối diện sông dài, địa lợi rất tốt, bốn phía không khí ẩm thấp, hai bên hướng đông nam dường như có tử khí xuất hiện....." .

https://thuviensach.vn

Dương Tử Binh vừa mới nói đến đây, Lý Ân Tùng đã vui mừng hết cỡ. Lý phu nhân đứng cạnh bên cũng lên tiếng "Nếu chôn ở chỗ này thì con cháu đời sau sẽ như thế nào?”

Dung Bách Nghi nói "Kình Thôn, Kình Thôn, danh như ý nghĩa, tài như nước lũ tràn vào cửa, hơn nữa liên miên không dứt, con cháu đời sau sẽ được hưởng phúc".

Dương Tử Binh cũng nói thêm "Đây là một huyệt hiếm thấy, đầu đông cước tây, Lý tiên sinh đừng do dự nữa"

Lý Ân Tùng rất cao hứng, lúc này hắn trông giống một người vừa mua được một món đồ với giá hời nói "Xin hai vị hãy xem xét thêm một chút nữa”

Dương Tử Binh ngạc nhiên nói "Lý tiên sinh, ông muốn thế nào?"

Lý Ân Tùng cười gượng một chút nói "Xin hai vị chớ trách tôi có lòng tham. Nói về tiền tài, Lý gia của tôi không thiếu. Hiện tại với tài sản như vầy thì chỉ sợ con cháu mười tám đời sau xài cũng không hết. Tuy nhiên cho đến giờ tất cả các đời của Lý gia cũng chưa từng xuất hiện qua người có chức vị cao, mặc dù có tài nhưng không có thế, xin hai vị hiểu cho và giúp dùm".

Dương Tử Binh và Dung Bách Nghi vừa nghe Lý Ân Tùng nói xong, mày liền nhướng lên, một hồi lâu cũng không lên tiếng.

Lý Ân Tùng lại nói "Tôi cũng không có ý nghĩ làm cho con cháu của Lý gia trở thành hoàng đế hay tổng thống gì đó đâu, chỉ mong sao cho con cháu đời sau có thể làm được chức tỉnh trưởng hay tướng quân cũng là thỏa nguyện rồi, không cầu phú nhưng cầu quý".

Dương Tử Binh và Dung Bách Nghi vẫn yên lặng lắng nghe, vừa nghe hai mắt vừa nhìn về một gò đất ở phía xa. Gò đất này phát ra ánh sáng màu

https://thuviensach.vn

hồng đỏ, ở xung quanh có rất nhiều cây cổ thụ mọc thành vòng tròn, tuy nhiên tất cả các cây cổ thụ đều bị sét đánh qua, nhánh và lá cây cháy đen, tất cả mấy cái cây này đều cao khoảng năm sáu thước.

Lý Ân Tùng thấy hai người không lên tiếng vội hỏi "Chẳng lẻ cũng là một huyệt tốt? Nhưng nó có thể giúp cho hậu đại của Lý gia hiển quý không?"

Dương Tử Binh nói "Đâu chỉ hiển quý, quả thực còn hơn nữa, đi, chúng ta đến đó xem cho kỹ".

Một lúc sau, bốn chiếc kiệu đã đi đến gò đất.

Hai vị phong thủy gia xuống kiệu, lấy ra la bàn rồi xem xét cẩn thận một hồi lâu, sau đó đột nhiên họ cùng thở dài một hơi. Trong lòng Lý Ân Tùng lập tức khẩn trương.

Hai vị phong thủy gia đưa mắt nhìn nhau, sau đó Dung Bách Nghi nói "Ôi, thiên hạ đại loạn"

Dương Tử Binh cũng nói "Nếu không có đại loạn thì làm sao chúng ta có thể phát hiện ra khối huyết địa này?"

Lý Ân Tùng vội hỏi "Lời của hai vị có ý gì?".

Dương Tử Binh nói "Lý tiên sinh, mảnh đất này là nơi huyết khí trong thiên địa tụ tập, sát khí nặng nề, thiên hạ vô song. Ông hãy nhìn mấy cây cổ thụ chung quanh xem, cây nào cũng từng bị sét đánh, nhưng mỗi lần sét đánh vào là huyết khí lại dày thêm một tầng, ta khuyên ông đừng nên chôn cất ở nơi này".

Lý Ân Tùng vội hỏi "Nếu có thể làm cho con cháu đời sau hiển quý, sát khí có nặng nề hay không thì hình như đâu có liên quan gì"

https://thuviensach.vn

Lý Ân Tùng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Dung Bách Nghi, có vẻ hy vọng Dung Bách Nghi nói một vài lời tốt đẹp giúp hắn.

Nhưng Dung Bách Nghi lại thở dài nói "Lý tiên sinh, nếu chôn cất tại khối huyết địa này, đời sau sẽ cực kỳ hiển quý, chí cao vô thượng, thiên hạ đều biết..." .

Nghe Dung Bách Nghi nói đến đây, Lý Ân Tùng vui mừng nhảy cẩng lên, sau đó Dung Bách Nghi lại tiếp "Nhưng nơi này sát khí thật sự quá nặng, nếu muốn chôn cất ở đây thì xin Lý tiên sinh nhớ kỹ điều này dùm".

Lý Ân Tùng gật đầu nói "Xin cứ nói".

Dung Bách Nghi nói thêm "Chôn cất tại đây chỉ sợ làm cho sinh linh đồ thán"

Lý phu nhân xuất thân từ dòng dõi học thức, bà đứng một bên lên tiếng "Nhất tướng công thành vạn cốt khô, đó là điều tất nhiên, trừ điều này ra thì còn gì không tốt không tiên sinh?"

Dương Tử Binh và Dung Bách Nghi hai người lại lấy thước đo đạc ở vùng phụ cận, sau đó trở về cuống quít nói "Khí số, thật sự là khí số, Lý tiên sinh nếu có ý muốn chôn cất tại đây thì trước tiên xin nhớ hãy làm việc thiện càng nhiều càng tốt, để tiêu trừ sát khí vô hình"

Lúc này vợ chồng Lý Ân Tùng nghe được lời hai phong thủy gia nói nơi này là phong thủy bảo địa có thể làm cho con cháu đời sau có thể đại đại quý thì dường như cũng không còn quan tâm đến cái gì nữa, ngay cả lời dặn dò của họ cũng không để vào tai. Lý Ân Tùng liền phân phó kiệu phu "Mau mau trở về nhà"

Bốn chiếc kiệu lại di chuyển, đến khi mặt trời lặn đã về tới Lý gia. Đêm đó Lý Ân Tùng làm tiệc khoản đãi hai vị phong thủy gia. Trong buổi

https://thuviensach.vn

tiệc, Lý Ân Tùng gọi sáu đứa con trai của hắn ra để chào hai vị phong thủy gia.

Đứa con lớn nhất của Lý Ân Tùng năm nay đã mười chín tuổi, đứa nhỏ nhất thì vẫn còn đang bú sữa mẹ. Lý Ân Tùng hỏi "Xin mời hai vị giúp xem, trước khi chôn cất cha của ta tại khối huyết địa đó, thì sự đại hiển đại quý sẽ rơi vào đứa con nào của tôi đây?”

Dung Bách Nghi và Dương Tử Binh cẩn thận quan sát sáu đứa con của Lý Ân Tùng nhưng bọn họ cũng không có nói gì. Lý Ân Tùng lần nữa thúc giục, bọn họ mới lên tiếng "Tìm kiếm bảo địa là sở trường của chúng tôi, còn xem tướng thì không phải. Tuy nhiên hãy yên tâm, nhất định trong các con của ông sẽ có người được hiển quý".

Lý Ân Tùng tìm được huyệt tốt rồi trong lòng rất vui mừng, trong buổi tiệc hắn uống rất nhiều, hai vị phong thủy gia cũng uống đến nỗi say mèm, có người dìu mới trở về đươc phòng nghỉ ngơi.

Người dìu Dương Tử Binh về phòng là một ngươi kiệu phu, sau khi đặt Dương Tử Binh lên giường, hắn lấy khăn ướt lau mặt rồi đợi cho Dương Tử Binh tỉnh lại, người nọ liền quỳ xuống trước mặt Dương Tử Binh.

Đến lúc này, Dương Tử Binh đột nhiên thấy có người trước mặt mình liền giật mình, vội hỏi "Ngươi đang làm gì đó? Mau đứng lên đi”.

Người kiệu phu vẫn quỳ trên mặt đất nói "Dương tiên sinh, tiểu nhân có một chuyện muốn nhờ, xin tiên sinh đáp ứng cho"

Dương Tử Binh vẫn còn hơi say, cười nói "Ta ngoại trừ xem phong thủy, cái gì cũng không biết, có cái gì có thể giúp ngươi đây"

Người kiệu phu nói "Dương tiên sinh, dựa theo lời của ngài sáng nay về mảnh đất "Kình Thôn Địa" đó và lão gia đã không muốn sử dụng nên bỏ

https://thuviensach.vn

trống. Gia đình chúng tôi đời đời đều làm nô bộc, nghèo hèn, bần cùng, cực khổ, nay tôi mạo muội nghĩ phát một chút tài, cầu Dương tiên sinh chỉ điểm cho tiểu nhân"

Lúc này, Dương Tử Binh đã bớt say rất nhiều. Hắn đốt đèn lên rồi mang nó tới gần ngươi kiệu phu đang quỳ trên mặt đất cẩn thận quan sát hắn một lúc lâu, sau đó thở dài một tiếng nói "Đúng là người mang thiên mệnh, ngươi đứng lên, mau đứng lên!".

Dương Tử Binh vừa nói vừa nâng kiệu phu đứng lên "Mảnh đất "Kình Thôn Địa" đó, nếu có chôn cất thì nên chôn vào lúc cuối hoàng hôn hoặc lúc không có ánh mặt trời, nhưng khi chôn thì không cần có quan tài, vì nếu vậy sẽ cản trở tài lộc. Ngươi hãy bao xác cần chôn cất lại trong đêm nay, sau đó đào một cái lỗ chôn xuống, không thể tiết lộ ra, càng không thể nói là ta đã chỉ cho ngươi"

Người kiệu phu nghe xong những lời đó vui mừng vô cùng, lại quỳ xuống dập đầu ba cái rồi đứng lên xoay người đi ra.

Hắn vừa bước tới cửa thì nghe Dương Tử Binh lên tiếng “Vừa rồi ngươi có việc cầu ta, giờ ta cũng có việc cầu ngươi".

Người kiệu phu quay lại, gật đầu nói "Dương tiên sinh, ta có cái gì có thể giúp được cho tiên sinh?".

Dương Tử Binh nói "Không phải muốn ngươi giúp đỡ gì nhều đâu, ngươi phải nhớ kỹ chuyện đêm nay, ngày sau nếu có đại phú thì xin hãy đối đãi tốt với con cháu đời sau của ta"

Người kiệu phu chỉ ngây ngốc cười nói "Tôi sẽ đại phú? Tôi chỉ muốn mình có thể thóat khỏi thân nô bộc là đã mãn nguyện lắm rồi"

Dương Tử Binh phất phất tay nói "Ngươi đi đi, nhớ kỹ những lời hôm nay, ta đây xin cảm ơn trước thịnh tình của ngươi".

https://thuviensach.vn

Người kiệu phu đi ra ngoài, trở về căn phòng tồi tàn của hắn dưới chân tường thành, đem thi thể cha hắn đi chôn cất tại mảnh đất kia.

Chuyện này, ngoại trừ hắn và Dương Tử Binh ra, có thể nói không có người thứ ba biết đến.

Ngày hôm sau Lý Ân Tùng mời Dương Tử Binh và Dung Bách Nghi chọn giúp giờ lành, rồi long trọng mang thi hài của cha hắn đến chôn cất tại khối huyết địa sát khí nặng nề kia. Vì sự đại quý của con cháu, hắn cũng không có xây mộ cao sang gì, chỉ là tạo một vòng tường đá vây quanh chỗ chôn cất.

https://thuviensach.vn

PHONG THỦY

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Giàu Có Tột Đỉnh Nhờ Phong Thủy

Muốn gặp được Đào Khải Tuyền thật không phải chuyện dễ dàng.

Đào Khải Tuyền là người giàu có nhất Châu Á, trong tay có vô số sản nghiệp giúp cho hắn mỗi ngày thu vào một con số thật lớn. Hắn được mọi người lấy làm đề tài bàn luận và hắn là một người cực kỳ thần bí. Có mấy phóng viên người Mỹ từng viết về cuộc sống của hắn trên báo, nói là hắn có một cuộc sống của đế vương...

Khi ta đi tới trước nơi ở của Đào Khải Tuyền thì ta mới hiểu được mấy phóng viên người Mỹ đó viết thật không sai chút nào.

Xe hơi chạy lên núi, quay đầu lại nhìn thì thấy cả thành phố nằm trong đáy mắt. Chiếc xe hơi chạy một hồi nữa, đưa ta tới trước một cái cổng lớn. Nhìn vào bên trong ta thấy được một cái hồ nước lớn xinh đẹp.

Nước trong cái hồ nhân tạo trong suốt, trên hồ có hai bộ hòn non bộ, từ hòn non bộ nước chảy vào trong hồ. Giữa hai hòn non bộ có một chiếc cầu chín khúc nối liền với một tòa tháp ở giữa hồ. Nước thì trong suốt đến nỗi có thể thấy được hai con cá Kim Long dài khỏang hai thước bơi qua bơi lại.

Xe chạy dọc theo bờ hồ, ta nhìn thấy được một con mương dẫn nước. Đê của con mương toàn làm bằng đá cẩm thạch. Nước trong con mương trước khi chảy vào trong hồ lượn theo kiến trúc thành một vòng như con rồng đang bay.

https://thuviensach.vn

Cửa chính của tòa nhà có năm bậc thang bằng đá, xe dừng lại ngay trước bậc thềm.

Khi xe dừng lại, một người trung niên mặc đồ tây, khí độ phi phàm bước xuống, tiến đến mở cửa xe mời ta ra ngoài.

Người trung niên liền bắt tay ta, hắn và ta đã từng gặp mặt vài lần trước đó. Hắn hiện tại là một giám đốc điều hành của một ngân hàng lớn nhất nhì trong thành phố, không biết có bao nhiêu người ghen ghét và thiếu nợ tiền của hắn nữa.

Tuy nhiên, tại "cung điện" của Đào Khải Tuyền, hắn chỉ có thể đảm nhiệm chức vụ đón khách mà thôi. Điều này cho thấy Đào Khải Tuyền tài hùng thế lớn như thế nào.

Ta cũng bắt tay với hắn nói "Chào Dương tiên sinh, đã lâu không gặp!".

Sau đó ta và hắn cùng nhau bước vào đại sảnh.

Vừa bước vào đại sảnh, ta liền ngây người. Dưới chân là một tấm thảm Ba Tư lớn và dài, trên đó thêu một câu chuyện về "Thập Tự Quân đông chinh". Nó làm cho ta cơ hồ không nỡ đặt chân lên. Không cần nói cũng biết được đại sảnh xa hoa chừng nào, dùng lời tả quả thật là dư thừa.

Dương tiên sinh nói "Xin mời theo tôi đến đây"

Ta nói "Dương tiên sinh, tôi và Đào tiên sinh chưa từng biết nhau, thật nghĩ không ra là có cái gì để nói. À, ông ta mời tôi đến đây gặp mặt là vì chuyện gì thế?”

Dương tiên sinh cười cười nói "Vệ tiên sinh, thành thật mà nói tôi cũng không biết. Mặc dù tôi có chút quyền lực trong giới ngân hàng, nhưng anh nhất định cũng biết, tôi cũng chỉ là thuộc hạ của người ta mà thôi"

https://thuviensach.vn

Ta hiểu được lời nói này của hắn là sự thật cho nên cũng không có nói thêm gì. Tòa "cung điện" này mặc dù làm theo kiểu kiến trúc cổ xưa của Trung Quốc nhưng tất cả các thiết bị bên trong đều là đồ hiện đại.

Ta đi theo Dương tiên sinh tới trước một cái cửa có khắc hình hoa đào. Cửa mở ra, bên trong là một phòng khách cực kỳ tráng lệ, ta và Dương tiên sinh cùng nhau bước vào.

Ta vừa muốn ngồi xuống sofa thì cửa tự động khép lại, sau đó ta liền cảm giác được "căn phòng khách" này dường như đang bay lên. Ta đang giật mình thì Dương tiên sinh lên tiếng "Đào tiên sinh chờ anh tại lầu ba".

Thì ra đây là thang máy, ta lại tưởng nó là phòng khách mới chết chứ.

Cửa thang máy lại mở ra, chúng ta bước ra thì thấy được đang ở một đại sảnh lớn. Bốn bức tường của nó tất cả đều làm bằng thủy tinh, phản chiếu khung cảnh tuyệt đẹp ở ngoài, nhìn hoa cả mắt.

Ta lại bước theo Dương tiên sinh đi tới trước một cánh cửa. Hắn dừng lại, cửa tự động mở ra, sau đó ta liền nghe được một trận âm thanh "Sa sa" vang lên, ta đưa mắt nhìn về phía trước lại tiếp tục ngây người.

Đó là một gian phòng thật lớn, ta phỏng chừng diện tích của nó là khoảng năm trăm mét vuông.

Căn phòng này ta tạm gọi là "phòng trò chơi" bởi vì ở giữa phòng ta nhìn thấy một chiếc xe điện màu đỏ đang chạy vòng vòng trên đường ray, có một người đang ngồi tại đó điều khiển. Người này mặt mày sáng sủa, tinh thần khỏe khoắn, tuổi khoảng trung niên, hắn đang đặt toàn bộ tinh thần vào việc điều khiển chiếc xe.

Đột nhiên hắn dừng xe lại rồi ngẩng đầu lên.

Cho dù hắn không ngẩng đầu thì ta cũng biết hắn là ai rồi.

https://thuviensach.vn

Hắn chính là người giàu có nổi tiếng thế giới Đào Khải Tuyền.

Hắn cũng không phải là một tên thương nhân tầm thường mà là một người có trình độ cao trong ngành quản lý. Bản thân hắn có đến hai học vị tiến sĩ kinh tế, có thể nói hắn là một trong những nhân vật thiên tài của thế kỷ hai mươi này.

Lúc hắn ngẩng đầu đứng lên, Dương tiên sinh liền bước đến trước mặt hắn nói "Đào tiên sinh, khách đã đến"

Cử chỉ của Đào Khải Tuyền cực kỳ phong độ như là trời sinh ra hắn để cho người khác nịnh nọt hắn vậy. Nghe được lời báo cáo, hắn liền phất phất tay, vị quản lý ngân hàng kia lập tức lui ra phía sau hắn.

Hắn đối với ta rất khách khí, bước tới trước mặt bắt tay cùng ta "Vệ Tư Lý tiên sinh phải không? Ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu"

Ta tự nhiên cũng khách khí một phen, sau khi hắn nói hết những lời khách sáo đó thì tựa hồ không có cái gì để nói nữa. Tiếp đến, Đào Khải Tuyền liền đưa tay chỉ vào món đồ chơi nói "Anh có hứng thú với trò chơi này không? Chúng ta cùng chơi nhé, anh thấy sao?"

Ta còn chưa trả lời thì hắn lại lên tiếng phát biểu "Đừng xem nó là giống như những món đồ chơi thông thường, trong đó rất có đạo lý đấy. Lúc cần nhanh thì phải nhanh, lúc cần chậm thì phải chậm, nếu không nó sẽ chạy ra khỏi đường ray"

Ta vẫn đứng nghe hắn nói mặc dù trong lòng ta không nhịn được nhưng ta vẫn cố gắng điều chỉnh nội tâm. Tuy nhiên cho dù trước mặt ta là đại nhân vật Đào Khải Tuyền như hắn, ta cũng không khách khí nói "Đào tiên sinh, anh tốn công sức mời tôi tới đây chỉ để gặp mặt và muốn tôi chơi trò chơi thôi sao?"

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền sửng sốt, hiển nhiên hắn chưa từng nghe người khác nói với hắn như vậy, thật ra lời nói của ta cũng đã rất khách khí rồi.

Ta thấy hắn chà chà hai bàn tay, trong khoảng thời gian ngắn dường như là không biết nên trả lời ta như thế nào cho tốt. Dương tiên sinh đứng ở một bên, bất động như tượng không hề thốt một lời nào.

Lúc ấy không khí dường như dừng lại và ta vẫn không lên tiếng. Một nhân vật như Đào Khải Tuyền lại đột nhiên cho mời ta đến gặp mặt, nhất định là có chuyện kỳ quái gì đây. Ta tự nhiên không muốn lãng phí thời gian chơi trò chơi cùng hắn.

Ta đợi khoảng chừng một phút, Đào Khải Tuyền rốt cục cũng lên tiếng "Anh nói đúng, tôi có chuyện muốn bàn với anh"

"Xin cứ nói" Ta trực tiếp thúc dục.

Đào Khải Tuyền lại xoa xoa hai bàn tay, dường như chuyện muốn nói ra gây khó khăn cho hắn. Ta không biết có chuyện gì mà khiến cho một đại phú hào như hắn bâng khuâng, hơn nữa ta cùng hắn cũng chả có quan hệ gì, tại sao hắn lại tìm tới ta?

Trong lúc ta đang có nhiều nghi hoặc, Đào Khải Tuyền nói "Đến đây, vào thư phòng của tôi chúng ta nói chuyện"

Hắn vừa nói vừa bước về phía thang máy. Cửa của thang máy được điều khiển bằng điện tử, có người bước tới trước cửa thì cửa sẽ tự động mở. Ba người chúng ta bước vào, thang máy chạy lên tới tầng trên cùng. Trên đường đi, ta nhìn thấy xung quanh đều là thủy tinh bao phủ, và ta cũng thấy được một vườn hoa với trên trăm chủng loại hoa lan đang đua nở, tuyệt đẹp.

Sau đó, chúng ta đến thư phòng của Đào Khải Tuyền. Thư phòng của hắn được bài trí theo kiểu cổ. Chúng ta ngồi xuống cái sofa rộng thùng

https://thuviensach.vn

thình, sau đó Đào Khải Tuyền bấm một cái nút gần đó, ngay lập tức có một chiếc xe đẩy chứa rượu tự động chạy đến.

Khi mỗi người đã cầm ly rượu nơi tay, hắn đột nhiên hướng ta hỏi một câu "Vệ tiên sinh, anh có tin vào phong thủy không?"

Câu hỏi này không chỉ đột ngột mà nội dung cũng rất kỳ lạ.

Bất luận ta có suy nghĩ như thế nào cũng đoán không ra Đào Khải Tuyền sẽ nói chuyện cùng ta về đề tài có liên quan đến "Phong thủy" cho nên trong khoảng thời gian ngắn, ta còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Ta liền hỏi lại "Anh nói gì?"

"Phong thủy" Đào Khải Tuyền trả lời ta.

Ta vẫn không rõ và trong lòng đang tràn ngập sự nghi hoặc, đồng thời cũng thầm buồn cười, ta nói "Tại sao anh lại hỏi tôi điều này, anh có tin vào nó không?"

Đào Khải Tuyền cũng không có trả lời ta, hắn chỉ nói "Vệ tiên sinh, ta biết anh đối với những chuyện cổ quái kỳ lạ rất có hứng thú cho nên mới mời anh tới đây"

Ta liền đáp lời hắn, trong lời nói có pha chút châm chọc "Mời tôi tới đây chỉ để nói chuyện về phong thủy sao?"

Đào Khải Tuyền ngây người một lúc ngoài dự đoán của ta, sau đó hắn gật đầu thừa nhận nói "Đúng vậy"

Ta vội hỏi "Đào tiên sinh, tôi sợ là phải khiến cho anh thất vọng rồi, mặc dù tôi đối với những chuyện cổ quái hoang đường rất có hứng thú nhưng tôi cho rằng chuyện phong thủy này đã vượt ra khỏi phạm vi đó rồi, nó không nằm trong phạm vi hứng thú và tri thức của tôi"

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền vội nói "Xin Vệ tiên sinh đừng nóng vội, trước tiên chúng ta không nên đề cập đến phong thủy gây ra chuyện gì, xin anh hãy nghe tôi kể lại một câu chuyện phát sinh vào năm mươi năm trước cái đã"

Ta cười nói "Đào tiên sinh, anh kể chuyện xưa cho tôi nghe, anh không sợ sao. Tôi có trí nhớ rất tốt đấy và sẽ đem nó viết thành truyện phát hành cho độc giả đọc”

Đào Khải Tuyền hào hiệp nói “Đừng lo, anh nói cái gì cũng được, bất quá chỉ xin anh hãy thay đổi tên nhân vật trong câu chuyện là được"

Nếu Đào Khải Tuyền đã nói như vậy thì ta cũng không còn lý do gì để từ chối hắn, đành phải nghe hắn kể câu chuyện xảy ra vào năm mươi năm trước.

Hơn nữa trước khi Đào Khải Tuyền muốn kể, ta cũng đã nghi ngờ câu chuyện của hắn nhất định là có liên quan đến phong thủy.

Điều ta nghi ngờ không sai, câu chuyện của Đào Khải Tuyền thật sự là có liên quan đến phong thủy. Câu chuyện bắt đầu từ Lý Ân Tùng, Dương Tử Binh, Dung Bách Nghi đến vùng núi tìm huyệt chôn cất người chết.

Ta dùng sự kiên nhẫn ngồi nghe. Cái giúp ta có thể ngồi nghe hết câu chuyện này là cái sofa mềm mại như nhung đang ngồi cùng với ly rượu ngon tuyệt vời trên tay.

Tuy nhiên khi ta nghe xong câu chuyện của Đào Khải Tuyền, ta nhịn không được nở một nụ cười rất bất lịch sự.

Đào Khải Tuyền hít một hơi nói "Vệ tiên sinh, xin đừng cười. Câu chuyện ta còn chưa kể xong"

Ta mỉm cười nói “Xin tiếp tục"

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền nói "Vừa rồi ta kể đến cái đêm người kiệu phu cầu xin Dương Tử Binh chỉ điểm, người đó họ Đào và cũng chính là cha của tôi"

Ta thầm giật mình, rồi đưa ánh mắt kỳ quái nhìn Đào Khải Tuyền. Ta còn muốn cười nữa nhưng lại cười không ra tiếng.

Đào Khải Tuyền tiếp tục nói "Bây giờ anh đã hiểu chưa, thi thể được chôn cất tại mảnh đất "Kình Thôn Địa" đó là ông nội của tôi"

Ta ngây người một hồi rồi nói "Tôi hiểu rồi"

Đào Khải Tuyền lại tiếp tục "Sau khi cha tôi đem thi thể của ông nội chôn cất tại đó thì không bao lâu sau, ông ta cùng vài người bạn vượt biển tới Nam Dương. Trước tiên cha tôi xin vào làm công tại một công ty cao su, sau đó chuyển sang làm công cho hãng gỗ. Không tới ba năm, cha tôi đã mở được một công ty và phát triển cho đến ngày hôm nay”

Ta hít một hơi nói "Đào tiên sinh, anh đang nghĩ cha của anh có được sự nghiệp và thành công đều là nhờ vào mảnh đất phong thủy kia mang đến vận may, đúng không?"

Đào Khải Tuyền cũng không có trả lời ta vấn đề này, hắn chỉ nói tiếp "Cha tôi khi còn sống đã từng kể cho tôi nghe chuyện này, ông đã kể không dưới mười lần cho nên tôi nhớ rất kỹ".

Ta lại hỏi tới "Anh ghi nhớ chuyện này kỹ như vậy nhưng anh có tin vào nó hay không đó mới là vấn đề”

Đào Khải Tuyền bị ta hỏi vậy, mặt hắn đờ ra trong chốc lát rồi sau đó mới nói "Đúng vậy, tôi rất tin vào chuyện đó"

Ta dụi điếu thuốc đang cầm trong tay vào gạt tàn rồi cười nói "Đào tiên sinh, theo tôi được biết thì anh là người có trình độ rất cao"

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền chần chờ một chút rồi đưa tay chỉ Dương tiên sinh nói “Vị Dương tiên sinh này là đời sau của phong thủy gia Dương Tử Binh"

Ta cười nói "À, trong chuyện lệnh tôn đã từng hứa với vị phong thủy gia đó là sẽ chiếu cố đời sau của ông ta"

Đào Khải Tuyền nhíu mày nói "Anh dường như hoàn toàn không tin vào chuyện này nhưng chẳng lẻ anh không nghĩ rằng Đào gia chúng tôi có thể giàu có được như hôm nay không phải là một kỳ tích sao?”

Ta nói "Đúng là một kỳ tích nhưng kỳ tích này là do con người sáng tạo ra, không có liên quan gì đến phong thủy cả"

Đào Khải Tuyền nói không ra tiếng, vẻ mặt của Dương tiên sinh đứng cạnh bên dường như cũng không tin, tuy nhiên hắn cũng không có mở miệng, hiển nhiên trước mặt Đào Khải Tuyền hắn rất cẩn thận, không dám phát ngôn bừa bãi.

Ta lại nói "Nếu nói phong thủy thực sự linh nghiệm vậy thì con của Lý Ân Tùng hắn phải là người trên người, hắn là ai vậy? Ta nghĩ nếu hắn là nhân vật đại hiển đại quý thì ta hắn là phải biết tên"

Khi ta nói ra những lời đó, dường như là đánh trúng vào điểm yếu hại của Đào Khải Tuyền. Ông nội của Đào Khải Tuyền được chôn cất trong mảnh đất "Kình Thôn Địa" khiến cho gia đình hắn giàu nứt đổ đổ vách, vậy thì cha của Lý Ân Tùng được chôn cất tại khối huyết địa kia, con của hắn lẽ ra cũng đã như ý nguyện của hắn.

Nếu đời sau của Lý Ân Tùng không có xuất hiện nhân vật nào hiển quý vậy thì chuyện phong thủy này tự nhiên sẽ không công mà tự phá.

Lúc ta hỏi xong, ta đắc ý nhìn Đào Khải Tuyền, vểnh tai lắng nghe sự trả lời của hắn .

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt của Đào Khải Tuyền rất nghiêm túc, hắn nói "Hôm đó từ núi trở về, Lý Ân Tùng từng gọi tất cả các đứa con của ông ta ra để Dung Bách Nghi và Dương Tử Binh xem tướng, coi thử đứa nào có thể hiển quý. Tuy nhiên hai người họ cũng không có trả lời bởi vì đó là ý trời, người không thể biết. Sau đó, tôi mới biết được người được hiển quý là đứa con trai thứ ba của Lý Ân Tùng"

"Thật không?" Ta nhíu mày hỏi "Hắn là ai vậy?"

Giọng nói của Đào Khải Tuyền trở nên hết sức trầm thấp, hắn nói ra tên của một người.

Bất luận thế nào, ta cũng không cách nào viết ra tên của người này được, vô cùng xin lỗi. Thật ra, hắn hiện cũng không mang họ Lý, hơn nữa cũng không cần phải viết ra vì hắn cùng với chuyện phong thủy này chả có gì quan hệ.

Đó là một người ai cũng đều biết tên, ta dám cá khi nói ra ai cũng sẽ ngạc nhiên mà kêu lên “a” một tiếng.

Lúc đó ta cũng giống như vậy, khi vừa nghe Đào Khải Tuyền nói ra cái tên đó, ta liền lập tức giật mình kêu “a” một tiếng.

Tiếp theo, trong thư phòng cực kỳ yên lặng.

Phàm là người có học lịch sử cận đại, ai cũng có biết người này. Hắn không chỉ đại hiển đại quý mà quả thực hiển quý đến nỗi không thể tương tượng.

Đào Khải Tuyền là người đầu tiên phá tan sự yên lặng, hắn nói "Anh nghĩ thế nào, có lẽ anh đang cho rằng đó chỉ là sự trùng hợp”

Ta cười khổ một chút, thật tình mà nói ta không có cách nào trả lời hắn.

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền nói đúng, trong lòng ta chỉ cho đó là sự trùng hợp mà thôi.

Tuy ta nghĩ là trùng hợp nhưng ta lại không có biện pháp nào để giải thích với Đào Khải Tuyền về sự trùng hợp đó!

Đào Khải Tuyền lại nói "Lý gia về sau, tất cả sản nghiệp đều tan thành mây khói. Cả nhà của họ cơ hồ tất cả đều chết, chỉ có duy nhất đứa con mười hai tuổi còn sống tới giờ và trở thành đại nhân vật. Anh biết đó, Lý Ân Tùng cầu cho con cháu đời sau đựơc hiển quý, điều đó đã thật sự xảy ra nhưng những chuyện xảy ra với Lý gia thì hắn là Lý Ân Tùng không bao giờ ngờ tới”

Hắn lắc đầu, hiển nhiên đang buồn cho tạo hóa trêu người.

Ta cũng ngây người trong chốc lát, rồi mới nói "Được rồi, chuyện trước đã kể xong, bây giờ thế nào?"

Đào Khải Tuyền nói "Anh đối với chuyện này có bao nhiêu hứng thú, sau đó chúng ta đây có thể bàn tiếp. Trước tiên ta cho anh xem một vài bức ảnh" .

Hắn đưa tay lấy ra một cái hộp rất đẹp, sau đó mở ra, lấy mấy tấm ảnh đưa cho ta.

Hắn vừa đưa vừa thuyết minh "Đây là mảnh đất Kình Thôn Địa, anh xem đi, phong cảnh rất đẹp. Còn tấm này chính là khối huyết địa kia, chung quanh có những cây tùng bị sét đánh, đáng tiếc thời đó không có ảnh màu, nếu không anh sẽ thấy được trên gò đất này phát ra màu đỏ lờ mờ."

Ta chỉ nhìn qua loa một chút, thành thật mà nói câu chuyện của Đào Khải Tuyền mặc dù nghe như thật nhưng muốn cho ta tin tưởng nơi chôn cất có thể ảnh hưởng đến vận mệnh đời sau thì có chết ta cũng không tin.

https://thuviensach.vn

Ta cầm mấy tấm ảnh xem thêm một chút rồi tùy tiện nói vài câu, sau đó trả chúng lại cho Đào Khải Tuyền.

Đương nhiên, ta biết Đào Khải Tuyền mời ta đến đây không phải chỉ là kể chuyện cho ta nghe và đưa hình cho ta xem đơn giản như vậy. Ta nghi ngờ hắn nhất định còn có chuyện nhờ ta.

Và ta đã hạ quyết tâm, khi Đào Khải Tuyền yêu cầu ta làm những chuyện hoang đường liên quan đến phong thủy giống như chuyện đã kể thì ta sẽ không do dự mà từ chối hắn.

https://thuviensach.vn

PHONG THỦY

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Yêu Cầu Hoang Đường

Quả nhiên, khi Đào Khải Tuyền lấy lại mấy tấm ảnh và cất chúng xong, hắn mỉm cười với ta một chút rồi chà chà hai bàn tay nói "Vệ tiên sinh, anh nhất định cảm thấy kỳ lạ là tại sao ta lại mời anh đến đây?".

Ta gật đầu nói "Đúng vậy, nếu anh có chuyện gì, xin cứ trực tiếp nói ra, ta thích người mau lẹ và thẳng thắn, không thích đoán già đoán non"

Đào Khải Tuyền nói "Được, Vệ tiên sinh, ta chuẩn bị mời anh đến quê hương của ta một chuyến để thay ta làm một chuyện"

Ta liền nhíu mày khi nghe Đào Khải Tuyền nói ra yêu cầu của hắn, nó thật sự nằm ngoài dự đoán của ta. Quê hương của hắn đúng là cái nơi phong thủy bảo địa kia và cũng là quê hương của đứa con thứ của Lý Ân Tùng, một nhân vật trọng yếu trong chính quyền.

Tại sao hắn lại phải thuê người đi đến quê hương của hắn? Chẳng lẻ là hắn muốn cùng đối phương hợp tác điều gì?

Tuy nhiên không phải là không có khả năng, cho dù hắn có cố ý cùng đối phương hợp tác đi chăng nữa thì ta cũng tuyệt không phải là đối tượng thích hợp để hắn chọn, dưới quyền của hắn có vô số nhân tài, tại sao lại chọn ta?

Điều này làm cho ta nhíu mày suy nghĩ mông lung, trong khoảng thời gian ngắn ta thật không thể đoán ra tâm ý của hắn.

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền lần nữa thanh minh đây là "chuyện cá nhân của hắn", mặc dù lời này đã tiêu trừ một ít nghi hoặc trong lòng ta nhưng ta vẫn không rõ nên ta liền hỏi "Đào tiên sinh, dưới quyền của ông có vô số nhân tài, nếu ông có chuyện quan trọng, tại sao lại không phái bọn họ đi làm?"

Đào Khải Tuyền nói "Tôi phải tìm một người không có quan hệ gì với tôi cả để làm chuyện này. Tôi tuyệt không muốn có người nào biết gì về quê hương của tôi vì tôi muốn thực hiện chuyện này một cách bí mật, càng ít người biết càng tốt”

Ta lại hỏi “Vậy tại sao lại chọn tôi?"

Đào Khải Tuyền nhìn ta, trong ánh mắt của hắn dường như phát ra một lực lượng kỳ lạ chấn nhiếp người. Phàm là thương nhân thành đạt đều có loại ánh mắt này, nó giúp cho bọn họ dễ dàng thuyết phục người khác giúp đỡ chuyện họ muốn làm.

Sau đó, hắn nói "Vệ tiên sinh, tôi đã nghe qua rất nhiều câu chuyện về anh và cũng biết rõ anh là người có đủ cơ trí để ứng phó hết thảy mọi biến hóa, hơn nữa anh lại biết rất nhiều thổ ngữ, thậm chí ngay cả thổ ngữ tại quê hương của tôi anh nói cũng rất khá"

Ta thở dài nói "Chuyện này quả thật giống chuyện cười quá, anh hắn cũng biết quê hương của anh bây giờ hiện đang nằm trong sự thống trị của một chính quyền kinh khủng, nếu một người lạ mặt xuất hiện tại đó chỉ sợ không đầy năm phút thì đã bị dân binh gô cổ"

Đào Khải Tuyền nói "Cho nên ta mới chọn một người cơ trí như anh, và chuyện này chỉ do một mình anh đơn phương giải quyết thôi, cho dù có việc gì xảy ra tôi cũng không khả năng giúp đỡ, anh hiểu cho, hết thảy đều nhờ vào anh"

Ta cười nói "Đào tiên sinh, dường như tôi chưa hề đáp ứng yêu cầu của anh, tôi -".

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền đột nhiên ngắt lời ta nói "Tôi yêu cầu anh giúp đỡ là rất tin tưởng ở anh. Chỉ cần anh có thể giúp ta giải quyết chuyện này, sau khi xong việc anh có thể đưa ra bất cứ yêu cầu gì. Anh có thể chọn lựa lấy một trong những tiểu đảo của tôi tại Nam Thái Bình Dương hoặc là chọn lấy một cái ngân hàng tại Hong Kong,… tùy anh chọn, không biết thù lao như vậy có làm hài lòng anh không?”

Một tiểu đảo tại Nam Thái Bình Dương hoặc một ngân hàng tại Hong Kong, thù lao như vậy đối với bất luận kẻ nào mà nói đều là một hấp dẫn thật lớn nhưng ta lại lắc đầu.

Ta biết nếu ta giúp hắn thì kết quả chỉ có thể là bị bắt và được gán cho cái tội danh đặc vụ, hơn nữa sau đó sẽ bị đưa đến vủng có nhiệt độ âm từ không đến bốn mươi độ để làm khổ sai. Ta không phải "siêu nhân" để có thể thoát được ra khỏi đó mà đi phơi nắng tại "tiểu đảo ở Nam thái bình dương", cơ hội hầu như không có.

Ta nói "Thành thật xin lỗi, Đào tiên sinh, anh hãy chọn người khác đi, chỉ cần một nửa ngân hàng thôi thì sẽ có hơn ngàn ngươi nguyện ý giúp anh"

Đào Khải Tuyền cười khổ nói "Khó khăn chính là ở chỗ này, có hơn ngàn người nguyện ý đi làm nhưng tôi lại không muốn, phải có một người như anh đây thì mới có thể hoàn thành được việc này"

Ta có ý đùa hắn liền nói "Anh không phải cần một người giống tôi, người anh cần hắn phải là thần tiên hoặc siêu nhân, nếu không thì chuyện này không thể hòan thành"

Đào Khải Tuyền đúng là một đại nhân vật, trong cuộc sống thường ngày của hắn thật chẳng có người nào dám trêu chọc hắn như vậy cho nên hắn có chút tức giận, nói "Vệ tiên sinh, anh có thể cự tuyệt yêu cầu của tôi nhưng anh không thể giễu cợt tôi như thế"

https://thuviensach.vn

Ta thấy hắn nói rất nghiêm túc, ta cũng biết việc gặp mặt của chúng ta đến đây là kết thúc.

Ta đứng lên, thu lại nụ cười nói "Rất xin lỗi, Đào tiên sinh, xin hãy bỏ qua cho tôi, tôi là một người rất tùy tiện. Tôi biết anh nhất định rất buồn, xin tạm biệt vậy”

Đào Khải Tuyền "hừ" một tiếng, ra lệnh "Giúp ta tiễn Vệ tiên sinh"

Dương tiên sinh vẫn đứng yên từ đầu đến giờ và chưa từng lên tiếng, khi nghe được lời nói này hắn mới đáp một tiếng "Vâng"

Ta bước về phía cửa, Dương tiên sinh cũng theo sát bên người ta. Cửa tự động mở, ta liền rời khỏi, sau đó đi đến trước thang máy. Cho đến khi vào tron thang máy, Dương tiên sinh mới lên tiếng "Vệ tiên sinh, anh có điều không biết, đây là lần đầu tiên tôi thấy ông ta cầu người khác giúp đỡ"

Ta nhún vai, tỏ vẻ mặc kệ hắn.

Dương tiên sinh lại nói “Ông ta thật sự rất cần có anh giúp đỡ nhưng anh lại cự tuyệt"

Ta nói "Hắn có tiền thì có cái gì làm không được chứ? Hắn chỉ cần xuất tiền ra thì cho dù là ai cũng sẵn lòng giúp đỡ hắn thôi"

Dương tiên sinh cũng không nói gì thêm, chỉ là cười khổ và thở dài. Nhìn thấy hắn với cái bộ dáng buồn bã ấy, ta cũng cảm thấy buồn cười.

Ra đến bên ngoài, lúc ngồi vào xe ta mới chợt nhớ lại chuyện vừa rồi. Ta vừa nghe được Đào Khải Tuyền muốn ta đi đến quê hương của hắn thì ta đã cự tuyệt, về phần hắn muốn ta đi làm cái gì, ta vẫn chưa biết.

Tuy nhiên với tình hình diễn ra như vậy thì ta đương nhiên không thể lại bước xuống xe mà đi hỏi người ta.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, cho dù ta có hỏi thì Đào Khải Tuyền cũng nhất định không chịu trả lời cho nên ta không thể làm gì khác hơn là mang theo nghi vấn rời đi cung điện của Đào Khải Tuyền.

Khi ta về đến nhà, ta liền suy nghĩ về chuyện giữa ta và Đào Khải Tuyền gặp mặt.

Ba ngày trôi qua.

Ta suy nghĩ hoài vẫn không thấy có khả năng hoàn thành chuyện này. Ta không phải người am hiểu phong thủy, tất cả mọi thứ ta am hiểu chỉ là dựa vào khoa học. Ta đối hết thảy đều hoài nghi nhưng đó cũng là dựa trên quan điểm khoa học mà hoài nghi. Ta thậm chí không tin trên thế giới này có cái gì tên phong thủy. Xem ra trước khi gặp ta, Đào Khải Tuyền đã điều tra về ta rồi. Tại sao hắn biết rõ mà vẫn còn tìm đến ta?

Vấn đề này đã vây khốn ta hơn ba ngày bởi vì Đào Khải Tuyền không phải là một người bình thường. Hắn nhất định có chuyện cực kỳ quan trọng muốn ta giúp hắn cho nên hiện giờ lòng hiếu kỳ của ta lại dâng lên mãnh liệt, muốn biết cái chuyện hắn cần ta giúp đỡ là gì.

Tuy nhiên đến ngày thứ ba, ta thôi không suy nghĩ nữa bởi vì ta biết dù có nghĩ cũng nghĩ không ra.

Ta liền cho chuyện này vào quên lãng.

Khoảng hơn hai mươi ngày sau khi ta và Đào Khải Tuyền gặp mặt. Ngày đó, trời mưa tầm tã cả ngày. Khi ta đang ngồi ở ban công thưởng thức cảnh mưa rơi thì ta nghe được tiếng chuông cửa vang lên, sau đó lão Thái giúp việc đi tới nói cho ta biết "Có một vị gọi là Đào Khải Tuyền muốn gặp mặt ông"

Bằng hữu của ta đến thăm cũng không phải chuyện gì kỳ lạ, ta thuận miệng nói "Mời anh ta vào đây"

https://thuviensach.vn

Lão Thái đáp lời rồi rời đi, chỉ chốc lát đã quay trở lại. Ta nghe được có người gọi ta "Vệ tiên sinh".

Người tới tìm ta đại đa số đều là bằng hữu thân thiết, mà thân thiết thì tuyệt sẽ không gọi ta là "Vệ tiên sinh”, cho nên ta kinh ngạc quay đầu lại nhìn, lúc nhìn thấy hắn ta càng thêm kinh ngạc.

Đứng trước mặt ta là Đào Khải Tuyền.

Nhân vật mà ngay cả nguyên thủ quốc gia muốn mời cũng khó lại đích thân đến nhà của ta.

Trong phút chốc, trong lòng ta dâng lên nhiều nghi hoặc, đồng thời ta cũng lập tức nghĩ đến cái vấn đề ta đã suy nghĩ trước kia, nếu không thì làm sao hắn có thể đích thân tới nơi chật hẹp này?

Ta đứng lên nói "Đào tiên sinh, thật bất ngờ quá”

Đào Khải Tuyền cũng không nói gì thêm, hắn chỉ đưa tay kéo một chiếc ghế đến rồi ngồi xuống. Ta nhìn hắn một hồi lâu, hắn mới lên tiếng "Chỉ còn sáu ngày nữa thôi"

Ta nghe hắn nói xong câu "Chỉ còn sáu ngày nữa thôi", trong lòng rất ngạc nhiên không biết hắn muốn nói cái gì?

Ta vẫn nhìn hắn, hắn lại nói "Chuyện đầu tiên đã ứng nghiệm rồi, một mỏ dầu tại Ấn Độ của tôi phát hỏa, các chuyên gia xem xét qua nói rằng mỏ dầu bốc hỏa đó trong vòng một tháng không có cách nào cứu chữa, và họ cũng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân"

Đào Khải Tuyền lại tiếp "Mười phút trước, tôi nhận được điện báo, một đối tác của tôi là chính trị viên đã mất thế. Người thay thế hắn là một tên luôn chống đối với tôi. Hắn có thể thực hiện âm mưu lấy hết tài sản của tôi tại đó"

https://thuviensach.vn

Ta nhíu mày nhìn vị đại nhân vật này, thấy bộ dáng phiền não của hắn, trong lòng ta thật sự buồn cười.

Một người sở hữu quá nhiều của cải thật sự cũng không phải là chuyện hạnh phúc gì. Giống như chuyện bạn cho đứa trẻ một trái táo, nó sẽ mỉm cười, cho nó hai trái táo, nó sẽ vui mừng nhảy cẳng lên, nhưng nếu cho nó ba trái, vì nó có hai tay cầm và không thể cầm lấy trái thứ ba, nó sẽ khóc thét lên.

Ta lắc đầu nói "Đối với những điều anh nói, mỏ dầu bị cháy hay là mất đi một thế lực hợp tác kinh tế tại một quốc gia, thì dường như chả có gì tổn thất đối với anh"

Đào Khải Tuyền nhìn chằm chằm vào ta. Ta nhìn thấy mặt của hắn giống như là đang trúng tà, hắn nói "Không, tôi biết đó chỉ là dấu hiệu báo trước mà thôi. Kết thúc rồi, không biết bao lâu nữa đây, tất cả đều kết thúc rồi"

Ta nghe được hắn nói như vậy, trong lòng cũng lấy làm kinh hãi.

Bởi vì hắn nói rất nghiêm túc, rất thật, quyết không giống là đang nói đùa, hơn nữa, tay hắn còn đang run run khi nói.

Cái câu "Kết thúc rồi" của hắn thật sự là bất luận kẻ nào nghe được cũng không khỏi giật mình. Sự nghiệp của hắn khổng lồ như thế thì làm sao mà "kết thúc" trong một thời gian ngắn được?

Ta thật lòng nghĩ không ra được điều gì làm cho hắn bi quan đến thế. Sự thật mà nói, nếu một người chịu không nổi đả kích, gặp chuyện liền bi quan thất vọng như vậy thì thật khó tưởng tượng hắn dựa vào cái gì mà tạo được một sự nghiệp khổng lồ như thế.

Ta nhìn Đào Khải Tuyền. Trong khoảng thời gian ngắn ta thật sự không biết nên hỏi thế nào cho tốt nữa.

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền lại lẩm bẩm "Họ nói không sai, năm mươi năm, chỉ có năm mươi năm mà thôi, sau đó mọi sự sẽ kết thúc"

Ta ngày càng cảm thấy kỳ lạ, trong tình huống như vậy, ta nhịn không được liền hỏi "Anh nói năm mươi năm là sao?”

Bộ dáng của Đào Khải Tuyền hết sức uể oải lên tiếng "Anh có nhớ là tôi đã kể cho anh nghe về hai người phong thủy gia không?”

Ta liền đáp "Nhớ, một người gọi là Dương Tử Bbinh, một người là Dung Bách Nghi, có đúng không?"

Đào Khải Tuyền gật đầu nói "Đúng vậy"

Ta hỏi tiếp "Mỏ dầu tại Ấn Độ bị cháy thì liên quan gì tới họ?"

Ta thật sự không có cách nào nhịn mà không phát ra mấy lời kích hắn bởi vì đối với mấy tên phong thủy gia ta không có cảm tình.

Nhưng Đào Khải Tuyền lại nghiêm túc nói "Họ nói đúng. Khi cha ta trở nên giàu có tại Nam Dương đã từng trở về gặp hai người họ để cảm tạ, và mời họ tới xem xét mộ phần của ông nội tôi thêm lần nữa"

Ta nói "À, mảnh đất Kình Thôn Địa phải không?"

Hắn gật đầu rồi tiếp tục kể "Sau khi họ xem xét lần đó thì đều nhất trí cho rằng mảnh đất Kình Thôn Địa này chỉ có năm mươi năm thời vận. Trong năm mươi năm đó có thể đại phát tài, nhưng sau năm mươi năm bất luận có phát tài như thế nào chăng nữa thì trong thời gian ngắn tài cũng tan thành mây khói"

Ta ngây người nói “Vừa rồi anh nói chỉ còn sáu ngày nữa, đó có phải ám chỉ đã đến thời hạn năm mươi năm không?".

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền nói "Đúng vậy, sáu ngày nữa chính là hết cái hạn năm mươi năm. Sự nghiệp của tôi bắt đầu có dấu hiệu biến mất, tôi thật không dám tưởng tượng tương lai sẽ ra sao nữa”

Hắn nói đến đây thì dừng lại một chút, sau đó tiếp "Vệ tiên sinh, tôi không thể mất hết, thật sự không thể."

Ta cảm thấy vừa thương cảm vừa buồn cười. Tên này thật sự là người quá mê tín phong thủy. Khi hắn nói mấy câu cuối cùng thì giọng hắn run run, giống như gặp ma quỷ vậy.

Ta liền nói "Đào tiên sinh, nếu anh thật sự tin tưởng miếng đất xa cả ngàn cây số đó có ảnh hưởng trực tiếp đến sự nghiệp của anh, vậy thì anh hãy mời mấy vị phong thủy gia đến đó giúp đỡ đi. Theo ta nghĩ, nếu anh chịu bỏ chút tiền thì nhất định sẽ có phương pháp cứu vãn..."

Ta vốn còn muốn nói tiếp "Ví dụ như đặt trong phòng ngủ một cái gương" nhưng ta nhìn thấy cái bộ dáng phiền phiền não não của hắn, ta hiểu được nếu nói như vậy thì sẽ đả kích hắn thêm nữa cho nên ta không có nói tiếp.

Đào Khải Tuyền nói "Dương Tử Binh và Dung Bách Nghi có chỉ dạy cho cha tôi, họ nói rằng trước khi đến hạn năm mươi năm thì nhất định phải đem hài cốt của ông nội tôi rời khỏi nơi đó. Mảnh đất đó chỉ có thời vận năm mươi năm, khi có người chôn cất tại đó thì năm mươi năm sau phong thủy sẽ chuyển biến, "Kình Thôn Địa" sẽ biến thành "Bách Bại Địa", đem hài cốt của ông nội tôi rời khỏi nơi đó là biện pháp cứu vãn duy nhất"

Ta đứng lên, trong thời gian ngắn thật sự là một câu cũng nói không nên lời.

Qua một hồi lâu, ta mới tức giận nói mấy câu "Đào tiên sinh, lần trước anh cùng ta gặp mặt, muốn ta đi đến quê hương của anh, nguyên nhân là muốn ta đem hài cốt của ông nội anh mang đi"

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền vội nói "Đúng vậy, anh có đáp ứng không?”

Ta thật sự chịu hết nổi liền lớn tiếng trách cứ hắn "Anh đừng có nằm mộng nữa, ta quyết sẽ không đi làm cái loại chuyện hoang đường như thế đâu”

Khi nghe được lời cự tuyệt kiên quyết của ta, Đào Khải Tuyền trông giống như một tội nhân nghe được phán án tử hình, ngơ ngác bất động ngồi đó.

Ta cũng không cảm thấy việc từ chối của ta có cái gì không đúng, nhưng ta cảm thấy thái độ của ta có hơi quá mức một chút cho nên ta lieền nói "Tôi không đi thì anh cũng có thể tìm người khác thay thế mà"

Đào Khải Tuyền cúi đầu, một hồi lâu mới ngẩng lên nói "Trước sau tôi đã phái ba người đi rồi. Hai người bị bắt giam không có tin tức. Gần đây tôi có phái đi một người nữa, đó là trước khi gặp mặt anh một ngày"

Ta nói "Vậy người đó có hoàn thành nhiệm vụ không? Chỉ cần đến được nơi đó an toàn thì hoàn thành nhiệm vụ có cái gì khó khăn đâu?”

Đào Khải Tuyền cười khổ nói "Anh nghĩ mọi chuyện dễ dàng quá. Tên đó báo về là trên mảnh đất chôn cất ông nội tôi hiện có một đồn quân đội xây ngay trên đó, ngay cả đường lên núi đâu đâu cũng là binh lính"

Ta ngây người một hồi lâu, nói "Thật là... chuyện này nghe có vẻ giống chuyện thần thoại nghìn lẻ một đêm quá"

Đào Khải Tuyền nói "Không có gì lạ đâu. Bọn chúng muốn phát triển kinh tế tại Châu Á này nhưng gặp phải rào cản lớn là tôi. Chúng muốn thấy tôi thất bại. Tôi có thất bại thì chúng mới có thể thành công. Bọn chúng nhất định cũng biết chuyện phong thủy chuyển biến cho nên không cho phép mang hài cốt của ông nội ta ra khỏi đó”

https://thuviensach.vn

Nghe đến đó, ta thật sự là nhịn hết nổi.

Ta cười lớn, cười đến chảy nước mắt. Sau đó, ta ngồi xuống ghế, vẫn cứ cười.

Đào Khải Tuyền tức giận nhìn ta, hét "Đừng cừơi nữa, đừng cười nữa"

Nếu hiện giờ ta là người điên thì nhất định ta vẫn tiếp tục cười nên ta dừng và lớn tiếng nói "Đào tiên sinh, anh đừng quên, bọn chúng cũng là những người tin vào thuyết duy vật. Chẳng lẽ bọn chúng lại tin vào cái chuyện phong thủy hoang đường có thể làm cho anh thất bại sao?".

Đào Khải Tuyền lắc đầu nói "Phàm là người Trung Quốc thì đều không thể thoát khỏi tầm ảnh hưởng của phong thủy. Ai cũng tin tưởng nhân quả tuần hoàn, dù quyền thế to lớn thế nào cũng không cản được. Chẳng phải cả hai đứa con trai của tên đó, một chết một phát điên sao? Hơn nữa, nếu không phải là tổ tiên hắn chôn ở mảnh huyết địa kia thì hắn có ngày hôm nay sao?"

Đào Khải Tuyền nói xong, ta vốn lại muốn cười nhưng trong lúc đó, ta đột nhiên không cảm thấy muốn cười nữa vì hiện tại ta đã cảm thấy được chuyện này cực kỳ nghiêm trọng.

Đào Khải Tuyền có trong tay một sự nghiệp khổng lồ, căn cơ kinh tế thâm hậu, hắn nếu nói "kết thúc" vậy thì đối với cả kinh tế Châu Á, thậm chí cả kinh tế toàn thế giới đều có ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng, hiển nhiên là những ảnh hưởng xấu.

Đặc biệt khi hắn thất bại, đối phương sẽ nhân cơ hội này quật khởi, vậy ảnh hưởng xấu sẽ càng tăng lên. Không ngờ một chuyện phong thủy lại có thể làm cho cả chính trị và kinh tế Châu Á biến loạn!

Vẻ mặt ta lúc này hết sức nghiêm túc, đưa mắt nhìn Đào Khải Tuyền. Hắn là người tin vào phong thủy, nếu không thì thần tình của hắn không thể

https://thuviensach.vn

thất thường và khẩn trương như vậy.

Tuy nhiên đối phương nếu biết chuyện này, vậy có thể lợi dụng nó để tấn công hắn!

Đào Khải Tuyền điều hành một sự nghiệp khổng lồ và cũng chỉ có duy nhất một mình hắn. Nếu muốn cho sự nghiệp của hắn sụp đổ thì chỉ cần tấn công vào hắn là xong, đó cũng chả phải chuyện khó khăn gì. Ta bây giờ bắt đầu tin tưởng vào việc quân đội và dân binh bao vây mộ phần của ông nội hắn là vì sao rồi!

Bởi vì khi tới cái thời hạn năm mươi năm kia, chỉ cần hài cốt của ông nội Đào Khải Tuyền vẫn còn nằm trong mảnh đất đó thì tinh thần của Đào Khải Tuyền sẽ suy đổ, đối phương sẽ có một cơ hội cực tốt!

Ta muốn đem chuyện này giải thích với hắn, tuy nhiên ta thấy tên cố chấp Đào Khải Tuyền này mê tín thành ngu rồi, cho dù ta có nói như thế nào thì hắn đều sẽ không tin tưởng.

Trong phút chốc ta thay đổi chủ ý, ta nói "Được rồi, Đào tiên sinh, nếu chuyện nghiêm trọng như vậy thì tôi có thể giúp anh. Tôi nghĩ anh rất tin tưởng vào tôi, tôi cũng sẽ không phụ lòng anh. Cho dù đối phương có nhiều sư đoàn ở đó, tôi cũng sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ anh yêu cầu"

Đào Khải Tuyền nghe được lời của ta xong, hắn cảm kích tới rơi nước mắt, điều này làm ta thật sự khó quên.

Hắn nắm chặt lấy tay của ta, nói như sáo "Thật tốt quá, thật tốt quá. Khi anh giúp tôi làm xong chuyện này, bất luận là anh muốn cái gì tôi đều có thể cho anh"

Ta cười nói "Đợi làm xong thì hãy nói vậy, hơn nữa tôi nghĩ chỉ còn có sáu ngày nữa mà thôi, thời gian không còn nhiều nữa. Tôi quyết định ngày mai sẽ lên đường, anh đừng nói với bất kỳ kẻ nào chuyện này nhé".

https://thuviensach.vn

Ta lại dặn dò thêm lần nữa "Anh đừng kể với bất kỳ kẻ nào, ngay cả người thân tín nhất của anh cũng phải giữ kín, nhớ nhé"

Ta sở dĩ dặn dò lần nữa là muốn hắn giữ bí mật. Ta hoài nghi trong các nhân vật quan trọng bên cạnh của hắn nhất định có người đã bị đối phương mua chuộc, nếu không thì làm sao đối phương có thể biết đươc hắn mê tín phong thủy như thế, không có khả năng tìm được nhược điểm của hắn.

Đào Khải Tuyền cảm ơn ta rối rít rồi rời đi, tuy nhiên trong lòng ta chỉ cảm thấy buồn cười, hắn vừa đi khỏi thì ta cũng cười lớn.

Nếu ta mà thật sự đi đến nơi đó quật mộ người chết thì người điên chính là ta.

Đương nhiên, vừa rồi ta đáp ứng yêu cầu Đào Khải Tuyền chỉ là gạt hắn thôi. Hơn nữa, trong lòng ta cảm giác lúc này ta không có gạt người mà là giúp người.

Mặc dù ta đang gạt hắn nhưng sự thật là ta đang giúp hắn. Ta làm cho hắn tin tưởng là hài cốt của ông nội hắn đã được mang ra khỏi mảnh đất "Kình Thôn Địa" kia thì tinh thần hắn sẽ không còn suy sụp nữa. Một mỏ dầu cháy và một đối tác kinh tế về cơ bản không đủ đả kích oột nhân vật như hắn.

Tuy nhiên điều ta phải làm là ngày mai phải khởi hành và ta sẽ phải cải trang, sau đó báo cho một ít bằng hữu rằng ta sẽ đi xa. Tiếp đến là tìm một chỗ ở tạm cho đến cái ngày thời hạn năm mươi năm kia.

Ta cũng muốn ở lì tại nhà cho khỏe nhưng ta lo lắng Đào Khải Tuyền có thể âm thầm điều tra ta có đi hay không, cho nên không thể nào ở lì tại nhà đươc.

Khi hắn tin rằng ta đã đi, hắn sẽ an tâm mà chờ đợi. Qua sáu ngày ta sẽ xuất hiện và sẽ báo cáo kết quả với hắn khiến cho hắn hài lòng và tin

https://thuviensach.vn

tưởng. Đối với ta mà nói đây quả thực là một chuyện cực kỳ dễ dàng.

Cho nên, đêm đó ta dành thời gian suy nghĩ là sáu ngày này ta sẽ ở đâu. Hiển nhiên là phải tìm một chỗ ít người qua lại, không thể để người khác nhìn thấy ta, nếu không sẽ không ổn.

Một lúc sau ta đã có ý tưởng, ta quyết định đi câu cá tại một điểm du lịch vùng quê. Nơi đó phong cảnh rất đẹp và cũng rất ít người đến vào mùa này.

Vừa câu cá vừa làm đại sự cho Đào Khải Tuyền, thật là một việc nhất tiễn song điêu.

Đêm đó, ta chuẩn bị hành trang, chuẩn bị đầy đủ dụng cụ câu cá. Xong ta trở lại giường đọc sách. Ta có thói quen ngủ rất khuya. Khi ta đã đọc được một vài trang sách thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Ta liền nhấc ống nghe lên thì nghe được bên đầu kia phát ra một giọng nam rất mơ hồ "Vệ Tư Lý tiên sinh phải không?"

Ta không thích cái giọng nói này chút nào cho nên lúc ấy ta hơi nóng nói lớn "Tôi đây, ông là ai?"

Tên đó cũng không trả lời câu hỏi của ta, hắn chỉ nói "Nể mặt anh, ta cho anh cơ hội, bây giờ hãy đến gặp ta"

Giọng nói làm cho ta chán ghét đến cực độ, ta lạnh lùng trả lời "Xin lỗi, tôi không quen ông"

Ta không đợi đối phương kịp phản ứng, liền cúp điện thoại. Tuy nhiên không được nửa phút sau, điện thoại lại reo lên. Ta có chút nổi giận, đưa tay nhấc ống nghe quát "Tôi nói rồi, tôi không muốn gặp loại người như ông"

Giọng bên kia vang lên "Anh biết ta là ai sao?".

https://thuviensach.vn

Ta ngây người một chút, tên kia nói đúng, ta thật sự không biết hắn là ai.

https://thuviensach.vn

PHONG THỦY

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Tiến Vào Nơi Điên Cuồng

Ta lạnh lùng thốt lên "Ông là ai?”

Tuy nhiên tên kia lại không trả lời câu hỏi của ta, hắn chỉ nói "Vệ tiên sinh, ta biết ngày mai anh phải đi xa để giúp làm một việc cho người khác”

Ta vốn muốn cúp điện thoại lần nữa nhưng khi nghe đươc đối phương vừa nói mấy lời đó, ta liền ngạc nhiên.

Việc ta muốn đi xa để giúp người khác làm vệc có thể nói là ngoại trừ ta và Đào Khải Tuyền ra, quyết không có người ba người biết được. Ta cũng đã từng dặn dò Đào Khải Tuyền là đừng bao giờ đem chuyện này kể cho bất cứ người nào. Với Đào Khải Tuyền thì chuyện này rất quan trọng với hắn nên hắn tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai. Tuy nhiên tại sao tên này lại biết được?

Ta và Đào Khải Tuyền vừa mới chia tay khoảng mấy tiếng mà thôi, tại sao hắn lại biết đươc thông tin nhanh như thế?

Ta ngạc nhiên đến nỗi ngây dại thốt không thành tiếng, đối phương cũng không lên tiếng, qua một hồi lâu, ta mới nói "Vậy thì sao?"

Hắn nói "Vẫn là lời trước đây ta nói với anh, nể mặt anh, ta cho anh gặp mặt ta”

Ta cười lạnh "Sao giống một lời uy hiếp quá vậy? Ta không thích người khác uy hiếp"

https://thuviensach.vn

Hắn trả lời "Người khác tự nhiên không thể nhưng ta có thể. Vệ tiên sinh, nơi anh muốn đến cũng là nơi mà ta được phái đi công tác đó"

Lời của hắn một chút ta cũng không hiểu.

Tuy nhiên trong nháy mắt ta hiểu ra, cả người ta cơ hồ nhảy dựng lên.

Chuyện giữa ta và Đào Khải Tuyền bàn bạc đã bị lọt ra ngoài, hơn nữa gián điệp của đối phương cũng đã hay tin.

Hắn lại nói "Hãy tin tưởng ở ta, đây hoàn toàn là thiện ý"

Ta nghĩ nếu đối phương đã biết chuyện thì xem ra ta không đi gặp hắn là không được. Mặc dù đối phương vẫn không có chỗ nào có thể uy hiếp được ta nhưng chúng xuất hiện đã giáng cho kế hoạch của ta một đòn trí mạng.

Ta vốn căn bản không cần phải đi đâu cả vì chỉ cần có thể qua mặt được Đào Khải Tuyền là mọi việc êm xuôi.

Tuy nhiên khi đối phương biết được ta đã đáp ứng giúp Đào Khải Tuyền thì ta đã không thể qua mặt Đào Khải Tuyền được nữa rồi. Vì khi ta làm vậy thì đối phương nhất định sẽ phát thông tin thông báo cho Đào Khải Tuyền rằng ta không hề đến quê hương của hắn.

“Thật đáng chết, con bà Đào Khải Tuyền! Ta đã dặn đừng có nói cho ai biết mà không nghe.” Ta thầm chửi một câu

Ta đoán có thể người thân cận ở bên cạnh Đào Khải Tuyền nhất định đã bị đối phương mua chuộc rồi.

Hắn vẫn im lặng chờ ta cho đến khi ta lên tiếng "Được, chúng ta gặp ở đâu?”

Hắn liền đáp "Anh biết hộp đêm Ngọc Lan không?”

https://thuviensach.vn

Ta nói "Tại sao lại phải gặp mặt tại nơi ồn ào đó?”

Hắn cười nói "Đó là nơi tốt nhất đấy, vì quá ồn nên khi chúng ta nói chuyện với nhau sẽ không có người nào có thể nghe lén đượ̣c. Hẹn gặp anh nửa tiếng sau”

Ta nói "Ông là ai, ta không biết ông thì làm sao có thể gặp được?”

"Đừng lo," Hắn nói "ta biết anh là đủ”. Hắn nói xong liền cúp điện thoại, ta cũng chậm rãi đặt ống nghe xuống, sau đó thay quần áo rồi lái xe đi.

Ta đi vào hộp đêm Ngọc Lan, sau đó đứng tại cửa quan sát một chút, chờ hắn tới.

Không bao lâu sau thì có một người bồi bàn đi tới trước mặt ta hỏi "Xin hỏi có phải là Vệ tiên sinh?".

Ta gật đầu, tên bồi bàn liền đưa tay chỉ "Bạn của anh đang ngồi ở bên kia”

Ta nhìn về phía hắn chỉ thì thấy tại một cái bàn tròn nhỏ có một người đứng lên vẫy tay ra hiệu cho ta.

Dưới ánh đèn mờ ảo của hộp đêm, ta tự nhiên không cách nào thấy rõ hình dáng của hắn.

Ta liền bước về phía hắn, khi tới trước mặt hắn, ta liền ngạc nhiên.

Hắn không thể nói là người quen nhưng cũng đã gặp mặt mấy lần, tính luôn cả lần này là lần thứ năm. Người này có thể nói là một phóng viên, cây bút và văn phong của hắn rất lợi hại, mặc dù quan điểm bất đồng nhưng ta đối với văn chương của hắn rất là thưởng thức

https://thuviensach.vn

Thật nghĩ không ra, hôm nay người muốn gặp ta lại là hắn. Việc như vậy đối với phóng viên mà nói là tối kỵ vì nó đã bại lộ thân phận, cho nên ta mới cảm thấy ngạc nhiên.

Người này - ta xin phép gọi hắn là Mạnh tiên sinh – hắn hiển nhiên cũng nhìn ra ta đang ngạc nhiên liền nói "Thế nào, nghĩ không ra là ta à?"

Ta ngồi xuống, hắn cũng ngồi xuống. Sau đó ta không khách khí, liền nói "Tại sao lại bại lộ thân phận trước mặt ta?”

Mạnh tiên sinh cười cười nói "Thứ nhất cấp trên phái ta đi gặp anh là do trước đó chúng ta đã từng quen biết, hơn nữa mọi người đều là phần tử trí thức rất dễ nói chuyện. Thứ hai là hai ngày sau ta sẽ trở về, trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện, bại lộ hay không cũng không sao”

Ta "hừ" một tiếng, nói "Nguyên lai là như thế, vậy có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi"

Mạnh tiên sinh trở nên nghiêm túc, nói "Kỳ thật ta gặp anh ở đây chỉ muốn nói với anh một câu, đừng nên đến quê hương của Đào Khải Tuyền"

Lúc này ta thật sự chịu không nổi liền cười ha hả, tiếng cười của ta hết sức lớn làm cho rất nhiều người nhìn về phía ta.

Mạnh tiên sinh vội hỏi "Anh cười cái gì?"

Ta nói "Không buồn cười à, vậy anh sợ cái gì? Anh sợ ta đi thì các người đấu không lại Đào Khải Tuyền? Các người cũng tin tưởng phong thủy hả?"

Mạnh tiên sinh cũng nở nụ cười "Chúng ta là người theo phương châm duy vật biện chứng".

Ta nói "Vậy tại sao lại kêu ta đừng đi"

https://thuviensach.vn

Mạnh tiên sinh nói "Không ngại nói với anh, chúng ta muốn đả kích Đào Khải Tuyền, đả kích hắn tòan diện. Hắn mê tín phong thủy, chúng ta sẽ ở phương diện này làm cho tinh thần của hắn suy sụp để hắn không có thời gian xử lý mọi chuyện trong tập đòan khổng lồ của hắn nữa"

Ta nói "Ta cũng không ngại nói với anh, vốn trước đó ta không hề muốn đi, chỉ là gạt Đào Khải Tuyền thôi, làm cho hắn an tâm một chút"

Mạnh tiên sinh nghe xong, liền nở nụ cười. Hắn cười vì hắn nghĩ đã đạt được mục đích.

Tuy nhiên ta lại nói "Nhưng bây giờ, ta đã thay đổi ý định"

Mạnh tiên sinh lập tức dừng hắn nụ cười, nói "Ý của anh là sao?”

Ta hiện hiểu được việc Đào Khải Tuyền và ta gặp mặt trao đổi thì đối phương đã hoàn toàn biết hết nội dung rồi, hiện cũng chẳng có gì dấu giếm được nữa nên ta liền nói thẳng "Vậy mà anh còn chưa hiểu sao? Vốn ta không muốn đi đến quê hương của hắn, ta chỉ chuẩn bị cho có để gạt hắn mà thôi, làm cho hắn yên tâm, nhưng bây giờ thì chơi không được nữa rồi"

Sắc mặt của Mạnh tiên sinh trở nên hết sức khó coi.

Ta tiếp tục nói "Các người nhất định muốn làm cho lòng tin của Đào Khải Tuyền biến mất, vì vậy đã tận dụng hết thảy cơ hội, và tiếp đến là vạch trần sự gian dối của ta phải không?"

Sắc mặt của Mạnh tiên sinh càng trở nên khó coi.

Ta lại nói "Bây giờ anh đã hiểu chưa, nếu anh không đến gặp ta, ta tuyệt sẽ không đi đến quê hương của Đào Khải Tuyền nhưng hiện tại anh đã đến gặp ta, ta không đi không được”

https://thuviensach.vn

Mạnh tiên sinh hắng giọng "Anh đừng nói đùa nữa, chẳng lẽ anh không biết chỉ cần đặt chân đến đó thì ngay lập tức sẽ bị gô cổ sao, tiếp đó thì anh có thể vĩnh viễn biến mất"

Ta hít một hơi thật sâu nói "Ta biết chứ nhưng ta vẫn muốn thử một lần"

Mạnh tiên sinh hung hăng nói "Sau khi bắt được anh, ta sẽ là người trực tiếp thẩm vấn, đến lúc đó anh có hối hận cũng không kịp đâu”

Ta lạnh lùng trả lời hắn "Mạnh tiên sinh, nước miếng của anh phun cả vào mặt ta rồi kìa”

Lời ta nói so với đánh hắn một quyền còn đau hơn, hắn liền phẫn nộ, ta lại nói "Chuyện anh có tự mình thẩm vấn ta hay không thì cũng không thành vấn đề bởi vì theo việc mà xem xét thì ta thấy ta còn có khả năng phản biện trước tòa thẩm phán, nhưng đối với anh thì sẽ không dễ dàng đâu”

Mạnh tiên sinh giận dữ, hắn quắc mắt đứng lên, lạnh lùng nói "Nếu anh cứng đầu thế thì có hối hận cũng đã muộn rồi"

Âm thanh trong hộp đêm mặc dù có thể át tiếng nói, tuy nhiên tiếng quát của Mạnh tiên sinh thật sự quá lớn, làm cho không ít người quay đầu nhìn hắn.

Lúc này ta đã đứng lên. Ta thậm chí chả buồn chào hắn một câu, tức thì rời khỏi đó.

Khi ta ra khỏi hộp đêm, ta dừng lại quan sát một chút, sợ rằng Mạnh tiên sinh theo dõi, sau đó ta đi một vòng xung quanh hộp đêm.

Tiếp đó, ta trở lại xe rồi lái trở về nhà.

https://thuviensach.vn

Về đến nhà, ta liền ngồi suy nghĩ. Trong lòng ta hiện đang hết sức loạn. Ta đã nói với Mạnh tiên sinh rằng ta nhất định sẽ đi đến quê hương của Đào Khải Tuyền, bây giờ ta thật sự đã trèo lên lưng cọp rồi, không thể không đi. Tuy nhiên có thể theo như lời của Mạnh tiên sinh nói, ta có thể vĩnh viễn sẽ biến mất.

Ta ngồi đó suy nghĩ đến giữa khuya, sau đó ta đi chuẩn bị một vài bộ quần áo cũ bỏ vào ba lô. Tiếp đến, ta cẩn thận quan sát xung quanh nhà xem có ai theo dõi không, rồi ta liền ra khỏi nhà.

Ta biết Mạnh tiên sinh sớm muộn gì cũng phái người theo dõi và giám sát ta. Hắn vì đối phó ta, tự nhiên phải biết rõ mọi hành động của ta, nơi ở của ta đã bị người của hắn giám sát, đây cũng là đương nhiên cho nên ta liền rời khỏi.

Thừa lúc Mạnh tiên sinh còn chưa kịp phái người đến, ta phải rời đi, hiện chỉ còn biện pháp này là tốt nhất.

Ta bước nhanh trên con đường yên ắng. Khi trời đã lờ mờ sáng thì ta đã đến được cảng tàu.

Giờ này, hầu như mọi người trong thành phố vẫn còn đang ngủ say nhưng tại cảng tàu thì mọi người đang bận rộn làm việc.

Đèn trong cảng chiếu sáng, từng người phu khuân vác mang hàng hóa lên thuyền.

Ta vẫn tiếp tục tiến về phía trước rồi đi vào một con hẻm. Ta biết tại đây có một nhà trọ đã lâu đời, nó dành cho những người cùng khổ ở trọ. Tới quán trọ, ta liền bước vào, rồi đến quầy hỏi tên nhân viên "Còn phòng không?"

Tên nhân viên ngay cả nhìn ta cũng chả thèm nhìn, trả lời "Còn, một ngày một tệ, anh muốn ở bao lâu?”

https://thuviensach.vn

Ta móc ra tờ năm tệ "Ta muốn ở năm ngày"

Có lẽ ở tại nơi này có rất ít người sử dụng tiền giấy cho nên tên nhân viên vừa nhìn thấy nó liền ngẩng đầu đưa mắt nhìn ta, sau đó nói "Lầu ba, quẹo phải, phòng thứ hai"

Ta gật đầu, rồi xoay người đi về phía cầu thang âm u. Có hai phụ nữ đang đứng tại đó, nhìn thấy ta liền mỉm cười. Ta tự nhiên biết các nàng là ai và làm nghề gì, ta ngay cả liếc nhìn cũng không dám chỉ vội vã bước lên.

Ta tìm được phòng của ta, mở cửa bước vào thì thấy trong phòng chỉ có môt cái giường nhỏ. Ta liền nằm xuống, nhưng cái mùi khó chịu ở bốn phương tám hướng truyền đến thật khiến ta chịu không nổi.

Nhưng ta không còn cách nào khác, đành phải ngậm ngùi chịu đựng. Ta biết Mạnh tiên sinh ở chỗ này có thế lực khổng lồ, trong tay có một mạng lưới tình báo rất đông đảo và hoạt động rất hiệu quả.

Vì muốn cho hắn tin tưởng ta đã rời khỏi nhà và đi đến quê hương của Đào Khải Tuyền cho nên ta mới phải ẩn trốn tại đây.

Khi phát hiện được ta đã rời đi, Mạnh tiên sinh nhất định sẽ khẩn trương và lo lắng, tiếp đó sẽ dốc hết lực lượng tích cực truy tìm tung tích của ta. Tuy nhiên bất luận hắn có làm gì cũng không thể nghĩ đến ta đang ở một quán trọ dơ bẩn như thế này. Mục đích của ta là trong vòng ba ngày tới làm cho hắn không thể tìm được ta.

Không sai, ta chuẩn bị ở lại quán trọ này ba ngày, sau đó sẽ tìm biện pháp khác.

Ta nghĩ đến bộ dáng lo lắng và tức giận của Mạnh tiên sinh, trong lòng cũng cảm thấy hả hê. Ta nằm đó chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Đến giữa trưa, ta mới đi ra ngoài ăn một chút đồ ăn, sau đó lại trở về quán trọ.

Ta vào quán trọ này ở ba ngày thì cũng liền biến thành giống mấy tên bụi đời. Chẳng những vẻ mặt ta tiều tụy, hơn nữa trên người cũng vương vấn cái mùi khó chịu của quán.

Ở tại đây ba ngày, ta từng cẩn thận quan sát các loại thuyền đậu tại cảng và ta cũng đã nghĩ ra một biện pháp.

Ngày thứ ba, sáng sớm đã có mưa phùn, ta rời đi quán trọ. Nơi này cũng có một chỗ thuận lợi, đó chính là không có ai để ý đến ai khi ra vào.

Ta rời khỏi quán trọ, đi tới cảng tàu. Sau đó thừa dịp vẫn chưa có ai phát hiện ra, ta nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ, sau đó di chuyển qua vài chiếc thuyền nhỏ đậu kế bên nữa rồi phóng lên một chiếc thuyền lớn.

Mọi người trên thuyền đều đang ngủ. Chiếc thuyền này là một chiếc thuyền vận chuyển chuối. Vì khiêng nhiều thùng hàng lên thuyền nên thuyền viên ai cũng uể oải và ngủ say. Đợi đến trời sáng thuyền sẽ rời bến.

Ta lên được thuyền thì lập tức chạy tới nơi chứa hàng hóa, sau đó kiếm một cái bao tải rồi trùm vào.

Nơi chứa hàng hóa rất nóng bức, ngồi đó không được mười phút cả thân người ta đã ướt đẫm mồ hôi. Cũng may ta đã sớm có chuẩn bị, mang theo một bình nước và một chút lương khô.

Ta ở tại đó không lâu thì nghe được trên boong thuyền có tiếng chân người đi lại, tiếp theo tiếng máy thuyền đinh tai nhức óc vang lên.

Ta cảm thấy thuyền đang chấn động dữ dội. Chiếc thuyền này vốn đã quá hạn sử dụng, tuy nhiên ta cũng mặc kệ vì hành trình cũng tương đối

https://thuviensach.vn

ngắn. Điều ta lo lắng là chiếc thuyền này có thể đến nhưng không biết có thể quay về được hay không.

Lúc này ta chỉ hy vọng chiếc thuyền chạy nhanh một chút. Ta cũng không lo lắng sẽ có người phát hiện ra ta bởi vì ta biết sẽ không có ai đến đây trước khi thuyền cập bến.

Chiếc thuyền rốt cục cũng khởi hành. Bởi vì nơi này đã bị khóa để phòng ngừa ăn trộm cho nên mới nóng như thế.

Ta mở bình ra uống nước, sau đó tiến vào trạng thái nghỉ ngơi.

Tuy nhiên trong hoàn cảnh như vậy thì thật sự không thể ngủ được. So với nơi đây thì quán trọ ta ở quả thật là thiên đường.

Từ song cửa sổ nhìn ra ngòai bầu trời để đoán thời gian. Trong cả đời ta thì có thể nói đây là một ngày ảm đạm và buồn chán nhất.

Trời dần tối đen. Nơi chứa hàng hóa cũng tối đen. Ta liền vui mừng vì ta biết thuyền sẽ nhanh chóng cập bến.

Chiếc thuyền nhanh chóng giảm bớt tốc độ và cập cảng. Lúc này ta cũng đang suy nghĩ làm thế nào để lên bờ.

Khi thuyền dừng lại, ta nghe được tiếng của rất nhiều người vang lên. Tiếp đó, thân thuyền lắc lư mạnh, hiển nhiên là có rất nhiều người đang đi trên thuyền.

Sau đó vang lên một giọng nói to "Hãy cùng chúng tôi học tập”

Một giọng nam khác nói "Chúng ta vừa mới neo lại đây, còn có rất nhiều việc phải làm"

Người nọ vừa mới lên tiếng thì có hơn mười ngươi cùng nhau, phẫn nộ hô to lên, trong đó có một người tên hô to nhất "Hắn dám phản đối việc

https://thuviensach.vn

học tập, hãy bắt hắn lại đưa về thẩm vấn. Hắn nhất định là phần tử phản động".

Tiếp theo, nhiều tiếng cãi vã vang lên, sau có cái tên nói có việc muốn làm đột nhiên hét to lên.

Tiếng hét chói tai của hắn dần dần nhỏ lại, hiển nhiên hắn đã bị người ta gô cổ đưa đi.

Tiếp đó, lại có người hô lên "Chỉ thị tối cao: Chúng ta muốn - ".

Theo sau lời đó là một tràng hô to lập lại câu nói, cái này làm ta nghĩ đến câu niệm kinh “a di đà phật” của các hòa thượng trong chùa.

Cái loại khẩu hiệu này vang lên một hồi, sau đó ta nghe được nhiều tiếng bước chân phát ra trên thuyền, chắc họ đang từ thuyền trở lại bờ.

Đột nhiên có một người hỏi "Người thuyền viên kia của chúng ta, hắn....." .

Người nọ còn chưa nói dứt lời, lập tức đã có một giọng nữ ngắt lời hắn "Hắn là phần tử phản động, tại sao ông lại quan tâm đến hắn quá vậy?"

Người nọ nói "Ta là thuyền trưởng, nếu thuyền viên của ta có chuyện thì trước hết phải báo cáo lên thượng cấp”

Giọng nữ lại vang lên "Quốc gia đại sự đều nằm trong tay chúng ta, chúng ta phải thẩm tra và cải tạo hắn"

Tiếp đó lại có rất nhiều người cùng nhau hô to. Ta đi đến bên song cửa sổ nhìn ra thì thấy có rất nhiều thiếu niên nam nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi đang tụ tập ở đó, quần áo rách nát, tuy nhiên tất cả trên tay đều cầm một cái túi vải màu hồng và một cuốn sách. Khi bọn họ lên tiếng hô to thì thuyền viên lại cúi đầu im lặng.

https://thuviensach.vn

Tiếp đó ta thấy thuyền viên cũng chen nhau lần lượt lên bờ.

Ta đứng đó đợi một hồi rồi chậm rãi chui ra khỏi nơi chứa hàng, nhìn xung quanh boong thuyền không thấy ai, ta nhanh chóng phóng qua hai chiếc thuyền đậu kế bên rồi phóng lên bờ.

Ở trên bờ lúc này có một nhóm thanh thiếu niên đang tụ tập. Trong đó có hai người thiếu niên đang vẽ các câu khẩu hiệu trên mặt đất. Còn mấy người khác thì tụ lại thành từng đội, tay cầm một xấp giấy. Sau đó chia ra đi dán tại các nơi có thể dán được. Một nhóm khác thì đi đập phá lung tung.

Sức lực của họ dường như vô cùng vô tận, hình như có một cổ lực lượng ma pháp vô hình chiếu cố bọn họ làm cho tiềm lực của họ phát tiết ra hết.

Ta đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra và toàn thế giới cũng biết được đây là chuyện gì.

Cách mạng.

Tuy nhiên, xem thông tin trên báo chí cùng với việc tự mắt chứng kiến thì quả thật khác một trời một vực.

Ta đứng trên bờ một hồi thì cất bước về phía trước. Vừa mới đi được không xa thì nghe được một loạt âm thanh lớn vang lên. Ta quay đầu lại nhìn.

Nhóm thanh thiếu niên cũng ngây người ra, tiếp theo có người hô lên "Bắt hết bọn phản động"

Theo sau tiếng hô, mọi người cũng đồng loạt hô lên.

Phía xa xa đang có ba chiếc xe chạy nhanh tới.

https://thuviensach.vn

Mấy tên lái xe nếu không phải người điên thì cũng là người thập ác bất xá. Vì rõ ràng hắn nhìn thấy trước mắt có rất nhiều người nhưng lại lái xe xông thẳng vào đám đông, với lại còn sử dụng hết ga mới chết. Tuy nhiên, nhóm thanh thiếu niên tụ tập ở đây dường như cũng điên, thấy xe lao tới thì cũng không để ý tránh né gì cả. Họ cũng lao về phía xe.

Ta đứng đó nhìn chằm chằm vào tràng cảnh đang xảy ra, thật sự không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt, thật không ngờ trên thế gian lại có chuyện điên khùng như vậy.

Chiếc xe lao vào đám đông, chí ít có mười bảy mười tám người, nam có nữ có, bị xe đụng văng đi. Còn có mấy người bị cuốn vào gầm xe, mặt đập vào đất, máu thịt rơi vãi lung tung.

Chiếc xe dừng lại. Từ trên xe có nhiều người nhảy xuống. Trong tay bọn họ cầm nhiều dạng vũ khí, từ dao nhọn cho tới gậy gộc cái gì cũng có. Ta chứng kiến có hai cô gái vừa leo lên xe thì bị người trên xe nắm tóc rồi kéo đầu dộng vào thùng xe. Sau đó là một trận mưa gậy đập vào hai cô gái.

Máu tươi từ mặt và cơ thể của hai cô gái chảy ra như suối. Ta tin chắc chút nữa hai cô nàng sẽ về với Chúa.

Tuy nhiên, nhóm thanh thiếu niên dường như cũng không sợ chết, vẫn hùa nhau leo lên xe. Vì xe đã dừng lại nên bọn người trên xe cũng bị họ kéo xuống đất. Hỗn chiến bắt đầu, tiếng la hét kinh thiên động địa.

Ta đứng cách nơi đó cũng không xa, chỉ khoảng mười hai bước mà thôi. Trong lòng ta có điểm không hiểu. Hai bên hỗn chiến như vậy thì lấy gì mà phân biệt địch ta bởi vì bọn họ nhìn bề ngoài hoàn toàn giống nhau.

Tuy nhiên hai bên hỗn chiến như vậy lại có thể phân biệt ai là đồng bọn, ai là địch. Đám đông điên cuồng đánh nhau kịch liệt, máu tươi văng tứ tung. Đây là tràng cảnh mà trong đời ta cho tới bây giờ cũng là lần đầu tiên

https://thuviensach.vn

gặp được. Bất luận sự tưởng tượng của ta có phong phú cỡ nào thì cũng không thể tưởng tượng ra tràng cảnh như thế.

Ta cũng không đứng đó để xem phim đang diễn ra mà ta bất động là ngạc nhiên đến nỗi ngây dại.

Ta đang thừ người suy nghĩ thì trong lúc đó đột nhiên nhìn thấy một tên thanh niên máu chảy đầy mặt chạy nhanh về phía ta. Hắn đã bị thương tương đối nghiêm trọng. Tay hắn cầm chặt cuốn sách, hắn lao nhanh tới ta, phía sau hắn có ba người đuổi theo, tay ai cũng đều cầm một khúc cây to. Khi rượt tới thì không chút lưu tình đập vào lưng hắn.

Mấy tiếng "bụp, bụp" vang lên, ba cây khúc cây đánh trúng vào lưng làm cho tên thanh niên chúi nhủi ngã xuống ngay dưới chân ta, tuy nhiên trong lúc ngã xuống miệng hắn vẫn hét "Vạn tuế"

Ta thật không thể khoanh tay đứng nhìn nữa, liền tiến lên trước một bước. Ngay trong lúc ta nghĩ muốn nâng cái tên thanh niên kia lên thì ba tên cầm cây nhảy bổ đến tấn công ta.

Ta liền xuất chiêu đánh ba tên ngã lăn về sau.

Ta không cần phải đi đối phó ba tên kia bởi vì có một nhóm năm sáu người đã chạy đến. Ba tên kia chưa kịp làm gì thì đã bị vây lại đánh hội đồng tới nỗi ngã sấp xuống đất.

Ta dùng sức lôi hắn xềnh xệch trên mặt đất, tên thanh niên hét khàn cả giọng "Ta không muốn đào ngũ. Ta muốn tham gia chiến đấu"

Ta lạnh lùng nói "Nếu đánh nữa thì ngươi sẽ chết đấy"

Tên thanh niên thốt lên đầy nhiệt huyết "Thứ nhất không sợ khổ, thứ hai không sợ chết"

https://thuviensach.vn

Khi đó, lời nói của hắn làm cho ta vừa bực mình vừa buồn cười, ta dùng sức đẩy hắn một chút "Được, vậy ngươi đi chết đi"

Tên thanh niên này đúng là tên cứng đầu, nghe ta nói thế lập tức chạy đi. Theo thương thế của hắn mà xét đoán thì chỉ cần lao vào đó lần nữa, diêm vương sẽ chào đón hắn.

Ta muốn kéo hắn trở lại nhưng ta còn chưa kịp nghĩ xong thì đã thấy thân thể tên thanh niên ngã xuống, bất động nằm đó.

Ta nghĩ hắn đã chết rồi nhưng khi ta bước tới bên cạnh hắn thì phát hiện hắn chỉ ngất xỉu mà thôi.

Ta vội nâng hắn lên rồi dìu hắn đi về phía trước.

Đi được một lúc thì ta thấy có mấy người trông giống như công nhân đang đi tới, ta liền lên tiếng hỏi "Xin cho hỏi bệnh viện gần nhất nằm ở đâu, người này bị thương cần phải đến đó"

Mấy người công nhân đưa mắt nhìn ta, trong mắt họ dường như không có thấy ta đang dìu một người bị thương, bọn họ vẫn tiếp tục bước ngang qua chúng ta. Đột nhiên một người trong bọn họ lên tiếng "Anh rảnh rỗi quá nhỉ, đi quản mấy chuyện này"

Ta vội hỏi “Người này bị thương, mấy người không nhìn thấy sao?”

Tên công nhân nói "Mỗi ngày đều có mấy trăm người bị thương, mấy trăm người bị đánh chết, có ai hơi đâu mà quản”

Tên đứng kế bên lên tiếng "Anh đưa hắn tới bệnh viện cũng chả có tác dụng gì đâu vì bệnh viện hiện cũng không có bác sĩ. Trước đó, có một nhóm khoảng mười chín người bị thương vào bệnh viện, sau đó quân đội ùa vào rồi bắt hết, kể cả bác sĩ. Họ nói là bệnh viện đang chứa chấp phần tử phản động”

https://thuviensach.vn

Ta lớn tiếng hỏi "Không ai quản sao?”

Mấy người đó không có trả lời, chỉ vội vã bỏ đi.

Ta thở dài một hơi. Nếu lúc trước ta bỏ mặc cục nợ này thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi nhưng giờ thì đã lỡ, bỏ mặc hắn ở đây thật không được.

Ta vẫn tiếp tục dìu cục nợ bị thương tiến về phía trước. Chỉ chốc lát sau, ta nhìn thấy có một chiếc xe tải hàng chạy tới, trên xe có khỏang hai mươi quân nhân. Ta liền vẫy tay ra hiệu cho họ dừng xe. Viên sĩ quan đang lái xe thò đầu ra nhìn ta, ta liền nói "Có người bị thương, phía trước còn có một nhóm đang đánh nhau, mấy vị hãy mau đến đó ngăn cản họ đi”

Viên sĩ quan nói "Mệnh lệnh của cấp trên là quân đội không được dính líu tới cuộc chiến của dân".

Hắn vừa nói dứt lời thì liền chui đầu vào xe, sau đó chạy đi.

Ta đứng chết lặng ở giữa đường, không biết hành động như thế nào cho tốt. Ta đang dìu một người bị thương nhưng mọi người dường như chẳng hề trông thấy chúng ta. Họ căn bản chẳng quan tâm tới việc chúng ta sống chết như thế nào.

Trong lúc đó, ta đột nhiên hiểu được ta đang làm một chuyện rất ngu xuẩn.

Ta không nên đi quản mấy cái chuyện lung tung này nhưng hiện tại ta cũng chẳng biết làm sao? Ta cũng vừa mới đến đây, hơn nữa ta cũng là mạo hiểm đến. Ngay cả chính bản thân mình đang ở nơi nào ta còn không biết, giờ lại còn mang theo cục nợ này.

Ta ngây người một lúc rồi đem hắn tới đặt dưới góc tường. Sau đó, tên thanh niên tỉnh lại rồi giương cặp mắt nhìn ta, tiếp đó lấy tay lau vết máu

https://thuviensach.vn

trên mặt, nói "Tôi đang ở đâu đây?"

Vừa nhìn thấy hắn tỉnh lại, ta liền thở dài một hơi nói "Nơi này cách cảng không xa"

https://thuviensach.vn

PHONG THỦY

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Đi Tàu Lửa Đến Mục Tiêu

Tên thanh niên lại rống lên "Tại sao lại ngăn cản tôi, tôi là người lãnh đạo, tôi phải chỉ huy cuộc chiến”

Thật tình lúc này ta cũng bó tay với tên cứng đầu này, ta vội hỏi "Nếu cậu vẫn còn sức cầm cự thì hãy mau đi nhanh đi”

Tên thanh niên lại hô to rồi quay đầu chạy đi.

Ta vừa nhìn thấy hắn chạy vội đi liền thở dài một hơi, sau đó ta cũng bỏ đi, thật sự việc sống chết của hắn, ta hiện không có cách nào quản nữa.

Ta vẫn cứ tiến về phía trước, sau đó hỏi thăm mấy người đi đường và đến được trạm xe lửa. Ta muốn đi đến mục tiêu cho kịp lúc.

Khi ta đến được trạm xe thì trời đã giữa đêm, tuy nhiên nơi này vẫn còn rất náo nhiệt. Có một nhóm đông thanh niên đang hò hét và từ xe lửa bước xuống.

Sư đoàn thanh niên này không phải là người địa phương bởi vì tiếng của bọn họ không phải tiếng bản địa.

Ta liền đi tới quầy mua vé nhưng quầy không có ai.

Sau đó ta đi vòng vòng rồi thấy được một nhân viên của trạm, ta vội hỏi "Tôi muốn đi về phía bắc, xin hỏi có thể mua vé ở đâu?”

Người nhân viên trừng mắt nhìn ta, dường như ta là quái vật không bằng, một lúc sau hắn mới nói "Anh đang nói giỡn hả? Muốn mua vé?".

https://thuviensach.vn

Ta ngây người, nói "Khi nào tàu khởi hành?”

Người nhân viên đưa tay chỉ về nhóm thanh niên nói "Vậy thì anh phải đi hỏi bọn chúng"

Ta lại hỏi "Trạm trưởng đâu?".

Người nhân viên trả lời "Trạm trưởng bị bắt rồi, a, anh từ đâu đến vậy, hỏi mấy chuyện này làm gì?”

Ta rùng mình, vội nói "Không có gì".

Vừa nói xong ta liền xoay người đi, tên nhân viên liền lớn tiếng kêu "Đừng đi".

Ta biết ta đã bị bại lộ thân phận rồi vì chỉ có người ngoài tới đây mới tỏ vẻ kinh ngạc đối với sự hỗn loạn của nơi này, và ở chỗ này người ngoài được xem là ngang với tội phạm.

Ta không có dừng lại, hơn nữa còn chạy nhanh hơn, ta phóng vào một toa tàu. Trùng hợp lúc này lại có một số đông người đi xuống, làm cho ta lẫn vào đám đông.

Thừa dịp đó, ta luồn lách vào sâu vào trong toa cho đến khi ta cảm thấy yên tâm vì thoát được tầm mắt của tên nhân viên trạm.

Ta thò đầu ra cửa sổ quan sát, lúc này ta mới nhìn thấy rõ ràng tình hình trong trạm. Tình hình loạn đến nỗi không thể loạn hơn.

Trên một số toa khác cũng có nhiều thanh niên. Bọn họ hò hét, la lối không ngừng. Còn ở trong trạm thì có một số khác giơ lên các biểu ngữ, trên đó viết "Kiên quyết phản đối phần tử phản động ngăn cản việc tiến lên phía Bắc“, "Chấp hành chỉ thị tối cao, tiến lên phía Bắc làm cách mạng"….

Tuy trên mười toa tàu đều đầy người nhưng toa đầu tàu lại không có.

https://thuviensach.vn

Tàu lửa mà thiếu toa đầu thì sẽ không chạy được, mặc kệ cho hô hào cỡ nào, có kiên quyết chấp hành chỉ thị thế nào thì tất cả cũng đều vô dụng. Tuy nhiên đám đông thanh niên trong toa vẫn la hét không ngừng.

Chỉ trong chốc lát, ta thấy được có khoảng mười mấy tên thanh niên dìu một người trung niên đi đến. Người trung niên này hiển nhiên đã bị tra tấn, trên miệng vẫn còn chảy máu, tuy nhiên trên mặt của hắn có vẻ rất mờ mịt giống như là không biết trước mắt xảy ra chuyện gì.

Hắn bị mười mấy người tuổi trẻ đưa tới bên cạnh toa tàu. Từ trong toa liền có rất nhiều người nhảy xuống, sau đó la hét không ngừng, giọng to đến nỗi vang lên đến tận mây xanh, tiếp đó bọn họ ép ngươi trung niên la hét cùng họ.

Chừng nửa tiếng sau thì mới có ngươi lớn tiếng hỏi ngươi trung niên "Tại sao ông không khởi hành?”

Người đàn ông trung niên này ta đoán hơn phân nửa là trạm trưởng của nơi này, hắn thở ra một hơi nói: "Ta không phải không ra lệnh, các ngươi cũng thấy được mà, ta đã phát lệnh khởi hành nhưng không có công nhân thì lấy gì mà chạy”

Một tên thanh niên có vẻ như là nhân vật lãnh đạo, quát lên "Vậy tại sao hôm qua lại chạy được?"

Người trung niên đáp "Đó là nhiệm vụ quốc gia, tất phải hoàn thành".

Lời nói này nghe ra thì rất bình thường nhưng lại lập tức khiến cho đám thanh niên phẫn hộ hét lớn "Cách mạng mới là nhiệm vụ cao nhất", tiếp đó lại có các tiếng hét vang lên như "Phá vỡ đại âm mưu", "Phải đả đảo chính quyền đương thời".

Trong tiếng la hét, người trung niên đã bị đẩy ngã sấp trên đất, sau đó một loạt mưa cước đá vào người hắn. Người trung niên nằm trên mặt đất

https://thuviensach.vn

kêu to "Đầu tàu ở bên kia, các ngươi nhìn đi"

Lời kêu to của hắn đã cứu được tính mạng hắn, chỉ nghe được tiếng một tên thanh niên hét to: "Bất cứ gì cũng không cản nổi chúng ta, chúng ta tự mình điều khiển".

Đám người lập tức chạy vội đi, bỏ mặt người trung niên nằm đó. Hắn chậm rãi đứng lên, nhìn theo hướng đám ngươi chạy đi, sau đó xoay người lại.

Khi hắn quay đầu lại thì hắn thấy được ta.

Ta ngây người, trong khoảng thời gian ngắn, ta không biết có nên chạy đi hay đứng yên tại đó, hắn chậm rãi bước về phía ta.

Ta nhìn thấy vẻ mặt hắn dường như cũng không có địch ý với ta cho nên ta cũng không có rời đi. Hắn bước tới trước mặt đưa mắt nhìn ta, sau một lúc lâu, hắn cười khổ nói "Tôi làm ở nơi này đã ba mươi năm nhưng hiện tại tôi không rõ bản thân mình đang làm gì nữa?”

Ta tự nhiên không có cách nào trả lời hắn, ngay cả bản thân hắn cũng không rõ thì người nào có thể hiểu được đây?

Ta không thể làm gì khác hơn là tỏ vẻ ta đối với lời hắn nói rất là đồng cảm.

Hắn đưa tay lên lau máu trên miệng một chút rồi cười khổ, chậm rãi bỏ đi.

Ta đến nơi đây bất quá cũng chỉ có mấy tiếng nhưng ta có thể dám chắc ta có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ vì nơi này đang hỗn loạn, tình hình đang có lợi cho ta.

https://thuviensach.vn

Nếu trong tình huống bình thường thì ta sẽ vào thành phố, sau đó đi tàu lửa lên phía Bắc, tuy nhiên như vậy thì nhất định sẽ gặp phải phiền phức vì ta không có giấy tờ gì chứng minh thân phận cả, do đó có thể bị bắt để thẩm vấn và khi đó ta sẽ bị bại lộ.

Nhưng hiện tại tình hình đã rất khác .

Trong vòng hỗn loạn này thì cơ bản chả có người để ý tới ta. Đương nhiên ta cũng có khó khăn của riêng mình bởi vì trong lúc hỗn loạn, không có người điều khiển tàu lửa.

Người trung niên bỏ đi không bao lâu thì ta lại nghe đươc tiếng la hét của đám thanh niên, ta thấy đươc hơn một trăm người thanh niên đang hì hục đẩy đầu tàu trên đương ray.

Đầu tàu đang chậm rãi di động, những tên thanh niên đang hì hục đẩy nhìn thấy nó di động thì tỏ vẻ thỏa mãn cực độ, miệng phát ra tiếng la hét kinh thiên động địa .

Lúc ta nhìn thấy được cảnh này thì ta thật muốn cười thật to lên, tuy ta có ý nghĩ đó nhưng lại không thể cười nổi, hơn nữa trong chớp mắt ấy, trong đầu ta liền nảy ra một biện pháp.

Trong tất cả những tên thanh niên đó hiển nhiên là không có tên nào biết cách điều khiển tàu lửa, và mục đích của bọn chúng là phải tiến lên phía Bắc.

Nếu ta đi điều khiển tàu lửa giúp bọn chúng thì có phải là một công đôi chuyện không?

Đối với việc điều khiển tàu lửa, ta không thể nói là thông thạo nhưng ít ra có thể hiểu được tất cả các thao tác, và mục đích của ta cũng là rời khỏi nơi này để đến được mục tiêu cần đến.

https://thuviensach.vn

Khi ta nghĩ tới điểm này tim ta liền đập mạnh lên, ta cũng không phải vì kế hoạch lớn mật kia mà tim đập mạnh. Sở dĩ tim ta đập mạnh như thế là bởi vì ta nghĩ đến ta phải ở chung với đám thanh niên đang trong trạng thái quá khích kia.

Tuy nhiên, ta cũng đã nghĩ đến, ta không hề có con đường thứ hai để lựa chọn, vì vậy ta đánh bạo tiến về phía bọn chúng.

Khi ta đi tới bên cạnh đầu tàu đang chậm rãi di động trên đường ray thì ta hướng về một tên trong đám thanh niên nói: "Nếu mà cứ đi với tốc độ thế này thì dù có mấy năm cũng chả tới được mục tiêu”

Tên thanh niên liền lớn tiếng đáp lại: "Ý chí cách mạng sẽ chiến thắng tất cả”

Ta nói "Tại sao không để ta điều khiển cho? Ta có thể đưa tàu đi đến bất cứ đâu”

Lời của ta vừa thốt ra khỏi miệng thì tất cả đám người đang hì hục đẩy đầu tàu đột nhiên ngừng lại và giương mắt nhìn về phía ta. Trong khoảng một thời gian ngắn chẳng có tên nào phát ra tiếng nói. Và cũng trong thời gian đó, ta cơ hồ ngay cả việc hít thở cũng tạm dừng bởi vì ta hoàn toàn không có cách nào đoán trước được phản ứng của bọn chúng để mà ứng phó.

Nhưng dù sao thời gian cực ngắn đó cũng qua đi, ngay sau đó tất cả đám người đều cất cao giọng hoan hô, tiếp theo đó từng người trong bọn chúng tranh nhau đến bắt tay của ta, có tên còn lấy miếng vải hồng quấn tại cánh tay của ta nữa, liền đó tên chỉ huy kêu lên: "Hoan nghênh đồng chí công nhân tham gia hàng ngũ cách mạng".

Ta liền bước vào đầu tàu rồi phân phó: "Ta muốn có hai người giúp đỡ và một lượng lớn than đá"

https://thuviensach.vn

Đám thanh niên vây quanh bên ta liền hô to đáp ứng, sau đó có ba tên thanh niên thân hình cao lớn lần lượt nhảy vào đầu tàu, ta dạy bọn chúng mở lò lửa, thấy trong lò còn có một ít than đá ta liền châm lửa, tiếp đó ta đi kiểm tra các dụng cụ và thiết bị.

Chỉ trong chốc lát, bọn thanh niên đã mang một lượng than đá lớn đẩy đến.

Dù sao trong trạm xe cũng không có ai quản và nhóm thanh niên này mặc nhiên đã trở thành một cỗ lực lượng thống trị tại đây, ít nhất tại trạm xe này chẳng có người nào dám trêu vào bọn chúng.

Bọn chúng hưng phấn hò hét và ca hát, khi đầu tàu phát ra tiếng máy nổ thì bọn chúng lại phát ra tiếng hoan hô liên hồi, ta chỉ huy đám người nối đầu tàu vào toa sau, khi xong xuôi thì trời đã sắp sáng.

Cứ như vậy đoàn tàu xuất phát ra khỏi trạm. Người có kiến thức một chút sẽ hiểu đây là một chuyện cực kỳ nguy hiểm bởi vì đòan tàu xuất phát không theo lịch trình, thật sự không biết lúc nào sẽ có một đòan tàu khác chạy trên cùng đường ray và cả hai sẽ đâm sầm vào nhau.

Nhưng cung đã kéo dây rồi cũng đành chấp nhận, ta liền tăng hết công suất, đầu tàu phun ra khói trắng, cả đòan tàu liền dần dần di động trên đường ray về phía trước.

Thấy cả đoàn tàu đã di động, đám thanh niên liền chen chúc phóng vào trong các toa.

Đoàn tàu lăn bánh.

Ta dần dần tăng nhanh tốc độ, đám thanh niên đối với ta rất tốt, chẳng những mang nước tới cho ta uống mà còn mang nhiều lương khô đến nữa.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên trong lòng ta vẫn cảm thấy hết sức khẩn trương, nếu vẫn tiếp tục như thế thì không thể đoán trước sẽ có hậu quả gì xảy ra nữa, nhưng phóng lao thì theo lao, ta cũng chỉ cố gắng bước từng bước một. Đoàn tàu chạy ra khỏi khu dân cư, hiện tại hai bên đường tất cả đều là đồng ruộng, trên con đường mòn trên ruộng ta thấy có cắm một cái biển bằng gỗ viết nhiều câu khẩu hiệu các loại.

Ba tên trợ thủ của ta rất cần mẫn, khi có thời gian rảnh bọn họ liền diễn thuyết lý luận với ta, bọn họ nói "Chúng ta phá cũ lập mới, thiết lập một thế giới mới, một quy luật mới".

Ta đối với lời của bọn chúng cũng không có hứng thú, ta hỏi "Các người muốn đi đâu?”

Một tên đáp: "Nơi nào cũng là đích đến của chúng ta, chúng ta lúc nào cũng có thể dừng lại" .

Ta cười cười, nói: "Đúng vậy, cho dù là thành phố lớn hay là thị trấn nhỏ thì chúng ta đều có thể dừng lại cả”

Dừng lại tại một thị trấn nhỏ là nằm trong ý muốn của ta bởi vì mục đích của ta đúng là một cái thị trấn nhỏ. Ta phải tới thị trấn đó trước thì tiếp theo mới có thể tới được mảnh đất Kình Thôn Địa và khi đó mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Đoàn tàu vẫn cứ lăn bánh, dường như trên lộ tuyến này chỉ có đòan tàu của chúng ta mà thôi, chẳng gặp phải sự cố gì. Khỏang một tiếng sau, trong các toa phía sau đột nhiên uyên náo hẳn lên, rất nhiều người đồng thời kêu lên: "Dừng lại, dừng lại".

Ta liền vội vã kéo thắng, đầu tàu phun ra một luồng khói trắng dày đặc rồi chậm rãi ngừng lại.

https://thuviensach.vn

Tàu còn chưa hoàn toàn dừng lại thì đã có rất nhiều người phóng ra từ cửa sổ và cửa chính. Ta quay đầu lại nhìn ra phía ngoài thì thấy được đoàn tàu vừa qua khỏi một thị trấn. Cách trạm xe lửa của trấn không xa có một cái miếu.

Tất cả đám người phóng xuống xe đều chạy về phía cái miếu, ta liền hỏi: "Các ngươi muốn làm gì vậy?".

Một người thanh niên vừa nhảy xuống vừa chỉ vào cái miếu nói: "Đó là đồ cũ rồi, chúng ta phải phá hủy nó thôi".

Ta vội hỏi: "Vậy tất cả mọi thứ xưa cũ đều phải phá hủy hết à?".

Sau khi nhảy xuống mặt đất, tên thanh niên đó cũng không hề trả lời ta, tuy nhiên một tên khác lên tiếng: "Đúng vậy, phá hủy toàn bộ".

Ta đang nghĩ muốn nói cho hắn biết khi bọn chúng chưa sinh ra thì chiếc tàu lửa này đã có rồi, và nếu theo như lời của bọn họ thì chếc tàu lửa này cũng là đồ xưa cũ và cần phải phá hủy, tuy nhiên ta cũng không có mở miệng.

Cũng trong lúc này thì trong lòng ta nảy ra một ý niệm.

Bọn chúng muốn phá hủy hết mọi thứ xưa cũ, tuy bọn chúng có hơn ngàn người và là một cỗ lực lượng bất khả tư nghị nhưng bọn họ cũng sẽ không địch nổi quân đội chánh thức.

Tuy nhiên ta còn nhớ kỹ lúc ta vừa mới lên bờ thì đã từng chặn lại một chiếc xe của quân đội và tên lính đã nói cho ta biết rằng quân đội phụng mệnh không được can thiệp hành động của dân. Và như thế, hiện tại đám thanh niên hơn ngàn người này nếu không được ai đó chỉ huy thì không biết bọn chúng có thể làm loạn thế nào nữa.

https://thuviensach.vn

Ta vừa nghĩ tới đây thì tim của ta không ngừng đập mạnh. Vốn dĩ, mặc dù ta có đến được mục tiêu thì làm cách nào để đối phó với dân binh thủ mộ đây? Còn quân đội nữa, ta thật sự một biện pháp cũng không thể nghĩ ra, nhưng hiện tại ta đã có biện pháp.

Ta có thể lợi dụng sự xúc động và quá khích của đám thanh niên không não này.

Có bọn chúng thay ta làm việc thì đừng nói là quân đội lẻ tẻ, cho dù có là một sư đoàn thì cũng đánh không lại bọn chúng, huống chi quân đội vốn đã phụng mệnh không được can thiệp vào mọi hành động của dân.

Ta đem kế hoạch mình nghĩ ra sắp xếp lại vài lần, ngay lúc này thì tên thanh niên vừa rồi nhảy khỏi tàu đã chạy trở lại, miệng của hắn hô hào liên tục khẩu hiệu cách mạng, ở phía xa xa ta nhìn thấy được ngôi miếu đã có khói bốc lên. Khi tất cả đám thanh niên đều quay trở lại chung quanh tàu thì một tên trông có vẻ như là lãnh đạo đứng ra lớn tiếng phát biểu diễn thuyết.

Ta nghe được hắn đang không ngừng lập đi lập lại: "Phải phá hủy tất cả mọi thứ xưa cũ, phải phá cũ, lập mới".

Ta lẳng lặng đứng nghe cho đến khi hắn diễn thuyết xong, sau đó chờ cho tất cả đám thanh niên đều chui vào toa tàu, ta mới phân phó cho mấy tên trợ thủ đốt lửa lò, tàu lửa lại bắt đầu tiến về phía trước. Ngay trong lúc tàu bắt đầu di động thì tên lãnh đạo kia bước vào chỗ ta.

Hắn là một người trẻ tuổi có thân hình cao lớn, ngoại trừ đôi lông mày của hắn cứ nhíu nhíu như đang suy tư ra thì mọi thứ còn lại của hắn đều làm cho ngươi nhìn vào rất thích.

Hắn đi tới đầu tàu, nói lớn với ta: "Đồng chí công nhân, tôi thay mặt cho toàn thể thanh niên cách mạng, hướng anh đa tạ”

https://thuviensach.vn

Thời gian ta cùng bọn họ ở chung mặc dù rất ngắn nhưng với mấy câu khẩu hiệu cứ lặp đi lặp lại phát ra từ miệng của bọn họ ta đã chẳng thèm để ý nữa, ta vội giả vờ nói: "Cách mạng chẳng phân biệt trước sau, mọi người đều phải có trách nhiệm."

Hắn nghe thế liền vui vẻ nắm lấy tay ta nói: "Tên tôi là Vạn Thế Cùng."

Ta ngây người một lát rồi nói: "Tên của anh thật kỳ lạ”

Hắn lại lên lớp ta: "Chỉ có cái tên "Vạn Thế Cùng" mới có thể tỏ rõ được quyết tâm cách mạng của tôi và cỗ vũ cho việc cách mạng”

Nếu không phải ta chứng kiến được tình huống hiện tại thì ta nhất định sẽ cười thật to cả ngày khi nghe câu nói của hắn. Cái đám người này tựa hồ trong đầu chỉ có hai chữ cách mạng và cách mạng thôi, tuy nhiên lại chẳng hề suy nghĩ mục đích của cách mạng là cái gì, bọn họ chỉ là một đám cách mạng không mục đích, có lẽ hai chữ cách mạng chính là mục đích của bọn chúng chăng?

Ta cố nhẫn nhịn không cười ra tiếng, Vạn Thế Cùng lại hướng về ta ca một bài lý luận dài ngoẵng, ta cũng cố gắng dụng tâm lắng nghe bởi vì ta muốn hiểu rõ được trạng thái tinh thần của bọn chúng lúc này.

Vạn Thế Cùng nghiến răng nghiến lợi mắng chửi chế độ đương quyền, khi hắn đề cập tới tên đứa con thứ ba của Lý Ân Tùng thì ta liền giật mình một cái, lại nghe hắn nói tiếp: "Nguyên nhân chủ yếu mà chúng ta lần này tiến lên phía Bắc là muốn cầm cự cho tiểu tướng ở thủ đô, giúp cho ông ta loại bỏ các phần tử chống đối"

Ta nhân cơ hội nói theo: "Theo tôi được biết thì mục tiêu mà các người muốn đến là quê nhà của hắn và nó cách nơi đây không xa." .

https://thuviensach.vn

Vạn Thế Cùng nói: "Đúng vậy, chúng tôi muốn đến quê nhà của hắn để tiến hành giáo dục đối với dân bản xứ”

Nghe thấy thế trong lòng ta cảm thấy rất cao hứng, ta liền nói: "Nghe nói người này mang tư tưởng phong kiến rất nặng, hắn thậm chí còn phái người canh gác và bảo vệ cho tổ phần của hắn, nghe nói tổ phần của hắn nằm cạnh tổ phần của một nhà đại phú tên là Đào Khải Tuyền ở nước ngoài".

Vạn Thế Cùng vừa nghe được tên "Đào Khải Tuyền" thì giống như là bị bệnh phong đòn gánh nhảy cẳng lên, sau đó nói: "Chắc chắn là hắn có cấu kết với tên hải ngoại đó rồi"

Ta biết ta không cần phải nói thêm gì nữa, nên ta chỉ nói: "Tôi thấy chúng ta không cần phải ngừng dọc đường nữa, cứ chạy thẳng đến quê hương của hắn đi, đó mới là nhiệm vụ trọng yếu nhất”

Lúc này Vạn Thế Cùng vội vã rời khỏi chỗ ta, cũng trong lúc đó ta nghe được ở trong các toa phía sau vang lên nhiều tiếng hò hét vang trời.

Đòan tàu vẫn cứ tiến về phía trước, sắc trời đã dần dần sáng lên, ta nhìn thấy được dọc hai bên đường có không ít những người thanh niên đang đổ xô tới đòan tàu, sau đó cố gắng nhảy lên toa tàu, còn đám người trên toa thì cố gắng đưa tay chụp lấy bọn họ kéo vào.

Thấy được tình hình như vậy, ta liền cho tàu giảm tốc độ lại. Khi tàu chạy chậm lại thì người đổ xô nhảy vào các toa còn nhiều hơn, thật khiến người khác nhìn khó có thể tin tưởng ở đâu lại có nhiều người như vậy, làm sao mười toa phía sau có thể chứa đủ đây?

Ta cũng nghe ra được nhiều giọng nói của các vùng, đám thanh niên này xem ra cũng không đoàn kết cho lắm. Lời mắng chửi từ trong miệng bọn họ cứ tuôn ra, hơn nữa thỉnh thoảng còn có người bị đẩy ra khỏi toa, rơi xuống đất trọng thương.

https://thuviensach.vn

Trong hoàn cảnh như thế ta không thể làm gì khác hơn là cố gắng bắt buộc bản thân biến thành một người gỗ, bởi vì đám người đó cơ hồ đã trở thành những con kiến chen chúc nhau, ta có năng lực gì ngăn cản họ đây?

Ta chỉ là hy vọng đoàn tàu của chúng ta chạy trên đường ray này đừng gặp phải một đòan tàu khác.

Cám ơn trời đất, hy vọng của ta cuối cùng cũng đạt được, khi trời vào đêm thì là lúc chúng ta tới được thị trấn nhỏ kia, mục tiêu của ta.

Đàon tàu vừa đậu lại trạm thì đám thanh niên từ trong các toa tràn ra như nước vỡ đê, ta ước đoán đám người có tổng cộng hơn hai ngàn, bao gồm luôn cả đám người giữa đường nhảy vào và đám người trước đó. Vạn Thế Cùng vẫn là người lãnh đạo như cũ, ta thấy được hắn đang cãi cọ kịch liệt với đám công nhân viên của trạm.

Đó là một cuộc cãi cọ không có kết quả bởi vì ngay lập tức có rất nhiều người thanh niên tràn tới, cất giọng hò hét rồi lôi đám công nhân viên của trạm đi.

Tiếp theo có nhiều người căng một tấm vải đỏ thật lớn trong trạm và treo nó lên, trên tấm vải viết mấy chữ "Bộ Tư lệnh Cách Mạng Phương Đông Hồng"

Hành động của đám người mặc dù rất hỗn loạn nhưng trong lúc hỗn loạn lại vô tình tạo ra một vẻ trật tự rất tự nhiên, khi đó bọn chúng chia nhau gộp thành các đội.

Có một đám hơn mười người sau khi xuống tàu thì rời đi khỏi trạm, lúc này không biết từ nơi đâu bọn chúng đã mang về rất nhiều đồ ăn thức uống, số lượng thật sự rất lớn, không thể dùng từ nào khác ngoài hai từ "quá nhiều", nếu như muốn ăn thứ gì thì đều có thể lấy từ trong đó ra. Sau đó bọn chúng phân chia thức ăn, ta cũng được chia một phần, đó là một ổ bánh mì.

https://thuviensach.vn

Khi tất cả mọi người đã tập trung hết vào trong trạm, vừa ăn đồ ăn vừa hò hét thì bỗng nhiên có một chiếc xe tải chạy đến rồi dừng lại, sau đó có một nhóm bảy tám người thoạt nhìn rất có địa vị từ trên xe nhảy xuống đi tới.

Ta vẫn còn đang ở trong đầu tàu, ta liếc mắt nhìn thì thấy được Mạnh tiên sinh, người đã hẹn gặp ta trước đó tại hộp đêm, cũng đang ở trong nhóm bảy tám người đó. Hắn đã thay đổi cách ăn mặc, cùng với lúc trước mặc bộ đồ tây hoàn toàn khác biệt.

Một người trung niên mặc quân phục cấp cao lớn tiếng hỏi: "Các ngươi do ai dẫn đầu?"

Vạn Thế Cùng từ trong đám đông bước ra đáp trả: "Hành động của chúng ta là hành động vĩ đại, ta là người phụ trách chỉ huy."

Người trung niên mặc quân phục liền ra lệnh: "Mau lên tàu rời khỏi nơi này".

Vạn Thế Cùng lớn tiếng kêu lên: "Chúng ta phải triển khai hành động cách mạng tại đây, ngươi dám cản trở hả?".

Người trung niên lớn tiếng nói: "Ta là ngươi phụ trách quân đội tại đây, ta có quyền duy trì trật tự".

Vạn Thế Cùng giơ cánh tay lên, hét to: "Chúng ta phải phá hủy hết mọi luật lệ cũ rích".

Mọi người đều cất cao giọng hô theo lời hắn, tiếp đó đám thanh niên bắt đầu vọt về phía đám người vừa nhảy ra khỏi xe, bao vậy họ vào giữa. Có bốn người lính lập tức giơ súng lên, tuy nhiên đám thanh niên quá nhiều người, cho nên bốn tên lính liền bị chúng tước khí giới.

https://thuviensach.vn

Mạnh tiên sinh có thể nói là rất không biết thức thời, trong tình huống như vậy, hắn cư nhiên còn chỉ vào Vạn Thế Cùng, quát: "Các ngươi muốn tạo phản hả?"

Một câu nói này lập tức khiến cho tiếng hô ở bốn phía vang lên, một người thanh niên kêu lên: "Đúng, chúng ta muốn tạo phản, tạo phản có lý do, phải phản lại chính quuyền đương nhiệm" .

Tay của Mạnh tiên sinh vẫn còn chỉ về phía trước nhưng từ vẻ mặt mờ mịt của hắn cho thấy hiển nhiên ngay cả hắn cũng chả biết chuyện gì xảy ra. Cái vẻ mặt này của hắn làm ta nhớ tới vẻ mặt của người trạm trưởng lúc trước. Một đám người thống trị, phụ trách an ninh trật tự của xã hội, đột nhiên phát hiện ra không hề có người nào chịu nghe lời bọn họ nói và còn muốn tạo phản, cho nên trong lòng nỗi khiếp sợ bất thời dâng lên và hình thành nên loại vẻ mặt mờ mịt này.

Nhóm bảy tám người kia bắt đầu lui về phía sau, tuy nhiên bọn họ căn bản không có cách nào lui về được tới xe của họ vì đã có quá nhiều người đứng chặn trước xe. Bọn họ bị ép bách phải lui ra hướng đường cái, trong quá trình lùi về phía sau, đã có mấy người vài lần bị ngã, mỗi lần té ngã thì lại có người xốc bọn họ dậy, ép bọn họ phải hô hào khẩu hiệu cách mạng.

Bọn họ cứ một mực thối lui, nhóm bảy tám người họ đã bị phân tán mấy lần. Mạnh tiên sinh bị người đưa tới bên cạnh đầu tàu lửa, ta sợ bị hắn phát hiện liền vội vàng quay đầu sang chỗ khác.

Tuy nhiên Mạnh tiên sinh lại bước vào chỗ ta. Trong lúc đó ta nhìn thấy được người trung niên mặc quân phục cao cấp đã bị vài người bắt được, có người dùng giấy cuộn lại thành một cái nón đội lên trên đầu hắn, và có người hét to: "Mang hắn đi diễu hành để làm gương cho bọn phản đối giáo dục".

https://thuviensach.vn

Ta cảm thấy Mạnh tiên sinh đi về phía ta, ta thậm chí còn có thể cảm thấy thân thể hắn run run nữa.

Đột nhiên hắn nắm lấy cánh tay của ta, ra lệnh: "Mau chạy đi, ta muốn đi gặp thượng cấp để báo cáo".

Ta nghe ra trong giọng nói của hắn có hơi chút bàng hoàng và gấp rút, địa vị của Mạnh tiên sinh có thể rất cao nhưng trong tình hình hiện tại thì hắn cũng chả có thể làm gì, quyền lực của hắn đã tiêu mất, hắn càng có địa vị cao thì sẽ gặp được cảnh ngộ càng thảm.

Ta vốn dĩ sợ hắn phát hiện ra ta nhưng ta lập tức nhận ra rằng hiện tại vị trí của ta so với hắn có lợi hơn nhiều lắm, cho nên ta căn bản không cần phải sợ hắn.

Do đó ta quay đầu lại, cười nói: "Báo cáo với thượng cấp? Ta thấy thượng cấp của ngươi bản thân hiện tại còn khó bảo toàn, rốt cuộc thì cũng bị người bắt rồi đem diễu hành ngoài đường thôi".

Khi ta quay đầu lại thì Mạnh tiên sinh tự nhiên nhận ra là ta, trong giây phút đó vẻ mặt của hắn rất là kinh hoàng, thật sự là khiến kẻ khác nhìn thấy rất khó quên.

Hắn đột nhiên kêu lên một tiếng, bảy tám người thanh niên nghe thấy liền đi đến, Mạnh tiên sinh lập tức xoay người lại, đưa tay chỉ vào người của ta, hét: "Mau bắt lấy hắn, hắn là phần tử phản cách mạng".

Nhưng mấy ngừơi thanh niên chỉ lạnh lùng giương mắt nhìn hắn, ta liền nói: "Hắn vu khống cho tôi bởi vì tôi không chịu phục tùng mệnh lệnh của hắn điều khiểu tàu chạy, hắn muốn phá hủy hành động cách mạng".

Mạnh tiên sinh há to mồm nhưng hắn không có cơ hội nói thêm gì nữa, mấy tên thanh niên đã đồng loạt ra tay xách hắn đưa xuống dưới, ta

https://thuviensach.vn

nhìn hắn mỉm cười. Sau khi hắn bị kéo xuống thì cũng bị đám thanh niên tặng cho một cái mũ bằng giấy.

Tiếp theo còn lại vài người cũng bị bắt đi. Bọn họ bị đám thanh niên dùng dây thừng trói cùng một chỗ, hình thành một chuỗi dài giải đi. Ta nghe được tiếng hò hét kinh thiên động địa, hơn một ngàn thanh niên đang áp giải bọn họ đi ra khỏi trạm xe, đi về phía đường cái.

Trong lúc đó ta thật sự nhịn không được nữa, một mình ta ở trong đầu tàu cười to một hồi. Mạnh tiên sinh thuộc phe đương nhiệm, và hắn nào có ngờ hắn lại rơi vào hoàn cảnh của hôm nay.

Bản thân ta cũng thật không ngờ ta sẽ lâm vào trong một hoàn cảnh hỗn loạn thế này, tuy nhiên sự hỗn loạn như thế rõ ràng là rất có lợi đối với ta.

Trong lòng ta thầm mỉm cười, sau đó phóng khỏi đầu tàu, ta quyết định tiến vào thị trấn, đây là một thị trấn rất nhỏ. Ta nhìn thấy có tới hơn ngàn người thanh niên đang chiếm hết các đường lớn và hẻm nhỏ, tất cả đều là ngoại nhân. Cũng có một bộ phận thanh niên khác là người trong trấn cũng cùng gia nhập với họ. Có không ít các cửa hàng trong thị trấn, biển hiệu đều bị họ gỡ xuống và phá hủy, sau đó treo vải hồng lên.

Ta thừa lúc hỗn loạn băng xuyên qua mấy cái hẻm nhỏ, ra được đường cái. Tại đây ta thấy có rất nhiều người đang tụ tập tại ngã tư, ai ai cũng lớn tiếng hò hét. Một đám người đang cố lui về phía sau, còn một đám ngươi đang cố tiến tới. Ta nhìn thấy đươc có rất nhiều binh lính kết thành một dãy hàng rào, đang đối kháng với đám thanh niên.

https://thuviensach.vn

PHONG THỦY

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Thừa Dịp Loạn Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Nhóm người nọ bị chụp mũ giấy lên đầu và mang đi diễu hành ngoài đường, ngay cả Mạnh tiên sinh cũng ở trong đó. Khi đi đến được nơi quân đội đang giằng co với đám đông thanh niên thì mấy chiếc mũ trên đầu họ được gỡ xuống, ta nhìn thấy sắc mặt của bọn họ phẫn nộ nói không nên lời.

Đám thanh niên và quân đội vẫn giằng co, phát ra tiếng hò hét kinh thiên động địa, khẩu hiệu không ngừng vang lên: "Đánh đổ phái đương nhiệm".

Quân đội dần dần đã cầm cự không được, Mạnh tiên sinh và đám người phe hắn lợi dụng sự hỗn loạn cởi thóat dây trói rồi chui vào một chiếc xe gần đó chạy đi.

Lúc này đám đông thanh niên đã tràn tới làm cho phía quân đội phải tản ra.

Cũng có một số cố đuổi theo nhóm ngươi của Mạnh tiên sinh nhưng rốt cục cũng đuổi không kịp.

Ta thấy được tình hình như vậy, trong lòng âm thầm buồn cười. Lúc này trông đám người đông đúc kia giống như một đàn kiến bị ném một tảng đá vào đó vậy, đám kiến loi nhoi tản ra và chạy loạn lên, ta cũng nhân lúc đó chạy vội đi.

Ta nhìn thấy được rất nhiều đồ đạc trong nhà dân bị đám thanh niên lôi ra ngoài đường, bỏ chỗ này một đống, chỗ kia một đống, còn có người dân bị chúng chụp mũ giấy vào đầu nữa.

https://thuviensach.vn

Tiếp theo lại có một chiếc xe tải chạy đến, từ trên xe truyền ra tiếng loa rất lớn và tiếng nói của Vạn Thế Cùng hòa lẫn trong đó, hắn hét lớn: "Hỡi các đồng chí, hỡi quần chúng cách mạng, chúng ta hãy cùng nhau hành động, không sợ hy sinh, cùng vượt qua muôn vàn khó khăn!".

Âm thanh của loa lớn đến nỗi đinh tai nhức óc, ta vội chạy ra xa cho đến khi thoát khỏi tiếng ồn của loa. Ta thở dài một hơi, trong lòng ta đoán rằng đám thanh niên này sẽ gây ồn ào như thế cho đến nửa đêm là ít, thậm chí có thể tới sáng ngày mai.

Ta vừa suy nghĩ vừa cúi đầu đi tới, đột nhiên trong lúc đó lại có một chiếc xe tải chạy tới, từ trên xe có bảy tám người nhảy ra. Ta ngẩng đầu lên thì nhìn thấy trong nhóm người đó lại có Mạnh tiên sinh ở trong, và ta cũng đã lọt vào tầm nhìn của hắn, bây giờ ta có muốn chạy trốn cũng không còn kịp rồi.

Mạnh tiên sinh đưa tay chỉ vào người của ta, ta tin chắc trong cả đời hắn chưa lần nào có thể phát ra được tiếng hét lớn như thế, hắn rống giận: "Mau bắt lấy hắn!". Hắn vừa hét to vừa chạy tới phía trước, cùng chạy với hắn là sáu bảy người còn lại.

Ta liền xoay người bỏ chạy nhưng mới chỉ chạy có mấy bước thì nghe được phía sau có tiếng súng vang lên, ta không thể làm gì khác hơn là phải ngừng lại.

Hai tên lính lập tức đi tới phía sau ta, sau đó khống chế lấy tay ta. Khi đó trong đầu của ta dòng suy nghĩ cứ loạn lên nhưng chả nghĩ được biện pháp nào. Hiện tại ta đã rơi vào trong tay bọn chúng, có thể nói từ nay về sau xong đời.

Ta theo bản năng giãy dụa, và có lẽ là ta may mắn, vì có tiếng súng nổ nên có mấy tên thanh niên nghe tiếng chạy tới, ta lập tức hét lớn: "Cứu tôi với, tôi là người đã giúp các người điều khiển tàu lửa chạy lên phía Bắc

https://thuviensach.vn

đây, phái đương nhiệm muốn phá hủy cuộc cách mạng của các người, bọn họ đang muốn bắt tôi".

Ta thốt ra mấy câu đó xong thì miệng đã bị người ta bịt lại. Tiếp theo, ta đã bị mấy tên lính đưa lùi về phía sau.

Mấy tên thanh niên nghe được tiếng hô của ta đồng thời chạy vội tới, Mạnh tiên sinh liền tiến lên cất tiếng: "Đây là phần tử phản cách mạng, là đặc vụ chìm, hy vọng các ngươi đừng hiểu lầm."

Trong lúc ta vẫn đang hy vọng mấy tên thanh niên đó ra tay cứu ta thì ta lại nhìn thấy đươc trên mặt bọn chúng lộ ra vẻ do dự, chúng chỉ đưa mắt nhìn ta mà thôi.

Trong giây phút trì hoãn đó thì ta đã bị đưa lên xe, Mạnh tiên sinh cùng đám người của hắn cũng phóng lên xe. Xe chạy được một lúc thì chạy vào một cái sân, ta lại bị bọn chúng đưa xuống và đưa vào một gian phòng.

Khi vào được phòng rồi ta cũng không được thả tự do, hai tay của ta liền bị còng lại.

Muốn mở khóa còng tay thật ra cũng không phải là việc gì khó khăn nhưng chỉ là ta không có cơ hội thôi.

Sau khi còng ta xong thì tay của ta vẫn bị bọn chúng giữ chặt. Hai tên lính lại thúc ta thêm lần nữa, áp giải ta vào trong một gian phòng khác. Trong căn phòng này có đặt một vài cái bàn làm việc, ta nhìn thấy được Mạnh tiên sinh và hai người khác mặc quân phục cấp cao đang ngồi tại một cái bàn. Ta vừa bước vào thì thấy hai tên quan viên kia đang xem xét văn kiện, ta nghĩ bọn họ đang xem tư liệu về ta.

Trên mặt của Mạnh tiên sinh hiện ra vẻ tươi cười hết sức lạnh lùng, hắn nhìn ta, mặc dù không nói lời nào qua vẻ mặt của hắn ta cũng đoán được hắn muốn nói “Xem ngươi làm sao đây?”.

https://thuviensach.vn

Qua khoảng vài phút thì một tên quan viên ngẩng đầu lên: "Vệ Tư Lý, đây là tên họ của ngươi à? Tại sao ngươi dám đến nơi đây phá rối hả?”

Ta hít sâu một hơi, đây có thể xem như là bắt đầu cuộc thẩm vấn, nếu là diễn ra ở một chỗ khác thì ta tự nhiên có thể cự tuyệt trả lời, hoặc là cho gọi luật sư của ta. Tuy nhiên ở chỗ này thì mọi thứ đều vô dụng.

Ta cười khổ một chút thì nghe Mạnh tiên sinh nói: "Phó cục trưởng, người này phải giải lên tỉnh để xử lý”

Ta đột nhiên nói: "Các người không thể mang ta đi, hơn hai ngàn thanh niên cách mạng ngoài kia, bọn họ đang cần ta!".

Mạnh tiên sinh cười gian: "Chúng ta sẽ tìm cho bọn họ một tài xế khác tốt hơn, về phần ngươi, ta thấy phía bắc hoang vu là chỗ thích hợp với ngươi nhất”

Ta cười khổ một chút: "Cuối cùng ngươi cũng đã đạt được mục đích".

Ta bị giam vào một gian phòng nhỏ, nhưng không bao lâu sau thì nghe được bên ngoài truyền đến tiếng hò hét của hơn ngàn người. Một đoàn thanh niên vọt vào cứu ta ra, dẫn đầu đám ngừơi đó chính là Vạn Thế Cùng.

Đêm đó, sự hỗn loạn kéo dài tới hơn nửa đêm. Ta cùng một nhóm lớn thanh niên hướng về phía núi mà đi. Đám người này dường như không biết hai chữ mệt mỏi là gì, bọn chúng vừa đi vừa lớn tiếng hô hào, ta nghe được có rất nhiều tên giọng đã bị khàn đi.

Ta cùng bọn chúng tiến vào vùng núi, sau đó vượt qua hai cái trạm gác. Mấy trạm gác này có thể xem là trạm gác của dân binh, tuy nhiên tại các trạm gác một bóng người cũng không thấy.

https://thuviensach.vn

Chúng ta vẫn cứ tiến về phía trước, băng qua thêm mấy đỉnh đồi nữa, cho đến khi sắc trời hơi sáng thì ta mới nhìn thấy được mảnh đất "Kình thôn địa" kia, đồng thời ta cũng nhìn thấy được mảnh "Huyết địa".

Đó thật sự là hai nơi rất kỳ dị, xung quanh hai mảnh đất đều có binh lính canh giữ. Đám thanh niên chạy đổ xô khắp nơi, miệng thì hò hét khẩu hiệu cách mạng, bọn họ cứ mười người vây lấy một tên lính, hai bên cũng không có giao thiệp gì, chỉ là hành động mà thôi.

Bùn đất văng tung tóe, hài cốt bị moi từ dưới đất lên. Ngay tại mảnh đất Huyết Địa thì đám thanh niên moi lên luôn nguyên cái quan tài rồi phá hủy nó thành mảnh nhỏ, sau đó bọn chúng căng một mảnh vải hồng lớn có ghi khẩu hiệu cắm trên đỉnh đồi.

Quân đội chỉ khoanh tay đứng nhìn, bọn họ không cách nào dùng lời lẽ để thuyết phục đám thanh niên này.

Nhìn thấy hơn một ngàn người phá hủy xong hai phần mộ, trong lúc hỗn loạn, ta liền rời khỏi đó và chạy xuống núi.

Ta về tới được thị trấn, cũng không có dừng lại, tại trước cửa một ngôi nhà dân ta trộm lấy một chiếc xe đạp chạy đi.

Trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy thì muốn rời đi cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Cuối cùng ta đã đến được một cảng cá và lên một chiếc thuyền, trải qua hai ngày lênh đên trên biển, ta đã trở về.

Đoạn ta trở về cũng không cần nói nhiều bởi vì nó cũng không có quan hệ trọng yếu gì tới câu chuyện này. Khi tới trước cửa nhà, nhấn chuông, lão Thái ra mở cửa, thiếu chút nữa lão đã không nhận ra ta.

Mặc dù ta rời đi mới chỉ có mười ngày nhưng trong mười ngày này ta giống như là sống ở một hành tinh khác vậy. Đó là một cuộc sống rất khác.

https://thuviensach.vn

Ta vào nhà, việc thứ nhất là đi tắm một cái cho thoải mái.

Tắm rửa xong xuôi, đang lúc muốn nghỉ ngơi một chút thì lão Thái đi tới nói với ta: "Xe của Đào tiên sinh đang chờ phía dưới, ông ta muốn mời cậu đi”

Ta ngây người một hồi rồi hỏi: "Làm sao hắn biết được tôi đã trở về?”

Lão Thái đáp: "Vị Đào tiên sinh đó ngày nào cũng gọi mấy lần điện thọai đến hỏi cậu đã trở về chưa, vừa rồi ông ta gọi đến thì cậu đang tắm, tôi mới nói với ông ta là cậu đã trở về”

Ta cũng đang muốn đi gặp Đào Khải Tuyền cho nên ta lập tức đứng lên, đi xuống lầu. Một chiếc xe đắt tiền đang đậu trước cửa, tài xế mở cửa xe cho ta, ta liền bước vào xe.

Hai mươi phút sau, xe đã đến đượcvườn hoa rộng lớn trong biệt thự của Đào Khải Tuyền .

Ta nhìn thấy Đào Khải Tuyền từ cửa chạy ra. Khi xe dừng lại thì hắn cũng đã tới bên cạnh xe, hắn đích thân mở cửa xe cho ta. Chỉ sợ người mà làm cho Đào Khải Tuyền đích thân mở cửa xe cho thì trên đời này chỉ có một mình ta mà thôi.

Sắc mặt của Đào Khải Tuyền đầy tươi cười, mặt mày tươi tắn, tinh thần có thể nói là rất tốt, cùng với con người lo lắng của hắn trước kia quả thật giống như hai người khác nhau.

Ta bước xuống xe, hắn dùng hai tay nắm lấy tay ta, nói: "Anh đã trở về, điều này thật sự là quá tốt, mấy ngày qua không có tin tức của anh, tôi thật sự sợ anh không trở về được".

Ta kinh ngạc hỏi: "Làm sao anh biết tôi đã hoàn thành nhiệm vụ hay chưa?".

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền đưa tay đặt vào vai ta: "Đương nhiên biết, chuyện này là từ nội địa truyền ra, báo chí đều đưa tin cả” .

Ta cười nói: "Đừng nói là trong các bài báo đều đăng tên của tôi nhé?”

Đào Khải Tuyền cười: "Mặc dù không có nhưng tôi biết nhất định là anh làm. Anh thật thông minh, lợi dụng lúc bọn họ đang hỗn loạn hoàn thành nhiệm vụ, tôi biết là anh có thể mà”

Ta nở nụ cười, sau đó Đào Khải Tuyền và ta đi vào đại sảnh. Nhìn thấy vẻ mặt cao hứng của hắn, ta biết cho dù lúc này ta châm chọc hắn thế nào thì hắn cũng chả bao giờ tức giận với ta.

Do đó ta liền hỏi: "Vấn đề về phong thủy đã giải quyết xong, vậy mỏ dầu của anh đã hết chuyện rồi phải không?”

Đào Khải Tuyền xoa xoa tay, hưng phấn nói: "Anh còn nhớ cái chuyện mỏ dầu à? Đúng vậy, đám cháy đã tự động tiêu tán. Nói cho anh biết, khi đám cháy bốc lên thì cũng may mắn là trong mỏ dầu có rất ít dầu, vốn tôi đã chuẩn bị một số vốn lớn đầu tư vào đó, nếu không phải có đám cháy kia thì đầu tư vào đã tổn thất lớn rồi. Hiện tại người của chúng tôi đã phát hiện ra một mỏ dầu khác tại vùng phụ cận mỏ dầu đó, đây đều là công lao của anh".

Ta liền ngẩn ngơ, ta vốn nghĩ muốn châm trích hắn nhưng không ngờ lại nghe được câu trả lời như thế.

Ta lại hỏi: "Vậy thì kẻ đối đầu với anh ở quốc gia kia ra sao?” .

Đào Khải Tuyền cười lớn: "Anh nói xem có phải là rất kỳ diệu không? Vốn, tên lên nhậm chức kia là kẻ đối đầu của tôi, tuy nhiên vừa lên nhậm chức xong thì hắn đã tuyên bố không tịch thu tài sản của tôi nữa, đó là vào lúc tin tức thành công của anh truyền tới. Tôi liền biết ngay là phong thủy đã thay đổi nên liền phái người đi tiếp xúc với hắn, bây giờ hắn chẳng

https://thuviensach.vn

những không đối nghịch với tôi, ngược lại còn đem lại cho tôi lợi ích rất lớn nữa".

Lúc này, ta và Đào Khải Tuyền đã vào trong thang máy, ta im lặng suy nghĩ không nói lời nào. Cho đến khi bước vào trong thư phòng của hắn thì ta mới lên tiếng: "Đào tiên sinh, tôi có mấy lời thật sự không thể không nói!".

Đào Khải Tuyền nói: "Cứ nói, đừng ngại".

Ta nói: "Đào tiên sinh, cái gọi là phong thủy kỳ thật anh đừng nên quá tin tưởng vào nó và hy vọng anh sau này có thể đừng dựa dẫm vào nó nữa”

Đào Khải Tuyền mở to hai mắt: "Làm sao anh có thể nói như vậy? Sự thật đã hoàn toàn chứng minh sự linh nghiệm của phong thủy, nếu không phải anh hoàn thành sự ủy thác của tôi thì tất cả sự nghiệp của tôi đã tan thành mây khói rồi, tuy nhiên hiện tại tất cả mọi khó khăn đều đã vượt qua”

Ta dùng giọng rất nghiêm túc nói: "Đào tiên sinh, ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh chính là yếu tố con người, bởi vì tâm lý của anh bị ảnh hưởng nên sự nghiệp tự nhiên sẽ không thuận lợi. Và cũng bởi vì anh quá tin vào phong thủy cho nên phong thủy mới có thể ảnh hưởng đến tâm lý của anh như vậy”

Đào Khải Tuyền lắc đầu nói: "Không đúng, tuyệt đối không đúng, sự thật đều là do phong thủy mà nên"

Ta không để ý tới sự kháng nghị của hắn, nói tới: "Anh cứ nghĩ lại mà xem, anh chính là linh hồn của sự nghiệp. Nếu anh mà mất đi sự tin tưởng thì sự nghiệp của anh tự nhiên sẽ suy bại thôi. Tất cả những việc tôi làm vừa qua đều chỉ là nhằm mang lại cho anh sự tin tưởng vào bản thân hơn mà thôi".

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền cười nói: "Vậy anh có nghĩ rằng sự tin tưởng có thể làm dập tắt được đám cháy lớn tại mỏ dầu không?”

Ta đáp: "Anh đã nói qua, mỏ dầu đó số lượng dầu rất ít nên sau khi cháy hết thì nó sẽ tự tắt thôi”

Đào Khải Tuyền hỏi tiếp: "Vậy thì anh nghĩ gì về kẻ đối đầu của tôi?”

Ta nở nụ cười: "Việc này càng chứng minh được có liên quan đến sự tin tưởng của anh, khi anh có tự tin thì anh mới phái người đi tiếp xúc với hắn và thành công"

Đào Khải Tuyền nói: "Không phải, nếu không có sự thay đổi của phong thủy thì dù tôi có phái người đi cũng không có tác dụng gì cả”

Ta thấy được Đào Khải Tuyền cố chấp như thế, trong lòng cũng không khỏi buồn cười. Ta biết hiện tại có nói thêm gì đi nữa cũng sẽ không có hiệu quả cho nên ta nhún vai: "Thôi, quên đi, nếu anh đã tin tưởng vào phong thủy như thế thì tôi cũng không cần nói nhiều nữa”

Đào Khải Tuyền nhìn ta một hồi rồi ói: "Có phải anh đang nghĩ rằng phong thủy cùng khoa học không có liên quan phải không? Tuy nhiên về mặt khoa học tinh thần thì thật sự là có liên quan đó. Hiện tại, những sự việc phát sinh ra bên cạnh chúng ta có những điều mà chúng ta không bao giờ giải thích được nhưng nó vẫn cứ phát sinh. Chúng ta không thể chối bỏ nó với lý do không biết tại sao chúng đã phát sinh thì không được, nếu đơn giản chỉ là chối bỏ thì đó không hề mang tính khoa học chút nào cả" .

Vốn dĩ, ta thật sự không muốn nói nữa nhưng khi nghe Đào Khải Tuyền. một người mê tín phong thủy như thế nhắc tới khoa học thì ta lại lên tiếng: "Anh nói đúng, việc chối bỏ không chịu tiếp nhận sự việc đã phát sinh mà không hề biết nguyên nhân là không đúng, loại thái độ này không phải là thái độ của khoa học. Tôi hiện tại không phải là chối bỏ, mà là dám chắc."

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền kinh ngạc nhìn ta hỏi: "Anh dám chắc cái gì?".

Ta đứng lên, khoát tay: "Sau khi trải qua chuyện này tôi dám chắc có sự tồn tại của phong thủy."

Mặt của Đào Khải Tuyền càng hiện lên vẻ kinh ngạc nhiều hơn.

Hắn nhìn ta: "Nhưng là - nhưng là chính anh vừa rồi đã nói rằng phong thủy là vô căn cứ và không thực tế mà".

Ta lắc lắc đầu: "Không, anh đã hiểu lầm ý tứ của tôi rồi. Phong thủy, đối với người không tin vào nó mà nói thì hoàn toàn là vô căn cứ và không thực tế, tuy nhiên đối với người tin nó, giống như anh vậy thì lại rất thực tế, rất có đạo lý, nó có thể ảnh hưởng đến ý chí của anh và quyết định cuộc đời anh"

Mặt của Đào Khải Tuyền vẫn còn đầy vẻ nghi hoặc, xem ra hắn vẫn còn chưa hiểu rõ ràng ý tứ của ta.

Ta lại nói: "Đạo lý thì rất đơn giản, chủ yếu chính là sự tin tưởng mà tôi vừa rồi đã nói qua. Khi chúng ta tin tưởng vào một cái gì đó và xem nó như một loại tín ngưỡng sùng bái, như phong thủy, thì nó liền rất có đạo lý, và sự tin tưởng đó sẽ giúp chúng ta tràn đầy niềm tin. Anh vốn là một người như vậy, một khi có tin tưởng thì tự nhiên mọi chuyện sẽ giải quyết được tất, lạc quan không hề cảm thấy bất lợi. Tuy nhiên đối với một người căn bản vốn không tin tưởng vào phong thủy mà nói thì có thể sự tin tưởng của họ không đến từ phong thủy, nó có thể đến từ các phương diện khác, vì vậy phong thủy có hay không với họ cũng không sao".

Khi ta bắt đầu nói những lời này thì giám đốc điều hành ngân hàng - Dương tiên sinh đi đến.

Ta mặc dù nhìn thấy Dương tiên sinh đang đi đến nhưng ta vẫn không có dừng lời lại.

https://thuviensach.vn

Đào Khải Tuyền cũng đang dụng tâm lắng nghe, vì vậy khi Dương tiên sinh đi đến thì cả hai chúng ta cũng không có lên tiếng chào hỏi hắn.

Dương tiên sinh rất hiểu Đào Khải Tuyền cho nên hắn cũng không có ngắt lời của ta, chỉ là cùng đứng lắng lặng nghe ta nói.

Khi nghe ta nói xong, Đào Khải Tuyền liền nhíu mày suy tư về lời nói của ta nên cũng không có lên tiếng.

Tuy nhiên Dương tiên sinh lại cất tiếng: "Vệ tiên sinh, theo lời anh nói thì phong thủy có thể được giải thích là một loại hiện tượng trong nhiều loại hiện tượng thôi phải không? Đó chính là khi một người biết được phong thủy tốt hay xấu thì mới có thể phát sinh ra ý nghĩ tiêu cực hoặc tích cực, đúng không?”

Ta gật đầu đáp: "Đúng vậy"

Dương tiên sinh nói tiếp: "Nhưng là, trong nhiều hoàn cảnh, một người căn bản sẽ không hề biết được phong thủy có cái gì biến hóa, và trên người của hắn vận mệnh lại phát sinh và biến hóa đến kỳ lạ, vậy điều này anh giải thích thế nào?”

Ta nở nụ cười hỏi: "Ở đâu lại xảy ra tình huống như vậy?".

Dương tiên sinh đáp: "Có, có người căn bản vốn không hề biết phong thủy nơi phần mộ tổ tiên của hắn có đặc điểm gì, nhưng là, khi hắn còn sống thì vận mệnh của hắn lại cứ y theo sự biến hóa của phong thủy mà phát sinh"

Ta liền thở dài một hơi: "Dương tiên sinh, bất luận kẻ nào khi còn sống thì vận mệnh sẽ luôn không ngừng phát sinh và biến hóa" .

Dương tiên sinh trả lời: "Đúng vậy, nhưng loại biến hóa này là có quy luật hẳn hoi và nó có thể dự đoán trước được, và cũng có thể thay đổi. Ví

https://thuviensach.vn

như nói về Đào tiên sinh đây, cũng bởi vì phong thủy thay đổi mà đã thay đổi luôn cả vận mệnh của ông”

Hắn nói đến đây bỗng ngừng lại một chút rồi tiếp: "Anh có còn nhớ đến người con thứ ba của Lý gia không?”

Ta đáp: "Đương nhiên nhớ kỹ, phần mộ tổ tiên của hắn cũng đã bị quật ra, gần đây hắn thế nào?".

Dương tiên sinh đáp: "Sau khi ông nội của hắn được chôn cất tại mảnh đất "Huyết địa" đó thì hắn bắt đầu phát triển, lên như diều gặp gió, tiến thẳng đến quyền khuynh thiên hạ, sáng chói như mặt trời giữa trưa, nhưng bây giờ hắn trong đấu tranh đã hòan toàn bị mất thế dẫn đến tự sát nhưng hắn tự sát lại không thành. Tất cả mọi chuyện đã xong hết rồi”

Ta nhíu mày hỏi: "Là thật à?".

“Đương nhiên là thật, có hình của hắn đây, và tất cả những điều này xảy ra sau khi phần mộ tổ tiên của hắn bị quật lên" .

Đào Khải Tuyền lớn tiếng hỏi: "Thế nào, anh đã tin chưa?”

Ta có tin không à? Ta thật sự đang muốn cười thật lớn đây.

Phong thủy thậm chí đã có ảnh hưởng đến đấu tranh chính trị, và đối với những tín đồ của nó mà nói thì phong thủy cơ hồ là không có gì không thể làm được.

Tuy nhiên ta cũng không có cười thành tiếng và cũng không nói gì thêm nữa bởi vì hai người bọn họ - Dương tiên sinh và Đào Khải Tuyền - đồng thời có cùng một sự thật trùng hợp. Đó là sự trùng hợp tự nhiên. Đứa con thứ ba của Lý gia, bất luận như thế nào thì cũng sẽ thất bại, nhưng đối với kẻ tin vào phong thủy thì lại nói đó bởi vì do phong thủy bị phá hủy nên mới xảy ra chuyện đó.

https://thuviensach.vn

“Nếu bạn tin tưởng nó, nó sẽ tồn tại”, đây chính là một câu bất hủ trong môn tâm lý học.

https://thuviensach.vn

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Kết Cục

https://thuviensach.vn

TOẢN THẠCH HOA

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

(Đóa Hoa Kim Cương) Dịch: Tieungunhi

Chương 1

hí trời mùa đông lạnh giá, ở vùng khí hậu cận nhiệt đới mặc dù không có lạnh đến mức làm nước đóng thành băng nhưng ngoài khơi xa từng luồng gió Tây Bắc thổi vào cũng không dễ chịu, vì vậy ở trên một con tàu viễn dương sẽ cảm thấy hết sức cô đơn và lạnh lẽo. Buổi tối hôm đó, bầu trời đen như mực, tối đến nỗi che khuất ánh sáng của trăng, chỉ thấy được lơ thơ vài ngôi sao, vì ta trời sinh tính thích yên tĩnh nên đêm hôm nay, ta mặc một chiếc áo khóac dày cộm, đứng tại boong tàu đón từng luồng gió thổi tới, trong lòng cảm thấy cũng có một phen tư vị khác thường.

Trong lúc ta nghĩ chỉ có một mình ta đứng tại boong tàu, thì đột nhiên ta nghe được một tiếng "Xuy", ta lập tức xoay người nhìn nhìn lại hướng đó, thì thấy có một người đang dựa vào lan can tàu, ánh mắt đang nhìn ra ngoài khơi xa, âm thanh "Xuy" đó có lẽ chính là từ người hắn phát ra. Trong lòng ta cảm thấy hết sức kỳ quái, bởi vì âm thanh vừa rồi thì bất cứ ai đã từng học qua võ thuật Trung Quốc cũng có thể nghe ra được, đó là âm thanh của một chỉ lực rất mạnh bắn vào một đồ vật nào đó, điều này cũng giống như trong tiểu thuyết võ hiệp thường miêu tả "Ám khí phá không".

Vì vậy, ta vội dừng cước bộ, lấy ra một điếu xì gà, trong lúc ta bật mồi lửa thì ánh mắt ta thầm cẩn thận nhìn và đánh giá người đang đứng đó.

Chỉ thấy tay trái của hắn cầm một cái túi, tay phải thì đang để vào túi, sau đó lấy ra rất nhiều đồ vật nhỏ, rồi hướng về khoảng không giơ lên, "Xuy" một tiếng, đồ vật được quăng vào trong biển, làm bọt nước văng lên.

https://thuviensach.vn

Trước khi đồ vật rơi xuống biển, ta thấy được đồ vật đó phát ra một tia sáng lấp lánh.

Ta nghĩ chắc chắn người này nhất định là đang có chuyện gì đó chứ nếu không thì làm gì lại lấy đồ vật ném xuống biển để giết thời gian.

Ta lại muốn bước tới cùng với hắn trò chuyện vài câu, bởi vì đối với mỗi một người, nếu ngươi có thể trò chuyện giúp hắn mở cõi lòng thì ngươi nhất định sẽ có thể nghe được một câu chuyện xưa cực kỳ động lòng người, bất luận người đó có làm gì quá mức đi chăng nữa. Ta đã từng trải qua kinh nghiệm này cho nên ta nhẹ nhàng, khe khẽ bước tới bên cạnh hắn.

Người nọ giống như hòan toàn chẳng để ý gì đến việc ta bươc đến gần hắn , ánh mắt vẫn hướng nhìn ra ngoài khơi xa, tay vẫn lấy từng đồ vật trong cái túi ra ném xuống biển. Cho đến khi ta bước tới bên cạnh người hắn khoảng chừng bốn năm thước thì hắn đột nhiên quay đầu lại.

Ta và hắn đối diện nhìn nhau, mặc dù sắc trời tối đen nhưng nhờ vào ánh đèn trên tàu xa xa chiếu lại, ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng diện mạo của hắn. Hắn là một người trẻ trung, tuổi khỏang ba mươi, mặc dù thần thái toát ra một loại tang thương, nhưng ngược lại có thể thấy được hắn là một người cương nghị, ta đoán rằng bởi vì hắn bị việc gì đó đả kích quá lớn cho nên trên mặt mới xuất hiện vẻ bi thương như vậy.

Hắn nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng, sau đó nói một câu đơn giản "Cút đi!" Ta cũng không có nghe mệnh lệnh của hắn, chỉ là dừng bước, không đi tới nữa.

"Cút đi!" hắn lạnh lùng lên tiếng lần thứ hai. Ta nhìn hắn rồi làm ra vẻ mặt không hiểu, hắn đột nhiên cười lạnh vài tiếng, rồi xoay người lại, lập lại hành động ném đồ vật xuống biển.

Ta đứng bên cạnh hắn một hồi lâu, hắn vẫn lấy đồ ném xuống biển, ta cũng không ngừng quan sát đánh giá hắn. Bỗng nhiên, ở một góc trên

https://thuviensach.vn

thuyền ánh đèn phát sáng lên, lúc này ta mới nhìn thấy đồ vật mà hắn ném xuống biển, toàn là kim cương!

Trong nháy mắt, ta hoàn toàn ngây dại! Ta tuyệt đối không phải là một người tiếc của, cái này so với chiếc xe hào hoa của vua Ấn Độ vẫn còn thua xa. Nhưng dù sao cũng là tiền bạc, nó cũng mang lại nhiều lợi ích!

Tuy nhiên cái tên trẻ tuổi mặc bộ đồ tây màu xanh này thì lại ném từng viên kim cương xuống biển, phải biết trong thế giới này kim cương là một đồ vật có giá trị nhất! Khi ta phát hiện đươc đồ hắn ném là kim cương thì ta không biết trước đó hắn đã ném đi nhiều hay ít nữa!

Trong thoáng chốc, trong đầu ta không biết có bao nhiêu ý nghĩ thoáng qua, cuối cùng ta đoán rằng tên này chắc chắn là một nhân vật trong một tập đoàn buôn lậu nào đó. Việc hắn lấy kim cương ném xuống biển, có thể là một phương pháp mới nhất trong giới buôn lậu.

Mặc dù ta có không ít ý nghĩ lẩn quẩn trong đầu nhưng chúng chỉ diễn ra trong khoảng thời gian cực ngắn, ta lập tức bước lên phía trước một bước, quát "Dừng tay!"

Tiếng quát đột ngột của ta hiển nhiên thu được hiệu quả hơn mong đợi, hắn đột nhiên ngây người, rồi quay đầu lại, tuy nhiên chỉ trong phút chốc, ta đã dùng ngón giữa tay phải bắn điếu thuốc lá còn đang cháy dở về phía mặt hắn, đồng thời tay trái ta nhanh chóng chụp vào cái túi trong tay hắn .

Hắn liền nghiêng đầu né tránh điếu thuốc bắn tới, nhưng do lực ta bắn ra mạnh nên tàn lửa vẫn bắn vào mặt hắn, làm cho hắn ngẩn người.

Trong phút chốc, ta đã nắm được cổ tay hắn và với một động tác cực nhanh, tay của ta đã đoạt được cái túi hắn đang cầm! Ta đắc thủ rồi lùi lại phía sau, hắn sau khi bị đoạt mất cái túi, ánh mắt đột nhiên toát lên sát khí rồi phóng đến đánh ta!

https://thuviensach.vn

Ta cũng đoán biết tên này cũng từng luyện qua quyền thuật, vì vậy đã có sự chuẩn bị, vừa thấy hắn đánh tới, thân thể ta ngay lập tức lui về phía sau. Tuy nhiên ngay lúc ta vừa lùi một bước, hắn đột nhiên chuyển thân vẽ thành nửa vòng tròn rồi tấn công vào bên sườn của ta, cho nên dự định tránh né của ta trở nên hoàn toàn vô tác dụng!

Nhưng cũng vì thế đã giúp ta nhận ra được đường lối võ công của hắn! Lúc ấy, trong lòng ta bỗng nhiên giận dữ, đưa trỏ trái lên đỡ, sau khi đỡ được ta cảm thấy cánh tay tê rần, cũng trong phút chốc đó cái túi đã bị hắn đoạt lại, sau khi đắc thủ thân hình hắn cũng nhanh chóng lùi lại. Ta làm sao có thể cam tâm thất bại như vậy, tay ta nhanh chóng đút vào áo rồi lấy ra một khẩu súng, chỉa vào hắn, ta cười lạnh nói "Đứng yên đó.". Ngay sau đó thân hình hắn trở nên bất động, hắn vốn đang trên đà lùi về phía sau, bỗng nhiên dừng lại, nhìn hắn bất động nhưng khí thế trông giống như một con báo châu mỹ đang chuẩn bị đớp mồi.

Trong lòng ta rất cao hứng, miệng mỉm cười nhìn hắn bởi vì cây súng của ta là đồ giả, đó là món quà do một ngư dân tặng cho ta, nó được làm bằng gỗ nhưng kỹ thuật điêu khắc quá cao siêu, thật sự không khác gì súng thật.

Lúc ấy, trong nội tâm của ta đối với hắn rất tức giận, một người trẻ tuổi như thế cùng với bản lĩnh võ thuật cao cường lại đi gia nhập vào một tập đoàn buôn lậu, ta lạnh lùng nói "Thật nghĩ không ra đệ tử của Bắc Thái Cực Môn lại làm ra những chuyện như vậy”

Nghe những lời đó, vẻ mặt của hắn đột nhiên lộ ra vẻ ngạc nhiên vô hạn, có lẽ hắn đang ngạc nhiên tại sao ta có thể đoán được lai lịch của hắn.

Trong lòng ta cũng có điểm đắc ý, bởi vì ta vừa nói ra được môn phái của hắn khiến cho hắn không thể không có điều cố kỵ. Ta và Bắc Thái Cực Môn mặc dù không có quan hệ gì sâu xa, nhưng lúc vừa rồi hắn đánh ta đã xuất một chiêu xoay người, chiêu đó đúng là thân pháp bí truyền của Bắc

https://thuviensach.vn

Thái Cực Môn "Âm cực dương sinh", tuy nhiên ta cũng biết Bắc Thái Cực Môn đối với môn hạ đệ tử quản thúc rất nghiêm, nhưng tại sao lại để tên đệ tử trẻ tuổi này làm việc bất hợp pháp.

Tuy nhiên, trong phút chốc, nhân lúc tâm tình của ta có chút dao động, hắn lại xuất chiêu hướng ta đánh tới.

Điều này thật nằm ngoài dự liệu của ta, lúc ta đang muốn nhanh chóng tránh xa hắn thì đột nhiên một cổ kình phong tạt đến trước mặt, nhìn kỹ thì thấy đó là cái túi đựng kim cương đang hướng đầu ta bay đến. Phía sau ta là lan can tàu, sau lan can lại là biển rộng, nếu ta tránh né thì cái túi đựng kim cương này sẽ chìm sâu trong biển xanh!

Trong tình huống như vậy, trước tiên ta đưa tay chụp lấy cái túi, nhưng bỗng nhiên cảm thấy cổ tay cầm súng đau nhói, một tiếng "cạch" vang lên, cây súng đã rớt trên boong tàu, sau đó lại vang lên tiếng "rầm", làm cho ta đang thối lui cũng tò mò ngước nhìn, thì thấy cây súng giả đã bị hắn dùng một cước dậm nát! Phải biết rằng loại gỗ biển này rất rắn chắc nhưng tên này lại dễ dàng dùng một cước đạp thành mảnh nhỏ, thấy vậy trong lòng ta cũng không khỏi kinh sợ. Lúc này hắn cũng nhận ra cây súng của ta là súng giả, hắn cười lạnh một tiếng xoay đầu nhìn về hướng ta. Khoảng cách lúc này giữa ta và hắn là khoảng bảy tám thước, sau một hồi lâu nhìn ta , hắn lạnh lùng lên tiếng hỏi “"Ngươi là ai?"

Ta dĩ nhiên sẽ không nói ra danh tính của mình bởi vì ta đoán biết nhất định có một tập đoàn khổng lồ đứng phía sau hắn hỗ trợ, đối với một tập đoàn khổng lồ như thế thì lấy sức một người mà chọi với chúng chẳng khác nào trứng chọi đá.

Do đó ta chỉ trả lời "Ngươi muốn biết danh tính của ta để kêu thuộc hạ đối phó ta à?”

https://thuviensach.vn

Lúc đó, ta cũng không nghĩ đến một câu nói như vậy lại làm cho tâm hắn chấn động! chỉ thấy sắc mặt hắn thay đổi rồi nói "Thuộc hạ? Ngươi biết được bao nhiêu?”

Vừa nói xong thì thân hình của hắn liền động, xuất chưởng đánh tới ta. Chiêu thức chưởng pháp của Bắc Thái Cực Môn vốn biến hóa cực kỳ tinh diệu, hơn nữa mỗi một chiêu một thức khi biến hóa, tùy tâm tùy ý, khiến quỷ thần khó lường. Hắn liên tiếp ra chưởng tấn công ta, chưởng phong cực kỳ hùng hậu. Còn ta lúc chụp được cái túi kim cương, thân thể đã lui về cạnh lan can thuyền, thành thử khó có thể hoàn thủ, nhưng thế công của hắn càng ngày càng sắc bén, thân pháp quá nhanh, "phanh" một tiếng, vai của ta đã trúng chưởng của hắn.

Một chưởng này đánh trúng vào vai của ta, lực đạo rất mạnh, ta trúng chưởng ngã về phía sau một chút, nửa thân thể đã nằm ngoài lan can! Trong lòng ta biết ta sắp rơi xuống biển, đối với việc này trong lòng đương nhiên cực kỳ tức giận, ngay lúc thân thể ta sắp rơi xuống, hai chân ta liền duỗi ra hình thành thế móc câu, đây là một chiêu gọi là "Thiết thối uyên ương câu", tóm được thân thể hắn rồi kéo hắn cùng rơi xuống.

Ta đã có hơn chục lần kinh nghiệm đắm tàu, đối với việc rơi xuống biển này cũng không thành vấn đề nhưng khi hai người chúng ta dây dưa cùng một chỗ rơi xuống thì đây là một điều thật sự nguy hiểm. Nó khác với việc đắm thuyền vì thuyền đang chạy, nếu chúng ta rơi xuống gần thân thuyền quá thì có thể bị cuốn vào đáy thuyền, lúc đó sẽ xong đời. Do đó, ngay lúc thân thể ta vừa rơi khỏi thuyền, ta liền dùng hết sức đạp hai chân vào thân thuyền rồi búng mạnh ra xa. Lúc đó, tên ném kim cương cũng xuất ra một chiêu "Hạn địa bạt thông", dùng lực đạp vào thân thuyền bay lên không trung khoảng bốn năm thước, tuy nhiên hắn không thể trở lại thuyền được. Lúc đó, trong lòng của ta đối với hắn sinh ra một tia thương tiếc bởi vì với hắn, làm như vậy sẽ rơi thẳng xuống cạnh đáy thuyền, cơ hội sống sót của hắn thật quá nhỏ.

https://thuviensach.vn

Võ thuật của Trung Quốc trong ba trăm năm qua ngày càng đi xuống, tuy có Cam Phượng Trì, Lữ Tứ Nương cùng với một số cao thủ kiệt xuất xuất hiện, nhưng số lượng cũng không nhiều lắm. Vào cuối triều Thanh và những năm đầu thành lập Trung Quốc tuy cũng có xuất hiện các cao thủ Đại Đao Vương Ngũ, Hoắc Nguyên Giáp, Mã Vĩnh Trinh …. , những người này đều danh động nhất thời, nhưng so với thời của Cam Phượng Trì thì số lượng cao thủ ít hơn nhiều.

Đương nhiên, võ thuật Trung Quốc trong ba ngàn năm qua cũng không có đi vào ngõ cùng, chỉ là những người thân mang tuyệt kỷ, tuyệt đại đa số đều quy ẩn không xuất thế. Hơn nữa, sự xuất hiện của tiểu thuyết võ hiệp đã góp thêm một phần hiểu lầm, làm cho người khác nghĩ rằng võ thuật Trung Quốc chỉ là tiểu thuyết tâng bốc mà thôi.

Nhưng tên trẻ tuổi này bản lĩnh cao cường, đã đạt tới trình độ cao thủ, mặc dù hắn làm bậy nhưng nếu như chết đi cũng rất đáng tiếc.

Bởi vậy ngay lúc ta sắp rơi vào nước, ta đã hét lên "Mau tránh xa thân thuyền, càng xa càng tốt”

Khi ta nói xong, thân thể ta đã rơi vào trong nước. Khi rơi vào, ta không quan tâm đến sự lạnh giá của nước biển, liền lấy hơi lặn xuống. Ta không biết tên đó có nghe lời của ta hay không. Ta lặn dưới nước chờ cho thuyền đã đi qua rồi mới trồi lên.

Khi chiếc thuyền hơi nước đã cách xa, ta liền biết hiện tại có kêu cứu cũng vô ích, ta cởi áo khoác ra cho tay chân linh hoạt một chút rồi lấy cái túi kim cương nhét vào áo khoác, sau đó thả trôi thân thể theo dòng nước. Có lẽ phải đợi tới sáng mai hy vọng có thuyền cảnh sát hoặc là thuyền của ngư dân chạy qua, ta mới có thể sống sót về đến đất liền. Tư vị của đêm nay thật không dễ cảm nhận chút nào, nhưng lúc trời tờ mờ sáng sóng nước đã đưa ta đến một đảo nhỏ. Lồm cồm ngồi dậy bước vào bờ, đột nhiên ta thấy được một luồng khói đang bốc lên giữa hai tảng đá lớn, ta quá vui

https://thuviensach.vn

mừng liền chạy ngay tới nơi đó. Khi chạy đến thì ta thấy có một người đang ngồi bên đống lửa, lưng dựa vào một tảng đá, đang hong khô đồ đạc, ngay lúc ta vừa tiến đến, hắn liền quay đầu lại nhìn ta.

Hai người chúng ta nhìn nhau rồi không nhịn được đều cười lớn. Tên đang ngồi bên đống lửa này là tên địch nhân vừa rồi ta đã gặp trên thuyền! Ta không khách khí liền bước đến ngồi xuống bên cạnh đống lửa, hắn cũng chả quan tâm, không nói lời nào với ta, tuy nhiên ta phát hiện dường như hắn đang cảm thấy lo lắng. Tay hắn đang cầm một xấp giấy trắng và đang hơ khô chúng, vẻ mặt hắn lúc này đang rất nghiêm túc nhưng vẫn lộ ra vẻ bi thương như trước.

Xấp giấy đó là cái gì vậy? Hắn từng cầm kim cương ném xuống biển, tại sao lại coi trọng xấp giấy đó quá vậy?

Ta một mặt tự hỏi chính mình, một mặt suy nghĩ đánh giá hắn, bây giờ nhìn kỹ thì mới thấy hắn mi vũ anh tuấn, anh khí bừng bừng, thân thể cao khoảng một thước chin, bất luận nhìn từ phương diện nào thì hắn cũng là một người rất trẻ và có tài. Khi đó ta bắt đầu cảm thấy có lẽ ta đã đoán sai về hắn rồi.

Nhưng tại sao hắn lại đem kim cương ném xuống biển vậy? Điều này thật kỳ lạ, ta nhất định phải tìm hiểu.

Chỉ thấy hắn yên lặng ngồi đó một hồi lâu, tay vẫn cầm xấp giấy hơ qua hơ lại. Lúc này ta mới nhìn rõ, trên xấp giấy đó có vẽ một bức tranh. Đột nhiên hắn chậm rãi ngẩng đầu lên rồi quăng xấp giấy đó tới trước mặt ta.

Ta nhìn vào bức tranh trên giấy thì thấy được tranh vẽ một người con gái tây phương. Bối cảnh của bức tranh là một nông trại lúa mì, các hạt lúa mì bay trong gió cùng với mái tóc màu vàng óng của cô gái phối hợp rất hài hòa, rất, rất hấp dẫn.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên nhìn vào đôi mắt của cô gái trong tranh thì ánh mắt của cô gái không khác gì ánh mắt của tên địch nhân ngồi trước mặt này.

"Đây là người yêu của ngươi?" Ta xem bức tranh một hồi rồi ngẩng đầu lên hỏi hắn.

"Nàng ta đã chết rồi phải không?" Ta lại tiếp tục hỏi, đương nhiên ta căn cứ vào vẻ mặt bi thương của hắn mà đoán, nhưng hắn nghe xong lại lắc đầu.

Ta cảm thấy bản thân mình quá mạo muội nên sau đó im lặng không hỏi nữa.

Bỗng nhiên hắn lên tiếng "Tại sao ngươi lại nhắc nhở ta?"

Ta chỉ thản nhiên mỉm cười đáp lại "Ngươi nhất định muốn biết thật sao?"

Hắn liền trả lời “Đúng”

"Đó là …” Ta nói "do ta muốn bắt ngươi giao cho chưởng môn của Bắc Thái Cực Môn để ông ta giáo huấn ngươi!"

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên cười ha hả, vẻ mặt trong lúc đó giống như là xem thường hết thảy mọi thứ. Mặc dù hắn không có mở miệng nói chuyện nhưng ta đã nhìn ra được ý tứ của hắn, đó là hắn cười ta không có năng lực bắt hắn giao cho chưởng môn của Bắc Thái Cực Môn!

"Ngươi cười cái gì?" Ta đã biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi hắn.

"Ta cười cái gì hả? Ta cười ngươi không có khả năng đó” Hắn nói thẳng không hề úy kỵ, ta thì rất thích loại người sảng khoái như hắn nên ta lấy cái túi kim cương trong áo khoác ra rồi đặt lên trên một tảng đá cách đó

https://thuviensach.vn

khoảng hai thước, sau đó nói với hắn "Nếu không ngại chúng ta hãy thử sức một lần xem ai có thể lấy được cái túi đó trước."

Hắn nghe xong, ngay cả ánh mắt cũng không có nhìn về hướng cái túi, chỉ là lạnh lùng lên tiếng "Được, không ngại thử một lần"

Ta thấy thái độ ngạo mạn của hắn cũng có một chút tức giận. Hơn nữa, ta đã có nghe qua lời đồn rằng công phu Thái Cực Quyền của Bắc Thái Cực Môn, rất lợi hại, nếu không phải là đệ tử chân truyền của chưởng môn thì không thể học được, vậy thì tên thanh niên trước mắt, tuy tuổi còn trẻ nhưng có được bản lĩnh võ công cao như thế thì chắc hắn là đệ tử chân truyền của chưởng môn Bắc Thái Cực Môn rồi.

"Nếu vậy thì qua lời nói và thái độ không chút sợ hãi của hắn, chẳng lẻ chưởng môn của Bắc Thái Cực Môn cũng làm xằng bậy giống hắn sao? Nếu thật sự là như thế thì trong tương lai sẽ không tránh khỏi xung đột, do đó hôm nay tại sao không thử bản lĩnh chân thực của Bắc Thái Cực Môn nhỉ?" Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi nghe cho kỹ, khi ta đếm đến ba thì chúng ta cùng ra tay”

Hắn nghe xong chỉ lạnh lùng gật đầu, vẫn tỏ vẻ không quan tâm, và cũng chẳng nhìn về hướng cái túi.

Ta hít sâu một hơi rồi đếm "Một …… hai…. một, một, ba!" Ta đếm nên đương nhiên ta phải chiếm một chút lợi thế chứ, một tiếng "ba" vừa đếm ra, ta đã hướng về cái túi lao đi, nhưng hắn dường như còn nhanh hơn, thân thể hắn dường như lăng không lướt qua, thoáng chốc đã ở phía trước ta! Ta thừa dịp lúc hắn xẹt qua bên cạnh, liền đưa tay ra xuất trảo chụp vào vai hắn.

Trảo ta vừa xuất ra chính là một chiêu trảo pháp trong Cầm Nã Thủ “Bối cân nã pháp”, dùng lực ngón giữa và ngón trỏ ấn vào huyệt Kiên Tỉnh của hắn, đồng thời ngón cái cũng phát lực đâm vào dưới xương vai. Chỉ cần

https://thuviensach.vn

bị ta trảo trúng thì khi ta phát lực mạnh một chút hắn sẽ chịu không nổi, chẳng những hắn không thể nhúc nhích mà còn có thể bị thương nặng nữa vì nơi ngón cái của ta đâm vào chính là "Phong vĩ huyệt"! Ta đương nhiên không cố ý làm cho hắn bị thương nặng, cho nên khi ra tay cũng lấy tốc độ nhanh là chính, dùng lực cũng không lớn.

Chiêu "Bối cân nã pháp" ta xuất ra, hai ngón tay đã chạm đến vai hắn, trong lúc tưởng có thể trảo trúng hắn thì thân hình hắn xoay một cái tránh được trảo của ta. Ngay sau đó hắn liền xuất ra một chiêu "Lãm tước vĩ", chiêu này gồm bốn thức biến hóa: thôi, đóa, tễ, án° đồng loạt phát ra. Bốn thức này, mỗi thức đều nhanh vô cùng lại nhắm vào phía tay phải của ta làm ta nhất thời không thể ra chiêu tiếp, trong lòng ta cảm thấy thất kinh, miệng thầm khen một tiếng "Hay". Ta cũng không có tránh né, liền di chuyển, thân bước tới một bước, cánh tay phải vung lên để đỡ chiêu của hắn, rồi đồng thời tay trái ta vung lên xuất ra một chiêu khác.

Chiêu này của ta xuất ra là có hậu chước, phối hợp với thân thể vừa mới di chuyển đến trước, chưởng trái của ta từ ngoài đánh vào, còn chưởng phải cũng đánh từ phía ngược lại, hai chưởng phối hợp thành thế gọng kềm hình tròn! Chiêu "Nghịch nã pháp" này ta vừa xuất ra, hắn đã lập tức lùi về phía sau. Trong lúc hắn đang lui về thì trong nháy mắt, hai tay của ta và hắn đã chạm mạnh vào nhau, thân thể của ta cũng bị chấn lùi về sau một bước. Lúc này cả ta và hắn đều đã đến trước tảng đá, cái túi kim cương đang nằm giữa vòng tranh đấu giữa hai chúng ta.

Tuy cái túi trước mặt nhưng ánh mắt của ta và hắn cũng không để ý đến, cả hai người đều nhìn vào đối phương, chúng ta đang gườm nhau.

Qua lần giao thủ vừa rồi, ta nhận thấy nếu ta muốn bắt hắn giao cho chưởng môn Bắc Thái Cực Môn xử lý thì không dễ dàng chút nào, tuy nhiên tên đó cũng biết được ta không phải là tay mơ, muốn đánh bại được ta thì hắn cũng phải trả cái giá lớn.

https://thuviensach.vn

Trong lúc chúng ta đang gườm nhau, ai cũng không muốn ra tay tấn công đối phương trước, thì sau khoảng mười phút giằng co, hắn đột nhiên vỗ vỗ tay rồi nói "Bỏ đi, tranh giành làm gì?"

Ta nghe hắn nói xong cũng mỉm cười nói "Vậy thì bỏ ……", từ “đi” ta còn chưa nói ra, hắn đột nhiên phóng người tới tảng đá, tay hắn nhanh chóng chụp lấy cái túi kim cương rồi nhanh chóng lùi về phía sau, vẫy vẫy cái túi hắn nói "Thế nào?"

Trong lúc đó, trong lòng ta giận dữ tới cực điểm bởi vì vừa rồi lời nói của hắn không phải thật mà là gạt ta!

Ánh mắt ta đã phát ra sát khí nhưng hắn lại ung dung cười nói "Bằng hữu à, binh bất yếm trá, chẳng lẻ ngươi thấy ta làm vậy thì cho ta là tên hèn hạ tiểu nhân sao?"

Nghe xong lời nói của hắn, ta bình tĩnh nghĩ lại thì cũng hiểu được là do chính mình quá chủ quan, tên địch nhân này đã dạy cho ta một bài học hay!

Ta bình tĩnh lại rồi bước về phía hắn, trong lúc ta định giao thủ với hắn lần nữa thì đột nhiên một tiếng súng vang lên, phá đi sự yên tĩnh vốn có của hoang đảo! Hai người chúng ta lấy làm kinh hãi nhìn quanh thì thấy tại phía hai tảng đá lớn có một bóng người con gái ở đó.

Ngay sau đó, lại có hai tiếng súng nữa vang lên! Chúng ta có thể nhận ra được mấy phát súng này đều là nhằm bắn vào cô gái đó. Nếu thân thủ cô gái không giỏi và nhanh nhẹn thì nhất định nàng đã trúng đạn rồi! Hai người chúng ta đưa mắt nhìn nhau rồi thân thể cả hai cũng nằm sấp xuống đất. Tên thanh niên nhìn ta rồi lên tiếng hỏi "Ngươi đã thật lòng yêu ai bao giờ chưa?”. Ta nghe hắn hỏi chỉ mỉm cười mà thôi.

Hai chúng ta đồng loạt nằm trên đất, sau đó nhanh chóng bò vào núp sau một khối đá lớn. Ngẩng đầu nhìn thì thấy người con gái kia lưng đang

https://thuviensach.vn

dựa vào tảng đá, nàng dường như cũng không có phát hiện ra chúng ta. Không lâu sau hướng đó lại xuất hiện hai người, cả hai tên tay đều cầm súng, ánh mắt đảo quanh, rõ ràng là đang tìm kiếm người con gái đó, đột nhiên chúng phát hiện ra đống lửa của chúng ta.

Hai tên đều đội nón rộng vành phủ xuống nên cũng không thấy rõ mặt của chúng, chúng đang cẩn thận từng bước đi đến đống lửa. Nhưng lúc bọn chúng đi ngang qua mấy tảng đá thì một người trong bọn chúng nổ súng bắn liền ba phát.

Tâm tình của ta vốn đang hết sức khẩn trương bởi vì bất luận như thế nào thì con người cũng không có sức mạnh để chống được súng ống, nhưng khi bọn chúng bắn ra liên tiếp ba phát thì ta lại thở phào. Vì điều đó chứng minh trong lòng bọn chúng đang sợ hãi một điều gì đó.

Đồng thời, ta cũng nhìn thấy được cô gái trốn phía sau tảng đá lớn đang di động. Lúc này ta có thể thấy rõ nàng một chút, trên người nàng mặc một cái áo có rất nhiều hình hoa cúc trắng, thân dưới mặt một cái quần tây màu đen, tóc đen ngắn, cổ đeo một cái khăn choàng màu trắng, toàn thân nàng có hai màu trắng đen đối lập …… bởi vì sắc mặt của nàng cũng trắng và tái nhợt khác thường.

Mặc dù ta chỉ nhìn được một bên mặt của nàng nhưng cũng thấy được mặt của nàng đang giận dữ. Bộ đồ nàng mặc thì cũng giống như các cô gái khác nhưng vẻ mặt của nàng có một loại khí phách và phong vận không thể tả được.

Ta muốn quay đầu thầm ra hiệu cho tên thanh niên nhìn cô gái kia một chút, nhưng lúc ta quay đầu lại thì thấy được sắc mặt của hắn rất khó coi! Ánh mắt của hắn cũng đang nhìn vào cô gái. Quả nhiên, chính vì nhìn thấy cô gái đó, sắc mặt hắn mới trở nên khó coi như thế.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của hắn lộ ra vẻ kinh khủng, tuyệt vọng cùng với vẻ phản kháng rất quật cường! Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng gặp qua một người có nhiều vẻ mặt phức tạp trên khuôn mặt như thế!

Trong lúc đó ta có thể đoán chắc rằng tên thanh niên này và cô gái kia nhất định có mối quan hệ không tầm thường!

Hai tên cầm súng hiện đã rời khỏi chỗ đống lửa, khoảng cách của chúng với cô gái hiện là khoảng bảy, tám thước nhưng nhìn thần sắc của cô gái thì rõ ràng là đang muốn tấn công hai tên kia. Đây là một hành động cực kỳ nguy hiểm, trong lúc đó một ý nghĩ kỳ quái hiện lên trong đầu ta, đó chính là ta không thể đứng nhìn cô gái kia gặp nguy hiểm, do đó ta lập tức nhặt một hòn đá lên rồi ném ra ngoài. Ta sử dụng nhu kình để ném nên hòn đá khi bay cũng không phát ra tiếng xé gió mạnh, nhưng lúc nó rơi xuống đất thì phát ra một âm thanh “cạch” khá lớn.

Nghe tiếng động phát ra ở bên trái, hai tên cầm súng lập tức xoay người lại, điều này nằm trong sự dự liệu của ta. Ta liền quay đầu nhìn về phía cô gái xem nàng ấy có hiểu ý ta hay không? Ta đã tạo nên một cơ hội tốt để nàng có thể tập kích hai tên kia! Chỉ thấy trên vẻ mặt cô gái thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên nhưng nàng cũng không có quay đầu lại nhìn lại, thân hình như chim yến lao về phía trước, sau đó hai tay xuất chiêu đánh vào cổ của hai tên cầm súng.

Hai tên bị trúng chiêu vào cổ liền theo phản xạ bóp cò súng bắn về phía trước, đương nhiên chúng không thể tổn thương tới cô gái một phân nào.

Sau đó, chỉ thấy cổ của hai tên đó hơi nghiêng qua một bên, miệng rên rỉ không ngừng, súng trong tay chúng lúc này đã rơi trên mặt đất, ta không biết cô gái đã dùng thủ pháp gì làm cho hai tên đó đến nông nỗi như vậy. Ta tự nhiên cũng nhìn ra sự thống khổ của hai tên đó, chúng hiện giờ như dự liệu của ta, không thể cầm súng được nữa. Còn cô gái thì tiến lên chỗ một

https://thuviensach.vn

cây súng rơi, xuất một cước đá bay nó ra xa, xong cô gái lại cúi người xuống nhặt cây súng còn lại rồi di chuyển.

Ta thấy cô gái đi vòng qua tảng đá lớn rồi bước ra. Lúc này, ta nhìn thấy trên tay cô gái, “Trời ơi” ta thầm thốt lên, nàng đang cầm súng chỉa vào ta!

Ta sợ run một chút mặc dù vừa rồi ta đã ra tay giúp nàng. Ta cũng tuyệt không phải là người nhát gan, tuy nhiên ta cũng không dám lơ là, đành đứng yên tại chỗ bởi vì qua vẻ mặt cùng với ánh mắt của nàng, ta có thể nhìn ra được nàng là một ngươi lạnh lùng, chuyện nổ súng vào ta đối với nàng mà nói thì đó là một chuyện cỏn con không đáng để tâm!

Nàng đảo mắt nhìn thẳng vào ta, lạnh lùng hỏi "Ngươi là ai?"

"Tiểu thư," Ta nói "cô định nhắm ta nổ súng sao?"

"Có thể" nàng trả lời, một câu trả lời đơn giản, nhưng ánh mắt của nàng rốt cục cũng chuyển đến phía sau ta. Ta nhìn theo ánh mắt của nàng, quay về phía sau nhìn thì thấy nàng đang nhìn vào cái tên thanh niên kia. Hắn hiện đang đứng bất động như một bức tượng, nét mặt của hắn ta không cách nào diễn tả nhưng ta tin tưởng cho dù các bức tượng điêu khắc của thời kỳ phục hưng cũng không thể hiện được vẻ mặt phức tạp như vậy.

Ta lại quay đầu nhìn về cô gái thì thấy toàn thân cô ấy run run, sắc mặt trở nên trắng bệch, cây súng chỉa vào ta nhưng mục tiêu lại là tên thanh niên. Loại tình huống này đã chứng minh cho phán đoán của ta nhưng ta vẫn như trước không hiểu giữa hai người họ xảy ra chuyện gì. Một hồi lâu sau, cô gái mới lên tiếng, thanh âm lạnh lùng đáng lẽ không nên có ở một cô gái tại tuổi này "Theo muội trở về!".

Tên thanh nên nghe xong thân thể run lên, hắn lấy hai tay che mặt, dường như rất đau khổ, kêu lên "Không!"

https://thuviensach.vn

Cô gái bước chậm rãi từng bước về phía trước nói "Tấm bản đồ đó đâu?".

Tên thanh niên nghe xong nhanh chóng cởi quần áo ra. Ta có thể thấy được có một cái túi ny lông dán sát vào da hắn, hắn gỡ nó xuống rồi ném về phía cô gái. Cô gái đưa tay chụp lấy rồi lại lạnh lùng thốt lên "Theo muội trở về". Tên tuổi trẻ nghe xong lại trả lời "Không!"

Trên khuôn mặt cô gái hiện lên vẻ ưu thương, nói "Nếu không trở về, muội đành phải chấp hành mệnh lệnh của chưởng môn"

Sắc mặt tên thanh niên biến đổi, một lời cũng nói không ra.

Lúc này, ngay cả ta cũng bị chấn động. Lúc trước ngay lúc gặp hắn đang ném kim cương xuống biển thì ta đóan rằng hắn đang làm chuyện phạm pháp, sau đó ta biết hắn là đệ tử của Bắc Thái Cực Môn thì trong lòng ta càng tức giận không thôi bởi vì Bắc Thái Cực Môn thanh danh rất tốt. Với việc làm của hắn thì nhất định hắn phải bị sự trừng phạt nặng nề. Nhìn thấy cô gái, ta đoán là đồng môn của hắn nhưng ngoài dự đoán của ta là cô gái lại mang theo mệnh lệnh giết chết hắn!

Tên thanh niên ngây người một hồi rồi lên tiếng "Có thật đây là lệnh của chưởng môn không?"

Cô gái đưa tay vào túi, sau đó lấy ra một cái lệnh bài màu đỏ ném đến trước mặt tên thanh niên, lạnh lùng lên tiếng "Huynh hãy tự xem đi!"

Lời nói của nàng rất lạnh lùng, giống như việc sống chết của tên này đối với nàng không có một chút quan hệ nào. Nhưng lúc nàng ném cái lệnh bài cho hắn thì trên mặt cũng hiện ra vẻ ưu thương, cái này không qua mắt được ta!

Tên thanh niên cúi đầu, sắc mặt xám như tro tàn, ngây người một lúc rồi mới ngẩng đầu lên, giọng nói run run "Tại sao chưởng môn lại phái

https://thuviensach.vn

…… phái muội …… đến vậy ?"

Cô gái cũng quay đầu đi, không muốn cho hắn nhìn thấy nước mắt trên mặt nàng, nói "Là do muội yêu cầu!"

Nghe xong, thân thể tên thanh niên dường như run lên, nét mặt của hắn đột nhiên hiện ra vẻ phẫn nộ hét lớn "Ta biết, muội vì ta, sư muội, muội ……"

Hắn nói được phân nửa thì cô gái đã ngắt lời hắn "Huynh có đồng ý theo muội trở về không?"

Tên thanh niên lạnh lùng đáp lại "Không!"

Thân thể nàng có chút rung động, cánh tay trắng như tuyết run run, tuy nhiên vẫn chỉa nòng súng về tên thanh niên. Đây là chuyện cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần ngón tay nàng động một chút thôi thì súng sẽ nổ! Tên thanh niên đó nhất định sẽ xong đời!

Ta chứng kiến chuyện xảy ra, vội vàng tiến lên trước một bước nói "Tiểu thư, có việc gì xin hãy chậm rãi thương lượng!"

Cô gái cũng không có nhìn ta, lên tiếng "Huynh lập lại lần nữa!"

Tên thanh niên cũng đáp lại không chút do dự "Ta không trở về! Vĩnh viễn cũng không!"

Nét mặt của cô gái cũng hiện lên vẻ bi thương, ngón tay trỏ từ từ ấn vào cò súng, ta thấy thế liền chuẩn bị lao tới, ta nghĩ trước tiên nên đoạt cây súng trong tay nàng đã rồi hãy nói chuyện sau.

Khi ta vừa động thì nghe nàng quát lên "Huynh muốn chết?" đồng thời "Bùm" một tiếng, súng nổ! Ngay tức khắc, ta ngây người, quả thực không biết chuyện gì xảy ra, lúc ta định thần nhìn lại thì thấy được vẻ mặt sợ hãi

https://thuviensach.vn

đan xen phẫn nộ của cô gái, đồng thời ta cũng cảm thấy vai trái của mình đau nhói, mắt của ta theo phản xạ nhìn xuống thì thấy cánh tay đã đầy máu!

Phát súng này không có bắn trúng vào tên thanh niên mà lại bắn trúng ta! Ta quay đầu lại nhìn về hướng tên thanh niên thì thấy thân hình hắn đang di chuyển cực nhanh, hiển nhiên đang cố gắng chạy ra xa, sau đó đột nhiên hắn dừng một chút rồi lấy cái túi kim cương ném xuống mặt đất, cô gái nọ nhân cơ hội đó lập tức nhắm vào lưng hắn nổ súng!

Phát súng của cô gái cũng không có bắn trúng mục tiêu, thân ảnh của tên thanh niên đã nhanh chóng chạy cách xa đó hơn mười trượng, cô gái tiếp tục bắn nhưng súng lại không nổ, chứng tỏ súng đã hết đạn rồi. Nàng vội vàng đuổi theo, hai người một chạy một đuổi, chốc lát đã biến mất sau mấy tảng đá.

Tay ta đè chặt vết thương, chân cũng bước chậm tới, chỉ thấy cô gái nọ đang thơ thẩn đứng tại bờ biển, gió biển thổi vào làm chiếc khăn chòang cổ của cô gái tung bay, trong khăn có in hình một người thanh niên, đó là cái tên thanh niên kia.

Cô gái ngẩn ngơ trong phút chốc rồi thân thể bắt đầu chuyển động, hướng về chiếc du thuyền màu hồng đỏ đang neo chạy tới.

Ta thấy nàng đang chuẩn bị phóng lên thuyền thì liền lớn tiếng nói "Tiểu thư, xin chậm bước!"

Cô gái nghe tiếng của ta liền xoay người nói "Tiên sinh, thật xin lỗi, ta có việc gấp phải đi”

"Tiểu thư, vị bằng hữu đó," ta nói " đã để lại cái túi kim cương, ta nghĩ cô không nên để nó cô đơn tại hoang đảo này”

Vẻ mặt của cô gái lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc, hỏi lại "Túi kim cương? Nếu đúng như anh nói thì huynh ấy đã tìm được rồi!" Nàng nói đến

https://thuviensach.vn

đây đột nhiên không nói nữa, rồi dùng cặp mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào ta, sau đó tiếp tục "Tại sao tiên sinh không lấy nó?”

"Hắc," trong lòng ta không khỏi dâng lên chút phẫn nộ, nói: "Tiểu thư, cô thật xem thường người khác quá”.

Nàng liếc mắt nhìn ta một cái rồi lập tức chạy về phía các tảng đá, trong phút chốc đã chạy trở lại, lúc đó ta phát hiện được cái túi kim cương đang nằm trong ba lô, khi nàng chạy ngang qua người ta rồi tiếp tục hướng về chiếc du thuyền chạy đến, khi nàng đang định nhảy lên thuyền thì đột nhiên quay đầu lại hỏi ta "Thương thế của tiên sinh……"

"Đừng lo cho ta" ta cười khổ nói, "còn hai người kia chắc chắn sẽ chết tại hoang đảo này”

"Hừ," Nàng lạnh lùng lên tiếng "Tiên sinh có biết hai người đó là thuộc hạ của ai không?”

Ta hỏi lại "Của ai?"

Cô gái đó đưa ngón tay chỉ về hướng chiếc thuyền nói "Chẳng lẽ tiên sinh không nhận ra chiếc thuyền đó sao?”

Ta liền đưa mắt nhìn về chiếc thuyền cô gái đang chỉ, thì thấy rõ trên thân thuyền viết ba chữ lớn "Tử Thần Hào", ta thấy nó thì trong lòng liền dâng lên một nỗi lo lắng cho cô gái này, ta nói "Tiểu thư, cô đang chống đối hắn à ?”"

Cô gái chỉ mỉm cười, cũng không có trả lời. Ta nhìn ra được nàng là một cô gái rất biết kiềm chế và luôn tĩnh táo, tuy nhiên ta cũng phát hiện được trong tận đáy lòng nàng nhất định đang có một chuyện cực kỳ bi thương.

https://thuviensach.vn

Ta đương nhiên biết, đôi nam nữ cùng với cái túi kim cương này có liên quan đến một chuyện cực kỳ phức tạp, ta vô tình bị cuốn vào trong đó, tuy nhiên ta cũng không muốn ở tại hoang đảo này, do đó ta suy nghĩ một chút rồi nói "Bất luận thế nào thì cô cũng đã bắn ta bị thương, vì vậy cô phải mang theo ta rời khỏi hoang đảo này!"

Mặt của nàng hiện lên vẻ khó xử nhưng rốt cục cũng bình tĩnh lại. Hai người chúng ta đồng loạt nhảy lên thuyền, sau đó ta mở dây neo thuyền, còn nàng thì lái thuyền, xem bộ dáng rất thuần thục. Chiếc thuyền nhanh chóng chạy về một hướng và ta thấy được đây là hướng mà tên thanh niên vừa rồi đã đi, nhưng hiện tại đã không thấy bóng dáng của hắn.

Khi thuyền "Tử Thần Hào" đã rời xa hoang đảo, ta và cô gái đó mới bước vào bên trong. Lúc hai người chúng ta vừa ngồi xuống thì nghe được một âm thanh “Kẹt” vang lên, một cánh cửa ngầm mở ra. Có một người bước ra từ trong đó!

Ta và cô gái đều kinh hãi bởi vì vừa rồi chúng ta cũng đã cẩn thận kiểm tra xem có ngươi hay không. Tuy nhiên, chúng ta cũng không có kiểm tra xem có mật thất hay không, điều này vượt ra khỏi suy nghĩ của chúng ta.

Hai người chúng ta lập tức đứng lên, tuy nhiên người nọ lại nói "Mời hai vị yên tọa". Ta thấy được vẻ mặt của thiếu nữ biến đổi, thân hình dương như run lên, chuẩn bị bước tới chỗ của hắn thì người nọ đưa tay lên vẫy vẫy ra hiệu không nên, sau đó cười nói "Xin Thạch tiểu thư hãy an tâm, cô hãy nhìn xung quanh xem!"

https://thuviensach.vn

TOẢN THẠCH HOA

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 2

a và cô gái đưa mắt nhìn xung quanh, trong lòng liền giật mình! Nguyên vốn có hai nơi treo tranh sơn dầu, hiện tại hai bức tranh đã di chuyển sang một bên làm hiện ra hai cái lỗ rộng khoảng hai thước vuông.

Trong mỗi cái lỗ đều có một tên đại hán tướng mạo xấu xí, tay đều cầm súng! Phòng của chiếc du thuyền này không có bao lớn? Nếu súng nổ thì ngay cả cơ hội né tránh chúng ta cũng không có!

Ta và cô gái nhìn nhau một chút, trong tình huống này chúng ta chẳng còn biện pháp gì cả đành phải nghe theo lời hắn ngồi xuống. Mặt của người nọ vẫn mỉm cười, nụ cười cực kỳ ưu nhã!

Ta nhân cơ hội này đánh giá hắn, hắn mặc một bộ một bộ đồ tây thẳng băng không chút vết nhăn, trên mặt đeo một cái mắt kính gọng màu vàng, tay hắn đang cầm một cây gậy đen sì, tuổi thì khoảng chừng năm mươi, nhìn sơ qua ta cảm giác hắn là một người có học thức rất cao.

Sau khi chúng ta ngồi xuống, hắn cũng ngồi xuống. Ta phát giác lúc hắn ngồi xuống, hành động không được tự nhiên, liền đó ta nhìn ra được cái chân trái của hắn là chân giả.

Phát hiện này làm ta cảm thấy kinh hãi bởi vì chủ nhân của Tử Thần Hào lại mang chân giả làm bằng gỗ.

Tuy nhiên truyền thuyết về "Tử Thần" ta cũng có nghe nhiều. Hãy thử hình dung một người không việc ác nào không dám làm thì nếu dùng chữ tốt tả hắn chỉ có thể cho hắn hai chữ "kiệt xuất” thôi. Tên này là một người

https://thuviensach.vn

kiệt xuất nhất trong giới xã hội đen trong bốn thế kỷ qua, hoạt động phạm tội của hắn bao phủ khắp mọi nơi, quả thực không thể tưởng tượng, mua bán phụ nữ, làm tiền giả... Thủ đoạn tàn sát đồng đạo của hắn quả thực khủng bố, do đó người trong giới đặt cho hắn biệt hiệu là Tử Thần!. Trong kho tư liệu của cảnh sát quốc gia cũng không có tư liệu về hắn cũng như các hoạt động phạm tội của hắn, nhưng ta cũng lấy làm ngạc nhiên vô cùng bởi vì tên Tử Thần trước mặt này lại có khí chất nho nhã như vậy.

Lúc hắn ngồi xuống, liền đưa mắt liếc nhìn ta, xong hắn lên tiếng "Bác sĩ Thái".

Một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi bước ra, trong tay mang theo một thùng thuốc lớn. Mặt tên Tử Thần cũng vẫn nở nụ cười như trước, nhìn qua bác sĩ Thái rồi đưa ngón tay chỉ về chúng ta, nói "Bác sĩ Thái là một bác sĩ rất giỏi, ông ta có đến hai học vị tiến sĩ đấy”

Bác sĩ Thái cung kính khom lưng, vẻ mặt cũng hết sức văn nhã. Tử Thần lại nói "Vị bằng hữu này bị súng bắn trúng, bác sĩ Thái, ông hãy mau chữa cho anh ta đi. Nhớ lấy, cái này không giống như trong chiến tranh tại Miến Điện đâu nhé, đừng làm giống như khi phục vụ trong quân đội Nhật Bản là đem vết thương nhẹ của tướng quân Mỹ biến thành vết thương giết người”

Bác sĩ Thái nghe xong cười ha ha rồi bước về phía ta. Không tốn bao nhiêu thời gian hắn đã lấy đầu đạn trong vết thương của ta ra rồi băng bó lại, cuối cùng hắn chích cho ta một mũi thuốc rồi mới lui lại.

Tên Tử Thần đang ngồi tại ghế lúc này lên tiếng "Được rồi, bây giờ chúng ta bàn về chuyện mua bán nhé, nếu ta không có nhận lầm thì chắc hẳn đây là Vệ tiên sinh?"

Ta vẫn chưa từng tự giới thiệu mình mà hắn đã biết ta là ai rồi, nhưng điểm này cũng không khiến ta lấy làm lạ gì, không cần khách khí, ta cũng

https://thuviensach.vn

không phải là một nhân vật vô danh tiểu tốt.

Đối với Tử Thần thì có lẽ hắn nhận ra ta qua chiếc nhẫn pha lê tím ta đang đeo ở tay trái. Vết thương trên vai của ta đã được bác sĩ Thái chữa trị, sự đau đớn đã giảm nhiều, nhưng để đối phó với tên Tử Thần này thì thật không có bao nhiêu tác dụng. Ta cũng tỏ ra vẻ khách khí, nói: "Lời nói của ông sao ta nghe giống như một lời nói dối vô sỉ vậy”

Trên mặt Tử Thần cũng không hề lộ ra một chút giận dữ nào khi nghe câu nói của ta, ngược lại vẻ mặt của hắn còn làm ra vẻ thưởng thức ta, nói "Đa tạ lời khen của tiên sinh. Vệ tiên sinh, ta muốn cùng Thạch tiểu thư bàn một chuyện mua bán, ta nghĩ tiên sinh không có liên quan đến việc này, vì vậy xin mời tiên sinh rời khỏi “Tử Thần Hào” trước vậy”.

Ta không rõ giữa Tử Thần và cô gái này có chuyện gì xảy ra nhưng bất luận thế nào, ta tuyệt không thể để một cô gái trẻ đẹp như vậy đối mặt với một tên xấu xa và hung ác khét tiếng được.

"Không!" Ta kiên quyết nói "Ta cũng có liên quan!"

"Vệ tiên sinh," cô gái quay đầu lại, lạnh lùng nhìn ta, nói "Tiên sinh hãy mau rời khỏi đây đi”

Tử Thần đắc ý nở nụ cười nói "Vệ tiên sinh, tiên sinh muốn bảo vệ hoa nhưng hoa cũng không lĩnh tình, bản thân ta ngưỡng mộ đại danh của tiên sinh đã lâu, ta cũng rất muốn kết làm bằng hữu với tiên sinh chứ không muốn trở thành địch nhân. Vệ tiên sinh, mời!"

Ta không đợi hắn nói xong, liền vụt đứng lên, hai viên thiết liên tử (hạt sen bằng sắt) trong tay bắn về hai tên thủ vệ của Tử Thần. Ta tin tưởng hai viên thiết liên tử này của ta nhất định sẽ làm cho bọn chúng không thể bóp cò súng.

https://thuviensach.vn

Bởi vậy, ta cũng không có để ý đến thiết liên tử đem lại hiệu quả như thế nào, lại bắn tiếp hai viên về hướng Tử Thần. Vai trái của ta mặc dù bị thương nhưng lực đạo tay phải vẫn còn nguyên vẹn. Khi bắn xong, ta dự định di chuyển về hướng Tử Thần để tấn công vào cái chân giả của hắn nhằm làm cho hắn mất khả năng di chuyển, tuy nhiên khi ta vừa động thì đột nhiên nghe một tiếng “vù”, đó là cánh tay dài như vượn của tên thủ vệ đứng bên cạnh hắn đang tấn công vào đầu ta, quyền hắn quá nhanh. Tình huống biến hóa này thật không nằm trong dự định của ta, ta thấy thế liền mau chóng lùi về phía sau tránh né, nhưng lúc này Tử Thần quát lên "Jake, dừng tay!"

Tên Jake tay vượn này cực kỳ ngoan ngoãn, lập tức lui về phía sau, khi ta lấy lại bình tĩnh thì lại nghe Tử Thần cười ha ha nói "Vệ tiên sinh, công phu ám khí của tiên sinh thật cao cường”

Ta hướng nhìn về hắn thì thấy tay hắn cầm cây gậy chỉa đầu về phía ta, đầu cây gậy này có một cái lỗ, đây đúng là một cây súng đặc chế!

Kỹ thuật bắn súng của Tử Thần rất cao, nổi tiếng trong giới hắc đạo, nếu hắn muốn bắn vào con mắt trái của ngươi thì chỉ cần ngươi nằm trong tầm bắn, hắn tuyệt sẽ không bắn lệch sang mắt phải.

Ta đang trong vòng tiến thối lưỡng nan.

Tử Thần vẫn mỉm cười nói "Ngồi xuống nào! Điều ta thích nhất là cùng người can đảm giao hảo, nhưng ta cũng không thích đem tính mạng của mình đi giao hảo với người khác."

Trước uy hiếp của súng, ta đành phải lui ra phía sau hai bước rồi ngồi xuống. Tử Thần nhìn về hướng hai cái lỗ thì thấy hai tên đã ngất đi, máu chảy đầy mặt, rồi nói "Thật xin lỗi, là ta không nghĩ đến việc này, tại sao ta lại phái hai ngươi đi đối phó một nhân vật đỉnh đỉnh đại danh như Vệ tiên

https://thuviensach.vn

sinh đây, thật là quá thất lễ. Vậy xin mời Vệ tiên sinh ghé mắt xem sự xếp đặt nho nhỏ tiếp theo của ta"

Hắn cười lớn, trong lúc đó tay hắn nhấn một cái nút trên ghế sofa, tiếng "cạch cạch" từ phía trên vang lên, ta ngẩng đầu nhìn lên trần thì thấy có một cây đèn hình hoa sen treo ở đó, sau đó cây đèn rơi xuống làm lộ ra một loạt họng súng từ các bóng đèn nhỏ! Tử Thần thản nhiên nói "Đây là nút vô tuyến điện để điều khiển, nếu ta ấn nhẹ vào cái nút này thì bảy họng súng kia sẽ khai hỏa. Vệ tiên sinh, ta vốn là tiến sĩ điện tử, tiên sinh không ngại thử một lần với mấy cái đồ chơi nho nhỏ này của ta chứ?"

Trong lòng ta rất giận nhưng ta cũng không lên tiếng. Cô gái ngồi kế bên ta sắc mặt cũng rất khó coi bởi vì bảy họng súng kia được sắp xếp theo hình cánh quạt, hơn một nửa là chỉa về phía cô ta.

"Tốt lắm" Tử Thần lại thao thao bất tuyệt "Vệ tiên sinh đã có hứng thú, ta cũng không muốn cự tuyệt", hắn nói xong rồi chuyển hướng qua cô gái tiếp "Thạch tiểu thư, ba trăm triệu mỹ kim mặc dù rất lớn nhưng đối với tính mạng của cô thì dường như hơi ít quá?"

Ba trăm triệu mỹ kim! Tai ta không có nghe lầm con số, khó trách Tử Thần mạnh miệng nói đây là một vụ “mua bán lớn”!

Cô gái liền trả lời "Ta thật không hiểu ông đang nói cái gì."

Tử Thần lại cười, đôi mắt hắn híp lại, dường như đánh giá cô gái, sau đó hắn sửa tư thế ngồi rồi nói tiếp "Thật là một cô gái đáng yêu, một lời nói dối cũng đáng yêu. Thạch tiểu thư, cô có biết tấm bản đồ ở đâu không?”

Khi câu nói cuối cùng xuất ra, ánh mắt của Tử Thần đột nhiên trở nên sắc bén khiến kẻ khác nhìn vào mà sợ hãi! Ta nghe hắn đề cập tới "bản đồ" liền nhớ lại vừa rồi trên hoang đảo, cô gái đã buộc tên thanh niên giao nó cho cô.

https://thuviensach.vn

Tấm bản đồ, cái túi kim cương, ba trăm triệu mỹ kim, ý nghĩ trong đầu ta nhanh chóng lướt qua. Mặc dù kẻ thù ta đối mặt là Tử Thần nhưng ta tuyệt không thể rút lui khỏi trận chiến này, của cải bất nghĩa ta tự nhiên không đoạt nhưng của cải này lại vô chủ nên ta cũng muốn đạt được một chút lợi ích nào đó. Vẻ mặt của cô gái vẫn hết sức lạnh lùng, nói tiếp "Ta thật không hiểu ông đang nói cái gì."

Tử Thần cười ha hả giống như vừa nghe được một câu chuyện cười rất thú vị, xong hắn nói "Từ khi tiểu thư xuất hiện tại Ấn Độ, rồi sau đó đi leo núi tại dãy Himalaya thì ta đã phái người theo dõi cô. Chuyện ta biết được nhiều hơn so với sự tưởng tượng của cô đấy! Hoàng Tuấn đâu? Hắn đã từ Ý trở về chưa? A, Thạch tiểu thư, cô giật mình à?"

Ta quay đầu lại nhìn về cô gái, quả nhiên đúng như lời Tử Thần nói, thần sắc của nàng đã thay đổi.

Tử Thần lại nói tiếp "Bây giờ, tiểu thư có đồng ý bàn chuyện với ta chưa?”

Cô gái nghe xong lại trả lời "Ông làm cho ta cảm thấy bất an quá đấy”

Tử Thần vội lên tiếng "Được, được!", thân thể hắn liền xoay về phía sau rồi đưa ngón tay ấn vào cái nút điều khiển. Mặc dù ta rất muốn tập kích hắn nhưng khoảng cách giữa ta và hắn hơi xa, khoảng bảy tám thước. Một người di động trong khoảng cách bảy thước thì dù tốc độ nhanh thế nào cũng không nhanh hơn một cái xoay người và đưa tay ấn nút cho nên ta không thể làm gì khác hơn là bất động.

Thuyền Tử Thần Hào chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ra giữa khơi xa. Từ tốc độ chạy của thuyền, ta thầm đoán rằng mặc dù chiếc Tử Thần Hào này là du thuyền nhưng chắc chắn là có trang bị các tính năng của thuyền chiến!

https://thuviensach.vn

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn mấy họng súng trên trần thu vào, dường như có vẻ thất thần một chút, ta nghe được tiếng mũi chân của cô ta cạ vào sàn phát ra âm thanh xoạt xoạt. Ta đang suy nghĩ không biết nàng có khuất phục Tử Thần hay không, thì đột nhiên ta ngẩn người vì phát hiện âm thanh từ mũi chân của cô gái cạ xuống sàn phát ra nghe giống như âm thanh của một loại cổ ngữ nào đó.

Trên thế giới, có rất nhiều chủng loại cổ ngữ. Ta ở phương diện này cũng có nghiên cứu và cũng tiêu tốn không ít công sức cho nó cho nên ta nghe ra được đó là cổ ngữ của tộc Khang Ba ở Tây Tạng. Khang Ba tộc là một tộc người rất anh dũng thiện chiến, bọn họ không những dùng cổ ngữ trong phương diện truyền tin mà còn dùng để triệu tập chiến sĩ. Bởi vì Khang Ba tộc sống ở sâu trong núi nên cổ ngữ của bọn họ không có truyền bá ra ngoài và rất ít người biết đến.

Ta chăm chú nghe một hồi thì hiểu được cô gái muốn nói "Người bạn dũng cảm, hãy biến thành chim ưng trên trời mang con mồi bay đi". Ta nghe hiểu lời chứ không hiểu ý của cô gái là gì. Ta liều mạng suy nghĩ, rồi sau đó cũng nhẹ nhàng dùng mủi chân cạ vào sàn trả lời nàng "Cô gái xinh đẹp, ta nghe được lời cô truyền đến nhưng ta không hiểu tâm ý của cô". Tử Thần vốn đang nhàn nhã ngồi đó đột nhiên đưa mắt nhìn về hướng chúng ta.

Trong tâm ta cảm thấy sợ hãi nhưng ta vẫn không phân tâm, mũi chân vẫn phát ra âm thanh.

"Vệ tiên sinh," Tử Thần đột nhiên gọi ta một tiếng "tiên sinh có từng đến Châu Phi chưa?"

"Đi được một số vùng." Ta vừa nghe hắn nhắc tới Châu Phi, trong lòng đã an tâm hơn. Hắn quả nhiên không hổ là một người cẩn thận và thông minh vô cùng, hắn đã nhìn ra được ta và cô gái đang âm thầm trao đổi tin tức với nhau, do đó ta đoán chắc rằng hắn cũng tinh thông một số cổ

https://thuviensach.vn

ngữ, tuy nhiên cũng dám chắc hắn không hiểu được cổ ngữ của Khang Ba tộc!

"À, cũng đúng, Châu Phi rất rộng lớn" hắn một mặt diễn xuất cùng ta, một mặt đang suy nghĩ. Ta vẫn đang lưu tâm đến âm thanh cô gái tạo ra, lúc này nghe nàng nói "Đợi đến lúc ta có hành động, tiên sinh có thể hiểu được."

Mặt của Tử Thần hiện lên một vẻ thản nhiên, đương nhiên là hắn cho rằng hai người chúng ta đang quá lo lắng nên mũi chân mới làm ra âm thanh như vậy. Đột nhiên cô gái lên tiếng "Được, ta đồng ý”

Tử Thần nói "Ta hy vọng việc mua bán của chúng ta có kết quả tốt đẹp”

Cô gái mỉm cười một chút (đến lúc này ta mới phát hiện được nụ cười của cô ấy ngọt ngào ra sao), nói "Ta có thể giúp ông tìm được tấm bản đồ đó nhưng ta muốn một nửa”

"Hắc hắc," Tử Thần lắc đầu nói "Tiểu thư xinh đẹp ơi, cô có nên muốn nhiều như vậy không?”

"Tại sao không? Ta ở trong cái sơn cốc kia đã lâu, nay có cơ hội bước ra ngoài, ta đương nhiên phải có tiền chứ”

"Vậy ta đưa cho Thạch tiểu thư một triệu mỹ kim nhé, đủ không?" Tử Thần nói.

"Quá ít." Cô gái trả lời rất dứt khoát.

"Được!" Hai tay của Tử Thần vỗ vào nhau, nói "chúng ta hãy nhanh chóng dứt khoát đi, phải biết rằng khi ta có được bản đồ nhưng cũng không biết của cải có tới tay không, cô lấy hai triệu vậy”

https://thuviensach.vn

Cô gái cười lạnh một tiếng rồi nói "Một phần tư."

Tử Thần lại lên tiếng "Tiểu thư, một phần tư là rất lớn đấy, bất quá nếu tiểu thư cứ khăng khăng như vậy thì ta đây cũng đáp ứng. Bản đồ ở đâu?"

Cô gái lại mỉm cười, nói "Nó nằm trong két an toàn tại một ngân hàng ở Singapore".

Tử Thần lập tức hỏi tới "Vậy chìa khóa ở đâu?"

Cô gái trả lời "Ông đừng quên, ta cũng là một trong bốn cổ đông đó”

Tử Thần nghe xong cười ha hả nói "Đúng vậy! chúng ta cùng nhau đi lấy nó. Thạch tiểu thư, nếu ta đắc thủ lần này thì ta sẽ về hưu an dưỡng tuổi già, cô thật sự đã giúp cho toàn thế giới làm được một chuyện rất tốt đấy nhưng những tay báo chí viết tin giật gân sẽ oán hận cô tột độ đó”

Cô gái cũng cười với hắn, nói "Lúc ta rời đi, ta đã hứa với mẹ của ta là sẽ mua một số tranh ảnh mang về cho bà. Hiện tại ta không thể trở về được, đây là hai bộ tranh, ta muốn nhờ Vệ tiên sinh mang đi dùm ta”, nói xong nàng quay đầu nhìn ta lên tiếng "Vệ tiên sinh, tiên sinh sẽ không cự tuyệt ta chứ?”

Trong lòng ta đang cảm thấy vô cùng ngạc nhiên với những lời nói này thì đột nhiên ta nhớ tới câu cổ ngữ cuối cùng nàng đã nói với ta, nàng nói "Đợi đến lúc ta có hành động, tiên sinh có thể hiểu được."

Bởi vì ta biết nàng muốn đem tấm bản đồ đó giao cho ta! Nàng đã lợi dụng cơ hội ngàn vàng này để giao nó cho ta và làm cho Tử Thần thấy được rằng nàng không có lá gan lớn để lừa hắn. Tuy nhiên, biện pháp này không biết có qua mặt được nhân vật được gọi là Tử Thần này hay không? Khi ta nghĩ đến tấm bản đồ cùng với ba trăm triệu mỹ kim có liên quan với nhau, tim của ta cũng phập phồng kịch liệt. Tuy nhiên, ta càng suy nghĩ trong lòng càng sinh ra một cảm tình không thể diễn tả bằng lời, bởi vì khi

https://thuviensach.vn

cô gái giao tấm bản đồ cho ta thì một mình nàng không thể nào chống lại Tử Thần, tính mạng của nàng sẽ …..”

Nhưng trong lúc ấy ta thật sự không thể nói ra các lo lắng trong lòng của ta, ta chỉ trả lời "Đương nhiên không!"

Cô gái cười nói "Tên của ta là Thạch Cúc, tiên sinh cứ đến biên giới Trung Quốc và Ấn Độ, tại khu vực đầu nguồn của sông Brahmaputra°, gặp người ở đó cứ nói ra tên của ta thì nhất định sẽ có người dẫn tiên sinh đi gặp mẹ của ta, tranh đây", tay nàng lấy ra hai cái túi ny lông. Ta nhận ra được một trong hai cái túi đó là của tên thanh niên giao cho nàng, tuy nhiên cái túi còn lại ta không biết có cái gì bên trong.

Ta đưa tay nhận nhưng không bỏ ngay vào người mà giơ chúng nó lên quơ quơ lại trước mặt Tử Thần rồi nói "Thạch tiểu thư, ta nghĩ nên đưa cho Tử Thần tiên sinh xem qua một chút”. Hiện ánh mắt của Tử Thần cũng giống như chim ưng đang tìm mồi, nhìn rất chăm chú vào hai cái túi ny lông.

Thạch Cúc nói "Cũng phải! Nếu không, ông ta sẽ tưởng những bức tranh này là bản đồ thì phiền lắm”

Ta đối với sự trấn định và dũng cảm của Thạch Cúc rất bội phục. Ta tuyệt không phải chưa thấy qua người như thế, nhưng trong lúc này tay của ta có chút run rẩy”

Tử Thần lập tức nói ngay "Có thể thưởng thức một chút các bức tranh mà Thạch tiểu thư chọn lựa, đương nhiên là vinh hạnh lớn của ta!"

Ta sớm biết rằng Tử Thần là một người rất tinh minh, vì mỗi hành động phạm tội hắn cơ hồ thập toàn thập mỹ, không có chút sơ hở. Hắn đương nhiên không dễ dàng bỏ qua hai cái túi ny lông này.

https://thuviensach.vn

Trong phút chốc, ta cũng không có chủ ý nào hay, liền vội vàng sử dụng cổ ngữ của Khang Ba tộc hỏi Thạch Cúc "Đưa cho hắn thật sao?"

Câu trả lời rất đơn giản "Cứ đưa!"

Thành thật mà nói, ta hiện đang rất bối rối đối với câu trả lời đó, trước đó ta cũng đã nghĩ đến việc Thạch Cúc sẽ đưa bản đồ cho ta để ta mang nó rời khỏi Tử Thần Hào, và việc ta nghĩ đã đúng. Nhưng tại sao nàng lại muốn đưa hai cái túi ny lông này cho Tử Thần xem nhỉ?

Chẳng lẻ trong hai cái túi này không có bản đồ, vậy Thạch Cúc làm việc này đâu còn ý nghĩa gì nữa. Ta lúc này không lo nghĩ được nữa liền đặt hai cái túi lên trên sàn tàu rồi đẩy tới hướng Tử Thần. Tử Thần dùng cây gậy chặn hai cái túi lại rồi cầm chúng lên, mắt hướng nhìn về chúng ta.

Mặt của Thạch Cúc không có hiện lên vẻ lo lắng, hai mắt cũng nhìn thẳng vào Tử Thần, nhưng đối với ta, mặc dù ta không thấy được vẻ mặt của mình lúc này nhưng cũng đoán biết được đó là một vẻ mặt ngạc nhiên, tò mò đối với một sự việc không giải thích được.

Trong lúc Tử Thần muốn xé một cái túi ra để xem đồ bên trong thì nói thật tim của ta gần như đập loạn xạ, bởi vì ta nhận ra cái túi hắn định xé là cái túi mà tên thanh niên, Tử Thần gọi hắn là Hoàng Tuấn, đã giao cho Thạch Cúc. Lúc này Thạch Cúc lại mỉm cười nói: "Đừng xé cái túi đó, không có gì tốt ở trong đâu"

Tử Thần cũng mỉm cười nói "Thạch tiểu thư, cô bảo ta không nên xé cái túi này thì nhất định cô đang nghĩ là ta sẽ không tin lời cô mà làm ngược lại, nhưng ta sẽ nghe theo lời cô”, hắn bỏ cái túi đang cầm xuống rồi cầm cái túi khác lên. Khi đó ta rất bội phục sự thông minh có một không hai của Thạch Cúc.

Lúc đó ta cũng biết Thạch Cúc đang chơi một ván bài cực kỳ nguy hiểm. Ván đầu nàng đặt cược Tử Thần sẽ không mở hai cái túi đó ra nhưng

https://thuviensach.vn

nàng đã thua. Tuy nhiên nàng cũng còn lại ít vốn nên đã đặt cược tiếp Tử Thần sẽ mở một trong hai cái túi, ván bài thứ hai vẫn đang tiến hành, vì Tử Thần quá thông minh cho nên đã thua ván này, hắn thua bởi một câu nói của Thạch Cúc, hắn thua lúc hắn bỏ cái túi đựng bản đồ và cầm cái túi kia lên.

Tuy nhiên Tử Thần vẫn còn cơ hội nếu như hắn xem cái túi kia xong rồi mở luôn cái túi hắn đã bỏ qua là hắn thắng!

Nhưng cho dù Thạch Cúc thắng canh bạc thứ hai này, nàng vẫn phải thua trong canh bạc cuối, đó là tính mạng của nàng! Bởi vì nếu nàng không giao tấm bản đồ cho Tử Thần thì hắn đâu có dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Ta cảm thấy tấm bản đồ này cùng với sự im hơi lặng tiếng của Bắc Thái Cực Môn trong vòng mười năm qua nhất định có sự liên quan cực kỳ trọng đại, vì Thạch Cúc cũng chuẩn bị hy sinh vì nó.

Tử Thần xé cái túi rồi tìm tòi trong đó, bên trong có một xấp giấy khoảng hai ba chục trang in các bức tranh thu nhỏ. Tử Thần liên tục xem, đột nhiên thở dài một cái, có vẻ hắn không có hứng thú.

Sau khi xem xong, hắn cầm lấy cái túi kia và cái túi đã xé đưa hết cho ta. Trong lòng ta thầm hô lên "Thạch Cúc thắng!". Quả nhiên, Tử Thần đã tưởng rằng trong hai cái túi đều là tranh, hắn đã không còn kiên nhẫn để xem tiếp.

Ta đưa tay tiếp nhận hai cái túi rồi cất vào người, xong nghe được Thạch Cúc nói "Hiện chúng ta đang đi đâu vậy?”

Tử Thần nói "Đương nhiên đến Singapore. Vệ tiên sinh, gần đây có một hòn đảo nhỏ, tiên sinh hãy xuống nơi đó nhé”

Ta liếc mắt nhìn Thạch Cúc rồi nói "Được thôi"

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, ta lại dùng mũi chân cạ xuống dùng cổ ngữ hỏi nàng "Cô làm thế nào để thoát thân?”. Nghe xong, thái độ của Thạch Cúc vẫn rất nhàn nhã như đi dạo, trả lời "Việc này tiên sinh không cần quản”.

Ta lại tiếp tục hỏi "Chúng ta còn có thể gặp lại không?”. Thật sự trong lòng ta đối đối với Thạch Cúc đã có một cảm tình vi diệu, ta thật sự không hy vọng rời xa nàng.

Nàng lại trả lời "Chỉ có Phật mới biết." Câu nói này đúng ra phải là "Chỉ có thượng đế mới biết" nhưng trong cổ ngữ không có từ này. Trong lòng ta lúc này lại xúc động hẳn lên, ta thật muốn đem tấm bản đồ giao ngay cho Tử Thần để trao đổi lấy sự tự do cho hai người chúng ta.

Lúc đó, Thạch Cúc quay đầu nhìn về phía ta, ánh mắt nàng hiện lên vẻ kiên định vô cùng, nó đã áp chế được sự xúc động trong ta, ta chỉ biết thầm thở dài. Và thuyền Tử Thần Hào trong lúc này cũng đã chạy gần đến một hòn đảo nhỏ. Khi thuyền cập bờ, ta bước lên bờ dưới sự giám sát của hai tên thủ hạ Tử Thần.

Lên đến bờ ta quay đầu lại nhìn thì thấy ba chữ Tử Thần Hào trên thân thuyền đã được thay bằng ba chữ Thiên Sứ Hào. Tử Thần lúc này cười ha ha nói "Tử Thần và Thiên Sứ rất giống nhau đấy. Vệ tiên sinh, tiên sinh hẳn đã biết tốc độ của chiếc Tử Thần hào này, bất cứ chiếc thuyền nào của cảnh sát tuần biển cũng đuổi không kịp, tiên sinh không cần hao phí tâm lực để đi báo cáo đâu". Ta nhìn hắn, rồi nhìn Thạch Cúc đứng đó, trong lòng cảm thấy có một nỗi buồn không nói nên lời.

Tử Thần dùng cây gậy của hắn gõ xuống sàn thuyền hai cái rồi hướng về ta cúi người chào, ra vẻ rất cung kính. Động cơ của Tử Thần Hào kêu to lên, chỉ trong chốc lát đã chạy ra xa. Ta ngơ ngác đứng đó, trong lòng cảm thấy vô cùng phiền muộn, Thạch Cúc đã nằm trong tay Tử Thần, chỉ thiếu một bước nữa là bước vào quỷ môn quan rồi!

https://thuviensach.vn

Liền lúc đó ta cũng ra quyết định đó là: đến Singapore.

Cha của ta, người đã để lại cho ta một tài sản không nhỏ, đó là một công ty xuất nhập khẩu, mặc dù ta không giỏi chuyện kinh doanh nhưng ta lại có một người quản lý rất giỏi, nên vấn đề kinh doanh thương mại xuất nhập khẩu hàng năm đều mang lại không ít lợi nhuận. Sau đó tại nhà hàng, ta gọi điện thoại cho hắn nhờ hắn chuẩn bị vé máy bay để ta bay đến Singapore.

Tốc độ của thuyền Tử Thần Hào mặc dù rất nhanh nhưng dù nhanh cỡ nào cũng không thể nhanh hơn máy bay được. Sau khi gọi điện thoại cho người quản lý và chờ đợi kết quả từ hắn, ta gọi một món canh cá, sau đó cởi nón rồi bước tới cái bàn ngồi xuống.

Khách trong quán ăn không đông lắm nên không ồn ào, ta ngồi đó nhắm con mắt lại suy nghĩ một chút. Miệng phun khói thuốc, ta suy nghĩ về các kế hoạch khi đến Singapore. Đương nhiên, bước đầu tiên là phải biết được chiếc thuyền Tử Thần Hào neo đậu ở đâu, sau đó mới có thể tiến hành các bước tiếp theo, nhưng các phương án này cũng chỉ trong kế hoạch mà thôi, tuy nhiên đợi khi ta tới Singapore thì ta có thể điều tra và thực hiện được.

Chuyện khó khăn nhất lúc này là làm thế nào để cứu Thạch Cúc thoát khỏi tay Tử Thần.

Trong lúc ta đang vắt óc suy nghĩ các biện pháp thì người phục vụ đã mang món canh cá lên. Ta đang định uống canh thì đột nhiên một bà lão mặc quần áo lam lũ bước đến trước chỗ ta đang ngồi, trong tay bà ta cầm hai tờ vé số, giọng run run nói "Tiên sinh mua giúp ta, ta chỉ còn hai tờ này thôi" (lời tác giả: ngay lúc sáng tác câu chuyện này, việc có người bán vé số trong nhà hàng là việc thường ngày, nhưng hiện tại đã không còn nữa, cuộc sống xã hội thay đổi quá nhanh)

https://thuviensach.vn

Ta không bao giờ mua vé số vì cơ hội trúng số chỉ là 1/300000, nhưng nhìn thấy bà lão cũng tội nghiệp nên cuối cùng ta đưa tay vào túi móc ra tờ năm tệ. Ta định khi dùng bữa xong sẽ thuê phòng tại đây để tắm rửa và nghỉ ngơi.

Trong nhà hàng, gặp được người bán vé số như vầy vốn là chuyện bình thường, nhưng ngay lúc ta móc tờ năm tệ ra, trong lòng ta lại có một cảm giác kỳ lạ, bà lão này có chút bất thường.

Khi đó, nếu như muốn ta nói ra bà lão này có gì đó bất thường thì thực sự ta cũng không thể nói được, chỉ là ta phát hiện thấy ánh mắt của bà ta không nhìn vào tờ tiền của ta mà là nhìn ra ngoài nhà hàng.

Ta lập tức đưa mắt nhìn theo thì thấy cái cửa kính của nhà hàng chợt sáng lên, trong chớp mắt đó, ta thấy qua kính cánh tay trái của bà lão bán số đưa tới gần tô canh cá của ta rồi trút vào đó một thứ bột màu trắng, động tác vô cùng dứt khoát, đáng tiếc lại không thể thóat khỏi con mắt của ta.

Động tác của bà ta phải nói là cực nhanh, sau khi xong việc tay trái của bà ta lập tức thu lại, rồi lấy tờ năm tệ ta đưa sau đó đưa lại tiền thối, trong lòng ta thầm kinh hãi vì cái bột trắng ấy vừa chạm vào nước canh đã hòa tan không dấu vết.

Trước đó ta vốn có ý định vươn tay ra chụp lấy tay bà lão đó nhưng trong phút chốc ta thay đổi chủ ý, đưa tay lấy mấy đồng tiền thối lại, lão bà nọ cũng không có đứng đó lâu mà vội vã sải bước đi ra khỏi nhà hàng.

Vừa rồi, ta còn tưởng rằng lão bà đó bị người khác lợi dụng nhưng nhìn dáng đi vội vã của bà ta, ta phát hiện được bà ta không già như vậy, mà là bà ta dùng thuật hóa trang cao siêu để qua mắt ta.

Ta vừa thấy bà lão đi khỏi, liền lập tức xem xét tô canh để xem cái thứ bột trắng bà ta bỏ vào là gì.

https://thuviensach.vn

Tiếp đó, ta nhanh chóng lấy mười đồng tiền ra bỏ lại trên bàn rồi cũng nhanh chóng rời khỏi nhà hàng.

Lúc đứng lên ta đã đem áo khoác lộn lại mặc vào, cái áo này là ta đặt làm, có hai màu, một mặt màu đen, một mặt màu lam, trong lúc thời gian không đủ để hóa trang thì một cái áo khoác cũng có thể đem lại rất nhiều tác dụng.

Ta bước nhanh ra khỏi nhà hàng rồi đưa mắt nhìn xung quanh, thấy được bà lão đó đang vội vã bước đi. Ta lập tức bước theo sau, bà lão đó vẫn tiến về phía trước, dáng đi hết sức vội vàng, đương nhiên bà ta nghĩ không ra là phía sau có người theo dõi vì tưởng ta đã trúng độc chết! Ta đi theo bà ta qua hai con đường, đột nhiên có một chiếc xe cứu thương kêu inh ỏi chạy ngang, ngay lúc đó ta liền thấy trên mặt bà lão hiện lên vẻ cao hứng, ta vẫn cúi đầu bước tới và vượt qua bà ta, sau đó ta đứng lại một chút chờ cho bà ta bước ngang qua.

Bà ta vừa thấy chiếc xe cứu thương, trên mặt liền lộ ra vẻ cao hứng vì trong đầu bà ta đang nghĩ đến việc bà ta hạ độc thành công và ta đã bị độc chết! (sau này, khi làm hóa nghiệm ta mới biết đươc thứ thuộc độc đó có thành phần chính là kali xyanua(1), có thể đưa ngươi vào chỗ chết trong vòng nửa phút). Ta vẫn đi theo bà ta, đến một con đường hơi dốc, ta thấy bà ta lấy ra một cục phấn rồi đi tới bức tường có dán tờ quảng cáo phim, sau đó vẽ dưới tờ quảng cáo một vòng tròn, tiếp đó phía trên vòng tròn bà ta vẽ một dấu "X" , xong xuôi, bà ta liền đi khỏi, bộ dáng cũng không vội vã như trước.

Ngay lúc này, ta biết có theo dõi bà lão này nữa cũng không có nhiều kết quả, ta liền dừng lại, nhìn theo bóng dáng đang dần xa của bà ta.

Không bao lâu sau, quả nhiên có một tên thanh niên đi tới, hắn đưa mắt nhìn xung quanh một hồi rồi ta thấy ánh mắt hắn dừng lại trước cái

https://thuviensach.vn

biểu tượng kia, chỉ thấy môi hắn "Hừ" một tiếng rồi xoay người lại đi vào một tiệm cà phê.

Ta lập tức bước theo hắn vào tiệm, ta thấy hắn nhấc điện thoại lên quay số, liền đó ta tìm một chỗ ngồi xuống rồi lấy ra một cái máy nhỏ, đây là một loại máy nghe lén từ xa, trên thế giới không có hơn mười cái, dụng cụ này là kết quả phát minh của ta, đương nhiên những người khác cũng có thể nghiên cứu phát minh ra những cái máy đồng dạng như thế, chỉ là ta không biết thôi.

Hiện tại (lời tác giả: thời điểm viết truyện này), ta nghe nói loại máy này rất phổ biến ở Mỹ, mọi thám tử tư đều sử dụng nó!

Ta cầm máy nghe lén, một đầu để trong tay, một đầu đặt ở bên tai, từ khi hắn quay số điện thoại thì mỗi khi số trên máy quay trở ngược lại, ta đã nghe ra và biết được số hắn đã quay (cái này là một thủ thuật nho nhỏ của thám tử, mười con số tính theo thời gian quay ngược rất khác nhau, thám tử có thể không cần nhìn, chỉ nghe âm thanh cũng biết đươc số đã quay).

Dựa vào máy nghe lén, ta thậm chí có thể nghe được lời nói của hắn và lời nói trong điện thoại, lời nói trong điện thoại là một giọng nữ..

Chỉ nghe tên thanh niên nói "Xin cho gặp đại tỷ."

Đầu bên kia đáp lại "Ta đây!".

Tên thanh niên lập tức trả lời "Đã giải quyết xong!"

Giọng bên kia vang lên tiếng cười hỏi lại "Thật không?”

Vẻ mặt tên thanh niên hiện ra vẻ xấu hổ nói "Vì biểu tượng ……"

Đầu bên kia quát lên "Câm mồm!"

https://thuviensach.vn

Tên thanh niên nhún vai, giọng nữ kia lại vang lên "Ta nhận được báo cáo, hắn đã thoát, chúng ta đã ……". Vốn ta có thể nghe rõ ràng giọng bên kia hạ lệnh cho tên nam tử làm thế nào đối phó ta nhưng khi nghe đến khúc quan trọng thì trong quán cà phê chợt vang lên một bài hát, đó là bài Poorboy(2) của Elvis Presley, ta nghĩ ai đã từng nghe ca khúc này đều nghe ra được tiếng hát của vị ca sĩ huyền thoại này.

Tiếng nhạc lớn đã át tất cả các âm thanh, ta chỉ thấy tên thanh niên đó nghe điện thoại xong rồi nhìn về hướng ta ngồi, ánh mắt hung hăng nhìn liếc ta một cái rồi bước ra khỏi quán. Ngay sau đó, một người mặc áo vét cũng bước ra khỏi quán theo hắn. Ta để ý thấy hắn vừa mới đứng bên cạnh máy hát nhạc, là hắn đã bỏ tiền vào máy cho máy hát lên.

Vốn ta cũng không biết kẻ địch của ta là ai, nhưng hiện tại ta đã biết được. Ta cũng hiểu lúc này ta hoàn toàn rơi vào sự giám sát của kẻ địch.

Ta nghĩ ngoại trừ Tử Thần ra, trên thế giới này mặc dù có mấy người cũng giống hắn nhưng nếu đối với ta giăng một mẻ lưới lớn như vậy thì ta không nghĩ ra ai ngoại trừ Tử Thần, vì mấy tên kia làm gì có thù với ta, ngay cả gặp mặt cũng chưa từng.

Tử Thần hiểu rõ ta cũng giống như ta hiểu rõ hắn, điều này ta vốn phải nghĩ đến trước đó rồi, làm sao mà hắn lại dễ dàng bỏ qua cho ta được!

Hắn nhất định hạ lệnh cho thuộc hạ theo dõi hành tung của ta, dùng mọi biện pháp đưa ta vào chỗ chết, giống như những người hắn đã từng giết trước đây.

Cái lưới quá lớn lại chặt chẽ và ta đã trở thành một con cá đang bị người đánh cá vây bắt. Đã nhiều năm nay, ta từng đối đầu với vô số kẻ địch hung tàn, chiêu bài của bọn chúng thế nào sao ta không biết được.

Ta hiện đã là cá trong lưới, không sai, nhưng con cá này sẽ không đợi người đánh cá kéo lưới bắt lên mà trước đó con cá này sẽ tìm cách thoát

https://thuviensach.vn

khỏi lưới rồi lao tới tấn công người đánh cá! Ta lập tức quyết định phải đột nhập vào sào huyệt của Tử Thần.

Nên trước tiên, tại quán cà phê ta gọi điện cho quản lý của ta thì biết được chín giờ tối nay sẽ có chuyến bay đến Singapore, và vé máy bay đã có sẵn. Sau khi gọi xong, ta lại gọi cho một người bạn thám tử tư, tên của ngươi bạn này xin lỗi ta không thể tiết lộ, khi hắn nghe ta hỏi về địa chỉ và tên của chủ nhân số điện thoại đó thì hắn trả lời: Lê Minh Mai.

Ta ra khỏi quán cà phê thì nhìn thấy có hai người đang xoay mặt đi, hành động rất mất tự nhiên. Trong lòng ta thầm buồn cười, liền hướng phía chúng đi tới, trên mặt bọn chúng liền hiện ra vẻ giật mình, lúc tới gần ta đột nhiên ra tay tấn công bọn chúng.

Bọn chúng muốn chuyển thân tránh né nhưng chiêu ta vừa xuất ra chính là một chiêu Liễu Nhứ Nhân Phong trong Phi Nhứ Chưởng, chiêu ra rất nhanh, bọn chúng có muốn tránh né cũng muộn rồi.

Bọn chúng bị ta đánh trúng, nét mặt không khỏi biến sắc, ta nhìn bọn chúng cười nói "Không cần phải sợ, ta muốn nhắc nhở các ngươi, hãy nghỉ ngơi một chút đi, đừng theo dõi ta nữa”, rồi ta tiếp tục xuất chiêu đánh ngất xỉu bọn chúng, xong xoay người bước khỏi đoạn đường dốc này, đi tìm cái địa chỉ vừa hỏi ra.

Hiện tại là bốn giờ chiều, ta chỉ còn có bốn tiếng thời gian để thóat khỏi sự theo dõi của Tử Thần!

Trên đường hết sức yên tĩnh, ta không ngừng để ý phía sau xem có ai theo dõi không thì đột nhiên có hai chiếc xe taxi chạy ngang qua, ta gọi một chiếc rồi bước vào xe, kêu tài xế chạy tới địa chỉ ta đang muốn tìm.

Trong lòng ta đang đắc ý, nghĩ rằng cô gái tên Lê Minh Mai kia sẽ giật mình ra sao khi thấy ta xuất hiện trước mặt cô ấy. Bỗng nhiên, chiếc taxi chở ta dừng lại đột ngột.

https://thuviensach.vn

Ta lập tức ngẩng đầu lên thì thấy tên tài xế đã xoay người lại, tay hắn cầm súng chỉa vào ta.

Ta thở dài một cái, liền hiểu ra tại sao phía sau ta không có ai theo dõi cả.

Lúc này, một tên lái xe mô tô xuất hiện sau đuôi xe taxi.

"Vệ tiên sinh, tới rồi!" Tên tài xế cầm súng ra hiệu cho ta xuống xe. Ta cũng nói với hắn "Bằng hữu, thủ đoạn thật cao minh". Mở cửa xe, bước xuống, ta liền đóng mạnh cửa xe lại nghe cái rầm, rồi nhanh chóng phóng đến chiếc mô tô vừa đậu lại. Ngay lúc tên lái mô tô đã tắt máy định bước xuống xe, thì ta đã xuất hiện phía sau hắn, tay ta chụp vào cổ hắn.

Tên đó kêu lên vội vàng lên tiếng và ra hiệu "Lão Tam, đừng nổ súng"

Tên gọi là lão Tam đang ngồi trong taxi đương nhiên không nổ súng trừ phi hắn không muốn thấy bạn hiền của hắn nữa. Hơn nữa ta cũng để ý tên lái xe mô tô này dường như là cấp trên của hắn nên ta biết tên lão tam đó sẽ không tùy tiện nổ súng.

Sau tiếng nói của tên lái mô tô, mọi việc đều yên tĩnh trở lại, lúc đó ta đột nhiên nghe được âm thanh rên rỉ từ phía sau cốp chiếc taxi kia phát ra, ta liền hiểu được chiếc xe này bọn chúng đã cướp, chúng đã nhốt tài xế của xe vào cốp sau.

"Các ngươi không phải đến đón ta sao?" Ta lạnh lùng nói "Bây giờ thì tạm biệt nhé!". Mắt thấy tên lão Tam lúc này cũng đã xuống xe taxi chạy đến, ta liền đẩy mạnh tên lái mô tô về phía hắn khiến hai tên đụng nhau ngã nhào!

Sau đó, ta lập tức ngồi vào chiếc mô tô! Trước lúc đó, ta thấy sắc mặt của hai tên này trắng bệch giống như người chết, ta cũng không để ý đến bọn chúng nữa, bắt đầu nổ máy!

https://thuviensach.vn

Bô xe phát ra một tiếng “brồ” lớn rồi phóng đi mất hút trước mắt bọn chúng.

Kỹ thuật lái xe mô tô của ta thật sự không tồi, hiện tại ta đã cách xa chúng, có muốn rượt theo thì cũng vô dụng. Và ta cũng biết hai tên đó hiện giờ đang không biết ăn nói làm sao với chủ nhân của chúng thì thử hỏi còn tâm trí đâu mà đuổi theo ta.

Ta tin chắc lúc này ta đã thoát khỏi tòan bộ sự giám sát của kẻ địch, thiết nghĩ giờ muốn rời đi cũng không phải việc khó nhưng do tính tình của ta hơi khác thường, đó là khi đã quyết định chuyện gì thì tuyệt không thay đổi chủ ý.

Ta lái xe chạy đi, chỉ chốc lát ta đã chạy ngang cái địa chỉ ta đang tìm, đó là một ngôi nhà lớn. Nó hiện đang là mục tiêu của ta, tuy nhiên ta không đậu xe lại trước cổng mà tiếp tục chạy vào một con đường nhỏ cạnh đó.

Kẻ địch của ta là một trong những tên hung ác nhất trên thế giới, trong tay hắn nắm giữ phương pháp phạm tội rất khoa học, nếu có ý khinh thường thì hắn sẽ khiến cho ta biến mất không dấu vết.

Ta đậu xe lại trong một con đường nhỏ cách đó khỏang chục mét, ta xuống xe, từ nơi này ta bước nhanh tới dưới chân bức tường của ngôi nhà. Bức tường chỉ cao khoảng ba thước nên đương nhiên không ngăn nổi ta, thân thể ta liền động, dễ dàng nhảy qua bức tường.

Ta nghe được tiếng chó sủa vang lên, nhưng không đợi bọn chúng ùa tới, ta đã dùng thân pháp cực nhanh lao vào trong phòng khách. Phòng khách bố trí rất xa hoa, giống như nhà của một đại gia cực kỳ giàu có, điều kỳ lạ là không hề có một bóng người trong phòng này.

Ta đi tới quầy rượu trong phòng rồi tự mình rót một ly rượu, sau đó đi đến ghế sofa ngồi xuống, miệng không ngừng hỏi có người không. Sau đó

https://thuviensach.vn

có một tên mặc áo trắng bước vào, lúc hắn thấy được ta, hắn ngẩn người rồi liền vội vã trở lui.

Trong lúc hắn xuất hiện, ta thản nhiên nói "Đừng đi, chủ nhân của ngươi đâu?”

Tên này đương nhiên cũng là bọn côn đồ, mặc dù trên mặt hắn không có ghi mấy chữ đó nhưng ta liếc mắt đã có thể nhìn ra. Hắn nghe ta hỏi xong, thần sắc thay đổi, chân bước không đi.

Ta biết lúc này mình đang ở trong hang cọp, nếu không giữ được sự bình tĩnh thì nhất định sẽ bị cọp ăn thịt. Bởi vậy khi ta thấy hắn không trả lời, liền giận dữ, phóng tới trước mặt hắn, nhân lúc hắn đang ngạc nhiên, hai chưởng ta tung ra tát vào mặt hắn. Cú tát này làm cho thân thể hắn loạng choạng ngã về sau, ta ép hắn vào tường, một tay bóp cổ hắn, tay kia cướp lấy cây súng của hắn đang đeo ở hông dí vào đầu hắn.

"Chủ nhân của ngươi có ở đây hay không?” Ta hỏi hắn

Sắc mặt hắn tái mét, sau đó nói "Có …… có …… tôi đi thông báo cho!". Xem ra, hắn cũng không biết ta là ai. Có lẽ hắn còn tưởng rằng ta là nhân vật chủ lực do Tử Thần phái tới, cho nên ăn đòn cũng không dám phản kháng. Ta thả hắn ra, cầm cây súng trở lại ghế sofa ngồi xuống, tên bị ta đánh lúc này cũng đã chạy đi, không bao lâu sau, ta đột nhiên nghe được giọng nữ ngọt ngào truyền đến "Đi đến vùng núi giàu có trượt tuyết không?”

Giọng nữ kia vừa truyền vào tai của ta thì ta đã biết được nó giống như giọng ta đã nghe lén trong điện thoại trước đây, nhưng bởi vì tiếng nói đột nhiên vang lên, hơn nữa rõ ràng ngay bên tai ta làm ta cũng hơi hoảng. Ta vội vàng xoay đầu nhìn quanh thì phát hiện trên cái bàn bên cạnh ghế sofa có một chậu cây Vạn Niên Thanh (3), giọng nói đúng là phát ra từ chậu cây này. Đương nhiên, ta biết đó là thiết bị truyền âm.

https://thuviensach.vn

Điều khó khăn của ta hiện giờ chính là một câu hỏi không đầu không đuôi kia, ta nghĩ nhất định là ám hiệu gì đó của bọn chúng nhằm để xác định ta có phải là ngươi của chúng không.

Ta đương nhiên không biết trả lời như thế nào cho tốt, trong lúc do dự thì ta nghe được giọng cười của một người con gái vang lên, tiếng cười mang đầy dụ ngoặc của một người phụ nữ hấp dẫn, sau đó lại nghe tiếng nói của nàng "Ông nhất định là Vệ tiên sinh. Vệ tiên sinh, tại sao ông lại tức giận thế, đừng dùng súng đùa giỡn chứ?”

Ta vừa nghe được nàng nói như thế, trong lòng không khỏi sinh ra một tia hối hận. Đại sảnh vắng hoe, một bóng người cũng không có nhưng tình cảnh hiện tại của ta tại đại sảnh này đang rơi vào sự quan sát của một người phụ nữ.

Nhưng nếu nơi này là đại bản doanh của Tử thần thì ta sợ ta sẽ không còn mạng để rời đi nữa!

Ngay lập tức ta cố ổn định tâm thần, lưng dựa vào sofa nói “Cô là Lê tiểu thư phải không? Cô không cần phái người hạ độc, theo dõi và bắt cóc nữa đâu, vì ta đã tới rồi đây”

Chú thích

---

(1) Chất kali xyanua: Kali xyanua là tên gọi của một loại hợp chất hóa học không màu của kali có công thức là KCN. Nó có mùi giống như mùi quả hạnh nhân, có hình thức bề ngoài giống như đường và hòa tan nhiều trong nước. (Xem thêm tại http://vi.wikipedia.org/wiki/Xyanua_kali)

(2) Nghe bài hát Poorboy của Elvis Presley tại đây: http://mp3.baamboo.com/d/1/2471018/Poor-Boy

(3) Cây Vạn Niên Thanh, xem hình:

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

TOẢN THẠCH HOA

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 3

àng xuất hiện. Điều này thật sự nằm ngòai sự dự liệu của ta, lúc ta nhìn thấy được nàng thì bản thân ta không tự chủ được vội đứng lên. Nàng có vẻ đẹp sắc sảo và phong thái, cử chỉ cực kỳ lễ độ.

Nhìn qua rất khó đoán tuổi của nàng, chắc là khoảng hai mươi lăm tuổi. Trên mặt nàng cũng không có trang điểm, thần thái rất ưu nhã .

Người nàng mặc bộ sườn xám màu lam làm tăng thêm vẻ cao quý cho nàng. Nàng chậm rãi bước tới trước mặt ta, đưa tay mời, nói "Mời tiên sinh ngồi."

Trong phút chốc, trong lòng ta cảm thấy rất kỳ quái, khuôn mặt và thần thái của nàng quá giống với Thạch Cúc, giống đến nỗi như là hai chị em sinh đôi.

Nhưng sự kinh ngạc của ta nhanh chóng biến mất bởi ta nghĩ một người tinh thông cổ ngữ của Khang Ba tộc ở Tây Tạng, sinh ra ở đó cùng với một cô gái lớn lên tại thành phố thì bất luận thế nào cũng không có quan hệ máu mủ gì.

Nàng vừa xuất hiện, ta đã thấy cơ hội thành công của ta tăng lên không ít, bởi vì kẻ địch núp trong bóng tối là kẻ địch đáng sợ và khó đối phó nhất! Ta vừa ngồi xuống, nàng cũng lập tức ngồi xuống nói "Vệ tiên sinh, hai vị bằng hữu kia tới mời tiên sinh đến đây, không biết họ đã trở về chưa?”

Ta mỉm cười nói "Bọn họ sẽ rất nhanh trở về thôi”

https://thuviensach.vn

Nàng đột nhiên thở dài rồi nói "Vệ tiên sinh quả thật là nhân tài hiếm thấy, ngay cả Tử Thần cũng nói vậy. Ông ta đã hạ lệnh giết chết tiên sinh, không cần biết dùng thủ đoạn gì và tiêu tốn bao nhiêu”

Ta vẫn giữ được sự bình tĩnh nói "Nếu cô không ngại thì thay ta nhắn dùm ông ta vài lời rằng ta cũng muốn phí sức một chút mời ông ta đến địa ngục hoặc thiên đường dạo một lần”

Cô gái nở nụ cười, nói "Mỗi người đều có nguyện vọng của riêng họ, cho dù nguyện vọng đó không thể thực hiện được, nhưng Vệ tiên sinh, lần này tiên sinh đã thua rồi”

Ta cũng biết được mình đang ở tình huống thắng ít thua nhiều nhưng ta vẫn đang hy vọng việc xuất kỳ bất ý (ra tay bất thình lình) sẽ vãn hồi đươc tình thế. Nàng vừa nói dứt lời thì ta đã động, đưa tay trái xuất trảo chụp tới cánh tay của nàng.

Đông tác của ta đột nhiên xuất ra, tốc độ lại nhanh, trong giây lát đó ta thấy được mặt nàng hiện lên vẻ giật mình, thành thật mà nói, ta có cảm giác thật không đành lòng xuống tay, nhưng trong thoáng chốc ta đã chụp được cánh tay của nàng, đồng thời tay kia cũng dí nòng súng vào eo của nàng.

Ngay lúc đó, ta liền nghe được phía sau lưng vang lên một tiếng “rắc”, đó là tiếng chiếc đèn thủy tinh rơi xuống đất, bể nát.

Ta cũng không có quay đầu lại nhìn bởi vì ta có thể đoán được đây là tình huống nguy cấp. Ta nghĩ nếu trước đó ta không nhanh chóng tấn công và bắt được cô gái để uy hiếp thì cái vật nát vụn nằm đó không phải là đèn thủy tinh mà là cái đầu của ta!

Vẻ mặt hoảng sợ của cô gái giờ đã biến mất, ngay cả eo bị ta chỉa súng vào mà nàng cũng không để ý, bình tĩnh cười nói "Vệ tiên sinh, tiên sinh làm vậy thật không giống với phong độ của người quân tử đó”

https://thuviensach.vn

Ta nhìn về hướng chiếc đèn thủy tinh vỡ vụn nói "Lê tiểu thư, chẳng lẽ cô cho việc đó mới là phong độ của người quân tử sao?”

Nàng lại mỉm cười, lên tiếng nói “Không cần dùng súng nữa đâu, Vệ tiên sinh quá cao tay, chúng ta tạm thời đành phải nhẫn nhịn vậy!"

Tiếp đó, ta thấy được một bóng người cao lớn bước ra và đang tiến đến phía ta. Ta vừa nhìn thấy hắn liền giật mình, tên này không phải ai khác mà là tên thanh niên ta gặp trên đảo, Hoàng Tuấn!

Trong tay hắn đang cầm một cây súng ngắn, nòng súng vẫn còn bốc khói, tiếng súng vừa rồi rõ ràng là do hắn bắn! Ta thật nghĩ không ra tại sao tên này lại đột nhiên trở thành tay chân của Tử Thần?

Hoàng Tuấn đi tới trước mặt ta, dừng bước nói "Vệ tiên sinh, ta có một việc muốn cùng ông thương lượng, ông có hứng thú cùng ta đơn phương bàn bạc không?”

"Không," Ta lắc đầu, tay vẫn khống chế cô gái bởi vì đó là cái vốn đảm bảo cho tính mạng của ta, ta đương nhiên sẽ không dễ dàng buông bỏ, ta biết tình hình trước mắt thật sự là quá mức nguy hiểm.

Nét mặt Hoàng Tuấn hiện lên vẻ khó chịu, ta không chút khách khí nói "Hoàng Tuấn, lúc trên hoang đảo, ta từng cho rằng ngươi là đồ vô sỉ, nhưng hôm nay gặp lại tại đây, phán đoán của ta quả không có sai”

Sắc mặt Hoàng Tuấn trở nên giận dữ đưa mắt nhìn ta, sau đó hắn bình tĩnh lại rồi nói "Vệ tiên sinh, ta và ông đơn phương bàn bạc, điều này thật sự đối với ông có rất nhiều chỗ tốt đấy!"

Ta cười lạnh một tiếng nói "Có chỗ nào tốt? Kể cả phát súng vừa rồi suýt nữa bắn trúng đầu ta cũng là chỗ tốt sao?”

https://thuviensach.vn

Đôi mày của Hoàng Tuấn nhướng lên, một lúc sau mới nói "Vệ tiên sinh, nếu ông không tin ta, ta buộc phải dùng hành động chứng minh vậy, nói đi, ông muốn sao?”

Ánh mắt của ta vẫn nhìn vào mặt hắn, ta phát giác trong lúc hắn nói, sắc mặt của hắn vô cùng thành khẩn. Từ gương mặt của một người có thể nhìn ra sự biến hóa nội tâm của họ, điều này tuyệt đối đúng. Conan Doyle (1) người viết truyện trinh thám nổi tiếng với nhân vật Sherlock Holmes đã từng miêu tả, khi nhìn vẻ mặt của người trợ lý là bác sĩ Watson, Sherlock Holmes đã đoán được hắn suy nghĩ gì!

Từ vẻ mặt của Hoàng Tuấn, ta hiểu được ta cần phải làm gì vào lúc này. Lắng nghe lời hắn nói có thể có sự hữu dụng cần thiết cho ta.

Ta lo lắng một chút rồi nói với hắn "Trong phòng này, ngươi nghĩ có chỗ nào nói chuyện riêng được à?”

Cô gái ngồi bên đột nhiên ngắt lời ta, nói "Vệ tiên sinh, hai người có thể rời khỏi đây”

"Đương nhiên," ta hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái "ta không muốn bị người khác giám sát nữa"

"Vệ tiên sinh, ông không nên quá tự tin!" Nàng đột nhiên lên tiếng, đồng thời dùng một ngón tay điểm vào "Phân thủy huyệt”(2) tại bụng của ta, nàng ra tay cực nhanh, quả thực khó có thể tưởng tượng. Ta tuyệt chưa từng nghĩ đến nàng cũng là một cao thủ, cả người dần cảm thấy tê dại.

Sau đó sự tê dại lan dần đến tay, mắt ta hoa lên, súng trong tay cũng rơi xuống!

Cây súng vừa rơi xuống thì ngực ta lại trúng thêm một chưởng. Lực đạo của chưởng này cực mạnh vượt khỏi dự đoán của ta. Nếu không phải

https://thuviensach.vn

ngay từ nhỏ ta được danh sư chỉ dạy nghiêm khắc thì một chưởng này đã làm cho ta bị nội thương trầm trọng rồi.

Một chưởng này của nàng ấy làm cho khung cảnh trước mắt ta biến thành màu đen, thân thể ta bị chấn bay về phía sau một đoạn.

Cũng may thảm trong phòng khách rất dày nên ta mặc dù té đập mạnh xuống, cơ thể cũng không có nhiều thương tổn.

Ta lồm cồm ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy nàng ta vẫn ngồi nhàn nhã trên sofa. Ai có thể nghĩ đến một người con gái xinh đẹp mảnh mai như vậy lại có thể đánh bay một người đàn ông khỏe mạnh như ta.

Nàng đưa mũi chân hất cây súng về hướng ta rồi nói "Vệ tiên sinh, tiên sinh vẫn có thể nhặt lại súng để đối phó với ta". Ta vừa bị đánh nên không thể nói chuyện, cơ thể ta cần thời gian phục hồi. Lúc đó, Hoàng Tuấn bên cạnh đột nhiên lên tiếng "Sư thúc, liên hoàn tam thức của người vừa rồi có phải là tuyệt kỹ của sư môn ta 'Mãnh Hổ Tam Bác Miễn' không?"

Nàng gật đầu, còn Hoàng Tuấn thì vẫn đứng đó, mặt hắn hiện lên vẻ khâm phục cực độ.

Ta vừa nghe Hoàng Tuấn gọi nàng là sư thúc, liền không khỏi ngây người, lập tức ta tự mắng mình vài tiếng "Đáng chết mà!". Ta tự mắng ta tại sao đã biết tên của nàng là Lê Minh Mai mà lại không cẩn thận đề phòng, cái tên này quá nổi danh mà, trong quá khứ ai mà không biết đến tên nàng chứ.

Cái tên Lê Minh Mai này ta vừa nghe qua đã có cảm giác từng nghe ở đâu đó rồi, nhưng do thời gian gấp gáp nên không suy nghĩ tới. Lê Minh Mai, cái tên này hơn mười năm trước đã uy chấn đại giang nam bắc, làm cho hai giới hắc bạch lưỡng đạo khi nghe đến nó đều sợ hãi không thôi, võ

https://thuviensach.vn

công cực cao, là người trẻ nhất và đứng thứ hai tại Bắc Thái Cực Môn, chỉ sau chưởng môn nhân mà thôi!

Khi đó, nàng chỉ khoảng mười chín hai mươi tuổi thôi đã tung hoành khắp nơi, gần như vô địch. Ta biết nàng đã từng đến Thượng Hải, khi đó ta đang ở Nam Dương liền vội vàng trở về Thượng Hải, nghĩ rằng có thể gặp mặt nàng một lần. Tuy nhiên, nàng đến Thượng Hải làm việc và đắc tội với bảy mươi hai băng nhóm tại đây. Trong vòng vây của nhiều băng nhóm như vậy, nàng vẫn ung dung thoát đi mà không hề bị tổn thương gì.

Chuyện này ta vẫn tưởng rằng là đời đồn thôi. Lúc ấy, ta đang còn trẻ, tính khí sung mãn và nóng nảy, cứ muốn gặp nàng xin lĩnh giáo một phen.

Lần đó ta chưa được cùng nàng giao thủ nên trong lòng cũng cảm thấy hụt hẫng. Sau đó, người mang tên Lê Minh Mai này lại đột nhiên mất tung mất tích, có làm thế nào cũng không thể tìm được hành tung của nàng.

Thật nghĩ không ra, mười ba năm sau ta lại gặp được nàng, hơn nữa lại trong trường hợp khẩn yếu này!

Ta lấy lại bình tĩnh, cũng không vội đứng lên, nói "Lê tiểu thư, cô thắng rồi."

Mặt của Lê Minh Mai vẫn nở nụ cười, nói "Không có gì, Vệ tiên sinh, vừa rồi tiên sinh hướng ta tung ra một trảo xuất kỳ bất ý, ta thấy được đó là công phu bất truyền của Phong Kim Nhị ở Dương Châu, hiện tại trên đời này sợ rằng chỉ có mỗi tiên sinh sử dụng được công phu này thôi”

Ta mặc dù bị thua trong tay nàng, hơn nữa lại đại bại khó coi như thế nhưng khi nghe xong lời nàng nói, ta cũng có chút tự hào, ta đứng lên nói "Lê tiểu thư quả nhiên kiến thức uyên bác."

Lê Minh Mai cười nói "Sư tỷ của ta có mấy câu muốn nhắn cho tiên sinh, tiên sinh hãy cùng Hoàng Tuấn nói chuyện đi!" Nàng nói xong rồi

https://thuviensach.vn

chuyển thân bước lên lầu.

Cây súng vẫn nằm trên mặt đất, đột nhiên trong đầu ta nổi lên một suy nghĩ táo bạo "Nếu ta đột nhiên chụp cây súng và hướng về nàng nổ súng ……", nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ, ta cũng không có làm như vậy. Hoàng Tuấn lúc này đã bước tới bên cạnh ta, thấp giọng nói "Vệ tiên sinh, chúng ta ra ngòai vườn đi"

Ta đứng lên, trong lòng cứ nghĩ tại sao Lê Minh Mai, một người nổi danh vào mười ba năm trước như thế lại làm tay sai cho Tử Thần, và tại sao Hoàng Tuấn lại tới đây?" Ta ngước nhìn đồng hồ trên tường một chút, thấy đã gần bảy giờ tối, ta thật sự không có nhiều thời gian để cùng Hoàng Tuấn nói chuyện nữa.

"Hoàng Tuấn," ta lạnh lùng lên tiếng "nếu không có chuyện gì quan trọng nữa thì ta xin tạm biệt vậy"

"Đương nhiên là có!" Sắc mặt hắn rất nghiêm túc, rồi ghé sát vào tai ta nói nhỏ "Hiện tại chỉ có mình ta biết Thạch Cúc đã giao tấm bản đồ nọ cho ông"

Ta nghe xong thầm giật mình, đưa mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

"Chúng ta đi ra ngoài vườn nói chuyện nào. Vệ tiên sinh, xin hãy tin tưởng ta" sắc mặt của hắn cực kỳ thành khẩn .

Ta lo lắng trong chốc lát rồi cũng bước theo hắn ra ngoài vườn. Chúng ta đến giữa trung tâm của vườn hoa, tại đây ta có thể nhìn thấy Lê Minh Mân đang đi qua đi lại tại lầu hai.

"Vừa rồi ngươi nói chỉ có mình ngươi biết, vậy ý của ngươi là gì?" Ta lên tiếng hỏi.

https://thuviensach.vn

"Ta cùng với bọn chúng không phải đồng bọn đâu, ông đừng nên nghĩ như thế, và cũng đừng có đánh giá thấp tài bắn súng của ta.” Hắn chậm rãi bước cùng ta, sau đó lại thì thầm vào bên tai ta.

Ta liền lên tiếng hỏi hắn "Ngươi muốn sao?”

"Tấm bản đồ," lời của hắn tuy nhỏ nhưng tỏ ra vẻ rất kiên quyết "ông để nó ở đâu? Mau giao cho ta đi”

Vừa rồi ta không có phủ nhận, vì vậy đành ngậm ngùi cam chịu, nhưng ta vẫn tiếp tục hỏi "Làm thế nào ngươi biết được tấm bản đồ đó đang nằm trong tay của ta?" Hoàng Tuấn trả lời "Rất đơn giản, tại hoang đảo, ta đã giao nó cho Thạch Cúc, sau đó ông cùng Thạch Cúc bước lên thuyền Tử Thần Hào, rồi ông rời đi, nhất định là Thạch Cúc đã đem tấm bản đồ giao cho ông”

"Ngươi suy đoán không sai", ta gật đầu nói "nhưng chính ngươi đã giao nó cho Thạch Cúc rồi, bây giờ tại sao muốn lấy lại?”

"Tình hình bây giờ không giống như trước nữa, ta muốn lấy lại tấm bản đồ để trao đổi với Tử Thần một người" Hoàng Tuấn nói.

"Vậy ngươi có biết tấm bản đồ đó có liên quan đến ba trăm triệu mỹ kim không?” Ta hỏi tiếp .

"Đương nhiên biết," mặt hắn dần dần đỏ lên, hay tay quơ quơ "nhưng tất cả của cải trên thế giới đối với tôi mà nói không còn quan trọng nữa, quan trọng nhất đối với tôi hiện giờ là một người. Vệ tiên sinh, ông hãy lấy bản đồ giao cho tôi đi, điều này đối với ông lẫn tôi đều có lợi cả. Ông cũng không phải là hạng người tham tài, hơn nữa thành thật mà nói, tấm bản đồ đó - " Hắn nói đến đây đột nhiên không nói nữa, ngừng lại một chút rồi mới tiếp "Ông mau giao nó cho tôi đi”

https://thuviensach.vn

Trong lòng ta nhanh chóng suy nghĩ về mối quan hệ giữa hắn, Thạch Cúc, Lê Minh Mân, Tử Thần và tấm bản đồ, rồi ta lắc đầu nói "Không được, Thạch Cúc khi giao nó cho ta đã nhờ ta đem nó tới nơi của mẹ nàng, do đó ta không thể giao cho ngươi được!"

Sắc mặt của Hoàng Tuấn đột nhiên trở nên tái nhợt, ngay cả ta nhìn vào cũng thầm lo lắng cho hắn. Thân thể hắn lay động, tựa hồ muốn ngã xuống, ta không đợi hắn mở miệng, lại nói "Ta còn có nhiều việc muốn hỏi ngươi, tại sao chưởng môn của Bắc Thái Cực Môn lại phái Thạch Cúc đến thanh lý môn hộ, tại sao Lê Minh Mai lại sống trong sào huyệt của Tử Thần, tại sao tấm bản đồ đó lại có liên quan đến số tiền lớn như thế ……" Hoàng Tuấn không đợi ta nói hết, liền đột nhiên ngắt lời ta "Đừng hỏi nữa!"

Tiếp theo, hắn lại thấp giọng nói "Chuyện này nói ra vô cùng phức tạp, ta cũng không còn gì để nói với ông nữa, Vệ tiên sinh, ta van ông……"

"Người anh em à," ta đưa tay vỗ vỗ lên vai hắn "đừng vọng tưởng nữa, ta sẽ không đáp ứng đâu!"

Nghe xong lời của ta, sắc mặt của hắn lúc này thật sự giống như một tội nhân vừa nghe được tòa phán án tử hình, không, có lẽ còn khó coi hơn, hắn nói "Ông…… xin ông hãy cứu tôi thêm lần nữa”

Ta dùng lời nói kiên quyết trả lời hắn "Lúc đầu ta cứu ngươi bởi vì ta nhận thấy ngươi là một người thanh niên trẻ trung, can đảm và có tài, nhưng hôm nay ta sẽ không cứu ngươi nữa!"

Hoàng Tuấn vội nói "Vệ tiên sinh, ông đừng quên, ông cứu ta cũng là tự cứu chính mình đó”

Ta cười lạnh nói "Đừng ngây thơ như vậy chứ bằng hữu, bất luận như thế nào thì Tử Thần cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ta, nhưng nếu ta giao bản đồ cho ngươi thì tính mạng của sư muội ngươi sẽ gặp nguy hiểm,

https://thuviensach.vn

trước khi Tử Thần đoạt được nó, hắn có thể nghĩ ra mọi cực hình để ép Thạch Cúc khai ra, tuy nhiên cũng sẽ không dám lấy mạng của nàng”

Hoàng Tuấn vội vàng nói "Bất luận thế nào đi nữa ta biết chắc tính mạng của Thạch Cúc sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu"

Ta lập tức hỏi: "Tại sao ngươi biết?"

Hoàng Tuấn dậm chân nói "Ông đừng nên hỏi tôi vấn đề này làm gì, chuyện này có liên quan đến một ân oán mười năm, ông không hiểu đâu. Ông mau đem bản đồ giao cho tôi đi, nếu sư thúc tôi biết bản đồ đang trong tay ông thì bà ta sẽ không khách khí đối với ông đâu”

Ta nhún vai nói "Vừa nãy hình như bà ấy đối với ta cũng không có khách khí à! Ta đã đem tấm bản đồ đó giao cho một vị luật sư rồi. Ta mà chết, ông ta sẽ đem tấm bản đồ đó ra xem, rồi sẽ liên lạc cùng với các bên liên quan. Bằng hữu, ta tin tưởng ngươi nhất định biết tấm bản đồ đó ghi lại cái gì, thế nào, bảo tàng trong đó là của ai vậy? Là bảo tàng của Cáo sa mạc Rommel (3) hay là bảo tàng của Hổ Malaya Tomoyuki Yamashita (4)?"

"Cáo sa mạc -" hắn nói liền ba chữ, rồi tiếp tục im lặng.

Tuy nhiên ba chữ này cũng đã đủ rồi, đó là bảo tàng của Cáo sa mạc Rommel a! Khó trách số tiền nghe khủng khiếp như thế!

Vài năm trước, ta đích xác từng đi qua rất nhiều nơi để thu thập tư liệu, nhằm nghiên cứu xem từ thời cổ đến nay có bảo tàng nào chưa bị phát hiện không. Cái này cũng khôn phải do ta tham tài, tuy nhiên, cái ta muốn tìm kiếm chính là sự phiêu lưu, thám hiểm và nghiên cứu các diễn biến trong lịch sử.

Sau khi thế chiến thứ hai kết thúc, thì có tin tức về hai bảo tàng xuất hiện, đó là bảo tàng của một “Cáo” và một “Hổ”. Đối với bảo tàng "Hổ" ta

https://thuviensach.vn

cũng có nghiên cứu một thời gian nhưng tư liệu ghi lại quá ít nên ta đành bỏ qua.

Nhưng đối với bảo tàng của Rommel giấu tại sa mạc thì ta có nghiên cứu nhiều hơn. Của cải mà hắn có được trong bảo tàng chính là chiến lợi phẩm cướp được ở Châu Phi, trong đó có vàng thỏi, kim loại quí hiếm, kim cương, châu báu …., tổng giá trị ước tính hơn ba trăm triệu mỹ kim.

Ta xin phép sơ lược một chút về lịch sử của bảo tàng này. Vào mùa thu năm 1942, khi quân đòan phi châu của Hitler (6) bắt đầu yếu thế, lúc đó, thống tướng Marshall (5) đã chỉ huy quân đồng minh chiến đấu với quân đội phe trục do Rommel chỉ huy và đã đánh bại được hắn.

Sau đó, Rommel thống lĩnh quân đoàn phi châu rút lui từ Ai Cập sang Libya, bộ chỉ huy theo đó cũng chuyển đến Tunisia.

Với tài chỉ huy tài ba, tư lệnh Eisenhower (7) chỉ huy quân đội Mỹ từ Algeria ngược lên biên giới Ai Cập bao vây và chặn đánh quân của phe trục, lúc này đội quân tinh nhuệ của Hitler đã bị bao vây và lâm vào hoàn cảnh bất lợi, đó là tháng 05 năm 1943.

Trong lúc đó, Hitler bí mật hạ lệnh cho Rommel bằng bất cứ giá nào cũng phải đem của cải bảo vật vận chuyển đến một nơi an toàn hoặc nếu không thì phải tiêu hủy chúng. Căn cứ vào tình hình báo cáo của quân đồng minh về việc điều tra các thuyền ra vào tại cảng Bizerte thì họ đã phát hiện một chiếc thuyền hải quân không biết có nhiệm vụ gì nhưng trên thuyền lại trang bị hỏa lực cực mạnh, đã âm thầm rời đi cảng Bizerte, vượt qua vòng vây của quân đồng minh trên biển, chạy đến phía bắc của Ý và neo lại tại một cảng ở quần đảo Sicily.

Căn cứ vào tình báo của quân đồng minh thì vào ngày 8 tháng 10 năm 1943, lại có một chiếc thuyền nhỏ chở hàng hóa rời khỏi cảng Bizerte (8), cũng chạy về hướng quần đảo Sicily, rồi từ đó về sau không có tin tức.

https://thuviensach.vn

Sau khi binh đoàn tại châu phi của Hitler bị đánh bại thì lượng của cải đó cũng không có ai phát hiện ra, cho đến nay hầu như không có tung tích. Bởi vậy ta có lý do tin rằng một trong hai chiếc thuyền kia đã nhận nhiệm vụ chở của cải rời đi.

Tất cả những điều nói trên là ta căn cứ trên những tư liệu thật, tuyệt không phải hư cấu. Thật sự mà nói cũng đã từng có không ít người đến Ý với ý tưởng muốn tìm kiếm bảo tàng, nhưng tất cả đều không có kết quả.

Ta ghi nhớ kỹ về Rommel và bảo tàng của ông ta trong đầu, tuy nhiên tim của ta gần như đập loạn lên.

Hoàng Tuấn thở dài một hơi nói "Vệ tiên sinh. Ông có chịu giao bản đồ cho tôi không?"

Ta ngẩng đầu lên nói "Ta đã nói quá nhiều với ngươi rồi“ Vừa dứt câu ta đột nhiên đưa tay đẩy Hoàng Tuấn một cái, hắn không kịp đề phòng, nên thân thể lảo đảo chồm tới trước.

Ta nhân cơ hội này, nhanh chóng chạy đến bức tường lúc trước ta đã đột nhập vào rồi phóng ra.

Tuy nhiên, lúc ta vừa ra ngoài thì có bốn bóng người nhanh chóng chạy tới vây quanh ta.

Ta đã sớm biết rằng muốn thoát thân là điều không dễ, và ta cũng đã sớm dự đoán được qua lời của Lê Minh Mân, chắc hắn là sẽ có người tiếp đón ta khi ta vừa thoát khỏi đây. Cho nên, lúc này có bốn tên đang bao vây và chuẩn bị tấn công ta, chuyện này ta đã dự đoán trước nên ta cũng nhanh chóng thi triển thân pháp, "bụp bụp bụp bụp", bốn chưởng liên tiếp xuất ra, đánh cho bốn trên ngã lăn.

Sau đó, ta nghe được tiếng của Hoàng Tuấn vang lên bên kia tường "Vệ tiên sinh, ông sẽ hối hận!"

https://thuviensach.vn

Ta liền tức tốc chạy đi, ngay cả ngoái đầu lại nhìn cũng không, liên tục chạy, ta đã thoát ra được đến đường cái, lúc này ta mới quay đầu lại nhìn lại thì thấy thân ảnh của Lê Minh Mai từ trong căn nhà phóng ra.

Ta biết hiện tại ta không phải đối thủ của nàng, trong lúc vô kế khả thi thì ta nghe đươc tiếng xe mô tô từ xa vang lại, ta tập trung nhìn về hướng đó, trong lòng liền mừng rỡ vô cùng.

Ta đã nhận ra người ngồi trên chiếc mô tô đó chính là một người bạn sĩ quan cảnh sát của ta, Gerry. Ta liền giơ tay lên vẫy vẫy ra hiệu và gọi lớn tên hắn.

Gerry ngạc nhiên khi nhìn thấy ta tại đây, lúc hắn chạy đến và dừng xe thì Lê Minh Mai cũng đã tới. Vẻ mặt của nàng hiện ra thần sắc rất uể oải.

"Gerry," ta vội nói, "Mau đưa ta rời khỏi đây”

"Được! Nhưng còn vị tiểu thư này ……" hắn đưa mắt nhìn Lê Minh Mân, nàng lập tức nói ngay "Đừng lo lắng, ta và Vệ Tư Lý là bằng hữu thân thiết, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại nhau thôi”

Ta tự nhiên hiểu được ý tứ qua lời nói của nàng, ta mỉm cười nói "Không sai, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại thôi”

Gerry hiển nhiên không biết chúng ta đang nói cái gì. Tuy nhiên thủ hạ của Lê Minh Mai vừa mới tấn công ta nên ta thách nàng cũng không dám công khai chống đối với cảnh sát. Nàng đưa mắt nhìn ta ngồi lên sau xe mô tô rồi đi khỏi đó.

Trên đường đi, ta cũng không nói cho Gerry biết chuyện gì đã xảy ra.

Ta không phải không muốn nói cho hắn biết nhưng ta cho rằng chuyện này đang rất phức tạp. Khi ta chưa tìm hiểu rõ, ta tuyệt không muốn kinh động đến cảnh sát.

https://thuviensach.vn

Đồng thời, ta cũng quyết định không nhờ cảnh sát giúp đỡ để đấu với bọn côn đồ này, ta muốn dùng sức của chính ta.

Chạy đến khu đông dân, ta tạm biêt Gerry rồi trở về nơi ở của ta, vừa đẩy cửa bước vào, ta liền phát hiện phòng của ta bị xáo trộn, đồ đạc vứt lung tung, hiển nhiên là đã bị ai lục tìm thứ gì đó. Ta liền gọi điện thoại cho người quản lý của ta kêu hắn mang vé máy bay tới.

Ta cũng không có tâm trí dọn dẹp đồ đạc trong phòng, ta ngồi xuống rồi tháo hai cái túi ny lông dán sát thân thể của ta ra bởi vì trong hai cái túi này, một cái đã từng bị Tử Thần xé ra, do đó khi ta lấy ra cũng tò mò nhìn vào bên trong một chút.

Ngoài mấy bức tranh vẽ cảnh vật, còn có ảnh của Thạch Cúc trong này. Trong ảnh, nàng mỉm cười, nụ cười ngọt ngào như một đóa hoa lan đang lúc nở rộ, trông giống như tiên tử.

Sau đó, ta cất tất cả vào lại cái túi bị xé rồi ta mở tiếp cái túi kia. Khi mở túi ra, ta thấy trong đó có một miếng vải.

Tấm vải này chả có hình thù gì cả, nó nhìn giống như một miếng vải bị xé vội từ áo hoặc quần. Tuy nhiên trên bề mặt lại có phác họa một hình bản đồ đơn giản.

Ta chưa từng nghĩ tới tấm bản đồ vẽ kho báu của Rommel lại đơn giản đến mức này.

Nhưng cũng chính vì thế mà nó khiến cho người khác nhìn vào tin tưởng được nó là đồ thật. Ta vừa nhìn qua thì đã đoán được nơi vẽ trong bản đồ là một nơi gần nước Ý, đảo Corsica (1) của Pháp.

Có thể do người vẽ ra tấm bản đồ này gặp chuyện gì đó hoặc là họ không muốn người khác phát hiện ra nên đã vẽ nó như vầy, vì thế hình vẽ đảo Corsica cũng không giống lắm thực tế lắm, nhưng vì vị trí địa lý của nó

https://thuviensach.vn

cho nên người có kiến thức một chút về địa lý thế giới có thể nhìn ra được đây là quê hương của Napoleon (2).

Chữ trên bản đồ cũng không nhiều, chỉ thấy có ghi Bastia (3). Giữa địa danh này và một hình hòn đảo nhỏ đối diện (chắc có lẽ là đảo Elba (4)) có một chấm đen. Bên cạnh chấm đen, ghi một vài chữ tiếng Đức, có nghĩa là "Thiên đường ở đây", đương nhiên thiên đường ở đây là chỉ về kho bảo tàng.

Bởi vì nếu có người nào đó đoạt được bảo tàng này thì có thể sống một cuộc sống như trên thiên đường. Nhưng ta cũng không hiểu vì sao Tử Thần lại quá ham muốn đoạt được tấm bản đồ đơn giản này, vì cơ bản trên bản đồ cũng không có chỉ rõ chính xác nơi giấu bảo tàng ở đâu.

Tuy nhiên, ta cũng biết được tấm bản đồ này rất là quan trọng, không có nó thì không xong.

Mặt bên kia của bản đồ có ghi một đoạn văn tiếng Đức, ta xem xét sơ qua thì thấy đó là một đoạn nhật ký đi biển, lúc ta muốn xem kỹ nó viết gì thì người quản lý của ta đã mang vé máy bay đến. Ta liền cất lại bản đồ vào trong cái túi rồi đem nó bỏ vào trong túi một cái quần dài đặc chế của ta.

Ta vội vã thay đồ rồi ra xe cùng người quản lý đến phi trường, lên máy bay đi Singapore.

Trên máy bay, ta đưa mắt nhìn xung quanh, không có phát hiện ra người nào khả nghi, do đó ta yên tâm tìm chỗ ngồi xuống rồi nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, nhưng trước khi máy bay cất cánh thì bên cạnh có tiếng gọi ta!

Ta vốn đoán Lê Minh Mai sau khi không bắt được ta sẽ không cam chịu thất bại như vậy, cho nên trước đó trên đường lên máy bay, ta đã để tâm quan sát mọi người xung quanh nhưng cũng không có phát hiện ra dấu hiệu gì khả nghi cả. Lúc lên máy bay, ta cũng cẩn thận quan sát trước sau,

https://thuviensach.vn

ta cũng từng cẩn thận đánh giá qua mấy người, đó là một cặp người Châu Âu ngồi trước ta và một đôi vợ chồng trẻ ngồi sau ta.

Ngồi bên cạnh ta là một người Pakistan(5) đầu trùm khăn, râu ria đầy mặt, hiển nhiên không phải là người của chúng, nhưng ngay lúc ta đắc ý thì tên Pakistan bên cạnh ta đột nhiên phát ra âm thanh của phụ nữ, hơn nữa lại nói bằng tiếng Trung Quốc: "Xin chào Vệ tiên sinh!"

Thành thật mà nói, hắn làm ta hết hồn. Khi ta quay đầu lại nhìn hắn thì không khỏi dâng lên sự ngạc nhiên đến ngây người: đó là Lê Minh Mai! Nàng đã hóa trang thành một người đàn ông Pakistan da dẻ đen thui, râu ria xồm xoàm! Nhìn thấy thuật hóa trang cao siêu này của nàng, trong lòng ta khâm phục không thôi.

Bởi vì, lúc tại phi trường, tên Pakistan này đã từng hỏi đường ta nhưng lúc ấy ta cũng không có chú ý cho lắm.

Ta lấy lại bình tĩnh, rồi thấp giọng nói "Lê tiểu thư, nếu ta lấy hàm râu xuống dùm cô thì có lẽ có trò thú vị đấy”

Lê Minh Mai mỉm cười nói "Tiên sinh sẽ không làm thế đâu, việc tiên sinh không hóa trang thật nằm ngoài dự đoán của ta"

Ta "hừ" một tiếng, nói "Ta đây đường đường chính chính đến Singapore, tại sao lại phải hóa trang?”

Lê Minh Mai trả lời “Ta thấy tâm tình của tiên sinh hình như không tốt lắm”

Trong lòng ta lúc này đang cật lực suy nghĩ tại sao Lê Minh Mai cũng đến Singapore. Nếu là Hoàng Tuấn thì ta còn hiểu được vì hắn muốn lấy tấm bản đồ trên người của ta, do đó theo sát ta là chuyện bình thường”

https://thuviensach.vn

Trong lúc ta suy nghĩ thì máy bay đã cất cánh bay lên, lúc này ta quyết định dùng phương pháp bất biến ứng vạn biến để đối phó nàng ta.

Thuật hóa trang đòi hỏi kỹ thuật phải cao siêu và tinh tế, nhưng mà nàng hóa trang thành một người đàn ông Pakistan, vẻ mặt vóc dáng giống như đúc, thuật hóa trang này đã vươn lên đến tầm nghệ thuật rồi.

Hai người chúng ta không nói chuyện một hồi lâu. Sau đó, ta mới thở dài một hơi nói "Nghĩ đến Bắc Thái Cực Môn luôn luôn lấy nghĩa hiệp đi đầu, vang danh hậu thế, nhưng không ngờ lại xuất hiện một người như Lê tiểu thư đây”

Lê Minh Mai vừa nghe ta nói xong đột nhiên cười lớn, tiếng cười cực kỳ to làm cho các hành khách trong máy bay đều nhìn về nàng.

Đương nhiên ngoại trừ ta, ai cũng không biết được người đang cười đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Lúc này ta nghe được nàng dùng ngôn ngữ Ba Tư “cầu nguyện”: "Xin thánh Ala mang thảm họa đến cho hắn”

"Hắn là ai?" Ta không khỏi cảm thấy kỳ quái, hỏi.

Nàng nhỏ giọng nói "Hắn chính là một tên ngụy quân tử, một tên ngay cả súc sinh cũng không bằng"

Ta hỏi tiếp "Cô đang nói đến chưởng môn Bắc Thái Cực Môn sao?”

Nàng thấp giọng nói "Đúng vậy!" Mặc dù mặt nàng đã hóa trang nhưng ta vẫn nhận thấy được thần sắc kích động trên mặt nàng, giống như là vị chưởng môn của Bắc Thái Cực Môn đã làm cho nàng bị ủy khuất lớn, hoặc là làm hại nghiêm trọng tới nàng.

Ta vốn đã nghi ngờ tại sao Lê Minh Mai lại trở thành người của Tử Thần, chuyện này nhất định phải có nguyên nhân rất phức tạp nào đó. Ta

https://thuviensach.vn

cũng muốn tìm hiểu vấn đề này nên trước đó ta đã không nói với người bạn cảnh sát Gerry của ta. Nếu ta nói với hắn thì hắn đã lập công lớn rồi.

Hiện tại ta cũng ngạc nhiên khi nghe được nàng mắng chửi chưởng môn của Bắc Thái Cực Môn như thế. Ngòai ra, một người trấn tĩnh và lão luyện như nàng dễ dàng bị kích động như thế càng làm cho ta ngạc nhiên hơn nữa.

Lúc ta mười tuổi từng theo sư phụ đến dự một hội nghị, tại đó ta đã gặp qua chưởng môn Bắc Thái Cực Môn.

Lúc đó ông ta đang ở độ tuổi trung niên, vì danh tiếng của ông ta quá lớn nên ai thấy cũng kính trọng. Tuy nhiên Lê Minh Mai này lại mắng hắn là "súc sinh cũng không bằng!"

"Lê tiểu thư," ta thấp giọng hỏi "cô hận chưởng môn Bắc Thái Cực Môn như vậy, phải chăng đây là lý do cô đến với Tử Thần?”

"Có thể nói vậy, nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân chính” Nàng lại mỉm cười trả lời, đột nhiên lại trầm giọng nói "Ta muốn hắn chết trong tay của ta, tuy nhiên ta cũng không biết được chính xác tung tích hiện tại của hắn, ngay cả Hoàng Tuấn cũng không chịu nói với ta!" Nói đến đây, nàng đột nhiên ngừng lại một chút, sau đó tiếp "Vệ tiên sinh, ta đã nói quá nhiều rồi, dù sao chúng ta cũng là địch nhân!"

Trong khoảnh khắc, nàng đã dùng ba loại ngữ khí bất đồng để nói chuyện. Và qua lời nàng, ta cũng có thể khẳng định nếu Hoàng Tuấn không chịu nói ra chỗ ẩn cư của chưởng môn Bắc Thái Cực Môn trong vòng mười năm qua, vậy thì chuyện về tấm bản đồ hắn sẽ tuyệt không nói với nàng.

Hoàng Tuấn không hổ là một nam tử hán, nhưng nguyên nhân nào khiến cho Lê Minh Mai muốn cùng ta đến Singapore đây? Ta suy nghĩ một chút rồi mở miệng hỏi nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng mỉm cười trả lời "Vệ tiên sinh, vậy tiên sinh đến Singapore để làm gì?”

"Ta đi cứu người" ta trực tiếp nói với nàng, sau đó lấy bức ảnh có hình của Thạch Cúc từ trong túi xách tay ra chỉ vào "Người ta muốn cứu chính là cô ấy, cô có biết cô ấy không?” Lê Minh Mai đột nhiên thay đổi thần sắc rồi đưa tay chụp lấy bức tranh trên tay của ta.

Ta thấy tay nàng cầm tấm hình có chút run run, mắt nàng nhìn chằm chằm vào tấm ảnh, thần sắc lúc này khó có thể hình dung. Một hồi lâu sau, nàng mới bình tĩnh lại rồi ngẩng đầu lên hỏi "Cô gái bị Tử Thần bắt đi là cô ấy sao?”

"Đúng vậy, chính là cô ấy”

"Vậy thì xin tiên sinh yên tâm, ta hiểu rõ tính tình của Tử Thần, nếu cô ấy chịu giao tấm bản đồ cho hắn thì hắn sẽ không làm hại nàng đâu” Lê Minh Mai bình tĩnh nói.

Từ lúc nàng nhìn thấy ảnh của Thạch Cúc và tỏ ra thần sắc bất thường thì ta đã có thể đoán được nhất định giữa nàng và Thạch Cúc có mối quan hệ không tầm thường, nhìn sự quan tâm của nàng đối với sự an nguy của Thạch Cúc có lẽ còn trên cả ta nữa.

Đây là một thời cơ tuyệt vời cho ta, nếu ta có thể khéo léo khiến cho Lê Minh Mai cùng tham gia vào việc giải cứu Thạch Cúc thì phần trăm cơ hội thành công sẽ tăng lên nhiều.

Do đó, ta suy nghĩ một chút rồi nói luôn "Ta cùng cô không giống nhau bởi vì cô ấy - tên cô ấy là Thạch Cúc – đã đem tấm bản đồ giao cho người khác rồi!"

Vì để đạt thành mục đích khiến cho Lê Minh Mai hiệp trợ cứu Thạch Cúc, cho nên ta cố ý nói ra điều đó. Quả nhiên, khi nghe xong thân thể của

https://thuviensach.vn

Lê Minh Mai đột nhiên chấn động, ly cà phê đang cầm trên tay cũng làm đổ ra ngoài. Ta giúp nàng lau một chút, rồi ta thấy nàng ngây người, một lúc lâu sau mới lên tiếng "Cô ấy đã giao nó cho tiên sinh?"

Nếu ta thừa nhận Thạch Cúc đã giao tấm bản đồ cho ta thì đối với ta đó là việc tăng thêm nguy hiểm cho chính mình, nhưng đối với việc giải cứu Thạch Cúc thì lại thuận lợi hơn rất nhiều.

Bởi vậy ta trả lời không chút do dự "Đúng vậy!"

Lê Minh Mai nghe xong ngồi dựa lưng sát vào ghế, mắt nhắm lại, một tiếng cũng không nói. Ta thấp giọng gọi nàng, nàng cũng không phản ứng. Ta chỉ đành đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Cho đến khi máy bay hạ cánh, Lê Minh Mai vẫn không nói một lời nào.

Khi hai người chúng ta trước sau đứng lên để bước khỏi máy bay thì nàng đột nhiên chụp tay ta, lên tiếng "Vệ tiên sinh, ta có một việc cần tiên sinh giúp đỡ”

Ta lập tức hỏi lại "Được, Thạch Cúc là gì của cô?"

Nàng ra khỏi máy bay, sau khi vào phòng chờ hành lý mới thấp giọng nói "Sau này hãy nói, tiên sinh có chịu giúp ta không?”

Ta liền trả lời "Không thành vấn đề"

Nàng bước nhanh ra khỏi phòng rồi nhanh chóng biến mất, tuy nhiên ta biết rõ không lâu nữa ta nhất định có thể gặp lại nàng. Trong lòng ta cảm thấy vô cùng cao hứng vì nàng muốn ta giúp đỡ nàng thì đó cũng chính là nàng sẽ hợp tác cùng ta, nhưng ta không ngờ được nàng đã mở miệng trước.

Điều này làm cho ta tin chắc mối quan hệ giữa nàng và Thạch Cúc tuyệt không tầm thường, tuy nhiên ta nghĩ không ra mối quan hệ đó là gì

https://thuviensach.vn

mà khiến cho nàng mở miệng cầu ta giúp đỡ.

Ta kêu taxi rồi nhờ tài xế chở đến một khách sạn. Khách sạn này là do anh em của cha ta mở tại Singapore này, có lịch sử rất lâu đời. Cho tới nay đã cải tạo nhiều lần và đã trở thành một trong những khách sạn tốt nhất tại Singapore này.

Trên đường đến khách sạn, ta cũng không có lo lắng vấn đề có người khác theo dõi hay không. Tới khách sạn, ta nhận phòng rồi tắm rửa, sau đó ngủ một giấc đến mười hai giờ trưa mới tỉnh lại.

Tiếp đó, ta gọi một mâm thức ăn thịnh soạn lên phòng rồi lấy giấy viết mấy chữ dán trước cửa phòng “Xin đừng quấy rầy, hẹn gặp cô lúc một giờ chiều”

Ta viết mấy chữ đó vì ta biết chắc rằng Lê Minh Mai sẽ phái người tới. Đối với chuyện nàng biết được ta ở khách sạn nào ta cũng không để ý bởi vì ta vừa ra khỏi sân bay đã phát hiện có người theo dõi ta từ lâu.

Một giờ chiều, Lê Minh Mai đã đến. Bên ngoài nàng mặc một cái áo khoác, trang phục bên trong rất đắt tiền, nhìn vào giống như một phu nhân quyền quý, nhưng sắc mặt của nàng lại hết sức khó coi, nàng vào phòng rồi bước đến ghế rồi xuống, cởi áo khoác ra, nói "Vệ tiên sinh, ta xin tiên sinh hãy mang tấm bản đồ đó giao cho ta”

"Không thể được," ta trực tiếp trả lời nàng, "chúng ta có thể dùng biện pháp khác để cứu Thạch cúc."

"Thạch Cúc?" nàng như người mộng du lên tiếng "Tên của cô ấy là Thạch Cúc sao?"

"Đúng vậy, ta hỏi cô lần nữa, cô với cô ấy có quan hệ thế nào?”

https://thuviensach.vn

"Nó …… nó ……" Lê Minh Mai liên tiếp thốt ra hai từ "nó", rồi đột nhiên nước mắt chảy ra. Không ngờ một người có võ công tuyệt thế và thông minh tuyệt đỉnh như nàng lại có thể khóc như vậy.

Nàng cũng không khóc lâu, sau đó ngẩng đầu lên nói "Vệ tiên sinh, nếu tiên sinh cũng muốn cứu cô ấy thì ta nghĩ tiên sinh nên chấp nhận thỉnh cầu của ta, giao tấm bản đồ đó cho ta đi!"

Thành thật mà nói, lúc này tâm tình của ta hết sức mâu thuẫn. Tuy nhiên ta biết nếu ta đem tấm bản đồ ra để trao đổi cứu Thạch Cúc thì cô ấy nhất định sẽ không tha lỗi cho ta, nếu không thì lúc ở trên Tử Thần Hào nàng sẽ không mạo hiểm đem tấm bản đồ giao cho ta rồi. Ta nhất định phải dùng biện pháp khác để cứu Thạch Cúc ra khỏi tay Tử Thần.

Bởi vậy, ta suy nghĩ một chút rồi nói "Lê tiểu thư, ta và cô hai người, chẳng lẻ không có khả năng cứu một người từ trong tay Tử Thần sao?"

Lê Minh Mai nhìn ta một lúc lâu rồi nói "Chẳng lẻ tiên sinh muốn đem tính mạng của Thạch Cúc ra đặt cược?”

Tâm ta lại bị chấn động khi nghe được lời nói của Lê Minh Mai. Ta kiên quyết không đáp ứng việc giao ra bản đồ, thật sự mà nói đó cũng là ý nghĩ ích kỷ của riêng ta.

Vì ta không muốn sau khi Thạch cúc có lại sự tự do sẽ cho ta là đồ hèn nhát! Tuy nhiên lấy tính mạng của Thạch Cúc ra đánh cược thì ta chẳng phải là quá ít kỷ sao?

Lê Minh Mai thấy ta không lên tiếng, nhẹ nhàng lấy tay đặt ở trên lưng ta, dịu dàng nói "Vệ tiên sinh, xin tin tưởng ta, bất luận lòng tiên sinh có lo lắng và nôn nóng để cứu Thạch Cúc ra sao đi nữa thì cũng không thể hơn ta được vì ta là mẹ của cô ấy”

https://thuviensach.vn

Ta vừa nghe Lê Minh Mai nói thế, trong lòng không khỏi kinh ngạc vô cùng.

Mặc dù ta không biết giữa Lê Minh Mai và Thạch Cúc có mối quan hệ như thế nào nhưng ta đã đoán hai nàng là chị em gì đó, thật tình ta không ngờ tới, hai người lại là mẹ con!

Ta ngạc nhiên nói "Cô …… là mẹ của Thạch Cúc? Nhìn cô còn quá trẻ!"

"Ôi -" Lê Minh Mai thở dài một hơi nói "Trên đời này chỉ có một người biết ta có một đứa con gái, ngay cả Thạch Cúc cũng không biết. Lúc ta sinh ra Thạch Cúc là năm ta mười bảy tuổi, năm nay Thạch Cúc cũng đã được mười bảy tuổi rồi!"

Nàng nói xong đưa tay sờ sờ má của nàng rồi tiếp "Ta đã già rồi!"

Ta vội vàng nói "Không phải, cô còn rất trẻ mà". Lời nói này không phải nịnh nọt, đó là lời thật lòng của ta. Lê Minh Mai thật sự còn rất trẻ, hơn nữa còn giống như hoa nở vào mùa xuân, nàng đang ở thời kỳ xinh đẹp nhất của cuộc đời phụ nữ.

"Cảm ơn Vệ tiên sinh đã khen, tuy nhiên xin tiên sinh hãy nghe lời khuyên của ta" Giọng nói của nàng tràn đầy hy vọng ta sẽ đồng ý.

Trong lòng ta đấu tranh dữ dội, nhưng cho dù ta có thể vượt qua chính bản thân, ta cũng không tin Thạch Cúc sẽ có được tự do khi ta trao bản đồ cho tên Tử Thần.

Do đó ta trả lời, lời nói như chém đinh chặt sắt "Không, ta không đồng ý với biện pháp của cô"

Đôi mắt của Lê Minh Mai chảy ra hai giọt nước, ta không nhịn được cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng, nói "Lê tiểu thư, chúng ta chắc

https://thuviensach.vn

chắn sẽ cứu được Thạch Cúc!"

Lê Minh Mai cũng không có phản ứng, chỉ là suy nghĩ một lúc, sau đó mới nói "Có thể sáu giờ tối nay, Tử Thần Hào sẽ đến Singapore"

Ta lập tức truy hỏi "Nó đậu ở đâu? Đợi lúc Tử thần Hào vừa cập bến, chúng ta sẽ lập tức ra tay cứu người”

Lê Minh Mai lên tiếng "Tử Thần Hào sẽ không cập vào cảng lớn mà nó sẽ cập vào một cảng nhỏ dành cho du thuyền neo đậu. Bốn giờ rưỡi chiều nay, ta ở trước khách sạn chờ tiên sinh, đến lúc đó tiên sinh hãy hóa trang một chút nhé"

Ta gật đầu trả lời "Được, ta sẽ hóa trang thành một người thương nhân, sau đó sẽ đi thuê vài người cùng ra cảng”

Đây là biện pháp tốt nhất trong lúc này bởi vì muốn xuất hiện tại cảng tàu thì chỉ có thể hóa trang thành thương nhân mà thôi, tránh cho người khác nghi ngờ.

Lê Minh Mai tỏ vẻ đồng ý, chuyển thân đứng lên, ta lấy áo khoác đưa cho nàng. Nàng bước tới cửa phòng, đột nhiên quay đầu lại hỏi ta "Tại sao vừa rồi tiên sinh lại hôn ta?”

Ta ngây người khi nghe nàng hỏi thế. Ta không biết tại sao vừa rồi ta lại làm ra hành động như vậy cho nên ta câm như hến không trả lời nàng. Nàng cũng không chờ ta trả lời, xoay người bước ra khỏi cửa phòng. Trong lòng ta muốn lên tiếng gọi nàng, nhưng rốt cục cũng không mở miệng được.

Chú thích

---

1) Conan Doyle: Tên đầy đủ Arthur Conan Doyle (22/5/1859 – 7/7/1930) là một nhà văn người Scotland nổi tiếng với tiểu thuyết trinh thám Sherlock

https://thuviensach.vn

Holmes, tác phẩm được cho là một sáng kiến lớn trong lĩnh vực tiểu thuyết trinh thám. Các tác phẩm của ông bao gồm nhiều truyện khoa học giả tưởng, tiểu thuyết lịch sử, kịch lịch sử, tiểu thuyết, thơ và bút ký. Conan xuất phát là tên đệm nhưng ông sử dụng như một phần của họ trong các năm sau này của mình. (xem thêm tại đây http://vi.wikipedia.org/wiki/Arthur_Conan_Doyle)

(2) Phân thủy huyệt: " 分水穴 ", xem tại đây http://www.lhy999.com/read.php?tid-17776.html (tuy nhiên không có giải thích công dụng cùng vị trí)

(3) Cáo sa mạc Rommel: Tên đầy đủ Erwin Johannes Eugen Rommel (15/11/1891 – 14/10/1944), còn được biết đến với tên Cáo Sa mạc, là một trong những thống chế Đức nổi tiếng nhất thế chiến thứ hai. (xem thêm tại đây http://vi.wikipedia.org/wiki/Erwin_Rommel)

(4) Hổ Malaya Tomoyuki Yamashita: Tướng Tomoyuki Yamashita (山下 奉文, Yamashita Tomoyuki, 8/11/1885 - 23/2/1946) là tướng chỉ huy Hoàng quân Nhật Bản trong suốt chiến tranh thế giới thứ 2. Có biệt danh là "The Tiger of Malaya - Hổ Malaya". (xem thêm tại đây http://en.wikipedia.org/wiki/Tomoyuki_Yamashita)

(5) thống tướng Marshall: Thống tướng Lục quân George Catlett Marshall, Jr. (31/12/1880 – 16/10/1959) là một nhà lãnh đạo quân đội Hoa Kỳ, Bộ trưởng Quốc phòng. Ông được coi là quân nhân số một của Quân đội Hoa Kỳ trong Thế chiến thứ hai, nổi tiếng là "người tổ chức chiến thắng", cùng với Winston Churchill làm nên thắng lợi của Đồng Minh trong chiến tranh. Marshall là tổng tham mưu trưởng của quân đội và là một cố vấn quân sự cấp cao cho Tổng thống Franklin D. Roosevelt. Khi là bộ trưởng ông đưa tên của mình vào Kế hoạch Marshall, với kế hoạch đó ông được nhận Giải Nobel Hòa bình vào năm 1953.

https://thuviensach.vn

(6) Hitler: Adolf Hitler (sinh 20/4/1889 tại Braunau am Inn – tự sát ngày 30/4/1945) là chủ tịch Đảng Công nhân Đức Quốc gia Xã hội chủ nghĩa (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, viết tắt NSDAP) từ năm 1921, Thủ tướng Đức từ năm 1933, là "Lãnh tụ và Thủ tướng đế quốc" (Führer und Reichskanzler) kiêm nguyên thủ quốc gia nắm quyền Đế quốc Đức kể từ năm 1934. (xem thêm tại http://vi.wikipedia.org/wiki/Adolf_Hitler)

(7) Eisenhower: Dwight David "Ike" Eisenhower (14/10/1890 – 28/3/1969) là một người lính và là một nhà chính trị. Là ứng cử viên của Đảng Cộng hòa ông đã được bầu để trở thành Tổng thống thứ 34 của Hoa Kỳ (1953–1961). Trong suốt Thế chiến thứ hai ông là Tổng tư lệnh của quân Đồng minh ở châu Âu với quân hàm Thống tướng lục quân, và năm 1949 ông trở thành Tổng tư lệnh đầu tiên của NATO. (xem thêm tại đây http://vi.wikipedia.org/wiki/Dwight_D._Eisenhower)

(8) Bizerte: Thành phố cảng và là thủ đô của nước Tusinia.

(1) Đảo Corsica:là một hòn đảo nằm giữa biển Địa Trung Hải. Đây cũng là một một vùng của nước Pháp, bao gồm hai tỉnh Corse-du-Sud và Haute-Corse. Thủ phủ của đảo là Ajaccio. Đây cùng là quê hương của Napoléon. (Xem thêm tại đây http://en.wikipedia.org/wiki/Corsica)

(2) Napoleon: tên đầy đủ Napoléon Bonaparte (15/8/1769 – 5/5/1821; Hán-Việt: Nã Phá Lôn hoặc Nã Phá Luân) là vị tướng của Cách mạng Pháp và là người cai trị nước Pháp với tư cách là Đệ nhất Tổng tài (Premier Consul) của Cộng hòa Pháp từ 11 tháng 11 năm 1799 đến 18 tháng 5 năm 1804, sau đó là Hoàng đế Pháp (Empereur des Français) và vua Ý với tên Napoléon I từ 18 tháng 5 năm 1804 đến 6 tháng 4 năm 1814, và tiếp tục từ 20 tháng 3 đến 22 tháng 6 năm 1815. Ông được biết đến như một trong những nhà lãnh đạo quân sự vĩ đại nhất thế giới. (xem thêm tại đây http://vi.wikipedia.org/wiki/Napol%C3%A9on_Bonaparte)

https://thuviensach.vn

(3) Bastia: Bastia là một thị trấn của tỉnh Haute-Corse, thuộc vùng hành chính Corsica của nước Pháp, có dân số là 37.884 người (thời điểm 1999).

(xem bản đồ tại đây http://maps.google.com/maps?hl=en&cl...-8&sa=N&tab=wl)

(4) Đảo Elba: (tiếng Ý: Isola d'Elba) Đảo này là một trong ba đảo lớn nhất của Ý, sau Sicily và Sardinia (xem thêm tại đây http://en.wikipedia.org/wiki/Elba)

(5) Pakistan: tên chính thức Cộng hoà Hồi giáo Pakistan, là một quốc gia ở Nam Á (xem thêm tại đây http://vi.wikipedia.org/wiki/Pakistan)

https://thuviensach.vn

TOẢN THẠCH HOA

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 4

a giờ chiều tại khách sạn, ta liền bắt đầu hóa trang, sau khoảng một tiếng ta đã trở thành một người khác, nếu người ngoài nhìn vào sẽ thấy ta là một thương nhân mặt đầy vẻ mua bán.

Ta ra khỏi khách sạn rồi đi dạo một lúc. Đúng bốn giờ rưỡi, ta quay lại. Đến trước cửa khách sạn thì ta thấy có một tên phu khuân vác tay đang cầm một cây gậy trúc, trên cây gậy có buộc một bó dây thừng, đang đứng đó đi qua đi lại.

Tên phu khuân vác này chính là do Lê Minh Mai hóa trang thành nhưng ta lại không dám lên tiếng gọi nàng bởi vì nàng hóa trang thật sự quá giống một tên phu khuân vác, giống từ vẻ mặt đến vóc dáng! Thấy ta vừa lướt qua bên cạnh, nàng liền lên tiếng: "Tiên sinh, chúng ta xuất phát nào!"

Ta đưa mắt nhìn xung quanh một chút, thật khó nói có người theo dõi chúng ta hay không, sau đó ta cất bước theo nàng rời khỏi khách sạn.

Ta đã không ít lần đến Singapore này, tuy nhiên con đường mà Lê Minh Mai dẫn ta đi cho tới bây giờ ta cũng chưa từng biết. Không bao lâu sau, ta thậm chí không thể nhận ra mình đang ở khu vực nào nữa.

Nàng dẫn ta đi qua nhiều con hẻm nhỏ dơ bẩn, tại các hẻm nhỏ này, có mấy đứa trẻ đang chơi trò xếp thuyền giấy. Khoảng năm giờ, chúng ta đã đi tới một khu vực yên tĩnh, rồi đi tiếp mười phút nữa chúng ta đã đến được bờ biển, chỗ này có một cái cảng nhỏ, tại đó đang có mấy người phu khuân vác đang nói chuyện với nhau.

https://thuviensach.vn

Tại khu vực kho chứa hàng, ta thấy có không ít thùng hàng trống và nhiều thùng được đóng gói. Lúc này Lê Minh Mai đưa tay ra hiệu cho ta, sau đó chúng ta kiếm một ngồi gốc cây gần đó ngồi xuống.

Ta liếc nhìn đồng hồ một chút, nếu Tử Thần Hào tới đúng như dự định thì chúng ta vẫn còn bốn mươi phút nữa để diễn cái màn thương nhân này.

Ta nghĩ thời gian chờ đợi không dài lắm nhưng hy vọng không có chuyện ngoài dự đoán xảy ra trong thời gian này. Chúng ta ngồi xuống, mấy tên phu khuân vác đang cười nói đột nhiên đưa mắt nhìn về hướng chúng ta, sau đó có hai tên trong bọn chúng đi về phía chúng ta. Lê Minh Mai liền "a" một tiếng, nói "Vệ tiên sinh, chúng ta có một chút phiền toái rồi. Ta đã quên mấy tên phu khuân vác này cũng có chia địa bàn”

Khi đó, ta cũng nhìn ra tình hình không ổn, hai tên phu khuân vác người cao khoảng một thước sáu đi đến trước mặt chúng ta, hung hăng quát "Các ngươi đến đây làm gì?"

Ta chỉ phải cười khổ, nói "Huynh đệ, chúng ta đang đợi thuyền cập bến để lấy hàng".

Hai tên đó nghe xong càng hung hăng hơn, quát lớn “Tại sao ngươi lại dẫn người đến, phá quy cũ của chúng ta?" Bọn họ một mặt nói, một mặt đưa tay kéo tay áo, xem ra chuẩn bị động thủ.

Ta đưa mắt nhìn về phía cảng thì thấy còn khoảng tám chín tên tại đó đang hung hăng nhìn về phía chúng ta, rõ ràng trong đó có tên đầu sỏ. Ta chuyển thân đứng lên, đưa tay chụp lấy đầu hai tên đứng trước mặt, nói: "Huynh đệ, có chuyện gì ngồi xuống nói nào”

Lúc này, ta dụng nội lực phát ra khỏang năm thành ám kình nên hai tên này không muốn nghe lời cũng không được. Thân thể chúng từ từ quỵ xuống, trừng lớn đôi mắt nhìn ta, muốn nói gì đó nhưng không nói được.

https://thuviensach.vn

Đối với mấy tên côn đồ này ta không bao giờ khách khí. Thấy bọn chúng vừa quỵ xuống, ta liền cười hì hì nói "Hai ngươi không cần khẩn trương, chỉ là lần này thôi, lần sau chúng ta cũng sẽ không tới đây quấy rầy nữa!"

Hai tên đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ hoảng sợ, đứng dậy rồi chạy trở về với đồng bọn của chúng. Ta thấy chúng bàn bạc với nhau một hồi rồi tất cả bọn chúng đều nhặt mấy khúc cây lên, sau đó chạy đến chỗ chúng ta!

Lê Minh Mai thấp giọng nói "Còn ba mươi phút nữa Tử Thần Hào sẽ cập bến, trong thời gian này chúng ta phải chế phục bọn côn đồ này, nếu không tình hình sẽ thêm phức tạp"

Ta cũng cảm thấy thời gian trước mắt đang khẩn cấp, cho nên không thể tiết kiệm sức lực được. Chúng ta hai người trừng mắt nhìn chúng, ngay khi chúng ta vừa định ra tay thì đột nhiên có một tên say từ trong kho hàng bước ra, thân người hắn dơ bẩn, miệng nồng nặc hơi rượu. Hắn lảo đảo bước đến, rồi thân thể xiêu vẹo của hắn ngã vào ta. Ta đưa tay đẩy hắn một cái đã làm cho hắn văng ra bảy tám thước.

Hắn ngã xuống đất rồi lồm cồm bò dậy, trong miệng nói lảm nhảm "Em yêu, ta yêu em”, rồi cất đôi chân xiêu vẹo của hắn bước đi khỏi đó. Do tên say này làm trì hoãn thời gian nên mười một tên côn đồ cầm gậy đã chạy tới và bao vây chúng ta.

Ta và Lê Minh Mai đương nhiên không có để mấy tên này trong mắt nhưng thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, hơn nữa chúng ta lại không muốn làm tổn thương bọn chúng. Sau đó Lê Minh Mân thấp giọng nói "Vệ tiên sinh, điểm huyệt của bọn chúng, sau đó mang bọn chúng giấu trong mấy cái thùng hàng ở kho để tránh sinh chuyện”

https://thuviensach.vn

Ta vừa vặn cũng nghĩ tới biện pháp này, lúc này thì nghe đám phu khuân vác đó hét lớn "Đánh!"

Mười một tên tay cầm gậy xông về phía chúng ta đánh tới. Thân hình chúng ta liền chuyển động, dễ dàng tránh được. Ngay lúc chúng ta vừa phản công thì nghe được ngoài biển truyền đến tiếng máy thuyền, ngẩng đầu liếc nhìn, ta thấy Tử Thần Hào đang chạy tới. Với tốc độ như thế thì khoảng năm phút nữa nó đã có thể cập bến! Ta và Lê Minh Mai trong lòng liền khẩn trương, vốn Tử Thần Hào cập bến cũng không có chuyện gì lớn lao nhưng nếu vẫn dây dưa với đám côn đồ này thì khi nó cập bến, Tử Thần sẽ phát hiện ra chúng ta.

Chúng ta đưa mắt ra hiệu với nhau rồi xuất chiêu tấn công, điểm huyệt bốn tên đứng gần chúng ta nhất, bọn chúng liền cứng đơ người ngã xuống, nét mặt vẫn ngạc nhiên không thôi. Ta và Lê Minh Mai đang cố gắng nhanh chóng giải quyết mấy tên còn lại, thì lúc này Tử Thần Hào đã bắt đầu cập bến.

Ngay lúc đó, trong đầu ta liền nghĩ ra một biện pháp cho nên ta vội la lên "Lê tiểu thư, chúng ta hãy lợi dụng cuộc đấu với bọn côn đồ này để tiếp cận Tử Thần"

Lê Minh Mai gật đầu đồng ý, nàng lập tức cướp một cây gậy rồi quơ tứ phía. Tuy ta đã lấy hai tay che phần đầu nhưng trên người ta vẫn trúng hơn mười gậy của nàng. Ta té trên mặt đất, làm bộ lớn tiếng rên rỉ, song mắt vẫn nhìn về Tử Thần Hào, ta thấy có bốn người từ trên thuyền bước xuống.

Ta thuận tay lượm một cục đá rồi dùng sức một chút đập vào trán. Mấy đường gậy lúc nãy đánh vào ta tuy có lực nhưng không thể làm ta bị thương nhiều, lúc này ta tự đánh chính mình, lực cũng dùng hơi mạnh nên da trên trán nứt toạt, máu phun ra, miệng ta rên rỉ càng lúc càng lớn. Tuy nhiên lúc này ta đã nhìn thấy được tên đi đầu trong bốn người là Tử thần.

https://thuviensach.vn

Hắn vẫn như trước, tay cầm gậy, người vẫn mặc đồ tây thẳng băng, vẻ mặt ưu nhã. Đi phía sau hắn là Thạch Cúc!

Vẻ mặt của Thạch Cúc lúc này hết sức tiều tụy, đi phía sau nàng là hai tên thủ vệ, tay của hai tên này đều đút vào túi quần, ta thấy được có súng trong túi quần chúng.

Bốn người họ bước xuống thuyền vẫn tiếp tục tiến về phía trước. Lê Minh Mai hiện vẫn đang hỗn chiến cùng bọn côn đồ, chiến trường đã di chuyển chắn trước đường đi của bốn người họ. Ta lúc này cũng đã đứng lên tham gia vào cuộc chiến và cũng đã đến gần được bọn họ.

Mặc dù ta tự gây thương tích cho chính mình và Lê Minh Mai cũng không có lộ ra tuyệt kỹ gì nhưng tên Tử Thần vừa tiến đến gần nơi hỗn chiến đã lập tức dừng lại.

Ta vừa thấy thời cơ đã đến, vội đánh mấy tên côn đồ dạt ra một bên rồi dùng thân pháp "Tựu địa thập bát cổn" nhanh chóng phóng đến hai tên thủ vệ đứng bên cạnh Thạch Cúc, đồng thời tay của ta cũng rút dây nịt ra.

Sợi dây nịt này được thiết kế giống như một nhuyễn tiên (roi), làm bằng bạch kim, vừa mềm vừa nặng, là binh khí phòng thân của ta. Ta dùng thân pháp cực nhanh phóng tới bên hai tên thủ vệ, "vèo" một tiếng, tay ta đã xuất ra ngọn nhuyễn tiên, sử một chiêu "Nhất Tiễn Song Điêu” đánh vào hai tên đó.

Hai tên thủ vệ thấy ta phóng đến, đang định di chuyển rút súng bắn thì ta đã xuất chiêu, bọn họ tránh không kịp đành chịu đòn, "Binh binh" hai tiếng, chúng ngã xuống mặt đất, đồng thời tay bọn chúng cũng nổ súng. Vì bọn họ té ngửa ra nên súng bắn chỉa lên trời, không trúng ai.

Tiếng súng vang lên làm cho đám côn đồ khuân vác ngây người, chúng hét to một tiếng rồi lập tức tản ra! Tuy nhiên, Lê Minh Mai cũng

https://thuviensach.vn

không có đi cùng bọn chúng, trong tay vẫn múa gậy tấn công về phia Tử Thần.

Chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Trong lúc đó, Thạch Cúc cũng phát hiện được tình hình này đối với nàng rất có lợi. Nàng vội chuyển thân lui về sau một chút, không đợi hai tên đứng lên đã lợi dụng chiêu túc cân đả huyệt, đánh trúng "Thần đường huyệt" trước ngực hai tên thủ vệ.

Hai tên trúng chiêu không thể nhúc nhích, ta thấy vậy liền phóng đến định đoạt súng của bọn chúng thì bỗng nhiên nghe được một tiếng súng nổ vang lên. Ta vội quay đầu lại nhìn thì thấy Tử Thần đang chỉa đầu gậy về phía Lê Minh Mai, ngực phải của nàng đang chảy máu, nàng đã bị súng của Tử Thần bắn trúng.

Tuy nhiên Tử Thần chỉ còn một chân mà động tác cũng quá linh hoạt, thật là không thể nghĩ tới, khi hắn bắn trúng Lê Minh Mai xong liền nhanh chóng xoay người lại.

Tên Tử Thần này không hổ danh là có kỹ thuật bắn súng siêu tuyệt, hắn vừa xoay người lại đã nổ súng liền, và cũng không để ý tới súng có bắn trúng ta hay không liền di chuyển cước bộ về phía Thạch Cúc, tuy nhiên sau khi hắn nổ súng thì viên đạn đang bay đến ta với tốc độ cực nhanh.

Ta vội vàng đưa tay kéo tên thủ hạ bị điểm huyệt lên đỡ đường đạn, đạn ghim vào người hắn, sau đó ta quay về Thạch Cúc hét lớn "Chạy mau!"

Thân hình Thạch Cúc nhanh như chớp tránh sang bên, còn ta thì nằm sấp trên đất rồi lăn tới bên người Lê Minh Mai. Tử Thần vẫn đang chống cây gậy của hắn xuống đất dần áp sát về phía Thạch Cúc. Thân hình hai người họ nhanh chóng đã di chuyển về phía kho hàng và biến mất sau mấy thùng hàng. Ta hiện cũng không có khả năng đến giúp cho Thạch Cúc, vừa tiến đến bên người Lê Minh Mai, liền hỏi: "Lê tiểu thư, cô... "

https://thuviensach.vn

Lê Minh Mai xua xua tay, nói "Tiên sinh… mau đi giúp Thạch Cúc…"

Ta đỡ nàng dậy, nói "Ta tin cô ấy có thể chạy thoát được, thương thế của cô thế nào?

Nàng nhắm hai mắt lại, hơi thở có chút gấp gáp. Đột nhiên có ba tiếng súng liên tục vang lên, rồi có vài người từ Tử Thần Hào chạy lên bờ. Nhưng đúng vào lúc đó, tiếng kêu inh ỏi của của xe cảnh sát xa xa truyền tới.

Mấy tên chạy từ Tử Thần Hào vừa lên bờ, nghe được tiếng xe cảnh sát liền lập tức quay về thuyền. Lúc đó, ta thấy một tên trong bọn chúng đưa cổ tay lên, cuống quít hỏi "Thủ lĩnh, làm sao bây giờ?

Ta nhận ra đó dụng cụ truyền tín hiệu, dụng cụ này có thể liên lạc trong vòng ba km, hiển nhiên bọn thủ hạ dùng nó để thông báo và nhận mệnh lệnh của Tử Thần. Ta đương nhiên không nghe được Tử Thần nói gì, nhưng trong khoảng thời gian cực ngắn Tử Thần Hào đã nổ máy chạy đi.

Tiếng xe cảnh sát đã càng lúc càng gần, ta vội vàng dìu Lê Minh Mai vào trong kho chứa hàng. Ta tìm được một thùng hàng trống, sau đó ta đặt Lê Minh Mai ngồi xuống rồi lấy thùng hàng chụp lên người hai chúng ta, tiếp đó ta thấp giọng nói "Lê tiểu thư, đừng lên tiếng nhé"

Lê Minh Mai gật đầu ra vẻ hiểu ý, ta thừa dịp xe cảnh sát còn chưa tới, xem xét vết thương cho nàng.

Nàng theo bản năng dãy dụa một chút rồi sau đó liền bất động. Ngồi trong thùng hàng nên ánh sáng không nhiều, tuy nhiên ta thấy ngực phải của nàng đang chảy máu ròng ròng. Ta cẩn thận mở áo của nàng ra rồi lấy từ trong người ta ra một bình thuốc nhỏ đổ vào vết thương của nàng. Nàng dường như chịu không nổi liền rên lên một tiếng, sau đó ngã dựa vào cánh tay của ta. Phương pháp cấp cứu kiểu này là tốt nhất nhưng cũng mang đến đau đớn không tả.

https://thuviensach.vn

Ta thấy nàng bị thương như vậy mà vẫn chịu được, trong lòng rất khâm phục nàng.

Từ khe hở của thùng hàng nhìn ra, ta thấy có hai chiếc xe cảnh sát đã đến và đậu lại, nhưng hiện trường lúc này đã không còn một bóng người. Cảnh sát ào ào xuống xe như gặp phải đại địch, sau một hồi tìm kiếm, may mà cũng không có phát hiện ra chúng ta, ta thấy một người cảnh sát cầm máy điện thoại thông báo tình hình cho cục cảnh sát.

Ta xoay lại, cẩn thận băng bó vết thương cho Lê Minh Mai, ta xé vạt áo của nàng để băng lại vết thương trên ngực phải. Lúc này lớp hóa trang trên mặt của nàng cũng đã phai đi, ngồi dựa vào ta.

Ta lại nhìn thoáng qua tình hình bên ngoài, rồi khẽ nói "Lê tiểu thư, cảnh sát e rằng sẽ không rời khỏi đây ngay đâu, cô thấy thế nào, chúng ta có cần lập tức đi tìm bác sĩ không?"

Nàng khép hờ đôi mắt, thấp giọng nói "Không cần…… không cần, ta …… muốn dựa vào …… anh ……"

Ta ngây người một chút, rồi dang hai tay ôm nàng, sau đó lại cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng. Ngay lúc đó, ta thấy trên khóe miệng nàng bỗng nhiên nở ra một nụ cười thần bí.

Ta hy vọng chúng ta có thể đợi được đến khi xe cảnh sát rời đi, nhưng ta thấy Lê Minh Mai hiện đang thở gấp, nghiêm trọng hơn là thân thể của nàng có chút co giật, nếu chờ đợi nữa thì thương thế của nàng sẽ trở nên trầm trọng và tệ hại hơn.

Ta đột nhiên nhớ lại trước kia từng nghe được một câu chuyện về một tên cướp, hắn bị thương trong lúc bắn nhau với cảnh sát rồi sau đó hắn đã chạy thóat được nhưng trong mấy tiếng liền hắn không kiếm được một người bác sĩ nào để chữa trị vết thương. Hắn liền đầu thú để cảnh sát đưa hắn vào bệnh viện chữa trị, sau khi xử lý vết thương xong, hắn liền tìm

https://thuviensach.vn

cách trốn khỏi bệnh viện. Lúc này ta chỉ có thể làm giống như thế thì tính mạng của Lê Minh Mai mới có thể được cứu lại.

Mặc dù làm vậy, ta và Lê Minh Mai sẽ gặp không ít phiền tóai, nhưng vì thương thế của nàng ngày càng tệ hại hơn, với ta hiện giờ tính mạng của nàng là quan trọng nhất.

Ta đem ý định của ta nói cho nàng nghe, nàng nghe xong lắc đầu nói "Không, Vệ tiên sinh, đừng nên khinh động đến cảnh sát”

Ta vội la lên "Vậy thương thế của cô -"

Nàng thở dài một hơi nói "Anh đi trước đi, để ta lại chỗ này được rồi”

Hiện tại trời đã tối sầm. Lúc này trong đầu ta bỗng dưng nảy ra một biện pháp tốt có thể thoát thân, ta liền đặt Lê Minh Mai xuống rồi từ từ dỡ thùng hàng đang che chúng ta lên. Ta chui ra rồi chậm rãi di động ra xa khoảng hai ba thước, ta đá vào một thùng hàng, âm thanh "rầm" vang lên rồi ta vội núp vào sau mấy cái thùng hàng khác.

Hai người cảnh sát nghe tiếng động liền cầm đèn pin chiếu tới, sau đó họ bước đến xem xét xung quanh. Thừa dịp bọn họ quay lưng lại, ta liền rời khỏi chỗ núp rồi nhanh chóng ra tay điểm huyệt bọn họ.

Đối với ta thì đây là lần đầu tiên ta làm thế với cảnh sát. Mặc dù ta chẳng phải là chánh nhân quân tử gì nhưng cũng có chút ít quan hệ tốt với cảnh sát, ta luôn trợ giúp cho bọn họ không bằng vật chất thì cũng bằng sức lực.

Vì ta cho rằng mỗi nhân viên cảnh sát đều dùng tính mạng của họ để đổi lấy sự an tòan của xã hội, họ đáng được kính trọng.

Nhưng lần này cũng là bất đắc dĩ cho nên ta không thể làm gì khác hơn. Ta đem bọn họ để vào một cái thùng hàng trống rồi cởi đồng phục

https://thuviensach.vn

cảnh sát của họ ra mặc vào cho ta và Lê Minh Mai, tiếp đó ta dìu nàng ra đi ra khỏi kho hàng.

Khoảng năm phút sau, chúng ta đã rời khỏi đó. Thương thế của Lê Minh Mai càng ngày càng không ổn, cả người nàng lúc này hoàn toàn dựa vào ta.

Ngay lúc này đột nhiên có một chiếc taxi chạy tới dừng trước mặt chúng ta. Tài xế kéo kính xe xuống hỏi "Có đi xe không?”

Ta cầu còn không được, lập tức đưa tay mở cửa xe. Tuy nhiên, trong nháy mắt ta đột nhiên nghĩ lại, tại sao tên tài xế taxi này lại hỏi cảnh sát đi xe không mà không có chút ngạc nhiên nào? Phải biết lúc này trên người của ta và Lê Minh Mai đang mặt đồng phục cảnh sát.

Ta lập tức muốn xoay người ôm Lê Minh Mai bỏ chạy thì ở phía sau cốp xe nhảy ra hai người, trong đó ta nhận ra một người, đó là bác sĩ Thái đã từng chữa thương cho ta, còn tên kia thì người cao lớn trông như vệ sĩ, trong tay hắn có súng.

Bác sĩ Thái nhìn ta cười hì hì nói "Lên xe đi, thủ lĩnh đã chờ anh lâu rồi”

Dưới uy hiếp của súng, ta đành phải dìu Lê Minh Mai vào ngồi ở sau xe! Ta vốn nghĩ chỉ cần Thạch Cúc có thể chạy thoát thì cho dù chúng ta có bị gì đi chăng nữa, chúng ta cũng đã thắng ván bài này. Tuy nhiên ta đã đánh giá Tử Thần quá thấp, hắn quá cao tay, chúng ta thua!

Nếu Thạch Cúc hiện cũng không có thoát khỏi tay của Tử Thần thì ván bài này chúng ta thua càng thảm hại hơn, quả thực là binh bại như núi đổ.

Bác sĩ Thái cũng ngồi ở sau xe với chúng ta. Hắn ngồi ở bên phải của Lê Minh Mai, lúc này tay hắn cầm tay của nàng ấy để bắt mạch và không

https://thuviensach.vn

ngừng lắc đầu. Ta thấy được tình hình như vậy liền vội vã hỏi "Thương thế của cô ấy thế nào?"

Bác sĩ Thái không trả lời ta, hắn chỉ giục tên tài xế "Chạy nhanh đi!", mặt khác lại tự lẩm bẩm "Thủ lĩnh thật sự đúng là cao thâm khó lường, làm thế nào ông ta lại biết được là hai người này nhỉ?”

Lê Minh Mai vẫn nhắm chặt hai mắt, không mở miệng, tay nàng nắm chặt lấy tay của ta.

Ta thật sự không kềm chế được nữa, đưa tay chụp mạnh lấy tay bác sĩ Thái, hỏi lớn "Thương thế của cô ấy thế nào?"

Bác sĩ Thái thở dài một tiếng, nói "Đừng lo, nơi của chúng ta được trang bị các thiết bị y tế tối tân nhất có thể cứu cô ấy, tuy nhiên trong vòng mấy ngày tới không nên để cô ta bị chuyện gì đả kích là được rồi. Vệ tiên sinh, anh cũng nên bình tĩnh lại đi"

Ta nghe được thương thế của Lê Minh Mai không có nguy hiểm đến tính mạng nên trong lòng thở phào, dù sao cũng chạy không thoát, thôi thì đành tới đâu hay tới đó. Ta liền ngã người tựa lưng vào ghế xe nghỉ ngơi một chút.

Không bao lâu sau, chiếc xe đã chở chúng ta tới một ngôi miếu nhỏ, hình như cái miếu này bỏ hoang, ta nghĩ như thế khi nhìn thấy miếu quá dơ bẩn và mấy cánh cửa đã hư nát nằm đó. Ta không hiểu được tại sao Tử Thần lại chọn chỗ này làm nơi trú ngụ.

Xe dừng lại trước cửa miếu, ta nhìn qua kính thấy có vài tên từ trong miếu bước ra, trong tay đều cầm súng. Chúng đi tới và mở cửa xe. Nếu ta muốn chạy trốn thì lúc này là cơ hội tốt nhất cũng là cơ hội cuối cùng.

Nhưng không biết tại sao trong đầu ta lúc này lại không có ý nghĩ muốn chạy trốn.

https://thuviensach.vn

Ta không muốn trốn vì hai nguyên nhân. Thứ nhất là vì Lê Minh Mai hiện đang bị thương nặng, ta không muốn nàng có chuyện gì xảy ra (ta không rõ tại sao trong lòng ta lại lo lắng cho nàng như thế). Thứ hai là ta muốn tìm hiểu tung tích của Thạch Cúc, nàng đang ở đâu?

Hai tên thủ hạ chỉa súng vào người của ta, hai tên khác thì dìu Lê Minh Mai, áp giải chúng ta vào trong miếu. Chỉ trong chốc lát, chúng ta đã bước vào trong. Bên trong ta quan sát thấy có mấy gian phòng nằm ở phía sau, cái nào cũng hết sức dơ bẩn và tàn tạ. Trước cửa một gian phòng ở giữa, có một người mặt đồ tây đang đứng đó.

Vẻ mặt tên này cực kỳ ưu nhã, vừa nhìn thấy ta, hắn liền khom lưng một chút ra vẻ chào hỏi, nói "Hoan nghênh Vệ tiên sinh đến thăm tệ xá!"

Đó là Tử Thần. Trên mặt hắn hiện lên nét đùa cợt.

Ta tiến lên phía trước một bước rồi nói "Lê tiểu thư đang bị trọng thương, nơi này có thể chữa trị cho cô ta không?”

Tử Thần mỉm cười nói "Vệ tiên sinh, mời ông đến đây xem, đừng nôn nóng như thế chứ."

Hắn nghiêng người ra dấu cho ta đi vào gian phòng, khi bước vào ta liền ngẩn người vì ngạc nhiên.

Trong trí tưởng tượng của ta, mấy gian phòng này bề ngoài tàn tạ và dơ bẩn vậy đương nhiên bên trong cũng không khác gì. Ta thật không ngờ bên trong gian phòng lại đẹp đẽ và lộng lẫy đến khó có thể tin! Bốn bức tường đều treo rèm vải nhung màu tím hồng bao phủ, một bộ ghế sofa màu trắng đặt xung quanh một cái bàn đá hoa cương, ánh đèn nhu hòa, thảm dày trải rộng, thật không khác gì so với loại phòng trong một khách sạn tốt nhất trên thế giới!

https://thuviensach.vn

Khi ta đã bước vào phòng, Tử Thần liền ở bên ngoài hạ lệnh "Bác sĩ Thái, ông mau đi xem thương thế của Lê tiểu thư, nàng ấy…… không được phép chết! Còn những người khác thì lui ra đi, ta muốn cùng Vệ tiên sinh đàm đạo một chút!" Hai tên thủ vệ theo sau ta liền gật đầu một cái rồi lui ra, chờ Tử Thần bước vào rồi chúng đóng cửa lại.

Tử Thần đưa tay làm ra cử chỉ mời mọc nói "Vệ tiên sinh, mời ngồi"

Ta nhìn xung quanh một chút rồi ngồi xuống hỏi "Thạch cúc ở đâu?"

Tử Thần cười nói "Cô ấy đang ở bên cạnh phòng này, nhưng tiên sinh không cần gọi vì nơi này dù có bom nổ mạnh bên ngoài cũng không nghe được đâu"

Ta nghe xong liền lấy tay khỏ khỏ trên tường mấy cái, vừa nghe được âm thanh phát ra, ta liền biết mấy bức tường sau tấm màn được làm bằng đồng!

Ta lạnh lùng lên tiếng "Ông định làm gì hai nàng ấy?”

Tử Thần ngồi xuống, thở dài một hơi nói "Muốn ta đối xử các nàng ra sao, điều này là do tiên sinh quyết định!"

Ta nhìn hắn, cũng không mở miệng trả lời. Tử Thần đột nhiên lại thở dài một hơi rồi nói "Vệ tiên sinh, ba người các ông, mặc dù đều rơi vào trong tay ta nhưng lại mang đến cho ta sự đả kích quá lớn, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng gặp qua điều như vậy”

Ta không rõ hắn muốn nói cái gì, sau đó giọng của hắn lại thêm âm trầm nói tiếp "Minh Mai …… nàng cũng …… ôi!"

Ta cho dù là đứa ngu thì lúc này cũng đã nhìn ra được tâm ý của hắn. Ta thật nghĩ không ra, một tên cường đạo như Tử Thần khi yêu cũng biết thở dài như vậy!

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên, người hắn yêu là Lê Minh Mai nhưng chỉ sợ cho đến giờ hắn cũng chưa thổ lộ tình cảm của hắn cho cô ấy biết. Hiện tại, Lê Minh Mai cùng hợp tác với ta chống đối hắn và đem lại cho hắn một đả kích lớn, hắn đang ám chỉ điều này!

Ta lập tức lắc đầu nói "Ông sai rồi, ta làm sao có đủ năng lực để khiến cho Lê tiểu thư chống lại ông?"

Tử Thần nghe xong dường như rất giận dữ qúat lên "Vậy là ai? Là ai có khả năng đó?"

Ta trầm giọng nói "Thạch Cúc!"

Tử Thần lập tức nói ngay "Tiên sinh nói bậy rồi, cho tới bây giờ Thạch Cúc cũng chưa từng gặp qua Lê Minh Mai đấy!"

Ta cười ha hả nói "Ta thật không ngờ ông lại ngu xuẩn như vậy”

Tử Thần nghe xong ngây người, chân mày nhíu lại, một lát sau, lại lên tiếng hỏi "Hai người ấy …… là chị em?"

"Không phải, là mẹ con!" Ta trả lời ngắn gọn và dứt khoát.

"Mẹ con!" Cả người Tử Thần dường như nhảy dựng lên, hắn bị kích động và đi tới đi lui trong phòng, miệng không ngừng lẩm bẩm "Là mẹ con sao? Không phải! Không có khả năng đó”. Sau đó hắn quay đầu lại nhìn ta, hung hăng nói "Tiên sinh nói láo"

Ta chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn hắn, lúc này nét mặt hắn biến đổi không ngừng, ngay cả cái kính đeo cũng có phần động đậy, đó là nét mặt của một tên côn đồ thứ thiệt! Nhưng không lâu sau, vẻ mặt của hắn bình ổn lại, hắn nói "Vậy chồng của cô ấy là ai?"

https://thuviensach.vn

Ta lắc đầu nói "Ta không biết, nhưng Thạch Cúc đúng là con gái của cô ấy, ông không thấy hai người quá giống nhau sao?"

Tử Thần chán nản ngồi xuống, nói "Ôi, ta đáng lẽ phải nhìn ra rồi”

Ta mỉm cười nói "Quan tâm tất loạn, Tử Thần tiên sinh,trong lòng ông kỳ thực đang rất loạn đó!"

Tử Thần đột nhiên ngẩng đầu lên nói "Được rồi Vệ tiên sinh, chúng ta không bàn chuyện này nữa, ông mau giao tấm bản đồ đó ra đây? "

Hắn chuyển đề tài quá nhanh làm ta giật mình. Hắn trấn định nói "tiên sinh không cần hỏi tại sao ta biết được điều đó, nếu bản đồ thật sự nằm tại ngân hàng thì Lê Minh mai ít ra cũng biết ta tuyệt sẽ không làm hại Thạch Cúc và đã không ra tay cứu người. Hai người đến cứu Thạch Cúc thì ta liền biết được Thạch Cúc đã nói dối. Cô ấy đã đem tấm bản đồ đó giao cho tiên sinh. Ta bị các ngươi đùa cợt một lần nhưng ta tin chắc bản đồ đang ở trong tay tiên sinh. Ta không muốn cùng tiên sinh động tay động chân, tiên sinh hãy mau đem tấm bản đồ giao ra đây". Nghe hắn nói xong, ta thật không biết trả lời như thế nào !

Tử Thần lại nói tiếp "Vệ tiên sinh, đánh bạc thì có thắng có thua chứ không ai có thể thắng hoài cả. Tiên sinh mau đem tấm bản đồ giao ra đây, ta tuyệt đối đảm bảo an tòan cho ba người"

Đây là một cái giá rất hấp dẫn, cả ba người chúng ta đều an tòan và tự do, tuy tấm bản đồ đó có liên quan đến ba trăm triệu mỹ kim nhưng so với tính mạng của ba người thì đương nhiên nó không bằng.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói "Điều kiện của ông ta có thể suy nghĩ nhưng ông hắn cũng biết ta không phải là chủ nhân của tấm bản đồ đó”

Tử Thần lạnh lùng nói "Vệ tiên sinh, nếu như tiên sinh còn do dự nữa thì ta bắt buộc phải động thủ đó". Hắn đứng lên, đưa tay kéo tấm rèm che

https://thuviensach.vn

phủ một bức tường trong phòng, ta liền nhìn thấy có bốn người tây dương đang đứng tại đó. Bốn tên này vừa nhìn qua ta đã biết đó là bốn cao thủ quyền anh.

Tử Thần lại đưa tay kéo tấm rèm ở một bức tường khác, ta lại thấy có bốn tên đứng ở đó. Trong bốn tên này ta nhận biết được ba tên, đó là ba tên cao thủ họ Đường trong giới giang hồ, nhắc tới "Đường môn phục hổ chưởng" thì hiếm có ai mà không biết chúng. Đứng kế bên ba tên họ Đường là một tên vẻ mặt cổ quái, tuy nhiên ta không biết hắn, nhưng nhìn vào huyệt Thái Dương của hắn có chút lồi lên, ta biết tên này là cao thủ về nội gia khí công! Ta vốn có ý định tấn công Tử Thần nhưng vừa nhìn thấy tám tên này, ta liền không còn ý nghĩ chống cự nữa. Ta lấy lại bình tĩnh nói "Không sai, bản đồ đang trong tay của ta nhưng ông đoán ta có ngu mà mang theo trên người không?”

Tử Thần lạnh lùng cười, đưa tay vẫy ra hiệu cho tám tên đó, tám tên liền đồng loạt bước tới hai bước. Lúc này ta lớn tiếng quát "Đường lão đại, các ngươi muốn làm khó ta sao?”.

Ba tên họ Đường nghe xong liền ngẩn người ra, ta nhân lúc này đã phóng đến bốn tên tây dương, tấn công chúng.

Bốn tên tây dương liền lập tức tung quyền, quyền phong ào ào bay về phía ta. Ta căn bản không có để mấy tên này trong mắt, quyền bay thẳng đến ta, trong phút chốc ta cúi người xuống, hai tay xuất trảo chụp vào chân của hai tên tây dương, hất bọn chúng ngã về phía sau. Tiếp đó ta liền xoay người lại với ý định phóng đến tấn công Tử Thần nhưng đột nhiên có một luồng kình phong bay đến sau lưng ta!

Nghe tiếng gió ta đã đoán biết kẻ ra tay là cao thủ tập kích ta, ta liền dùng tay trái đưa lên đón đỡ thì trong phút chốc luồng kình phong lại hướng về bên phải của ta. Đối phương biến chiêu nhanh như điện quả thật là nằm ngoài dự liệu của ta, ta còn chưa kịp né tránh thì bỗng nhiên trước

https://thuviensach.vn

ngực ta trúng "Bụp bụp” hai quyền, thân thể ta ngã về phía sau, trong lúc đó ta đã thấy rõ, tên đánh lén ta là cái tên có vẻ mặt cổ quái khi nãy!

Thân thể ta mặc dù đã ê ẩm nhưng lực chống cự của ta vẫn còn, lúc ta chuẩn bị đứng lên phản công thì mắt ta cũng để ý thấy Tử Thần đang nhàn nhã đưa tay lấy ra một điếu xì gà đưa lên miệng, còn tên vẻ mặt quái đản không biết từ khi nào đã đến ngay bên cạnh ta, nhân lúc ta chưa thể phản ứng thì hắn đã xuất trảo chụp vào vai ta, thấy vậy ta cũng xuất trảo tấn công vào mạch môn(1) của hắn.

Một trảo này của ta xuất ra bất thình lình, có là quỷ thần cũng không đỡ được cho nên đối phương làm sao có thể tránh né, tuy nhiên tên mặt quái đản kia có tu vi võ học cao cường ngoài sự dự đoán của ta. Ngay lúc ta xuất một trảo phản công hắn thì tay hắn lập tức co lại rồi chuyển hướng chụp vào mạch môn của ta! Trảo của hắn nhanh như gió, cho nên mạch môn của ta đã bị hắn bắt được, thân thể ta không tự chủ được bị hắn kéo đứng lên! Trong lúc đó bốn tên tây dương nhân lúc ta bị kềm chế liền xuất quyền đấm vào bụng và lưng ta.

Do mạch môn ta bị chế ngự nên không thể vận khí kháng lực, bốn quyền xuất ra đánh vào ta khiến ta thấy trước mặt dường như có rất nhiều tinh tú, đau muốn ngất đi!

Bốn tên cao thủ quyền anh tây dương dường như xem ta là bao cát tập đấm của chúng, cứ hết cú này đến cú khác thay phiên đấm vào ta, ta đau đến nỗi không thể ra tiếng. Trong lúc này có một tên đến sát bên ta, thừa dịp đó ta giơ chân lên đạp một cái vào bụng hắn!

Hắn kêu lên một tiếng, tiếng kêu giống như heo bị chọc tiết, rồi ôm lấy bụng, đầu chảy đầy mồ hôi, đau đến nỗi bò lăn dưới đất. Ba tên tây dương còn lại vừa thấy đồng bọn chịu thiệt, rất là tức giận, gào lên một tiếng, liền vung tay đánh tới.

https://thuviensach.vn

Trong lòng ta biết nếu như lại bị ăn thêm ba quả đấm này của chúng nữa thì chỉ sợ ta sẽ lập tức hôn mê, ngay lúc này ta đang muốn lên tiếng kêu Tử Thần ngăn chặn bọn họ thì không ngờ Tử Thần đã vung cây gậy lên, hét "Dừng tay!" Ba tên tây dương kia liền vội lùi ra, còn cái tên âm dương quái đản khống chế ta thì chỉ cười lạnh một tiếng.

Hắn vung tay mạnh một cái làm ta văng lên chiếc ghế sofa cách đó năm sáu mét.

Thân thể ta hiện giờ quả thực mềm như bún, ngoại trừ việc hít thở thì không thể làm gì được cả.

Tử Thần lạnh lùng nói "Vệ tiên sinh, hãy giao tấm bản đồ đó ra đây”

Ta lấy hơi thốt lên "Nếu ta giao ra tấm bản đồ thì ba người chúng ta có được an toàn hay không?”

Tử Thần nghe xong, nét mặt dường như có chút giận dữ nói "Có thể."

Đương nhiên, ta biết thực tế hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta nhưng trước mắt nếu chúng ta có thể thoát khỏi đây thì có thể chơi trò dài ngắn với hắn. Lúc hắn có được bản đồ trong tay rồi thì đương nhiên sẽ lập tức đến đảo Corsica để tìm kiếm bảo tàng, khi đó chúng ta cũng có thể có được một thời gian an toàn. Vì vậy việc an toàn thoát khỏi đây là trên hết, hơn nữa trong tình hình này ta vốn không còn năng lực bảo vệ bản đồ nữa. Mặc dù nó được đặt trong người ta nhưng nếu muốn, Tử Thần vẫn có thể đánh ta ngất xỉu rồi lục soát, hắn sẽ có được nó thôi.

Lúc này ta thật hối hận khi không chịu xem mấy dòng chữ ghi phía sau tấm bản đồ, bây giờ thì không còn cơ hội nữa rồi.

Ta suy nghĩ một hồi lâu rồi lên tiếng "Được, ta có thể giao bản đồ cho ông nhưng trước tiên ta muốn gặp Thạch Cúc và Lê Minh Mai, sau đó tận mắt thấy được họ an toàn rời khỏi đây”

https://thuviensach.vn

Nét mặt của Tử Thần không chút biểu tình, hắn đưa mắt nhìn ta một hồi lâu rồi quay đầu lại ra lệnh "Mời Lê tiểu thư và Thạch tiểu thư đến đây!"

Một tên thủ vệ lên tiếng vâng lệnh. Không bao lâu sau, có hai tên áp giải Thạch Cúc đi đến.

Thạch Cúc vừa nhìn thấy ta, đầu tiên là hiện lên vẻ kinh ngạc, kế tiếp nàng ấy phẫn nộ rồi lập tức quay đầu đi chỗ khác không nhìn ta.

"Thạch tiểu thư," Ta lên tiếng gọi nàng.

"Hừ," Nàng chỉ hừ một tiếng xem như trả lời ta.

"Thạch tiểu thư," ta cố gắng nói "cô hãy cùng Lê tiểu thư rời khỏi nơi này đi. Lê tiểu thư đang bị thương, xin cô hãy chiếu cố cô ấy dùm"

Thạch Cúc nghe xong quay đầu lại, lửa giận từ trong mắt bắn ra bốn phía, đi đến trước người ta, đột nhiên nàng quắc mắt nhìn chằm chằm ta, ta có thể thấy được nàng đang khinh bỉ ta vô cùng.

Ta vội vàng nói "Thạch tiểu thư, cô..."

Nàng lập tức nói ngay "Đừng nói nữa, ta đã nhìn lầm người, thật là có mắt như mù”

Ta thở dài một hơi, Tử Thần lúc này nở một nụ cười, hỏi ta "Vệ tiên sinh, tiên sinh nghĩ ta phải trả tự do cho Thạch tiểu thư như thế nào đây?”

Ta suy nghĩ rồi nói "Ông cho người đưa cô ấy đến khách sạn này, đưa lá thư của ta cho người quản lý ở đó, bao nhiêu đó là được”. Khách sạn mà ta yêu cầu Tử Thần đưa Thạch Cúc đến đó là nơi ta đang ở, quản lý ở đó là bạn tốt của ta.

https://thuviensach.vn

Tử Thần nói "Được, hãy đưa Thạch tiểu đi đi". Hai tên thủ vệ lại áp giải Thạch Cúc ra ngoài. Vừa bước tới cửa, Thạch Cúc đột nhiên quay đầu lại, hung hăng mắng ta "Đồ hèn nhát"

Thạch Cúc mắng làm ta cảm thấy thống khổ vô cùng, ta vội nhắm mắt lại. Mặc dù chỉ có vài chữ nhưng lại đả kích quá nặng đối với ta. Ta mà là kẻ hèn nhát sao? Ta tự hỏi tuyệt đối không phải nhưng bởi vì ta muốn cứu Thạch Cúc nên bị nàng mắng là kẻ hèn nhát.

Khi ta mở mắt ra thì thấy được Lê Minh Mai đang ngồi trên xe lăn được bác sĩ Thái đẩy đến.

Vẻ mặt của nàng vô cùng tái nhợt, đôi mắt vô thần, đầu hơi gục xuống. Khi nhìn thấy được ta nàng mới ngẩng đầu lên.

Ta nhìn Tử Thần, mặc dù vẻ mặt của hắn đang rất bình tĩnh nhưng lại không che dấu được sự kích động trong tâm của hắn.

"Minh Mai," Tử Thần mở miệng "việc hợp tác của chúng ta xem như đã kết thúc rồi"

Lê Minh Mai cố gắng nhoẻn miệng cười nói "Chúng ta đâu có hợp tác gì đâu"

Tử Thần quay đầu đi, cười ha ha nói "Không sao! Không sao! Hiện tại chỉ mong cô sớm ngày hồi phục. Bác sĩ Thái, ông hãy mau đưa nàng đến bệnh viện tốt nhất trong thành phố để dưỡng thương đi"

Vẻ mặt của Lê Minh Mai hiện lên thần sắc kinh ngạc, rồi đột nhiên nàng nhìn về hướng ta "Anh..."

Ta nhún vai nói "Lê tiểu thư, trước tiên cô hãy rời khỏi nơi này rồi hãy nói sau". Môi của Lê Minh Mai động đậy dường như là muốn nói với ta cái gì đó nhưng rốt cục cũng không có lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Ta quay đầu đi tỏ ý không muốn nói chuyện nữa, Lê Minh Mai lại được đẩy ra ngoài, trong phòng trở nên yên tĩnh. Khoảng nửa tiếng sau, một tên thủ hạ đi vào đưa lá thư của người quản lý khách sạn và tờ hóa đơn tính tiền thuốc cho ta, điều này chứng tỏ Lê Minh Mai và Thạch Cúc đã an toàn thoát khỏi ma chưởng của Tử Thần.

Trong khoảng nửa tiếng này, ta cố gắng điều hòa chân khí trong cơ thể, đau đớn trên người cũng đã giảm bớt bảy tám phần, ta hướng nhìn tên âm dương quái đản liếc mắt rồi nói "Xin hỏi bằng hữu là ai?"

Hắn miễn cưỡng trả lời "Không dám, tại hạ họ Thiệu, tên là Thanh Tuyền."

Ta vừa nghe ba chữ Thiệu Thanh Tuyền, liền lấy làm kinh hãi nói "Thì ra là truyền nhân duy nhất của "Bảy mươi hai lộ ưng trảo pháp".

Thiệu Thanh Tuyền nói với vẻ mặt dương dương tự đắc "Không dám. Vừa rồi, một trảo đó có tên là 'Thương Ưng Bác Thỏ'!"

Ta nghe ra trong lời nói của hắn có ý khi dễ ta, ta liền quay đầu nhìn về Tử Thần nói "Dưới tay ông quả thật có quá nhiều kỳ nhân dị sĩ, ngay cả Thiệu tiên sinh đây cũng đầu quân dưới trướng! Vừa rồi ta đã thua dưới tay Thiệu tiên sinh nhưng ta vẫn hy vọng chút nữa có thể cùng Thiệu Thanh Tuyền tiên sinh đây trao đổi và lãnh giáo một chút!"

Ta hướng Thiệu Thanh Tuyền khiêu chiến, nhưng lại nói với Tử Thần, đương nhiên là cố ý xem thường hắn. Sắc mặt của Thiệu Thanh Tuyền lúc này hết sức tức giận. Vừa rồi, ta thua dưới tay hắn là do hắn xuất chiêu tập kích đánh lén, tuy nhiên "Bảy mươi hai lộ ưng trảo pháp" của hắn cũng không phải tầm thường, môn võ công này từ thời nhà Minh tới giờ chỉ nhất mạch đơn truyền. Cho đến nay, ngoại trừ Thiệu Thanh Tuyền ra thì không người nào biết. Võ lâm tương truyền rằng Tam Tương Đại Hiệp Liễu Sâm Nghiêm là thúc phụ (chú ruột) của tên Thiệu Thanh Tuyền này.

https://thuviensach.vn

Thúc phụ của Thiệu Thanh Tuyền không có con nên mới đem "Bảy mươi hai lộ ưng trảo pháp" này truyền cho hắn. Với ta, cho dù cùng hắn một đối một cũng không có nắm chắc phần thắng cho lắm!

Tử Thần cười nói "Tiên sinh hãy đem bản đồ giao ra đây trước rồi nói chuyện sau”

Ta đưa tay vào bên trong cái túi bí mật trong quần dài lấy ra cái túi ny lông giao cho Tử Thần. Hắn tiếp lấy rồi nhìn vào, sắc mặt liền biến đổi!

Sắc mặt của Tử Thần đột nhiên trở nên khó coi làm ta cũng cảm thấy là lạ. Ta liền cẩn thận lấy cái túi ny lông trên tay hắn xem xét, vừa nhìn vào bên trong, ngay cả ta cũng không khỏi hoảng sợ! Trong cái túi không còn gì cả, chỉ có một miếng vải hồng.

Ta chưa kịp hiểu được sự việc như thế nào thì Tử Thần đã nổi cơn thịnh nộ, giựt lại cái túi từ trên tay ta rồi rút miếng vải hồng ra. Ta cố gắng đưa mắt nhìn thì thấy trên đó viết mấy chữ. Tử Thần nhìn qua rồi đột nhiên cười ha hả.

Tử Thần hỉ nộ vô thường làm cho ta thật không thể nào hiểu nổi con người của hắn. Lúc này, hắn lại lên tiếng "Vệ tiên sinh, tiên sinh muốn săn nhạn nhưng nhạn đã bay mất rồi"

Ta vội vàng hỏi lại "Ông muốn nói gì?"

Tử Thần quăng miếng vải hồng cho ta, khi ta lấy được và nhìn vào thì cũng không khỏi ngây người.

Chỉ thấy trên đó viết hai hàng chữ ""Chỗ cất dấu tuy xảo diệu nhưng vẫn khó thoát khỏi mắt ta, tiện tay mượn đi để mua cơn say qua ngày. Chớ lấy làm lạ! Chớ lấy làm lạ!" Phía dưới cũng không có ký tên ai viết, nhưng có vẽ một bàn tay người. Ta ngây người một hồi lâu rồi đột nhiên nhớ tới cái tên say rượu tại cảng tàu.

https://thuviensach.vn

Ta vừa nhớ tới hắn liền đứng lên dậm chân mạnh một cái, nói lớn "Thần thâu (thần trộm) Tiễn Thất Thủ!"

Tử Thần vẫn cười không dứt, tiếp đó quay đầu lại phân phó cho ba huynh đệ họ Đường "Mau đi tìm Tiễn Thất Thủ, hỏi hắn muốn bao nhiêu tiền!"

Ta cảm thấy chán nản ngồi phịch xuống ghế sofa, giang hồ thật là tàng long ngọa hổ, nhân tài vô số thật là không thể tưởng tượng. Ta tuy thua dưới tay của Tử Thần nhưng cũng là thua đường đường chính chính, nhưng tấm bản đồ bị người khác lấy đi trước mắt mà ta thật không hay biết gì, thật mất mặt!

Kỳ thật nếu ta cẩn thận một chút thì đã nghĩ ra tên say đó đã cố ý đụng vào ta. Tuy nhiên lúc đó ta làm sao có thể nghĩ đến là Thần Thâu Tiễn Thất Thủ với thiết thuật đã đạt đến cảnh giới "Sáu mươi ba Linh" lại ở Singapore này.

Cái tên Tiễn Thất Thủ này, ta tin nếu đã từng là người kiếm cơm bằng nghề này thì không ai không biết đến hắn (bao gồm cả những người đang hoạt động và đã gác kiếm). Vị sư tổ của nghề ngày là Mạnh A Tam, sống vào thời Ung Chính triều đại nhà Thanh. Ông ta được mệnh danh là thiên tài duy nhất từ trước đến nay, trình độ nghe nói đã đạt tới "Sáu mươi sáu Linh"!

Ta xin giải thích một chút về “Linh”, nó cũng giống như “Đoạn” của Nhu Đạo Nhật Bổn dùng để phân chia công phu cao thấp, tiêu chuẩn của người luyện võ. Về thiết thuật (nghệ thuật móc túi - ^^) thì mỗi đệ tử khi bái sư học nghệ đều phải đáp ứng đầy đủ các điều kiện của nó như: cẩn thận, gan lớn, mắt sáng, tay nhanh, tuy nhiên điều quan trọng và xảo diệu nhất là làm cho người khác không chú ý đến mình, đây tuyệt không phải là chuyện đơn giản – do đó mỗi đệ tử nhập môn đều được luyện tập với người gỗ trước.

https://thuviensach.vn

Người gỗ này được làm giống người bình thường, có thể cửa động được. Người gỗ được treo ở giữa không trung, được mặc quần áo, trong thân có đeo một cái chuông đồng. Theo đẳng cấp tăng lên thì chuông sẽ càng nhiều lên, từ một đến sáu mươi ba cái chuông. Khi luyện tập phải ra tay lấy đồ trong người của người gỗ không được để chuông phát ra tiếng động, đạt tới trình độ cao nhất đó là "sáu mươi ba linh". Đệ tử bình thường có thể đạt được ngũ (năm) linh, lục (sáu) linh trình độ thì đã là cao thủ trong giới rồi. Ngay cả chính ta cũng có tu luyện thiết thuật này khi ta khoảng mười bảy mười tám tuổi. Ta chỉ luyện tới thất (bảy) linh mà thôi, sau đó không thể nào tiến bộ thêm nữa.

Thật ra lúc này trong lòng ta rất xấu hổ và lo lắng không biết Tử Thần sẽ làm gì khi biết được tấm bản đồ không còn trong người của ta! Tuy nhiên ta lại nghe Tử Thần nói "Vệ tiên sinh, tiên sinh có thể đi rồi. Tiễn Thất Thủ không biết đồ của hắn trộm có giá trị như thế nào đâu, vì vậy ta có thể mua lại của hắn!"

Khi Tử Thần nói mấy lời này, trong đầu ta liền nảy ra một ý! Trưởng bối của ba huynh đệ họ Đường cùng với sư trưởng của ta có quan hệ không tồi nên vừa rồi ta quát lên, ba người bọn họ liền không có tham gia vào vòng chiến, nếu ta lập tức tập kích bọn chúng thì có thể đoạt lại tấm bản đồ đó.

Vừa nghĩ đến điều này, trong lòng ta liền dâng lên sự khẩn trương vô cùng, đang định chuyển thân bước đi thì Thiệu Thanh Tuyền đã lên tiếng "Bằng hữu, cứ như vậy mà đi sao?"

Ta ngẩn người nói "Sau này có cơ hội, ta sẽ xin lãnh giáo Thiệu tiên sinh!" Thiệu Thanh Tuyền nghe xong cười lạnh hai tiếng, còn ta đã đi ra khỏi phòng, sau đó nhanh chóng bước ra khỏi miếu.

Mặc dù ta đã tạm thời thoát khỏi ma trảo của Tử Thần nhưng ta tự biết tình cảnh của ta vẫn còn rất nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên ta tuyệt sẽ không dễ dàng buông xuôi. Trước cửa miếu, có một gốc đại thụ cao to, ta liền chạy đến đó rồi leo lên cây ngồi chờ đợi.

Ta lẳng lặng ngồi chờ ba huynh đệ họ Đường mang theo Thần Thâu Tiễn Thất Thủ đi ngang qua, ta sẽ tập kích chúng.

Ta ngồi trên cây đợi đã hai tiếng, mặt trời lúc này đã lên cao. Trong lúc bụng của ta đang kêu loạn xạ vì đói thì ta thấy đươc bốn người từ xa đi tới.

Qua đồ họ mặc, ta có thể nhận ra đó là mấy huynh đệ họ Đường. Còn người kia thì Đường lão đại và Đường lão nhị mỗi người một bên dìu hắn, đó là tên đã dùng thủ pháp thần không biết quỷ không hay trộm bản đồ trong người của ta, Thần Thâu Tiễn Thất Thủ!

Ngay lúc ta đang muốn phóng xuống thì bốn người họ đã đi đến dưới tàng cây. Ta nhìn kỹ thì không khỏi ngẩn người, Thần Thâu Tiễn Thất Thủ đang say mèm bất tỉnh nhân sự, trong miệng thì thào cái gì đó ta cũng chẳng biết, nếu không phải có hai người dìu hắn, hắn đã té nằm sấp trên đất rồi.

Trong lòng ta biết chắc mấy huynh đệ họ Đường nhất định vẫn chưa có thông tin gì từ miệng của Tiễn Thất Thủ, điều này chính là điều ta cầu còn không được. Tâm niệm tái chuyển, ta đã nghĩ ra một đối sách, ngay lúc Đường lão tam đã vượt qua đi ở phía trước, ta liền vận kình bẻ một nhánh cổ thụ và cầm nó trong tay.

Sau đó, ta liền âm thầm tụt xuống, đợi cho Đường lão nhị và Đường lão đại đi ngang qua, ta trước tiên liền tập kích về phía Đường lão đại. Ta dùng nhánh cây đập mạnh vào lưng hắn, hắn rên lên một tiếng rồi ngã xuống ngất đi. Đường lão nhị lúc này vội vàng buông Tiễn Thất Thủ ra, xoay người lại xuất chỉ điểm vào ta, chân phải ta liền vung lên xuất nửa thức "Uyên ương thiết thối", đá trúng vào cằm của hắn!

https://thuviensach.vn

Cằm của hắn trúng một cước của ta xong, hắn liền ngã lùi về sau, nhánh cây trong tay ta vung lên điểm trúng nhuyễn huyệt của hắn, lúc này Đường lão tam đang đi phía trước xoay người lại thấy được chuyện đang diễn ra, liền không tiến lên chiến cùng ta mà hắn lại bỏ chạy nhanh vào trong miếu! Điều này thật nằm ngoài ý nghĩ của ta, ta thật không ngờ được Đường lão tam thấy mấy huynh đệ của hắn bị ta đánh như vậy mà lại không đấu với ta, tuy nhiên nếu để hắn chạy được vào trong miếu thì kế hoạch của ta xem như hết.

Ta lập tức phóng người đuổi theo hắn, khi ta rượt đến phía sau hắn thì hắn liền trở tay phát ra một chưởng. Hắn đánh ra chưởng này nhằm ngăn cản ta đuổi theo hắn. Nhưng không ngờ chưởng hắn xuất ra lại trúng ngay vai của ta.

Vốn, một chưởng này của hắn bất luận như thế nào thì cũng không thể đánh trúng ta được nhưng ta lại đưa người cho hắn đánh!

Quả nhiên, một chưởng của Đường lão tam đánh trúng vào ta làm cho hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn nên không khỏi ngẩn người.

Ta cố ý trúng chưởng của hắn, mục đích là chờ đợi cơ hội này, lợi dụng giây phút hắn ngẩn người, cái cây trong tay ta phang tới phía sau gáy hắn, "bịch" một tiếng hắn lập tức ngất đi!

Sau khi đánh bại ba huynh đệ họ Đường, ta quay trở lại chỗ Tiễn Thất Thủ rồi kéo hắn đi khỏi đó. Khoảng một lát sau, ta đón một chiếc xe taxi rồi trở về khách sạn.

Đương nhiên ta biết Tử Thần có thể đóan ra việc tập kích ba huynh đệ họ Đường kiệt tác của ta, tuy nhiên ta mà về đến khách sạn giả vờ không biết là xong. Thật là giả, giả là thật, Gia Cát Lượng đã dặn dò Quan Vũ khi phóng hỏa tại Hoa Dung tiểu lộ để vây tào tháo, đó chính là đạo lý này. Tử Thần sẽ không ngờ tới ta sẽ quay về khách sạn bởi vì hắn nghĩ nơi đó nguy

https://thuviensach.vn

hiểm và cho rằng ta sẽ trốn đâu đó! Hắn có thể phát động tất cả thuộc hạ truy tìm tung tích của ta, nhưng nhất định đến cuối cùng thì mới tìm đến khách sạn. Tuy nhiên khi hắn tìm đến thì ta đã cao chạy xa bay!

Ta về tới khách sạn, nhờ mấy người nhân viên tiếp mang Tiễn Thất Thủ lên phòng của ta.

Ta đưa hắn vào phòng rồi quăng hắn lên ghế sofa, hắn vẫn ngủ say như chết. Sau đó ta đi đến phòng tắm, nhưng đột nhiên ta nghe được trong phòng tắm có tiếng động!

Ta lấy làm kinh hãi, vội vàng lên tiếng hỏi "Ai ở trong đó?". Ta hỏi hai lần vẫn không có tiếng trả lời, ta đang định đạp cửa đi vào thì đột nhiên nghe được cửa của phòng tắm kêu “cạch” một tiếng, mở ra, ta nhìn vào thì thấy Thạch Cúc, thân thể choàng khăn tắm đang tắm rửa.

Ta thật không ngờ khi nhìn thấy Thạch Cúc ở đây!

Thạch Cúc nhìn thấy ta, vẻ mặt hết sức kinh ngạc, tuy nhiên sau đó chuyển thành vẻ ngượng ngùng vốn có của thiếu nữ, thân thể nàng co lại nói "Là anh sao?"

"Là ta, kẻ hèn nhát đây!" Trong lòng ta vẫn để tâm lời nàng nói lúc trước, liền lên tiếng.

Mặt nàng đỏ lên nói "Anh có thể giúp đem quần áo vào cho ta không?”

Ta quay người lại lấy quần áo của nàng thay ra để trong phòng rồi nhanh chóng đưa cho nàng.

Thạch Cúc vội đóng cánh cửa phòng tắm lại, chỉ trong chốc lát, nàng tha đồ xong mở cửa bước ra, liếc nhìn Tiễn Thất Thủ rồi hỏi ta "Ông ta là ai vậy?"

https://thuviensach.vn

Ta nắm tay Tiễn Thất Thủ vừa lôi hắn vào phòng tắm vừa nói "Hiện tấm bản đồ ở đâu chỉ có mình hắn biết mà thôi”

Thạch Cúc ngạc nhiên nói "Làm sao có thể như vậy được?"

Vào phòng tắm, ta đặt Tiễn Thất Thủ xuống rồi mở vòi sen, nước lạnh liền phun ra xối vào đầu của hắn. Tiễn Thất Thủ tỉnh lại, quằn quại né tránh, một lát sau thân thể hắn run run.

Ta lại kéo hắn ra ngoài, nói "Tiễn Thất Thủ, ông có nhận ra tôi không?"

Tiễn Thất Thủ đưa mắt nhìn ta một hồi rồi đột nhiên đưa tay vỗ vỗ vào vai ta nói "Nhận ra! Nhận ra!". Ta lùi lại một bước đưa tay chụp lấy cổ tay hắn, hắn vẫn hì hì cười, lòng bàn tay mở ra, cái túi đã nằm gọn trong lòng bàn tay của hắn!

Chuyện xảy ra giống như trò ảo thuật làm cho Thạch Cúc trố mắt kinh ngạc. Ta quay đầu lại nói "Thạch tiểu thư, bây giờ cô hiểu chưa?”

Mặt Thạch Cúc đỏ lên, cúi đầu nói "Ta hiểu rồi, Vệ đại ca, ta …… hiểu lầm anh!"

Ta ngược lại nở nụ cười, nói "Thạch tiểu thư, ta cũng hiểu lầm ý tứ của cô rồi!"

Thạch Cúc ngẩng đầu lên, đôi mắt long lánh như sao trời nhìn vào ta, rất lâu không nói lời nào. Trong lòng ta cũng không khỏi dâng lên một chút tình mê ý loạn, tuy nhiên không biết tại sao lúc này trong đầu ta lại hiện lên hình ảnh của Lê Minh Mai!

Ta dùng sức lắc đầu, tiếp lấy cái túi trong tay Tiễn Thất Thủ, nói "Thất thúc, ta từ nhỏ rất ngưỡng mộ thúc, sư phụ Phong Kim Nhị của ta cũng thường xuyên nhắc đến thúc đó”

https://thuviensach.vn

Tiễn Thất Thủ xấu hổ cười cười, nói "Thật là xin lỗi"

Ta lập tức nói ngay "Bớt nói nhảm đi, đồ ông đã lấy đâu?"

Tiễn Thất Thủ nói "Cái túi đó hiện đã không còn trong tay ta nữa”

Ta không khỏi chấn động, lớn tiếng quát "Cái gì, không nằm trong người ông? Ông bán nó bao nhiêu hả?”

Tiễn Thất Thủ lấy từ trong túi ra mấy tờ đô la mỹ rồi nói "Bảy trăm đô mua lại cái túi của cậu nhé”

Ta và Thạch Cúc hai người nghe hắn nói xong ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Gặp phải tình huống biến chuyển như vậy, quả nhiên là ta thật không thể nào nghĩ tới được! Ta suy nghĩ một chút rồi nói "Ông đã bán nó cho ai?”

Tiễn Thất Thủ nói "Cậu biết rõ quy tắc của chúng ta, đó là không thể nói ra tên thân chủ, ta lấy đồ gì đó của cậu cũng không có ý tứ gì khác đâu, ta thấy cái túi này đâu có tác dụng gì đâu, bảy trăm mỹ kim, ta mua lại của cậu nhé!"

Ta cơ hồ muốn hét lên "Cái túi không có tác dụng gì hả? Ông quá ngu xuẩn mà. Cái túi ấy có liên quan đến ba trăm triệu mỹ kim đó! Nó có thể làm cho ông sống một cuộc sống như trên thiên đường, muốn cái gì có cái đó đấy!"

Tiễn Thất Thủ nghe xong hiển nhiên sợ đến ngây người, thân thể hắn run run, một câu nói cũng không thốt ra nổi.

https://thuviensach.vn

TOẢN THẠCH HOA

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 5

a đẩy hắn vào giường, hắng giọng vài tiếng, Thạch Cúc cũng bước đến bên ta nói với hắn "Thất thúc, thúc bán món đồ đó cho ai, hãy mau nói đi”

Tiễn Thất Thủ trừng lớn con mắt, không nói một tiếng nào. Thạch Cúc thấy thế thở dài một hơi nói "Thất thúc, nếu thúc không chịu nói thì con sợ sẽ không sống được nữa, thúc hãy cứu con với!"

Tiễn Thất Thủ ngây người một hồi lâu rồi mới lên tiếng "Ta bán món đồ đó cho một người ngoại quốc”

Ta vội hỏi "Hắn trông ra sao?”

Tiễn Thất Thủ nói "Ta cũng không nhớ rõ lắm, nhìn bộ dáng của hắn giống như là một du khách, khi ta ở trên đường mở cái túi ra xem có gì bên trong thì hắn đã từ phía đối diện đi tới bên ta, sau đó hắn móc tất cả tiền trong túi ra để đổi lấy cái túi trên tay của ta, rồi liền vội vã bỏ đi ngay, lúc đó ta còn cho là hắn bị bệnh thần kinh nữa chứ”

Ta liếc mắt nhìn về hướng Thạch Cúc rồi hỏi tiếp "Ngoại hình của hắn thế nào?”

Tiễn Thất Thủ ngẩng đầu lên, suy nghĩ một chút rồi nói "Tuổi của hắn chắc trên dưới bốn mươi, không cao lắm, cặp mắt hình tam giác trông rất hung dữ, trên tay hắn có xâm một hình bông hoa, à bên cạnh đó có một vết sẹo nữa.!"

https://thuviensach.vn

"Được rồi," Ta phất phất tay nói "ông đi đi, phải cẩn thận một chút nhé, Tử Thần đang cho người tìm ông đó”

Tiễn Thất Thủ nghe xong, sắc mặt khẽ biến đổi nói "Cũng vì chuyện cái túi hả?”

Ta gật đầu trả lời "Đúng vậy!"

Hắn ngây người một hồi lâu rồi cũng chuyển thân bước ra khỏi phòng. Thạch Cúc lúc này vội hỏi ta "Vệ tiên sinh, bây giờ chúng ta nên làm sao đây?"

Ta bước qua bước lại trong phòng, miệng vẫn không lên tiếng.

Thạch Cúc lại lên tiếng "Vệ tiên sinh... "

Ta dừng lại, nói "Thạch tiểu thư, trước tiên chúng ta nên đi tìm tên ngoại quốc đó! Trên cánh tay hắn có vết xâm, ta nghi ngờ hắn là lính của Đức quốc xã trước kia, hắn cũng có thể là người năm đó đã tham gia vào vụ vận chuyển bảo tàng”

Vẻ mặt của Thạch Cúc hoài nghi nhìn ta, hiển nhiên nàng đang cho rằng phán đoán của ta quá thiếu căn cứ.

Nhưng ta nói ra điều này cũng không phải ngẫu nhiên đoán đại bởi vì căn cứ vào lời miêu tả của Tiễn Thất Thủ thì cái tên du khách ngoại quốc kia đi tới bên hắn từ phía đối diện lúc hắn đang xem xét cái túi đựng bản đồ.

Nếu hắn không phải biết rõ lai lịch của cái túi thì một cái túi rách như thế chỉ sợ cho hắn thì hắn còn chửi lại nữa là!

Có thể tên này là người đã tham gia vào chuyện chuyển dời bảo tàng năm đó nên hắn biết được tấm bản đồ đã lưu lạc đến Châu Á, vì thế mới

https://thuviensach.vn

đến đây tìm kiếm nó!

Ta vốn muốn lên tiếng hỏi một câu, tại sao tấm bản đồ của Rommel lại rơi vào trong tay của bọn người Thạch Cúc, hiển nhiên ta biết trong đó nhất định có một câu chuyện đầy phức tạp. Thời gian không cho phép chúng ta ở lại khách sạn này lâu cho nên ta vội vã thu dọn một chút đồ đạc cần thiết rồi lên tiếng "Thạch tiểu thư, trước tiên chúng ta đi gặp mẹ của cô rồi hãy nói chuyện sau”

Thạch Cúc nghe xong, run run người nói "Mẹ của ta đang ở Singapore này sao?”

Ta cũng thuận miệng đáp "Đúng vậy, cô ấy và ta cùng đáp máy bay đến đây, người bị trúng đạn của Tử Thần tại cảng tàu chính là mẹ của cô đó”

Thạch Cúc lắc đầu nói "Vệ tiên sinh, anh đừng nói giỡn nữa”

Ta liền nói "Ai nói giỡn với cô?”

Thạch Cúc lập tức nói ngay "Mẹ của ta vẫn còn ở Tây Tạng, bà ta tuyệt sẽ không rời khỏi nơi đó, cho dù có đi ra ngoài đi nữa thì bà ấy cũng không cùng người khác động thủ, vì chân bà ấy bị tật nguyền!"

Ta ngây người một hồi rồi lập tức nhớ lại lời Lê Minh Mai đã nói "Ngay cả Thạch Cúc cũng không biết”

Ta vội hỏi "Thạch tiểu thư, cô đang nói tới ai vậy?"

Thạch Cúc trả lời "Thì là mẹ của ta chứ ai"

Ta lại hỏi tiếp "Vậy lệnh tôn là ai?"

Thạch Cúc nói "Anh chưa đoán ra sao? Cha của ta là Thạch Hiên Đình."

https://thuviensach.vn

"Thạch Hiên Đình!" Ta thốt lên, "đó có phải là chưởng môn hiện tại của Bắc Thái Cực Môn?"

Thạch Cúc gật đầu nói "Đúng vậy."

Ta nhìn đồng hồ một chút, kể từ lúc chúng ta rời khỏi nơi của Tử Thần thì đã qua gần một tiếng rồi, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây ngay.

Ta vội vàng nói "Thạch tiểu thư, đừng nói nữa, bây giờ ta đưa cô đi gặp một người!"

Thạch Cúc hỏi "Vừa rồi anh nói mẹ của ta gì đó, ý anh muốn nói gì vậy?"

Ta trả lời "Khi cô gặp người đó sẽ hiểu ngay!"

Vẻ mặt của Thạch Cúc đầy nghi hoặc, ta và nàng hai người rời khỏi khách sạn từ cửa sau. Không bao lâu sau, chúng ta đã đi tới địa chỉ được ghi trên biên lai thu phí. Nơi này cũng không phải là bệnh viện gì, mà là một căn nhà ba tầng, mỗi tầng đều có đặt mấy cái giường bệnh.

Chúng ta đi vào rồi hỏi cô y tá về Lê Minh Mai, cô ấy trả lời "Không có tên người này"

Ta thật lấy làm kinh hãi nói "Cô ấy được đưa đến đây mà, khoảng hai tiếng trước”

Cô y tá cười nói "Nơi đây hiện tại chỉ có ba bệnh nhân nhưng đều là đàn ông cả”

Ta vội lấy biên lai từ trong túi ra nói "Đây là chứng cớ cô ấy đã được đưa tới đây”

Cô y tá đưa mắt nhìn rồi lại cười nói "Loại biên lai này trước kia có một người bác sĩ dùng để lừa gạt người khác nên ở đây đã không sử dụng

https://thuviensach.vn

nữa”

Ta liền thở dài, trong lòng không khỏi suy nghĩ. Thạch cúc được đưa đến khách sạn nhưng Lê Minh Mai thì sợ rằng vẫn chưa rời khỏi nơi của Tử Thần, chắc đây là kiệt tác của tên bác sĩ Thái!

Ta đứng suy nghĩ một hồi, không biết nên làm thế nào mới tốt thì Thạch Cúc nhẹ nhàng chạm vào ta, ta mới miễn cưỡng nở nụ cười với cô y tá rồi chào tạm biệt.

Thạch Cúc vừa đi vừa nói "Vệ tiên sinh, vừa rồi anh nhắc tới cái tên Lê Minh Mai, cái tên này ta có biết!"

Ta hỏi "Cô biết gì về cô ấy?”

Vẻ mặt Thạch Cúc hiện lên một thần sắc khinh thường nói "Cô ấy là một phản đồ!"

Ta lập tức hỏi tiếp "Là ai nói cho cô biết?”

Thạch Cúc trả lời "Tất cả mọi người trong Bắc Thái Cực Môn đều biết chuyện này!"

Ta thở dài một hơi nói "Bất luận cô nói gì thì ta cũng nhất định phải đi cứu cô ấy”

Thạch Cúc đột nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn ta một hồi rồi thấp giọng nói "Cô ấy …… quan trọng với anh thế sao?”

Ta ngây người khi nghe câu hỏi, trong đầu ta liền nhớ lại những việc đã xảy ra giữa ta và Lê Minh Mai, thật sự ta cảm thấy rất khó trả lời câu hỏi của Thạch Cúc, cũng giống như trước đây Lê Minh Mai hỏi ta "Tại sao tiên sinh lại hôn ta?”

https://thuviensach.vn

Ta gặp Thạch Cúc tại hoang đảo, ấn tượng đối với nàng vẫn rất sâu, nhưng cho đến khi gặp Lê Minh Mai thì ấn tượng về Thạch Cúc liền bị hình ảnh của Lê Minh Mai lấp đi.!

Suy nghĩ của ta bị lời nói của Thạch Cúc chen vào, nàng nói lớn "Vệ tiên sinh, anh chưa trả lời ta”

Ta hắng một tiếng hỏi lại "Cô đang nói gì?”

Thạch Cúc vẫn đưa mắt nhìn ta chằm chằm, một hồi lâu sau nàng mới thở dài một hơi, nói "Không có gì đâu” "

Rồi đột nhiên trong lúc đó, ta hiểu được tâm ý của Thạch Cúc! Tâm sự của các cô gái vốn thật khó đoán nhưng trong nháy mắt ta liền đoán ra! Nếu không phải ta gặp được Lê Minh Mai thì nhất định bây giờ ta sẽ không do dự mà nắm chặt lấy tay nàng rồi.

Đối với Lê Minh Mai, lòng ta vừa nghĩ tới nàng ấy thì trong lòng liền phiền loạn, ta lên tiếng nói với Thạch Cúc "Cô không cần phải đi mạo hiểm đâu!"

Sắc mặt Thạch Cúc hơi đổi, nói "Ý của anh là sao?”

Lúc này, chúng ta đang đi trên một con đường yên ắng, ta vội bước nhanh ra đến đường cái đông đúc rồi nói "Ta muốn trở lại nơi của Tử Thần”

Thạch Cúc ngây người một hồi lâu rồi cũng lên tiếng “Nếu anh muốn đi, thì ta và anh cùng đi! Bằng không thì ai cũng không được đi”

Ta nghĩ không ra tại sao Thạch Cúc lại nói ra những lời này, vội hỏi nàng "Ta hiểu ý cô nhưng tấm bản đồ vẫn còn nằm trong tay tên du khách ngoại quốc kia, chẳng lẽ cô không muốn tìm hắn để lấy lại bản đồ sao?”

https://thuviensach.vn

Thạch Cúc cười khổ một chút nói "Mặc nó đi, bây giờ anh đi nơi nào ta sẽ cùng anh tới nơi đó, anh không thích ta nói nữa thì ta cũng sẽ không lên tiếng nữa”

Ta nhìn nàng một hồi lâu, rồi thở dài một hơi nói "Cô nên đi đi, một người nguy hiểm là được rồi, thêm một người thật sự là một chuyện không đâu”

Thạch Cúc sâu kín nói "Ta cũng biết những điều ta làm đều là không đâu cả mà”

Ta nghe xong ý tứ trong mấy lời này của nàng, ta thật không biết nói gì, hai người chúng ta vẫn yên lặng bước về phía trước. Lúc này trời đã nửa đêm, đột nhiên ta nhìn thấy Tiễn Thất Thủ đâm đầu chạy tới phía ta rồi bí mật nhét vào trong tay ta một miếng giấy nhỏ, xong hắn vội vã chạy đi.

Ta lấy miếng giấy ra xem, dưới ánh đèn đường ta thấy trong đó viết "Tối nay, Tử Thần sẽ đến vũ trường Gia Lâm, tên ngoại quốc cũng ở đó”

Ta đưa miếng giấy cho Thạch Cúc. Thạch Cúc xem xong liền nói "Chúng ta đi!". Lúc này, chúng ta vừa băng qua một ngã tư đường yên tĩnh thì đột nhiên Thạch Cúc dừng lại.

Ta cũng dừng lại và đang muốn mở miệng hỏi nàng chuyện gì, thì ở xa xa phía trước ta nhìn thấy một cái bóng, có một người đang đứng đó!

Nói cách khác, dưới một trụ đèn đường đang có người chờ chúng ta!

Hai người chúng ta cũng không dừng lại lâu, ta làm bộ lấy ra một điếu xì gà rồi thầm ra hiệu cho Thạch Cúc bằng ánh mắt, hai người chúng ta hiểu ý nhau, rồi tiếp tục bước về phía trước.

Chúng ta đi khoảng mười thước về phía trước đã đến được dưới trụ đèn, đột nhiên trong lúc đó, một trận kình phong thổi đến. hai người chúng

https://thuviensach.vn

ta vốn đã có chuẩn bị trước, liền đồng loạt dạt ra, quả nhiên có một người đang ở giữa không trung, chúng ta liền lập tức xuất chưởng tấn công hắn.

Trong nháy mắt, chúng ta xuất ra hai chưởng cực mạnh, người nọ thấy vậy liền xoay người trên không lộn người về phía sau. Chúng ta thấy hắn lui liền lập tức tiến lên, chưởng thứ hai đã xuất ra!

Người nọ né được chưởng thứ nhất nhưng rốt cuộc cũng trúng chưởng thứ hai, "bình bình" hai tiếng vang lên, thân thể hắn bị đánh trúng bay đi, nhưng thân thủ của hắn cũng nhanh nhẹn dị thường, chỉ thấy khi thân thể hắn chạm đất thì hắn đã vội vàng chống tay đứng lên ngay lập tức!

Dưới ngọn đèn chiếu sáng tat nhìn thấy hình dáng của hắn, ta liền cười hắc hắc nói "Ta tưởng là ai, hóa ra là Thiệu bằng hữu!"

Vẻ mặt Thiệu Thanh Tuyền giận dữ, nói "Lấy hai đối một thì còn gì là hảo hán”

Ta lập tức trừng mắt hung hăng nói "Vậy lấy tám đấu một mới là hảo hán à?”

Thiệu Thanh Tuyền nghe xong liền nhảy tới hai bước, ta vung tay lên cản Thạch Cúc rồi nói "Thạch tiểu thư, cô tránh ra!"

Thạch Cúc lui về sau mấy bước nói "Vệ tiên sinh, tại sao không liên thủ?”

Ta vẫn không quay đầu lại, chỉ lên tiếng "Cô đừng xen vào nhé”. Thiệu Thanh Tuyền thừa dịp lúc ta đang nói chuyện, thân hình hắn đã phóng đến.

Ta thấy hắn phóng đến, ngũ chỉ (ngón tay) như câu xuất ra tấn công ta. Ta lách người tránh được, tiếp đó tung ra một chưởng về phía hắn, đồng thời chân trái của ta cùng lúc cũng tung ra đá về hạ bàn của hắn.

https://thuviensach.vn

Thiệu Thanh Tuyền thật không hổ là cao thủ, chiêu chưởng phối hợp với cước này của ta gọi là "Thượng Thiên Nhập Địa", đây chính là một chiêu thức cực kỳ tinh diệu nhưng Thiệu Thanh Tuyền xoay người một cái đã tránh được, thân hình hắn lui lại, ngũ chỉ cũng theo đó xuất ra, phản trảo chụp vào cổ tay phải của ta.

Biến hóa này là chỗ tinh diệu của "Bảy mươi hai lộ ưng trảo pháp", biến chiêu rất nhanh, ra tay tàn nhẫn, trong lúc lui về sau thì có thể chuyển thủ thành công, chuyển bại thành thắng.

Trong lòng ta biết nếu không có cái gì cao minh hơn hắn thì khó có thể thủ thắng, nói chi đến việc báo cái thù trước đây. Bởi vậy ta đã có chuẩn bị trước, khi trảo của Thiệu Thanh Tuyền vừa chụp tới, ta đột nhiên chuyển thân.

Lúc này thân hình ta đột nhiên hụp xuống một chút, nhìn vào thì đang ở tình thế cực kỳ bất lợi, Thiệu Thanh Tuyền tiếp tục ra trảo chụp đến vai ta, nhưng ta đang muốn cho hắn làm thế!

Quả nhiên, vai ta đã bị Thiệu Thanh Tuyền trảo trúng, cảm giác đau nhức đang lan ra cơ thể.

Nhưng cũng ngay lúc Thiệu Thanh Tuyền cười đắc ý thì hai tay ta cũng xuất ra hai chưởng cực mạnh giáng cho hắn một đòn nghiêm trọng vào ngực!

Do hắn giúp đỡ cho tên cường đạo Tử Thần nên ta cho rằng hắn là bại hoại của võ lâm, vì thế hai chưởng này xuất ra vô cùng mạnh. Tiếng cười của Thiệu Thanh Tuyền mất đi, thay vào đó là một tiếng kêu đau đớn, thân thể bị chấn về sau, trảo cũng buông ra, thân thể ngã xuống đất nghe cái rầm, sắc mặt trắng bệch nói "Hay …… hay ……"

Ta vỗ vỗ hai tay nói "Không hay ho gì đâu, nếu ngươi muốn tìm ta báo thù hãy đến vũ trường Gia Lâm đêm nay, chủ của ngươi cũng ở đó đấy" Ta

https://thuviensach.vn

nói với vẻ mặt đầy khinh bỉ, sau đó liền cùng Thạch Cúc ly khai mặc cho hắn nằm trên mặt đất rên rỉ.

Thạch Cúc và ta tiếp tục đi, không lâu sau nàng mới mở miệng nói "Vừa rồi lòng ta lo lắng anh sẽ thua”

Ta nghe ra trong câu nói mang đầy cảm tình nồng hậu của nàng nhưng ta cũng làm bộ không biết, thuận miệng đáp "Nhưng không phải ta đã thắng rồi sao” Sau đó, Thạch Cúc cũng không nói thêm gì nữa.

Một lúc lâu sau, chúng ta đã đến được trước cửa của vũ trường Gia Lâm.

Vừa đến trước cửa, ta liền nhìn thấy ba huynh đệ họ Đường đang đi tuần tra xung quanh. Ba người bọn họ vừa nhìn thấy ta liền lấy làm kinh hãi nhưng không chờ cho bọn chúng có hành động gì, ta đã bước nhanh tới trước mặt bọn chúng nói "Không cần lo lắng, ta muốn gặp chủ nhân của các ngươi."

Đường lão nhị nói "Vệ …… đại ca, chúng ta cũng là bất đắc dĩ thôi!"

"Hừ," Ta cười lạnh nói "Đừng có giải thích, các ngươi làm gì thì có liên quan gì tới ta chứ”

Đường lão nhị thở dài một hơi nói "Thật ra chúng ta cũng biết là chúng ta không tốt, chúng ta thua bạc tại một sòng bạc, thiếu tiền của hắn nên giờ đã lún sâu vào”

Ta thấy bọn họ có phần bất đắc dĩ mới đầu quân dưới trướng của Tử Thần và giúp hắn tác ác. Thật ra đó cũng không phải là ý của bọn họ, trong tâm bọn họ vẫn còn tồn tại sự thiện lương. Ta nghĩ một chút rồi thấp giọng hỏi "Lê tiểu thư ở đâu, các ngươi mau nói ta biết”

Ba huynh đệ họ Đường nghe ta hỏi thì lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Ta đưa tay vỗ vỗ vào vai bọn họ, nói "Sau này, có lẽ ta sẽ cần sự giúp đỡ của các ngươi"

Ba người bọn họ đồng loạt lên tiếng "Chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ hết mình!"

Ta quay lại nắm lấy tay của Thạch Cúc bước vào vũ trường, trông chúng ta nắm tay nhau như là một đôi tình nhân ân ái mặn nồng. Trong vũ trường, ánh sáng mờ mờ, tuy nhiên người rất đông. Trong khoảng thời gian ngắn muốn kiếm được Tử Thần ngồi chỗ nào cũng khó.

Ta vừa định dừng lại quan sát một chút thì có một tên mặc áo vét rất lịch sự từ trong đám người bước đến trước mặt chúng ta, cung kính nói: "Vệ tiên sinh, Thạch tiểu thư, vị tiên sinh kia cho mời các người”

Ta và Thạch Cúc liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cùng nhìn về hướng tên đó chỉ thì thấy được cạnh sàn nhảy, Tử Thần đang ngồi trên một cái ghế, miệng hắn đang phì phò khói thuốc. Ngồi ở hai bên của hắn là hai bảo vệ của vũ trường.

Ta lập tức bước về phía hắn, Thạch Cúc cũng bước sau ta, trong nháy mắt chúng ta đã đến trước mặt hắn và ngồi xuống.

Tử Thần mỉm cười nói "Vệ tiên sinh, cũng may mà ta chưa lật con bài tẩy”

Ta lạnh lùng thốt "Đồ vô sỉ, con bài tẩy của ông thật quá vô sỉ đó!"

Tử Thần đưa tay vuốt cằm nói "Tiên sinh nói đúng, trên thế giới này, muốn sống sót, phải vô sỉ một chút, Vệ tiên sinh là chính nhân quân tử chắc chưa bao giờ làm điều vô sỉ đâu nhỉ?"

Ta quắc mắt đứng lên, Tử Thần vẫn tĩnh táo nói "Vệ tiên sinh, ta biết tiên sinh sẽ không động võ tại nơi đông người này đâu vì tiên sinh rất quan

https://thuviensach.vn

tâm đến sự an toàn của Lê tiểu thư mà”

Ta nhìn hắn một hồi lâu, trong mắt cơ hồ muốn bắn ra lửa nhưng ta rốt cục cũng nhẫn nhịn được, ta lại ngồi xuống.

Tử Thần vẫn đang duy trì cái vẻ mỉm cười ưu nhã của hắn, nói "Vệ tiên sinh cùng Thạch tiểu thư đến nơi đây chắc là đã gặp qua Tiễn Thất Thủ rồi phải không? Tên trộm này cũng có “đạo đức buôn bán” quá đi chứ, hắn tuyệt không chịu đem chuyện bản đồ nói cho ta nghe nhưng ta tin chắc rằng hai người đã có thông tin từ hắn rồi, đúng không?"

"Không có." Ta không chút do dự trả lời.

Tuy nhiên có một chuyện xảy ra ngoài dự đoán của ta, Thạch Cúc ngồi ở bên cạnh đột nhiên cất giọng nói thanh thúy lên, hết sức kiên quyết nói "Đúng vậy!"

Ta lập tức quay đầu nhìn nàng, nàng cũng không có nhìn ta. Tử Thần lại cười ha ha nói "Rất thú vị, nói cho cùng thì Thạch tiểu thư cũng là chủ nhân của nó, người ta hỏi phải là Thạch tiểu thư mới đúng chứ!"

Thạch Cúc lạnh lùng thốt lên "Ông nói đúng!"

Thân thể của Tử Thần chuyển động một chút, hỏi “Tấm bản đồ hiện đang ở đâu?”

Thạch Cúc lạnh lùng trả lời "Trước tiên, ông hãy nói cho ta biết Lê Minh Mai tiểu thư đang ở đâu?"

Tử Thần ngẩng đầu lên phun ra một làn khói thuốc, hắn cũng không có trả lời. Lúc này, nhạc trong vũ trường đang đánh điên cuồng, đinh tai nhức óc, mọi người nhảy trong vũ trường dường như đã quên đi chính mình, thân thể ai cũng vặn vẹo theo tiếng nhạc.

https://thuviensach.vn

Ta nhân lúc này suy nghĩ một chút "Tại sao Thạch Cúc lại thừa nhận biết tấm bản đồ đang ở đâu?'

Đợi cho nhạc dâng lên tới đoạn cao trào thì Tử Thần mới nói "Thạch tiểu thư, ý của cô là gì?”

"Rất đơn giản, cho chúng tôi biết Lê tiểu thư đang ở đâu, tôi sẽ nói cho ông nghe về tung tích của tấm bản đồ”

Sắc mặt của Tử Thần trầm xuống, nói "Thạch tiểu thư, cô nói ta làm sao tin tưởng được một người đã từng lừa ta nhỉ, đặc biệt là một cô gái đẹp như cô.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thạch cúc lập tức đỏ lên, một lúc lâu sau mới lên tiếng "Lần này ông có thể tin tưởng ở tôi”

Tử Thần nói "Dựa vào cái gì?"

Thạch Cúc liếc mắt nhìn ta một cái rồi nói "Bởi vì anh ấy yêu Lê tiểu thư cho nên …… cho nên …… chúng tôi phải cứu Lê tiểu thư cho bằng được!"

Trong thoáng chốc, ta đã hoàn toàn hiểu được ý tứ của Thạch Cúc, cô ấy thành thục hơn sự tưởng tượng của ta quá nhiều!

Ta sỡ dĩ hiểu ý nàng ấy là vì mỗi khi ta nhắc tới Lê Minh Mai, nàng đều thốt ra những lời khó giải thích như vậy. Qua đó ta cũng nhìn ra được Thạch Cúc đối với ta đã phát sinh cảm tình.

Hiện tại, nàng đã tự chui đầu vào cục diện của một mối tình tay ba, tuy nhiên trong lúc này không ngờ nàng lại có một hành động "vĩ đại" như vậy!

Ta hiện tại khóc cười không được đối với hành động này của Thạch Cúc, không đợi Tử Thần trả lời, ta nói luôn "Thạch tiểu thư, cô đừng trầm

https://thuviensach.vn

mê nữa!"

Thạch Cúc nói "Ta không có trầm mê, người trầm mê là anh mới đúng"

Ta nói "Cô không có bản đồ thì làm như thế nào đây?"

Thạch Cúc đột nhiên nở nụ cười nói "Vệ tiên sinh, nếu là Lê tiểu thư nói thì anh sẽ làm sao?”

Trong lúc ta còn muốn nói thêm thì Tử Thần đã phất tay, nói "Đừng tranh cãi nữa. Thạch tiểu thư, người cô muốn cứu hiện đang rất an toàn, việc phục hồi thương thế cũng đang tiến triển rất tốt, điều kiện của cô ta không cách nào đáp ứng."

Lúc Tử Thần nói ra mấy câu này, vẻ mặt của hắn lộ ra thần thái hết sức mệt mỏi.

Sau đó, hắn hít một hơi thật sâu, nói tiếp "Thạch tiểu thư, cô có thể tin tưởng ở ta, vừa rồi ta đã đem tâm sự nhiều năm giấu ở trong lòng nói với cô ấy, và ta đã cầu hôn, cô ấy cũng đã đồng ý lấy ta”

Ta vừa nghe đươc những lời này, nhất thời tức giận đến bốc khói, tay ta vỗ trên cái bàn nghe cái rầm, tất cả ly bình trên bàn đều nhảy lên rồi rớt xuống, tiếng "xoẻng xoẻng" vang lên rồi biến thành nhiều mảnh nhỏ!

Tất cả mọi người trong vũ trường đều quay đầu lại nhìn về hướng chúng ta.

Ta lớn tiếng thét lên "Ông nói bậy!"

Tử Thần cũng không để ý tới ta, hắn từ từ đứng lên rồi nói với hai người bảo vệ trong vũ trường "Vị tiên sinh này đã say rồi, làm phiền đưa anh ta về nhà dùm!"

https://thuviensach.vn

Hai người bảo vệ bước về phía ta, song chưởng ta xuất ra, bọn họ đã bị ta đánh ngã về phía sau!

Đột nhiên trong lúc đó lại vang lên tiếng hét chói tai của mấy người trong vũ trường, có người còn lớn tiếng hét "Mau gọi cảnh sát". Vốn trước đây, ta còn e ngại cảnh sát, nhưng lúc này ta bất chấp tất cả, ta đá cái bàn sang một bên rồi hướng Tử Thần đi tới! Tử Thần mặc dù mang chân giả nhưng hành động của hắn lại hết sức linh hoạt, ta tiến hắn lui, trong chốc lát hắn đã biến mất sau đám người trong vũ trường.

Ta chỉ nhìn thấy trước mắt toàn là người, nhưng sự thật ta cũng không nhìn thấy rõ mặt của ai cả vì đèn quá mờ, thoáng trong lúc đó ta hình như thấy được bóng dáng của Lê Minh Mai nhưng cuối cùng nàng cũng biến mất.

Nếu nàng có mặt tại đó thì ta phải vượt qua biển người ở đây mới có thể đến được bên nàng. Ta liều mạng chạy đến, huy động cánh tay đánh từng người bay ra. Ta căn bản không biết bọn họ là ai và cũng không muốn biết, ta chỉ là ra tay đấm những tên nào chắn trước mặt ta. Lúc này ta đã ở trong trạng thái nửa điên cuồng rồi, tuy nhiên trong đáy lòng ta hiện giờ cũng hiểu được điều này, hiểu được lời Thạch Cúc vừa nói, không sai, ta đích xác đối với Lê Minh Mai có cảm tình!

Không bao lâu sau, tiếng xe cảnh sát kêu inh ỏi truyền tới, tuy nhiên ta vẫn không có ý chạy trốn, ta tiếp tục đảo loạn trong vũ trường cho đến khi có người đột nhiên chụp lấy tay ta rồi đánh vào phía sau gáy của ta, lúc đó ta mới dừng tay!

Mọi việc loạn xạ cả lên, tiếng hét chói tai trong vũ trường, tiếng còi của cảnh sát, hỗn loạn. Tuy nhiên ta phát hiện được, trước mắt ta tất cả đều tối đen, ánh đèn mờ mờ trong vũ trường đã tắt hết, chỉ còn lại một màu đen tối!

https://thuviensach.vn

Ta còn đang giãy dụa, nhưng lại bị người khác điểm vào nhuyễn huyệt ở bên hông, sau đó mang ta thoát ra ngoài. Không bao lâu sau, trước mắt ta đã có ánh sáng hiện ra.

Ta nhìn kỹ người mang ta thoát ra khỏi vũ trường, không phải ai khác mà chính là Thạch Cúc!

Vì ta bị điểm huyệt nên bị nàng giữ chặt lấy, có muốn tránh né cũng không được nên ta đành phải lớn tiếng hét lên "Mau buông ta ra!"

Thạch Cúc lạnh lùng thốt lên "Anh còn muốn kiếm phiền toái à? Anh với ta đều không phải là nhân vật được cảnh sát hoan nghênh đâu"

Ta hung hăng nói "Cô mau buông ta ra, mặc kệ có phiền toái gì ta đều có thể giải quyết được. Cô là gì của ta mà lại ngăn ta?”

Dưới ánh đèn đường gọi xuống, ta thấy được sắc mặt của Thạch Cúc trở nên tái nhợt khác thường!

Lời ta nói thật sự đã gậy ra cho nàng một vết thương thật sâu trong lòng! Ta cũng biết là vậy nhưng lúc đó cái gì ta cũng bất chấp, ta chỉ muốn tìm được tên Từ Thần, ta muốn gặp lại Lê Minh Mai để hỏi nàng lời của Tử Thần có thật hay không?”

Thạch Cúc xoay người đưa mắt nhìn về phía vũ trường, ta cũng xoay người cùng nàng nhìn về phía đó, nhưng khi ta xoay người lại thì ở phía sau lưng ta bị một vũ khí gì đó đánh vào, ta cảm thấy giống như bị một cây búa ngàn cân đập vào vậy, trước mắt ta đầy tinh tú, thân hình ta ngã xuống mặt đất.

Lúc ta ngã xuống, trong lòng ta biết rõ cú tập kích này rất mạnh, nếu không phải công lực nội gia của ta thâm hậu thì đã không chịu được nữa rồi. Còn tên tập kích ta hiển nhiên cũng là một cao thủ vì chỉ có cao thủ mới có thể phát ra một kích cực mạnh như thế, ngoại trừ Thạch Cúc ra hiện

https://thuviensach.vn

tại không có ai bên cạnh chúng ta, nói cách khác cú tập kích này là do nàng làm.

Ta muốn hét lớn hỏi nàng tại sao lại ra tay với ta như vậy, nhưng một câu ta cũng không nói ra được, ta nằm trên đất ngất đi.

Khi ta tỉnh lại, ngồi dậy, ta chỉ cảm thấy ánh sáng trước mắt hết sức ảm đạm.

Ta định thần nhìn kỹ thì mới phát hiện ra ta đang nằm ở trên một chiếc thuyền nhỏ, và chiếc thuyền này đang nhấp nhô giữa biển! Trong lòng ta thật sự kinh hãi! Trên thuyền ngoài ta ra còn có Thạch Cúc. Thạch Cúc đang ngồi ở một góc thuyền. Mắt của nàng nhìn về phía ta nhưng qua ánh mắt của nàng ta thấy không giống như đang nhìn ta. Thông qua ánh trăng chiếu xuống ta có thể thấy rất rõ ràng gương mặt xinh đẹp của nàng và cũng thấy rõ nàng đang nhìn vào đại dương xanh thẳm.

Một lúc lâu sau, nàng mới giật mình rồi nói với ta "Vệ …… đại ca, anh có giận ta không?”"

Ta quay đầu lại nhìn thấy ánh đèn trên đảo Singapore phát ra nhưng rất xa con thuyền của ta, ta đang ở giữa biển rộng xanh ngắt một màu!

Ta lấy làm kinh hãi nói "Thạch Cúc, cô đang muốn làm gì?”

Thạch Cúc thở dài một hơi nói “Không gì cả, ta đang muốn yên tĩnh một chút!

Ta lật đật đi tới chỗ để mái chèo của thuyền rồi chuyển hướng chiếc thuyền chạy về phía Singapore.

Thạch Cúc lúc này lại lên tiếng hỏi ta "Vệ đại ca, trong lòng …… trong lòng anh có chỗ nào dành cho ta không?”

https://thuviensach.vn

Ta dùng sức xoay mái chèo, cũng không có trả lời nàng, Thạch Cúc thấy thế cũng im lặng không lên tiếng nữa.

Một lúc sau, ta lại lên tiếng "Thạch tiểu thư. Cô còn trẻ mà, cô chắc chắn sẽ gặp được người yêu cô thôi!'

Thạch Cúc đột nhiên cười vài tiếng, tiếng cười hết sức lạnh lùng nói "Đương nhiên là có người yêu ta, bọn họ đếm không xuể, nói với ta toàn những lời đường mật, nhưng sau đó cái gì cũng quên hết”

Ta nghe ra ý nghĩa trong lời nói của nàng, điều này khiến cho ta lập tức nhớ tới lúc nàng và Hoàng Tuấn gặp mặt trên hoang đảo, ta lập tức nói ngay "Thạch tiểu thư, cô căn bản chưa từng yêu Hoàng Tuấn thì cần gì vì hắn mà thương tâm”

Thạch Cúc nói "Nhưng hiện tại ta đã thật lòng yêu một người”

Ta nghe xong liền thở dài một hơi, quay đầu đi nói "Thạch tiểu thư, cô hãy nghe ta nói, ta bây giờ đang cần người giúp đỡ, cô có chịu giúp ta hay không?”

Thạch Cúc nhìn ta một hồi, cũng không có lên tiếng, nàng chỉ gật đầu.

Ta liền chỉ tay về một mái chèo còn lại trên thuyền nói "Vậy cô hãy giúp ta chèo thuyền đi, giúp ta có thể trở lại Singapore nhanh một chút”

"Anh định đi cứu Lê Minh Mai?" Âm thanh của nàng dường như có chút oán giận hỏi

"Đúng vậy, ta muốn đi cứu cô ta. Cô ấy đều quan trọng đối với ta và cô, cô ấy là mẹ của cô”

Đột nhiên Thạch Cúc ngây người ra, sau đó nàng cười ha hả rồi bỗng dưng ngừng cười, nói "Ta đã đồng ý giúp cho anh, anh không cần kiếm

https://thuviensach.vn

chuyện hoang đường như thế để nói đâu”

Lúc nàng nói xong câu cuối cùng, nét mặt mặc dù vẫn tươi cười nhưng đôi mắt lại chảy ra hai dòng lệ.

Ta cũng im lặng không hề nói gì thêm, nhiều lời trong lúc này cũng là phí công. Ta và Thạch Cúc dùng sức chèo thuyền, một tiếng sau, chúng ta đã đến được bờ, lúc nay đã là bốn giờ sáng.

Ta và Thạch Cúc lên bờ rồi nhanh chóng bước đi, trên đường rất vắng lặng, một bóng người cũng không có. Ta thấy trên đường có một chiếc xe hơi đang đậu liền đi đến đó rồi giơ tay đấm một cái vào kiếng xe, sau đó mở cửa xe ngồi vào, Thạch Cúc cũng theo sát ta. Ta liền lái xe đi.

Chạy không lâu thì ta đã nhận ra đường đi quen thuộc, ta đảo tay lái, xe quay đầu một vòng phát ra âm thanh chói tai. Vài chục phút sau, chúng ta đã tới được trước cái miếu đổ nát của tử thần.

Ta và Thạch Cúc liền xuống xe, thân hình di chuyển chớp nhoáng đã đến được dưới bức tường của cái miếu. Ta thấp giọng nói "Trước tiên chúng ta hãy đoạt súng của mấy tên thủ vệ đã”. Thạch Cúc gật đầu ra vẻ hiểu ý

Hai người chúng ta liền phóng qua tường, trong nháy mắt, chúng ta đã đến được trước căn phòng của Tử Thần trước đó tiếp ta.

Ta vừa đến trước cửa phòng liền hung hăng tung một quyền đánh dạt cửa ra.

Ta biết tường của gian phòng này được làm bằng đồng, lực của con người không thể làm nó suy chuyển, ta sở dĩ đánh vào cửa chính là muốn làm kinh động Tử Thần.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa dạt ra, ta liền bước vào phòng. Trong phòng ánh sáng chói mắt, ta thấy được bên cạnh có ta một bóng người, ta liền không do dự xuất ra một trảo tóm được hắn!

Đồng thời, ta nhìn thấy người đó tay cầm súng, ta liền dùng thủ pháp cực nhanh cướp cây súng trên tay của hắn rồi đẩy cả người hắn dạt ra xa. Sau đó ta liền lui về phía sau một bước, vừa ngẩng đầu lên nhìn thì lúc này ta nghe được tiếng Thạch Cúc vang lên ở phía sau, và mắt ta cũng thấy rõ hoàn toàn tình cảnh trong căn phòng.

Ta hoàn toàn ngây người.

Bố trí trong phòng lúc này cùng với lần trước ta đến hoàn toàn giống nhau, cũng sofa màu trắng cùng với rèm màu đỏ tím, nhưng cái khác là trong phòng có quá nhiều người đang ngồi, nhưng bọn họ cũng không phải như trong trí tưởng tượng của ta.

Tất cả người ngồi và đứng trong phòng đều bận đồng phục sáng loáng, toàn là của sĩ quan cảnh sát! Vậy vừa rồi người bị ta cướp súng, hắn cũng là cảnh sát, không phải thủ hạ của Tử Thần.

Ta ngây người một hồi lâu rồi ném súng xuống đất, quay đầu lại thì thấy bốn phía đã bị cảnh sát bao vây.

ta nhìn Thạch Cúc cười khổ một chút, một tên cảnh sát đưa tay ra hiệu cho thuộc hạ của hắn, ta và Thạch Cúc hai người liền bị lùa lên xe. Chúng ta hai người cũng không có phản kháng bởi vì có phản kháng cũng vô dụng.

Lúc đầu cảnh sát cho rằng chúng ta là đồng đảng của Tử Thần bởi vì sau khi chuyện tại vũ trường xảy ra không lâu thì đột nhiên họ nhận được mật báo về nơi trú ngụ của Tử Thần, vì vậy cảnh sát đã bao vây xung quanh vùng này và ta cùng Thạch Cúc lại tự đâm đầu vào lưới.

https://thuviensach.vn

Ta đương nhiên biết, cái tên đi cáo mật chính là Tử Thần. Còn căn cứ này của hắn, mặc dù tốn không ít tâm huyết để bố trí nhưng cũng không có nhiều tác dụng nên Tử Thần đã dứt khoát bỏ luôn nơi này, tuy nhiên đó là một hành động cực kỳ thông minh của hắn và đem nhiều phiền toái đến cho ta.

Sau khi ta được một luật sư danh vọng bảo chứng, cuối cùng ta cũng được tòa tuyên án không phải là đồng đảng của Tử Thần.

Nhưng là, "tự tiện sử dụng xe của người khác" cũng là một tội danh, ta liền bị phạt hành chính. Còn phía cảnh sát thì vẫn nghi ngờ ta và Tử Thần có quan hệ không tầm thường nên bố trí người xung quanh khách sạn theo dõi chúng ta. Ta và Thạch Cúc trong suốt cả một tuần lễ không có tự do.

Trong vòng một tuần lễ, chúng ta không thể làm chuyện gì được cả, không thể ra ngoài để truy tìm hành tung của Tử Thần và cái tên du khách ngoại quốc kia, chúng ta chỉ ở trong phòng của khách sạn mà thôi.

Chiêu này của Tử Thần quả nhiên tuyệt diệu, cho tới hôm nay khi ta nghĩ lại về chuyện này cũng khâm phục hắn không thôi.

Trong một tuần lễ, ta chỉ đi qua đi lại ở trong phòng, còn Thạch Cúc thì ngồi trên sofa đưa cặp mắt u buồn nhìn ta.

Ta lên kế hoạch triển khai hành động đó là chúng ta sẽ chia hai ngã làm việc. Ta thì đi thăm dò hành tung của Tử Thần, ta tin chắc lúc này hắn vẫn đang còn ở Singapore. Còn Thạch Cúc thì đi tìm tên du khách ngoại quốc kia.

Lúc chúng ta vừa mới chuẩn bị chia nhau hành động thì hai vị cảnh sát cùng với một người ngoại quốc có mái tóc màu xám trắng và cặp mắt sắc như dao đến khách sạn tìm ta.

https://thuviensach.vn

Hai người cảnh sát này chính là hai người ta đã gặp tại nơi của Tử Thần, họ đã đưa ta lên xe cảnh sát. Bọn họ rất khách khí, nhất là người ngoại quốc đi cùng, hắn vừa nhìn thấy ta, đã niềm nở đưa tay ra bắt lấy tay ta mặc dù cho tới bây giờ ta cũng không có gặp qua hắn. Một vị cảnh sát liền giới thiệu thân phận của hắn, ta nghe xong trong lòng không khỏi thầm kinh hãi.

Hắn là một nhân vật trọng yếu của tổ chức hình cảnh quốc tế, có địa vị cực cao. Ta không tiện nói ra tên thật của hắn, tạm thời gọi hắn là Nelson.

Nelson vừa đưa tay mở cửa sổ trong phòng vừa nói "Vệ tiên sinh, hình cảnh quốc tế hy vọng anh có thể trợ giúp một tay”

Ta suy nghĩ một chút “Với tình hình trước mắt, nếu ta cùng hợp tác với cảnh sát thì điều này sẽ giúp cho ta cứu Lê Minh mai thuận lợi hơn”, vì vậy ta liền gật đầu nói "Có thể."

Nelson lại nói "Hiện tại chuyện chúng ta không hiểu rõ chính là tại sao Mafia của Ý lại có liên hệ với Tử Thần. Vệ tiên sinh, anh có thể nói cho ta biết không?"

Ta vừa nghe được Tử Thần đã liên lạc với Mafia, trong tâm không khỏi lấy làm kinh hãi.

Mafia là tổ chức tội phạm của bọn găngxtơ lớn nhất của nước Ý. Tử Thần và Mafia liên lạc hiển nhiên có liên quan đến chuyện bảo tàng!

Ta đang muốn trả lời thì thấy Thạch Cúc đứng lên bước về hướng cửa sổ, tiếng bước chân của nàng rất kỳ lạ, đó lại là cổ ngữ của tộc Khang Ba, nàng nói “Tuyệt không thể nói”

Ta nghe được liền trả lời hắn "Ta không biết!"

https://thuviensach.vn

Cặp mắt lóng lánh tựa kim cương của Nelson nhìn vào ta nói "Vệ tiên sinh, anh biết mà"

Thái độ của hắn làm cho ta hết sức bất mãn, ta liền trả lời tiếp một câu "Ta không biết"

Nelson nói "Được, ta còn có một chút chuyện riêng tư cần hỏi, không biết Vệ tiên sinh có chịu trả lời ta hay không?"

Ta đáp "Cứ nói."

Nelson nói "Chuyện giữa anh và Tử Thần là do nguyên nhân nào gây ra?"

Ta trầm ngâm một chút thì hắn lại lên tiếng "Tiền bạc? Phụ nữ? Hay là vì chính nghĩa?"

Khi nói lên mấy chữ "Vì chính nghĩa" thì thái độ của hắn hiện ra vẻ đùa cợt rất rõ ràng!

Ta liền đứng lên nói "Ta thành thật xin lỗi, ta cũng không có cách nào trả lời anh! Nelson tiên sinh, Tử Thần bây giờ đang ở đâu, các anh có thể tra ra không?"

Nelson lắc đầu nói "Vệ tiên sinh, anh đối với chúng ta không có thái độ hợp tác thì chúng ta đương nhiên cũng không thích hợp tác cùng anh"

"Thật là một nhân vật lợi hại" Trong lòng ta thầm nghĩ.

Nelson và hai người cảnh sát đứng lên chuẩn bị cáo từ. Ta liền tiến lên phía trước một bước, thấp giọng nói "Nếu ta muốn gặp anh thì phải làm sao để liên lạc"

Nelson đưa tay chỉ vào hai người cảnh sát rồi nói với ta "Anh có thể tìm họ, họ sẽ thông báo cho ta"

https://thuviensach.vn

Ta làm cử chỉ tiễn khách. Khi bọn họ đã đi khuất, ta cảm thấy chán nản ngồi phịch trên ghế sofa. Vốn ta nghĩ rằng có thể tìm được tung tích của Lê Minh Mai nhưng hiện giờ đã không còn hy vọng gì!

Ta thừ người ngồi đó, trong đầu trống rỗng, một kế sách nho nhỏ cũng không nghĩ ra!

Thạch Cúc khe khẽ bước tới bên cạnh ta nói "Vệ đại ca, nếu với sức của hai người chúng ta vẫn không thể tìm được tung tích của Lê Minh Mai, vậy ta đồng ý với anh, hãy đem chuyện bảo tàng của Rommel nói cho Nelson nghe đi và nhờ hắn giúp đỡ”

Ta cười khổ một chút nói "Điều này cũng không mang đến hiệu quả gì đâu vì bọn người Nelson hiện cũng không biết Tử Thần đã đi đâu”

Thạch Cúc nói "Biện pháp duy nhất hiện giờ của chúng ta chính là phải lập tức bay đến nước Ý, rồi đến vùng phụ cận của bảo tàng chờ bọn chúng"

Ta vừa nghe nàng nói, tim lập tức đập mạnh lên!

Đi đến nước Ý! Đây là một ý hay. Bất luận có bản đồ bảo tàng hay không thì tất cả mọi người tìm bảo tàng sẽ không hẹn mà tập trung tại đây, nước Ý, nơi của Mafia°.

https://thuviensach.vn

TOẢN THẠCH HOA

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 6

ô có hộ chiếu chưa?" Ta lập tức hỏi Thạch Cúc.

"Có," Thạch Cúc đáp "ta có hộ chiếu của Nepal(1)".

"Chúng ta lập tức đi mua vé máy bay đến Ý ngay" Ta cơ hồ thét lên!

Đương nhiên, ta cũng không phải từ bỏ việc muốn tìm Lê Minh Mai. Tử Thần chắc chắn sẽ đến Ý nhưng bất luận chuyện xảy ra giữa hắn và Lê Minh Mai có đúng hay không như lời hắn nói thì ắt hắn hắn cũng sẽ mang theo Lê Minh Mai đến Ý.

Trong lòng ta tin chắc Tử Thần đang hồ ngôn loạn ngữ, Lê Minh Mai tuyệt sẽ không đáp ứng lấy hắn!

Trong hai ngày kế tiếp, chúng ta vẫn cật lực truy tìm hành tung của Tử Thần và tên du khách ngoại quốc kia nhưng cũng không có được tin tức gì. Trong lúc chúng ta truy tìm thì có vài lần phát hiện ra có ngươi theo dõi chúng ta.

Đám người theo dõi chúng ta là bọn thuộc hạ của Tử Thần hay là người của Nelson, chúng ta cũng không biết được.

Chúng ta đã mua được vé may bay đến Rome, vì đây là chuyến đi công khai nên chúng ta cũng không có hóa trang gì khi đến phi trường.

Trong phòng chờ đợi, Thạch Cúc trông có vẻ hết sức kích động, nàng thấp giọng nói "Vệ đại ca, nếu trong lúc tranh đoạt và đoạt được bảo tàng

https://thuviensach.vn

thì ta muốn anh giúp ta đem nó trở về."

Khi đó, ta cơ bản không có quan tâm lắm về nhóm người Bắc Thái Cực Môn của Thạch Cúc ẩn cư ở đâu, càng không quan tâm đến bảo tàng đối với bọn họ có tác dụng thế nào, ta lập tức đáp ứng Thạch Cúc. Ta chỉ hỏi "Tấm bản đồ đó làm sao đoạt lại được?”

Thạch Cúc nói "Ta cũng không biết rõ lắm, chỉ biết là ta có một sư thúc, nhiều năm trước có tham gia vào Hồng Quân Liên Xô (2). Trong chiến tranh thế giới thứ hai ông ta cùng với thuộc hạ của ông là một trong những nhóm người trở về Berlin(3) sớm nhất. Tấm bản đồ đó là ông ta cùng một nhân viên quân đội bí mật truyền tay nhau. Trôi qua nhiều năm, ông ta mới mang nó trở về Trung Quốc. Anh đã biết tình hình của Trung Quốc lúc đó rồi, do nhiều biến hóa đã xảy ra nên cha của ta đã mang theo môn hạ đệ tử đi về hướng nam rồi tới vùng núi đó định cư lại. Trong chúng ta cũng không có ai rời khỏi nơi đó và cũng không có ai biết được tiếng Đức ghi đằng sau tấm bản đồ. Sau đó ta và Hoàng Tuấn đến Ấn Độ để học tiếng Đức thì mới hiểu được chuyện gì. Trước tiên, cha ta phái Hoàng Tuấn đến Ý nhưng hắn đi hơn một năm vẫn không có chút tin tức báo lại. Khi đó ta vừa mới rời khỏi nhà, ta nhận được tin báo liền theo dõi Tử thần và đến được hoang đảo gặp hắn"

Nàng nói một hơi rồi mới dừng lại.

Trong lòng ta dâng lên sự nghi hoặc liền hỏi "Theo tình hình như thế thì xem ra bảo tàng đã được tìm thấy rồi"

Thạch Cúc mở to hai mắt nhìn ta. Lúc ta gặp Hoàng Tuấn ở trên tàu viễn dương thì hắn đang dùng kim cương ném xuống biển, thật khó nói hắn đã ném bao nhiêu.

Thạch Cúc nói "Cái túi kim cương kia đã lọt vào tay Tử Thần, nếu Hoàng Tuấn đã phát hiện ra bảo tàng rồi thì chẳng lẽ hắn …… hắn đang lừa

https://thuviensach.vn

chúng ta?"

Ta suy nghĩ một chút rồi nói "Cũng không hẳn như vậy bởi vì hắn cũng nóng lòng muốn có được tấm bản đồ!"

Hai người chúng ta bàn bạc trong chốc lát thì đã có tiếng của nhân viên hàng không vang lên mời chúng ta lên máy bay. Ta và Thạch Cúc đứng lên bước đi. Khi hai người chúng ta sắp ra khỏi phòng chờ thì đột nhiên có một người nhét một phong thơ vào tay của ta!

Người nọ nhét phong thơ vào tay của ta xong thì lập tức biến mất không thấy dấu vết, mặc dù ta lập tức ngẩng đầu lên tìm kiếm hắn nhưng cũng không thấy được bóng dáng của hắn ở đâu cả.

Ta ngây người một hồi rồi mới vội vàng cùng Thạch Cúc xé bao thơ ra, lấy thơ trong đó ra xem, chỉ thấy trên đó viết mấy hàng chữ.

"Vệ tiên sinh, đừng đến Ý, bất luận thế nào cũng đừng đi”

Tay của ta run run khi đọc mấy hàng chữ này. Thạch Cúc cũng đã thấy được nội dung bức thư, nàng một tiếng cũng không nói.

Một hồi lâu sau, phòng chở đã không còn ai cả, cô tiếp viên hàng không đang đứng chờ hai người chúng ta.

Ta vò bức thư trong tay rồi kéo tay của Thạch Cúc bước lên máy bay.

Thư của Lê Minh Mai mặc dù chỉ có mấy chữ nhưng nội dung lại rất khẩn thiết làm cho ta cơ hồ không muốn lên máy bay. Bức thư này chắc là đã viết vào mấy ngày trước, lúc đó nhất định Tử Thần và Lê Minh Mai vẫn còn đang ở Singapore!

Đây lại là một nước cờ của Tử Thần, hắn muốn lưu ta lại Singapore.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy, ta nghĩ rằng phán đóan của ta là chính xác nhưng sau đó ta mới nhận thấy nó sai lầm.

Ba ngày trôi qua, ta và Thạch Cúc đã đến được Rome rồi chuyển máy bay đến phía bắc đảo Corsica, thị trấn Bastia.

Thị trấn Bastia là một thị trấn cảng nhỏ (hiện tại là thành phố cảng). Trong thế chiến thứ hai, tuy nền kinh tế của Pháp phục hồi rất nhanh nhưng tại đảo Corsica này không như vậy, thị trấn này có vẻ quá nghèo khổ.

Khi chúng ta vừa đến, ta lấy thân phận là một học giả nghiên cứu về sinh vật biển, còn Thạch Cúc thì lấy thân phận là một nữ bí thư của Trung Quốc, ở trọ tại một khách sạn có tên Ngân Ngư.

Ngày thứ hai, chúng ta đi tìm thuê dụng cụ lặn biển và cũng đã thuê được.

Liên tiếp hai ngày nữa, ta và Thạch Cúc chỉ đi quan sát địa hình của bờ biển, hơn nữa trong hai ngày này chúng ta cũng không có phát hiện người nào có hứng thú đối với bảo tàng đến đây.

Người trong thị trấn Bastia hầu như ai cũng biết đến hai người Trung Quốc đối với sinh vật của biển rất là si mê.

Vào tối đó, lúc dùng cơm xong, ta và Thạch Cúc hai người đi ra khỏi thị trấn, dọc theo đừơng cái chậm rãi bươc đi, chúng ta cùng nhau thưởng thức khung cảnh mặt trời lặn trong hòang hôn xinh đẹp.

Đột nhiên có hai chiếc xe mô tô phóng nhanh xẹt qua chúng ta. Sau đó, chúng đậu lại rồi hai người Corsica thân hình cao lớn, nước da ngăm đen xuống xe, bước về phía chúng ta.

Ta và Thạch Cúc vội vàng chuẩn bị, hai tên đó bước đến trước mặt chúng ta rồi nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng bóng, trong đó có một người

https://thuviensach.vn

hướng Thạch Cúc huýt sáo .

"Quý ông," Ta dùng tiếng Pháp nói "xin hỏi có chuyện gì chỉ giáo?"

Hai tên liền xoay người nhìn về phía ta, một trong hai tên lên tiếng "Ngươi có biết chúng ta là người của Ma Feiya (tạm để Mã Phi Á nghe cho hay) không?"

Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng đến đây nên nhất thời không hiểu "Mã Phi Á" là ai.

Lập tức, ta trầm giọng hỏi "Mã Phi Á là ai?"

Hai tên liền cười ha hả nói "Đã tới Bastia này mà lại không biết Mã Phi Á là ai sao? Mã Phi Á là ngươi có thể làm cho người khác nghỉ ngơi tại đáy biển nhiều năm đó"

Ta cười cười trả lời hắn "Quý ông, đây hình như là lời đe dọa thì phải?"

Thấy thái độ của ta bình tĩnh, hai tên liền tỏ ra vẻ không biết làm sao.

Ta và Thạch cúc chỉ mỉm cười nhìn bọn chúng. Sắc mặt của bọn chúng đột nhiên trở nên hết sức dữ tợn, hung hăng nói "Mã Phi Á là ai các ngươi không biết à? Ông ấy ra lệnh cho chúng ta đưa hai ngươi đi gặp ông ấy!"

Ta chà chà hai tay, nói "Thật là lớn giọng, các ngươi tưởng các ngươi là ai?"

Sắc mặt của hai tên trở nên tức giận lên tới đỉnh điểm, nắm tay nắm lại rồi xuất ra một quyền đánh về phía dưới cằm của ta, một quyền khác đánh về phía bụng ta. Ta vẫn mỉm cười, mấy tên như vầy làm sao lọt vào trong mắt ta được. Ta xuất thủ điểm vào Xích trạch huyệt trên cánh tay của tên

https://thuviensach.vn

định đánh vào mặt ta, tức thì tay hắn đột nhiên co lại, rồi chuyển hướng quyền đánh vào mặt tên đồng bọn của hắn làm cho tên đó lảo đảo!

Miệng hắn tuôn ra một tràng tiếng thô tục, còn tên đồng bọn của hắn thì trừng mắt nhìn hắn, hắn chẳng biết làm sao cũng trợn trừng cặp mắt nhìn ta.

Ta vẫn mỉm cười nói "Mã Phi Á ở đâu, nếu hắn đã phát hiện chúng ta thì ta cũng rất muốn gặp hắn đây"

Hai tên lúc này nổi giận gầm lên một tiếng, rồi lại xông về phía ta đánh tới. Lúc này đây ta di chuyển về phía trước một chút, khi bọn chúng xông đến, hai trảo từ hai tay ta xuất ra chụp vào hông của bọn chúng, hai tên liền thét to lên một tiếng như heo bị thiến, rồi ngã xuống đất.

Nhuyễn huyệt ở bên hông của bọn chúng bị ta điểm vào, té ngã trên đất, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào đứng lên nổi, ta cúi người xuống lấy từ trong cái túi của chúng ra hai cây rìu nhỏ sắc bén, rồi quơ quơ trước mặt bọn chúng hỏi "Mã Phi Á ở đâu, mau nói"

Một tên trong chúng mặt tái nhợt nói "Tại con hẻm ở phía sau khách sạn Ngân Ngư, ngươi đến đó là có thể tìm được ông ta!"

Ta lại dùng ba thành lực đạo đạp mấy cước vào người bọn chúng rồi cùng Thạch Cúc ngồi lên một chiếc xe của chúng, nổ máy chạy về khách sạn rồi đi bộ vào con hẻm.

Con hẻm nằm phía sau khách sạn này hết sức dơ bẩn, ta thấy được có mấy đứa trẻ mặc quần áo lam lũ đang chơi đùa.

Đi tiếp một chút nữa thì ta thấy có một tên mặc áo sơ mi in hình bông hoa dày đặc, miệng hắn đang ngậm một điếu thuốc phì phò dường như đang canh gác. Hắn vừa thấy được chúng ta thì liền giật mình. Không đợi cho hắn kịp phản ứng, ta lập tức phóng tới xuất ra một bạt tay đánh vào mặt

https://thuviensach.vn

hắn làm cho điếu thuốc đang ngậm trên miệng bay ra xa, sau đó quát "Mã Phi Á ở đâu?"

Tên này bị ta đánh đến nỗi ngây người, trong nhất thời một câu cũng thốt không ra. Sau đó giơ tay chỉ vào cánh cửa.

Ta liền bồi cho hắn thêm một cước làm hắn ngất đi, sau đó lấy hai cây rìu vừa nãy cướp được ra cầm trong tay, đạp cái cửa mà tên bị ta đánh chỉ rồi phóng vào.

Ta phóng vào liền phát hiện ra đây là một nhà kho. Trên mấy cái thùng hàng có nhiều chai rượu nằm lăn lóc, trong không khí tỏa ra mùi rượu rất nồng. Có mấy người phụ nữ đang hét inh ỏi bên mười mấy tên trai tráng đang cười đùa.

Xong, tất cả thanh âm đều im bặt khi ta đột nhiên xuất hiện.

Ai cũng quay đầu lại nhìn về phía ta và Thạch Cúc. Ta lớn tiếng hỏi "Ai là Mã Phi Á?"

"Là ta!" Một người trung niên đưa tay đẩy người phụ nữ đang nằm trong lòng hắn ra rồi đứng lên.

Tên này thân cao khỏang hai thước, vẻ mặt hung ác, hiển nhiên hắn là tên trùm của khu này. Ta từng bước tiến lên phía trước, hai tay vụt ra, hai cây rìu trong tay bay nhanh về phía hắn!

Mã Phi Á cũng không ngờ tới ta làm vậy, hắn liền ngây người. "Phập phập" hai tiếng, hai cây rìu xẹt qua mặt hắn, cắm vào trong thùng hàng.

Sắc mặt Mã Phi Á trở nên tái nhợt. Một hồi lâu sau, hắn mới dám cử động. Ta lạnh lùng lên tiếng "Ngươi phái người tới tìm chúng ta, có chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Mã Phi Á xụ xuống, vừa rồi hai cây rìu bay ngang qua mặt hắn đã lưu lại cho hắn ấn tượng không tồi, hắn mở miệng giọng run run "Có người muốn gặp ngươi, họ từ Rome đến!"

Ta cười lạnh, nói "Là ai? Caesar đại đế (4) à."

Mã Phi Á cố gắng lấy lại bình tĩnh nói "Người anh em Trung Quốc à, chờ một chút nữa thì không biết ngươi có còn đùa giỡn được hay không."

Thấy ta tiến lên trước một bước, hắn liền tung quyền đánh ta nhưng ta nhanh hơn hắn, lắc người một cái né tránh rồi tung một quyền vào bụng hắn, hắn đau đến nỗi sắc mặt không còn chút máu, ôm bụng quỵ xuống, tiếp đó ta ra vài quyền chiếu cố hắn thêm chút nữa, rồi ta cười nói "Bọn người đến từ Rome ở đâu?"

Lời ta vừa dứt thì ở phía sau đột nhiên phát ra tiếng nói "Ta ở đây!"

Vừa nghe được mấy tiếng đó, ta liền ngẩn người. Giọng nói đó quả là lạnh lùng, chỉ nghe tiếng nói thôi thì cũng biết hắn là một nhân vật khó đối phó rồi!

Ta vung tay lên, đánh Mã Phi Á dạt ra xa rồi xoay người lại, thấy được một tên thân người gầy gầy, vóc dáng cao cỡ ta đứng đó.

Thân hắn khoác một bộ đồ vét rất đắt tiền. Vẻ mặt rất lãnh đạm, tay phải của hắn không ngừng quơ quơ cái dây đồng hồ bằng vàng.

"Ta ở đây!" Hắn lập lại lần nữa "Ngài giáo sư kính mến và cô bí thư xinh đẹp, chúng ta đến đây nói chuyện nào."

Ấn tượng đầu tiên hắn lưu lại làm cho ta cảm thấy hắn là một tên côn đồ lão luyện, đối với dạng người như thế này thì loại tôm tép như Mã Phi Á không thể so sánh được.

https://thuviensach.vn

Ta nháy mắt ra hiệu cho Thạch Cúc rồi hai người chúng ta đồng loạt bước tới phía hắn. Mã Phi Á và bọn thuộc hạ cũng chuẩn bị đi theo phía sau chúng ta nhưng lại bị tên mặc đồ vét ra hiệu dừng lại.

Chúng ta đi theo hắn tới trước cửa một cửa phòng ở bên trong. Tên mặc đồ vét mở cửa và làm ra cử chỉ mời vào. Chúng ta liền bước vào trong gian phòng, trong phòng có một tên khác cũng mặt đồ vét, miệng đang ngậm điếu xì gà, mắt đeo kính đen đang chơi bài.

Khi chúng ta bước vào, tên này cũng không thèm để ý, giống như xem chúng ta là không khí vậy, ngay cả đầu ngẩng lên nhìn chúng ta cũng không!

Trong phòng ánh đèn rất sáng sủa nhưng chúng ta cũng không thấy rõ được mặt hắn vì hắn đang cúi đầu xuống.

Thân hình của hắn trông giống như một bức tượng thạch cao, tuy nhiên lại gây ra cho ta một ấn tượng rất quen thuộc. Rồi đột nhiên trong lúc đó, ta liền hiểu ra thân phận của bọn chúng. Cái tên đang chơi bài kia cùng với cái tên đã mời chúng ta vào đây, tất cả đều đeo một cái găng tay màu đen trên tay!

Mấy cái găng tay này giống như bao tay mùa đông nhưng hình như chất liệu rất khác.

Hai tên này đều thuộc Mafia và là nhân vật có địa vị trong tổ chức. Đảo Corsica này mặc dù là lãnh thổ của Pháp nhưng ở phương diện xã hội đen thì vẫn thuộc quyền quản lý của Mafia Ý.

Tên mời chúng ta vào lại cất tiếng nói lạnh lùng của hắn lên “Mời hai vị ngồi!"

Ta và Thạch Cúc liền ngồi xuống, sau đó hắn lại nói “Tên của hai vị ta đã biết rồi, chúng ta đều không phải là giới thượng lưu gì, không cần phải

https://thuviensach.vn

có những cử chỉ khách sáo. Ta xin giới thiệu, ta gọi là Nelly - Thạch Tâm Nelly, còn vị kia gọi là - ", hắn đưa tay chỉ chỉ tên đang chơi bài nói "Là Phạm Bằng, ngoại trừ bản thân anh ta, ai anh ta cũng không thừa nhận!"

Thạch Tâm Nelly nói xong, trong phòng liền yên tĩnh trở lại. Câu nói của hắn “Phạm Bằng, ngoại trừ bản thân anh ta, ai anh ta cũng không thừa nhận!", nếu chiếu theo thành ngữ của Trung Quốc thì có thể nói là "Lục thân bất nhận" Phạm Bằng. Phạm Bằng và Nelly là một trong những thủ lĩnh trong tổ chức của Mafia!

Lúc này ta đã nghĩ ra, găng tay mà Nelly và Phạm Bằng đeo có vài sợi kim tuyến ở trên, nó giống như biểu tượng trên đồng phục của các tướng lĩnh, cái này dùng để chứng minh địa vị của bọn chúng.

Ta cũng biết ta đã rơi vào bẫy. Phạm bằng và Nelly tới thị trấn Bastia này nhưng không lộ mặt, chỉ sai bọn tôm tép Mã Phi Á ra mặt mời chúng ta!

Sự yên tĩnh vẫn diễn ra, duy chỉ có tiếng phát bài của "Lục thân bất nhận" vang lên. Ta cố bình tĩnh giữ cho vẻ mặt trấn định đưa mắt nhìn hắn.

Ta nói "Phạm Bằng, ngươi đến Bastia này chỉ là chơi bài thôi sao?"

"Lục thân bất nhận" Phạm Bằng vẫn không lên tiếng, hắn chỉ lầm lủi chơi bài. Nelly cũng đứng tại một bên, nở nụ cười quỷ dị.

Lúc này trong lòng ta lửa giận đã bốc lên nhưng ta vẫn nhẫn nại, tuy nhiên Thạch Cúc lại nhịn không được nữa, tay nàng vung ra, ta thấy được một đồ vật nhỏ bay ra từ tay nàng, phát ra một tiếng “xuy” cực kỳ nhỏ. Ngay sau đó, chỉ thấy Phạm Bằng đang ngồi tại ghế nhảy dựng lên, cái mắt kính hắn đang đeo rơi xuống.

Tay trái của hắn đang cầm lấy tay phải, ta để ý thì thấy trên cổ tay phải của hắn đã bị trúng một cây ngân châm dài khoảng một tấc! Hắn hung hăng

https://thuviensach.vn

đưa mắt nhìn về phía chúng ta. Ta và Thạch Cúc thấy được bộ dáng chật vật hiện tại của hắn không khỏi lắc đầu cười to.

Trong lúc chúng ta đang cười thì nghe được một tiếng "rầm' phát ra trên mặt bàn, Phạm Bằng hét lớn "Câm miệng!"

Ta thấy hắn xấc láo như vậy, trong lòng cũng lửa giận cũng bùng lên dữ dội. Ta liền dùng mắt ra hiệu cho Thạch Cúc, nàng hiểu ý liền đứng lên rồi chuyển thân một cái đã đến được bên cạnh Nelly.

Ta cũng đứng lên đi tới trước mặt Phạm Bằng. Ta nhìn hắn, hắn cũng nhìn ta. Khỏang hai phút sau, ta mới đưa tay ra chụp lấy bộ bài của hắn, tay ta vừa xào bài vừa nói "Có chuyện gì?"

Sắc mặt của Phạm Bằng lúc này rất khó coi, nói "Người anh em Trung Quốc, ngươi muốn chống đối Mafia à?"

Ta lại tăng thêm ngữ khí nói "Ngươi có chuyện gì muốn nói?"

"Mau rời khỏi Bastia” Hắn cơ hồ hét lên.

Ta kéo một cái ghế lại rồi ngồi xuống đối diện hắn. Ta quan sát xung quanh thì thấy Thạch Cúc đang đứng bên cạnh Nelly nhưng vẻ mặt của Nelly lúc này lại không hề khẩn trương gì cả.

Qua khe cửa sổ, ta phát hiện có không ít bóng người, ta thầm đếm có khoảng hai mươi tên đang đứng ngoài cửa sổ cầm súng chuẩn bị đối phó chúng ta. Ta liền đặt bộ bài xuống trước mặt Phạm Bằng rồi nói "Ngươi chia bài đi!"

Hắn cả giận nói "Ngươi muốn gì?”

Ta lạnh lùng cười, đáp "Nếu ta thua, ta đi. Còn ta thắng, ngươi đi"

https://thuviensach.vn

Phạm bằng liền cười to. Ta thấy vậy liền dùng sức phát ra một chưởng đánh vào mặt bàn, một tiếng "ầm" lớn vang lên cắt đứt tiếng cười của hắn. Hắn thôi cười rồi đưa tay cầm lấy bộ bài bắt đầu chia cho ta và hắn.

Hai con bài này lật lên, ta thấy của hắn là lá 7, còn của ta là lá 9. Sau đó hắn lại phát tiếp hai con bài nữa, hai con bài này thì úp xuống.

Ta đương nhiên không có tâm tình đánh bạc vào lúc này, ta chỉ là muốn dời đi sự chú ý của hắn và tạo cho chúng ta có cơ hội thoát thân. Ta xem con bài úp của ta, nó cũng là một lá 9 !

Ta hiện đã có một đôi 9, sau đó liền nói "Phạm Bằng, chúng ta cược cái gì đây?”

Phạm Bằng nói liền "Tùy ngươi!"

Ta lấy ra tấm chi phiếu một ngàn mỹ kim đặt lên bàn. Phạm Bằng thấy vậy liền nở nụ cười nhìn về hướng Nelly ra hiệu.

Nelly bước tới, Thạch Cúc cũng theo sát hắn. Phạm Bằng chỉ tay lên bàn nói "Một ngàn mỹ kim."

Nelly liền lấy ra tấm chi phiếu rồi đặt lên bàn. Đột nhiên ta đứng lên, một tay cướp lấy chi phiếu rồi ra tay bắt lấy Phạm Bằng. Nelly thấy vậy liền xoay người định bỏ chạy nhưng trảo của Thạch Cúc đã lẹ hơn, xuất ra chụp vào gáy của hắn.

Tiếng "xoẻng xoẻng" vang lên, cửa sổ bằng thủy tinh bị phá nát, mấy tên thủ hạ cầm súng nhảy vào.

Ta liền dẫn theo Phạm Bằng bước đi vài bước tới phía trước, nói "Phạm Bằng, nếu không muốn chết thì kêu bọn chúng bỏ súng xuống”

https://thuviensach.vn

Phạm Bằng muốn dùng sức thoát khỏi sự kềm chế của ta nhưng làm sao hắn có thể thoát được. Hắn hung hăng nói "Đối nghịch với ta là ngươi đang tự xây mộ cho ngươi đó”

Ta cũng lạnh lùng thốt lên "Phạm Bằng, cùng hợp tác với Tử Thần thì ngươi mới chính là người tự xây mộ cho chính mình”

Phạm Bằng giật mình bởi vì ta đột nhiên nói ra bí mật của hắn. Ta cũng không nói thêm với hắn điều gì nữa, liền kéo hắn hướng phía cửa đi đến, Thạch Cúc cũng áp giải Nelly đi theo phía sau ta.

Khi chúng ta trở ra ngoài nhà kho, tất cả âm thanh đều tắt hẳn.

Ta quay đầu lại nói với Thạch Cúc "Cô áp giải Nelly trở về khách sạn Ngân Ngư đi, sau đó hãy lấy các dụng cụ lặn biển để lên người của hắn rồi đến cảng tìm ta, đêm nay chúng ta ra biển"

Thạch Cúc gật đầu, chúng ta rời khỏi nhà kho rồi chia ra hai ngã mà đi. Ta mang theo Phạm bằng đi tới cảng tàu. Trước đó chúng ta đã thuê được một chiếc thuyền, nó đang đậu tại cảng.

Gần khu cảng có rất nhiều tên tay đeo găng đen ở đó, nhưng khi nhìn thấy ta bắt giữ Phạm Bằng thì tất cả bọn chúng đều giống như tượng đá, bất động đứng đó. Ta mang theo Phạm Bằng lên thuyền, đợi không bao lâu thì Thạch Cúc đã đi tới cùng với Nelly, trên người Nelly mang nhiều dụng cụ lặn biển. Thạch Cúc để hết đồ lên thuyền rồi khởi động máy.

Phạm Bằng liền thốt lên "Ngươi muốn mang ta theo ra biển à?”

Ta cười lạnh nói "Không sai, đem ngươi làm mồi cho cá mập”

Sắc mặt của phạm bằng liền biến đổi, giống như màu sắc của cá chết vậy. Bọn Mafia ở trên bờ cũng đồng loạt tiến về phía trước. Một tiếng "rè" vang lên cùng với ánh sáng chợt lóe, một lưỡi cưa máy đang bay về phía ta.

https://thuviensach.vn

Nhưng lưỡi cưa máy này chưa bay đến nơi của ta thì đã bị Thạch Cúc tung một cước đá vào tay cầm. Lưỡi cưa liền bay ngược trở lại và trúng vào đùi một tên côn đồ, máu liền chảy ra như suối, đúng là ác giả ác báo.

Ta biết cho dù mang theo Phạm Bằng ra biển thì cũng không có bao nhiêu tác dụng, cho nên khi thuyền vừa rời khỏi bờ khoảng hai thước thì ta liền ném hắn xuống biển. Thủ hạ của hắn thấy vậy lập tức nhảy xuống cứu thủ lĩnh của chúng. Còn tên Nelly thì đứng trên bờ thì hét lớn "Tạm biệt, người anh em Trung Quốc, tạm biệt nhé!"

Ta nghe được lời của hắn trong lòng liền giật mình, hai chữ "tạm biệt" của hắn có ý gì đây?

Chiếc thuyền nhanh chóng phóng vụt ra ngoài khơi, ltrong úc đó ta cứ mải suy nghĩ lời nói "tạm biệt" của Nelly là có ý gì. Năm phút sau, tại cảng ta thấy được có nhiều ánh đèn sáng lên, điều này làm cho ta nghĩ ngay ra được một điều, giật mình nói "Có lẽ bọn chúng đã đặt bom hẹn giờ trên thuyền”

Thạch Cúc cũng ngây người hỏi "Sao?"

"Đúng vậy," Ta đi qua đi lại tại boong tàu nói, "khi chúng ta khởi hành thì Nelly đã nói với chúng ta hai lần “tạm biệt”, cô nghĩ điều này ra sao?”

Thạch Cúc lo nghĩ nói "Có thể do bọn chúng không cam lòng với thất bại cho nên lần này chuẩn bị ra tay đối phó chúng ta thêm lần nữa”

Trực giác của ta cho biết trên chiếc thuyền này có cái gì đó không ổn đang chờ chúng ta, vừa rồi có nhiều bang chúng của Mafia đứng ở cảng như vậy, chẳng lẻ bọn chúng đã làm cái gì trên thuyền? Ta đem sự hoài nghi của ta nói cho Thạch Cúc nghe.

Thạch Cúc ngây người một hồi lâu rồi mới lên tiếng "Theo như ta nghĩ thì lúc tại nhà kho bọn chúng nghĩ nhất định có thể bắt được chúng ta, cho

https://thuviensach.vn

nên bọn chúng chắc cũng không làm ra hành động gì tại đây đâu”

Ta liền suy nghĩ, lời của Thạch Cúc rất có lý.

Tuy nhiên trong lòng ta vẫn còn đang lo lắng, nên ta liền nhờ Thạch Cúc quản lý phòng máy dùm, ta muốn đi quan sát chiếc thuyền một chút.

Sau đó ta đi khắp thuyền lục soát nhưng vẫn không tìm được quả bom hẹn giờ nào cả.

Bởi vì với sự phát triển của khoa học hiện tại, một cái hộp chứa mìn hẹn giờ nhỏ cũng đủ hủy diệt cả một không gian rộng. Với thể tích nhỏ như thế mà đặt trên một chiếc thuyền dài đến hai mươi thước thế này thì muốn kiếm ra nó thật không dễ dàng chút nào, thậm chí bọn Mafia cũng có thể đem nó đặt ở đáy thuyền thì làm sao chúng ta có thể tìm được nó?

Ta một mặt suy nghĩ một mặt cúi đầu chạy vào trong cabin thuyền, vừa mới đi xuống thì thấy được một cái cột. Cái cột này đã bị người khác dùng dụng cụ cắt viết lên đó hai hàng chữ rất to, đứng từ xa cũng có thể thấy rõ.

Nó ghi "Thuyền này đi thẳng tới thủy cung”

Ta lấy làm kinh hãi, vội vàng chạy tới bên cây cột để xem cho kỹ thì thấy được có một miếng giấy nằm ở đó. Ta nhặt nó lên xem thì thấy trên đó có viết mấy chữ Trung quốc nói "Vệ tiên sinh, các hạ đầu óc rất minh mẫn nhưng hành vi lại quá ngu xuẩn. Huynh đệ ta đây rất hy vọng cùng các hạ kết bạn nhưng khi các hạ đọc được mấy chữ này thì giờ chết đã không còn xa nữa, huynh đệ như ta đây rất hối hận. Tử Thần"

Ta nhanh chóng mang miếng giấy quay lại chỗ Thạch Cúc.

"Cô xem đây!"

https://thuviensach.vn

Thạch Cúc đưa mắt nhìn qua, tức thời mặt nàng biến sắc.

"Tuyệt không thể nghi ngờ, trên thuyền đã có đặt bom hẹn giờ, chúng ta mau mặc đồ lặn vào rồi nhảy xuống biển nhanh” Ta lập tức hạ quyết định.

Thạch Cúc đưa mắt nhìn xung quanh, thuyền của chúng ta lúc này đã cách bờ rất xa, nàng cười khổ nói "Chúng ta không có khả năng trở lại bờ nữa phải không?”

Ta nói "So với ở chỗ này chờ chết thì sao không thử một lần”

Lúc hai người chúng ta đang chuẩn bị mang đồ lặn vào thì đột nhiên Thạch Cúc bất chợt nói "Vệ đại ca, nếu trên thuyền có đặt bom thì chỉ cần bọn chúng không lên tiếng, thì không phải đã đưa chúng ta vào chỗ chết rồi sao. Tại sao chúng phải lưu lại mấy chữ này nhỉ?”

Ta cho rằng lời của Thạch Cúc nói rất có lý, nhưng trong lúc này ta không còn thời gian suy nghĩ đến nguyên nhân là gì nữa, ta thuận miệng nói luôn "Chỉ sợ đây là tác phong của Tử Thần! Chúng ta phải bỏ thuyền thôi"

Thạch Cúc không mở miệng nói thêm gì nữa, nhưng khi hai người chúng ta đang mang đồ lặn thì đột nhiên thấy được ở gần thuyền của chúng ta có một chiếc du thuyền, tuy không lớn bằng thuyền của chúng ta nhưng lại đang neo đậu ở gần đó. Ta vừa nhìn thấy nó trong lòng không khỏi mừng rỡ, vội nói với Thạch Cúc "Nhanh lên, mau chạy đến bên chiếc thuyền kia”

Thạch Cúc nhanh chóng chuyển hướng thuyền tới bên cạnh chiếc thuyền đó. Sau khi áp sát vào, Thạch Cúc giữ bánh lái cho thuyền khỏi lắc lư, còn ta thì thả dây neo. Năm phút sau, Thạch Cúc đi kiểm tra chiếc thuyền một vòng rồi trở lại nói "Cái gì cũng có, nước và dầu đều đầy đủ"

https://thuviensach.vn

Ta cao hứng nói "Trời cũng giúp chúng ta!"

Tuy nhiên Thạch Cúc lại nhíu mày nói "Vệ đại ca, ta thấy chuyện xảy ra quá mức trùng hợp, chỉ sợ vạn nhất có điều không hay”

Ta nói "Thôi đừng quản chuyện đó nữa, điều cần làm hiện giờ là hãy mang những đồ vật hữu dụng bên thuyền chúng ta sang rồi nói tiếp!"

Không bao lâu sau, các dụng cụ lặn biển và các đồ vật hữu dụng từ thuyền của chúng ta đã chuyển qua, ta liền mở hết tốc lực của chiếc thuyền vừa có được chạy đi.

Chú thích

---

(1) Nepal: Nước Cộng hòa dân chủ liên bang Nepal (trước kia gọi là Vương quốc Nepal) (tiếng Nepal: नेपाल) là một quốc gia nằm kín trong lục địa tại vùng Himalaya ở Nam Á (xem thêm tại đây http://vi.wikipedia.org/wiki/Nepal)

(2) Hồng Quân Liên Xô: Hồng Quân là cách gọi vắn tắt của Hồng quân Công Nông (tiếng Nga: Рабоче-Крестьянская Красная Армия; dạng ký tự Latin: Raboche-Krest'yanskaya Krasnaya Armiya, viết tắt: RKKA), tên gọi chính thức của Lục quân và Không quân Liên Xô. (xem thêm tại đây http://vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BB%93ng_Qu%C3%A2n)

(3) Berlin: Berlin (còn được gọi là Béc-lin hay là Bá Linh) là thủ đô, thành phố lớn nhất và đông dân cư nhất của Đức. Tính trong Liên minh châu Âu, Berlin là thành phố lớn thứ hai, sau London. (xem thêm tại đây http://vi.wikipedia.org/wiki/Berlin)

(4) Ceasar đại đế: Gāius Jūlius Caesar (phát âm như “Gai-us Giu-li-us Xê-da”; trong tiếng Latin như “Khai-xơ”; sinh ngày 12 hoặc 13 tháng 7 năm 100 TCN – mất ngày 15 tháng 3 năm 44 TCN) là một lãnh tụ quân sự

https://thuviensach.vn

và chính trị của La Mã và là một trong những người có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử thế giới. (xem thêm tại http://vi.wikipedia.org/wiki/Julius_Caesar)

https://thuviensach.vn

TOẢN THẠCH HOA

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 7

hoảng nửa giờ sau, chúng ta nghe được từ phía xa xa vang lại một tiếng nổ "Ầm" thật lớn, một cột lửa to từ trên biển bốc lên.

Trải qua một lúc thì ánh lửa mới tắt hẳn. Ta và Thạch Cúc nhìn nhau, im lặng không nói gì. Một lúc sau ta lên tiếng "Cô thấy thế nào?"

Thạch Cúc ngây người một hồi rồi nói "Vệ đại ca, bất luận thế nào thì ta cũng thấy chiếc du thuyền này có gì đó kỳ lạ vô cùng”

Ta nói "Cô có nghĩ là có người có chủ tâm cứu chúng ta không?”

Thạch Cúc cười khổ một chút nói "Ở chỗ này sao?"

Ta chỉ nói "Không sai!"

Thật lòng mà nói, trong lòng ta hiện tại đang nghĩ tới một chuyện, nếu Tử Thần đã đến đây thì đương nhiên Lê Minh Mai cũng đến, có thể người cứu chúng ta là nàng.

Ta cảm thấy có phần an tâm, chiếc thuyền của chúng ta thuê đã nổ tan tành nhưng chúng ta cũng đã an toàn thoát khỏi. Trong lòng ta hiện cũng lo lắng và suy nghĩ lời của Thạch Cúc. Chúng ta ra boong tàu để nghỉ một chút. Ta ngồi xuống, bốn bề tối đen và yên tĩnh lạ thường .

Thạch Cúc đã tắt máy để cho thuyền tự trôi. Đột nhiên trong lúc đó, Thạch Cúc lên tiếng "Vệ đại ca, anh nghe xem, đó là âm thanh gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Ta đang muốn kêu nàng ngồi xuống nghỉ ngơi thì nghe được lời của nàng, tức thì liền ngẩn người.

Ta nghe được một âm thanh đang phát ra cực nhỏ. Ta cho rằng nếu không phải là người từng luyện qua nội công, có tai mắt đặc biệt linh mẫn thì nhất định sẽ nghe không được. Âm thanh đó phát ra "Đích …… đích …… đích" không ngừng, nó giống như là âm thanh của một cái đồng hồ báo thức.

Ta lắng nghe một hồi, nói "Chỉ sợ bên trong cabin có một cái đồng hồ báo thức đang reo”

Chúng ta vội vàng đi vào trong cabin thuyền, quả nhiên có một cái đồng hồ báo thức đang nằm đó, Thạch Cúc đưa tay nhặt nó lên rồi ném xuống biển.

Tuy nhiên, âm thanh "Đích …… đích ……" vẫn vang lên, chúng ta hiện tại không biết nó phát ra từ đâu nữa.

Ta tin rằng ai trong đời cũng đều trải qua một lần như vậy, nghe được một âm thanh cực nhỏ truyền tới nhưng lại không thể tìm nơi nó phát ra. Nó từ bốn phương tám hướng truyền đến, căn bản không biết ở nơi nào.

Lúc này chúng ta hai người đang ở trong hoàn cảnh như thế.

Chúng ta mặc dù không có mở miệng nhưng trong lòng đều biết loại âm thanh này là do vật gì phát ra, đó là bom hẹn giờ.

Ta lại trúng kế của đối phương.

Ta hiện tại có thể đoán được, lúc chúng ta lên thuyền tại cảng tàu thì trên thuyền chúng ta thuê không có đặt bom, tuy nhiên do đối phương dàn cảnh để chúng ta tin là có.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc chúng ta hoang mang thì đối phương lại phái người mang chiếc thuyền này tới để chúng ta thấy được sự an toàn, nhưng thực tế chiếc du thuyền này mới là chiếc có đặt bom. Nếu chúng không bố trí chiếc thuyền này thì khi chúng ta thấy mấy lời của chúng để lại, chúng ta có thể nhảy xuống biển để bơi vào bờ, dù thời gian có dài nhưng vẫn an toàn vì dù sao đi nữa lúc đó chúng ta cũng ở gần bờ hơn.

Tuy nhiên, ngay lúc chúng ta nghĩ đã an toàn thoát khỏi thì lại rơi vào một cái bẫy khác thật sự nguy hiểm chết người.

Chúng ta không biết trái bom đặt ở đâu, lúc này chúng ta đang trong vòng tiến thoái lưỡng nan, không bỏ thuyền không được mà bỏ thuyền thì cũng khó vì hiện tại đã cách bờ quá xa rồi.

Ta và Thạch Cúc đứng đối diện nhau, trên trán ai cũng đổ mồ hôi, chỉ khoảng có hai phút thôi nhưng chúng ta dường như thấy nó dài đằng đẵng bởi vì chúng ta hiểu được tùy nơi tùy lúc, tấm thân của chúng ta có thể hiến dâng cho mẹ đại dương.

Ta thở một hơi dài rồi nói "Chúng ta bỏ thuyền!”

Thạch Cúc chỉ im lặng gật đầu.

Đột nhiên trong lúc đó ta cảm thấy muốn nói xin lỗi nàng, ta nói "Nếu lúc này chúng ta bỏ thuyền, cơ hội sống sót vẫn còn, thật xin lỗi, tất cả đều tại ta"

Thạch Cúc nhìn ta, nói "Đừng nói nữa, mau chuẩn bị đi"

Ta cùng nàng vội vã mặc đồ lặn, sau đó lấy hai cái phao cứu sinh đeo vào rồi cùng nhảy xuống biển.

Chúng ta tạm thời không cần phải mở bình dưỡng khí vì chúng ta có phao cứu sinh. Chúng ta từ từ bơi xa chiếc thuyền, trôi nổi một hồi lâu,

https://thuviensach.vn

được khoảng một tiếng sau thì nghe được một tiếng nổ "Ầm" thật lớn vang lên, chiếc du thuyền nổ gãy thành hai đoạn, sóng biển bắn lên cao rồi lại rơi xuống tạo thành một vòi phun rất đẹp.

Thạch Cúc thở dài một hơi nói "Thật nguy hiểm quá!"

Lại trải qua không bao lâu, sắc trời đã dần dần sáng, ánh bình minh đã dần nhô lên, chúng ta hiện tại thấy được chính mình đang ở trong đại dương xanh ngắt một màu.

Chúng ta cùng nhau thở dài một hơi, hiện tại một chút biện pháp cũng không có. Một lát sau, đột nhiên chúng ta nhìn thấy cách đó không xa ở phía trước, có một vật gì đó đang bơi qua bơi lại.

Vừa nhìn thấy nó, sắc mặt của ta liền trầm xuống. Ta vội vã bơi về phía trước một chút để nhìn cho kỹ, mở to đôi mắt ra nhìn thì thấy ở phía trước khoảng chừng mười thước có một vật màu xám trắng đang nhàn nhã chuyển động!

Trời, màu xám trắng ma quỷ! Đó là màu của con cá hung ác nhất đại dương, cá mập hổ!

Thạch Cúc liền hỏi ta "Có chuyện gì sao?"

Ta lắc đầu nói "Không có gì"

Thật sự mà nói lúc này ta còn có thể trả lời Thạch Cúc cái gì đây? Chẳng lẻ nói có một con cá mập hổ dài khỏang sáu thước đang ở gần chúng ta. Đừng nói là hiện tại chúng ta có súng, súng đạn cũng chẳng giải quyết được gì vào lúc này. Nếu bắn trúng nó, máu tươi chảy ra thì sẽ dẫn đến cả bầy chạy tới! Hiện giờ điều chúng ta có thể làm không gì khác hơn đó là phải bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Chỉ có cố gắng bình tĩnh đừng có kinh động con cá mập hổ kia thì chúng ta mới có hy vọng trốn chạy!

Thạch Cúc hình như nhìn ra gì đó qua sắc mặt của ta, thấy ta đang suy tư nàng liền lên tiếng "Vệ đại ca, chúng ta đang gặp nguy hiểm, phải không?”

Ta không có trả lời nàng, chỉ là nhìn chằm chằm về phía trước. Hiện tại nó chỉ còn cách chúng ta khoảng hai thước mà thôi. Màu xám trắng ma quỷ đó đang nhàn nhã chuyển dời thân thể nặng nề của nó.

Ta bặm môi lại, cảm nhận được vị mặn của nước biển nhất thời khiến cho ta tỉnh tảo hơn.

Ta lo nghĩ nói "Không sai, có một con cá mập hổ đang ở phía trước chúng ta, và nó đang bơi đến đây!"

Giọng nói của ta lúc này rất bình tĩnh, tuy nhiên Thạch Cúc vừa nghe ta nói xong, đột nhiên giơ cánh tay phải lên, ta thấy trong tay nàng đang cầm một thanh đao nhỏ cực kỳ sắc bén.

Ta lại càng hoảng sợ nói "Thạch Cúc, cô muốn làm gì đó? Không có khả năng đâu”

Giọng của Thạch Cúc lạnh lùng khiến người phát run, nói "Bây giờ chúng ta còn có cơ hội nữa sao?”

Ta hít một hơi, nói "Cơ hội chỉ còn lại một, hai phần trăm thôi."

Sắc mặt Thạch Cúc đột nhiên hiện lên vẻ kiên nghị nói "Vệ đại ca, anh hãy cố gắng bơi ra xa đi, càng xa càng tốt"

Ta cơ hồ kêu to "Đừng làm bậy!"

https://thuviensach.vn

Nhưng khi lời vừa ra khỏi miệng thì Thạch Cúc đã đưa tay mở ra phao cứu sinh trên người, thân thể nàng liền trầm xuống.

Trong nháy mắt ta hoàn toàn ngây dại, trong lòng dâng lên niềm thương cảm Thạch Cúc. Ta thừa nhận nàng rất hiểu chuyện nhưng ta cũng có thể chắc chắn nàng chưa bao giờ có kinh nghiệm trên biển, do đó nàng mới dám đi đối phó con cá mập hổ kia.

Nàng nghĩ rằng lấy hành động anh dũng của nàng hy sinh để cứu ta, nhưng cho dù nàng có thể giết được con cá mập đó thì sao (đây là hy vọng tốt nhất, nhưng cũng gần như không có khả năng), không được mười phút ta sẽ bị bọn cá mập khác vây quanh, tiếp đó vài giây thân thể của ta sẽ bị hàm của chúng xé ra từng mảnh nhỏ.

Hàm răng của cá mập hổ có thể sử dụng để tạo thành những trang sức xinh đẹp, nhưng khi bị chất liệu xinh đẹp này cắn vào thì tư vị cũng không hay lắm. Bởi vậy ta liền tỉnh táo lại, hai tay cũng mở phao cứu sinh trên người ra rồi lặn xuống nước. Ta thấy được hai chân của Thạch Cúc đang vẫy động, thân thể đang bơi tới chỗ con cá ma quỷ kia.

Con cá mập hổ hiện đang rất nhàn nhã bơi qua bơi lại tạo thành một vòng tròn hết sức đẹp mắt. Ta lặn xuống rồi giống như một mũi tên phóng đi trong nước vọt tới trước. Không đợi Thạch Cúc tiếp cận nó, ta liền bơi tới cạnh nàng rồi đưa tay chụp lấy cổ tay phải của nàng ta.

Nhưng ngoài dự liệu của ta, Thạch Cúc chợt chuyển thân né được, nàng trở tay cầm đao, đâm tới ta! Ta lấy làm kinh hãi, nghiêng đầu né tránh nhưng lưỡi đao quá nhanh lại sắc bén nên máu trên trán ta liền chảy ra.

Trong lúc đó, cả người ta chết lặng!

Máu! Đã có máu!

https://thuviensach.vn

Con cá mập hổ dường như phát hiện được mùi máu tươi, đang bơi đột nhiên dừng lại.

Nó dừng lại, cả thân thể khổng lồ không chút động đậy, trông giống như một chiếc tàu ngầm. Phàm là động vật ăn thịt thì trước khi tấn công con mồi đều hết sức trầm tĩnh. Ta đã thấy qua báo châu Mỹ hành động thế nào để săn con mồi, trước khi lao đến tấn công nó ngồi trên mặt đất bất động, quả thực trông giống như một tảng đá.

Thạch Cúc xoay người lại nhìn ta, hiện chúng ta không có biện pháp nói chuyện với nhau. Ta lập tức nắm tay nàng lặn sâu xuống!

Ta tin tưởng Thạch Cúc không có ý hại ta bởi vì nàng có tình cảm với ta, tuy nhiên nàng lại muốn hy sinh bản thân nàng cũng bởi vì ta không có tình cảm với nàng!

Khi ta nắm được tay Thạch Cúc thì nàng cũng giãy dụa một chút nhưng sau đó thì không còn nữa. Ta nghĩ hiện tại cơ hội sống sót của chúng ta không còn đến một phần ngàn, không, ngay cả một phần ngàn cơ hội cũng không có, tuy nhiên ta vẫn nghĩ phải tự cứu mình trước khi trời cứu, ở dưới đáy có các dãy đá san hô, không chừng chúng có thể cứu sống chúng ta!

Chúng ta nhanh chóng lặn xuống phía dưới. Con cá mập đang bất động đột nhiên đảo người một cái rồi phóng đến phía chúng ta, ta liền nhanh chóng rút ngọn nhuyễn tiên bằng bạch kim ở thắt lưng ra cầm trong tay rồi tiếp tục lặn nhanh xuống đáy.

Tuy nhiên ở trong nước thì loài người làm sao so được với loài cá. Con cá mập khốn kiếp nhanh như tên bắn phóng lại đây, ta lập tức quơ ngọn nhuyễn tiên tấn công vào con mắt của nó, lúc này lực đạo ta đánh ra thật lớn làm ta không thể tưởng tượng được sao có thể như thế, có lẽ sự sinh tử đã làm bộc phát tiềm lực.

https://thuviensach.vn

Bọt nước nổi lên, đuôi của con cá mập quét về chúng ta, Thạch Cúc và ta chuyển thân né tránh, rồi chủy thủ trong tay nàng đột nhiên phát sáng trong biển, chỉ chốc lát sau, ta thấy máu tươi chảy ra hòa quyện với nước biển.

Ta không biết đó là máu của con cá mập hay là máu của Thạch Cúc nữa nhưng điều ta phải làm lúc này là tiếp tục lặn sâu xuống. Ta vừa mới lặn xuống được khoảng hai thước thì thấy thân thể của Thạch Cúc cũng đã ở sau ta. Ta đưa tay nắm lấy tay của nàng và vẫn tiếp tục bơi nhanh. Khoảng mười giây sau, chúng ta đã đến được dãy đá san hô ở phía dưới.

Ta nhanh chóng bơi vòng quanh dãy đá san hô thì đột nhiên ta nhìn thấy một hang động có thể núp vào.

Ta vốn đã tuyệt vọng nhưng khi phát hiện ra cái động này, ta đã thấy được đường sống. Ta liền kéo Thạch Cúc bơi vào động. Chúng ta vừa bơi vào thì một trận động đất truyền tới làm chúng ta giật mình.

Tiếp đó, một khối đá san hô lớn ngả xuống, vừa khớp chặn trước cửa hang động!

Điều này là điều ta đang hy vọng, đương nhiên đó là kết quả do con cá mập hổ đang bị thương gây ra. Ta nhìn Thạch Cúc, rồi tiếp tục kéo nàng bơi đi. Cái hang động này thật lớn và cũng rất sáng nữa, thật kỳ lạ!

Từ bên ngoài động truyền vào từng đợt gợn sóng, nước biển sôi trào, hiển nhiên đó là bọn cá mập khác đang bao vây con cá mập bị thương và đang định ăn thịt nó. Máu tươi của chúng chảy luôn vào trong động.

Thạch Cúc lấy tay ra khỏi tay ta rồi bơi sát bên người ta. Ta lúc này chỉ lo chú ý mọi động tĩnh bên ngoài, thì đột nhiên tay của Thạch Cúc nắm cánh tay ta giật giật rồi đưa tay chỉ về một phía. Ta vội vàng xoay người lại nhìn nàng, mặt của nàng đang hiện vẻ sợ hãi. Ngay lập tức ta nhìn về phía tay nàng chỉ thì cũng không khỏi ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Có người! Không sai! Ở phía sâu trong động có người!

Trên người người đó có trang bị dụng cụ lặn biển (nhân tiện nói luôn, ta và Thạch Cúc nếu không phải từng tu luyện nội công và có phương pháp khống chế hô hấp thì lúc này cũng đã xong đời). Thân người nọ đứng thẳng, lay động tại chỗ giống như một cây liễu bị gió thổi vào, tuy nhiên hắn chỉ còn có một chân. Hình dáng của hắn thật đáng sợ làm cho người nào nhìn thấy cũng phải thắt tim.

Ta và Thạch Cúc ngây người một hồi, sau đó liền bơi đến chỗ hắn. Mới bơi tới nửa đường thì chúng ta đều có thể chắc chắn một điều là hắn đã chết. Bởi vì xương chân của hắn lồi ra ngoài, bất kể ai nhìn vào đều không thể không để ý đến vết thương này của hắn.

Ta bơi tới bên cạnh hắn rồi gỡ mặt nạ dưỡng khí xuống, trong đó có hai ống thở. Ta kiểm tra thì thấy bình dưỡng khí còn tới hơn nửa bình, ta liền đưa cho Thạch Cúc một ống nhưng nàng cũng không tiếp lấy, tuy nhiên lại đưa tay chỉ về phía một cái hố phía sau lưng người nọ, ta đưa mắt nhìn theo thì thấy có thêm khoảng vài bình dưỡng khí nữa đang nằm đó!

Trong lòng ta bắt đầu cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không có làm ra hành động gì. Chúng ta chỉ lấy hai ống dưỡng khí ngậm vào miệng, khi có dưỡng khí vào phổi của chúng ta lập tức khỏe hơn. Sau đó, ta mới cẩn thận quan sát một chút người nọ thì thấy đôi mắt của hắn quầng thâm, còn vẻ mặt thì giống như là rất là hối hận.

Vừa nhìn mặt và hình dáng của hắn, ta liền có thể đóan ra đó là một người Đức. Hắn mới chết cách đây không lâu, tối đa chỉ khỏang ba mươi tiếng đồng hồ mà thôi. Ta đoán trước đó khi hắn định bơi vào động thì gặp được cá mập hổ, bị chúng cắn mất một cái chân rồi chết trong này.

Thạch Cúc nhẹ nhàng huých ta một cái. Lúc này ta vẫn còn đang quan sát thi thể, liền xoay đầu lại thì thấy nàng đã cất đi cây đao vào người, xong

https://thuviensach.vn

lại móc từ trong người ra một cái bảng màu trắng và một cây viết. Đây là đồ dùng cho thợ lặn nghiên cứu, nó có thể giúp cho họ trao đổi với nhau trong nước, viết và xóa đi rất dể dàng.

Những dụng cụ lặn khác của chúng ta đã lạc mất khi chạy trốn con cá mập, tuy nhiên món đồ này nhỏ và có thể giấu kỹ trong người nên không có mất.

Chỉ thấy Thạch Cúc viết "Hắn là ai vậy?"

Ta liền tiếp tục xem xét thì thấy trên cánh tay hắn có một vết sẹo.

Thạch cúc lại viết "Hắn có đúng là cái tên du khách ngoại quốc kia không?”

Ta gật đầu, Thạch Cúc lại viết tiếp "Vậy thì tấm bản đồ hắn là đang nằm trong người của hắn"

Ta liền lục soát trên người hắn nhưng ngoại trừ hộ chiếu và một ít đồ linh tinh cũng không có phát hiện gì. Sau đó ta liền lấy từ trong người ra một cái bảng và một cây bút, viết "Không tìm thấy bản đồ, nhưng ta tin chắc bảo tàng có thể nằm trong hang động này”

Thạch Cúc nhìn ta, trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái, sau đó viết "Tại sao anh dám chắc như thế?"

Ta trả lời nàng "Cô xem mấy cái bình dưỡng khí này đi, chúng nó được chuẩn bị cho khoảng hai mươi bốn tiếng đó, nếu không phải tìm kiếm bảo tàng thì hắn cần gì chuẩn bị nhiều dưỡng khí như thế?"

Thạch Cúc nghe xong liền gật đầu.

Ta mở hộ chiếu ra xem, nhìn thấy hình và tên của hắn trên đó thì mới biết được họ tên của hắn là Peite Luck Leica. Lúc ấy ta còn hoài nghi tên

https://thuviensach.vn

này có thể là tên giả nhưng sau này tìm hiểu thì đó đúng là tên thật. Hắn là một người lính của Đức Quốc Xã (Nazi) (1) thuộc quyền chỉ huy trực tiếp của Hilter, và hắn cũng từng là một trong những người nhận được lệnh tham gia vận chuyển và giấu bảo tàng.

Thạch Cúc lại viết "Bây giờ chúng ta hãy đi tìm chung quanh xem."

Ta gật đầu đồng ý.

Nếu xử sự theo bình thường thì nếu hai người chúng ta biết được nơi đây có chôn dấu bảo tàng của Rommel, lúc này phải chia nhau tìm nó mới phải nhưng chúng ta dường như cũng không có để ý đến, chỉ đưa mắt nhìn nhau.

Chúng ta nhìn nhau một hồi lâu thì Thạch Cúc lại dùng bảng viết vào một số chữ, sau đó đưa đến trước mặt ta, nàng viết "Vệ đại ca, ta tuyệt không có ý muốn hại anh đâu"

Ta gật đầu, viết trả lời nàng "Ta biết chứ, nhưng tại sao cô lại muốn hy sinh bản thân vậy?”

Thạch Cúc đột nhiên bơi đi, ta cũng không bơi theo nàng. Nàng bơi tới trước cửa động thì mới ngừng lại. Ta đoán nàng nhất định đang khóc, sau đó ta cũng bơi tới cửa động, từ một khe nhỏ nhìn ra ngoài thì thấy bên ngoài yên tĩnh vô cùng, chỉ có những dãy san hô nằm đó mà thôi, còn cá mập và những cuộc tàn sát của chúng đã biến mất không dấu vết.

Ta tại bơi trở vào sâu trong động, cẩn thận tìm kiếm xung quanh.

Chỉ trong chốc lát, Thạch Cúc cũng đã bơi tới bên người ta, cùng ta tìm kiếm nhưng chúng ta đều đã sử dụng ống dưỡng khí hết lần này tới lần khác vẫn không tìm kiếm được gì. Cái động này quả thực không có khả năng là nơi chứa bảo tàng bởi vì mỗi một khối đá ở đây đều là do thiên nhiên tạo nên, không hề có một chút dấu vết cải tạo của con người cả.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, tại sao tên Peite lại bơi vào trong động này, hắn muốn làm gì đây?

Ta liền thôi không tìm kiếm nữa, rồi cùng Thạch Cúc bơi trở lại cửa động. hai người chúng ta dùng tất cả sức lực và hao phí hết một thời gian mới có thể di chuyển tảng đá chắn trước cửa động sang một bên, sau đó đồng loạt trồi lên mặt biển.

Sau khi hít được dưỡng khí tự nhiên của đất trời, ta cảm thấy khỏe khoắn hơn nhiều, tiếp đó ta nói "Chúng ta phải trở vào đất liền cho bằng được, sau đó thì hãy quay lại nơi này lần nữa, có chuẩn bị tốt mặt nước uống và thức ăn thì mới có thể tìm kiếm lâu dài được”

Thạch Cúc cười khổ một chút nói "Đúng vậy, nhưng hiện tại chúng ta trờ vào bờ bằng cách nào đây?”

Lúc này, trời đang lúc sáng sớm, chúng ta mặc dù không sợ cái lạnh của mùa đông nhưng là dưới ánh mặt trời chiếu xuống, môi của chúng ta đều đã khô và nứt nẻ hết. Bất luận nhìn về hướng nào thì cũng đều thấy một màu xanh ngắt của biển. Người ở trên thuyền đi trên biển có lẽ không thể cảm nhận được biển rộng và vĩ đại thế nào như chúng ta đâu, nhưng trầm mình dưới nước một thời gian dài cũng không tốt lắm.

Lúc này ta đang suy nghĩ làm cách nào để có thể trở lại đất liền thì đột nhiên tai ta nghe được tiếng máy thuyền truyền tới. Tiếp đó, ta thấy được phía xa xuất hiện một đốm đen nhỏ.

Thạch Cúc cũng nhìn thấy được đốm đen đó, nàng lập tức nói ngay "Có thuyền!"

Ta liền dặn dò nàng "Không nên hốt hoảng, bất luận bọn họ làm thế nào đi nữa thì cũng không thể nhìn thấy chúng ta ở đây đâu”

https://thuviensach.vn

Thạch Cúc nói "Vệ đại ca, anh có tin chiếc thuyền đó là của bọn chúng không?”

Ta gật đầu nói "Có lẽ đúng là thế vì bây giờ không phải là mùa câu cá và cũng không phải mùa du lịch, không phải thuyền của du khách và ngư dân đâu”

Đốm đen nhỏ dần dần trở nên lớn hơn, chúng ta hiện có thể nhận ra đó là một chiếc thuyền rất lớn.

"Đợi nó tiếp cận thêm chút nữa thì chúng ta lại lặn xuống, chỉ hy vọng đám cá ma quỷ kia không có lẩn quẩn ở đây” Ta nói với Thạch Cúc.

Ta vừa mới dứt lời thì đã thấy hình ảnh của chiếc thuyền rõ ràng hơn nhiều. Trong lòng ta một mặt suy nghĩ, mặt khác nói "Thật kỳ lạ, chẳng lẻ tấm bản đồ đó đã rơi vào tay Tử Thần rồi sao? Chúng ta cứ dĩ dật đãi lao (2), núp vào dãy đá san hô dưới đó, nếu có người lặn xuống thì chúng ta có thể tiễn bọn họ về tây thiên, đừng do dự vì tên mafia nào cũng đáng chết cả”

Thạch Cúc ngẩng đầu lên nhìn ta "Vậy sau đó nữa thì làm thế nào?"

Ta mỉm cười nói "Sau đó hả, ta đang có một kế hoạch rất lớn và táo bạo đây ……"

Ta đem cái kế hoạch ta nghĩ ra nói với Thạch Cúc, lúc này chiếc thuyền đã đến rất gần, chúng ta liền lấy hơi lặn xuống rồi núp vào một dãy đá san hô.

Không bao lâu sau, chúng ta nhìn thấy được một cái bóng đen to lớn ở phía trên mặt biển.

Chiếc thuyền dường như dừng lại, sau đó chúng ta thấy được cái mỏ neo đang dần dần rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Bình dưỡng khí của chúng ta vẫn còn đủ để ẩn nấp khoảng hơn hai tiếng nữa. Chúng ta vẫn bình tĩnh chờ đợi. Quả nhiên, không có bao lâu sau đã có hai người lặn xuống.

Như ta dự liệu, hai tên này có trang bị đồ lặn, trên mặt có mang mặt nạ, tay thì cầm theo súng săn cá. Điều làm ta cao hứng chính là bọn họ không có mang theo thiết bị liên lạc với thuyền.

Ta thấy bọn họ bơi đến, trong đó có một người cầm một tấm bảng viết viết gì đó rồi đưa cho tên đồng bọn của hắn xem, sau đó cả hai liền bơi về dãy đá san hô.

Thạch Cúc lúc này cũng đã lấy cây đao ra, ta đưa tay lắc lắc ý bảo không cần phải dùng vũ khí. Hai người bọn chúng bơi dọc theo dãy san hô rồi bơi tới trước mặt chúng ta. Hai người chúng ta liền chuẩn bị tư thế phóng tới bọn chúng, có khi muốn giải quyết kẻ địch là điều không dễ nhưng cũng có lúc lại dễ dàng đến kỳ lạ.

Chúng ta giống như một mũi tên lao nhanh tới, đầu chúng ta húc vào ngực bọn chúng!

Mặc dù bọn chúng có đeo mặc nạ nhưng cú va chạm đã chỉ rõ kết quả, phía trong mặt nạ đã chuyển màu hồng, đó là máu của bọn chúng chảy ra, bọn chúng tuyệt không thể sống thêm phút nào nữa!

Ta và Thạch Cúc hai người nhanh chóng kéo thi thể của bọn chúng vào trong động, sau đó lột hết đồ lặn trên người chúng rồi mặc vào. Tiếp đó chúng ta cầm lấy súng săn cá của bọn chúng rồi đeo mặt nạ vào.

Tất cả đều là một bộ phận trong kế hoạch của ta. Khoảng mười lăm phút sau chúng ta đã rời khỏi động và hướng mặt biển trồi lên. Tuy nhiên trong thoáng chốc ta cảm thấy hình như trong kế hoạch của ta có chỗ nào đó không tốt lắm.

https://thuviensach.vn

Nói cách khác là có một mắt xích nào đó đang phá vỡ kế hoạch của ta.

Tuy nhiên lúc này ta cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa, ta và Thạch cúc đã trồi lên mặt nước. Ta ngẩng đầu nhìn thì thấy chiếc thuyền đang ở cách đó không xa, trên thuyền có không ít người. Ta quay đầu rồi giơ cây súng ngoắc một cái ra hiệu cho Thạch Cúc, sau đó hai người chúng ta đồng loạt bơi tới chiếc thuyền. Chỉ trong chốc lát, chúng ta đã tới đích và leo thang lên thuyền.

Tuy nhiên, khi hai người chúng ta vừa bước lên boong thì đột nhiên ta thấy Thạch Tâm Nelly đứng đó cầm súng trong tay chỉa vào người của chúng ta, quát to "Đứng yên đó."

Ta ngẩn người, cái mắc xích sơ hở kia ta còn chưa nghĩ ra nhưng hiện tại ta đã dám chắc chắn rằng trong kế hoạch của ta có sơ hở, bằng không thì Nelly làm sao có thể đi đối phó với đồng bọn mới vừa trở về như thế?”

Ta cơ hồ không có lo lắng, lập tức vung súng săn cá lên, bóp cò một cái, "phập" mạnh một tiếng, ta thấy cây súng Nelly đang cầm văng ra.

Tay phải của hắn bị trúng mũi tên của súng săn cá, đã vĩnh viễn không còn cầm súng mà bóp cò được nữa.

Ta xoay người một cái, đang muốn cùng Thạch Cúc nhảy xuống biển trở lại thì nghe được tiếng súng vang lên, bốn phía đã có mười người tay cầm súng vây quanh.

Lúc này Lục Thân Bất Nhận Phạm Bằng nhàn nhã bước tới, lạnh lùng nói "Đứng yên đó, cởi mặt nạ ra"

Ta tuyệt không có con đường thứ hai để chọn vì thế ta hướng về Thạch Cúc gật đầu ra hiệu rồi cởi mặt nạ xuống. Phạm Bằng vừa nhìn thấy là hai người chúng ta, nét mặt của hắn hiện ra vẻ cực kỳ kinh ngạc. Ta hiểu được

https://thuviensach.vn

sự kinh ngạc của hắn, hắn kinh ngạc vì chúng ta vẫn còn sống, hắn kinh ngạc vì cái bẫy hoàn hảo như thế tại sao cũng không giết chết được bọn ta.

"Thì ra là ngươi" Hắn lạnh lùng nói, sau đó bảo trì khoảng cách an toàn với ta.

Ta nhìn về phía trái thì thấy Nelly đã được bọn thủ hạ mang đi băng bó vết thương, ta lập lên tiếng "Ta muốn gặp Tử Thần"

Phạm Bằng cười ha hả, nói "Tử Thần hả? Ông ta đang chơi bài ở thiên đường cờ bạc Monte Carlo (1) đấy"

Ta ngẩn người nói "Hắn vẫn chưa tới đây?"

Phạm Bằng liền hỏi lại "Ông ta đến làm gì?"

Lời nói của hắn làm ta suy nghĩ hoài cũng không ra, chuyện này có liên quan đến bảo tàng mà Tử Thần cũng phó thác cho mấy tên này. Tử Thần đối với Lục Thân Bất Nhận Phạm Bằng này có lòng tin như thế sao?

Ta hít một hơi nói "Phạm Bằng, ta đối với ngươi không thể không bội phục, tại sao chúng ta vừa lên đây thì ngươi liền biết là chúng ta?"

Vẻ mặt Phạm Bằng cao hứng, nói "Ngươi sơ suất quá đấy, đã để cái bảng nổi lên mặt nước"

Trong lòng ta liền thầm mắng chính mình thật đáng chết mà, sao lại làm ra việc quá sơ suất như thế.

Đó chính là cái mắt xích sơ hở mà ta đã nghĩ không ra.

Khi chúng ta húc đầu vào hai tên dưới đáy biển thì cái bảng dùng để viết liên lạc rơi khỏi tay hắn và nổi lên mặt biển, ta thật sơ suất không để ý. Cho dù là tên ngốc thì khi thấy được cái bảng nổi lên cũng có thể đoán biết chuyện gì đã xảy ra.

https://thuviensach.vn

Ta đã không còn tâm tư để ý tới cái gì nữa, bởi vì ta cảm thấy ta và Thạch Cúc đều có thể sống không lâu nữa. Phạm Bằng đưa cặp mặt quái vật của hắn nhìn ta chằm chằm, một hồi lâu sau mới nói "Được rồi, ngươi đã tìm ra được cái gì chưa?"

Ta liếc mắt nhìn xung quanh một chút, nói "Ta tìm ra cái gì, hiện tại các ngươi không phải đã biết, sao còn hỏi nữa?"

Trên mặt Phạm bằng hiện ra một nụ cười âm hiểm, hắn gỡ cái mắt kính xuống, thổi vào kính một hơi rồi lau lau nó, ta lúc này mới nhìn thấy được màu mắt của hắn có màu xanh nhạt, đây là màu mắt chỉ có người âm độc mới có thể sở hữu.

Ta từng vài lần rơi vào trong tay của Tử Thần, tình cảnh đương nhiên là cực kỳ nguy hiểm, nhưng cho tới bây giờ ta cũng không có kinh hoảng qua bởi vì Tử Thần mặc dù là tên cùng hung cực ác nhưng hắn cũng mang trong người một chút phong cách của lục lâm hảo hán Trung Quốc, hiểu được cái gọi là "đạo nghĩa lục lâm", nhưng cái tên Lục Thân Bất Nhận này lại là sản phẩm của phương tây, loại cùng hung cực ác như hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha cho con mồi đã rơi vào trong tay.

Hắn lau kính xong lại chậm rãi đeo nó lên mặt, sau đó hơi nghiêng đầu nói "Lục soát người bọn chúng". Ngay lập tức có bốn tên thủ hạ tiến lên, hai người hướng ta đi tới, còn hai người thì đi về phía Thạch Cúc.

Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, ta lập tức dùng tiếng Trung nói với Thạch Cúc "Đợi bọn chúng đền gần thì lập tức ra tay nhé, sau đó nhảy xuống biển”

Thạch Cúc liền đáp “Biết!"

Hai người chúng một nói một trả lời, Phạm Bằng tự nhiên nghe không hiểu, hắn lập tức hung hăng nói "Các ngươi vừa nói cái gì?"

https://thuviensach.vn

Ta nói "Ta kêu cô ấy đừng tỏ ý chống cự”

Phạm Bằng cười lạnh một tiếng nói "Ngươi cũng biết điều đấy”

Lúc này hai tên thủ hạ của Phạm Bằng đã đứng trước người ta, ta hơi nghiêng đầu nhìn qua thì thấy mặt của Thạch Cúc đang tỏ vẻ hết sức khẩn trương. Hai tên đứng trước nàng lúc này đang cười hì hì. Ta đột nhiên quát to một tiếng, chuyển thân một cái đã bắt được hai tên đứng trước mặt.

Cũng trong lúc đó Phạm Bằng phát ra một tiếng kêu, tiếng súng lập tức vang lên, ta dùng tốc độ nhanh nhất ném hai tên kia ra xa rồi chuyển người hướng phía biển phóng xuống, mãi cho đến khi ta rơi xuống biển, ta vẫn nghe được tiếng súng nổ dày đặc!

Thân hình vừa rơi vào trong nước thì ta cũng đã thấy Thạch Cúc rơi xuống, tuy nhiên nơi nàng bơi qua, nước biển xanh ngắt có hai dãy màu màu đỏ kéo dài.

Ta lập tức hiểu ra Thạch Cúc đã bị thương, nhất định là bị thương trong loạt nổ súng vừa rồi, hơn nữa thương thế rất nghiêm trọng, nếu không thì máu của nàng sẽ không chảy ra nhiều và hình thành hai dãy màu đỏ như thế. Ta liền lập tức bơi về phía nàng. Thạch Cúc lúc này vẫn chưa hôn mê nhưng nàng cũng đã đuối sức rồi.

Lúc này mặc dù chúng ta đã thoát khỏi tay Phạm Bằng nhưng tình cảnh cũng không hay.

Phạm Bằng có thể phái thủ hạ đuổi theo bọn ta, nếu có tài bắn súng một chút thì trong khoảng cách hai mươi thước dùng súng săn cá để bắn một mục tiêu lớn như chúng ta không phải là chuyện khó.

Hơn nữa, Thạch Cúc lại đang bị trọng thương, ta nhìn qua một chút thì thấy nàng bị thương hai chỗ, một chỗ trên đùi phải, vết thương này không

https://thuviensach.vn

đáng lo lắm, tuy nhiên một vết thương khác lại nằm dưới vai trái, ta sợ rằng viên đạn đã ghim vào nội tạng của nàng.

Chúng ta không thể ở dưới biển được thêm phút nào nữa, ta thì không sao nhưng Thạch Cúc thì phải được chữa trị. Vả lại, vùng biển này có cá mập, không may bọn chúng kéo đến là tàn đời.

Sắc mặt của Thạch Cúc hiện tại đã biến hóa thành màu nước biển, ta liền suy nghĩ một chút thấy rằng không còn con đường nào để chọn lựa nữa, ngay lập tức ta hạ quyết định, ôm Thạch Cúc bơi ngược về phía chiếc thuyền.

Ta ôm Thạch Cúc bơi được một khoảng thì đã nghe được tiếng cười to của Phạm Bằng. Ta lập tức kêu lớn "Phạm Bằng, mau quăng phao cứu sinh xuống đây đi”

Miệng Phạm Bằng vẫn phát ra tiếng cười làm kẻ khác khó chịu, ta hít một hơi nói "Phạm Bằng, nếu ngươi không cứu chúng ta thì thần tài cũng sẽ tạm biệt ngươi "

Phạm Bằng hạ lệnh một tiếng, rồi sau đó có hai sợi dây nối phao cứu sinh quăng đến chúng ta. Ta thở dài một hơi, đưa tay nắm lấy, trong chốc lát đã trở lại boong thuyền.

Ta lập tức đặt Thạch Cúc nằm xuống boong, dùng phương pháp hô hấp nhân tạo để cho nàng ói ra nước biển đã nuốt vào, sau đó nói lớn "Có bác sĩ ở đây không? Mau cấp cứu đi"

Phạm Bằng dựa vào lan can thuyền, nói "Không có"

Ta trừng mắt đứng lên nói "Phạm Bằng, ngươi nghe ta nói đây -"

Ta nói chưa hết lời thì Phạm Bằng đã lạnh lùng thốt lên "Ở chỗ này, người có quyền nói là ta, không phải ngươi."

https://thuviensach.vn

Ta lấy lại bình tĩnh nói "Đúng, nhưng Phạm Bằng à, trước ba trăm triệu mỹ kim thì ngươi cũng không thể lên tiếng đâu!"

Phạm Bằng nhìn ta một hồi lâu rồi nói "Trên thuyền không có bác sĩ"

Ta nhìn về Thạch Cúc thì thấy nàng phát ra một tiếng rên rỉ, đôi mắt cố gắng mở ra, dùng ánh mắt rất u oán nhìn vào ta. Ta cảm thấy trong lòng đau nhói, nói "Phạm Bằng, mau trở về Bastia, chỉ cần có thể cứu sống cô ấy, ta sẽ khai hết bí mật ta tìm được cho ngươi nghe”

Phạm Bằng cười ha ha bước về hướng ta, ta hiện đứng yên không nhúc nhích.

Phạm Bằng bước tới trước mặt ta, sau đó phun khói thuốc vào mặt ta, nói "Hút thuốc không?" Không đợi ta trả lời, hắn lập tức giơ tay lên tát vào mặt ta hai cái!

Hai gò má của ta cảm thấy nóng bừng bừng, đó không phải đau đớn, tuy nhiên ta chưa bao giờ gặp qua chuyện bị sỉ nhục như vậy.

Nếu chỉ có mình ta thì ta nhất định sẽ lập tức ra tay tiễn Phạm Bằng về với Chúa nhưng ta cũng kiên nhẫn không động. Phạm Bằng cười lạnh vài tiếng rồi lui về phía sau một chút nói "Ngươi hiểu được chưa?"

Ta nuốt cơn giận nói "Đã hiểu, Phạm Bằng tiên sinh."

Phạm Bằng nói tiếp "Tốt, chúng ta trở về Bastia”

Tiếng máy thuyền vang to lên rồi chạy về phía Bastia. Ta cúi người xuống xem xét thương thế của Thạch Cúc, nàng đang cố gắng giơ tay lên để vào hai má ta, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt nàng nước mắt tuôn tuôn.

Ta thấp giọng nói "Cô đừng sợ”

https://thuviensach.vn

Môi Thạch Cúc mấp máy nói "Vệ …… đại ca, ta không sợ gì cả, ta hỏi anh, có phải anh đối với bất cứ người nào, đều cũng …… tốt như vậy phải không?”

Ta cười khổ nói "Ta đối với cô có cái gì tốt chứ? Ta chỉ vì chính bản thân ta mà thôi!"

Thạch Cúc cố lắc đầu nói "Không, ta biết, anh là…… vì ta….!"

Ta liền vung tay điểm vào huyệt đạo trên người của nàng, sau đó nói "Cô đừng cố gắng nói nữa, hãy cố nghỉ ngơi một chút đi”

Thạch Cúc nắm chặt tay ta, một câu cũng nói không ra lời. Ta nhìn thẳng Phạm Bằng nói "Khi thuyền cập bờ, xin hãy đưa Thạch tiểu thư đến bệnh viện, sau đó ngươi có thể nghe được những lời nói thật của ta”

Phạm Bằng nở nụ cười âm hiểm, mũi chân của hắn nhịp liên tục, có vẻ hết sức đắc ý. Không có bao lâu thuyền đã cập bờ.

Nhưng lúc này Thạch Cúc cũng đã lâm vào tình trạng bán hôn mê, nàng không ngừng kêu tên ta.

Phạm Bằng liền ra lệnh cho bọn thủ hạ mang Thạch Cúc đến bệnh viện.

Ta đứng đó đưa mắt nhìn bọn chúng mang Thạch Cúc đi cho đến khi khuất bóng, ta mới xoay người lại. Phạm Bằng lạnh lùng hỏi ta "Được rồi, ngươi nói đi, có tìm thấy cái gì không?”

Ta hít một hơi, trong lòng đang suy nghĩ. Thị trấn kia chỉ có duy nhất một bệnh viện, nếu từ cảng đi tới đó thì khoảng chừng hai mươi phút sau có thể tới được.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên tại thị trấn nhỏ này, bác sĩ cũng không có tay nghề cao lắm nhưng họ cũng sẽ có khả năng cấp cứu cho Thạch Cúc. Hiện tại Thạch Cúc cũng an toàn.

Chỉ cần ta có thể trì hoãn thời gian thêm nửa tiếng nữa thì ta có thể có cơ hội thoát khỏi tay bọn chúng.

Ta suy nghĩ không bao lâu, sau đó nói "Ta sẽ nói bí mật cho ngươi nghe tại đâu, lên bờ đi chứ?"

Phạm Bằng lạnh lùng thốt "Không cần!"

Lúc này Thạch Tâm Nelly cũng đã đi đến, tay phải của hắn đã được băng bó cẩn thận, cổ hắn đeo một sợi dây buộc vào cánh tay để giữ cho nó khỏi động đậy, đó chính là kết quả của cây súng săn cá gây ra.

Hắn bước đến gần ta, ngay khi hắn giơ tay lên định động thủ thì Phạm Bằng đã kịp thời quát lên ngăn hắn "Nelly, chờ hắn khai ra rồi xử hắn cũng không muộn”

Nelly xoay người lại hung hăng nói "Hắn sẽ không khai bất cứ cái gì, bọn người Trung Quốc rất cứng đầu, không dễ dàng khuất phục địch nhân đâu, điều này chẳng lẽ ngươi không biết sao?"

Phạm Bằng vừa nghe hắn nói xong, sắc mặt liền trầm xuống.

Nelly còn muốn nói thêm nữa thì Phạm Bằng liền ngắt lời hắn "Đủ rồi Nelly, tên này hãy để ta nói chuyện!"

Toàn thân Nelly bất động, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thấy qua một người có tư thế và vẻ mặt hù dọa người khác như vậy, ngay cả Phạm Bằng nhìn thấy cũng giật mình.

"Được," Nelly nói "được, chờ ngươi hỏi hắn xong thì tới phiên ta”

https://thuviensach.vn

Phạm Bằng tiến về phía Nelly đưa tay vỗ vỗ vai hắn, miệng nói vài câu nhưng hắn liền né tránh, hơn nữa hắn dường như không quan tâm đến lời nói của Phạm Bằng, liền bỏ vào trong cabin.

Trong nháy mắt ta thấy được bàn tay của Phạm Bằng nắm chặt lại, vẻ mặt cũng hiện ra vẻ cực kỳ phẫn nộ.

"Phạm Bằng," Ta nhân cơ hội này nói khích hắn "ta nghe nói Mafia của các ngươi có quy tắc là phải tuyệt đối phục tùng và tôn trọng những người đứng đầu của tổ chức!"

Ta vừa mới nói xong, thân hình Phạm Bằng nhanh như gió lốc xoay người lại hét lớn "Câm cái miệng thối của ngươi lại”

Ta chỉ im lặng nhún vai một cái. Phạm Bằng giơ tay lên ra hiệu cho bốn tên thủ hạ xong rồi cũng bước vào trong cabin, bốn tên thủ hạ liền áp giải ta đi theo phía sau hắn.

Phạm Bằng từ khi bị ta chơi một vố tại kho hàng, hắn đã thông minh hơn rất nhiều, hắn vẫn giữ khoảng cách an toàn với ta.

Lúc này nếu ta muốn phóng tới tấn công hắn thì thân thể ta sẽ ngay lập tức biến thành tổ ong.

Bởi vậy, ta đành phải đi theo bọn chúng vào trong cabin. Ta ngồi xuống đối diện với Phạm Bằng, còn bọn thủ hạ thì một tên đứng ở giữa, hai tên đứng ở hai bên cầm súng đứng bất động chỉa vào ta, còn một tên khác thì đứng phía sau lưng dí sát nòng súng vào gáy ta.

Mấy cây súng chúng cầm là súng máy tự động, chỉ cần một cử động nhỏ nơi cò súng thôi là sẽ làm cho người bị bắn trúng mang theo bộ dáng khó coi xuống hoàng tuyền. Tuy nhiên, trong lòng ta cũng mừng thầm vì có một tên đứng rất gần sau lưng ta, với thân pháp của ta mà động thủ thì chỉ trong chốc lát thôi có thể chế ngự được hắn. Tên này nằm trong mục tiêu

https://thuviensach.vn

giải quyết đầu tiên của ta, ngay lúc hắn dí nòng súng vào gáy ta thì ta đã nhanh chóng quyết định mục tiêu rồi.

Thời gian trôi rất nhanh, thoáng chốc trời đã tối sầm.

Lúc này chiếc thuyền đã cập vào cảng. Bọn thủ hạ trên thuyền liền mở máy phát điện, ánh sáng trong cabin bỗng sáng lên.

Sau khi an tọa, Phạm Bằng liền nói "Ta hy vọng trong lời nói của Nelly không có ngươi”

Ta cười lạnh một chút nói "Điều này cũng tự nhiên thôi, giống như người Ý của các ngươi, trong biển người Trung Quốc cũng có loại người hèn nhát giống ta đây, bất luận quốc gia nào cũng có người như vậy, mỗi người dân đều có tính cách hoàn toàn khác nhau, điểm này ngươi cũng biết mà!"

Phạm Bằng chuyển động thân người trên sofa một chút rồi lại nói "Bây giờ ngươi nói đi!"

Ta làm ra vẻ không hiểu nói "Ta thật không hiểu tại sao các ngươi đã có bản đồ trong tay rồi mà còn muốn ta khai gì nữa". Ta đã nhìn thấy tấm bản đồ đặt trên một cái bàn bên cạnh Phạm Bằng cho nên mới hỏi như thế.

Phạm Bằng nói "Tấm bản đồ -", hắn chỉ nói mấy chữ này liền không nói nữa, sau đó kêu ta “Tiếp tục đi"

"Được," Ta hít một hơi nói "mưu kế cao thâm như thế có lẽ là do Tử Thần sắp xếp, ngươi chỉ theo lệnh thi hành mà thôi, chúng ta cũng không có bị nổ chết!"

Phạm Bằng cười nói "Các ngươi cũng may mắn đấy, như vậy cũng có thể sống sót"

https://thuviensach.vn

Ta lại nói "Tuy nhiên chúng ta vô tình phát hiện ra một hang động dưới đáy biển, ở trong động ta tìm được thi thể của Peite Luck Leica, hắn bị cá mập cắn chết!"

"Peite Luck Leica là ai?"

"Hắn là người Đức, ta nghĩ rằng tấm bản đồ đó là do hắn sao lại bởi vì hắn là lính của Đức Quốc Xã (Nazi)"

Phạm Bằng gật đầu nói "Ngươi đã phát hiện ra cái gì?”

Ta làm bộ suy nghĩ một lúc lâu. Phạm Bằng không chờ được lạnh lùng hét lên "Mau khai thật đi!"

Ta lúc này không thể tránh né được nữa đành nói "Được, ta khai thật, trong hang động đó có bốn chiếc xe tăng”

Ta nói xong liền nhìn thấy trong mắt của Phạm Bằng bắn ra sự tham lam, ngay cả bọn thủ hạ của hắn trong mắt cũng tràn ngập sự vui mừng và tham lam đó! Ta làm ra giọng hết sức kích động nói "Chúng ta mở một trong những chiếc xe tăng đó, Phạm Bằng, ta dám cá rằng cả đời của ngươi cũng chưa từng thấy qua nhiều bảo vật như vậy đâu, nó còn hơn trong câu chuyện nghìn lẻ một đêm nữa đấy"

Phạm Bằng cũng không hổ là thủ lĩnh trong băng đảng, dù bị câu chuyện hư cấu của ta làm cho sự tham lam trong lòng dâng lên nhưng trong chốc lát hắn cũng lấy lại bình tĩnh.

"Thật không?" Hắn lạnh lùng thốt lên "Có chứng cớ gì chứng minh cho lời nói của ngươi?’

"Chứng cớ hả, có đây!" Trong lúc ta đang kể chuyện thì ta cũng suy nghĩ ra được một đối sách rất hay, ta đưa tay vào trong người lấy ra một vật

https://thuviensach.vn

cầm trong tay rồi bước lên phía trước nói "Hãy xem đi! Đây là đồ ta thuận tay nhặt được”

Thoáng trong lúc đó, tiếng hít thở bên trong cabin đột nhiên dồn dập hẳn lên khi nhìn thấy trong tay ta phát ra một ánh sáng màu lam lộng lẫy và đẹp đẽ, không gì so sánh được.

Vật phát ra ánh sáng màu lam xinh đẹp và hấp dẫn như thế là một viên lam ngọc hình lục giác to khoảng cái móng tay.

Ta tin chắc tên Phạm Bằng cũng có nghề trong việc giám định châu báu. Ta thấy hắn vung tay lên, lấy cái kính đang đeo ném bỏ, con ngươi cơ hồ muốn rời khỏi hốc mắt.

Viên lam ngọc như thế này trên thế giới không có quá ba viên, là một báu vật vô giá. Đây là vào hai năm trước tại Ấn Độ, ta giúp quốc vương làm một việc và ông ta đã tặng nó cho ta, vì ta cũng thích cái màu sắc mộng ảo của nó cho nên đã nhận lấy và đeo bên người, lúc này ta lấy nó ra làm chứng cớ.

Phạm Bằng và bọn thủ hạ không tự chủ được tiến về phía ta. Ta biết trong lòng bọn chúng nhất định đang nỗ lực tính toán rằng với loại ngọc như thế thì có thể mang lại cho chúng sự sung sướng như thế nào, tuy nhiên đây là điều ta đang mong chờ.

Sự thật ta cũng biết, viên lam ngọc xinh đẹp này đã thôi miên tất cả bọn chúng, bọn tham lam này tạm thời đã quên hết mọi thứ trên đời.

Ta đưa tay vẫy vẫy Phạm Bằng, hắn đi tới gần rồi hơi cúi đầu xuống xem viên ngọc trong tay ta, bất thình lình ta nắm chặt tay cầm ngọc lại rồi xuất một quyền đánh móc vào cằm của hắn.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ khiến cho bọn chúng không kịp phòng bị, một quyền này ta sử dụng tới tám phần công lực. Sau khi Phạm Bằng trúng

https://thuviensach.vn

một quyền của ta, cả thân thể hắn bay lên đập vào cây đèn treo trên trần nghe cái "xoảng", bên trong cabin liền trở nên tối đen như mực.

Ta không đợi bọn mafia kịp hiểu ra chuyện gì, thân hình ta liền di chuyển, trước đó ta đã để ý ghi nhớ tất cả phương hướng trong cabin, ta vội phóng tới cái bàn để bản đồ rồi chụp lấy bản đồ nhét vào ngươi, sau đó phóng ra ngoài.

Cho đến khi ta rời khỏi cabin thì nghe được tiếng súng đinh tai nhức óc vang lên bên trong, nhưng chỉ trong chốc lát đã ngừng lại. Điều này chứng tỏ bốn tên Mafia đã bắn lẫn nhau và có cùng chung kết cục.

Ngay sau đó, ta thấy được Nelly và mấy tên thủ hạ vọt tới, ta lại lui vào trong cabin, phóng tới một thi thể nhặt cây súng lên, không để cho Nelly có cơ hội nổ súng, ta liền đứng lên, bóp cò!

Tiếng súng vang lên chói tai, đạn bay vèo vèo về phía bọn Nelly. Khoảng chừng năm phút sau, ta thấy tất cả đều yên lặng, ta vụt cây súng qua một bên rồi rời khỏi thuyền phóng lên bờ.

Sau đó, ta liền tìm một góc tại cảng ẩn núp vì ta thấy xe cảnh sát chạy đến. Đó là cảnh sát đang tìm kiếm bọn tội phạm Mafia. Ta đợi cho đến khi tất cả cảnh sát đều lên thuyền thì ta rời khỏi nơi ẩn núp và chạy đến bệnh viện.

Ta đoán cảnh sát khi nhìn thấy hiện trường sẽ cho rằng Nelly và Phạm Bằng đã tự bắn lẫn nhau mà chết bởi vì mấy tên thủ hạ của Phạm Bằng thì chết ở trong cabin, còn Nelly và thủ hạ của hắn thì chết ngoài cabin. Tuy nhiên cho đến sáng ngày mai ta xem báo thì mới biết được phán đoán của ta không đúng, Lục Thân Bất Nhận Phạm Bằng vẫn chưa chết!

Hắn trúng một quyền của ta, thân thể bay ra xa khoảng sáu bảy thước đụng vào cây đèn làm nó vỡ tan, sau đó đập xuống đất, còn bốn tên mafia khác thì do đèn tắt không thấy gì nên bắn loạn xạ nhưng cũng không có

https://thuviensach.vn

trúng hắn! Tuy nhiên khi trúng một quyền của ta, do thân thể hắn bay lên cao nên vô hình đã hóa giải một số lực đạo, vì thế đập xuống đất vẫn không ngất đi, nhưng hắn cũng bị thương nặng.

Phạm Bằng được cảnh sát tìm thấy. Họ cho rằng là Nelly muốn giết hắn và hắn may mắn thoát khỏi vụ này. Cục cảnh sát Corsica đã đưa hắn trở về Paris nhưng cục cảnh sát Paris cũng không có chứng cớ gì để buộc tội hắn bởi vì hắn được xem như người bị hại, họ chỉ lấy khẩu cung rồi thả hắn. Mấy ngày sau nữa, ta đọc báo thì thấy đăng rằng cảnh sát đã phát hiện ra một cây súng có dấu vân tay lưu lại trên đó, họ đang trong vòng điều tra. Tuy nhiên trong tương lai thì báo chí cũng sẽ không đăng thêm tin tức nào nữa cho vụ án này.

Chú thích

---

(1) Đức Quốc Xã (Nazi): còn được gọi là Đệ tam Đế chế hay Đế chế Thứ Ba, tên viết tắt của Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, xem thêm tại đây http://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%...BB%91c_X%C3%A3

(2) Dĩ dật đãi lao: Một trong tam thập lục kế trong binh pháp của Tôn Tử. Kế "Dĩ dật đãi lao" là lấy sự thanh thản để đối phó với hấp tấp, nhọc nhằn; dưỡng sức mà đợi kẻ phí sức. (Xem thêm tại đây http://vnthuquan.net/truyen/truyen.a...a3q3m3237nvn2n)

(1) Monte Carlo: nổi tiếng là thiên đường cờ bạc thuộc Monaco, Pháp (xem thêm tại đây http://en.wikipedia.org/wiki/Monte_Carlo)

https://thuviensach.vn

TOẢN THẠCH HOA

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 8

uy nhiên, chuyện báo chí là chuyện của sau này.

Lúc ấy, ta dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện. Trước khi đó ta cũng đã cẩn thận đem bản đồ giấu vào người. Vào đến phòng bệnh trong bệnh viện, ta thấy được Thạch Cúc đang nằm ở trên giường bệnh. Sắc mặt nàng tái nhợt, trên vai và đùi nàng đều được băng bó. Nàng vừa nhìn thấy được ta, đôi môi liền mấp máy nhưng một chữ cũng nói không ra.

Trong phòng bệnh chỉ có Thạch Cúc và một cô y tá. Ta thấy Thạch Cúc đang mặc áo dành cho bệnh nhân không tiện ra ngoài nên ta liền lấy ra tờ một trăm mỹ kim đưa cho cô y tá nói "Tiểu thư, ta muốn mua bộ quần áo trên người của cô, nhanh, hãy mau cởi nó ra đi”

Cô y tá vừa đưa tay tiếp nhận tiền, đột nhiên ngây người một chút rồi ngất đi.

Ta đã ra tay đánh cô ấy ngất xỉu, sau đó cởi bộ đồ y tá của cô ấy ra. Do trời đang mùa đông nên cô y tá mặc áo trong rất dày, vì vậy ta cũng không lo lắm. Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng ra tay đánh qua một người phụ nữ nào để cưỡng đoạt áo của người ta, tuy nhiên giờ phút này ta lại bất chấp tất cả.

Sau đó, ta đưa đồ cho Thạch Cúc thay và mang cô y tá đặt lên giường rồi dùng ga trải giường buộc thân thể cô ta lại. Đột nhiên cô y tá tỉnh lại, không đợi nàng hét lên ta liền nói "Một trăm mỹ kim cũng đủ cho cô mua mười bộ xinh đẹp hơn nhiều. Thật xin lỗi, chúng tôi tuyệt không có ý xấu

https://thuviensach.vn

gì đâu, chỉ bởi vì có chuyện rất khẩn cấp nên mới làm vậy thôi, cô thông cảm!"

Cô y tá đưa mắt nhìn ta rồi nhìn xuống tấm ga đang buộc chặt thân thể, sau đó bắt đầu chảy nước mắt và hét lớn.

Lúc ấy, ta đương nhiên trở tay không kịp, nhưng vừa quay đầu lại nhìn thì đã thấy Thạch Cúc đã thay xong quần áo rồi. Tuy nhiên những người khác trong bệnh viện cũng đã nghe được tiếng hét của cô y tá kia và đang chạy đến. Ta vội vàng ôm lấy Thạch Cúc rồi nhảy từ cửa sổ ra ngoài. Trở về tới khách sạn Ngân Ngư, quay lại phòng, ta mới thở dài một hơi, rồi đem chuyện đã phát sinh kể cho Thạch Cúc nghe.

Thạch Cúc lo lắng nói "Nếu cảnh sát đến tìm đến chúng ta thì phiền toái đấy"

Ta cười nói "Sẽ không ai đến làm phiền chúng ta đâu, bản đồ đang nằm trên người của ta, chúng ta có thể đi Rome chuẩn bị dụng cụ lặn biển xịn hơn và sau đó quay lại đây. À trước đó, chúng ta cũng ghé Monte Carlo một chút để tìm kiếm Tử Thần, không chừng có thể gặp được hắn"

Miệng của Thạch Cúc hiện lên một nụ cười đầy mệt mỏi nhưng cũng rất ngọt ngào. Nàng nằm ngả đầu vào khuỷu tay ta, thấp giọng nói "Vệ đại ca, hôn …… ta đi!" Ta cúi đầu xuống hôn nhẹ vào trán nàng, nàng liền thở dài. Ta biết nàng thở dài vì hy vọng ta hôn vào môi nàng không trở thành hiện thực.

Không bao lâu sau nàng liền thiếp đi. Ta không dám động đậy sợ phá giấc ngủ của nàng cho nên ngồi bất động tại sofa, sau đó cũng ngủ luôn. Sáng hôm sau, Thạch Cúc đã khỏe hơn và có thể đi lại.

Khi ta còn chưa kịp đặt câu hỏi thì nàng đã giải thích với ta, nguyên lai hai tên mafia khi trên đường mang nàng đến bệnh viện thì nàng đã lấy

https://thuviensach.vn

thuốc trị thương bí truyền đổ vào vết thương, cái mà bệnh viện làm chỉ là lấy đầu đạn ra dùm nàng mà thôi.

Ta đọc báo sáng thì mới biết được tin Phạm Bằng vẫn chưa chết. Hiện tại hắn đang nằm trong bệnh viện. Ta cũng biết mặc dù Phạm Bằng chưa từng khai cái gì với cảnh sát nhưng bọn mafia còn lại cùng với mấy tên lâu la Mã Phi Á nhất định là biết được chuyện xảy ra. Vì vậy, chúng ta liền lập tức rời đi Bastia, ngồi thuyền đến Nice (1). Đương nhiên, chúng ta chỉ là tạm thời rời đi mà thôi, chúng ta vẫn còn muốn quay trở lại đây.

Hai ngày sau, chúng ta đã có mặt tại một khách sạn tại Monte Carlo.

Trên đường đến Monte Carlo, ta và Thạch Cúc đã cùng xem xét tấm bản đồ. Tại dấu chấm trên bản đồ, chúng ta phát hiện ra đó là nơi chúng ta đã từng đi qua, nhưng nơi đây cũng không có chôn cất bảo tàng gì, thật không biết tại sao tên Peite Luck Leica kia lại mang nhiều bình dưỡng khí tới cái động đó để làm gì nữa. Peite đã chết, chuyện này chỉ sợ cũng vĩnh viễn chôn theo hắn.

Tuy nhiên, mấy dòng chữ ở phía sau tấm bản đồ thì trước đó ta cũng chưa từng xem qua. Hiện tại xem kỹ thì thấy chữ viết trên đó rất mờ và đã phai đi theo thời gian cho nên chúng ta cũng không rõ nó viết cái gì. Ta và Thạch Cúc đã tốn không ít thời gian mới có thể tìm ra những chữ chính xác. Nguyên văn của nó cũng không giống như là một đoạn nhật ký hàng hải mà ta đã tưởng trước đó.

Đoạn văn như sau "…… một nhiệm vụ kỳ quái được ban ra làm cho toàn bộ người trên thuyền bối rối không thôi, ta cứ tưởng rằng có nhân vật quan trọng nào đến. Nhưng khi hắn đến, hắn đã mang theo sáu thuộc hạ và sáu chiếc xe tăng. Từ chiếc xe tăng họ mang nhiều chiếc rương lên thuyền. Ta cũng nâng thử chiếc rương thì thấy mỗi cái nặng vô cùng. Sau đó thuyền rời khỏi cảng Bastia, ra ngoài khơi thì dừng lại. Mấy người trên thuyền mang theo những cái rương lặn xuống nước, ta nghĩ điều này thật không

https://thuviensach.vn

bình thường chút nào nhưng chúng ta lại được lệnh không giữ kín bí mật. Ta nhớ rõ nơi chúng ta đã lặn xuống, đó là tại vĩ độ 42°8’72’’, kinh độ là……"

Đây là chỗ quan trọng nhất nhưng chữ số đã phai đến nỗi không rõ là chữ gì nữa nên không có cách nào tìm ra được chữ số liên quan chính xác. Ta không thể chỉ bằng sự tưởng tượng mà điền vào mấy con số, ta tin chắc Phạm bằng nói câu “Tấm bản đồ -" kia là đang ám chỉ "bản đồ đã khuyết số của kinh độ". Ta cũng đoán người ghi lại đoạn văn này cũng đã nghi ngờ đó là bảo tàng cho nên hắn mới nhớ kỹ phương vị như vậy và ghi lại. Mặc dù không biết số kinh độ nhưng vĩ độ lại được ghi hết sức chính xác, vì vậy trong lòng ta và Thạch Cúc đều dâng lên quyết tâm tìm kiếm kho bảo tàng này cho bằng được.

Chúng ta tới Monte Carlo và thuê hai phòng tại một khách sạn xinh đẹp, sau đó ta và Thạch Cúc liền tắm rửa thay đồ.

Tiếp theo. ta liền điện thoại cho người quản lý của ta bảo anh ta chuyển tiền cho ta. Hắn mặc dù làm theo lời ta nhưng cũng nhắn lại một câu, khuyên ta đừng nên trầm mê vào bài bạc.

Ta tin chắc rằng lời của Phạm Bằng nói "Tử Thần đang ở tại Monte Carlo" đó là sự thật.

Tuy nhiên sau đó liên tiếp ba ngày, ta và Thạch Cúc đã tìm đến rất nhiều casino nhưng cũng không có phát hiện ra tung tích của Tử Thần.

Thương thế của Thạch Cúc đã khỏi hẳn. Vào ngày thứ tư khi chúng ta chuẩn bị rời đi Monte Carlo thì đột nhiên có tiếng gõ cửa. Ta mở cửa thì thấy có một người phục vụ tay cầm một cái khay đựng một tấm danh thiếp đưa cho ta. Trong lòng ta cảm thấy hết sức kỳ quái bởi vì chúng ta ở tại Monte Carlo này hầu như không có người nào biết cả. Lúc đó, Thạch Cúc cũng đang ở trong phòng của ta.

https://thuviensach.vn

Ta lập tức cầm tấm danh thiếp lên, vừa nhìn vào ta không khỏi ngẩn người. Tên trên tấm danh thiếp xin thứ lỗi ta không thể tiết lộ. Hắn chính là người ta đã gặp mặt trước đó và ta gọi hắn là Nelson.

Ta liếc mắt nhìn về Thạch Cúc một cái, nói "Tất cả mọi chuyện sẽ do ta ứng phó, cô đừng lên tiếng nhé”

Thạch Cúc cũng thấy được tên trên tấm danh thiếp này, nàng gật đầu.

Ta liền nói với người phục vụ "Hãy mời vị tiên sinh đó đến đây”

Người phục vụ "vâng" một tiếng rồi đi khỏi. Chỉ trong chốc lát, đã có tiếng gõ cửa vang lên, ta lớn tiếng nói "Xin mời vào, Nelson tiên sinh”

Nelson đẩy cửa bước vào, mặt hắn đầy vẻ tươi cười nói "Xin chào Vệ tiên sinh, Thạch tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau!"

Ta không biết dụng ý của hắn đến đây là gì nhưng trước đó ta cũng đã định ra chủ ý là tuyệt không cùng cảnh sát có quan hệ gì cả.

"Hoan nghênh! Hoan nghênh!" Mặt ta cũng tràn đầy vẻ tươi cười nói, "ở casino thắng được nhiều không?”

Nelson cười ha ha rồi ngồi xuống. Thạch Cúc rót ba ly rượu rồi mang ra. Hắn cầm ly lên uống một hơi hết nửa ly, và dường như tinh thần phấn chấn hơn khi có rượu vào, mặt hắn đỏ hết cả lên, đang nói chuyện về các cảnh sát của Monte Carlo, hắn đột nhiên chuyển đề tài "Vệ tiên sinh, bản thân ta rất bội phục cách làm người của anh nhưng ta cũng không tán thành thái độ của anh khi gặp hình cảnh quốc tế”

Ta suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nói "Nelson tiên sinh, anh không thể bắt buộc một người làm chuyện mà người đó không muốn làm, đúng không?"

https://thuviensach.vn

Nelson lại cười to, nửa ly rượu trong tay hắn cũng đổ ra vài giọt.

Ta và Thạch Cúc liếc mắt nhìn nhau, không hiểu được Nelson cười to như vậy là có ý gì. Một hồi lâu sau, hắn mới dừng cười rồi nói "Vệ tiên sinh nói không sai, ta tuyệt không thể miễn cưỡng người khác, nhưng ta lại có thể miễn cưỡng làm điều đó, anh có đồng ý với ta không?”

Trong lòng ta liền thầm đánh giá hắn nhưng nét mặt của ta vẫn không tỏ ra vẻ gì, liền nói "Nelson tiên sinh, ta xin lỗi -"

Nelson liền ngắt lời ta, nói lớn "Vệ tiên sinh, ta muốn miễn cưỡng anh làm một chuyện”

Ta lập tức đứng lên nói "Nelson tiên sinh, ta nghĩ anh hiện có rất nhiều công vụ và nhất định rất bận rộn.”

Ta cũng hoàn toàn không khách khí, liền nói lời đuổi khéo hắn.

Nelson mỉm cười nói "Không sai, ta rất bận rộn công vụ nhưng ta ở chỗ này cũng là đang làm nhiệm vụ đấy”

"Ồ," Ta châm chọc "cho đến hôm nay ta mới biết được phong cách làm việc của hình cảnh quốc tế đấy, đó là tay cầm ly rượu nổi nóng quát tháo với một người không muốn cùng cảnh sát hợp tác"

Công phu giữ bình tĩnh của Nelson cũng rất cao, vẻ mặt của hắn vẫn giữ được vẻ mỉm cười như cũ.

Nhưng ta tin chắc trong lòng của hắn hiện đang hết sức phẫn nộ, ít nhất là không quen vì đối với địa vị của hắn mà nói thì có rất ít người dám ở trước mặt hắn tỏ thái độ và nói chuyện như vậy với hắn.

"Vậy," Hắn cười cười, nhẹ nhàng nâng ly rượu lên hớp một hớp sau đó nói "theo anh thì nhiệm vụ của chúng ta làm là gì?”

https://thuviensach.vn

Ta lớn tiếng nói "Truy tìm tội phạm."

Nelson nghe xong thoải mái ngồi xuống, nói "Ồ, vậy thì ta đang làm nhiệm vụ đó đây”

Ta thật sự bị thái độ của Nelson làm cho nổi nóng, nhưng ta cũng nở nụ cười nói "Nelson tiên sinh thân mến, vậy ý anh ám chỉ hai người chúng ta là tội phạm à, xin hỏi chúng ta phạm vào tội gì?”

Ta nghĩ lời nói của ta sẽ làm cho Nelson không thể trả lời đươc nhưng ngoài dự đoán của ta, Nelson đưa cặp mắt giống như đang nhìn tội phạm nhìn ta, rồi hung hồn nói "Mưu sát"

Mưu sát! Ta cơ hồ nhảy dựng lên!

Nelson lại mỉm cười nói "Vệ tiên sinh, anh giật mình à? Mưu sát! Anh đã giết tối thiểu là năm người”

Ta thật sự không nhịn được nữa liền lạnh lùng thốt lên "Nelson tiên sinh, đây là chuyện vu khống hoang đường nhất mà ta đã từng nghe, nếu nói ta là tội phạm thì xin hỏi chứng cớ đâu? Không có hả Nelson tiên sinh!"

Nelson liền đưa tay vào trong người lấy ra mấy tấm ảnh, nhưng cũng không cho ta xem, hắn cầm chúng vẫy vẫy rồi nói "Vệ tiên sinh, tại hiện trường ở cảng Bastia, ta tin rằng anh nhất định có đọc báo rồi."

Ta hiên ngang đứng đó trả lời "Vậy thì sao?”

Hắn cũng không tỏ vẻ tức giận mặc dù ta vẫn chọc giận hắn. Hắn nói tiếp "Vậy thì anh nhất định có đọc qua thông tin là tìm được một khẩu súng có dấu vân tay trên đó và đang điều tra, đúng không?"

Ta cảm thấy lòng bàn tay của ta đang chảy mồ hôi, tuy nhiên ta vẫn bình tĩnh nói "có đọc qua, nhưng cho hỏi có liên quan gì đến ta?"

https://thuviensach.vn

"Thật không may," Nelson lắc đầu nói "thật không may, dấu vân tay đó ta đã cho người xác minh, đó là của anh lưu lại. Vệ tiên sinh, việc này anh giải thích thế nào đây?”

Hắn vừa nói vừa vừa cầm ba tấm ảnh trong tay đưa ra. Ta cũng đưa tay tiếp lấy và xem. Một tấm là ảnh của cây súng, hai tấm còn lại chụp một phần của cây súng, trong đó có dấu vân tay rõ ràng. Vừa liếc mắt nhìn vào, ta liền có thể nhận ra được đó là dấu vân tay của mình.

Ta cũng biết Nelson không thể vô sự mà tới đây nhưng nói thật ta cũng không ngờ tới, hắn lại có trong tay những chứng cớ như vậy.

Ta miễn cưỡng mỉm cười nhưng thật sự giờ đây cơ mặt ta đã cứng lại hết, vẻ tươi cười nhất định rất khó coi. Ta đứng đó, nhìn chằm chằm vào ba tấm ảnh, không hề lên tiếng.

Đột nhiên, Thạch Cúc kích động kêu lên "Là anh ấy giết những người đó thì đã sao, chẳng lẻ không giết được à? Đó không phải cái gọi là vì xã hội trừ hại sao?”

Nelson gật đầu nói "Thạch tiểu thư, về mặt làm người, chúng tôi đồng ý với lời giải thích của cô. Tuy nhiên điều không may là Nelly ở tại Rome này là một giám đốc của một công ty lớn. Dựa trên pháp luật mà nói thì hắn là thương nhân, cái chết của hắn là do Vệ tiên sinh gây ra, cho dù có nắm được bằng chứng phạm tội của Nelly thì khi tòa xử hắn xong nhưng cũng không thể phán hắn án tử hình được. Huống chi Vệ tiên sinh và cảnh sát cũng không có quan hệ gì cả, tiểu thư, cô có hiểu không, đây là một vụ mưu sát đấy!"

Thạch Cúc nhìn ta, ta cũng nhìn nàng. Cả hai người chúng ta một câu cũng nói không nên lời.

Nelson chà chà hai tay nói "ta muốn kể cho hai vị nghe một câu chuyện, có một tử tù đã được phán án tử hình và đã được định ngày giờ

https://thuviensach.vn

đem đi xử bắn. Người có thù hằn với hắn quyết định muốn chính tự tay mình giết hắn cho nên đã hối lộ và đem một tử tù khác chết thay cho hắn. Kết quả, người có thù với hắn cũng giết được hắn nhưng anh ta lại bị tòa phán tội mưu sát, tội danh thành lập."

"Vậy tại sao anh không bắt ta đi?" Ta vô lực nói

"Vệ tiên sinh," Nelson mỉm cười nói "thành thật mà nói, tổng cục cảnh sát Ý và Pháp đáng lẽ ra phải tặng huân chương khen thưởng cho anh, còn hình cảnh quốc tế cũng rất cảm kích anh. Ta là người bảo lãnh, trước mắt biết được dấu vân tay đó là của anh chỉ có một ít người. Chuyện này có thể không trở thành con sóng to đâu, sẽ yên tĩnh chìm xuống thôi"

Ta cười khổ nói "Nelson tiên sinh, anh muốn gì cứ nói thẳng ra đi"

Nelson hưng phấn đứng lên rồi đi qua đi lại vài bước, xong đưa tay vỗ vỗ vào vai của ta nói "Anh bạn trẻ, đối với sự dũng cảm và cơ trí của anh, bản thân ta rất bội phục. Ta cũng biết anh là một cao thủ võ thuật của Trung Quốc. Nhân tài như anh -"

Ta không đợi cho hắn nói hết liền ngắt lời hắn "Ta tuyệt đối không gia nhập"

Nelson cười nói "Ta hiểu rõ tính tình của người Trung Quốc và cũng rất đồng tình với anh, tuy nhiên ta thề rằng trên cao có hoàng thiên, ta tuyệt không dám miễn cưỡng anh"

Thật nghĩ không ra Nelson cũng thề thốt theo kiểu Trung Quốc. Ta liền đáp "Vậy anh muốn sao?"

Nelson nói "Rất đơn giản, hai vị cùng Tử Thần và Mafia tranh đấu, rồi việc anh đến Bastia, là vì nguyên nhân gì?"

https://thuviensach.vn

Ta không thể làm gì khác hơn là trả lời "Ta không tin hình cảnh quốc tế không biết chuyện này”

Nelson nói "Chúng tôi biết chứ nhưng không đầy đủ. Vệ tiên sinh, phần còn thiếu đành phải nhờ anh bổ sung vậy”

Ta nhìn Thạch Cúc, nói "Nếu ta từ chối thì sao?”

Nelson cười nói "Sẽ không đâu, anh là người thông minh và quyết đoán mà, vả lại……"

Ta ngắt lời của hắn "Được rồi, không cần ca tụng ta như thế, chuyện này ta không thể làm chủ được, nó thuộc quyền quyết định của Thạch tiểu thư đây"

Ta lại nhìn về Thạch Cúc nói "Cô có thể từ chối không nói, ta có thể lo được vụ giết người tại tòa”

Thạch Cúc nói "Vệ đại ca, vấn đề ở đây chính là Mafia sẽ không dễ dàng buông tha cho anh. Cho dù tại tòa án anh có thể biện hộ nhưng anh có an toàn rời khỏi Châu Âu này không?”

Ta nói "Cô không cần để ý tới ta, hãy tự hỏi chính mình xem giải quyết chuyện này như thế nào đi”

Mặt Thạch Cúc hiện lên vẻ rất do dự, xem ra dường như ta đang làm khó nàng. Nàng tuyệt không muốn tăng thêm phiền toái cho ta nhưng nếu không như vậy thì sự phiền toái đó sẽ tự đến với nàng.

Ta cũng suy nghĩ một hồi rồi nói "Chúng ta từ chối hắn nhé"

Thạch Cúc lắc đầu nói "Không!"

Ta lập tức khuyên nàng "Cô đừng để tình cảm lấn át sự việc nhé”

https://thuviensach.vn

Thạch Cúc nói "Ta không dùng tình cảm để làm việc, thậm chí không trở về được Tây Tạng cũng không sao”

Ta nói tiếp "Cô che giấu sự thật, cô không trở về Tây Tạng thì cũng sẽ có người sẽ đến tìm cô thôi”

Thạch Cúc ngây người một hồi lâu, nét mặt lập tức hiện ra vẻ cực kỳ kiên quyết nói "Vệ đại ca, ta đã có quyết định rồi"

Lúc này đây hai người chúng ta dùng tiếng Trung nói chuyện với nhau. Ta không muốn để Nelson nghe được, nhưng khi Thạch Cúc vừa nói ra lời cuối thì Nelson lập tức nói ngay "Ta tin tưởng sự quyết định của Thạch tiểu thư, đó là một quyết định sáng suốt".

Nelson nói mấy câu nói này dùng tiếng Trung Quốc rất chuẩn. Hai người chúng ta không khỏi ngẩn người. Nelson nói tiếp "Ta từng sống tại Hà Bắc ba năm, thôi đừng để ý đến nó nữa, các vị đến Bastia này chỉ là vì bảo tàng thôi sao?”

Thạch Cúc gật đầu nói “Đúng vậy"

Nelson cảm thấy hứng thú hỏi tới "Thật sự là vậy à? Là bảo tàng của ai thế, của thương nhân Carthage hay của thủy thủ Xin-Bát?"

Thạch Cúc cũng không cười bởi vì lời nói đùa của Nelson, nàng trầm giọng nói "Không phải, là bảo tàng của Rommel"

Thạch Cúc rốt cục cũng nói ra sự thật, trong lòng ta cảm thấy muốn thốt lên tiếng xin lỗi nàng, vì chưởng môn của Bắc Thái Cực Môn nhất định sẽ phái rất nhiều người đi tìm kiếm tung tích của nàng và đưa nàng vào chỗ chết khi nàng tiết lộ bí mật – nhưng dù sao cũng hy vọng bằng vào tình phụ tử có thể khiến nàng thoát khỏi tội hình. Tuy nhiên từ nay về sau Thạch Cúc cũng sẽ chỉ có trốn tránh, vĩnh viễn trốn tránh mà thôi.

https://thuviensach.vn

Ta nghĩ Nelson nghe xong nhất định sẽ cảm thấy thỏa mãn nhưng đột nhiên trong lúc đó ta phát hiện trên mặt của hắn hiện ra một vẻ rất kỳ lạ, tiếp theo nó chuyển biến thành vẻ hết sức tức cười. Sau đó nửa phút, hắn đã cười ha hả thật to.

Ta và Thạch Cúc ai cũng đều cảm thấy kỳ quái bởi vì cho dù Nelson có cao hứng đi nữa thì cũng không thể có thể cười to như vậy được. Một hồi lâu sau, hắn dừng cười, tiếp đó ho khan một tiếng rồi đứng lên, vừa mỉm cười vừa nói "Bảo tàng của Rommel à, thật tuyệt quá, nó trị giá tới hơn ba trăm triệu mỹ kim đấy. Có được nó thì có thể ngay lập tức trở thành một tỷ phú giàu nức tiếng trên thế giới. Ha ha, một tấm bản đồ cũ nát, chữ ghi trên đó thì rất thần bí và mơ hồ, chỉ có kinh độ thôi có đúng hay không, hai người bạn thân mến? Ha ha, tấm bản đồ như vậy bán đầy tại Paris cho du khách, chỉ có mười đô một tấm mà thôi"

Ta và Thạch Cúc nghe xong liền ngây người. Một hồi lâu sau ta mới có thể lên tiếng "Nelson tiên sinh, ý anh muốn nói là chuyện liên quan đến bảo tàng Rommel căn bản không tồn tại?”

Nelson lại cười một trận rồi nói "Vệ tiên sinh, anh hỏi ta chuyện như vậy chứng minh anh mặc dù có tài năng phi phàm nhưng đến tột cùng thì tuổi đời của anh cũng còn quá trẻ"

Trong nháy mắt, trong đầu ta hiện ra không biết bao nhiêu vấn đề, từ việc Tử Thần truy đuổi Hoàng Tuấn và Thạch Cúc cho đến Mafia tung ra nhiều lực lượng của chúng, chẳng lẻ tất cả mấy thứ đó có thể giả được sao? Rồi lần đầu tiên ta gặp được Hoàng Tuấn trên tàu chẳng phải hắn đã dùng kim cương ném xuống biển hay sao, điều đó tuyệt đối cũng không phải là giả tạo. Hơn nữa, những viên kim cương mà hắn ném xuống biển thì ta cũng nhìn ra được đó là kim cương được mài khắc theo kiểu của thập niên 1930 – 1940.

https://thuviensach.vn

Tiếp đó ta cũng nghĩ tới thái độ của Hoàng Tuấn khi đưa hình người yêu của hắn cho ta xem cùng với vẻ mặt của hắn khi muốn ta giao ra bản đồ. Ta bắt đầu hiểu rõ được tại sao Hoàng Tuấn lại ném kim cương xuống biển, đó là bởi vì trong lòng hắn đang đau khổ cực độ, tiền tài đối với hắn mà nói đã không còn tác dụng gì. Đương nhiên chỉ có tình yêu mới có sức mạnh như vậy mà thôi.

Vấn đề ta nghĩ ra thực sự còn nhiều lắm nhưng ta vẫn còn giữ được sáng suốt để phán đoán, đó là Nelson đã sai và ta đã đúng.

Có thể những lời của Nelson về bảo tàng là thật và do có nhiều người biết đến truyền thuyết về bảo tàng nên lợi dụng thông tin để kiếm lợi, tuy nhiên những điều đó cũng không thể chứng minh được tấm bản đồ của chúng ta là giả.

Nelson lại cười nói "Có lẽ hai vị cũng có một tấm bản đồ trong tay, đúng không?”

Ta đáp "Không sai, chúng ta đang có một tấm"

Nelson liền nói "Có lẽ yêu cầu này của là hết sức ngu xuẩn nhưng ta có thể xem qua nó một chút được không?”

Ta nhìn Thạch Cúc, thấy thạch cúc gật đầu, ta mới lấy ra tấm bản đồ đưa cho Nelson. Nelson vừa nhìn vào thì lại cười ha hả lên, nói "Anh dùng bao nhiêu tiền mua nó vậy?”

Ta vươn tay ra hiệu cho Thạch Cúc đừng lên tiếng rồi nói "Một ngàn bảng"

Nelson thở dài một hơi nói "Đây cũng không thể xem là tội danh lừa đảo được, một ngàn bảng đó là anh tự nguyện bỏ ra". Sau đó hắn đứng lên, ném tấm bản đồ lên sofa rồi đi ra cửa, sau đó vẫy tay nói "Hẹn gặp lại!"

https://thuviensach.vn

Trong lòng ta cảm thấy cao hứng vội hỏi "Nelson tiên sinh,vậy chuyện của ta -"

Hắn nở nụ cười nói "Yên tâm, ta trở về rồi đem chuyện có liên quan đến anh hủy đi”

Ta liền nói “Sau này có gì cần giúp đỡ thì hãy thông báo cho ta”.

Nelson trầm ngâm một hồi rồi nói "Chuyện thật ra cũng có, hơn nữa không phải sau này mà là ngay bây giờ”

Ta liền nói "Có chuyện gì xin cứ nói”

Nelson nói "Anh và Thạch tiểu thư đừng có mê muội trong giấc mộng ba trăm triệu mỹ kim nữa, đây là chuyện ta yêu cầu"

Mặt của ta và Thạch Cúc thoáng đỏ lên, Nelson lại mỉm cười sau đó mở cửa bước ra. Ta và Thạch Cúc muốn bước theo sau để tiễn hắn nhưng khi chúng ta vừa tiến ra ngoài cửa thì lập tức dừng lại. Phía hành lang bên kia có hai người đang đi ngang qua, là bọn họ làm cho chúng ta dừng bước.

Ta dừng lại rồi lập tức đưa tay vẫy ra hiệu cho Thạch cúc xoay người đi, ta cũng làm thể để tránh bị hai người kia nhìn thấy.

Hai người đó, một người mặc một cái áo khoác ngoài của giới quý tộc thường mặc, tay cầm một cây gậy, khí khái mười phần, đó đúng là Tử Thần. Còn người phụ nữ đi bên cạnh hắn cũng mặc một cái áo khoác ngoài màu trắng, ta mặc dù chỉ thấy nàng lướt qua nhưng ta cũng có thể khẳng định nàng chính là Lê Minh Mai.

Ta, Thạch Cúc và Nelson ai cũng giật mình. Nelson lập tức xoay người lại rồi dùng tốc độ nhanh như gió trở lại phòng, sau đó hắn nói vài câu bâng quơ. Đợi cho Tử Thần và Lê Minh Mai đi khuất, hắn mới mỉm cười chào chúng ta rồi bước ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Ta vội vã chạy ngay đến chỗ hành lang thì vẫn còn kịp lúc nhìn thấy bóng dáng của Tử Thần và Lê Minh Mai. Ta liền lập tức đi theo thì phát hiện hai người họ đang đứng trước cửa phòng số 417, sau đó ta liền quay trở về phòng.

Khi ta vừa trở lại phòng, Thạch Cúc liền hỏi ta "Bây giờ chúng ta nên làm sao?"

Ta phất tay nói "Hiện tại xin cô đừng làm phiền ta, trong lòng ta hiện đang rất rối loạn”

Thạch Cúc bước tới nói "Tại sao? Vì Tử Thần à?"

Ta liền đáp lời một cách hàm hồ "Có thể là đúng cũng có thể không"

Thạch Cúc ngây người một hồi rồi xoay người đi, nói "Vệ đại ca, nếu ta là anh, ta sẽ đi gặp mặt người ấy”

Ta ngây người một chút rồi lên tiếng "Đi gặp ai?”

Thạch Cúc nói "Đi gặp cái người đi bên cạnh Tử Thần chứ ai, vì cô ta mà lòng anh cảm thấy loạn phải không?”

Ta liền đưa tay đặt lên vai Thạch Cúc kéo người nàng xoay lại đối diện với ta rồi nói "Chúng ta cùng đi gặp cô ấy vậy, cô ấy là Lê Minh Mai và cũng là mẹ của cô”

Thấy Thạch Cúc vẫn bất động đứng đó không lên tiếng, ta liền nói thêm "Ta tin chắc thân thế của cô rất phức tạp, cô không muốn biết rõ sao?"

Thạch Cúc lạnh lùng nói "Bất luận anh có nói gì đi nữa thì ta cũng nhất quyết không đi gặp cô ấy”

Ta ngây người một hồi rồi nói "Nếu nói như vậy thì cô nỡ để ta một mình đi mạo hiểm sao?”

https://thuviensach.vn

Thạch Cúc mở to hai mắt nhìn ta, ta cầm lấy áo khoác lên rồi nói "Cũng tốt, cô hãy ở đây chờ ta nhé”

Không đợi cho ta ra khỏi cửa Thạch Cúc đã kêu lên "Vệ đại ca, ta cùng đi với anh"

Chúng ta sóng vai đi tới trước cửa phòng 417, ta cũng không có gõ cửa liền đẩy luôn cửa bước vào.

Lê Minh Mai đang ngồi đưa lưng về phía chúng ta, còn Tử Thần khi nhìn thấy chúng ta thì lập tức đứng lên. Hắn nhìn thấy chúng ta, trong lòng nhất định hết sức kinh hãi nhưng mặt của hắn vẫn không tỏ ra một chút điểm sợ hãi nào.

"Minh Mai," Hắn gọi "hãy xem ai tới kìa"

Lê Minh Mai xoay người lại. Nhìn thấy ta, vẻ mặt của nàng liền trở nên khó coi, thật khiến kẻ khác khó có thể đoán ra nàng đang nghĩ gì. Ta đóng cửa lại, sau đó cẩn thận nhìn xung quanh một chút, phát hiện trong phòng không giống như có người mai phục.

Ngay lúc đó Tử Thần mỉm cười lên tiếng "Hãy yên tâm đi, không có ai mai phục trong phòng dành cho đôi uyên ương đang hưởng tuần trăng mật đâu”

Hai chữ "Trăng mật” như mũi tên bén nhọn bắn vào tim ta, ta thất thanh kêu lên "Minh mai"

Lê Minh Mai liền đứng lên, thì thào "Đừng gọi nữa"

Thái độ của Tử Thần hết sức trấn định, quay về Lê Minh Mai nói "Minh Mai, đừng nói nữa có được không?"

https://thuviensach.vn

Lời nói của hắn không có chút ý đe dọa nào nhưng khi Lê Minh Mai nghe được liền cúi đầu rồi ngồi xuống, nói "Được …… được....."

Sau đó Tử Thần quay đầu lại mỉm cười nói "Vệ tiên sinh, anh có nghe hiểu không vậy? Trong phòng trăng mật dành cho uyên ương đồng dạng cũng không tiếp khách đâu, hai vị nghĩ có đúng hay không?"

Hắn vừa nói vừa bước đến bên điện thoại nhấc lên gọi, ta lập tức phóng nhanh đến bên cạnh hắn đưa tay chụp lấy cái điện thoại, sau đó dùng lực kéo ống nghe ra khỏi dây. Lúc này cây gậy trong tay Tử Thần cũng đã giương lên, ta thấy được liền xuất ra một cước tấn công hắn.

Một cước này ta đá vào trúng vào tay hắn làm cho mũi gậy hướng lên trần. Tử Thần trúng một cước của ta đã lui về sau vài bước. Sau đó "bùm" một tiếng, đạn bay ra khỏi cây gậy cắm vào phía trên trần, tuy nhiên âm thanh rất nhỏ. Ta lại nhanh chóng xuất trảo chộp tới cánh tay hắn. Tử Thần thấy thế liền rụt cánh tay lại rồi quơ gậy tấn công vào đầu ta.

Ta vội hụp người xuống tránh một kích của hắn, đồng thời tấn công vào cái chân giả của hắn làm hắn ngã xuống đất.

Khi hắn ngã xuống, ta liền đưa tay đoạt lấy cây gậy.

Tử Thần lập tức đứng lên, mặt hắn đỏ bừng. Cho tới giờ ta cũng chưa từng thấy qua thần thái nổi giận đến cực điểm của hắn. Hắn dường như không để ý tới ta, liền bước tới cầm lấy ly rượu đang đặt trên bàn làm một hơi cạn sạch. Sau đó, sắc mặt hắn mới trở lại bình thường, tiếp đó hắn nói "Không sai, anh cũng biết lợi dụng điểm yếu của người khác"

Ta nghe liền hiểu ra, hắn nổi giận là vì ta đã tấn công vào cái chân giả của hắn.

Hắn lại cầm chai rượu đổ ra ly rồi uống cạn, sau đó nói "Việc ấy ta cũng biết đấy người anh em à, ta cũng biết lợi dụng điểm yếu của người

https://thuviensach.vn

khác đấy"

Ta không để ý tới hắn nữa, liền nói với Lê Minh Mai "Minh Mai, chúng ta đi"

Tuy nhiên ngoài sự dự đoán của ta, Lê Minh Mai lắc đầu nói "Ta không đi, hai người hãy đi đi”

Mấy lời đó như sét đánh vào tai ta, ta liền nói "Minh Mai, cô nói gì vậy? Đây là Thạch Cúc, con của cô đấy, tại sao cô lại bảo là không đi?"

Mặt của Lê Minh Mai toát lên vẻ hết sức lạnh lùng làm cho người khác rất khó đoán được tâm sự của nàng. Nàng lại lắc đầu, nói "Ta không đi!"

Tử Thần đột nhiên cười ha hả nói "Lão đệ ơi, so với anh thì ta còn thua xa về mặt lợi dụng nhược điểm của người khác à”

Ta bước tới trước mặt Lê Minh Mai nói "Minh Mai, cô sợ hắn à? Chúng ta mau đi khỏi đây, Thạch Cúc đang đợi cô nói cho cô ấy hiểu rõ thân thế, tại sao cô không rời khỏi hắn?”

Lê Minh Mai đưa mắt nhìn Thạch Cúc một cái, sau đó nói "Cô ấy cần biết để làm chi? Còn anh, anh đừng tốn công khuyên ta nữa"

Ta liền đưa ta chụp lấy tay của Lê Minh Mai, muốn kéo nàng đứng lên, nhưng khi ra sức, Lê Minh Mai vẫn bất động ngồi đó. Võ công của nàng cao hơn ta cho nên ta muốn lay động nàng thật không phải chuyện dễ. Ta liền nói "Minh Mai, trong lòng cô cũng biết hai người chúng ta đang nghĩ gì, thế tại sao còn do dự chi nữa?"

"Vệ tiên sinh," Lê Minh Mai quay đầu đi chỗ khác, nói "Xin anh tôn trọng ta một chút, ta và ông ấy đã kết hôn rồi"

https://thuviensach.vn

Từng chữ trong lời nói của Lê Minh Mai giống như là những viên đạn bắn vào ngực ta, từng viên từng viên lần lượt xé rách tim ta. Ta không biết vẻ mặt của ta khi đó như thế nào nữa bởi vì ta không thể tự mình trông thấy nhưng ta lại thấy vẻ mặt Thạch Cúc nghiêm trọng hẳn lên.

Ta đứng bất động như tượng. Còn Lê Minh Mai thì chậm rãi đứng lên bước tới bên Tử Thần. Ta chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, thân thể loạng choạng như muốn ngã. Thạch Cúc lập tức bước tới bên cạnh đỡ lấy ta. Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Lê Minh Mai mắng "Cô là một người đàn bà hạ tiện"

Lê Minh Mai vẫn đưa lưng về phía chúng ta, thân thể nàng cũng không nhúc nhích. Tử Thần lúc này liền lên tiếng "Thạch tiểu thư, xin cô phát ngôn cẩn thận một chút"

Tử Thần nói lời này vô tình đã trở thành ngòi nổ.

Thạch Cúc lập tức cười ha hả nói "Tại sao phải cẩn thận? Ông và bà ấy là một đôi cẩu nam nữ, đúng là một cặp trời sinh"

Ta tuyệt không có nghĩ đến Thạch Cúc lại dùng những lời lẽ như thế mạt sát Tử Thần và Lê Minh Mai. Đương nhiên, ta cũng hiểu rõ lý do tại sao Thạch Cúc lại làm như vậy. Đó là Thạch Cúc vì ta mà làm vậy, chỉ vì cô ấy thấy Lê Minh Mai đã làm tim ta bị thương.

Sự phẫn nộ của Thạch Cúc vô tình đã làm cho ta bình tĩnh lại được đôi chút. Ta lấy lại bình tĩnh, nói "Cô không thể mắng chửi mẹ của cô như vậy được"

Thạch Cúc nghe xong liền cười to, nói "Vệ đại ca, trước đây ta vốn có vài phần tin lời anh nhưng hiện tại ta không còn tin nữa"

Lê Minh Mai vẫn đứng bất động tại đó cho dù Thạch Cúc dùng những lời lẽ ác độc mắng nàng, nhưng lúc này đây nàng lập tức xoay người lại.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của nàng trắng bệch tới đáng sợ, nói "Vệ tiên sinh, anh đã nói với nó?"

Ta thở dài, gật đầu đáp "Đúng vậy. Cô đã nói với ta rằng Thạch Cúc là con của cô, vậy tại sao ta không thể nói điều đó cho cô ấy biết?"

Lê Minh Mai vừa nghe ta nói xong, đột nhiên miệng nở nụ cười. Một lúc sau thì từ mắt nàng có hai dòng nước chảy ra.

Sau đó nàng lên tiếng "Anh là người ngốc nhất mà ta từng gặp, một câu nói dối anh cũng tin là thật nữa"

Ta đưa mắt nhìn chằm chằm vào Lê Minh Mai.

Lê Minh Mai dừng lại một chút rồi nói tiếp "Làm sao ta lại có đứa con gái lớn như thế này được? Ha ha..."

Ta liền nói "Chuyện này chả có gì đáng cười cả. Lời là cô nói với ta, ta chỉ là thuật lại thôi"

Lê minh Mai nói "Thật không có gì đáng cười sao? Thôi, xin mời hai vị đi cho"

Ta lại tiến lên một bước nói “Minh Mai -"

Tuy nhiên Thạch Cúc không đợi ta nói xong đã cướp lời "Vệ đại ca, chúng ta đi thôi, còn ở đây làm gì nữa?"

Ta ngừng lại một chút, trong lòng suy nghĩ về lời nói của Thạch Cúc: ở đây làm gì. Ta ở đây là vì muốn hỏi Lê Minh Mai và nghe câu trả lời của cô ấy. Ta liền lên tiếng "Minh Mai, những điều cô nói với ta có phải toàn là thật không?”

Thân thể Lê Minh Mai có chút run run nói "Đương nhiên toàn là thật cả, Vệ tiên sinh, thật xin lỗi!"

https://thuviensach.vn

Nghe xong những lời này, thân thể ta liền lùi ra sau mấy bước. Thạch Cúc gắt gao theo sát ta. Chúng ta đồng loạt đi ra tới cửa, rồi ta nói "Ta sẽ làm rõ chân tướng của chuyện này!"

Tử Thần cười lạnh một tiếng, nói "Hy vọng anh có thể"

Ta cơ hồ nhịn không được muốn phóng ngược trở lại giết hắn nhưng ta biết làm như vậy không hề có lợi gì cả. Ta không thể giết chết hắn tại nơi này. Tuy nhiên, ta vẫn còn do dự.

Thạch Cúc đứng bên cạnh đã thấy được mặt ta có thần sắc khác thường, nàng liền lập tức mở cửa kéo ta ra khỏi phòng của Tử Thần, sau đó đóng mạnh cửa lại nghe cái “rầm”.

Ngay khi Thạch Cúc vừa đóng cửa lại thì ta nghe được tiếng khóc của Lê Minh Mai vang lên bên trong.

Khi đó, tâm trạng của ta quả thực khó có thể hình dung ra, ta lại muốn trở vào nhưng ta biết dù có trở vào cũng không có tác dụng gì. Ta ngơ ngác đứng đó cho đến khi thân thể bị Thạch Cúc kéo đi.

Ngay lúc đó, ta nghe được tiếng của Lê Minh Mai vang lên "Tử Thần, ông đã đáp ứng ta rồi mà”

Tiếp theo, vang lên giọng nói lãnh khốc của Tử Thần “Đương nhiên, ta đã đáp ứng nàng, ta tuyệt sẽ không giết hắn, nàng hãy yên lòng đi”

Lê minh mai lại nói 'Vậy là ông chuẩn bị -"

Tử Thần không đợi nàng nói hết liền ngắt lời "Ta không có chuẩn bị gì cả”

Ta chỉ nghe được đến đó thì đã bị Thạch Cúc kéo đi xa, không thể nghe được những lời tiếp theo nữa. Lúc ấy, lòng ta rối loạn tới cực điểm,

https://thuviensach.vn

qua những lời nói đó thì ta biết nội dung họ đang nói có liên quan tới ta.

không bao lâu sau chúng ta đã về lại trước cửa phòng của mình. Thạch Cúc mở cửa rồi đẩy ta vào. Ta lảo đảo ngả về phía trước, vừa mới ổn định thân thể một chút thì đột nhiên có nòng súng chạm vào sau lưng của ta.

Sau đó ta nghe được tiếng cười từ sofa truyền đến cùng với tiếng nói "Thạch tiểu thư, vui lòng đóng cửa lại dùm”

Thạch Cúc trong tình thế như vậy bất đắc dĩ phải làm theo lời nói đó.

Lúc này từ trong toilet trong phòng có một người bước ra, nói "Sư muội!”

Tên này là Hoàng Tuấn.

"Xin mời ngồi, Vệ tiên sinh” Cái tên đang chỉa súng vào lưng ta liền nói. Ta hiện không thể làm gì khác hơn là làm theo lời mời của hắn.

Sắc mặt của Thạch Cúc chuyển thành màu xanh nói "Hoàng sư huynh, hai người này là do huynh mang đến phải không?”

Hoàng Tuấn bước đến, gật đầu nói "Đúng vậy”

Thạch cúc giọng the thé nói "Huynh nghĩ chuyện của chúng ta thế nào?”

Hoàng Tuấn thở dài một hơi nói "Sư muội, hai người chúng ta đã cùng lớn lên bên nhau, chúng ta cũng đã từng yêu nhau, sau đó chỉ vì một chuyện nhỏ mà muội không dể ý tới ta nữa – “

Thạch Cúc ngắt lời hắn, lạnh lùng thốt "Việc nhỏ à?"

Hoàng Tuấn hít một hơi nói "Sư muội, ta xem ra chuyện ấy là chuyện nhỏ mà. Ta đã lừa một người, không sai, nhưng chuyện đó thì có liên quan

https://thuviensach.vn

gì đến chúng ta đâu? Muội nói ta hèn hạ, không quan trọng, ta không để ý đâu, điều quan trọng hiện giờ là ta đã thực sự yêu một người"

Sắc mặt của Thạch Cúc vẫn như cũ, hắng giọng nói "Vậy thì có liên quan gì đến chuyện của chúng ta?”

Mặt của Hoàng Tuấn hiện lên vẻ thống khổ. Lúc này ta mới hiểu được phong cách làm người của Hoàng Tuấn. Hắn là một người chỉ vì chính bản thân hắn mà thôi, để đạt được mục đích thì không tiếc thủ đoạn.

Hoàng Tuấn nói tiếp "Người ta yêu hiện đang rơi vào trong tay của người khác. Ta đã quyết định không trở về Tây Tạng cũng là vì nàng ấy”

Thạch Cúc nói "Vậy thì cũng không có liên quan đến chuyện của chúng ta?"

Hoàng Tuấn nói "Ta không còn cách nào khác, chỉ còn cách đem hai người để trao đổi Thi Duy Cơ mà thôi "

"Trao đổi với ai?” Ta lần đầu tiên mở miệng hỏi.

Hoàng Tuấn nói "Ngay cả ta cũng không biết. Trước đó ta chỉ nhận được một lời nhắn ra điều kiện với ta là chỉ cần ta có thể giao ra bản đồ bảo tàng thì ta có thể dùng nó để trao đổi với Thi Duy Cơ. Hiện tại điều kiện của đối phương đã thay đổi rồi, đó là đem hai người để trao đổi với cô ấy"

Ta nhún vai nhưng lập tức dừng lại. Ở phía sau ta truyền đến một tiếng "crak", đó là tiếng lên đạn của súng. Ta biết đó là lời cảnh cáo dành cho ta, nói rằng ta không nên lộn xộn, bởi vậy ta lập tức bất động nói "Hoàng Tuấn, ta có một câu muốn hỏi ngươi."

Hoàng Tuấn nói "Ta biết rõ ta làm như vậy là không đúng, ta thành thật xin lỗi hai người nhưng do muốn cứu Thi Duy Cơ, ta thật không còn cách nào khác."

https://thuviensach.vn

Ta liền nói "Không phải chuyện này. Ta muốn hỏi chuyện khác"

Hoàng Tuấn nói "Ông cứ hỏi”

Ta liền hỏi "Ngươi tìm ra bảo tàng rồi phải không?”

Hoàng Tuấn lắc đầu nói "Không có."

Ta lập tức lại nói "Nói vậy thì cái túi kim cương kia ngươi tìm được ở đâu?”

Hoàng Tuấn nói "Là Duy Cơ cho ta"

Ta biết người tên Thi Duy Cơ mà Hoàng Tuấn đang nói là cô gái ở trong hình mà hắn đã đưa cho ta xem. Ta lạnh lùng thốt "Cô ấy là con của triệu phú hả?”

Hoàng Tuấn nói "Đương nhiên không phải – ý của ông muốn nói gì?”

Ta nói "Ngươi không nghĩ là Thi Duy Cơ có được cái túi kim cương ấy từ đâu sao?"

Hoàng Tuấn ho khan một tiếng, rồi hắn nói "Thôi đừng nhiêu lời nữa, các người theo ta đi thôi”

Hắn nói xong rồi hướng hai người kia vung tay ra hiệu. Một tên khác lập tức đưa súng chỉa về Thạch Cúc. Ta và Thạch Cúc hiện như cá nằm trên thớt.

Sau đó, một tên lại lấy áo khoác đưa cho ta và Thạch Cúc mặc vào.

Tiếp đó Hoàng Tuấn lên tếng "Chúng ta hãy giả dạng như những người bạn thân và cùng đi ra ngoài khách sạn. Vì Thi Duy Cơ, cái gì ta cũng có thể làm. Sư muội, Vệ tiên sinh, các người nên thông minh một chút”

https://thuviensach.vn

Ta cười lạnh nói "Đương nhiên, chúng ta hiểu được cái gì ngươi cũng có thể làm. Ta có thể mặc áo khoác vào được chưa?”

Hoàng Tuấn suy nghĩ rồi nói ‘Không cần nữa, hai người hãy đi ở phía trước đi”

Ta và Thạch Cúc đành phải đồng loạt bước ra ngoài.

Chú thích

---

(1) Nice: Nice là thành phố tỉnh lỵ của tỉnh Alpes-Maritimes, thuộc vùng hành chính Provence-Alpes-Côte d'Azur nằm ở miền nam của nước Pháp, có dân số là 347.100 người (thời điểm 1999) (xem thêm tại đây: http://en.wikipedia.org/wiki/Nice)

https://thuviensach.vn

TOẢN THẠCH HOA

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 9

ọn người Hoàng Tuấn đi theo phía sau chúng ta. Hoàng Tuấn hiển nhiên rất khẩn trương bởi vì hắn không ngừng thấp giọng nói với chúng ta "Không nên vọng động! Không nên vọng động"

Khi đó trong lòng ta thật sự cảm thấy rất tò mò muốn biết Hoàng Tuấn rốt cục muốn đem chúng ta giao cho ai đây.

Tử Thần? Không có khả năng bởi vì chúng ta vừa rời khỏi phòng của hắn.

Mafia? Khả năng cũng không lớn bởi vì trong hai tên thủ lĩnh thì một đã chết, một bị trọng thương còn đang nằm ở bệnh viện. Mafia đang trong vòng hỗn loạn, cảnh sát Ý cũng đang nhân cơ hội này dùng hết lực lượng đối phó bọn chúng. Bọn chúng lo còn không kịp thì còn tâm trí đâu mà bận tâm đến chúng ta.

Nhưng bọn kia là ai? Tại sao chúng lại muốn có được chúng ta?

Ta và Thạch Cúc vẫn sóng vai bước đều, không có ai phát hiện ra chúng ta đang bị súng chỉa vào. Đi tới cửa khách sạn, người gác cửa gọi taxi cho chúng ta, sau đó năm người chúng ta đồng loạt lên xe. Tuy nhiên xe chạy được một khoảng không xa lắm thì Hoàng Tuấn liền kêu tài xế ngừng lại, lúc này đây có một chiếc xe lớn khác chạy tới đậu lại bên xe chúng ta.

Chúng ta lại đồng loạt chuyển xe, đi được khoảng mấy dặm thì bọn chúng dùng vải đen bịt mắt chúng lại, dưới sự uy hiếp của súng ống chúng

https://thuviensach.vn

ta cũng chả làm gì được.

Sau đó, ta chỉ cảm giác được chiếc xe từ từ quẹo phải. Chạy được một lúc thì nó chạy vào một con đường gập ghềnh. Qua một hồi lâu, ta ước toán được lộ trình dài khoảng sáu mươi dặm. Tiếp theo chiếc xe dừng lại, chúng ta bị áp giải xuống xe, súng vẫn chỉa vào lưng của chúng ta.

Ta chỉ nghe được một giọng nữ hết sức mê người vang lên "Hoàng Tuấn", đồng thời cũng nghe được Hoàng Tuấn kêu lên "Thi Duy Cơ"

Lúc này chân ta cảm giác được đang đi trên một nơi có nhiều cỏ. Tiếp theo, ta nghe được tiếng chân chạy vội vã của hai người, đương nhiên đó là tiếng chân của Hoàng Tuấn và Thi Duy Cơ hai người chạy đến ôm nhau.

Tiếp theo, ta lại nghe được một giọng nói "Hoàng tiên sinh, anh tuyệt không thể kể với kẻ nào về chuyện này, nếu không Thi Duy Cơ vẫn phải trở về đây đấy, anh hiểu không?"

Hoàng Tuấn cuống quít nói "Tôi hiểu rồi. Tôi hiểu rồi"

Giọng nói đó lại vang lên "Anh bây giờ có thể đi, hy vọng hai người có thể quên hết mọi chuyện hôm nay”

Tiếng bước chân lại vang lên, tiếp theo đó là tiếng xe mô tô nổ máy và chạy đi. Hiển nhiên là Hoàng Tuấn và Thi Duy Cơ đã đi xa.

Sau đó, ta lại nghe được giọng nói đó phân phó cho hai tên đang áp giải ta và Thạch Cúc. Bọn chúng đang dùng một loại ngôn ngữ kỳ lạ nói chuyện với nhau.

Ta thậm chí không thể nghe ra được đây là loại ngôn ngữ gì. Ta thấy hai tên đó nước da mặc dù đen nhưng cũng không phải là dân châu phi, thân hình bọn chúng rất cao, trong mắt tóat ra ánh mắt của thú dữ, bọn

https://thuviensach.vn

chúng là người phương nào đây? Bọn chúng đang nói chuyện gì? Bọn chúng làm thế nào để xử lý chúng ta?

Trong đầu ta suy nghĩ rất nhiều vấn đề, lúc này thân thể ta lại bị súng chỉa vào và bị ép bước về phía trước.

Ta từng cố gắng mở miếng vải che mắt nhưng khi tay của ta vừa mới đưa lên thì súng đã áp sát vào người, ta không có chút cơ hội phản kháng. Cho dù ta có khả năng chạy được thì trong lúc gỡ miếng vải bịt mắt xuống nhất định sẽ bị trúng đạn, bởi vậy ta chỉ theo lệnh bước tới, và hy vọng Thạch Cúc cũng giống như ta, đừng vọng động vào lúc này.

Chúng ta đi lên một bậc thang đá, ta thầm đếm được có tổng cộng hai mươi ba bậc thang. Sau đó ta bước vào một căn phòng.

Ta liền mở miệng nói "Mặc dù ta là tù binh của các ngươi nhưng các ngươi cũng phải lịch sự mở vải che mắt cho ta chứ"

Không có tiếng trả lời.

Ta không thể làm gì khác hơn là tiếp tục bước về phía trước cho đến khi có tiếng mở cửa vang lên. Lúc này ta mới biết được bọn áp giải ta đã rời khỏi. Ta thử thăm dò giơ cánh tay lên, thấy không có phản ứng gì, ta liền gỡ vải bịt mắt xuống. Vừa gỡ xuống thì ta cũng nhìn thấy được Thạch Cúc đang gỡ miếng vải bịt mắt.

Thạch Cúc lập tức chạy đến phía ta nói "Vệ đại ca, chúng ta đang ở đâu thế?"

Ta nói "Làm sao ta biết được?"

Một mặt nói như vậy, một mặt ta dùng ánh mắt quan sát xung quanh. Đây là một gian phòng mang phong cách cổ điển của Pháp, có thể kết luận

https://thuviensach.vn

được nơi này trước kia nhất định là có một quý tộc người Pháp sống tại đây. Ta liền chạy đến bên cửa sổ, định mở nó để thoát ra nhưng vô vọng.

Lúc này Thạch Cúc đang đứng trước cửa chính tìm cách mở nó nhưng cũng không có kết quả. Tiếp đó hai người chúng ta ngồi xuống ghế sofa, đảo mắt nhìn quanh.

Trên một cái bàn bằng gỗ anh đào gần đó có đặt rất nhiều loại rượu ngon đắt tiền. Ta liền bước đến rót ra hai cái ly, sau đó ta đưa cho Thạch Cúc một ly.

Tay Thạch Cúc cầm ly có chút phát run, nói "Vệ đại ca, cái này có phải là do Tử Thần xếp đặt không?”

Ta lắc đầu nói "Có thể không phải."

Ta vẫn quan sát bốn phía. Trong phòng có một giá sách lớn, tất cả sách đều là sách nghiên cứu và chỉ một chủ đề, đó là đều nghiên cứu về các dân tộc ở Châu Phi.

Ước chừng khoảng mười lăm phút trôi qua, chúng ta đột nhiên nghe được tiếng ho khan vang lên, rồi giọng nói của một người từ trên trần truyền xuống, nói "Hai vị có lẽ không quen, nhưng chúng ta chỉ cần sự hợp tác của hai vị thôi"

Ta ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên trần có gắn loa và micro, đương nhiên lời chúng ta nói tên vừa lên tiếng cũng có thể nghe được. Ta lạnh lùng nói "Các người là ai?"

Giọng nói lại vang lên, trong giọng nói vẫn không có chút cảm tình nào "Điều này hai vị không cần để ý, có hợp tác với chúng ta hay không, hãy trả lời đi"

https://thuviensach.vn

Tên này dùng tiếng Anh hết sức chuẩn nhưng bởi vì quá chuẩn nên ta có thể khẳng định hắn không phải là người Anh.

Ta liền hỏi "Hợp tác chuyện gì, ta có thể biết đựơc không?"

Giọng nói vang lên "Về chuyện bảo tàng của Rommel, trong đó có một số đồ đối với hai vị vô dụng"

Ta lấy làm kinh hãi, không tự chủ nắm chặt lấy tay của Thạch Cúc đang ngồi cạnh bên.

Ta thật không ngờ đến, chỉ vì muốn hưởng thụ một chút không khí yên tĩnh trong bầu trời đêm trên biển đã làm cho ta gặp phải nhiều phiền toái như vậy.

Qua lời nói của chúng thì ta cũng có thể hiểu được, vì theo truyền thuyết thì trong bảo tàng của Rommel có một số lớn kim loại quý hiếm, đó là "uranium". Hiển nhiên là hắn đang nói tới thứ này. Đương nhiên bình thường thì hình như không có bất cứ kẻ nào đối với cái loại chất phóng xạ này cảm thấy hứng thú.

Điều này làm cho ta nghĩ đến ta đang bị cuốn vào cuộc đấu tranh của gián điệp các nước.

Và ta cũng hiểu rõ tên đang lên tiếng này là một người cực kỳ đáng sợ, so với Tử Thần và Mafia thì còn đáng sợ hơn nhiều! Bọn xã hội đen thì vẫn còn có tính người, nhưng bọn gián điệp hoặc đặc vụ thì muốn tìm ra một tên có nhân tính là điều không tưởng, bởi vì nghề nghiệp của bọn chúng căn bản không hề có hai chữ "nhân tính" tồn tại!

Lúc ấy, ta ngây người một hồi lâu, rồi nói "Vị tiên sinh kia, ta sợ anh đã tìm lầm người rồi, bởi vì cho đến bây giờ chúng ta cũng chỉ có duy nhất tấm bản đồ trên tay mà thôi"

https://thuviensach.vn

Đối phương lên tiếng "Ta biết, tấm bản đồ của hai vị chả hề có giá trị gì"

Ta liền nói "Nếu vậy thì anh còn mời chúng ta đến đây để làm chi. Chúng ta đâu có cái gì để hợp tác đâu”

Giọng nói lại vang lên "Là do hai vị đã gặp qua thi thể của Peite Luck Leica"

Ta lấy làm kinh hãi, nghĩ không ra đối phương lại biết được nhiều việc như thế. Hiện ta có thể khẳng định bọn này có tình báo nằm trong Mafia. Ta nói "Đúng vậy thì sao?"

Tiếng cười vang lên, rồi nói "Thì sao hả? Vệ tiên sinh, chuyện như thế nào thì phải coi sự hợp tác của anh!"

Ta không tự chủ được liền đứng lên, lớn tiếng nói "Chúng ta không có phát hiện cái gì trên thi thể của hắn cả"

Đối phương nghe xong liền im lặng một lúc lâu, sau đó nói "Anh hãy cố gắng suy nghĩ lại một chút xem. Cho đến khi anh muốn cùng chúng ta hợp tác thì anh có thể nhấn cái nút đỏ nằm ở trên bàn. Nếu như anh muốn cái gì khác thì hãy nhấn cái nút màu lam. Chúc may mắn”

Ta dùng sức ném ly rượu xuống đất, ly rượu bị ném mạnh vỡ tan trên thảm. Ta lập tức đi tới bên cạnh cái bàn rồi dùng sức ấn vào cái nút màu đỏ. Sau đó tiếng của đối phương lại vang lên "Nhanh vậy đã quyết định rồi sao?

Ta lớn tiếng thốt lên "Mau thả chúng ta ra, nếu không chúng ta sẽ tìm cách thoát"

Thanh âm lại vang lên "Nếu không ngại thì anh cứ thử"

https://thuviensach.vn

Ta lập tức nói ngay "Các người là ai? Quân Xô Viết à?”

Giọng nói cùng tiếng cười vang lên "Mấy con heo Nga ư? Ha ha"

Ta lập tức lại hỏi "Các ngườii là người Mỹ?"

"Đương nhiên cũng không phải heo Mỹ"

Ta liền đấm một quyền lên bàn nghe cái rầm rồi nói “Đủ rồi, ta nói cho ngươi biết, ngươi đã có được tin tình báo sai lầm, ta căn bản không có gì để hợp tác cùng ngươi, ngươi chỉ đang lãng phí thời gian mà thôi”

Đối phương nói "Hãy bình tĩnh một chút nào. Nếu anh suy nghĩ thông suốt thì hãy nhấn cái nút màu đỏ”

Ta lại ngồi xuống sofa, trong đầu suy nghĩ tên này nếu không thuộc hai quốc gia lớn thì hắn là người nước nào đây? Ta hiện cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ vấn đề này vì chuyện chính trị ta không có hứng thú. Điều ta lo lắng lúc này là làm thế nào để thoát khỏi nơi đây.

Thạch Cúc nhìn ta, thấp giọng nói "Chúng ta nên giả bộ muốn ăn một chút thức ăn để xem bọn chúng làm sao mang tới cho chúng ta"

Đây là một ý kiến quá hay, ta liền đưa tay nhấn cái nút màu lam, ngay lập tức ở trên trần lại phát ra giọng nói nhưng lúc này lại là giọng nữ "Tiên sinh, anh có gì phân phó?"

Ta nói "Vui lòng chuẩn bị cho ta một bữa tiệc dành cho hai người, à ta còn muốn hai cây súng, loại giảm thanh đấy"

Ta thật không ngờ yêu cầu của ta được đáp ứng ngay tức khắc. Giọng cô gái vang lên "Bữa tiệc dành cho hai người cần có thời gian chuẩn bị, còn súng thì... có ngay"

Ta lấy làm kinh hãi, hỏi "Ở đâu?"

https://thuviensach.vn

Giọng cô gái lại vang lên "Mời hai vị nhìn về phía cửa"

Ta và Thạch Cúc lập tức nhìn ra phía cửa nhưng không thấy chuyện gì xảy ra. Ước chừng khoảng nửa phút sau chúng ta mới nghe được giọng nữ kia vang lên "Thật xin lỗi hai vị, ta nói sai, bây giờ xin hai vị hãy nhìn về phía sofa. Tiên sinh, ta hy vọng anh không phải cần súng để tự sát”

Ta lập tức hiểu ra lời nói này chỉ là muốn dời đi sự chú ý của chúng ta. Ta liền quay đầu nhìn lại thì thấy trên sofa đã được đặt hai cây súng tại đó, thật thần bí. Đương nhiên, ta cũng hiểu được hai cây súng nằm trên sofa cũng chả có gì thần bí cả, đó là vì trong tường có cửa ngầm nên bọn chúng mới có thể làm được điều này, âm thầm mang súng đặt lên sofa. Tuy nhiên điều làm ta cảm thấy khó hiểu chính là tại sao bọn chúng có thể theo yêu cầu mà đưa súng cho chúng ta, điều này quả thật là nằm ngoài dự đoán.

Ta liền bước tới nhặt hai cây súng lên rồi đưa cho Thạch Cúc một cây. Sau đó ta sử dụng thủ pháp cực nhanh kiểm tra cây súng trên tay, thấy nó là một cây súng rất tốt.

Khi ta đã kiểm tra súng xong thì nghe được hai tiếng "bùm", "bùm" vang lên, Thạch Cúc đang đứng trước cửa dùng súng bắn vào cửa.

Ta liền cười khổ nói "Vô dụng thôi”

Thạch Cúc liền đưa tay nắm lấy chốt cửa rồi dùng sức đẩy, nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích một phân nào.

Thạch Cúc xoay người lại nói "Vệ đại ca, ta cũng biết là vô dụng nhưng ta không thể không thử”

Ta gật đầu nói "Bọn chúng không chút do dự đưa súng cho chúng ta, đương nhiên là có bảo đảm. Ta tin chắc nơi này nhất định là lãnh sự quán của một nước nào đó”

https://thuviensach.vn

Thạch Cúc nnghe xong liền thở dài một hơi, ta cũng để súng qua một bên rồi ngồi xuống sofa. Chỉ một lát sau chúng ta liền nghe được một tiếng “kịch” cực kỳ nhỏ vang lên. Chúng ta vội vàng nhìn về hướng âm thanh phát ra thì thấy ở phía trên sofa có treo một bức tranh sơn dầu đang tự động dời sang một bên. Tiếp đó, ta thấy được ở phía sau có một cái miệng đường hầm khoảng ba thước vuông.

Vừa nhìn thấy nó, ta vội vàng đứng lên thuận tay chụp lấy cái đĩa cổ bằng đồng để trên bàn phóng tới miệng đường hầm.

Khi ta đến được trước miệng đường hầm thì thấy có một cái hộp hạ xuống bên trong, đồng thời giọng nữ kia cũng vang lên "Bữa ăn của các vị đã được mang đến”

Ta lấy từ trong hộp ra hai phần thức ăn, sau đó cái hộp tự động được kéo lên, bức họa cũng tự động trả về vị trí cũ. Ta liền đem cái đĩa bằng đồng đặt chặn lại để bức họa không tự động chạy nữa.

Ta lập tức đưa đầu vào quan sát đường hầm, sau đó đưa tay vào quơ quơ nhưng bốn phía vẫn là tường chắc chắn. Tuy nhiên chiều cao của đường hầm lại nhìn không thấy đáy, nó trông giống như đường dành cho thang máy. Ở giữa đường hầm có một sợi dây thép dày đứng thẳng.

Lúc này, Thạch Cúc cũng đã đi tới trước miệng đường hầm đưa mắt nhìn vào trong, sau đó nàng hoài nghi hỏi ta "Vệ đại ca, chúng ta có thể thoát ra ngoài từ nơi này không?”

Ta thật sự cũng không dám chắc là có thể hay thoát được ra ngoài hay không từ đường hầm này nhưng dù sao đây cũng là con đường duy nhất. Ta hít một hơi, nói "Chúng ta phải thử một lần"

Thạch Cúc khẩn trương nắm chặt tay ta nói “Vậy…… vậy có mạo hiểm quá không?”

https://thuviensach.vn

Ta cười nói "Cúc, chúng ta không thể không mạo hiểm. Trong phòng này nếu có máy giám sát thì hành động của chúng ta nhất định đã bị chúng phát hiện rồi. Bây giờ lại không có động tĩnh gì cả, ta tin chắc chúng vẫn chưa phát hiện ra gì đâu”

Thạch Cúc nói "Chúng ta cứ thử một lần vậy”

Ta liền lấy từ trong túi ra một cây “điện bút”. Đây là một dụng cụ thử điện, chỉ cần chạm vào vật nào có điện thì đèn trong cây bút sẽ tự động sáng lên.

Ta dùng cây bút chạm vào dây thép thì thấy không có điện.

Sau đó, ta quay ra đi đến cái bàn ấn nhẹ lên cái nút màu đỏ thì một giọng nói nam lập tức truyền tới "Vệ tiên sinh, anh đã nghĩ thông suốt rồi phải không?”

Ta đáp "Tiên sinh, ta cần thêm thời gian suy nghĩ, trong vòng một giờ tới xin đừng cho người đến làm phiền ta”

Người nọ nói "Có thể, nhưng hai vị không nên có ý nghĩ chạy trốn, vừa rồi căn cứ theo báo cáo thì hai vị đã từng dùng súng bắn vào cửa. Vệ tiên sinh, đây là một hành động hết sức ngu xuẩn đó"

Ta mỉm cười nói "Ông nói không sai, ta hoàn toàn đồng ý với ông". Ta vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho Thạch Cúc, ý bảo nàng cầm súng lên. Tiếp đó chúng ta cầm lấy súng rồi bước đến phía trước đường hầm.

Trong lòng ta lo lắng một chút, nói "Cúc, chúng ta cứ theo sợi dây mà đi, cô leo xuống còn ta thì leo lên phía trên. Như vậy trong hai chúng ta ít nhất sẽ có một người có thể chạy thoát"

Thạch Cúc nghe xong lắc đầu nói "Không, có đi thì ta và anh cùng nhau đi”

https://thuviensach.vn

Ta thấy ánh mắt của nàng rất kiên định khi nói những lời đó, ta liền thở dài một hơi, nói "Vậy chúng ta hãy cùng nhau đi xuống"

Thạch Cúc gật đầu, ta lại hít một hơi rồi đưa tay nắm sợi dây thép tụt xuống. Khi xuống được khoảng bảy tám thước, ta ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Thạch Cúc cũng đang tụt xuống.

Một lúc lâu sau, chúng ta chạm đất. Nơi này quả thực một chút ánh sáng cũng không có.

Ta lấy ra bật lửa rồi mở, "cách" một tiếng, lửa đã cháy lên. Nơi chúng ta đang đứng rộng chừng năm thước vuông và hết sức ẩm ướt. Ta quan sát xung quanh thì thấy có một cái thang máy nhưng không có lối ra vào. Ta tắt bật lửa thì Thạch Cúc nói "Vệ đại ca, nơi này không còn đường nữa"

Ta suy nghĩ một chút rồi nói "Vậy nếu thang máy bị hư thì công nhân sửa chữa vào đây bằng cách nào?"

Thạch Cúc vui vẻ nói "Nói như thế thì nơi này nhất định là có đường ra?"

Ta đáp "Ta tin như thế, chúng ta hãy tìm kiếm cẩn thận một chút", vừa nói ta vừa mở bật lửa.

Ánh lửa phát ra cũng không sáng lắm nhưng cũng đủ để cho chúng ta có thể cẩn thận quan sát nơi này. Chỉ trong chốc lát, chúng ta liền phát hiện được một cánh cửa nhỏ bằng sắt. Cánh cửa cao khoảng hai thước, rộng một thước. Ta giao bật lửa cho Thạch Cúc rồi dùng sức mở cửa. Sau đó, Thạch Cúc giơ bật lửa hướng vào phía trong thì thấy một cái ống bằng sắt rất to, tuy nhiên nó thông đến nơi nào thì chúng ta cũng không biết.

Ta liền ra hiệu cho Thạch Cúc tắt bật lửa, trong bóng tối Thạch cúc lên tiếng hỏi ta "Vệ đại ca, anh nghĩ cái ống này dẫn tới đâu và nó được dùng để làm gì?”

https://thuviensach.vn

Ta đang suy nghĩ vấn đề này nhưng ta lại không thể rút ra kết luận được. Ở nơi này, cái ống sắt này có tác dụng nhiều lắm. Nó có thể vận chuyển than đá, có thể thải rác và cũng có thể còn nhiều tác dụng nữa. Nhưng hiện tại chúng ta nhất định phải nhờ nó để thoát khỏi nơi đây.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói "Cúc, cô hãy theo sát phía sau ta nhé, ta vào trước, nếu ta gặp chuyện bất trắc thì cô không cần lo cho ta, hãy lui về phía sau ngay, sau đó theo đường cũ trở lại gian phòng kia. Nếu nơi này vẫn không có đường thoát thì không còn nơi nào để thoát ra nữa rồi"

Trong bóng đêm, ta nhìn không thấy Thạch Cúc, và ta cũng không nghe được tiếng nàng trả lời. Ta nói mấy lời đó xong rồi liền quỳ xuống bò vào cái ống.

Mới bò được một đoạn ngắn thì ta còn có thể thoải mái nhưng khi bò được một thước thì ống hẹp lại rất nhiều. Ta cảm giác được Thạch Cúc đang ở phía sau ta cho nên ta cố hết sức trườn về phía trước. Trong lúc này ta cũng cảm giác cái ống dường như là dài vô tận.

Ta cố gắng trườn đi, đôi lúc ta cũng nghĩ thôi thì quay trở lại cho xong. Trở lại căn phòng kia, chúng ta sẽ được nghỉ ngơi thoải mái, có thức ăn rượu ngon để nhấm nháp. Mặc dù bị giam lỏng nhưng vẫn tốt hơn nơi này nhiều lắm. Tuy có ý nghĩ như vậy nhưng ta vẫn tiếp tục trườn về phía trước. Trong đường ống tối tăm chẳng biết ngày hay đêm này thật không thể chịu nổi nhưng ta thầm tin ở phía cuối đường ống sẽ là ánh sáng cùng tự do.

Đương nhiên, điều chờ đợi ta ở phía trước cũng có thể là tử vong nhưng ta phải cược liều một ván.

Không biết trải qua bao lâu, ta mở đèn trên đồng hồ, nhìn vào thì thấy chỉ mới có nửa tiếng thôi.

https://thuviensach.vn

Trong ống, việc hít thở rất khó khăn vì không khí có mùi rất khó ngửi. Ta hướng Thạch Cúc cười khổ một chút, Thạch Cúc cũng miễn cưỡng mỉm cười với ta.

Ta lại tiếp tục trườn đi. Ước chừng khoảng mười phút sau, tay ta chạm được một vật ở phía trước làm ta cơ hồ nhảy cẳng lên, ta lập tức mở bật lửa thì phát hiện vật ở phía trước trông giống như một cái cửa sắt nhỏ.

Ta tin tưởng với sức của ta có thể mở nó nhưng khi ta đưa tay nắm lấy song cửa chuẩn bị kéo nó thì nghe được bên ngoài có âm thanh “đinh đang” của búa vang lên, đồng thời cũng có tiếng người.

"Bên ngoài có người! Bên ngoài có người!" Thạch Cúc cũng thấp giọng cảnh cáo ta.

Ta trả lời "Chuẩn bị súng"

Thạch Cúc khe khẽ lên tiếng đáp ứng, ta không để ý tới gì nữa, nắm song cửa sắt ra sức kéo, "Phách" một tiếng, cánh cửa bung ra.

Ta và Thạch Cúc liền nhảy ra khỏi ống. Tiếp đó, ta lập tức quát lên "Giơ tay lên"

Tiếp theo, ta thấy được có mấy người đứng đó, họ giơ tay lên với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Bọn họ ai cũng mặc đồ công nhân.

Mấy người công nhân này đang sửa chữa đường ống máy lạnh tại đây. Qua hình dáng ta nhận ra được họ là người Pháp.

Ta liền xin lỗi rồi mỉm cười nói "Xin lỗi, nơi này là chỗ nào?”

Một trong ba công nhân lên tiếng "Nơi này không phải lãnh sự quán XX sao?"

https://thuviensach.vn

Ta nghe ra "XX" liền hiểu là mấy tên bắt cóc thuộc nước nào. Ta đã nói qua, ta đối với chính trị không có hứng thú nhưng ta cũng tuyệt không phải là ếch ngồi đáy giếng, không biết đến thế sự bên ngoài.

Lúc ấy, ta vừa nghe được tên quốc gia thì ta thật sự rất là kinh hãi. Bởi vì bất luận như thế nào ta cũng nghĩ không ra, một quốc gia hầu như không có tên tuổi gì trên thế giới cũng để ý đến vật liệu chế tạo vũ khí hạt nhân và có hứng thú lớn như vậy. Xin lỗi ta không thể tiết lộ ra tên quốc gia này và xin phép gọi lãnh sự của nước này là G.

Ta ngây người một lúc rồi lại lên tiếng hỏi lại một câu cho đến khi ta xác định nơi này đích thật là lãnh sự quán XX thì ta mới nói "Thành thật xin lỗi, đã làm phiền ba người"

Tiếp đó ta hướng Thạch Cúc đưa tay ra hiệu, Thạch Cúc liền dùng thủ pháp nhanh nhạy điểm vào huyệt đạo của ba công nhân.

Sau đó, chúng ta đi tới gần cái cổng, mở cửa rồi theo thang lầu bước lên phía trên. Chỉ trong chốc lát chúng ta đã tới được nhà bếp.

Trong nhà bếp lúc này có không ít người đang bận rộn chuẩn bị thức ăn. Chúng ta khống chế bọn họ, sau đó chúng ta liền bắt một tên bảo vệ trong lãnh sự quán rồi kêu hắn dẫn chúng ta đến phòng của tên lãnh sự.

Chỉ trong chốc lát, ta và Thạch Cúc đã đến được một căn phòng hoa lệ. Khi chúng ta bước vào, có một người đang ngồi trong phòng đưa mắt nhìn chằm chằm vào chúng ta. Ta đóng cửa phòng rồi xoay người nói "Tiên sinh, ông nên tổ chức tiệc mừng cho chúng ta về việc trốn chạy thành công chứ”

Không đợi hắn trả lời, ta đã chụp lấy chai rượu trên bàn của hắn tu một hơi. Hắn liền cười khan nói "Anh điên rồi!"

Ta hỏi "Ông là lãnh sự của nước XX?”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của hắn đổi màu, rồi gật đầu nói "Đúng, ta gọi là G."

Ta cười lạnh nói "Ngài lãnh sự, năng lực làm việc của ông yếu quá đó”

Thân thể của hắn có chút phát run, ta lạnh lùng thốt "Ta không phải nói ông yếu ở lĩnh vực nhốt người, ở phương diện này ông quả là tài giỏi, mặc dù chúng ta có thể thành công trốn thoát nhưng điều này ngay cả chúng ta cũng không thể tin được, có thể nói là một kỳ tích. Năng lực của ông yếu là bởi vì ông tin vào tình báo sai lầm, thú thật chúng ta chả tìm được bảo tàng của Rommel hay bất cứ thứ gì thuộc về bảo tàng đó”

Hắn chậm rãi vươn tay ra muốn ấn vào cái nút màu đỏ nhưng ta lập tức chụp lấy tay hắn nói "Ngài lãnh sự, cây súng này là ông đưa cho ta, ta không hy vọng dùng nó để tiễn đưa ông"

Hắn thở dài một hơi, nói "Ta đã đánh giá anh quá thấp"

Ta nhún vai, nói "Ta cũng đánh giá thấp quốc gia của ông rồi"

Sắc mặt của hắn ngày càng khó coi, nói "Vệ tiên sinh, ta hiện tại đang ở vị trí bại trận, vốn ra chẳng có lý do gì để đưa ra yêu cầu nhưng ta có một việc xin anh"

Khi hắn nói mấy lời này, sắc mặt hắn trắng bệch, hai tay run rẩy trông giống như là một người đang đứng giữa lằn ranh sinh tử. Ta không khỏi cảm thấy tò mò, nói "Nếu không ngại hãy nói ra nghe xem "

Vẻ mặt của hắn vẫn khẩn trương, nói "Ta xin anh đừng đem chuyện xảy ra ở đây nói ra ngoài”

Ta chỉ đơn giản trả lời "Không có khả năng"

Nghe xong sắc mặt của hắn lại trở nên trắng bệch không còn chút máu, nói "Vệ tiên sinh, ta rất yêu đất nước của ta, ta …… ta không thể bởi

https://thuviensach.vn

vì năng lực thấp kém của ta mà khiến cho bí mật quốc gia bị công khai"

Vẻ mặt của hắn vặn vẹo do quá kích động, trực giác của ta cảm thấy quốc gia của hắn sẽ có hy vọng bởi vì nó có những công dân yêu nước như hắn. Ta lo lắng một chút rồi nói "Có thể, nhưng ta có một điều kiện"

Hắn cười khổ, nói "Đương nhiên, lúc hai vị an toàn rời đi, ta sẽ lập tức tự sát"

"Tự sát?" Ta cơ hồ kêu lên, ta hoàn toàn không phải có ý đó. Điều kiện của ta hoàn toàn không phải như vậy.

Vẻ mặt của hắn hiện lên vẻ kỳ quái, nói "Vậy anh muốn sao?”

Ta nói "Thứ nhất ta và Thạch tiểu thư đây muốn tắm rửa và thay đồ"

Hắn ngây người một chút rồi đột nhiên mỉm cười, nụ cười rất miễn cưỡng. Tiếp đó nụ cười của hắn lại trở thành tự nhiên hơn. Hắn đứng lên khỏi ghế, giơ tay ra, ta cũng không chút do dự đưa tay bắt tay hắn, hắn kích động nói "Vệ tiên sinh, hành động của anh đã gây nên thất bại cho ta nhưng ta tin tưởng anh là người có thể giúp được đất nước của ta. Chúng ta có thể thể làm bạn không?”

Ta nói "Đương nhiên có thể, nhưng ta còn có một điều muốn hỏi"

Hắn cười nói "Anh cứ nói"

Ta nhìn hắn, ta biết ta đã quen được một người bạn tốt. Với địa vị của hắn thì có thể giúp cho ta rất nhiều, đây là một thu hoạch ngoài dự liệu. Ta nói "Lần đâu tiên gặp ông thì ông dùng loại ngôn ngữ của nước nào vậy?”

Hắn lại nở nụ cười, nói "Đó là tiếng địa phương của quê hương ta, sau này có thời gian, ta sẽ cùng anh nghiên cứu"

Ta gật đầu, hơn nữa còn đưa cây súng cho hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn nhận lấy súng rồi đặt lên bàn, sau đó lấy từ trong hộc bàn ra một cái hộp bằng gỗ, nói "Trong hộp này có hai cây súng ngắn được điêu khắc rất đẹp và tinh xảo, có thể nói là đồ nghệ thuật, anh xem đi"

Tta đưa tay nhận lấy rồi mở nắp hộp ra, thấy bên trong có một miếng vải nhung màu tím phủ ở trên, giở nó ra thì thấy có hai cây súng ngắn được làm bằng ngà voi. Vỏ ngoài của hai cây súng đúng là được điêu khắc rất đẹp và tinh xảo, quả thực làm cho người khác nhìn vào khó có thể tưởng tượng đây là thứ vũ khí giết người. Ta luôn không thích mang theo súng tuy rằng nó rất quan trọng trong cuộc sống đầy mạo hiểm của ta nhưng bởi vì súng là vũ khí giết người và ta không thích làm bạn với nó.

Tuy nhiên khi kiểm tra hai cây súng thì ta mới thấy đây là hai cây súng thật.

Ta liền đưa một cây cho Thạch Cúc, rồi nói "Cảm ơn ông"

Hắn đưa tay rung chuông, sau đó có một người hầu bước vào, hắn liền phân phó "Hãy đưa vị tiên sinh và vị tiểu thư này đến phòng tắm"

Ta không chút do dự liền xoay người đi ra ngoài, Thạch Cúc cũng bước theo sau ta, nói "Vệ đại ca, tại sao anh có thể tin tưởng hắn? Lỡ hắn có âm mưu gì thì sao?”

Ta mỉm cười nói "Rất khó nói. Tin tưởng một người nào đó có đôi khi phải dựa vào trực giác"

Thạch Cúc gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Nửa giờ sau, ta và Thạch Cúc đã tắm rửa và thay quần áo xong. Lãnh sự G đang đứng tại ban công ngoài phòng chờ chúng ta.

Ta hỏi hắn "Ông bắt người yêu của Hoàng Tuấn rồi lại bắt cóc chúng ta chính là vì ông nghĩ rằng chúng ta đã tìm được bảo tàng của Rommel?"

https://thuviensach.vn

Miệng hắn vẫn cười cười, cũng không có cự tuyệt thảo luận về vấn đề này, nói "Đúng vậy, ta đích xác nghĩ như vậy"

Ta không thể không lấy làm ngạc nhiên, ta liền hỏi lại “Ông biết rõ tấm bản đồ trên người ta là phế vật, vậy dựa vào đâu ông nghĩ là chúng ta đã tìm được bảo tàng?”

Hắn do dự một chút rồi nói "Vệ tiên sinh, ta và anh đã là bạn tốt rồi phải không?”

Ta phất phất tay, ngắt lời hắn "Nếu là bạn tốt thì tại sao còn xưng hô với ta như vậy"

Hắn cao hứng cười cười, nói "Vệ, có thể quen biết được anh ta rất vui, trong lòng ta nghĩ như vậy vì Hoàng Tuấn đã nói cho ta biết"

Ta lấy làm kinh hãi, nói "Hoàng Tuấn?"

Hắn gật đầu, nói "Chính là hắn."

Ta nói "Chỉ với một câu nói của hắn mà ông cũng tin sao?”

Hắn lắc đầu, nói "Không, hắn có chứng cớ"

Vốn ấn tượng của ta đối với Hoàng Tuấn trước đây vẫn rất tốt nhưng khi hắn mang người đến khách sạn bắt ta và Thạch Cúc thì ta đã có cái nhìn hòan tòan khác về hắn.

Bởi vậy khi ta nghe được lãnh sự G nói như thế, thân thể ta cơ hồ nhảy dựng lên, nói "Chứng cớ, chứng cớ gì?"

Lãnh Sự G nhìn ta với vẻ ngạc nhiên, sau đó đi tới két bảo hiểm đưa tay xoay mật mã. Tiếp đó mở cửa két rồi lấy từ bên trong ra một két bảo hiểm nhỏ hơn. Sau đó, hắn lại mất khoảng năm phút nữa để mở mật mã của cái két bảo hiểm nhỏ.

https://thuviensach.vn

TOẢN THẠCH HOA

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 10

ột món đồ nhỏ mà lãnh sự quán cũng cất dấu kỹ như thế thì hiển nhiên món đồ này rất có giá trị và rất quan trọng. Ta liền tò mò muốn biết đây là vật gì và làm sao có thể làm chứng cớ nói rằng ta đã tìm được bảo tàng của Rommel. Lãnh sự G đưa lưng về phía chúng ta mở cái két bảo hiểm, khi hắn mở xong thì xoay người lại.

Khi nhìn thấy được món đồ trên tay của hắn thì ta và Thạch Cúc không tự chủ được giật mình và cơ hồ phát ra tiếng kêu. Trong tay hắn là một đóa hoa hồng bằng kim cương.

Một đóa hoa hồng nhỏ rất xinh đẹp được điêu khắc từ một viên kim cương thô chứ không phải là dùng nhiều viên kim cương nhỏ để tạo thành. Thật là một kỳ trân dị bảo. Nó vốn thuộc về một người thương nhân của Pháp nhưng trong thế chiến thứ hai đã mất tung tích. Trong thị trường châu báu quốc tế vẫn mong chờ nó xuất hiện từng ngày. Thật không ngờ hôm nay nó lại xuất hiện trước mắt ta.

Lãnh sự G đưa đóa hoa kim cương cho ta xem, ta liền nhận lấy và xem xét. Đây là những tâm huyết kết tinh qua nhiều thế hệ của những người thợ điêu khắc kim cương tại Hà Lan. Điêu khắc một viên kim cương thành một đóa hoa hồng thì quả thật là quá vô song.

Khi ta xem xong thì giao nó cho Thạch Cúc. Thạch Cúc xem một hồi rồi nói "Vật này làm sao có thể chứng minh được chúng ta đã tìm được bảo tàng?”

https://thuviensach.vn

Lãnh sự G nói "Chúng ta phát hiện, Rommel từng viết một bức thư gửi cho Hitler nói rằng hắn đã có được đóa hoa kim cương này và chuẩn bị tặng cho người tình của Hitler. Tuy nhiên sau đó Rommel lại nhận được lệnh của Hitler mang hết tất cả châu báu chôn xuống biển và đóa hoa kim cương này cũng nằm trong số châu báu đó"

Ta lập tức nói ngay "Vậy thì đóa hoa kim cương này cũng chỉ có thể chứng minh đã có người phát hiện ra bảo tàng, tuy nhiên không thể chứng minh là chúng ta"

Mặt của lãnh sự G xuất hiện thần sắc ngạc nhiên, ngây người một hồi lâu vẫn không lên tiếng.

Ta lại đưa tay lấy đóa hoa từ trong tay Thạch Cúc để xem. Nó quả thật xinh đẹp và huyễn lệ và mộng ảo. Nếu ngươi không phải là người có lòng tham vô đáy thì nhất định sẽ không nghĩ tới giá trị của nó khi nhìn thấy nó. Điều này cũng giống như nếu ngươi không phải là người háo sắc điên cuồng thì ngươi nhất định sẽ không nghĩ đưa một phụ nữ đẹp lên giường khi vừa nhìn thấy cô ta.

Một hồi lâu sau, lãnh sự G mới nói "Vệ, ta nghĩ anh và ta nên thật lòng với nhau đi”

Ta ngẩn người nói "Ta có chỗ nào lừa ông?"

Hắn nói "Đóa hoa kim cương này là do một thủ hạ của ta tìm được trong hành lý của anh. Ta có thể kêu hắn đến đối chứng”

"Không cần đâu," Ta nói "G, chuyện này có vấn đề, có người muốn ông tin rằng chúng ta đã tìm được bảo tàng, vì vậy đã đem đóa hoa kim cương này đặt trong hành lý của ta”

Chuyện đã rất rõ ràng, đây là một âm mưu dùng để giáo họa cho chúng ta.

https://thuviensach.vn

Lãnh sự G vội hỏi "Vậy anh có biết hắn là ai không?”

Trong đầu ta hiện cũng đang nghĩ “Tên đó là ai?”. Đây là chuyện rất quan trọng, người nào đã đem đóa hoa kim cương này để trong hành lý của ta tức là người đó đã tìm được bảo tàng của Rommel. Ta suy nghĩ một lúc thì trong đầu liền hiện lên tên một người, trong lòng ta thầm thốt lên "Là Hoàng Tuấn", nhưng ta cũng không có nói ra suy nghĩ của mình. Ta vỗ vỗ vai của lãnh sự G, nói "Ta không hy vọng quốc gia của ông tham gia vào vấn đề hạt nhân”

Hắn vội vàng nói "Chúng ta…."

Ta lập tức lên tiếng ngăn cản hắn "Đừng hỏi ta nữa, ta hiện thật sự cũng không biết là ai”

"Vậy," Hắn nói "nếu anh biết được thì có thể nói cho ta biết không?"

Ta liền đáp "Đợi đến lúc đó rồi hãy nói"

Hắn nghe xong, mặt liền lộ ra vẻ thất vọng. Sau đó hắn vươn tay ra nắm lấy tay ta rồi cầm đóa hoa kim cương nhét vào tay ta, nói "Tặng cho anh làm kỷ niệm”

Ta liền nói "Nhưng ta đã được tặng cây súng rồi mà”

Hắn mỉm cười nói "Chỉ có phụ nữ Trung Quốc xinh đẹp mới có thể thích hợp với vật trang sức như nó. Anh có thể giữ lại và tặng cho người con gái mà anh yêu”

Ta nghe vậy liền không khách khí nữa, đem đóa hoa kim cương bỏ vào người.

Lãnh sự G đưa chúng ta ra khỏi cổng, sau đó gọi taxi đưa chúng ta về khách sạn. Thạch Cúc vẫn trầm mặc không nói. Cho đến khi xe đã đi được

https://thuviensach.vn

một khoảng rất xa thì nàng mới lên tiếng "Vệ đại ca, đóa hoa kim cương đó anh …… anh có từng nghĩ là…….tặng cho ta không?”

Nàng vừa nói vừa đưa cặp mắt trong như nước nhìn ta. Ta ngây người một chút rồi nói "Không có"

Trong mắt nàng liền chảy ra nước mắt nói "Ta biết anh sẽ không tặng ta, anh muốn tặng nó cho người đàn bà đê tiện kia"

Ta lập tức nói "Cúc, cô im miệng đi, dù sao cô ấy cũng là mẹ của cô”

Thạch Cúc hiện giống như người điên, kêu lên "Bà ấy không phải mẹ của ta, chẳng phải bà ta đã phủ nhận rồi sao”

Ta nhịn không liền quát "Chẳng lẻ cô không thấy được hai người rất giống nhau sao?”

Nghe xong những lời đó, hai hàng nước mắt nàng chảy dài xuống. Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng gặp qua một người phụ nữ khóc như vậy. Nàng đưa mắt nhìn ta một hồi lâu rồi đột nhiên lên tiếng nói lớn "Dừng xe"

Tài xế taxi liền dừng xe lại, ta liền kêu lên "Cô muốn làm gì?”

Nàng đột nhiên xoay người rồi mở cửa xe phóng ra ngoài. Ta thấy thế cũng liền đuổi theo, nhưng lúc này vô tình có một chiếc xe chở hàng đang chạy với tốc độ cao ngang qua. Thạch Cúc thi triển khinh công, nhoáng cái đã phóng lên sau xe. Ta ngây người một chút rồi vội vã quay trở lại taxi, hét "Mau đuổi theo"

Người tài xế đột nhiên mỉm cười nói với ta "Quý khách, khi làm phụ nữ tức giận bỏ đi, tốt nhất hãy để cho cô ấy bình tĩnh lại một chút"

Ta gấp đến độ cơ hồ muốn ra tay đập hắn. Ta quát lên "Mau đuổi theo đi"

https://thuviensach.vn

Người tài xế nhún vai một cái rồi rồ máy đuổi theo, nhưng khi đó chiếc xe chở hàng đã chạy quá xa. Đuổi theo ước chừng được khoảng mười phút thì đã mất dấu. Ta liền kêu tài xế chạy về khách sạn, sau đó chán nản ngồi trong xe đưa mắt nhìn dòng xe qua lại.

Một lúc sau, taxi đã đến trước cửa khách sạn.

Lúc này ta thật sự cảm thấy rất phiền. Một cô gái yêu ta, chuyện phiền toái này so với đấu với tên cường địch Tử Thần còn phiền toái hơn, tuy nhiên nếu là chuyện này thì hễ là người sẽ không thoát khỏi.

Cho đến khi tài xế taxi nói với ta "Tới rồi" thì ta mới thoát ra giấc mộng và xuống xe. Trước cửa khách sạn ta vô tình gặp được Tử Thần và Lê Minh Mai. Lê Minh Mai trông thấy ta nên lập tức quay đầu đi. Ta muốn gọi lên tiếng gọi nàng nhưng miệng không thể mở được.

Tuy nhiên lúc này ta chỉ hy vọng Thạch Cúc đã về khách sạn và đang ở trong phòng. Ta vào khách sạn, không muốn phí thời gian đợi thang máy nên ta liền chạy thang bộ lên. Vào đến phòng, ta lập tức thất vọng, trong phòng không còn hình bóng của Thạch Cúc nữa. Ta chán nản ngồi ở sofa, ngây ngốc một hồi lâu rồi mới lấy đóa hoa kim cương từ trong người ra. Như lãnh sự G đã nói, ta có thể tặng nó cho người con gái ta yêu, ta dám chắc hắn nghĩ ta muốn tặng nó cho Thạch Cúc.

Nhưng ở trong tim ta lại căn bản không có chỗ cho Thạch Cúc, mà là Lê Minh Mai. Thạch Cúc bỏ đi không có nói thêm lời nào là vì nàng biết rõ tâm ý của ta.

Ta nhìn đóa hoa kim cương đang chiếu lấp lánh, dường như thấy được hình ảnh của Lê Minh Mai trong đó.

Nói đến thì cũng kỳ quái, lúc ta thấy được ảo ảnh của Lê Minh Mai, nàng đang dùng đôi mắt u oán nhìn ta, môi mấp máy dường như muốn nói với ta điều gì nhưng cũng không ra lời.

https://thuviensach.vn

Ta nghĩ vì ta quá để tâm và lo lắng đến Lê Minh Mai nên ta thấy nàng có bộ dáng như vậy.

Ta đứng lên rồi đem đóa hoa kim cương để vào hành lý, sau đó đi qua đi lại trong phòng suy nghĩ. Lúc ta vừa mới trông thấy đóa hoa kim cương kia thì ta đã nghi ngờ là Hoàng Tuấn đã bỏ nó vào trong hành lý của ta.

Chỉ có Hoàng Tuấn mới có thể làm cho lãnh sự G tin chắc ta và Thạch Cúc đã tìm được bảo tàng, và theo đó thì hắn mới có thể đem ta và Thạch Cúc đi trao đổi với cô gái người Ý kia.

Nói như vậy chẳng lẻ là Hoàng Tuấn đã tìm được bảo tàng của Rommel rồi?

Chiếu theo lý thì ta đã có thể khẳng định nhưng trong lòng ta vẫn còn do dự. Tuy nhiên ta lại mơ hồ cảm giác được mọi chuyện không phải là do Hoàng Tuấn gây ra.

Xét theo những việc đã phát sinh xoay quanh chuyện bảo tàng của Rommel thì ta và Thạch Cúc, Tử Thần, lãnh sự G, Peite Luck Leica ai cũng đều là người thất bại.

Và Hoàng Tuấn lại có vẻ cũng không giống là người thắng cuộc. Có lẽ người thắng cuộc là một người khác và hắn chưa lộ diện mà thôi.

Dòng suy nghĩ của ta phát triển đến đây thì đột nhiên lại hiện lên cái tên Thi Duy Cơ. Ta mặc dù chưa từng gặp qua nàng ta nhưng ta đã thấy diện mạo của nàng ấy trong tấm ảnh Hoàng Tuấn đưa cho xem.

Trong ảnh, nàng rất đẹp, thân thể đầy đặn cao ráo, tóc dài, rất mê hoặc người. Chẳng lẻ là nàng?

Ta lại suy nghĩ đến lời nói của Hoàng Tuấn đó là Thi Duy Cơ đã tặng cho hắn cái túi kim cương nhưng chẳng phải Hoàng Tuấn đã đem từng viên

https://thuviensach.vn

kim cương ném xuống biển hay sao, vậy có thật là Thi Duy Cơ yêu hắn không…?

Chuyện này thật sự là một điều bí ẩn, một câu đố không thể giải.

Trong đầu ta, dòng suy nghĩ vốn đang hỗn loạn tới cực điểm nhưng tới lúc này dần dần đã trở nên trật tự. Ta cảm thấy được tầm quan trọng của cô gái người Ý đó trong cuộc chiến truy tìm bảo tàng này.

Ta liền ra khỏi phòng với mục đích tìm kiếm cô nàng và Hoàng Tuấn. Ta đã dùng suốt thời gian một buổi chiều để tìm kiếm khắp nơi nhưng cũng không có một chút tin tức. Tiếp đó ta gọi điện thoại cho lãnh sự G hỏi hắn đã bắt Thi Duy Cơ ở đâu thì được hắn báo cho một địa danh, hơn nữa hắn còn nói cho ta biết thêm một tin tức quan trọng đó là về quê quán và nghề nghiệp của Thi Duy Cơ. Quê hương của nàng nằm ở vùng phụ cận của Bastia và nghề nghiệp của nàng là thợ lặn biển chuyên thu thập các đồ vật chìm dưới biển và bán chúng.

Khi nghe được những thông tin đó từ lãnh sự G thì ta đã dám chắc chắn bảo tàng của Rommel và cô nàng người Ý này có liên quan. Cô nàng từ lúc mười ba tuổi đã bắt đầu làm nghề thợ lặn, đến nay ít nhất cũng được khoảng bảy tám năm. Trong thời gian đó cô nàng có vô tình phát hiện được bảo tàng hay không? Có thể xảy ra lắm.

Nàng ta và Hoàng Tuấn có lẽ hiện giờ đã trở lại quê quán của nàng rồi. Vốn trước đó ta đã có ý định chuẩn bị tốt dụng cụ lặn biển để trở lại Bastia tiếp tục tìm kiếm bảo tàng nhưng hiện tại ta lại không thể rời đi Monte Carlo được bởi vì ta còn chưa tìm được Thạch Cúc.

Ta quay trở về khách sạn và vẫn không thấy Thạch Cúc. Ta liền viết một bức thư lưu lại trong phòng cho Thạch Cúc để khi nàng quay về đọc được sẽ không tự ý rời khỏi và ở trong phòng chờ ta. Sau đó ta vội vã đi ăn một chút đồ ăn.

https://thuviensach.vn

Ta tuyệt không nắm chắc có thể tìm được Thạch Cúc, muốn tìm được nàng ta hiện tại chỉ trông vào vận khí mà thôi. Thạch Cúc mất tích, mặc dù đi tìm nhưng ta cũng không có lo lắng nàng gặp biến cố gì trên đường bởi vì nàng ta không phải là một cô gái bình thường. Võ công của nàng cực cao, lại tinh thông vài loại ngôn ngữ, hơn nữa trong người cũng có không ít tiền, có lẽ nàng đi đâu đó chơi rồi sẽ quay lại thôi.

Ta lái xe đi khắp các con đường nhỏ, chậm rãi nhìn vào các nhà hàng cũng như khách sạn mong trôn thấy Thạch Cúc nhưng một chút tin tức cũng không có. Cho đến khi trời tối, ta đã đến được Nice (lãnh sự quán G nằm ở nơi đây). Ta cũng muốn quay về nhưng nghĩ lại dù sao cũng đã đến đây, cứ hỏi thăm thử cũng chả mất mát cái gì nên ta vào một nhà hàng ăn tối và hỏi thăm.

Tuy nhiên tại đây lại có một chuyện làm cho ta cảm thấy rất tò mò. Khi ta hỏi ông chủ tiệm ăn có nhìn thấy một cô gái người Trung Quốc không thì hắn lại nói "Người Trung Quốc? Anh là người Trung Quốc hả? A, vậy thì nhất định đám người kia là thân thích của hoàng đế rồi"

Ta liền bảo hắn hiện Trung Quốc không có hoàng đế nhưng hắn lại thao thao bất tuyệt về chuyện của đám người kia, nào là xe rồi phong cách….. , sau lại còn kể cho ta ông nội của hắn đã từng đến Bắc Kinh khi chiến tranh tại Trung Quốc. Ta liền hiểu ra là hắn đang nói đến việc tám nước liên minh tấn công vào Trung Quốc và ta cũng chả có hứng thú gì.

Hắn lại nói "Họ rất giàu có a, vung tay rất phóng khoáng, ngay cả người giàu nhất khu này cũng không so được”

Trong lòng ta không khỏi dâng lên sự tò mò và hiếu kỳ. Ta vội hỏi phương hướng mà đám người Trung Quốc kia đã đi, sau đó lập tức lái xe chạy đi.

https://thuviensach.vn

Chạy không được bao xa thi tới được ngoại ô của thành phố Nice. Tuy gọi là ngoại ô nhưng lại là khu rất náo nhiệt, nếu ăn uống tại đây thì phải là người có tiền. Ta đậu xe lại trước một nhà hàng vì ta thấy được chiếc xe màu xám bạc mà ông chủ tiệm ăn miêu tả đang đậu tại đây.

Căn cứ theo lời ông chủ tiệm ăn nói thì "Đám người thân thích của hoàng đế Trung Quốc" đúng là ngồi trong chiếc xe này. Ta đậu xe lại thì có một tên giữ xe chạy đến. Ta giơ tay chỉ chiếc xe và hỏi hắn "Chiếc xe đó thật đẹp, của ai vậy?"

Tên giữ xe cười nói "Tiên sinh, họ là của đồng hương Trung Quốc của ông đó. Ông ta cho boa cho tôi rất nhiều tiền"

Ta mỉm cười rồi cũng cho buộc boa cho hắn, hắn liền giúp ta lái xe đi đậu vào bãi xe.

Trong quán ăn ánh sáng rất lu, không khí rất yên tĩnh, âm nhạc cũng rất nhẹ nhàng, khách cũng không nhiều. Ta vừa bước vào thì có một người phục vụ mời ta đến ngồi tại một cái bàn. Sau khi ngồi xuống và quan sát ta lập tức thấy được đám người Trung Quốc kia.

Vừa nhìn thấy ta liền giật mình.

Đó là một lão già khoảng sáu mươi tuổi, ngồi bên cạnh hắn là bốn đại hán trung niên, tổng cộng năm người. Diện mạo của lão già này ta cảm thấy hết sức quen thuộc nhưng trong khoảng thời gian ngắn ta chẳng nhớ được lão là ai. Nguyên nhân khiến ta giật mình là vì ta nhìn thấy huyệt Thái Dương của lão lồi lên, hai mắt thần quang lấp lánh, khí độ phi phàm, thật đúng là hiếm thấy, vừa nhìn liền biết đây là một người có công phu rất cao thâm, có thể nói là tông sư. Bốn người đại hán ngồi bên cạnh cũng vậy, liếc mắt cũng thấy được đó là cao thủ.

Ta vốn tưởng rằng “đám người Trung Quốc” mà ông chủ tiệm ăn nói tới bất quá chỉ là hoa kiều đến ăn uống mà thôi, ai ngờ họ lại là cao thủ.

https://thuviensach.vn

Ta nhìn thoáng qua bọn họ rồi lập tức quay đầu đi chỗ khác, đồng thời, tay ta cũng lấy ra dụng cụ nghe lén đặc ở bên tai. Bởi vì không biết Thạch Cúc hiện đang ở đâu cho nên ta đối với năm người này rất nghi ngờ.

Qua giọng bọn họ nói, ta có thể nghe ra đây là giọng của người ở Hà Bắc.

Nghe được một hồi thì đột nhiên lão già ho khan một tiếng nói "Cô ấy và Tử Thần ở cùng một chỗ sao?”

Ta vừa nghe lão già nói như thế tim liền đập loạn lên bởi vì chữ “cô ấy” mà lão già nói rõ ràng là ám chỉ Lê Minh Mai.

Lại nghe được một đại hán trả lời “Vâng, hai người họ đang ở Monte Carlo”

Lão già lại nói "Thủ hạ của Tử Thần có cao thủ không?”

Người đại hán đáp "Có hai người, đó là hai đại long đầu của Hoàng Hà Xích Thủy Bang"

Khi nghe được đến đây ta lại càng thêm giật mình.

Hoàng Hà Xích Thủy Bang chính là một bang hội rất bí mật tại Trung Quốc. Xích Thủy Bang cùng các bang hội khác không giống nhau, nó thu nhận bang chúng rất khó khăn và nghiêm ngặt, đồng thời chỉ duy trì ba trăm sáu mươi bang chúng mà thôi nhưng người nào cũng có khả năng đặc biệt.

Khi có một người nào chết thì bang hội mới tuyển một người khác bổ sung, tuyệt sẽ không để nhân số vượt qua số ba trăm sáu mươi người.

Ta từng có thời gian sống tại Hoa Bắc và từng cùng hai người bang chúng Xích Thủy Bang kết thành sinh tử chi giao. Bọn họ đã từng nói với

https://thuviensach.vn

ta nếu có cơ hội sẽ giới thiệu ta gia nhập vào Xích Thủy Bang. Hai người này trong Xích Thủy Bang chỉ là bang chúng bình thường, tuy nhiên một trong hai người đó lại là một thủ lĩnh của Thanh Bang, dưới tay cũng có hơn hai ngàn huynh đệ. Bởi vậy không nói cũng biết Xích Thủy Bang chọn người khe khắt và có tài như thế nào.

Ta cũng từng được nghe một trong hai người đó nói qua, trong bang tổng cộng có mười hai long đầu. Tên thật của mười hai long đầu này thì hầu như trong toàn Xích Thủy Bang cũng không có thể biết hết được. Mười hai long đầu này ai cũng là người văn võ toàn tài, là nhân vật vạn người có một. Tuy nhiên sau đó ta lại không có cơ hội gia nhập Xích Thủy Bang bởi vì ngoại tổ mẫu của ta chết và ta phải trở về để thọ tang. Từ đó trở về sau ta và hai người bang chúng của Xích Thủy Bang cũng không có liên lạc nữa. Hiện tại vì ta nghe được có hai vị long đầu ở bên cạnh Tử Thần nên ta mới giật mình.

Đồng thời, ta cũng dâng lên mối nghi ngờ đối với lai lịch của Tử Thần. Tử Thần xuất thân từ đâu thực sự không có ai biết được. Hiện tại đang có hai long đầu của Xích Thủy Bang âm thầm hỗ trợ hắn, qua đó ta có thể kết luận rằng hắn nhất định là xuất thân từ Xích Thủy Bang bởi vì long đầu của Xích Thủy Bang là nhân vật thế nào, làm sao có thể tùy ý để cho người khác sai bảo? Nói không chừng Tử Thần cũng có thể là đại long đầu, tuy nhiên tuổi tác của hắn lại quá nhỏ, không thể được.

Mặc dù ta giật mình nhưng cũng vẫn để tâm lắng nghe. Chỉ nghe được lão già ngạc nhiên nói "Có việc như thế sao? Hai long đầu đó các ngươi có biết không?”

Một đại hán đáp lời "Chúng tôi không biết họ nhưng vì chúng tôi nhìn thấy được người lái xe cho Tử Thần trên người có đeo long đầu kim bài. Còn người kia thì đi cùng và cũng có đeo kim bài"

https://thuviensach.vn

“Người lái xe cho Tử Thần?" Ta cố gắng nhớ lại diện mạo của người nọ nhưng lại không có ấn tượng, ta một mặt tự trách mình quá hời hợt, một mặt lại ngạc nhiên vô cùng.

Ta ngạc nhiên bởi vì võ công của Tử Thần không bằng ta nhưng có hai cao thủ ở bên, vậy tại sao hắn không gọi bọn họ ra đối phó ta? Đây đúng là một chuyện thật nan giải.

Chỉ nghe lão già nói tiếp "Chúng ta đây phải nên cẩn thận một chút. Tên tiểu tử Hoàng Tuấn đâu? Các ngươi có tìm được nó không?"

Một đại hán lên tiếng đáp "Không có nhưng chúng tôi lại tìm được tiểu thư."

Ta vừa nghe được bọn họ nói đến đó, thì trong lòng càng giật mình hơn. Vốn, ta đối với thân phận của lão già kia đã có hoài nghi, hiện tại lại nghe được tên đại hán đó nói thế thì ta đã dám khẳng định lão già này chính là cha của Thạch Cúc, một đời võ lâm hào kiệt, là nhân vật được biết bao anh hùng kính ngưỡng, chưởng môn của Bắc Thái Cực Môn, Thạch Hiên Đình.

https://thuviensach.vn

TOẢN THẠCH HOA

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 11

goại trừ hắn ra thì thật sự không còn ai có bản lĩnh võ công cao cường như vậy? Do đó, khi ta vừa nghe tên đại hán thốt ra hai tiếng “tiểu thư” thì liền đóan ra đó là Thạch Cúc.

Lão già “hừ” một tiếng, nói "Nó sao vậy, định bắt chước Hoàng Tuấn à?”

Một đại hán nói "Không, tiểu thư thế nào có thể làm vậy, nghe nói cô ấy đang ở chung với đồ đệ của Dương Châu Phong Kim Nhị. Khi chúng tôi nhìn thấy tiểu thư thì cô ta đang đi lang thang một mình, không thấy tên đồ đệ của lão ăn mày kia”

Đồ đệ của Dương Châu Phong Kim Nhị, chẳng phải hắn đang nói tới ta sao?

Thạch Cúc đã bị bọn họ phát hiện nhưng thật sự cô ấy đang ở đâu đây? Ta nóng lòng muốn biết được điều này.

Một tên đại hán lại cười cười nói "Xin chưởng môn yên tâm, chúng tôi đương nhiên sẽ không bất kính với sư muội"

Tên đó chưa nói hết lời thì Thạch Hiên Đình đã vỗ mạnh một chưởng lên bàn nói "Không cần khách khí với nó”

Ta nghe đến đó trong lòng liền chấn kinh. Ba ngườii đại hán khác cũng ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau. Thạch Hiên Đình lại nói "Nó đang ở đâu? "

https://thuviensach.vn

Tên đại hán nói "Hiện đang ở tại khách sạn nơi chúng tôi ở"

Thạch Hiên Đình quát lên "Phạn Dũng, ngươi chẳng lẻ không sợ nó chạy đi sao? Nhanh, bằng bất cứ giá nào phải mang nó về đây”

Tên đại hán lập tức đứng lên rồi vội vã đi ra. Trong lòng ta cảm thấy lo lắng vô cùng, liền lấy tiền ra để trên bàn rồi cũng phóng theo tên đại hán.

Ta biết rõ nếu còn ở lại tiếp tục nghe lén thì có thể biết được chưởng môn Bắc Thái Cực Môn Thạch Hiên Đình đến đây để làm gì. Tuy nhiên ta không thể không đi tìm Thạch Cúc bởi vì ta nhìn thấy sắc mặt và giọng nói của Thạch Hiên Đình đối với Thạch Cúc cực hận, loại thái độ đó tuyệt không phải là sự giận dỗi bình thường đối với con cái. Thạch Hiên Đình đã phái Thạch Cúc đi giết Hoàng Tuấn, đương nhiên sẽ xử trí nghiêm khắc đối với Thạch Cúc nếu cô ấy không hòan thành nhiệm vụ, ta tuyệt không thể để cho Thạch Cúc rơi vào tay bọn họ.

Hơn nữa, ta còn phải tìm được Thạch Cúc rồi cùng nàng đi tìm bảo tàng của Rommel, mặc kệ có bảo tàng thật hay không.

Ta vừa đi ra bên ngoài cửa thì đã thấy tên đại hán kia vẫy tay kêu taxi và lên xe đi, ta vội quay lại xe của mình và lái đuổi theo.

Chiếc xe taxi chạy về trung tâm thành phố phồn hoa, ta cũng bám sát theo sau nhưng khi đến một quảng trừơng lớn chiếc xe taxi đột nhiên ngừng lại.

Ta biết tên đại hán nhất định sẽ trở về khách sạn hắn đang ở để xác định Thạch Cúc còn đang ở trong phòng hay không nhưng xung quanh quảng trường này, các tòa nhà đều là của chính phủ, tuyệt không có một cái khách sạn nào.

Ta cảm thấy nghi hoặc đành phải dừng xe lại. Tên đại hán vừa xuống xe taxi thì dùng một thân pháp cực nhanh phóng tới xe của ta, sau đó vung

https://thuviensach.vn

tay sử ra một chưởng đánh vào cửa kính xe.

Một chưởng này phát ra âm thanh cũng không lớn nhưng lại làm cho kính xe nát vụn. Qua lực đạo của chưởng ta thấy được tên này có võ công cực cao.

Trong tình hình như vậy, ta cố gắng giữ bình tĩnh nói "Tiên sinh, ông muốn làm gì thế?” Ta dùng tiếng Pháp hỏi hắn, làm ra bộ dáng là một hoa kiều đang sống tại đây.

Nhưng hắn cười lạnh một tiếng nói "Bằng hữu, đừng giả vờ nữa, tại sao phải theo dõi ta. Ngươi là ai?"

Ta thầm bội phục ánh mắt lợi hại cùng kiến thức quảng bác của hắn. Ta mỉm cười nói "Bằng hữu, ngươi không thấy là đánh nhau ở chỗ này sẽ làm cho người ngoại quốc chê cười chúng ta sao?”

Tên đại hán lại cười lạnh nói "Vậy muốn đấu ở chỗ nào?"

Ta lắc đầu nói "Không cần đấu, ta và ngươi không thù không oán, sao phải phân cao thấp làm chi?"

Ta vừa nói vừa dùng chân đạp ga vọt xe tới phía trước rồi quẹo vào một con đường nhỏ, sau đó nhanh chóng mở cửa xe phóng ra, tiếp đó núp qua một bên tiếp tục theo dõi tên đại hán.

Lúc này cũng thấy hắn đang nhanh chóng phóng về hướng ta chạy đi. Ngay trong lúc hắn tới gần, trong lòng ta không khỏi lo lắng bởi vì nếu hắn nếu tới gần chút nữa là nhìn thấy được chiếc xe của ta thì hắn nhất định có thể đoán biết là ta, và khi đó hắn sẽ rất cẩn thận. Kế hoạch theo dõi hắn nhất định khó có thể thực hiện.

Cũng may khi hắn tới gần thì quẹo vào một con đường khác cho nên cũng không có phát hiện ra xe của ta. Tìm kiếm một lúc lâu thì hắn bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Ta chờ khi hắn đi ra xa khoảng bảy tám thước thì ta liền rời khỏi chỗ núp bước theo hắn.

Trên đường người đi bộ rất nhiều, mặc dù hắn rất cẩn thận luôn luôn xoay đầu về phía sau nhìn nhưng cũng không thể phát hiện ra ta trong đám người dày đặc.

Chỉ trong chốc lát ta đã nhìn thấy hắn đi vào một khách sạn lớn. Ta đợi một chút rồi cũng bước vào. Khi vào đại sảnh ta liền thấy hắn đang ở trong thang máy, sau đó ta đợi một chút thì thấy thang máy dừng lại ở tầng bốn. Ta lập tức dùng tốc độ nhanh nhất theo thang bộ chạy lên tầng bốn.

Khi ta vừa bước vào hành lang tầng bốn thì trông thấy được hắn đang đẩy cửa phòng bước vào. Có thể là do ta chạy vội nên tiếng bước chân phát ra hơi lớn nên khi hắn vừa vào phòng thì lại quay đầu ra quan sát. Hắn liền trông thấy ta.

Hắn thấy ta sắc mặt liền hiện lên sự phẫn nộ. Ta không đợi hắn có phản ứng liền phóng đến. Hắn thấy vậy liền vung tay sử ra một chưởng đánh về phía ta.

Ngay lúc này có một cặp vợ chồng người Mỹ đang cười hỉ hả từ phía hành lang bên kia đi đến. Ta không thể để bọn họ phát hiện ra ta và người khác đang đánh nhau bởi vì người Mỹ luôn thích quản chuyện không đâu. Do đó ta lập tức vận mười thành lực đạo, xuất ra một chưởng nghênh đón chưởng của tên đại hán. Song chưởng tương giao, “bụp” một tiếng, tên đại hán bị chưởng lực của ta chấn lui ba bước, lảo đảo ngã vào phòng. Ta nhân cơ hội đó cũng phóng vào phòng rồi đóng cửa lại.

Ngay lúc ta đóng cửa và quay lại thì tên đại hán lại hung hăng phóng đến tấn công ta. Thân hình ta nhanh chóng né qua một bên rồi thuận tay điểm vào "Nhuyễn huyệt" của hắn. Tên đại hán lập tức té ngã trên mặt đất.

Ta cũng không để ý tới hắn, kêu lên "Cúc, cô đang ở -"

https://thuviensach.vn

Nhưng chữ “đâu” còn chưa ra khỏi miệng thì nghe được ở phía sau lưng có tiếng gió vang lên. Ta vội vàng quay đầu lại thì nhìn thấy một thanh chủy thủ đang hướng ngực của ta công đến. Lúc này mũi của nó chỉ còn cách ta khoảng ba bốn tấc, nguy hiểm cực kỳ.

Ta vội vàng nhảy về phía sau để tránh, tuy nhiên tên cầm đao lại tiến lên một bước, thanh chủy thủ lại đến gần ngực của ta.

Ta không khỏi há mồm kêu một tiếng "Thủ pháp quá nhanh"

Thân thể ta liền nghiêng về một bên, tay ta cũng vung ra, ngón tay hình thành một móc câu đánh về phía hắn. Chiêu này chính là sư phụ của ta truyền lại gọi là "Phong Tử Mại Tửu" (tên điên mua rượu ^.^).

Chớp mắt khi ta tấn công hắn thì thân hình của hắn liền đảo qua né tránh. Do lỡ trớn nên thân hình hắn vẫn tiến về phía trước, thanh chủy thủ liền cắm sâu vào tường.

Ta không để cho hắn có cơ hội quay lại, liền tiến lên trước một bước vung cước đạp vào lưng hắn làm hắn cũng ngã xuống ngất đi.

Ngay lúc này thì ta lại nghe được chốt cửa phòng ngủ chuyển động. Ta mỉm cười nói "Cô nhóc, còn không bước ra?”

Lời vừa nói xong, cửa phòng ngủ đã mở ra. Ta vừa nhìn thì không khỏi giật mình. Đứng trước cửa phòng ngủ không phải Thạch Cúc mà là một người đại hán có vóc dáng rất cao, mặt nhung nhúc thịt, tuổi khoảng năm mươi, tuy nhiên hai mắt thần quang lấp lánh. Trên người hắn mặc dụ bận đồ tây nhưng ta nhìn vào cũng biết được hắn tuyệt không phải là người thường xuyên mặt tây phục, bộ dáng của hắn có vẻ hết sức quái dị.

Hắn vừa nhìn thấy ta, liền nở nụ cười quái dị nói "Con nhóc? Vệ bằng hữu, anh đang gọi ta hả?”

https://thuviensach.vn

Ta cố gắng giữ lấy bình tĩnh nói "Ngươi là ai?". Ta mặc dù lên tiếng hỏi nhưng trong lòng lại cảm thấy bất an bởi vì nếu hắn xuất hiện ở chỗ này thì nhất định là tay chân của Thạch Hiên Đình.

Tuy nhiên ngay lập tức ta biết phán đoán của mình sai lầm.

Hắn đưa tay cởi áo vét ra rồi cầm nó vỗ vỗ vài cái. Ta liếc mắt nhìn thì nỗi bất an trong lòng cũng nhiều lên. Ngay thắt lưng hắn có đeo một miếng long đầu kim bài, vậy hắn chính là một trong mười hai long đầu của Xích Thủy Bang, một trong hai cao thủ mạnh nhất dưới tay của Tử Thần.

Hắn lại mỉm cười nham hiểm nói "Vệ bằng hữu, thật nghĩ không ra chúng ta lại gặp nhau tại đây, thật không phải tốn công sức tìm anh"

Ta lui về phía sau một bước, nói "Nguyên là long đầu của Xích Thủy Bang, thất kính thất kính. Chẳng biết các hạ tìm ta có chuyện gì chỉ giáo?"

Ta vừa nói vừa lùi về sau thêm mấy bước nữa, lưng dựa vào tường chờ cơ hội. Tuy nhiên hắn vẫn bất động đứng tại cửa, vẻ mặt và thần thái tự tiếu phi tiếu (cười mà không cười ^.^). Ta lúc này phải rất cẩn thận bởi vì long đầu của Xích Thủy Bang ai cũng thân mang tuyệt kỷ, là nhân vật trí dũng song toàn.

Hắn lạnh lùng thốt "Cũng không có gì chỉ giáo, bất quá muốn mời các hạ đi đến một chỗ mà thôi”

Ta lập tức hỏi lại hắn "Đến đâu?”

Hắn đột nhiên lại mỉm cười nói "Địa ngục"

Ta liền ngẩn người, tuy nhiên thừa dịp trong lúc hắn đang còn cười ta nhanh chóng rút súng ra quát lên "Đứng -"

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên ta vừa mới thốt ra một chữ thì nghe được một tiếng "Ba" vang lên, đồng thời cũng nhìn thấy một ánh sáng màu vàng chợt lóe lên. Ngay sau đó một trận đau nhói ngay cổ tay của ta phát ra, năm ngón tay ta không tự chủ được buông luôn cây súng đang cầm. Nhưng cây súng còn chưa kịp rơi xuống đất thì một tiếng "Ba" lại vang lên, ánh sáng màu vàng cũng lóe lên, cây súng bị hai viên kim liên tử (hạt sen bằng vàng ^.^) bắn trúng văng ra xa.

Trong lòng ta liền sợ hãi đến nỗi không thể diễn tả bởi vì khi ta nhìn thấy mấy viên kim liên tử đó thì ta đã biết lai lịch của hắn.

Hắn bắn ra hai viên kim liên tử xong, thân thể vẫn đang đứng bất động trước cửa phòng, dường như chưa từng cử động qua.

Sắc mặt ta trắng bệch nói "Đại sư bá …… nguyên lai là người". Nhìn thấy mấy viên kim liên tử thì ta liền biết ngay hắn chính là đại sư bá của ta. Sở học cả đời ta rất nhiều nhưng sư phụ chính thức của ta là Dương Châu Phong Kim Nhị.

Sư phụ của ta trước đây vốn là diêm thương (buôn bán muối). Ông ta được xem là người giàu có nhất nhì trong vùng nhưng tính cách làm người của sư phụ ta là vốn rất khinh tài trượng nghĩa.

Vào năm sư phụ ta mười lăm tuổi, ông ấy không để ý đến sự phản đối của người trong nhà liền đem một nửa gia sản bán lấy tiền để giúp đỡ dân chúng bị nạn hạn hán ở Tô Bắc. Năm ba mươi tuổi, ông ta đã dùng số tài sản khổng lồ còn lại trong tay đi cứu trợ hết rồi trở thành hành khất (ăn mày). Mặc dù có một số người nói sư phụ ta là bại gia chi tử (tên phá của ^.^) nhưng trong thành Dương Châu, người được ông ta giúp đỡ thật sự rất nhiều. Mặc dù sư phụ ta mang tiếng là "Hành khất", nhưng thật ra đi tới đâu thì việc cơm áo gạo tiền cũng không cần lo lắng gì cả, đều được những người trước đây ông giúp đỡ cưu mang.

https://thuviensach.vn

Sư phụ thường nói với ta rằng tài sản chỉ dùng để nhìn thì không bằng đem chúng ra giúp đỡ cho những người cùng khổ, giúp cho họ có được cuộc sống tốt hơn. Năm bốn mươi tuổi , sư phụ ta gặp được sư tổ và bái sư. Sư tổ của ta là người ra sao ta cũng không biết vì chưa từng nghe sư phụ nói qua, chỉ được nghe rằng võ công của sư tổ đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi.

Một thân bản lĩnh của sư phụ ta không phải do sư tổ truyền lại mà là được đại sư huynh, cũng chính là đại sư bá của ta trực tiếp chỉ dạy. Khi ta bái Phong Kim Nhị làm sư phụ thì tuổi của ông ta đã hơn sáu mươi rồi. Bởi vì sư phụ ta gia nhập sư môn sau nên tuổi so với đại sư bá lớn hơn.

Đương nhiên ta cũng đã từng hỏi sư phụ về tính cách làm người của đại sư bá nhưng sư phụ ta nói ông ta cũng không rõ lắm, chỉ nói với ta rằng là đại sư bá tính tình âm trầm, ngoại trừ võ công tuyệt đỉnh ra, ông ấy còn có một môn công phu ám khí kim liên tử độc bộ thiên hạ. Sư phụ cũng từng nói với ta, con người của đại sư bá rất cổ quái, và dặn dò rằng sau này nếu có gặp được ông ấy thì phải cẩn thận không được đắc tội. Nếu có đắc tội thì biện pháp thoát thân duy nhất là thấp giọng năn nỉ và nhận lỗi với ông ta.

Những lời căn dặn của sư phụ ta vẫn ghi tạc trong lòng, tuy nhiên trong hơn mười năm lăn lộn giang hồ ta cũng không có gặp được đại sư bá. Thật sự là vạn lần không ngờ hôm nay lại gặp được ông ấy trong tình huống như vậy. Ta cũng không ngờ tới được đại sư bá lại trở thành hộ vệ của Tử Thần, trong lòng ta thật không muốn thấp giọng nhận lỗi với ông ấy.

Tuy nhiên cân nhắc kỹ một chút, thứ nhất ông ấy dù sao cũng là sư bá của ta, thứ hai, ta đang ở trong tình cảnh nguy hiểm. Do đó ta mới lên tiếng kêu một tiếng “đại sư bá”

Mặt của đại sư bá hiện lên thần sắc kỳ quái khiến cho người khác nhìn vào không biết ông ta đang suy nghĩ cái gì, sau đó ông ta lên tiếng, lạnh

https://thuviensach.vn

lùng hỏi "Ngươi gọi ta là gì?"

Ta hít một hơi nói "Con…… con gọi người là đại sư bá."

Hắn dùng mắt nhìn ta đánh giá một chút rồi nói "Nói vậy thì ngươi là đệ tử của Kim Nhị à?”

Ta liền gật đầu và ta cũng hiểu rõ với mối quan hệ như vậy thì ta đã có cơ hội thoát thân.

Bỗng nhiên sắc mặt của hắn trầm xuống khiến kẻ khác nhìn vào mà sợ, tiếp đó cười lạnh nói "Sư phụ ngươi mặc dù xuất thân phú quý, là người tài giỏi nhưng không ngờ lại thu một đồ đệ không ra gì như ngươi, hừ…. "

Ta vừa nghe được những lời đó, trong lòng không nhịn được liền lên tiếng "Con có chỗ nào không đúng xin đại sư bá cứ chỉ bảo"

Đại sư bá cười to nói "Đã là người học võ sao lại dùng súng? Ta bình sinh hận nhất là người nào sử dụng súng, chẳng lẽ sư phụ ngươi không nói cho ngươi biết sao?”

Lúc ông ấy nói hai câu này, ngữ khí quả nhiên là sắc bén. Ta hoàn toàn có thể hiểu rõ được tâm tình của ông ta bởi vì trên sự thật ta cũng là người rất ít khi sử dụng súng. Nếu không phải Lãnh sự G tặng cho ta cây súng này thì trên người ta cho tới bây giờ cũng không hề có thứ đồ chơi nóng này. Từ khi các thế lực phương tây xâm lấn Trung Quốc gần trăm năm qua, nền võ thuật của Trung Quốc rất điêu linh, nguyên nhân chính cũng là mấy thứ đồ chơi nóng này. Cho dù có võ công tuyệt đỉnh cũng khó mà chống cự.

Đại sư bá của ta là một kỳ nhân trong chốn võ lâm, đương nhiên đối với mấy thứ đồ chơi này rất ghét. Đây cũng có thể nói là người võ lâm thời cận đại quá lạc hậu, thật sự là chuyện bi ai. Tuy nhiên người có bản lĩnh võ công càng cao cường thì loại chuyện bi ai này càng thảm hơn.

https://thuviensach.vn

Ta ngây người một chút rồi nói "Đại sư bá, cây súng đó là do một người bạn tặng cho con. Bởi vì con thấy được võ công của người cao hơn con rất nhiều nên mới có ý tưởng dùng súng tiên phát chế nhân."

Đại sư bá cười lạnh rồi bước về phía trước hai bước. Thấy vậy là liền nói tiếp "Đại sư bá, sư phụ từng nói với con, sư bá võ công tuyệt đỉnh, tuy nhiên con lại không hiểu tại sao người lại ở chung với người như Tử Thần" Giọng nói của ta hết sức khách khí và cũng hết sức nhẹ nhàng nhưng thật tế lại cực kỳ bén nhọn bởi vì kẻ học võ đều giữ đạo hành hiệp trượng nghĩa, tuyệt không trợ Trụ làm ác. Lời ta nói là nhằm chỉ trích ông ta tại sao lại giúp Tử Thần làm ác.

Chỉ thấy sắc mặt của sư bá hơi đổi, thân thể cũng hơi run. Ta bình tâm tĩnh khí chờ câu trả lời.

Một hồi lâu sau, sư bá mới lạnh lùng nói "Ngươi đang chỉ trích ta phải không?"

Ta cười khổ nói "Đại sư bá, con chỉ là cảm thấy kỳ quái, sư phụ lão nhân gia đối với người rất khâm phục, bởi vậy trong lòng con đối với người cũng vậy, nhưng…"

Đại sư bá không đợi ta nói hết liền ngắt lời "Không cần phải nói nữa"

Ta lập tức ngậm miệng lại. Sư bá bước đến ghế sofa ngồi xuống rồi phất tay bảo ta ngồi, sau đó mới chậm rãi nói "Cha của Tử Thần đối với ta có ơn lớn, trước khi ông ta lâm chung, ta đã từng thề sẽ bảo vệ cho đời sau của ông ta, đại khái ngươi đã hiểu rồi phải không?"

Ánh mắt của sư bá mặc dù vẫn toát ra sát khí nhưng giọng nói cũng đã hòa hoãn rất nhiều.

Ta nghĩ do mối quan hệ sư môn đã khiến cho thái độ của sư bá đối với ta tốt hơn. Chờ đại sư bá nói xong ta mới dùng giọng khẩn thiết lên tiếng

https://thuviensach.vn

"Đại sư bá, thứ con cả gan nói lời này, Tử Thần sớm muộn sẽ không có kết quả tốt đâu. Nếu người vẫn bảo hộ hắn thì hãy khuyên bảo hắn quay đầu để có thể tránh đi những kết quả không tốt”

Đại sư bá thở dài một hơi, sau đó đứng lên đi qua đi lại, nói "Thôi đừng nói chuyện này nữa, ngươi hãy mau rời khỏi đây đi”

Ta vội vàng hỏi "Đại sư bá, Thạch tiểu thư đang ở đâu? Cô ấy có ở trong tay của người không?”

Đại sư bá liếc mắt nhìn ta rồi nói "Cô ta là gì của ngươi?”

Ta trả lời "Cô ấy không có quan hệ gì với con……..”

Chưa đợi ta nói hết lời, đại sư bá đã lên tiếng "Vậy ngươi đừng quản việc này nữa”

Ta thật không nghĩ đến sư bá lại dùng lời lẽ đơn giản như vậy kêu ta bỏ qua việc này.

Ta vội la lên "Đại sư bá, con tuyệt không thể không quản"

Sắc mặt đại sư bá trầm xuống, nói "Thế nào? Ngươi muốn đối nghịch với ta à? Nếu ngươi không phải là sư điệt của ta, ta cũng tuyệt không buông tha cho ngươi. Sau này, đối với những việc không liên quan thì đừng lo nữa, tiết kiệm hơi sức đi”

Ta hít sâu một hơi, muốn tiếp tục tranh chấp nhưng nghĩ đến lợi hại nên ta cố nhẫn không lên tiếng nữa, tiếp đó đi nhặt cây súng lên rồi bước ra khỏi phòng. Vừa ra khỏi cửa, ta liền phóng vội đến một bên hành lang núp vào đó.

Chỉ trong chốc lát, ta thấy được cửa phòng mở ra, tiếp đó đại sư bá và Thạch Cúc hai người cùng nhau bước ra. Tay của Thạch cúc bị đại sư bá

https://thuviensach.vn

nắm chặt lấy, sắc mặt của cô ấy tái nhợt đến đáng sợ. Nhìn thấy hai người bọn họ bước vào thang máy, ta liền dùng hết sức chạy thang bộ xuống theo, sau đó lại núp vào bên cạnh cửa lớn quan sát. Không bao lâu sau, hai người bọn họ đã bước ra khỏi thang máy, ra khỏi cửa chính bước lên một chiếc xe taxi. Ngay khi đó ta liền quyết định dùng phương pháp mạo hiểm là đuổi theo bọn họ.

Ngay khi đại sư bá cùng Thạch Cúc bước vào trong xe thì ta vội lao ra khỏi cửa chính, sau đó nép mình vọt ra đến đường cái. Lúc xe taxi chạy xẹt qua người ta, may mắn đại sư bá cũng không có phát hiện ra ta. Ta liền mở cửa một chiếc xe nhảy vào nổ máy. Trên đường có người kêu to lên có trộm, cảnh sát nghe thấy tiếng hô to cũng chạy tới, nhưng xe của ta đã nhanh chóng lao đi như tia chớp tới ngã tư và rẽ phải nhanh chóng đuổi theo chiếc taxi của đại sư bá.

Ta lái xe theo tới ngoài bến cảng rồi ngừng lại, tiếp đó ta mở cửa chuồn êm tới một nơi khuất núp vào. Ta trông thấy được hai ngươi bọn họ bứơc xuống xe, sau đó đi tới cảng. Chờ cho bọn họ đi được một khỏang xa, ta liền lẳng lặng đi theo, tiếp đó ta nhìn thấy hai người họ bước lên một chiếc thuyền nhỏ. Khi lên thuyền, Đại sư bá lập tức khởi động máy chạy đi.

Ta nhìn thấy cảnh đó, trong lòng liền thầm kêu không ổn.

Chuyện phi thường rõ ràng, đại sư bá theo lệnh của Tử Thần đến đây lấy tính mạng của chúng ta.

Chỉ bất quá bởi vì ta là sư điệt của ông ta cho nên ông ta mới kêu ta mau mau rời khỏi. Tuy nhiên nếu ngươi mà Tử Thần phái đi không phải là đại sư bá mà là một long đầu khác thì lúc này trên chiếc thuyền kia không chỉ có một mình Thạch Cúc mà là hai người chúng ta.

Dòng suy nghĩ của ta rối lọan tới cực điểm, tuy nhiên cũng có một ý nghĩ rất rõ ràng, đó chính là nhất định phải cứu đươc Thạch Cúc, bất luận là

https://thuviensach.vn

rơi vào tay ai ta đều phải cứu nàng.

Ta vội chạy tới bến cảng. Hiện bến cảng chẳng có một bóng người.

Ta biết, nếu như cùng đại sư bá đối địch chính diện thì ta nhất định không có biện pháp cứu Thạch Cúc. Ta chỉ có thể lợi dụng một điểm là ông ta chưa hề phát giác ra có người theo dõi và bí mật đối phó ông ta thôi. Ta cũng phóng lên một chiếc thuyền khác đậu cạnh đó, sau khi kiểm tra một chút thì thấy được nó còn đủ nhiên liệu để có thể chạy một khoảng xa.

Tiếp đó ta nổ máy kiểm tra động cơ thì thấy cũng không có gì bất thường, đây là một chiếc thuyền vẫn còn trong tình trạng rất tốt.

Ta lập tức cởi ngay áo khóat ngoài, chỉ chừa lại cái áo sơ mi, sau đó xé một mảnh áo khoát bịt mặt lại rồi nổ máy chạy khỏi bến cảng. Không bao lâu sau đã đến rất gần chiếc thuyền của bọn họ.

Ta cúi đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy đại sư bá đột nhiên quay đầu lại quát lớn: "Người nào?"

Ta một tiếng cũng không dám ho, âm thầm bò tới mũi thuyền để có thể tiếp cận được thuyền của bọn họ nhanh chóng, ngay lúc đó thì nghe đươc tiếng vỡ của đồ vật, nhìn lại trước mặt thì ra là một miếng kính lớn của thuyền đã bị Kim Liên Tử của đại sư bá làm cho nát bấy.

Ta vội chuyển thân thể tránh được mảnh vỡ của kính. Ngay lúc này ta bỗng nghe được tiếng của Thạch Cúc kêu to. Ta vội ngẩng đầu nhìn thì thấy Thạch Cúc đã bị đại sư bá quẳng ra ngòai khơi khang sáu bảy trượng. Ta không biết đại sư bá có biết bơi hay không, tuy nhiên lúc ta đang suy nghĩ thì chiếc thuyền của ta không ai điều khiển đã đâm vào chiếc thuyền nhỏ của đại sư bá.

Chiếc thuyền nhỏ lập tức gãy thành hai đọan, đại sư bá vội vàng phóng lên cao. Tta nhìn thấy cảnh đó, trong lòng không khỏi hỏang sợ.

https://thuviensach.vn

Vốn dĩ, kế hoạch của ta là đẩy ông ta xuống biển, sau đó sẽ dùng dây kéo Thạch Cúc lên. Tuy nhiên, chiếc thuyền nhỏ mặc dù bị gãy thành hai đọan nhưng mảnh vỡ của nó vẫn nổi trên mặt nước. Nhìn thấy đại sư bá phóng lên cao, ta biết ý đồ của ông ta đang muốn phóng qua thuyền của ta.

Lúc này thuyền vẫn tiếp tục phóng tới, ta cũng không chần chờ, lấy dây quăng ra. Thạch Cúc cũng biết có người đến cứu nàng liền đưa tay nắm lấy sợi dây. Ta cũng không dám dừng thuyền lại để kéo Thạch cúc lên, vì vậy chiếc thuyền vẫn với tốc độ cao lao về phía trước, Thạch Cúc phía dưới bị kéo đi hình thành một dãy bọt trắng dài. Ngay trong lúc thân thể Thạch Cúc vừa rời mặt nước thì hai quả Kim Liên Tử bỗng chốc phóng nhanh đến nàng.

Ta quay đầu lại, vừa nhìn thì thấy đại sư bá đã rơi vào nước, ta liền nắm chặt dây kéo Thạch Cúc sang một bên tránh đươc ám khí, sau đó ta vội kéo nàng lên thuyền rồi lái thuyền chạy vào bờ. Chiếc thuyền quá tốc độ lao luôn vào bờ cát mới dừng lại, ta vội nắm tay Thạch Cúc, nói: "Đi mau!"

Đến lúc này Thạch Cúc mới biết được là ta.

Nàng nói "Vệ đại ca, thì ra là anh”

Ta quay đầu nhìn lại thì thấy đại sư bá đang bơi nhanh vào bờ, ta vội nói: "Đừng nói nữa, chúng ta chạy mau, ông ta là đại sư bá của ta, chúng ta tuyệt không phải là đối thủ của ông ấy”

Ta vội kéo nàng chạy về phía chiếc xe đang đậu, lên xe, nổ máy chạy vội về phía trước. Xe chạy được một hồi trong lòng ta mới thở phào nhẹ nhõm, lột miếng vải trên mặt xuống.

Ngay lúc ta gỡ miếng vải che mặt xuống thì bỗng dưng nhớ ra một việc, trong lòng liền cảm thấy kinh hãi. Lúc này xe đã cách xa bến cảnh lắm rồi.

https://thuviensach.vn

Hành động của ta vốn dĩ cực kỳ thành công, đại sư bá cũng chẳng hề biết người tới cứu Thạch Cúc là ai, nhưng là ta đã quên một điểm, cái áo khóat của ta vẫn còn để trong chiếc thuyền, đại sư bá chỉ cần kiểm tra một chút thì sẽ dễ dàng phát hiện ra danh thiếp của ta để trong đó và biết được chuyện này là do ta gây nên.

Mặc dù đây là một chuyện hi hữu ngoài ý muốn, nếu là ngươi khác thì có lẽ nhìn thấy áo khóat của ta cũng chưa chắc đã lục sóat. Tuy nhiên, đại sư bá của ta là người ra sao? Ông ta làm sao có thể bỏ qua từng chi tiết ấy đượ̣c?

Ta cũng biết lúc này muốn trở lại bến cảng lấy áo khóat đã không còn kịp nữa rồi.

Trong lòng ta hiện tại lọan cả lên, trong cả đời ta cho tới bây giờ cũng chưa hề cảm thấy lọan lên như vậy. Ta không sợ đắc tội Tử Thần, càng không sợ tranh chấp với mafia, nhưng là, ta tuyệt không thể tưởng tượng, nếu ta và Đại sư bá đối nghịch thì có một tia thắng lợi dành cho ta không?

Thạch Cúc cũng nhìn ra ta đang lo lắng, nàng nhìn ta một hồi lâu, sau đó lên tiếng hỏi: "Vệ đại ca, có chuyện gì ngoài ý muốn à?"

Ta một mặt cứ điều khiển xe lướt nhanh về phía trước, chỉ chốc lát đã vào đượ̣c đường chính của Monte Carlo, một mặt trong đầu cứ suy nghĩ tìm đối sách, thậm chí không hề để ý đến Thạch Cúc đã hỏi gì.

Thạch Cúc cắn môi hỏi lại lần nữa. Lúc này ta mới thở dài một hơi, nói: "Phiền toái lớn tới rồi."

Thạch Cúc cúi đầu nói "Đều là do tôi không tốt"

Ta muốn an ủi nàng vài câu, nhưng là trong đầu ta lúc này thật sự quá hỗn loạn, liền nói hơi lớn tiếng: "Lúc này không phải là lúc tự trách cứ, sự phiền toái mà chúng ta gặp phải bây giờ thật sự quá lớn rồi”

https://thuviensach.vn

Thạch Cúc ngẩn người, đôi mắt đã hồng cả lên, hai giọt nước mắt rơi xuống má, nàng nói: "Vệ đại ca, rốt cuộc là phiền toái lớn gì vậy?"

Ta suy nghĩ một chút, nói: "Cha của cô tới đây rồi, cô biết chưa?”

Thạch Cúc "a" một tiếng, thân thể không tự chủ được ngã về phía sau, thốt: "Cha tôi sao?"

ta gật đầu, đem chuyện gặp tại quán ăn ở Nice kể cho thạch cúc nghe "Thủ hạ của cha cô ……"

Thạch Cúc nói: "Người đó tôi biết, tôi gặp phải hắn trên đường, hắn đã lừa tôi vào trong khách sạn”

Ta gật đầu nói: "Không sai, lúc cô bị hắn lừa thì đã bị đại sư bá phát hiện cho nên cô mới rơi vào tay ông ta. Tử Thần hiện tại có thể đã biết hình cảnh quốc tế đang chú ý tới hắn nên đã ngày càng cẩn trọng, hoặc là có thể vì một nguyên nhân gì đó cho nên hắn mới hạ lệnh cho đại sư bá của tôi huỷ thi diệt tích. Thật trùng hợp và may mắn ông ta là đại sư bá của tôi, nếu hắn phái ra một cao thủ khác thì nói không chừng chúng ta đã chôn vùi theo bảo tàng của Rommel rồi"

Thạch Cúc lắng lặng nghe ta nói xong, mới nói "Không phải bây giờ chúng ta đã chạy thóat rồi sao?”

Ta cười khổ nói: "Phải, chúng ta đã chạy thoát nhưng áo khóat của tôi vẫn còn ở trên thuyền, điểm chết người chính là trong đó có danh thiếp của tôi”

Thạch Cúc ngây người một hồi lâu rồi nói: "Võ công của đại sư bá anh rất lợi hại phải không?”

Ta thở dài một hơi nói: "Cho dù cả hai người chúng ta cũng tuyệt đối không có cách nào địch lại ông ta"

https://thuviensach.vn

Thạch Cúc nghe thấy ta nói như vậy cũng lo lắng hẳn lên, vội hỏi: "Bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Ta suy nghĩ một hồi lâu, mới nói: "Chúng ta trở về khách sạn thu xếp rồi sau đó lập tức rời khỏi nơi này"

Thạch Cúc lại ngây người một hồi lâu, lẩm bẩm: "Ta …… ta bây giờ biết đi đâu đây?", nàng nói đến đây lại có hai giọt nước mắt rơi xuống.

Ta nói: "Tôi nghi ngờ có thể bạn gái của Hoàng Tuấn là người đã phát hiện ra bảo tàng của Rommel. Chúng ta trước tiên quay lại Bastia, sau đó đi tìm hai người họ"

Thạch Cúc than thở "Cha tôi đối với tôi như vậy, tìm được bảo tàng bây giờ còn có tác dụng gì nữa?”

Ta cười khổ nói: "Ngay cả tôi cũng không biết có tác dụng gì nhưng tôi nhất quyết phải tìm ra nó, tôi không muốn công sức của chúng ta đổ sông đổ biển. Tôi nhất định sẽ tìm ra nó"

Thạch Cúc im lặng không nói. Cho đến khi xe chạy đến trung tâm của Monte Carlo, ta mới giảm tốc độ chạy chậm lại, ta biết lúc này đại sư bá nhất định cũng đã tìm được xe và đang trở lại Monte Carlo này.

Bởi vậy, trong lúc lái ta không ngừng nhìn vào kính chiếu hậu để xem phía sau có người nào đuổi theo không, may mà mãi cho đến khi chúng ta tiến trung tâm vẫn không có ngươi nào theo dõi. Ta lái xe đến trước khách sạn, cho tên giữ xe tiền boa nhờ hắn giúp kiếm chỗ đậu rồi trở lại phòng.

Vào đến phòng, hai ngươi chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất thu xếp hành trang, chúng ta đã quyết định bỏ đi rất nhiều đồ vật. Sau đó chúng ta hóa trang. Thạch Cúc hóa trang thành một người phụ nữ trung niên, còn ta thì cũng hóa trang thành một thân sĩ có tuổi. Khi ta làm thủ tục trả phòng

https://thuviensach.vn

xong xuôi, vừa bước ra khỏi cửa chính thì nhìn thấy đại sư bá, sắc mặt đang giận dữ từ một chiếc taxi phóng xuống.

Lúc này, trái tim của ta dường như đã ngừng đập, Thạch Cúc nắm lấy khủyu tay ta kéo đi, thật là may mắn cho chúng ta, đại sư bá không hề để ý đến, chỉ vội vã tiến vào khách sạn.

Ta biết ông ta nhất định là trở về báo cho Tử Thần biết nhiệm vụ đã thất bại.

Tử Thần đương nhiên là không dám trách cứ gì ông ta, bởi vì ông ta là trưởng bối của hắn. Tuy nhiên ta có thể biết chắc một điều là trong lòng đại sư bá nhất định sẽ cảm thấy bất an bởi vì không có hoàn thành sự ủy thác của Tử Thần. Ông ta nhất định sẽ hận hai người chúng ta tận xương tủy và thề sẽ bắt được chúng ta mới cam tâm, vì ông ta là loại ngươi bảo thủ và cố chấp.

Ngay phút chúng ta gặp được đại sư bá, mặc dù ông ta không phát hiện ra nhưng tư thế của chúng ta đã trở nên giống như tượng gỗ vậy, bởi vì toàn thân cơ thể của chúng ta do khẩn trương mà trở nên cứng đờ. Mặc dù ta đã trải qua không biết bao nhiêu kỳ hiểm, nhưng ta cho tới bây giờ cũng chưa từng trải qua loại cảm giác kinh khủng này.

Chúng ta đi một hồi rồi lên taxi ra bến cảng rời khỏi Monte Carlo. Hai ngày sau đó, chúng ta vẫn giữ nguyên hình ảnh hóa trang đến được Bastia.

Chúng ta trở lại Bastia và vẫn ở trọ tại khách sạn Ngân Ngư. Nơi này vẫn chẳng thay đổi chút nào so với lúc chúng ta rời đi. Nghỉ ngơi được nửa ngày, ta liền tra bản đồ tìm kiếm quê hương của Thi Duy Cơ. Quê hương của cô ta nằm tại phía bắc của Bastia, địa danh là do Lãnh sự G nói cho ta biết, đó là một cái thôn rất nhỏ, có tên là Palagaccio.

Chúng ta quyết định sáng sớm ngày mai sẽ đi bộ vào đó. đêm đó, chúng ta thay phiên nhau ngủ và canh gác. Lúc nửa đêm ta nghe được

https://thuviensach.vn

Thạch Cúc gọi tên của ta trong mộng. Tuy nhiên, cả đêm dài ta lại nhớ tới Lê Minh Mai, nhớ tới việc nàng cùng Tử Thần kết hôn, ta không tự chủ được, nắm chặt lấy bàn tay.

https://thuviensach.vn

TOẢN THẠCH HOA

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 12

áng ngày thứ hai, ta tỉnh lại rất sớm. Ta phát giác ra là do tiếng ồn trên đường đánh thức ta, ta đi tới cửa sổ nhìn xuống, lấy làm kinh kinh hãi liền xoay người thốt lên: "Mau đến đây nhìn"

Một chiếc Rolls Royce bóng loáng đang chậm rãi chạy trên đường. Trong thị trấn nhỏ này rất khó có đựơc chiếc xe đắt tiền như vậy, tiếng ồn là do bọn trẻ con nhìn thấy chiếc xe chạy theo đuôi la hét inh ỏi.

Chiếc xe này ta đã nhìn thấy qua một lần, đó là xe của Thạch Hiên Đình, cha của Thạch Cúc, sử dụng.

Thạch Cúc bị ta đánh thức, vội chạy đến cửa sổ, ta chỉ vào chiếc xe nói: "Cha cô cũng tới rồi!"

Ta nhìn chiếc xe một hồi rồi nói: "Nhanh, chúng ta mau rời khỏi nơi này, rất có thể Tử Thần và đại sư bá cũng đã đến đây rồi. Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra Hòang Tuấn trước bọn họ, bây giờ là tranh đua về thời gian đây"

Nàng gật đầu, sau đó chúng ta nhanh chóng sửa lại hóa trang rồi rời khỏi khách sạn. Bắt đầu chậm rãi đi về phía trước, rời khỏi thị trấn, nhìn thấy trên đường không ngươi, chúng ta liền khinh công nhanh chóng chạy đi.

Khi gặp được ngươi trên đương, chúng ta liền ngừng lại.

https://thuviensach.vn

Hôm nay bầu trời rất trong xanh, mùa xuân đã dần kéo đến. Khỏang mười giờ sáng, chúng ta đã đến được thôn Palagaccio.

Đây là một cái thôn nhỏ đến đáng thương, trong thôn chỉ có khoảng bảy tám hộ gia đình, chúng ta thậm chí tìm không ra một người nào có thể nghe hiểu được tiếng Pháp, bọn họ chỉ nói tiếng mẹ đẻ của họ mà thôi.

Mất không ít thời gian tìm hiểu, chúng ta mới biết được, Thi Duy Cơ và ngươi chồng Trung Quốc của cô ta đang ở tại một nhà kho lớn ở phía đông của thôn. Chúng ta lập tức đi về phía đông, được khỏang hai ba dặm đường thì nhìn thấy được một nhà kho lớn.

Nhà kho này phần trên được phủ bằng một tấm vải bạt lớn. Ở bên cạnh kho có vài đống rơm cao khỏang hai ba trượng. Khung cảnh chung quanh hết sức yên tĩnh, hầu như không có người qua lại.

Chúng ta đi tới mục tiêu nhưng không nhìn thấy có người nào cả. Ta đang muốn lên tiếng gọi thì đột nhiên nghe được một tràng tiếng cười vui vẻ vang lên sau một đống rơm.

Tiếng là của một nam một nữ, chúng ta lập tức nhận ra, tiếng của người nam đúng là Hoàng Tuấn.

Hai người chúng ta vội tiến về phía đống rơm, chỉ thấy Hoàng Tuấn đã hoàn toàn thay đổi cách ăn mặc. Hắn mặc một bộ đồ nông dân địa phương, đang cùng một cô gái hết sức xinh đẹp chơi trò đuổi bắt, đối với việc chúng ta đi tới hầu như không có phát giác gì.

Ta cơ hồ không muốn lên tiếng gọi hắn, bởi vì cuộc sống của bọn họ ở chỗ này thật sự là rất yên bình, rất hạnh phúc đến nỗi không kẻ nào muốn quấy rầy và phá đi cuộc sống của bọn họ.

Ta và thạch cúc hai người bước gần tới bọn họ thêm chút nữa, bọn họ liền ngừng việc chơi đùa, xoay lại nhìn chúng ta.

https://thuviensach.vn

Trong cái thôn nhỏ này rất ít có người lạ tới, nhất là người ngoại quốc. Trên mặt của bọn họ hiện lên vẻ ngạc nhiên, Thi Duy Cơ đích thật là một người phụ nữ xinh đẹp vô ngần, so với hình ảnh ta đã nhìn thấy trong bức hình của Hòang Tuấn đưa còn động lòng người hơn, bởi vì hình ảnh là vật chết không có sức sống. Nàng là một người con gái tràn ngập hơi thở thanh xuân, nếu ta là một điêu khắc gia mà nói thì nhất định sẽ lập tức mời nàng về làm ngươi mẫu, tiếp đó sẽ điêu khắc một bức tượng của tuổi thanh xuân tuyệt đẹp.

Nàng nhìn chúng ta mỉm cười, sau đó hỏi: "Cho hỏi các vị tìm ai?"

Ta cũng cười cười rồi dùng tiếng Trung nói: "Hoàng tiên sinh, anh không nhận ra tôi sao?”

Hoàng Tuấn lấy làm kinh hãi lui về phía sau từng bước một, vẻ mặt hơi bị thất sắc. Thi Duy Cơ hiển nhiên nghe không hiểu tiếng Trung nhưng bằng vào trực giác nàng có thể cảm nhận đươc việc chúng ta đến đây sẽ bất lợi đối với Hoàng Tuấn, nàng lập tức đứng ngăn trước người hắn, thốt lớn: "Các người muốn làm gì?"

Ta mỉm cười, nói: "Tiểu thư, cô yên tâm, chúng tôi tuyệt sẽ không làm gì thương tổn đến các người, tuy nhiên không phải ai cũng như chúng tôi đâu"

Trong mắt của Thi Duy Cơ liền lộ ra vẻ nửa tin nửa ngờ.

Thạch Cúc lạnh lùng thốt: "Sư huynh, cha muội đã tới rồi!"

Sắc mặt của Hoàng Tuấn xám như tro tàn, hỏi: "Ở đâu?”

Thạch Cúc nói: "Muội nhìn thấy cha ở thị trấn Bastia, hiển nhiên là vì huynh mà tới đây”

Cả ngươi Hoàng Tuấn ngây dại.

https://thuviensach.vn

Ta tiến lên trước một bước, nói: "Tuấn lão đệ, bất kể ngươi có tin hay không, ta đây vẫn nguyện ý trợ giúp ngươi"

Hoàng Tuấn đột nhiên nói: "Ngươi không giúp được ta, ai cũng không giúp được ta, ngày tàn của ta đã tới rồi"

Ta bước tới trước hắn, vỗ vỗ vai làm cho hắn trấn tĩnh lại rồi nói: "Nghe ta nói, đừng nên hỏang loạn, ngươi không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho Thi Duy Cơ chứ", hắn vừa nghe ta nói như thế đột nhiên trấn tĩnh lại rất nhiều.

Ta lại nói: "Trước tiên ngươi hãy đem mọi chuyện khó khăn gặp đươc cùng với việc Thi Duy Cơ kể lại xem”

Hoàng Tuấn gật đầu, sau đó nhìn về phía Thi Duy Cơ nói cái gì đó.

Thi Duy Cơ đứng bên cạnh sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, ta lập tức nói ngay: "Thi Duy Cơ, cô cần phải xem chúng tôi là bạn, phải nói thật với chúng tôi”

Thi Duy Cơ liền gật đầu, ta hỏi: "Cô đã tìm thấy bảo tàng của Rommel phải không?”

"Bảo tàng của Rommel?”, vẻ mặt nàng hiện ra vẻ ngạc nhiên và hỏi lại ta.

Ta trầm giọng đáp: "Đúng vậy."

Nàng lắc đầu, nói: "Không có"

Ta nói: "Vậy thì những viên kim cương mà cô tặng cho Hoàng Tuấn cùng với đóa hoa kim cương kia từ nơi nào mà có được?"

Thi Duy Cơ nhìn về Hoàng Tuấn, muốn ra hiệu cho Hòang Tuấn gì đó thì ta giục: "Thi Duy Cơ, cô phải nói, nếu không cô có thể mất hết tất cả

https://thuviensach.vn

đấy”

Thi Duy Cơ mở to hai mắt nhìn ta một hồi lâu, sau đó có chút không tin tưởng hỏi: "Có thật là nghiêm trọng như vậy không?”

Ta dùng sức gật đầu, trả lời: "Không sai, tôi hy vọng cô hãy tin tưởng những điều tôi nói”

Thi Duy Cơ nói: "Đó là …… trong lúc tôi lặn dưới biển vô tình tìm được”.

Câu trả lời của nàng vốn nằm trong sự dự liệu của ta, ta lập tức hỏi tiếp: "Còn gì khác không?”

Mặt của nàng lại hiện ra vẻ lúng túng, nói: "Còn gì nữa à? Mấy thứ đồ đó đâu có tác dụng gì đâu?"

Lời nàng nói nghe như là quá ngây thơ nhưng ta lại tin tưởng nàng. Nàng vốn dĩ không biết, sự không biết này rất đáng yêu bởi vì nàng là một người rất thuần phác.

Ta nói: "Thi Duy Cơ, cô chẳng lẻ không biết, những đồ vật cô tìm được là kim cương sao?”

Thi Duy Cơ vui vẻ nói: "Thật vậy à?”, nhưng nàng lập tức nhìn về Hòang Tuấn một chút rồi nói tiếp: "Cho dù là kim cương thật thì đối với tôi cũng chả có tác dụng gì, có Hoàng Tuấn là tôi đã có tất cả”

Ta và Thạch Cúc liếc mắt nhìn nhau, cả hai người chúng ta đều hiểu được lời nói của Thi Duy Cơ là xuất phát từ sự thật tâm.

Ta hỏi Hoàng Tuấn: "Anh bạn, chuyện đã đến nông nỗi này rồi, ngươi hãy đem mọi chuyện trải qua kể ra đi, nói cái gì đi chứ. Ta cho rằng hiện tại

https://thuviensach.vn

ngươi rất cần sự giúp đỡ của chúng ta, vì vậy tốt nhất là hãy đem tất cả sự tình từ đầu tới cuối kể lại một lần đi"

Hoàng Tuấn suy nghĩ một hồi, thốt: "Được."

Hắn nói xong thì ngừng lại một chốc, sau đó nói tiếp: "Chưởng môn cho rằng tấm bản đồ đó là thật nên đã phái ta đi tìm bảo tàng, lúc ta tới được Pháp rồi mới phát hiện ra tấm bản đồ đó là đồ giả, ta có thể dùng mấy đồng lẻ mua nó tại bất cứ đâu trên đương phố Paris”

Ta gật đầu, nói: "Chuyện này ta biết”

Hoàng Tuấn nói tiếp: "Tuy nhiên ta vẫn tiếp tục đi đến Bastia này và ta đã gặp được Thi Duy Cơ."

Hắn nói đến đây liền đưa mắt nhìn về Thi Duy Cơ, sau đó thở dài một hơi rồi tiếp: "Sư muội có lẽ cho rằng ta là người một dạ hai lòng nhưng khi ta gặp được Thi Duy Cơ thì ta biết ta chỉ yêu có một mình nàng mà thôi”

Ta không nhịn được nói: "Điểm này chúng ta có thể nhìn ra, ngươi mau nói vào điểm chính yếu đi”

Hoàng Tuấn nói: "Khi ta quen được Thi Duy Cơ thì chuyện tìm bảo tàng vốn đã quên mất. Tuy nhiên có một ngày, Thi Duy Cơ nói với ta rằng trong kiếp sống thợ lặn nhiều năm qua nàng đã phát hiện được vài món đồ vật 'trong suốt như thủy tinh” và một đóa 'hoa thủy tinh' dưới đáy biển. Ta liền bảo nàng mang ra cho ta xem , lúc đó ta cũng không thể xác định chúng có phải là kim cương hay không nữa”

Ta vội hỏi: "Cô ta tìm được chúng ở đâu?”

Hoàng Tuấn nói: "Phía đông một viên, phía tây một viên, qua nhiều năm nàng đã tìm thấy được một túi lớn”

https://thuviensach.vn

Ta gật đầu hỏi tiếp: "Có phải cái túi mà ta đã thấy ngươi cầm ở trên thuyền hơi nước không?”

Hoàng Tuấn đáp: "Không sai, đang lúc ta hoài nghi chúng là đồ thật thì trùng hợp sư muội gửi điện báo cho ta bảo ta mau chóng đến gặp nàng. Ta liền tạm thời chia tay với Thi Duy Cơ để đến gặp nhưng sư muội lúc ấy đang bị Tử Thần truy đuổi nên không đến nơi đã hẹn”

"Điểm này ta cũng đã biết." Ta nói: "Bởi vì lúc ấy ta và ngươi ở cùng một chỗ, tất cả tình hình ta đều chứng kiến"

Hoàng Tuấn gật đầu nói: "Không sai, ta tìm không được sư muội, trên thuyền hơi nước lại xảo ngộ gặp được Vệ huynh đây, còn hiểu lầm đánh nhau một trận nữa"

"Đúng vậy!" Ta nói: "Nhưng sao lúc đó ngươi lại ném kim cương xuống biển vậy? "

Đây là một vấn đề mà ta để trong lòng đã lâu, ta cần phải hỏi.

Bởi vì nếu ta không phát hiện Hoàng Tuấn lấy kim cương ném xuống biển thì hiện tại ta đã không bị cuốn vào dòng nước xoáy này rồi.

Hoàng Tuấn lại liếc mắt nhìn Thi Duy Cơ, sau đó nói: "Đó là một chuyện hiểu lầm, lúc ta đến nơi hẹn gặp mặt và không thấy sư muội nên ta đã đánh điện báo cho Thi Duy Cơ, tuy nhiên không nhận được phản hồi. Ta thật không biết khi đó nàng đã bị rơi vào tay lãnh sự quán XX, ta nghĩ rằng nàng trách ta thay lòng nên lúc ấy tất cả mọi sự việc đối với ta không còn ý nghĩa nữa, cho nên, ta biết rõ đống kim cương này là thật nhưng do buồn bã ta ném chúng xuống biển vậy thôi ……

"Cho nên -" Ta tiếp lời nói: "chúng ta vừa vào được hoang đảo thì ngươi đã đem ảnh của Thi Duy Cơ cho ta xem"

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuấn đáp: "Đúng vậy, ta rất nhớ nàng”

Mọi chuyện diễn ra sau đó ta cũng đã trải qua nên không cần phải hỏi nhiều, ta nói: "Hoàng Tuấn, ngươi bảo Thi Duy Cơ mang chúng ta đến nơi nàng tìm thấy kim cương để chúng ta lặn thử một lần xem sao”

Hoàng Tuấn liền chuyển đạt ý tứ của ta, Thi Duy Cơ lập tức nói ngay: "Có thể, bao giờ đi?”

Ta lập tức nói: "Ngay bây giờ!"

Thi Duy Cơ vừa định cất bước thì có tiếng xe hơi kêu lớn truyền tới, thì ra có một chiếc Roll Royces đang lao đến phía chúng ta.

Xe dừng, từ trong xe có bốn ngươi đàn ông nhảy ra, liếc nhìn chúng ta một cái rồi sau đó đứng khom người bên cạnh cửa xe, từ trong xe lại bước ra thêm một người, đó là một ông già.

Hoàng Tuấn vừa thấy được lão già kia, sắc mặt đã trở nên tái mét, thân thể cũng run rẩy hẳn lên. Lão già đó chính là chưởng môn của Bắc Thái Cực Môn - Thạch Hiên Đình!

Thạch Hiên Đình dùng ánh mắt uy nghiêm phóng thẳng đến chúng ta, tiếp đó chậm rãi đảo qua Thạch Cúc. Nàng nhìn thấy ông ta thân thể cũng hơi run.

Hoàng Tuấn vội quỳ xuống, kêu lên: "Sư phụ -"

Thi Duy Cơ kinh hãi thất sắc, hỏi: "Hoàng Tuấn, có chuyện gì thế?"

Thạch Hiên Đình lạnh lùng nói: "Bắt lấy người phụ nữ đó”

Một tên thủ hạ đứng bên cạnh lên tiếng đáp ứng rồi hướng về Thi Duy Cơ đi tới.

https://thuviensach.vn

Ta liền đứng ra chắn ngay trước mặt hắn, quát: "Không được động vào cô ta”

Hắn nhếch mép cười rồi xuất ra một quyền đánh tới trước ngực ta, quyền phong dễ sợ.

Thạch Hiên Đình ở đây, ta biết rõ dù có động thủ thì chúng ta cũng không thể nào chiếm được thượng phong, tuy nhiên ta cũng không thể làm ngơ để cho bọn họ làm tổn hại đối với Thi Duy Cơ được, bởi vậy ngay tên thủ hạ đánh ra một quyền, ta chuyển bàn tay thành đao nhằm cổ tay của hắn chém xuống.

Một quyền của hắn chưa trúng ta thì ta đã chém trúng cổ tay hắn, hắn không tự chủ được, hú lên một tiếng quái dị, đưa tay trái cầm lấy cổ tay phải lảo đảo lui về phía sau.

Thạch Hiên Đình lạnh lùng thốt: "Thì ra là ngươi"

Sau khi hắn thốt ra bốn chữ này thì đột nhiên nhìn vào Thạch Cúc, quát: "Cúc nhi, con cho rằng qua mắt được ta sao?”. Thì ra Thạch Hiên Đình đã từ chiêu thức của ta thi triển mà nhận ra được lai lịch sư môn và thân phận của ta, và cũng từ đó mà phát hiện ra được Thạch Cúc.

Trong lòng ta thầm kêu không ổn. Vốn dĩ chúng ta đang hóa trang, Thạch Hiên Đình cũng không nhất định có thể nhận ra được chúng ta. Tuy nhiên vừa rồi chiêu mà ta xuất ra chính là “Vân Thiết Thủ” bí truyền của Phong Kim Nhị. Thạch Hiên Đình là hạng cao thủ ra sao, tự nhiên vừa nhìn đã nhận ra được thân phận của ta và qua đó đương nhiên cũng nhận ra người bên cạnh ta chính là Thạch Cúc. Thạch Cúc bị hắn gọi, cả người căng thẳng bước về phía trước, kêu lên: "Thưa cha”

Thạch Hiên Đình nhếch mép cười, nói: "Ta không có phúc khí như vậy, ngươi và mẹ của ngươi giống nhau, đều là tiện nhân”

https://thuviensach.vn

Trong cơn thịnh nộ hắn chỉ lo trách mắng Thạch Cúc, nhưng trong lúc vô tình đã giấu đầu lòi đuôi, lộ ra bí mật giấu kín trong lòng. Thạch Cúc là ngươi thông minh, vừa nghe được những lời ấy liền ngẩn ngơ hỏi lại: "Cha, có phải cha vừa nói con và mẹ là tiện nhân phải không? Mẹ con vẫn cứ ở trong môn không hề ra ngòai, có thể thấy mẹ là một hiền thê lương mẫu, làm thế nào mà trở thành tiện nhân như vậy?"

Sắc mặt của Thạch Hiên Đình hơi đổi, quát: "Câm mồm!"

Trong giây phút đó, trong đầu ta đột nhiên xẹt qua một ý niệm: người Thạch Hiên Đình vừa mắng nhất định là Lê Minh Mai, và Lê Minh Mai mới thật sự là mẹ ruột của Thạch Cúc. Tuy nhiên tại sao nàng kể cho ta nghe mọi chuyện nhưng lại không nhận là mẹ Thạch Cúc? Đang lúc suy nghĩ thì Thạch Hiên Đình lại lên tiếng: "Hai người các ngươi, nếu ai chịu đem bảo tàng dâng ra thì còn có thể miễn cho tội chết!"

Bọn họ hai người nhìn nhau không trả lời, ta thấy thế nhịn không được lên tiếng: "Thạch tiền bối, hai người bọn họ không có bảo tàng đâu mà giao, bảo tàng kia có tồn tại hay không hiện giờ vẫn là một câu hỏi không đáp án mà”

Thạch Hiên Đình lại lớn tiếng quát: "Câm mồm" – sau đó quay đầu nhìn sang bốn người thủ hạ đứng phía sau nói: "Chẳng lẽ còn muốn ta đích thân ra tay?"

Bốn tên thủ hạ liền chuyển động thân hình phóng về phía ta, ta không chờ cho bọn chúng phóng tới đã vọt về phía trước nghênh tiếp chúng. Mục tiêu mà ta nhắm vào là tên vừa nãy bị ta chém trúng cổ tay, hắn vừa thấy ta phóng tới đầy khí thế liền hơi lùi một chút. Ta liền xuất thủ về phía eo của hắn, tiếp đó vỗ vào rồi liền kề xuất ra tiếp một cước đá vào bộ hạ của một tên khác làm chúng gục xuống.

Lúc này chỉ còn lại hai người, một trái một phải đồng loạt tấn công ta.

https://thuviensach.vn

Thân thể ta lập tức rút về phía sau, đòn tấn công của hai người đánh vào khỏang không, hai tay liền xuất chưởng ra đánh vào đầu vai bọn họ, hai người cùng ngã xuống, ta cũng chuyển thân lui về phía sau.

Chính bản thân ta cũng thật không ngờ tới, vừa động thủ đã có thể trong chốc lát đánh bại được bốn người.

Qua điều này ta liền tin tưởng lão Thạch Hiên Đình kia nhất định là người rất nghi kỵ và hung ác, vì thế nên môn hạ của hắn không được hắn chân truyền, và do vậy mới xảy ra việc của hôm nay.

Thạch Hiên Đình "hừ" một tiếng, nói: "Có phân lượng", hắn một mặt nói, một mặt phóng về phía ta.

Cũng trong lúc này, Thạch Cúc liền quát to, nói: "Cha, cha không thể…", nàng vừa nói vừa chạy tới phía ta nhưng Thạch Hiên Đình đã vung tay lên đẩy Thạch Cúc bay ra ngoài.

Tiếp đó Thạch Hiên Đình xuất thủ chém ra một chưởng đánh tới ta, kình đạo mạnh mẽ thật là hiếm thấy.

Ta cũng không ngờ được Thạch Hiên Đình lại tàn nhẫn vô tình như vậy, dĩ nhiên có lẽ còn hơn thế, ngay cả tình nghĩa cha con cũng không hề để ý đến. Do đó, sự đồng tình của ta đối với Thạch Cúc lại gia tăng thêm nhiều , nhìn nàng nằm trên mặt đất, lòng ta đau đớn cực kỳ.

Mắt thấy một chưởng của hắn đánh tới, ta liền cấp tốc lùi về phía sau. Nhưng trong lúc đó thân hình của hắn đột nhiên lại vọt theo ta về phía trước, thấy thế ta vội vàng chuyển chân nghiêng thân tránh né nhưng “bụp” một tiếng, một chưởng đã đánh trúng vào vai trái của ta. Ta chỉ cảm thấy đầu óc chóang váng, thân thể không thể tự làm chủ và cứ thế bay vào đống rơm phía sau.

https://thuviensach.vn

Một chưởng này của hắn lực đạo vô cùng lớn, nhưng cũng may mắn cho ta là có đống rơm lớn nằm phía sau. Nếu như không có đống rơm kia thì thật không biết thân thể ta bay bao nhiêu xa nữa, còn lúc rơi xuống mà va phải đá thì hắn là trọng thương không thể nghi ngờ.

Ta nằm trong đống rơm, cảm thấy ở vai trái đau đớn tận xương cốt. Cánh tay trái hiện đã không thể cử động được nữa, tuy nhiên ta vẫn cố cắn răng chịu đau đứng dậy.

Lúc này lại nghe được Thạch Hiên Đình "hừ" thêm một tiếng, tiếp đó đột nhiên lại xuất ra một chưởng hướng về Thi Duy Cơ. Thi Duy Cơ kêu lên một tiếng rồi lảo đảo ngã về phía sau, trùng hợp ngã vào bên cạnh ta. Ta vội vàng giang tay phải ra nắm lấy cánh tay của nàng, thấp giọng nói: "Thi Duy Cơ, đừng nóng vội, chúng ta sẽ tìm ra biện pháp."

Theo tình hình thực tế thì làm gì có biện pháp nữa, tuy nhiên ta không thể không an ủi Thi Duy Cơ, bởi vì ta biết Thi Duy Cơ hiện đang sợ hãi cực độ vì cô ta không ngừng kêu la.

Sát khí trong mắt Thạch Hiên Đình ngày càng thịnh, nếu nàng không ngừng kêu la thì chỉ sợ Thạch Hiên Đình sẽ hạ độc thủ đối với nàng.

May mà lời của ta thốt ra đã có tác dụng, Thi Duy Cơ đã ngậm miệng lại, cũng không chảy nước mắt nữa.

Thạch Hiên Đình liếc mắt nhìn về hướng hai người chúng ta một cái, sau đó “hừ" một tiếng rồi quay đầu đi, hướng về Thạch Cúc quát: "Quỳ xuống"

Hai mắt của Thạch Cúc hiện đã tràn đầy nước, nhìn về hướng ta cầu trợ nhưng ta chỉ có thể yên lặng nhìn nàng, dùng ánh mắt truyền cho nàng dũng khí. Thạch Cúc thấp giọng thở dài một hơi rồi quỳ xuống bên cạnh Hoàng Tuấn.

https://thuviensach.vn

Thạch Hiên Đình đi tới trước mặt hai người bọn họ, quát: "Bảo tàng nằm ở đâu, nói mau!"

Giọng của Hoàng Tuấn run rẩy, đáp: "Sư phụ …… bản đồ bảo tàng …… vốn dĩ là …… giả!"

Thạch Hiên Đình cười "hắc hắc hắc" vài tiếng, tiếng cười lạnh lùng của hắn khiến kẻ khác nghe được thật kinh tâm. Ta nhìn thấy trên gương mặt của Hoàng Tuấn đã tràn đầy mồ hôi.

Ngay lúc này thì Thi Duy Cơ đột nhiên hét lớn: "Hoàng Tuấn, hãy dũng cảm lên, đừng hèn nhát như thế"

Ta vội nói với nàng: "Thi Duy Cơ, Hoàng Tuấn không phải là kẻ hèn nhát đâu, đó là mối quan hệ sư đồ ở Trung Quốc, không phải cô có khả năng hiểu rõ được, hắn phải làm như vậy. Hoàng Tuấn cũng không phải là sợ hãi gì, hắn chỉ là là giữ lễ tiết mà thôi"

Thi Duy Cơ nghe được lời ta liền nửa tin nửa ngờ.

Thạch Hiên Đình lại nói: "Nếu bản đồ bảo tàng là giả thì tại sao ngươi không trở về Đào Nguyên Cốc?"

Hoàng Tuấn thưa: "Đệ tử nhất thời hồ đồ, mong sư tôn có thể tha thứ"

Thạch Hiên Đình "hừ" một tiếng, nói tiếp: "Toàn lời thừa thải!", tiếp đó hắn quay sang nói với Thạch Cúc: "Ngươi là con gái của ta mà cũng muốn phản ta à?"

Thạch Cúc vội đáp: "Cha, chúng con quả thật chưa từng phát hiện ra bảo tàng nào cả"

Thạch Hiên Đình hú lên quái dị, nói: "Giỏi lắm", sau đó giơ bàn tay hướng đỉnh đầu hai người định đánh xuống.

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên lúc này sự tức giận của Thạch Hiên Đình đã đạt tới cực điểm nên không hề lưu tình đối với môn đồ và con gái.

Ta đứng một bên, vừa thấy Thạch Hiên Đình giơ bàn tay ra hướng vào đỉnh đầu hai người bọn họ đánh xuống thì trong lòng liền không khỏi run rẩy, tuy nhiên Thạch Hiên Đình ra tay thật sự quá nhanh, hiện tại ta thật không có năng lực đi cứu họ, mà cho dù có đi nữa thì cũng không tới kịp. Cả người ta lạnh băng, trong lúc mắt thấy Hoàng Tuấn và Thạch Cúc hai người sắp chết dưới tay của Thạch Hiên Đình thì đột nhiên nghe được một tiếng cười lạnh lùng vang lên, ngay sau đó hai tiếng "vèo", "vèo" cùng với hai luồng sáng màu vàng nhanh như điện bắn tới cổ tay của Thạch Hiên Đình.

Thế tới của hai luồng ánh sáng màu vàng rất thần tốc, hơn nữa nhắm mục tiêu cực chuẩn xác. Bất luận là Thạch Hiên Đình muốn đánh vào đầu của Hoàng Tuấn hay là Thạch Cúc thì cũng đều bị bắn trúng.

Thạch Hiên Đình cũng không khỏi rùng mình, lập tức thu chưởng lại rồi lùi về phía sau hai bước, hai luồng ánh sáng màu vàng kia xẹt qua đỉnh đầu của Hoàng Tuấn và Thạch Cúc.

Ta vừa trông thấy hai luồng ánh sáng vàng đó bay đến, trong lòng vừa vui mừng vừa sợ hãi.

Hai luồng ánh sáng màu vàng đó đương nhiên là Kim Liên Tử của đại sư bá ta phát ra, nói cách khác, ông ta cũng đã tới đây rồi. Điều ta vui mừng chính là đại sư bá đến đây, Thạch Hiên Đình đã gặp phải đối thủ có thể khắc chế hắn. Hoàng Tuấn và Thạch Cúc cuối cùng cũng thóat khỏi quỷ môn quan.

Tuy nhiên điều ta sợ hãi chính là khi đại sư bá nhận ra được ta thì ta còn chỗ nào để mà thoát đây?

https://thuviensach.vn

Ta ngẩng đầu theo tiếng cười nhìn lại, vừa nhìn kỹ thì trong lòng không khỏi loạn lên. Chỉ thấy ở phía xa khoảng bảy tám thước có bốn người đang đi đến.

Một người là đại sư bá của ta, còn một người mập mạp dường như là ta đã gặp qua mấy lần nhưng lại không hề có ấn tượng rõ ràng cho lắm. Người mập mạp đó thân hình lùn xỉn, nhìn kỹ thì thấy giống như một quả cầu thịt vậy, đôi mắt đã bị thịt che gần mất đi, tuy là nửa mở nửa khép nhưng trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía. Trong lòng ta đoán hắn nhất định là một long đầu khác của Xích Thủy Bang.

Còn hai người khác thì một người mặc đồ tây, đeo mắt kính gọng vàng, tay chống cây gậy đen sì, đúng là Tử Thần. Người cuối cùng là người đã làm cho lòng ta bị dày vò ngày đêm, nàng chính là Lê Minh Mai.

Ta và Thạch Cúc hai người hóa trang hết sức tinh xảo, vì vậy bốn người trong khoảng thời gian ngắn cũng không có nhận ra được chúng ta, mọi sự tập trung của họ chỉ là nhằm vào Thạch Hiên Đình.

Trong khoảng thời gian ngắn, yên tĩnh đến đáng sợ.

Nhưng sự yên tĩnh cũng chẳng duy trì được bao lâu thì tên mập đột nhiên cười ha ha phá vỡ nó, tiếp đó thân thể của hắn đột nhiên chuyển động, nhanh chóng cực kỳ, quả nhiên là khó có thể tưởng tượng. Ngay trong lúc ta còn chưa hiểu được hắn muốn làm gì thì bỗng nhiên nghe được bốn âm thanh kêu to vang lên, thân thể của bốn tên thủ hạ Thạch Hiên Đình đột nhiên bay ra xa sắp sửa đập xuống mặt đất

Còn tên mập thì trong lúc bốn người còn chưa rơi chạm đất đã trở lại nơi đứng của hắn trước đó.

Thạch Hiên Đình không hổ là một đời kiêu hùng, nhìn thấy bốn tên thủ hạ của hắn bị tên mập đánh như thế mà vẫn làm như không có chuyện

https://thuviensach.vn

gì, ngược lại còn cười nói: "Thân thủ của Thái Bàn Tử quả nhiên không hề thua kém năm nào"

Tên mập cười nói: "Nói rất hay, nói rất hay"

Thạch Hiên Đình lạnh lùng thốt: "Đáng tiếc với thân thủ như thế mà lại đi làm con chó cho người khác"

Sắc mặt của tên mập liền thay đổi, trong lúc này thân hình Thạch Hiên Đình đột nhiên chuyển động, hắn trông như một cơn gió thổi xẹt qua hướng về tên mập đánh tới, quả nhiên là thân pháp nhanh như điện, gấp như gió cuốn khiến kẻ khác nhìn thấy trong lòng phải trầm trồ thán phục.

Ta biết Thạch Hiên Đình và tên mập kia đều là những cao thủ võ lâm còn sót lại trong thời đại này, nếu hai người bọn họ chết đi thì tuyệt nghệ của bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn không còn truyền nhân, từ nay về sau chôn vùi vào cát bụi.

Bởi vậy, khi ta vừa thấy Thạch Hiên Đình hướng về Thái Bàn Tử đánh tới, trong lòng liền biết hai người bọn họ hôm nay khó tránh khỏi động thủ, và đây cũng là một cơ hội trăm năm khó gặp nên ta cố nén cơn đau ở vai trái chạy tới phía trước vài bước để xem cuộc chiến cho cẩn thận.

Chỉ thấy Thạch Hiên Đình phóng tới trước mặt của Thái Bàn Tử, tay trái xuất ra một quyền nhằm bụng của hắn đánh vào. Thái Bàn Tử thân hình vẫn bất động, hít sâu một hơi, bụng của hắn đột nhiên phình to lên, trong lúc hắn đang hít khí thì bỗng nhiên lại như có ma thuật xảy ra, đột nhiên không thấy hắn đâu nữa.

Một quyền của Thạch Hiên Đình thế tới đã hết, khó có thể tấn công tiếp. Cũng trong lúc này, bàn tay trái của Thái Bàn Tử biến hóa thành trảo, hướng về mạch môn tay trái của Thạch Hiên Đình chộp tới. Thạch Hiên Đình thấy thế vội vàng rút tay lại thì Thái Bàn Tử đã nương theo hành động

https://thuviensach.vn

của hắn, tay trảo vẫn tiếp tục hướng về mạch môn mà chộp tới, ta thấy lần này Thạch Hiên Đình dĩ nhiên phải bị chộp trúng rồi.

Trong lòng ta đang lấy làm ngạc nhiên vì với võ công của Thạch Hiên Đình thì làm sao có thể bất cẩn đựơc như thế, tuy nhiên chỉ trong chớp mắt chỉ nghe được Thạch Hiên Đình cười to, tay phải của hắn đã vung lên, "bốp" một tiếng, chiếc má trái nung núc thịt của Thái Bàn Tử đã bị vỗ trúng một chưởng.

Thì ra ngay từ đầu Thạch Hiên Đình xuất ra một quyền chỉ là hư chiêu. Long đầu của Xích Thủy Bang, mỗi người đều là nhân vật bất phàm nhưng xem ra so với chưởng môn Bắc Thái Cực Môn Thạch Hiên Đình thì vẫn còn thua kém một chút.

Má của Thái Bàn Tử trúng một chưởng, nửa bên mặt đã sưng vù lên, xem ra thịt của hắn lại phát triển thêm rồi.

Chỉ nghe đựơc hắn kêu lên một tiếng đau đớn, tay chân đều xuất ra, chỉ trong chốc lát đã đánh ra sáu bảy chiêu tấn công Thạch Hiên Đình. Ta mặc dù đã dụng tâm quan sát nhưng hắn ra tay thật sự là quá nhanh. Ta muốn thuật lại rõ mỗi chiêu mỗi thức của hắn nhưng quả thật là không thể.

Còn Thạch Hiên Đình thì thân hình phiêu hốt, trong chớp mắt đã né tránh đựơc hết tất cả các chiêu công đến của Thái Bàn Tử.

Tiếp theo, thân hình của Thạch Hiên Đình đột nhiên chuyển động, một cước quét ngang ra.

Thái Bàn Tử vội dậm chân xuống mặt đất búng lên cao khỏang một thước, mắt thấy một cước của Thạch Hiên Đình đã xẹt qua phần hạ thân của Thái Bàn Tử, tuy nhiên Thái Bàn Tử trong lúc nhảy lên cũng đã tung ra một quyền đánh trả lại Thạch Hiên Đình. Thạch Hiên Đình vội chuyển thân tránh né rồi tiếp đó thân thể cũng búng lên không trung, sau đó xoay mình

https://thuviensach.vn

một vòng xuất ra tiếp một cước nữa. Thái Bàn Tử kêu to một tiếng, thân hình đã bay ra xa khỏang hơn một trượng.

Khi rơi xuống, hắn lập tức lấy lại thăng bằng, miễn cưỡng cười một tiếng, nói: "Bội phục, bội phục!"

Thạch Hiên Đình cười một tiếng dài nói: "Chút kỹ xảo nhỏ nhoi, chê cười rồi. Thái Bàn Tử ngươi cũng là có nhân vật có mặt mũi, việc ngươi đi làm chó cho người thì mới là việc ta bội phục đấy”

Mặt của Thái Bàn Tử cơ hồ đã biến thành màu tím, không thốt được lời nào. Lúc này, đại sư bá của ta tiến lên phía trước hướng về Thạch Hiên Đình chắp tay, nói: "Tại hạ muốn lãnh giáo các hạ."

Thạch Hiên Đình nói: "Chúng ta đây so tài cao thấp hay hay là sinh tử chi chiến?"

Đại sư bá ta nói: "Các hạ không cần lưu tình", ông vừa nói vừa tiến về phía trước, một chưởng mạnh mẽ bá đạo tung ra đánh tới. Thân thể Thạch Hiên Đình hơi trầm xuống, tiếp đó cũng xuất ra một chưởng nghênh đón, "bốp" một tiếng, song chưởng tương giao.

https://thuviensach.vn

TOẢN THẠCH HOA

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Kết Cục

hỉ thấy hai người bọn họ sau khi song chưởng giao nhau thì đều tự lui về phía sau ba bước, qua đó có thể thấy được công lực của họ tương đương. Ngay khi lùi đến bước thứ ba thì tay của đại sư bá ta liền động, một quả Kim Liên Tử đã bắn tới Thạch Hiên Đình.

Tay của Thạch Hiên Đình lúc đó cũng động, "xuy" một tiếng, bắn ra một đồng tiền vàng. Một tiếng "Keng" thanh thúy vang lên, hai thứ ám khí đụng nhau rồi đồng thời tản ra hai hướng.

Đại sư bá ta hét lớn một tiếng: "Tốt", tiếp đó hai tay đồng loạt vung ra, mười quả Kim Liên Tử chia thành mười luồng ánh sáng vàng hướng về Thạch Hiên Đình đồng loạt bắn tới. Thạch Hiên Đình cười to, mười đồng tiền vàng cũng đồng loạt bay ra theo cái phất tay của hắn. Trong khoảng thời gian ngắn chỉ nghe được tiếng "keng keng" vang lên không dứt bên tai, hai mươi cái ám khí bắn ra tứ phía, ánh vàng chói lọi, quả là một kỳ quan.

Đại sư bá của ta liền nói: "Thật không ngờ các hạ trên phương diện ám khí cũng có tạo nghệ đến bực này"

Thạch Hiên Đình lạnh lùng cười thốt: "Không dám"

Ngôn ngữ của hắn đối với đại sư bá ta lúc đó cũng không dám quá mức vô lễ, đương nhiên là hắn biết rõ võ công của đại sư bá ta cao cỡ nào , so với hắn chỉ có hơn chứ không kém.

Đại sư bá ta lúc này lại vung song chưởng lên định tấn công tiếp thì đột nhiên nghe được Lê Minh Mai cất tiếng dịu dàng: "Đừng đánh nữa”

https://thuviensach.vn

Lời của nàng vừa thốt ra thì thân hình của đại sư bá ta chợt lóe và lui về phía sau. Lê Minh Mai tiến về phía trước vài bước, nàng vẫn mặc bộ đồ xinh đẹp như thưở nào, dưới ánh mặt trời khuôn mặt của nàng mặc dù có vẻ rất tái nhợt nhưng vẫn không thể nào che lấp được cái đẹp vốn có của nàng, quả là khó hình dung.

Nàng tiến về phía trước thêm hai bước nữa rồi nói: "Mười lăm năm không gặp, ngươi có khỏe không?"

Thạch Hiên Đình vừa nhìn thấy Lê Minh Mai đi tới, trên mặt liền xẹt qua một ít thần sắc hoảng sợ.

Tuy nhiên chỉ trong chốc lát, sắc mặt của hắn lại trở lại lạnh lùng như bình thường, quát: "Kẻ phản bội sư môn như ngươi có tư cách gì nói chuyện cùng ta?"

Lê Minh Mai đột nhiên nở nụ cười, nói: "Năm đó tại sao ta lại bị trục xuất ra khỏi Bắc Thái Cực Môn, bây giờ trước mặt mọi người ngươi có dám nói ra không?"

Ta nhìn thấy được Thạch Hiên Đình sau khi nghe được những lời kia thì cả người hắn liền hơi run rẩy, sắc mặt cũng hơi biến đổi.

Trong lòng ta biết giữa hai người bọn họ nhất định có mối quan hệ cực kỳ đặc biệt, Thạch Hiên Đình là cha của Thạch Cúc, còn Lê Minh Mai thì tự nàng đã chính miệng nói với ta nàng là mẹ của Thạch Cúc, và nàng còn nói với ta rằng người mà nàng hận nhất chính là Thạch Hiên Đình. Nhưng rốt cuộc mối quan hệ thật sự của hai người là gì đây?

Chỉ thấy Thạch Hiên Đình không tự chủ được lui từng bước về phía sau, tay chỉ vào Lê Minh Mai nói: "Ngươi …… ngươi …… ngươi….."

Lê Minh Mai lại mỉm cười nói: "Ngươi sợ cái gì? Ngươi sợ gì hả?"

https://thuviensach.vn

Thạch Hiên Đình lại tiếp tục lui về phía sau, hào khí của hắn vừa rồi chẳng biết đã biến đi đâu rồi nữa.

Lê Minh Mai nói tiếp: "Ngươi sợ là bị con gái của chúng ta biết được hành vi của ngươi rồi khinh thường không dám nhận ngươi là cha nữa phải không?"

Ta vừa nghe được lời này thì liền ngẩn ra trong chốc lát, tiếp đó hướng mắt nhìn về Thạch Cúc, chỉ thấy Thạch Cúc cũng mở to hai mắt ngạc nhiên nhìn cha mẹ của nàng.

Lê Minh Mai từng bước tiếp cận Thạch Hiên Đình nói: "Mười bảy năm rồi, ta mang tội danh phản sư đã mười bảy năm, đơn giản chỉ vì hy vọng con gái bé bỏng của ta có thể lớn lên, hôm nay, con ta đã an toàn, ta …… ta ……"

Lê Minh Mai nói đến đây thì trong mắt liền toát ra lửa giận. Ta nghe xong lại tiếp tục ngây người, tiếng “con gái” từ miệng nàng phát ra tự nhiên là Thạch Cúc rồi, vậy còn câu "con ta đã an toàn" thì có ý tứ gì đây?

Lê Minh Mai ngừng lại một chút rồi tiếp: "Ta phải trả một cái giá thật lớn mới đổi được sự an toàn của con ta và người yêu của nó……", nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, nét mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Hiện tại bọn họ chắc đang ở một nơi xa lắm”

Nói xong lời này thì nàng đột nhiên cúi đầu xuống, hai mắt bắn thẳng đến Thạch Hiên Đình, nói gằng từng chữ: "Hôm nay ta muốn cùng ngươi liều mạng!"

Thạch Hiên Đình dưới từng câu chữ của Lê Minh Mai, thân thể dường như cứng đờ không động đậy, sắc mặt của hắn hiện càng ngày càng khó coi. Ta nhìn ra được qua sắc mặt của hắn, một nửa là bởi vì tức giận nhưng một nửa còn lại thì không thể hiểu là nguyên nhân gì?. Ngay lúc Lê Minh

https://thuviensach.vn

Mai nói hết lời thì thân hình Thạch Hiên Đình đã động, cánh tay hắn vung ra, một chưởng đánh tới người Lê Minh Mai.

Một chưởng này của hắn, thế tới cực nhanh, nếu không phải tận mắt thấy được thì sẽ không dám tin nó nhanh đến thế. Lê Minh Mai đang ngẩn người, dường như là thật không ngờ Thạch Hiên Đình lại ra tay với nàng như vậy. Trong giây phút ngẩn ngơ ngắn ngủi thì chưởng của Thạch Hiên Đình đã đến, chỉ còn cách ngực của nàng không tới nửa thước. Trong nháy mắt, ta đã quên mất đại sư bá đang đứng ở bên, cũng quên luôn sự đau đớn ở vai trái, ta quả thực đã quên tất cả, hét lớn: "Minh Mai, mau tránh đi"

Ta một mặt hét to, một mặt dậm chân, chưởng phải vung lên, lao thẳng tới phía sau lưng của Thạch Hiên Đình. Tiếp đó ta xuất chưởng, dùng hết tất cả lực đạo, trong giây phút đó trước mắt ta có gì ta cũng chẳng quan tâm, trong lòng ta chỉ có một ý nguyện, đó chính là phải cứu cho Lê Minh Mai cho bằng được, về phần sẽ mang lại hậu quả gì cho bản thân thì ta căn bản không hề lo lắng.

Khi ta vọt đến được phân nửa đoạn đường thì lúc này ta mới có thể bình tĩnh nhìn thấy rõ tình hình trước mắt. Lúc đó cách lúc ta hét to lên chỉ có khoảng vài giây thì ta đã nghe được tiếng của đại sư bá hét lớn, sau đó thân hình cũng phóng về phía trước. Thạch Hiên Đình cũng vung tay trái về phía sau xuất ra một chưởng.

Bởi vì Thạch Hiên Đình dùng tay trái xuất chưởng nên một chưởng ở tay kia của hắn đang đánh tới Lê Minh Mai có phần chậm lại một chút. Lê Minh Mai lúc này đã bừng tĩnh, tuy nhiên nàng có muốn chuyển thân tránh né cũng không kịp nữa rồi, tay của nàng lập tức vung lên đánh ra một chưởng.

Chỉ nghe được hai tiếng "binh binh" của song chưởng chạm nhau vang lên, ta và Lê Minh Mai đều bị chấn lui khoảng ba bốn bước.

https://thuviensach.vn

Ta lúc đó chỉ cảm thấy được đầu choáng váng và hoa mắt, lòng ngực nóng lên phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống mặt đất. Ngay lúc ta ngã xuống thì trước mắt nhìn thấy được đại sư bá mặt đầy sát khí và phẫn nộ đã đến bên cạnh ta, tay vung lên, một chưởng hướng đầu của ta đánh xuống.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc và ta không hề còn lực chống trả thì lại nghe được Lê Minh Mai hét lớn: "Hãy dừng tay"

Nàng đương nhiên cũng đã nhận ra được ta qua tiếng hét to của ta lúc nãy, do đó nàng mới hét lớn cứu ta, tiếng hét đã làm cho chưởng của đại sư bá dừng lại giữa không trung,

Tuy nhiên ngay lúc Lê Minh Mai đang lo lắng về tính mạng của ta và chỉ lo bảo sư bá của ta dừng tay thì nàng đã quên mất Thạch Hiên Đình đang ở trước mặt của nàng. Trong lúc mơ hồ và lo lắng nàng tiến về phía trước thì một chưởng đã đánh tới trước ngực của nàng. Ta vội hít một hơi, còn chưa kịp lên tiếng nhắc nhở thì đã nghe được một tiếng "bùm" vang lên, Tử Thần đã vung cây gậy đen sì của hắn lên, cây gậy của hắn vốn là một cây súng đã được cải tạo, viên đạn đã cắm vào ngay ngực phải của Thạch Hiên Đình.

Sắc mặt của Thạch Hiên Đình biến đổi, tay trái lập tức đưa lên vết thương bụm chặt lại, tuy nhiên trong nháy mắt ấy hắn vẫn kịp thời hung hăng tung ra một chưởng, ấn vào lồng ngực của Lê Minh Mai.

Một chưởng đó làm ta cảm thấy rất là đau đớn, quả thực so với bị một chưởng đánh vào ngực còn đau đớn hơn.

Thạch Hiên Đình và Lê Minh Mai đồng thời ngã xuống. Sắc mặt của Lê Minh Mai trở nên khó coi cực kỳ. Trong khoảng thời gian ngắn, bốn phía lại trở nên yên tĩnh tới cực điểm.

Trong các tiểu thuyết võ hiệp hiện tại thì chúng ta thường có thể đọc được những câu như "Tất cả mọi chuyện diễn ra chỉ là trong nháy mắt,

https://thuviensach.vn

nhanh như điện xẹt....", lúc ấy quả thật tình hình của chúng ta diễn ra nơi đó cũng chính là như thế.

Tất cả đều phát sinh rất nhanh, ngay cả khi thời gian tự hỏi cũng không có thì biến cố đã phát sinh rồi. Chuyện xảy ra xong, cả thế giới đối với ngươi cũng dường như hoàn toàn bất động. Ta nhìn thấy sắc mặt của Lê Minh Mai đã chuyển sang màu tím, ta liền vội vàng chạy tới chỗ của nàng.

Nàng chờ cho ta gần bên cạnh nàng thì liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó đột nhiên cười lớn.

Tiếng cười của nàng nghe thật quá thê lương và buồn bã, làm cho ta lúc đó chẳng biết phải mở miệng ra sao để an ủi nàng. Lúc này nàng bỗng nhiên hét lớn: "Đường Thiên Tường, ngươi tới đây"

Lúc nàng thốt ra sáu chữ này, miệng nàng đã chảy ra nhiều máu. Ta nhìn thấy liền ngây người trong khoảnh khắc, ta thật không biết nàng đang kêu tên. Tuy nhiên ngay lập tức ta đã hiểu ra bởi vì Tử Thần đang vội vã chạy đến bên người nàng, tiếp đó hắn quỳ xuống cạnh bên, gấp gáp nói: "Minh Mai, ta chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, ta thật sự rất yêu em"

Lê Minh Mai lại cười to, sau đó nói: "Rất tốt, trong cả đời ta gặp được hai người đàn ông, thì ra tất cả chỉ toàn là gạt ta. Thạch Hiên Đình"

Thạch Hiên Đình sau khi trúng đạn thương thế rất nặng, máu ở ngực chảy ra không ngừng. Khi hắn nghe được tiếng Lê Minh Mai gọi hắn thì miệng chỉ "hừ" một tiếng.

Lê Minh Mai lại nói: "Vào mười bảy năm trước lúc Thạch Hiên Đình ngươi dụ dỗ ta thì ngươi đã nói gì hả?"

Đôi mắt của Thạch Hiên Đình chuyển động nhưng hắn cũng không hề lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Thạch Cúc vừa nghe được Lê Minh Mai nói thế thì vội vàng đứng lên, hỏi: "Cha, bà ta đang nói gì thế?"

Thạch Hiên Đình cố gắng đưa tay lên vẫy ra hiệu cho Thạch Cúc, nói: "Cúc nhi, con …… tới đây."

Thạch Cúc vội tiến đến bên cạnh Thạch Hiên Đình rồi quỳ xuống. Thạch Hiên Đình cố gắng đưa tay vuốt ve gò má của Thạch Cúc, nói: "Con gái của ta, bà ta …… là mẹ ruột của con đó"

Thạch Cúc "A" một tiếng, Thạch Hiên Đình lại nói: "Nhưng con đừng quên, bà ta chính là một người rất hạ tiện và vô -", chữ cuối cùng hắn còn chưa kịp nói ra thì bịch một tiếng, tay của hắn rơi xuống mặt đất, khí tuyệt thân vong.

Lê Minh Mai giương giọng cười to, nói: "Cuối cùng ta cũng chính mắt nhìn thấy ngươi chết, ngươi hãy xuống địa ngục mà dụ dỗ những phụ nữ không biết ngươi đi, ha ha...", nàng vừa cười vừa ọc máu.

Thạch Cúc ngơ ngác đứng lên, ánh mắt nhìn vào Lê Minh Mai.

Giọng của Lê Minh Mai đột nhiên trở nên bình thường, nhìn Thạch Cúc nói: "Lúc ta ở tuổi của con đã bị lão tặc đó lừa gạt …… sau khi sinh ra con xong thì lão tặc đó muốn …… giết người diệt khẩu, nhưng may mắn là ta đã trốn thoát, hôm nay con …… cũng đã trưởng thành rồi……"

Thạch Cúc chỉ biết ngơ ngác đứng đó, không hề nhúc nhích. Ta biết là vì mọi chuyện trước mắt đối với nàng đả kích quá lớn, quả thật là không thể tưởng tượng nên nàng thật không biết làm gì cho phải nên đành đứng bất động ra đó thôi.

Lê Minh Mai thở dài một tiếng, nói: "Đường Thiên Tường, ngươi …… lừa ta rất giỏi đó"

https://thuviensach.vn

Tử Thần trán đầy mồ hôi, nói: "Minh Mai, ta vẫn không hề muốn giết bọn chúng, chỉ là bọn chúng muốn đối nghịch với ta nên ta mới làm thế. Minh Mai, ta là rất yêu em, em hãy tin tưởng lời nói của ta"

Sắc mặt của Tử Thần trở nên khẩn trương, giọng nói cũng run run, cùng với phong cách làm người của hắn ngày thường chẳng giống tí nào. Thật không biết Lê Minh Mai có tin lời của hắn nói hay không nhưng ta lại rất tin tưởng hắn.

Đồng thời ta cũng hiểu ra, người Lê Minh Mai yêu hiện tại là ta. Nàng rời khỏi ta ở cùng với Tử Thần, thậm chí kết hôn với Tử Thần cũng là hoàn toàn vì ta và Thạch Cúc bởi vì nàng biết Tử Thần muốn đem ta và Thạch Cúc trừ khử. Đương nhiên nàng cũng biết thuộc hạ của Tử Thần đông đảo, nếu hắn có ý muốn trừ khử ta và Thạch Cúc thì hai người chúng ta thật chẳng có cơ hội nào sống sót, do đó nàng mới đáp ứng yêu cầu của Tử Thần và với điều kiện là Tử Thần phải không làm hại chúng ta.

Trong lúc không hay không biết, nước mắt của ta đã chảy ra. Ta kêu với giọng rất nhỏ: "Minh Mai, Minh Mai"

Lê Minh Mai quay đầu lại liếc mắt nhìn ta, sau đó nhắm mắt lại. Một hồi lâu sau lại mở ra và nhìn ta thêm một lúc nữa, tiếp đó thở dài một tiếng, nói: "Xin lỗi anh, ta đã bị người khác lừa trước rồi"

Ta vốn có ý muốn nâng nàng dậy nhưng không biết sao bản thân lại không thể làm được.

Nàng nắm chặt lấy tay của ta, ta nói: "Minh Mai, ổn rồi, bây giờ tất cả mọi chuyện đều đã là quá khứ, tất cả đã trôi qua hết rồi"

Nàng thì thào nói: "Đúng vậy, tất cả đều đã là quá khứ …… đã trôi qua hết rồi…… từ nay về sau ta cũng sẽ không bị người nào …… lừa ……"

https://thuviensach.vn

Giọng của nàng càng ngày càng nhỏ, ta thấy thế vội kêu lên: "Đại sư bá, mau đến cứu cô ấy đi, người muốn làm gì con cũng được, hãy mau đến cứu nàng dùm"

Đại sư bá ta lúc này đang đứng cách đó một khoảng, lạnh lùng thốt: "Ngươi không cần cầu ta nữa, cô ấy đã không còn cứu được nữa rồi"

Ta lớn tiếng hét lên: "Không"

Cũng ngay lúc đó thì ta cảm thấy được tay của Lê Minh Mai đang cầm chặt lấy tay của ta đột nhiên buông lỏng ra, ta vội quay đầu lại nhìn nàng thì thấy nàng đã ra đi, ánh mắt vẫn còn mở nhìn vào bầu trời trong xanh.

Lúc này ta mới chú ý tới trên bầu trời dường như là có tiếng động cơ, tuy nhiên hiện tại cho dù là âm thanh gì đi nữa thì đối với ta cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Lê Minh Mai đã chết, ta ngây người tại đó một hồi lâu, sau đó mới đưa tay vuốt mắt nàng .

Ta nhìn Lê Minh Mai không biết qua bao lâu thì tiếng nói của Tử Thần đã làm ta bừng tỉnh, hắn hét lớn: "Vệ Tư Lý, là ngươi đã hại chết nàng"

Ta quay đầu lại, nhớ tới tình hình lúc nãy, nếu như Lê Minh Mai không phải vì ta mà kêu đại sư bá ngừng tay thì nàng đương nhiên sẽ không vô cớ trúng một chưởng của Thạch Hiên Đình.

Trong lòng ta cảm giác được một sự đau đớn không thể nói nên lời, tuy nhiên ta cũng nhìn về Tử Thần, dùng một giọng nói cực kỳ lãnh khốc nói với hắn: "Đường Thiên Tường, trong lòng ngươi biết rõ hơn ai hết là người nào đã hại chết nàng. Đó không phải là ta, mà là ngươi!"

Tử Thần nghe xong, thân thể run run đứng lên.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của hắn hiện như tro tàn nhưng trong mắt lại toát ra ánh mắt của dã thú, thét lớn: "Là ngươi, là ngươi. Mau giết tất cả bọn chúng"

Đại sư bá và Thái Bàn Tử liếc mắt nhìn nhau rồi từng bước bước về phía ta. Tử Thần vẫn không ngừng hét lên: "Giết hắn, mau giết chết hắn!"

Tuy nhiên, khi đại sư bá và Thái Bàn Tử đang tới gần thì trên bầu trời bỗng vang lên tiếng động cơ, sau đó có tiếng nói to phát ra truyền xuống: "Tất cả mọi người hãy giơ tay lên”

Chúng ta đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ba chiếc trực thăng hiện đang cách mặt đất rất thấp, trên mỗi một chiếc trực thăng đều có nòng súng chỉa ra ngòai. Đại sư bá và Thái Nàn Tử nhìn thấy liền ngây người.

Từ trên một chiếc trực thăng có ba người nhảy xuống đống rơm. Trong đó có hai người là cảnh sát, còn người khác đúng là Nelson.

Hai người cảnh sát giơ súng lên chỉa về phía chúng ta, tất cả chúng ta đều bất động. Nelson đi tới trước mặt Tử Thần, lạnh lùng thốt: "Thưa ông, lúc này đây chúng tôi có chứng cớ bắt ông về tội mưu sát! Chúng tôi ở trên trực thăng đã dùng camera quay được tòan bộ tình hình đã xảy ra"

Mặt của Tử Thần giật giật nhưng không được bao lâu đã bình tĩnh lại, chỉ tay về phía xác Thạch Hiên Đình, nói: "Là người đó định ra tay giết vợ của tôi, tôi chỉ vì bảo vệ vợ của tôi mà thôi”

Nelson khoát tay, nói: "Những lời này ông hãy để dành nói trước tòa đi". Tiếp đó “cạch cạch” hai tiếng, hai tay của Tử Thần đã bị còng lấy, Tử Thần liền quay đầu lại kêu lên "Các ngươi đi mau", dĩ nhiên là hắn đang muốn bảo đại sư bá của ta và Thái Bàn Tử chạy trốn.

Nhưng trong lúc đó, từ trên ba chiếc trực thăng đã có tổng cộng mười bốn người mặc võ trang cảnh sát phóng xuống và bao vây lấy chúng ta. Đại sư bá và Thái Bàn Tử hiện tại có chắp cánh cũng khó mà chạy thoát.

https://thuviensach.vn

Nelson suy nghĩ rất chu đáo, hắn thậm chí còn mang theo nhân viên y vụ. Sau khi họ kiểm tra thi thể của Thạch Hiên Đình và Lê Minh Mai thì chỉ thốt ra hai chữ rất đơn giản: "Đã chết!"

Nelson liếc mắt nhìn tất cả chúng ta một cái rồi nói: "Đưa tất cả bọn họ lên trực thăng"

Ta bởi vì bị thương cho nên được hai người cảnh sát giúp dìu lên trực thăng. Ta, Thạch Cúc và Tử Thần ở cùng một chiếc, bốn tên thủ hạ của Thạch Hiên Đình, Hoàng Tuấn, Thi Duy Cơ và hai thi thể thì ở cùng một chiếc. Thái Bàn Tử và đại sư bá của ta thì ở trên chiếc còn lại. Nelson vì nghĩ rằng đại sư bá và Thái Bàn Tử không phải là nhân vật trọng yếu nên chỉ phái sáu cảnh sát canh chừng bọn họ. Tuy nhiên hai tiếng sau thì Nelson đã biết suy nghĩ của hắn đã sai lầm nghiêm trọng.

Bởi vì ngay lúc trực thăng bay được khoảng hai tiếng, đang trên mặt biển bao la thì đại sư bá của ta và Thái Bàn Tử hai người đã ra tay khống chế được sáu cảnh sát và từ trên không trung phóng xuống biển. Nelson, ta và mọi người đều mở to mắt nhìn vào bọn họ.

Đối với việc đại sư bá và Thái Bàn Tử chạy thoát, trong lòng ta thật sự là vừa mừng vừa sợ. Tuy nhiên trên mặt của Tử Thần lại lộ ra vẻ mỉm cười, hơn nữa còn ác ý liếc nhìn về phía ta một hồi lâu.

Trực thăng đáp tại một thành phố nhỏ ở biên giới Pháp - Ý, sau đó chúng ta được xe chuyển tới Paris. Đến Paris, ta được đưa vào bệnh viện. Nằm trong bệnh viện, ta đã mơ thấy rất nhiều giấc mộng kỳ lạ, thậm chí có lúc ta hy vọng tất cả mọi chuyện đã phát sinh kia đều là giấc mộng.

Ngày thứ hai ta đã hồi phục lại. Nelson đến thăm. Đi cùng hắn còn có Hoàng Tuấn, Thi Duy Cơ và Thạch Cúc. Thạch Cúc nhìn thấy ta liền khóc lên.

https://thuviensach.vn

Nelson nắm lấy tay của ta, nói: "Tất cả các người không có ai bị thưa kiện cả, mặc dù phía cảnh sát có thể thưa các người về tội danh tụ tập đánh nhau"

Ta cười khổ, hỏi: "Tử Thần đâu?"

Nelson cười nói: "Hình cảnh quốc tế đã giam giữ hắn rồi, tuy nhiên khổ nổi là không có nhân chứng. Thật không ngờ lần này hắn bị thưa về tội cố ý mưu sát; hắn vốn không cố ý giết người nhưng lại bị thưa về tội đó, thật là quá hài hước"

Ta nghe xong lời của Nelson, một hồi lâu cũng không nói tiếng nào.

Nelson rất cao hứng vì lần này hắn đã có thể xử được Tử Thần, bởi vì hắn đang nắm giữ trong tay những chứng cớ hoàn mỹ nhất, mọi sự việc phát sinh tại nhà kho trên đảo hắn đã dùng máy camera quay được tòan bộ.

Tuy nhiên lúc đó ta lại phát giác ra mục đích mà hắn muốn cũng không thể trăm phần trăm đạt được.

Vì ngay lúc Tử Thần nổ súng thì cũng là lúc mà Thạch Hiên Đình xuất ra một chưởng đánh về phía ngực của Lê Minh Mai.

Nelson lại nói: "Vệ tiên sinh, bên khống muốn mời anh làm nhân chứng, hy vọng anh ở lại Paris này vài ngày nhé”

Ta gật đầu, đáp: "Có thể."

Nelson nói xong liền cáo từ. Hoàng Tuấn và Thi Duy Cơ cùng ta nói chuyện một hồi, cuối cùng ta hẹn với họ là sau khi chuyện ở Paris này giải quyết xong thì ta sẽ lập tức đến tìm bọn họ.

Bọn họ nói tạm biệt cùng ta.

https://thuviensach.vn

Chỉ còn lại Thạch Cúc và ta. Thấy nàng không nói lời nào, ta cũng chả thốt lời nào. Một hồi lâu sau, nàng mới nói: "Vệ đại ca, anh nói xem chôn mẹ ở đâu là tốt nhất”

Đôi mắt của ta cảm thấy hơi ươn ướt, nói: "Cứ tùy tiện tìm một chỗ vậy, còn đóa hoa kim cương kia hãy đặt bên người của mẹ cô nhé, cô nghĩ sao?”

Thạch Cúc im lặng gật đầu, sau đó đột nhiên lại khóc.

Nàng khóc một hồi lâu, mới nói: "Vệ đại ca, có phải là tôi quá trẻ con không?”"

Ta cười khổ một chút rồi hỏi: "Vậy cô có định trở về Tây Tạng không?”

Thạch Cúc gật đầu, nói: "Tôi dĩ nhiên phải trở về, lệnh bài chưởng môn đang nằm trong tay tôi, Vệ đại ca, anh có đến thăm tôi không?"

Ta nói: "Nếu có thời gian rảnh tôi nhất định sẽ đến thăm cô." Khi ta vừa mới dứt câu thì đột nhiên phát hiện ra trong phòng lại có thêm hai người.

Ta thật kinh hãi bởi vì hai người này xuất hiện không một tiếng động. Ta cố lấy lại bình tĩnh, sau đó mới phát hiện ra hai người đó đúng là đại sư bá của ta và Thái Bàn Tử.

Trong khoảng thời gian ngắn, Thạch Cúc và ta đều ngây dại. Đại sư bá nói: "Chúng ta muốn cướp ngục, cần các ngươi hỗ trợ."

Ta lắc đầu, nói: "Không có hy vọng đâu, hắn chính là tội phạm quan trọng mà”

https://thuviensach.vn

Đại sư bá nói: "Nếu hắn bởi vì vậy mà bị phán tử hình thì ta tuyệt sẽ không tha thứ cho ngươi"

Ta suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đại sư bá, người có thể cam đoan rằng nếu hắn được vô tội phóng thích thì các người sẽ không để hắn phạm tội nữa chứ?"

Mặt của đại sư bá ta hiện ra vẻ kinh ngạc, một hồi lâu mới nói: "Ngươi có biện pháp gì không?"

Ta gật đầu đáp: "Con có."

Đại sư bá nói: "Được, chúng ta đây hai người có thể cam đoan"

Khi nói xong những lời đó thì ngay lập tức đã bỏ đi. Thạch Cúc kinh ngạc hỏi ta: "Vệ đại ca, anh chuẩn bị cứu Tử Thần à?"

Ta thở dài một hơi, nói: "Cúc, tôi hy vọng cô hiểu được, tôi cứu Tử Thần không phải là vì sự an toàn của bản thân mà là vì tình yêu sâu đậm của hắn dành cho Lê Minh Mai"

Thạch Cúc dường như nghe hiểu nên gật đầu.

Phiên tòa xử án của Tử Thần diễn ra, luật sư biện hộ của hắn mặc dù đã cố bào chữa là hắn vì bảo vệ vợ mà nổ súng giết người nhưng hiển nhiên đây không phải là luận chứng mạnh vì đoạn phim quay lại được chiếu ra thì rõ ràng là Thạch Hiên Đình chỉ bất quá xuất ra một chưởng đánh về phía Lê Minh Mai mà thôi. Quan tòa và bồi thẩm đoàn ai cũng không thể tin tưởng được một chưởng kia có khả năng làm chết người, cho nên hành động của Tử Thần rõ ràng là cố ý giết người.

Khi phiên tòa lên tới cao trào thì luật sư biện hộ cho mời ta lên làm nhân chứng. Ta cố gắng không tiếp xúc ánh mắt với Tử Thần và Nelson. Ta chỉ là tự thuật sự thần kỳ của võ thuật Trung Quốc, không những một

https://thuviensach.vn

chưởng có thể đánh chết một người mà ngay cả một con trâu to cũng có thể đánh chết.

Tiếp đó quan tòa hỏi ta: "Anh có thể chứng minh không?"

Ta bình tĩnh đáp: "Tôi có thể."

Phiên tòa liền được hoãn lại.

Ngày hôm sau, tòa án đã sắp xếp đem một con trâu đến. Ta liền chứng minh dùng một chưởng đánh ngã gục nó, do đó Tử Thần được xem là vì bảo vệ vợ của hắn nên đã được phán vô tội.

Sau đó, Nelson hỏi ta: "Tại sao lại làm vậy?"

Ta đáp: "Mục đích của anh là tiêu diệt tội ác, và tôi tin tưởng tôi đã làm được điều đó cho anh rồi". Nghe ta nói thế hắn nửa tin nửa ngờ bỏ đi.

Tử Thần cũng đi tới cạnh ta hỏi một câu y chang: "Tại sao lại làm vậy?"

Chúng ta hai người nhìn nhau một hồi lâu, tiếp đó ta đáp: "Vì tình yêu chân thật của ngươi đối với Minh Mai"

Trên mặt hắn liền hiện ra một vẻ mặt cực ký khó hình dung, sau đó hắn không nói lời nào liền bỏ đi.

Từ đó trở đi ta cũng không gặp lại hắn (khi gặp lại thì ở trong một tình huống khác). Ta và Thạch Cúc đã trở lại thôn Palgaccio và đã tìm được Thi Duy Cơ. Nàng đã dẫn chúng ta đến nơi lặn và chúng ta đã tìm kiếm suốt bảy tám ngày, trong thời gian này ta đã tìm được một viên kim cương. Trong lòng ta thầm tin năm đó Rommel thật sự đã từng sở hữu kho báu trị giá rất lớn và đã giấu chúng ở dưới đáy biển, tuy nhiên hiện tại đã bị lạc

https://thuviensach.vn

mất, kho báu đã bị phân tán khắp nơi trong đại dương mênh mông, có thể có rất nhiều thứ đã làm mồi cho cá rồi.

Chúng ta bỏ đi ý đồ tìm kiếm, trở về an táng cho Lê Minh Mai, đặt bên cạnh nàng đóa hoa kim cương lộng lẫy. Sau đó Thạch cúc buồn bã chia tay với ta.

Trong vòng một tháng đầu, dường như ngày nào ta cũng đến trước mộ phần của Lê Minh Mai thầm kêu tên của nàng, trong đầu lại nhớ tới từng sự việc nhỏ nhất xảy ra giữa nàng và ta, trong lúc không hay không biết, nước mắt của ta đã nhỏ xuống bia mộ của nàng.

https://thuviensach.vn

Mục lục

Chương 1: Bên Trong Bình Phong Có Chứa Bảo Vật

Chương 2: Bị Thuyền Không Gian Bắt Cóc

Chương 3: Công Thức Chế Tạo

Chương 4: Kỳ Tích Của Việc Hồi Phục Tuổi Thanh Xuân

Chương 5: Đáng Giá Dùng Tính Mạng Trao Đổi

Chương 6: Một Phần Tiên Thư, Chín Viên Đan Dược

Chương 7: Tiềm Năng Của Cơ Thể Con Người Vô Cùng Vô Tận

Chương 8: Tìm Kiếm Quyển Bí Kíp Thứ Ba

Chương 9: Một Kết Cấu Sinh Lý Quá Khác Người

Chương 10: Dùng Thuốc Nổ Tiến Vào Tiên Phủ

Chương 10: Dùng Thuốc Nổ Tiến Vào Tiên Phủ (2)

Chương 11: Ở Cùng Một Chỗ Với Thần Tiên

Chương 12: Hậu Ký

https://thuviensach.vn

THẦN TIÊN

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bên Trong Bình Phong Có Chứa Bảo Vật

Câu chuyện bắt đầu từ một lá thư.

Có rất nhiều người xa lạ thường xuyên gửi thư cho ta. Trên thế giới người có hứng thú với những chuyện quái dị và kỳ lạ ngày càng nhiều cho nên nội dung thư của họ gửi cho ta toàn là nói về những việc lạ mà họ gặp phải, ngay cả khoa học cũng không thể giải thích.

Khi nhận đươc thư, theo lệ ta tất nhiên sẽ hồi âm, có khi ta còn mời họ đến để cùng bàn luận. Thế gian quả thật có nhiều điều thú vị.

Nhưng có một bức thư khi ta nhận đươc và mở ra đọc thì nội dung chẳng có gì thú vị cả.

Nội dung thư rất đơn giản, ta xin viết lại nguyên văn:

"Vệ Tư Lý tiên sinh, tổ tiên của tôi đã từng đến Trung Quốc và mang về hai món đồ vật. Tôi là một người nông dân bình thường, cho nên hoàn toàn không am hiểu gì về cổ vật Trung Quốc. Xin anh nói cho tôi biết hai món đồ đó là gì, có giá trị hay không. Raul.

Gửi kèm với bức thư là hai tấm ảnh trắng đen, thoạt nhìn vào ảnh, ta thấy được đó là hai miếng ngọc cổ, hình dáng giống như ngọc phù hoặc đại loại thế. Ta không biết có phải hắn đang muốn giới thiệu đồ cổ và bán cho ta hay không nữa?

Nhìn vào địa chỉ của hắn trên thư thì thấy ghi tại Đông Đức, gửi từ một địa phương nhỏ có tên là Burke. Hắn là người Đông Đức, điều này

https://thuviensach.vn

khiến cho ta lấy làm ngạc nhiên nên ta thuận tay viết thư trả lời hắn mặc dù trong thư hơn phân nửa nội dung là vô nghĩa.

Ta hồi âm rất đơn giản:

"Mr. Raul, chờ khi anh có cơ hội mang cổ vật Trung Quốc bay qua hàng rào Berlin đến Trung Quốc thì tôi sẽ nói cho anh biết đó là thứ gì . Vệ Tư Lý."

Sau khi gửi thư đi, ta cũng quên mất luôn chuyện này.

Sau việc lá thư của Raul được khoảng bảy hay tám ngày gì đó, ta không nhớ rõ lắm thì có một ông chủ của tiệm bán đồ cổ tới tìm ta. Lão chủ này họ Cổ, tên là Ngọc Trân. Đàn ông mà lại mang một cái tên như vậy, lại họ Cổ nữa chứ nên ta lựa lời giễu cợt hắn. Bất cứ ai tới tiệm của hắn mua đồ cổ thì xem như là người đó thật bất hạnh. Tên Cổ Ngọc Trân này là một tên gian thương điển hình, bán đồ với giá mắc trên trời, còn cách làm người thì tục tằng không chịu nổi, cổ vật có tốt cỡ nào đi nữa thì trong mắt của hắn nó chỉ là một tờ chi phiếu dày cộm mà thôi

Người như vậy vốn ta sẽ không lui tới với hắn nhưng hắn cũng có chút điểm tốt: đó là hết sức thân thiện, cho dù ngươi có mắng hắn thì hắn cũng vẫn luôn cười hì hì, không tức giận. Vẻ mặt của hắn khiến cho ngươi chán ghét, nhưng nhìn vào vẻ mặt tươi cười của hắn thì cũng chả muốn làm gì hắn.

Đương nhiên, nếu hắn chỉ có điều tốt này thì ta đã không hề lui tới với hắn rồi. Ngoài điều đó ra, Cổ Ngọc Trân còn là người có bản lĩnh hạng nhất và rất nổi tiếng, đó chính là hắn đối với đồ cổ - đặc biệt là đồ cổ của Trung Quốc có năng lực giám định cực kỳ cao siêu.

Theo lời của hắn kể thì bản lĩnh của hắn có được do từ nhỏ đã được tiếp xúc với nhiều đồ cổ, hơn nữa còn do khả năng trời sinh mà thành. Năm hắn chín tuổi đã vào làm tại một tiệm đồ cổ ở miền bắc Trung Quốc. Do Cổ

https://thuviensach.vn

Ngọc Trân thông minh lanh lợi, vừa vào làm đã được ông chủ rất yêu thích cho nên hắn được phép đi theo "Triêu Phụng" học việc, thời gian kéo dài được năm năm.

Cổ Ngọc Trân thường nói trong năm năm đó hắn đã thu thập rất nhiều kiến thức về các đồ cổ của Trung Quốc, so với hắn thì một người học đại học nghiên cứu mười năm cũng không bằng.

Đó là do vận khí của hắn tốt, tiệm Đại Triêu Phụng vốn chính là một tiệm đồ cổ nổi tiếng ở Bắc Kinh và rất nổi tiếng trong giới giám định đồ cổ, và Cổ Ngọc Trân đã có dịp đi theo nghe được những lời luận bàn rất có ích về cổ vật.

Nghe không thì chưa đủ, còn chính mắt nhìn thấy cổ vật và dùng tay sờ qua thì khi đó mới là thật sự hiểu biết. Trong thời kỳ đầu dân quốc thành lập còn hỗn loạn, vốn là các bảo vật cất dấu trong hoàng cung và nội phủ của các đại thần có một số lớn lọt ra ngoài, và các tiệm đồ cổ đã trở thành trạm trung chuyển của các món cổ vật này. Mặc dù mang thân phận học việc thấp kém nhưng mỗi ngày đều có cơ hội tiếp xúc với các ông chủ lớn và được chiêm ngưỡng rất nhiều cổ vật.

Năm năm sau đó, Cổ Ngọc Trân mới chỉ có mười bốn tuổi nhưng ánh mắt của hắn đã xuất thần nhập hóa, có thể nói trong tương lai hắn có thể trở thành "Triêu Phụng" đời thứ ba của tiệm chuyên về giám định cổ vật. Tuy nhiên bởi vì tuổi hắn còn quá nhỏ cho nên không thể đảm nhiệm, nhưng về mặt kiến thức mà nói thì có thừa.

"Triêu Phụng" là một chức vụ hết sức cao của tiệm đồ cổ, và trong xã hội địa vị cũng không thấp. Hắn phụ việc cho ân sư nên tích lũy được tri thức về cổ vật ngày càng thêm phong phú. Khi ân sư của hắn sắp qua đời, trước lúc chết, liền nói hướng người chủ tiệm đồ cổ đề cử Cổ Ngọc Trân kế nhiệm chức vụ "Triêu Phụng". Tuy nhiên ông chủ nghĩ hắn tuổi còn quá nhỏ cho nên chỉ ngoài miệng đáp ứng và kết quả là không tuân thủ lời hứa.

https://thuviensach.vn

Lúc đó Cổ Ngọc Trân đã không còn là Cổ Ngọc Trân của lúc xưa nữa nên trong cơn giận dữ đã bỏ đi.

Ông chủ tiệm không biết dùng người nên đã để mặc hắn đi. Nào ngờ một tiệm đồ cổ quy mô khác ở Thiên Tân đã nghe được tin và lập tức mang lễ vật đến mời hắn về làm quản lý.

Khi đó, ở Bắc Kinh mặc dù cũng có giới kinh doanh cổ vật nhưng tại Bắc Kinh không thể công khai vì phải nể mặt mũi cho chính quyền, vì thế từ Bắc Kinh mọi cổ vật đều chuyển đến Thiên Tân giao dịch. Do đó, hoạt động mua bán cổ vật ở Thiên Tân đã vượt qua Bắc Kinh, hơn nữa mọi cổ vật đều là hàng hiếm có.

Khi được mời về làm quản lý một tiệm đồ cổ thì địa vị xã hội của Cổ Ngọc Trân đã khác xưa, lui tới các thế gia giàu có như cơm bữa, cho dù bộ trưởng quốc phòng hay là quan chức cao cấp gì đi nữa thì ai ai cũng đều xem trọng tri thức cổ vật của hắn.

Điều hiếm thấy nhất là tri thức đa phương diện của Cổ Ngọc Trân đối với cổ vật, từ việc phân biệt những bức tự họa thật giả cho đến giám định đồ sứ, đồ ngọc, đồ đồng, tất cả mọi môn đều chuyên nghiệp, tinh thông.

Hắn còn giỏi giang ở một phương diện khác nữa đó là kinh doanh mua bán. Hắn biết đầu cơ tích trữ, tìm cơ hội giấu riêng cho bản thân một số cổ vật. Năm hắn được hai mươi tuổi thì hắn tự thân mở ra một tiệm đồ cổ có tên là "Ngọc Trân Trai".

Và sau đó, cái tên Ngọc Trân Trai rất nhanh đã trở nên nổi tiếng và là một danh từ đại biểu cho chất lượng cổ vật tốt nhất.

Trong những năm tháng kế tiếp, Trung Quốc vẫn ở vào hòan cảnh bất an. Trong loại hoàn cảnh này thì các tiệm đồ cổ có cơ hội phát triển nhiều nhất. Từ khi "Ngọc Trân Trai" mở ra đến giờ đã được hơn bốn mươi năm, chi nhánh cũng mở khắp nơi, từ Bắc Kinh cho tới Luân Đôn. Trong các

https://thuviensach.vn

thành phố lớn trên thế giới đều có chi nhánh của nó, chuyên kinh doanh về cổ vật Trung Quốc.

Ta và hắn gặp mặt nhau là từ một người bạn thân của ta. Chuyện rất dài dòng.

Người bạn của ta có bốn tấm bình phong (1) muốn đem đi bán. Đó là bốn tấm bình phong nhỏ hay dùng để đặt trên bàn làm trang trí. Nó đựơc làm từ một loại ngọc có nhiều màu sắc, xem ra cũng chả là đồ đáng giá gì. Tuy nhiên người mà nhờ người bạn của ta đem bán mấy tấm bình phong này thì lại nói rằng trước khi ông nội của hắn sắp chết đã từng nói món đồ này có giá trị liên thành, không phải chuyện đùa.

Cho nên, người bạn kia của ta đã đem mấy tấm bình phong đó tới nơi của ta. Ta tự nhận đối với cổ vật Trung Quốc cũng có sự hiểu biết nhất định nhưng khi nhìn vào bốn tấm bình phong đó thì lại chẳng nhìn ra nó có chỗ tốt gì. Mặt trước của bình phong có vẽ một bức họa tặng đồ vật chúc thọ, còn mặt sau là một loạt các chữ chúc thọ, mặc dù loại gỗ bao quanh được làm từ một loại gỗ tốt nhưng cũng không phải là hiếm thấy cho lắm.

Lúc ấy, ta thấy trong báo có đăng một tin quảng cáo: "Cổ Ngọc Trân, chủ tiệm cổ vật Ngọc Trân Trai hiện tại muốn tìm kỳ trân dị bảo để thưởng ngọan. Nếu có cổ vật xin mời mang đến gặp mặt"

Ta trước kia cũng có nghe qua về cái tên Cổ Ngọc Trân này nên lúc ấy liền đề nghị người bạn của ta "mang nó đến cho chủ nhân của Ngọc Trân Trai xem đi”

Người bạn của ta rất nhát gan: "Điều này….vạn nhất không phải là đồ tốt, giá trị không bao nhiêu thì thật xấu hổ đó"

Ta nói "Có gì đâu mà phải sợ, nếu hắn xem xong có vẻ khinh thường chúng ta thì chúng ta liền đi. Có lẽ đây là lần đầu cũng là lần cuối cùng,

https://thuviensach.vn

cũng không biết năm tháng nào mới có thể tới đó nữa, có chuyện gì đâu mà phải xấu hổ?"

Người bạn của ta là một khoa học gia, chuyên nghiên cứu về thiên văn, rất ít giao tế, là một con mọt sách thực thụ. Muốn hắn đi tiệm đồ cổ một mình thì đương nhiên không được cho nên ta tự giúp hắn gọi điện thoại tới Ngọc Trân Trai, hẹn thời gian gặp Cổ Ngọc Trân.

Khi gọi tới thì đầu điện thoại bên kia làm cho ta thật tức giận nhưng cũng không biết phát tiết với ai, thật sự là cực kỳ uất ức. Giọng nói trong điện thoại là của một cô gái nhưng lại lạnh như băng "Muốn gặp Cổ tiên sinh hả? Mang đồ đến đây, số của ông là 237, thời gian gặp mặt là 5 giờ 26 phút chiều. Cổ tiên sinh mỗi lần gặp khách, thời gian không vượt quá hai phút, ông nên nhớ kỹ điều này”

Ta còn muốn hỏi rõ một chút về vài vấn đề nữa thì đầu bên kia đã cúp điện thoại.

Ta không thể làm gì khác hơn là đối với người bạn của ta phát cục tức "Anh xem, toàn là vì anh mà tôi gặp phải chuyện gì đâu không”

Người bạn của ta cười khổ "Tôi cũng được người khác nhờ vả, thật xin lỗi anh."

Đối phương đã nói thẳng thắng như vậy thì chúng ta sao dám trì hoãn giây phút nào. Giữa trưa, ta và bạn của ta mang tấm bình phong đó đi đến chỗ hẹn. Trong lòng ta nghĩ thầm rằng có lẽ cũng không nhất thiết phải tới Ngọc Trân Trai bán đồ, đến một tiệm khác có thể sẽ bán được giá hơn chăng? Do đó chúng ta ghé trước mấy tiệm đồ cổ khác để hỏi giá. Người bạn của ta thật sự rất nhát gan, đến tiệm nào cũng để ta đi vào, còn hắn chỉ đứng đợi ngoài cửa thôi.

Loại đồ vật này cũng không phải là thứ đồ ưa chuộng của các nhà giàu có cho nên rất khó để tiêu thụ, và bản thân nó cũng chẳng phải là đồ quý

https://thuviensach.vn

hiếm gì. Mấy lão chủ của các tiệm đồ cổ khi nhìn thấy đều tỏ ra vẻ chê bai và không muốn mua.

Sau khi ghé hết mấy tiệm thì ta nói: "Quên đi, xem ra mấy thứ này chẳng đáng giá đâu”

Người bạn của ta cười khổ: "Tới Ngọc Trân Trai đã rồi hãy nói, nếu lại bị thất bại thì coi như là đã cố gắng hết sức. Ôi, nếu cả nhà bọn hắn không cùng quẫn thì cũng sẽ không đem mấy thứ gia truyền chi bảo này đi bán đâu”

Ta trợn trừng cặp mắt nhìn hắn, thứ này mà gọi là "gia truyền chi bảo" sao? Ta thật sự có chút buồn cười, nói: "Khi tới Ngọc Trân Trai rồi thì anh không được phép đứng ở ngoài nữa, phải vào cùng tôi đó”

Người bạn của ta thấy thái độ của ta kiên quyết nên hắn không thể làm gì khác hơn là cười khổ và đáp ứng.

Khi đến Ngọc Trân Trai thì đã đươc 4h30 chiều, cách thời gian hẹn còn quá sớm. Bởi vì khí trời rất nóng và cũng không có chỗ dừng chân nên chúng ta đi vào bên trong. Chỗ trưng bày cổ vật bên ngoài của Ngọc Trân Trai phải nói là rất nhỏ, nhìn không bắt mắt chút nào. Băng qua chỗ trưng bày thì phía sau lại là một không gian thật lớn. Đây là một một cái sân thật lớn vô cùng, nơi nơi đặt đầy các chậu trồng nhiều loại cây cảnh. Liếc mắt nhìn qua, tất cả các loại cây cảnh đều là thứ quý hiếm. Có chậu trồng Cửu Lý Hương cửu khúc thập loan, thật là hiếm thấy trên đời, còn có hai cây Hắc Tùng vươn cao, nhánh nhánh uốn lượn như du long, tuy nhiên trong đó có một chậu cây hiếm thấy nhất – đó là một loại của cây “Tùng Nghênh Khách” chỉ có thể tìm thấy ở Hòang Sơn.

Tất cả những chậu cây cảnh trong cái sân rộng lớn này, nếu xem cẩn thận từng chậu cây thì có xem cả ngày cũng không xong. Người bạn của ta đối với cây cảnh chả có chút hứng thú, hắn nói tất cả đều là "đồ chơi, chẳng

https://thuviensach.vn

đáng giá một xu, dung dưỡng làm chi cho mệt”, cho nên cũng chỉ đảo mắt nhìn một chút rồi băng qua cái sân, bước vào một phòng tiếp khách khá lớn.

Đó là một phòng khách kiểu Trung Quốc xưa, bên trong có đặt một số chiếc ghế của thời Minh. Có rất đông người trong phòng. Có một người quản lý tại đây, khi chúng ta đi vào thì hắn chỉ chỗ cho chúng ta ngồi xuống và thông báo cho chúng ta số chờ đợi và thời gian gặp mặt.

Ta cũng đã gặp qua không ít các nhân vật lớn, trong lòng đang suy nghĩ, Cổ Ngọc Trân bất quá chỉ là một tên buôn bán đồ cổ mà thôi, có chuyện gì mà làm ra vẻ ghê ghớm thế, hết lần này tới lần khác bày ra những chuyện quái quăm. Tuy nhiên nhìn vào những người có mặt trong phòng thì ai ai cũng đều mang vẻ hy vọng trên mặt, hy vọng vật do bản thân mang tới là kỳ trân dị bảo hiếm thấy, và hy vọng qua sự giám định của Cổ Ngọc Trân có thể thu vào được một số tiền thật lớn, cũng khó trách tại sao Cổ Ngọc Trân lại có thể thiết kế ra những chuyện như vậy.

Nhân viên trong tiệm mời chúng ta uống trà, sau đó lễ phép xin xem qua đồ của chúng ta. Hắn xem xong rồi nói: "Xin hai vị ngồi chờ một chút, đợi tới giờ hẹn và số của hai vị thì hai vị có thể vào gặp Cổ tiên sinh"

(1) Xem hình bình phong:

Ta nói với bạn ta "Nhìn bộ dáng của hắn dường như chúng ta tới đây nhận tiền cứu tế không bằng”

Bạn ta chỉ biết cười khổ, không ngừng hướng ta ra hiệu hãy bỏ qua cho. Dù sao ta cũng không có chuyện gì làm nên dùng thời gian quan sát những người có mặt trong phòng.

Ở phía trái của phòng khách có một cánh cửa nối liền với nơi tiếp khách của Cổ Ngọc Trân. Khi được nhân viên gọi số thì lập tức có người đứng lên và đi qua cánh cửa đó.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên thời gian được tính rất chuẩn, mỗi một người đi vào đều chỉ khoảng hai phút là đi ra. Lúc đi vào vẻ mặt mỗi người đều tràn ngập hy vọng nhưng lúc đi ra thì vẻ mặt ai cũng bơ phờ.

Ta dùng thời gian chờ đợi để quan sát, trong đó chỉ có một đôi vợ chồng đã già khi rời đi vẫn mang vẻ mặt tươi cười, trong tay còn cầm tấm chi phiếu và không ngừng nhìn vào nó.

Lão ông nói "Thật nghĩ không ra, chỉ một cái bình thôi mà lại có giá trị đến như vậy"

Lão bà nói "Đúng thế, nếu có thêm vài cái như thế thì tốt rồi.”

Ta vội đảo ánh mắt liếc nhìn vào con số ghi tấm chi phiếu thì thấy quả thật là một con số không nhỏ, ta thuận miệng hỏi: "Cho hỏi hai vị bán cái gì thế?"

Lão ông và lão bà không hẹn mà cùng trừng mắt liếc ta, rồi cùng “hừ” một tiếng, dường như sợ ta cướp tấm chi phiếu không bằng nên chẳng thèm trả lời ta.

Bất quá, chút nữa ta cũng biết được bọn họ bán cái gì. Đó là một cái bình hoa nhỏ đời nhà Thanh có hai màu xanh trắng. Lúc ấy, ta nhìn thấy được Cổ Ngọc Trân không ngừng mân mê nó với vẻ rất yêu thích. Sau đó lại thấy có bảy tám người nữa thất vọng đi ra. Khi gọi tới số của chúng ta thì ta và bạn của ta đồng thời đi vào nơi tiếp khách của Cổ Ngọc Trân.

Phòng tiếp khách này cách bố trí rất cổ xưa, Cổ Ngọc Trân đang ngồi ở phía sau cái bàn, và đang thưởng ngoạn cái bình cổ. Khi chúng ta bước vào, ngay cả đầu hắn cũng không có ngẩng lên.

Hắn trông khoảng sáu mươi tuổi, đỉnh đầu đã hói láng bóng đến nỗi phát ra ánh sáng. Người hắn mặc một bộ trường sam màu trắng, ta liền mang tấm bình phong tới đặt trên bàn của hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn vẫn đang mân mê cái bình, dùng giọng rất lạnh lùng nói: "Vật hai vị mang đến là một tấm bình phong phải không? Tôi có xem qua hình rồi, tôi mua 20 USD, để lại bình phong rồi đi đi"

Trong lúc hắn nói vẫn không ngẩng đầu lên, tiếp đó đặt cái bình hoa xuống bàn rồi vươn tay kéo quyển chi phiếu trên bàn tới và viết vào đó.

Nhìn thấy thái độ ngạo mạn này của hắn khiến cho ta tức giận. Nếu là ta trẻ lại mười tuổi thì nhất định sẽ hốt cho hắn một thang rồi mới hả hê rời đi. Hắn viết xong chi phiếu, xé nó ra rồi đẩy về phía chúng ta.

Người bạn của ta nhíu mày, 20 USD, đây là cái giá tốt nhất nghe được trong hai ngày vừa qua. Nhìn bộ dáng của hắn dường như là muốn chộp lấy tấm chi phiếu vậy. Tuy nhiên lúc này, trong lòng ta nảy ra một ý nghĩ, vội nháy mắt với bạn ta một cái rồi đứng lên nói: "Xin lỗi, ông nói giỡn hả, chúng ta không cần lãng phí thời gian. Đây là danh thiếp của tôi, nếu có hứng thú thì ông có thể tới tìm tôi, thời gian gặp khách của tôi không có hạn định đâu”

Ta nói xong liền để danh thiếp xuống rồi cùng người bạn xoay người đi. Ta thấy được lúc ta vừa xoay người thì Cổ Ngọc Trân ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ta biết kế hoạch của ta đã thành công rồi.

Rời khỏi Ngọc Trân Trai, bạn của ta oán giận hỏi "Giá 20 USD cũng rất tốt rồi, tại sao anh không bán nó đi?”

Ta nói "20 đô đó tôi trả cho. Bộ anh không chú ý tới gì sao? Có rất nhiều người đi vào đều là mang đồ vật trở ra, đó không phải là cổ vật thật sự, vì vậy hắn không mua. Cổ Ngọc Trân là một tên gian thương, hắn quá hiểu cách ép giá, tôi muốn hắn cho chúng ta một cái giá thực, cái bình phong này là cổ vật thật sự, nó nhất định rất có giá trị, vì chúng ta không hiểu cổ vật nên hắn mới làm thế"

https://thuviensach.vn

Người bạn của ta nửa tin nửa ngờ, cuối cùng cũng theo ta trở về nhà, sau đó cầm lấy chi phiếu của ta rồi để bình phong lại, rời đi.

Cổ Ngọc Trân tới cực nhanh, thật ngoài sự dự đoán của ta. Ta vừa mới ngồi vào chỗ của mình, chưa được mười phút thì chuông cửa đã reo lên, lão Thái bước tới nói: "Có Cổ Ngọc Trân tiên sinh muốn gặp cậu."

Lão Thái đặt danh thiếp của Cổ Ngọc Trân lên bàn, ta kinh ngạc, vội nói: "Mau mời! mau mời!"

Cổ Ngọc Trân hiển nhiên là đã chạy vội đến đây. Khi hắn bước vào thì ta thấy trên trán của hắn tràn đầy mồ hôi hột. Hắn và ta chào hỏi xong thì hắn tự nhiên xem ta như vô hình, lấy cái bao đựng bình phong mở ra xem.

Điều làm cho ta có ấn tượng hơi tốt đối với hắn một chút chính là ánh mắt chuyên gia của hắn. Khi hắn nhìn vào tấm bình phong thì trông giống như một người bác sĩ đang chăm chú đang xem bệnh, như một chuyên gia thiên văn học đang chăm chú quan sát những ngôi sao… loại ánh mắt này chứng minh hắn đối với cổ vật có một cái nhìn rất chuyên nghiệp và có sự am hiểu sâu sắc, tuyệt không phải là một sự thưởng thức bình thường.

Ta cũng không có quấy rầy hắn, để cho hắn xem cho đã. Hắn nhìn vào tấm bình phong hơn mười phút, sau đó lại dùng tay sờ sờ mặt ngọc và phần gỗ bao bọc xung quanh, tiếp đó hắn ngẩng đầu lên: "Được, thêm một số 0"

Ta ngẩn cả người, thêm một số không, đó là 200 USD, nếu lần đầu hắn mở miệng nói ra cái giá này thì ta đây đã lập tức đáp ứng rồi. Lúc này, ta đột nhiên nhớ tới một câu chuyện dân gian xưa của Trung Quốc về việc bán bảo vật: “Ông chủ đi thu mua cổ vật của một người bán chẳng hề biết đồ của mình là bảo vật và bảo hắn cứ cho giá. Người bán tùy tiện vươn năm ngón tay lên, ý tứ là năm lượng bạc đã đủ, nhưng ông chủ mua cổ vật lại hiểu lầm ý tứ và trả lời: “Được, năm ngàn lượng”. Người bán vui mừng tới nỗi ngất đi luôn”

https://thuviensach.vn

Đây là một câu chuyện dân gian, lúc còn là con nít thì ta được nghe rất nhiều, thật sự nghĩ không ra có một ngày lại trở thành kinh nghiệm của bản thân. Ta nhìn Cổ Ngọc Trân, lắc đầu nói: "Thêm một số 0 à? Thêm hai số cũng còn chưa được”

Cổ Ngọc Trân nhảy dựng lên, đỉnh đầu hói cũng biến thành màu đỏ, đưa tay chỉ vào ta nói: "Ngươi….ngươi……ngươi…..”

Ta thản nhiên nói: "Ông biết mua bán, tôi cũng biết vậy."

Cổ Ngọc Trân lấy cái khăn tay ra lau mồ hôi trên trán, không khách khí kêu thẳng tên của ta: "Vệ Tư Lý, ta dám cam đoan ngươi không biết sự trân quý của cái bình phong này ở chỗ nào đâu”

Ta thật sự là không biết, nhưng là ta không cam lòng yếu thế, mỉm cười nói: "Tôi biết nó trị giá bao nhiêu là được rồi"

Cổ Ngọc Trân nhìn chằm chằm vào ta, một hồi lâu không nói nên lời. Khoảng 10 phút sau đó, hắn cầm lấy cái bình phong đảo quanh một vòng rồi nói: "Thêm ba số 0 nữa đã là cực hạn."

20 USD, thêm một số 0 thì là 200 USD, rồi lại thêm ba số nữa, đó là 200,000 USD. Thành thật mà nói, ngay cả bản thân ta cũng cho rằng nó không thể đạt tới cái giá này.

Nhưng nếu là cùng một tên gian thương trong giới buôn bán thì cũng không thể không giảo hoạt một chút, ta vẫn giữ nụ cười trên môi, hỏi: "Ông kinh doanh cổ vật bao lâu rồi?"

Những lời này không ngờ lại làm cho hắn phản ứng dữ dội, giống như là lấy đồ cứng gõ lên cái đầu hói của hắn vậy, làm cho hắn cực kỳ phẫn nộ, hét lên: "Lúc ngươi còn mặt tả lót thì ta đã làm rồi”

https://thuviensach.vn

Ta cũng không tức giận, chỉ nói: "Vậy thì trước đó ông đã biết ít nhất có thể thêm ba số 0 nữa. Ông biết, tôi biết, cần gì tốn nhiều nước bọt vậy?”

Bộ dáng của Cổ Ngọc Trân như là muốn đem ta ăn tươi nuốt sống, một lát sau hắn mới nói: "Ôi, tôi sai rồi."

Ta lấy làm ngạc nhiên, không biết hắn nói như vậy là có ý gì.

Hắn hít sâu một hơi rồi lại nói: "Tôi sai rồi, thì ra anh cũng biết rõ sự quý giá của tấm bình phong này. Được, tôi chịu trả cái giá 200,000 USD, tuy nhiên phải để cho tôi nhìn trước một cái. Nếu bên trong không có vật đó thì ba đồng tôi cũng không mua"

Trong lúc ta còn không biết “vật bên trong” trong lời của hắn là có ý gì thì tay của hắn đã chộp lấy con dao rọc giấy trên bàn của ta, “roẹt” một cái liền gỡ cái đầu của người trong bức hình nhận chúc thọ xuống.

Ta liền kinh hãi nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh để nhìn xem hắn rốt cục muốn làm cái gì.

Lúc này, ta đã biết tấm bình phong có một tầng nữa ở trong. Cổ Ngọc Trân vừa nhìn đã biết và cũng biết vật nằm bên trong kia nhất định cực kỳ trân quý, ít nhất có thể trị giá tới 300,000 USD.

Trong lòng ta không nhịn được thầm kêu lên “bán lầm rồi”. Cổ Ngọc Trân dường như là nhìn thấu tâm ý của ta, liếc mắt trừng ta một cái: "Giá đã là cao nhất rồi, tôi sẽ không đem nó bán đi đâu, chỉ giữ lại cho mình thôi. Anh cũng nên biết, ngoại trừ tôi ra thì chẳng có người nào khác trả được cái giá này đâu”

Ta nghe thế liền cố tránh ánh mắt của hắn, quay đầu đi để hắn không thấy được vẻ xấu hổ của ta.

https://thuviensach.vn

Ngay trong lúc ta quay đầu đi thì ta nghe được hai tiếng “cạch cạch” rất nhỏ. Ta liền quay đầu lại thì đã thấy Cổ Ngọc Trân ghép lại thành bức hình hoàn chỉnh. Trong lòng ta không nhịn được thầm mắng bản thân "Đáng chết".

Động tác của Cổ Ngọc Trân rất nhanh, vừa rồi hai tiếng kia hiển nhiên là tiếng mở tầng bên trong của bình phong và khép nó lại. Hắn đã nhìn rõ được món đồ vật ở bên trong vẫn còn, ta biết vì nhìn vẻ mặt của hắn ta có thể đoán được. Tuy nhiên điều tiếc nuối chính là ta không nhìn được vật bên trong kia là gì.

Vốn, chuyện rất đơn giản, ta có thể hỏi hắn: "Bên trong là gì vậy?"

Nhưng những lời này lúc đó ta lại thốt không ra bởi vì ta vừa rồi đã giả vờ "biết bí mật" và đem giá trị của nó nâng lên hết mức, nếu bây giờ hỏi hắn thì mặt mũi còn đâu?

Tên Cổ Ngọc Trân giảo hoạt, dường như là sợ ta đổi ý không bán đồ cho hắn vậy, hắn giữ chặt lấy tấm bình phong, ngay cả lúc móc chi phiếu ra và viết vào đó cũng giữ chặt, thật hết chỗ nói.

Hắn nhét tấm chi phiếu trị giá 200,000 USD vào trong tay ta. Ta cũng không còn biện pháp nào để thay đổi, tiền trao cháo múc, một tay giao tiền, một tay giao đồ, hiện tại món đồ đã là vật sở hữu hắn, ta làm sao có thể đổi ý giật trở lại để xem rốt cuộc món đồ chứa bên trong bình phong là thứ gì.

Xong xuôi, ngay cả nửa giây hắn cũng không thèm đứng đó, lập tức vọt đi. Khi ta ra tới cửa thì hắn đã xuống lầu mất tiêu. Lão Thái đang đứng tại thang lầu lớn tiếng hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Hắn ăn cướp hả? Sao đi gấp như vậy?"

Ta không thể làm gì khác hơn là cười khổ một tiếng. Ta giúp người ta hoàn thành một cuộc giao dịch lớn nhưng lại không thể giải quyết câu hỏi trong lòng .

https://thuviensach.vn

Ta trở lại thư phòng, nhìn vào tấm chi phiếu một chút rồi gọi điện thoại cho bạn của ta. Khi ta nói ra con số 200,000 USD thì không hề nghe được tiếng trả lời của hắn, chỉ nghe được "rầm" một tiếng, có thể là bạn của ta chóang váng ngất đi hoặc ngã xuống đất.

Sau đó chứng minh ta đoán đúng, mặc dù bạn ta không có ngất đi nhưng hắn bởi vì quá giật mình nên ngã xuống đất, quăng luôn điện thoại. Tiếp theo bạn ta cùng với người bà con nhờ vả hắn bán đồ vật đến để nói lời cám ơn. Người bà con của bạn ta là một người trung niên hơi gầy gò, có thể nhìn ra được hắn sống rất khổ cực. Hiện tại có một số tiền lớn như vậy, qủa là việc vui vẻ nhất đời hắn. Trong phút vui vẻ hắn còn đề nghị chia đôi phân nửa số tiền với ta, nhưng ta đương nhiên từ chối.

Ta nói với hắn: "Cổ Ngọc Trân là một người buôn bán cổ vật hết sức tinh minh. Hắn sẽ không lãng phí tiền của vô ích đâu. Vấn đề là chúng ta không biết tại sao tấm bình phong đó lại trị giá nhiều tiền như thế?

Người bà con của bạn ta nói: "Đúng vậy, thật không ngờ lại có được cái giá quá cao như vậy, có thể bán được với giá này tôi đã hài lòng lắm rồi."

Ta nói: "Món đồ đó làm sao đến được trong tay anh vậy? Chuyện đầu đuôi ra sao, hy vọng anh có thể kể lại rõ ràng cho tôi nghe với”

Hắn nghe ta hỏi liền nhíu máy một chút rồi nói: "Là vật tổ truyền, từ đời ông nội truyền xuống, khi đó gia đình chúng tôi cũng rất khá giả, bởi vì thời cục biến hóa nên phải chạy nạn xuống phía nam. Lúc đó tôi còn rất nhỏ, ông nội nói ông đã già, không đi nổi nữa, chỉ hy vọng cha tôi rời đi. Trong đêm trước ngày rời đi, ông nội tôi đã lấy tấm bình phong kia ra giao cho cha tôi và nói cho ông ấy biết vật này rất đáng giá”

Ta lập tức hỏi tới: "Vậy ông nội anh có nói nó đáng giá ở chỗ nào không?”

https://thuviensach.vn

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi đáp: "Lúc ấy cuộc nói chuyện giữa ông nội và cha tôi, tôi nhớ rất rõ ràng, có thể kể lại với anh từng chữ một"

Ta vội dùng hai ra hiệu bảo hắn cứ nói.

o O o

(Đây là một đoạn đối thoại giữa hai người, đoạn đối thoại này diễn ra trong một thời kỳ lọan lạc. Nhìn chung là đọan đối thoại giữa hai cha con, nghe có vẻ rất bình thường nhưng đối với cả câu chuyện này thì lại có quan hệ trọng yếu, cho nên ta xin thuật lại nguyên văn lời đối thoại của hai bên, một người là "ông nội", một người là “cha".)

Cha: (Mắt nhìn bình phong, vẻ mặt không hiểu) Đây bất quá chỉ là một mảnh ngọc có nhiều màu sắc thôi, con thấy chẳng đáng tiền gì đâu, hay là đừng mang nó theo.

Ông nội: (Vẻ mặt trầm tư) Không, phải đem nó theo, món đồ này cha có đựơc có thể nói là hết sức kỳ lạ. Hơn nữa người đó còn nói cho cha biết giá trị của nó, hắn sẽ không gạt cha đâu bởi vì cha đã từng cứu mạng hắn.

Cha: (Vẻ mặt ngạc nhiên) Thật vậy à?

Ông nội: Khi đó, cha làm quan tại một trấn nhỏ rất xa. Có một đạo sĩ đến đó truyền đạo và được một nhà phú hộ cung dưỡng, tuy nhiên hắn phàm tâm vẫn còn nên đã có quan hệ với ái thiếp của vị phú hộ kia, bị bắt gian tại trận, cơ hồ bị đánh gần chết. Khi đánh hắn xong thì giải hắn tới nha môn, đòi hỏi nhất định phải xử tử hắn.

Cha: (Hừ) Quả là khốn nạn.

Ông nội: (Thở dài) Cha làm quan luôn xét theo lương tâm. Tuy nhiên người phú hộ đó hứa sẽ nộp cho cha 1200 lượng vàng và muốn cha xử tên

https://thuviensach.vn

đạo sĩ tử tội. Tên đạo sĩ dường như cũng biết chết chắc nên một câu nói cũng không nói, đêm đó cha cứ suy nghĩ suốt -

Cha: Tại sao cha lại phải lo lắng suy nghĩ cả đêm vậy?

Ông nội: Ôi, là 1200 lượng hòang kim đó, cha cũng không phải là Bao Thanh Thiên nên cũng khó tránh khỏi bị mê hoặc. Đến khi trời hừng đông thì cha đã hạ quyết tâm, thả tên đạo sĩ kia đi. Tên đạo sĩ đối với cha rất cảm kích cho nên tặng cho cha vật này.

Cha: Vậy cũng không thể chứng minh được là nó có giá trị, cho dù hắn nói nó rất đáng giá thì cũng là vì báo đáp cha mà nói gạt cha thôi.

Ông nội: Con hãy nghĩ lại đi, cha đã không lấy 1200 lượng hòang kia thì làm thế nào hắn lại dám đưa cho cha đồ không đáng giá? Có lẽ món đồ này cũng chẳng thua kém 1200 lượng hòang kim kia đâu? Cha cũng là bởi vì lời của hắn nên mới nhận đấy chứ.

Cha: Vậy à? Lúc ấy hắn nói gì?

Ông nội: Người đạo sĩ đó nói tấm bình phòng này hắn có được từ một cái đạo quan ở núi Thanh Thành tại Tứ Xuyên, hắn cũng không có nói làm như thế nào mà có nhưng theo cha nghĩ qua chuyện hắn gian díu với vợ ngươi ta thì hơn phân nửa là hắn trộm từ cái đạo quan kia rồi. Hắn nói, tấm bình phong này có huyền cơ rất bí ẩn, đáng tiếc phàm tâm của hắn chưa dứt nên không thể tham thấu được, hiện có giữ lại bên mình cũng vô dụng. Để cảm ơn cha đã thả hắn, liền tặng cho cha vật này để cha có thể tiếp tục tham thấu huyền cơ trong nó. Cha thấy món đồ cũng chẳng đáng giá gì không muốn nhận nhưng hắn lại thành khẩn van nài cha nhận lấy, do đó cha đã nhận cho xong.

Cha: (Nhếch mép cười có chút nhạo báng) Vậy thì cha có tham thấu được huyền cơ của nó chưa?

https://thuviensach.vn

Ông nội: (Có chút tức giận) Bảo con mang nó đi thì con cứ mang nó đi, còn đứng đó lằng nhằng làm gì. Ta là phàm phu tục tử, làm sao có thể dễ dàng tham thấu huyền cơ trong đó, bảo con mang đi thì con cứ mang đi đi.

Cha: (Mặc dù không muốn nhưng lại không dám trái lời bề trên) Dạ, con sẽ mang nó đi.

o O o

Người bà con của bạn ta tiếp tục kể: "Cha của tôi đã mang nó rời đi quê quán và đến nơi đây, do hoàn cảnh không tốt nên ông ta đã chết. Nhớ tới lời của ông nội đã nói, tôi thật sự không muốn đem nó ra bán nhưng hiện tại cuộc sống đã hết biện pháp nên mới đem nó ra, tuy nhiên thật không ngờ lại có thể bán được một số tiền lớn như vậy, thật không ngờ”

Ta cười một chút, nói: "Thứ được dấu bên trong tấm bình phong kia mới đáng giá như vậy”

Hắn nghe ta nói liền ngẩn người, sau đó cùng với người bạn của ta đồng thanh hỏi: "Bên trong là cái gì?”

Nghe được bọn họ hỏi như vậy, ta không khỏi làm ra vẻ mặt hơi buồn: "Tôi không biết nhưng Cổ Ngọc Trân biết. Bất quá, lúc ấy tôi và hắn giao dịch nên tôi mới giả bộ đã biết và không thể hỏi hắn. Theo tôi thấy thì tấm bình phong rất mỏng và nhỏ, cho dù bên trong có chứa cái gì thì chắc cũng tương đương với số tiền chúng ta có được thôi”

Người bà con của bạn ta vội nói: "Đương nhiên, đương nhiên, hiện giờ tôi đã hài lòng lắm rồi, cứ mặc kệ nó là cái gì”, hắn nói xong lại nở nụ cười: "Bên trong có huyền cơ, thì ra là có một món đồ vật khác chứa ở bên trong. Tôi nghĩ ngươi đạo sĩ kia và ông nội tôi dù có nghĩ nát óc cũng không thể nghĩ ra được"

https://thuviensach.vn

Người bạn của ta liền nói: "Thật kỳ lạ, sao Cổ Ngọc Trân lại biết được?"

Câu trả lời của ta cũng chỉ là phỏng đoán: "Tri thức về cổ vật của Cổ Ngọc Trân rất là phong phú, có thể là hắn đã đọc được trong một quyển sách nào đó hoặc là nghe người khác nói lại nên mới biết được"

Bạn của ta hơi gật đầu nói: "Thật không thể ngờ được, tại núi Thanh Thành kia không biết có bao nhiêu đạo quan, một món đồ được lấy ra từ một đạo quan trong số đó mà cư nhiên cũng có người biết đến lai lịch của nó, người này thật không đơn giản"

Sau khi tiễn hai người ra khỏi cửa thì ta nghĩ rằng chuyện này đã hoàn toàn khép lại.

Nào ngờ ngày hôm sau, ta đang còn nằm trên giường ngủ thì lão Thái đã tới báo với ta: "Vị Cổ tiên sinh kia đã đợi cậu rất lâu, ông ta rất muốn gặp cậu"

Ta nhìn vào đồng hồ thì thấy mới chỉ khoảng bảy giờ rưỡi sáng. Cổ Ngọc Trân đếm sớm như vậy tìm ta là có chuyện gì? Chẳng lẽ hắn đối với cuộc giao dịch lần này đã phát hiện ra gì sao? Đều này thật là phiền toái, ta ngay cả đồ vật bên trong là thứ gì cũng không biết, cho dù hắn lấy đi rồi trở lại nói không có thì thật là không dễ dàng đối phó. Ta suy nghĩ một hồi thì bảo lão Thái cứ đưa hắn tới thư phòng, và tiếp đó chuẩn bị xong xuôi kế hoạch trả lời với hắn. Tuy nhiên mọi chuyện nằm ngòai sự dự đóan của ta, hắn vừa nhìn thấy ta lập tức nói: "Vệ tiên sinh, tôi muốn gặp trực tiếp người bán bình phong”

Ta lạnh lùng thốt: "Giao dịch đã xong rồi, ông còn tìm người bán để làm gì? Tôi thấy không cần thiết."

Cổ Ngọc Trân liền quơ tay qua lại, nói: "Anh đừng hiểu lầm, tôi tuyệt đối là không có ý gì khác, tôi chỉ là muốn hỏi họ xem họ có còn cổ vật gì

https://thuviensach.vn

hay không thôi”

Trong lòng ta liền nghĩ: “Thì ra là như vậy, hơn phân nửa là món đồ chứa bên trong tấm bình phong có giá cao ngất trời nên hắn lại muốn kiếm thêm lợi nhuận nữa đây mà”

Ta cười nói: "Người bán cũng không phải là nhà sưu tập gì đâu, tấm bình phong đó là do cha của hắn lúc chạy nạn đươc ông nội của hắn giao lại thôi”

Cổ Ngọc Trân nghe xong "ừ ừ" đáp trả, cũng không biết trong lòng của hắn đang suy nghĩ cái gì. Ta nghĩ thầm rằng nếu không để cho hắn gặp mặt người bán thì hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua nên ta liền gọi điện cho bạn của ta và nói cho hắn biết chuyện này, sau đó cho Cổ Ngọc Trân địa chỉ và bảo hắn cứ tự đi tìm.

Lúc Cổ Ngọc Trân gặp mặt chủ nhân món đồ thì tất nhiên cũng chả thu mua được gì nữa, bất quá hắn có thể từ miệng của người bà con bạn ta biết được tại sao lại có thể sở hữu nó, cho nên từ đó về sau thì hắn thường xuyên tới tìm ta.

Lúc bắt đầu, ta cũng rất kinh ngạc và hứng thú đối với tri thức về cổ vật của hắn nên cùng trò chuyện với hắn. Ta cũng nói cho hắn biết ta từng thấy qua một mảnh vở của “Tụ Bảo Bồn” (d/g: xin xem Vệ Tư Lý Hệ Liệt - Tụ Bảo Bồn), có một nhà khoa học ra giá rất cao mua nó về nghiên cứu và phát hiện ra được bí mật của "Tụ Bảo Bồn", thì ra "Tụ Bảo Bồn" chính là "một cái máy phục chế kim loại dùng năng lượng mặt trời".

Mỗi lần trò chuyện với hắn ta đều lựa lời chuyển hướng để hỏi thăm về món đồ vật được chứa trong tấm bình phong, nhưng lão hồ ly giảo quyệt này hết sức cơ trí, mỗi lần ta muốn mở màn thì hắn lại dùng lời nói chuyển hướng, nói chúng là chẳng cạy ra được lời nào từ trong miệng của hắn.

https://thuviensach.vn

Sau khi gặp mặt được khoảng bảy tám lần gì đó thì ta thật sự nhịn hết nổi liền trực tiếp hỏi hắn: "Nè, lão Cổ, tôi nói cho ông biết, lúc đầu khi chúng ta thương lượng giao dịch thì tôi không hề biết bên trong bình phong có chứa đồ vật đâu”

Cổ Ngọc Trân thành thật nói: "Đúng, lúc ấy tôi bị anh lừa, sau khi về đến nhà thì suy nghĩ lại mới biết anh giả vờ, tuy nhiên tôi không hề hối hận”

Ta lại hỏi hắn: "Bên trong là cái gì vậy?”

Hắn trừng mắt, câu trả lời làm ta rất tức giận: "Tôi sẽ không nói cho anh biết, dù anh có trực tiếp hỏi hay dùng phương pháp gì đi nữa thì tôi cũng sẽ không nói cho anh biết"

Ta không nhịn được liền nổi nóng: "Vậy ông còn tới tìm tôi làm gì?”

Cổ Ngọc Trân cười cười: "Trò chuyện, nói chuyện với anh rất thú vị."

Ta lớn tiếng: "Còn tôi thì ngược lại, nói chuyện với ông một chút thú vị cũng không có."

Cổ Ngọc Trân cũng không tức giận, chỉ cười cho qua, một chút ý tứ rời đi cũng không có, bất quá kể từ lần đó thì thời gian hắn tới chỗ ta càng ngày càng dài ra, lâu lâu mới tới một lần, thậm chí khoảng một năm cũng chưa có tới.

o O o

Giới thiệu về chuyện đã xong, quả là phức tạp.

Sau khi hồi âm bức thư của Raul được khoảng bảy tám ngày thì Cổ Ngọc Trân tới chỗ ta, vẻ mặt có chút vội vã. Ta dù sao cũng đang nhàn rỗi, lại có hơn một năm đã không gặp mặt hắn nên cũng không đành lòng dùng

https://thuviensach.vn

lời lẽ nặng nề với hắn, chỉ là hỏi hắn: "Thế nào, không có cổ vật gì đáng giá thu mua nên rảnh tới chơi à?”

Cổ Ngọc Trân hít sâu một hơi, lấy tay sờ sờ cái đầu của hắn rồi mở miệng: "Tôi có chuyện nhờ anh."

Lúc hắn làm ra động tác đó thì ta đột nhiên ngẩn ngươi, hắn vốn là bị hói gần hết cả đầu nhưng sau một năm không gặp, cái đầu của hắn đã không còn hói nữa, thay vào đó là một mớ tóc đen thui.

Cổ Ngọc Trân trừng mắt: "Tôi biết anh có bản lĩnh rất giỏi, vì vậy muốn nhờ anh, tôi muốn tìm một món đồ vật, là đồ vật bằng ngọc"

Ta không để cho hắn tiếp tục nói, liền chỉ về phía đầu của hắn ngắt lời: "Đầu ông hói đã lâu, làm thế nào mà lại mọc tóc đươc thế? Tóc giả hả, làm giả quá thật, khó trách lúc tôi vừa nhìn thấy ông thì cảm thấy có hơi lạ một chút”

Ta vừa nói vừa đi tới muốn đưa tay chạm vào đầu tóc của hắn, điều này đương nhiên là rất không lễ phép nhưng ta cũng không cần phải giữ lễ nghĩa khi nói chuyện với hắn.

Ta đưa tay tới, hắn liền lùi lại muốn tránh đi. Tuy nhiên ta đã cố ý muốn sờ đầu của hắn, và nhìn thấy bộ dáng hắn như thỏ gặp sói vậy thì trong lòng càng tò mò hơn. Ngay lúc hắn muốn tránh đi thì cánh tay của ta đã nhanh hơn chụp lấy tóc hắn giật mạnh, nhưng là "mái tóc giả” lại không rời khỏi đầu hắn.

Thì ra tóc trên đầu hắn toàn là tóc thật cả.

https://thuviensach.vn

THẦN TIÊN

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bị Thuyền Không Gian Bắt Cóc

Ta lấy làm cực kỳ ngạc nhiên bởi vì ta biết đầu bị hói cũng không phải là bị bệnh mà là do một loại hiện tượng sinh lý gây ra. Hiện tại cũng có một số bệnh rụng tóc và sau khi được chữa khỏi hẳn thì tóc sẽ một lần nữa mọc ra. Tuy nhiên bị hói tự nhiên thì không có biện pháp xử lý đượC, duy chỉ có một phương pháp duy nhất chính là “Cấy tóc”, đây là một thủ thuật hết sức phức tạp. Cổ Ngọc Trân mặc dù có nhiều tiền nhưng qua tiếp xúc ta nhận thấy cin người hắn tuyệt sẽ không dùng tiền để làm điều đó.

Ta nắm tóc hắn, trong lòng lấy làm ngạc nhiên không thôi. Còn Cổ Ngọc Trân thì trên mặt đã hiện ra vẻ rất tức giận.

Nhìn vào bộ mặt đang tức giận của hắn thì ta lại chú ý thêm một vấn đề khác, đó là Cổ Ngọc Trân xem ra đã trẻ hơn so với tuổi của hắn. À, ý tứ của ta là so với lần trước ta gặp hắn, hắn nhìn trẻ hơn nhiều, hơn nữa việc tự khống chế bản thân cũng không tốt như trước kia. Ta tiếp tục giễu cợt hắn: "Ồ, ông thoạt nhìn trẻ ra đấy, dùng phương pháp gì để bảo dưỡng vậy? Có phải tìm bác sĩ thẩm mỹ căng da mặt không?” "

Cổ Ngọc Trân càng tức giận hơn nhưng lại không dám phát tác, hắn trừng mắt liếc ta: "Là dùng âm bổ dương đó. Sao câu trả lời có làm hài lòng sự hiếu kỳ của anh chưa?”

Ta không nói thêm gì nữa, chỉ là suy nghĩ lời nói của hắn, trong lòng vẫn đang ngạc nhiên không thôi.

Cổ Ngọc Trân cười khổ một chút: "Tôi muốn nhờ anh tìm dùm hai miếng ngọc, đó là vật phẩm thuộc thời Hán, hình dáng của chúng -"

https://thuviensach.vn

Ta không đợi hắn nói hết liền ngắt lời nói: "Ông điên rồi, đồ vật bằng ngọc thuộc thời Hán có hơn mười mấy vạn món, có thứ được an táng theo thi thể chôn dưới lòng đất, có thể bị kẻ trộm mộ ăn cắp và chẳng biết rơi vào tay ai, hoặc là cho dù có được truyền lại từ tổ tiên thì cũng không biết số lượng có bao nhiêu, chỉ bằng vào hình dáng của nó thì ai có thể tìm ra cho được? Ngay cả thần tiên cũng tìm không được nữa là!"

Cổ Ngọc Trân nghe ta nói thế liền tiếp lời: "Thần tiên? Thần tiên nhất định là tìm được rồi"

Ta nghe thế vừa buồn cười, lại vừa tức giận: "Vậy ông hãy đi tìm thần tiên đi, còn tìm tôi làm gì?"

Bộ dáng của Cổ Ngọc Trân lại trở nên buồn bã, đưa tay lên đầu sờ sờ - đó là thói quen của hắn khi còn hói đầu. Bây giờ mặc dù trên đầu đã mọc tóc nhưng thói quen xưa cũng chưa sửa được. Ta thấy vậy thật muốn nắm lấy tóc của hắn giật mạnh một hồi nữa xem có phải là tóc đã được cấy hay không?

Hắn hít sâu một hơi: "Đúng vậy, tôi biết là rất khó khắn, những món đồ vật bằng ngọc thời Hán được lưu truyền rất nhiều, cả đời tôi đã gặp được vô số nhưng hai món đồ đó thì….ôi, nghe đồn rằng, có người từng trông thấy chúng ở trong phủ của Khang Thân Vương -"

Ta cười nói: "Vậy ông nên tự mình đi tìm đi, cổ vật trong phủ Khang Thân Vương được đưa đi đâu, điều này ông hiểu rõ nhất mà"

Cổ Ngọc Trân đứng lên: "Anh nghĩ rằng trong một năm nay tôi làm cái gì? Đó chính là đi tìm hai mảnh ngọc đó đấy. Tuy nhiên quả là khó khăn, thật là mò kim dưới đáy biển"

Ta liền nói: "Ông biết khó khăn như thế thì tại sao còn tới tìm tôi?"

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân nhìn ta: "Tôi biết anh thần thông quảng đại, nghĩ là anh có thể, ôi, thôi quên đi, đừng nhắc nữa."

Hắn vừa nói vừa phất tay, bởi vì hắn phất tay hơi mạnh nên vô tình làm cho đống thư và sách đặt trên bàn rơi xuống đất.

Ta nhìn hắn lắc đầu. Hắn cuống quít xin lỗi, sau đó lập tức cúi người lượm lên cho ta. Khi hắn nhặt được một số đặt lên bàn thì lúc này ta nghe được hắn hét lên một tiếng kinh thiên động địa.

Nói tiếng hét của hắn là "kinh thiên động địa" thì thật sự cũng không tính là nói quá. Đầu tiên, tai ta ong ong, đầu ta chóang váng, khoảng chừng ba giây sau đó ta ngớ người không biết phản ứng như thế nào.

Chuyện này đối với ta mà nói là chuyện cực kỳ hiếm gặp. Ta đã trải qua vô số hung hiểm toàn là nhờ vào phản ứng nhanh nhẹn và do đó mới có thể trong tình cảnh đầy ác liệt hóa hiểm thành lành. Nếu là thường xuyên bị làm cho ngớ người thế này thì không biết đã chết bao nhiêu lần nữa.

Tuy nhiên, thứ nhất là bởi vì tiếng hét của Cổ Ngọc Trân thật là kinh người. Thứ hai, cho dù ta có suy nghĩ thế nào thì cũng không hề nghĩ ra được có chuyện gì mà khiến cho Cổ Ngọc Trân phát ra tiếng kêu hãi hùng đến thế.

Tiếp theo, cửa thư phòng kêu "ầm" một tiếng bị đẩy ra, Bạch Tố (d/g: xin xem Vệ Tư Lý Hệ Liệt - Vệ Tư Lý và Bạch Tố) giống như cơn gió phá cửa phóng vào.

Nàng tới rất nhanh và dừng lại cũng nhanh, lập tức nhìn ta hỏi: "Có chuyện gì thế anh?"

Chuyện gì à? Ta cũng không biết bởi vì khi ta đang ngồi ở ghế bàn làm việc, Cổ Ngọc Trân thì ngồi đối diện ta, vốn chúng ta cách nhau một cái bàn. Hắn quơ tay làm ngã đống thư sách, sau đó cúi người xuống lượm

https://thuviensach.vn

chúng lên. Ta và hắn trong lúc ấy bị cái bàn cản trở tầm mắt cho nên ta không biết chuyện gì đã xảy ra với hắn.

Ta vội vã đứng lên nhìn vào Cổ Ngọc Trân, Bạch Tố cũng nhìn về Cổ Ngọc Trân.

Chỉ thấy Cổ Ngọc Trân đang ngồi xổm, trong tay hắn đang cầm hai tấm hình và đang nhìn chằm chằm vào chúng, hai con mắt của hắn như muốn lồi ra. Chỉ sợ trong cả đời của hắn thì đây là lần đầu tiên hắn có thể mở to mắt đến như vậy.

Từ bộ dáng của hắn mà xét thì vừa rồi hắn phát ra tiếng hét hãi hùng kia là bởi vì hắn nhìn thấy được hai tấm hình đang cầm trong tay. Hai tấm hình đó được để trong đống thư, vừa rồi hắn vung tay làm chúng rơi xuống đất nên mới phát hiện ra chúng.

Hai tấm ảnh đó rất quen? Đó chính là ảnh mà Raul ở Đông Đức gửi kèm theo thư cho ta.

Ta vừa nhìn thấy được tình cảnh đó, cả người liền ngẩn ngơ, tiếp đó trong lòng tự bảo: “Không có khả năng trùng hợp thế chứ? Chẳng lẽ thứ đồ mà Cổ Ngọc Trân muốn tìm chính là hai miếng ngọc đó?”

Đến lúc này ta mới chú ý kỹ tới hai tấm hình đó. Hai món đồ vật trong hình xem ra hình như có chút quái lạ, hình dáng trông như là ngọc phù, nhìn chẳng ra quy tắc nào cả. Vì hình chụp hơi mờ nên không thể nhìn ra kích thước của chúng, tuy nhiên cố gắng nhìn kỹ thì cũng phát hiện ra đươc trên mặt hai miếng ngọc có khắc chữ nhưng do đứng hơi xa nên ta không thấy rõ cho lắm.

Bạch Tố liền bước về phía trước vài bước rồi nói: "Cổ tiên sinh, ông không sao chứ?”

https://thuviensach.vn

Người này thật không biết là thuộc loại gì, Bạch Tố có ý tốt hỏi thăm hắn nhưng hắn đột nhiên đứng phắt lên, động tác nhanh tới cực điểm, cơ hồ xô ngã Bạch Tố nhưng hắn cũng không thèm để ý tới Bạch Tố, như là phát điên lên vậy, đưa tay chỉ vào ta, lắp bắp nói: "Vệ Tư Lý, anh….anh ….anh …."

Mặt hắn đã biến thành màu đỏ, nếu như huyết áp của hắn mà tăng cao nữa thì chỉ sợ mạch máu sẽ vỡ tung.

Ta đang vốn muốn mắng hắn về sự vô lễ đối với Bạch Tố nhưng vừa nhìn thấy hắn trong tình hình như vậy thì liền biết phải để cho hắn bình tĩnh lại cái đã. Ta một mặt ra hiệu cho Bạch Tố, một mặt nói với hắn: "Đừng nói cho tôi biết thứ đồ vật bằng ngọc mà ông muốn tìm là hai miếng ngọc này nhé, tôi sẽ không tin đâu”

Giọng của Cổ Ngọc Trân đã trở nên khàn khàn: "Đúng thật là hai miếng ngọc này, ngay cả tôi cũng còn không tin nữa huống chi là anh, tuy nhiên thật sự là tôi đang muốn tìm hai miếng ngọc này"

Hắn nói gần hết câu, giọng chẳng những khàn mà còn nghẹo ngào nữa, qua đó cũng đóan biết đươc tâm tình của hắn là đang bị kích động tới cực điểm.

Bạch Tố đi tới bên cạnh ta, ta liền mang những việc xảy ra kể vắn tắt cho nàng, sau đó lấy luôn bức thư của Raul gửi rồi để cùng với hai tấm hình đẩy tới trước mặt của Cổ Ngọc Trân: "Đây là tòan bộ về chúng nó"

Cổ Ngọc Trân chỉ đưa tay cầm lấy hình lên xem, một hồi lâu hắn mới lên tiếng: "Được, anh cứ ra giá đi”

Ta vẫn đang không thể tin tưởng: "Đó thật là đồ mà ông muốn tìm sao? Sao lại trùng hợp quá vậy?”

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân nói thì thào: "Có gì đâu mà phải ngạc nhiên, tiên duyên là thế”

Ta và Bạch Tố đều cho rằng hắn đang nói hươu nói vượn. Bạch Tố là cô gái có tâm địa rất tốt, trước tiên nàng ra hiệu cho Cổ Ngọc Trân hãy cố bình tĩnh lại, sau đó mới nói: "Cổ tiên sinh, ông hãy xem kỹ lần nữa xem có phải đích thật là đồ vật ông muốn tìm không?”

Cổ Ngọc Trân hít sâu một hơi và nuốt nước bọt một cái, rồi dường như chẳng hề để ý tới ai, đưa tay cầm lấy ly trà của ta lên hớp hai hớp, tiếp đó lại đảo mắt nhìn vào hai tấm hình. Thoạt nhìn thì sự kích động của hắn đã hết, lúc này hắn mới gật đầu nói: "Tôi có thể dám chắc, vật đang ở đâu?"

Ta không khỏi cười khổ, đồ vật đang nằm trong tay một người nông dân ở tại một địa phương nhỏ của Đông Đức. Thấy hắn nóng lòng muốn có chúng cho nên ta nói: "Ông đừng nóng lòng, để tôi từ từ nói cho ông nghe"

Cổ Ngọc Trân đột nhiên vỗ cái bàn một cái, rồi dường như cố gắng hết sức hét lên nói với ta: "Anh không cần phải giả vờ, anh nhất định là biết tôi đang tìm hai miếng ngọc này nên đã đi trước một bước tìm được chúng. Được, được lắm, anh ra giá đi, cùng lắm thì tôi táng gia bại sản thôi"

Vốn, Cổ Ngọc Trân nói với ta những lời này thì nhất định ta sẽ cực kỳ tức giận và đuổi hắn đi, nhưng khi ta nghe được hắn nói cho dù táng gia bại sản cũng phải mua cho bằng được thì ta cũng hơi ngạc nhiên.

Ta cũng quên luôn tức giận, cầm lấy hai tấm hình lên nhìn cho kỹ. Đồ vật trong hình thật sự là nhìn chẳng hề đáng giá chút nào, trong thư Raul nói nó có thể là ngọc, mà cho dù là loại ngọc tốt nhất thì giá trị cũng sẽ không cao lắm.

Tuy nhiên điều gì lại khiến cho Cổ Ngọc Trân nói ra những lời như vậy?

https://thuviensach.vn

Trong lúc ta đang suy tư thì Cổ Ngọc Trân thúc giục: "Thế nào, anh chỉ cần nói ra một giá thôi, cỡ nào tôi cũng đồng ý”

Ta hít sâu một hơi: "Lão Cổ, tôi cũng không muốn lừa ông, tôi chẳng hề biết món đồ mà ông muốn tìm là thứ này, hai tấm hình này là của một người Đức gửi cho tôi và yêu cầu tôi nói cho hắn ta biết đây là vật gì”

Mặt của Cổ Ngọc Trân hiện ra vẻ không tin, ta liền chỉ vào lá thư trên bàn nói: "Thư đó, ông tự xem đi."

Bức thư viết bằng tiếng Đức nên Cổ Ngọc Trân xem không hiểu, hắn trừng mắt nhìn ta.

Ta nói: "Ông có thể mời Bạch Tố phiên dịch, tôi sẽ lừa ông nhưng cô ấy sẽ không”

Cổ Ngọc Trân quả nhiên đem thư giao cho Bạch Tố. Nội dung trong thư bởi vì ta thấy chẳng có gì quan trọng nên ta cũng chưa hề kể cho Bạch Tố nghe. Bạch Tố cũng là lần đầu tiên thấy nó.

Bạch Tố vừa xem vừa phiên dịch cho Cổ Ngọc Trân. Lúc Cổ Ngọc Trân nghe xong thì hỏi: "Địa chỉ ở đâu? Địa chỉ của Raul đó?”

Bạch Tố cầm bao thư lên chỉ địa chỉ cho hắn xem. Tiếp đó hành động của Cổ Ngọc Trân thật là ngòai sự dự đóan của ta. Hắn nhìn thấy lập tức vung tay ra chụp lấy bao thư trong tay Bạch Tố và bóp chặt nó nơi tay, đồng thời cũng lùi mấy bước đi tới cửa.

Vẻ mặt của hắn cực kỳ khẩn trương, xem ra nếu ta mà phóng đến cướp lại bao thư thì hắn thật sự sẽ liều mạng với ta.

Lúc hắn bước tới cửa thì lại lên tiếng: "Vệ Tư Lý, tôi sẽ không quên anh, tôi nhất định sẽ đền đáp anh thật tốt”

https://thuviensach.vn

Vừa nói những lời đó xong thì hắn liền xoay người chạy đi, cơ hồ là từ thang lầu nhảy luôn xuống dưới. Vốn ta muốn ngăn hắn lại là một chuyện dễ dàng nhưng khi muốn động thân thì Bạch Tố liền ra hiệu cho ta nói: "Cứ để hắn đi đi"

Ta nhíu mày hỏi: "Em sao lại đồng tình với hạng ngươi đó?”

Bạch Tố lạnh nhạt cười: "Chuyện vốn cùng chúng ta chẳng hề có quan hệ nhưng đối với hắn mà nói thì có thể cực kỳ trọng yếu, thôi hãy mặc hắn đi."

Ta lớn tiếng đáp trả: "Tên khốn đó, hừ, ngay cả món đồ vật dấu trong tấm bình phong là vật gì hắn cũng chẳng hề nói cho anh biết."

Tâm địa của Bạch Tố rất tốt, luôn nghĩ thay cho người khác: "Có lẽ hắn có nỗi khổ riêng của hắn"

Lúc này Cổ Ngọc Trân đã mất dạng, muốn đuổi cũng không kịp nữa rồi. Ta rất tức giận, trở lại ngồi vào ghế, tiếp đó nói với Bạch Tố: "Có lẽ là trong tấm bình phong có chứa phương thuốc trị hói đầu. Em có thấy không, vốn cái đầu hắn hói đến bóng lưỡng nhưng sau một năm không gặp thì lại có tóc mọc rậm rạp"

Bạch Tố cười nói: "Vậy thì tính là hắn may mắn đi, hắn cũng đả bỏ một số tiền lớn mua nó mà, hình như là 200,000 USD thì phải"

Ta phẫn nhiên đạo: "200,000 USD? Nếu biết trước là phương thuốc trị hói đầu thì đâu có cái giá đó"

Bạch Tố cười nói: "Vậy thì anh nghĩ giá bao nhiêu?”

Ta không nhịn được nở nụ cười, nói thì nói vậy thôi chứ trên thực tế làm gì có cái giá như vậy.

https://thuviensach.vn

Sau khi Cổ Ngọc Trân cầm lấy địa chỉ chạy đi. Ngày thứ hai ta gọi điện thoại đến Ngọc Trân Trai tìm hắn thì được thông báo: Cổ tiên sinh có công việc đã rời đi đêm qua rồi.

Ta cúp điện thoại, trong lòng nghĩ thầm chẳng lẽ Cổ Ngọc Trân đã bay đến Đông Đức rồi?

Trong vài ngày kế tiếp, ta đem hai tấm hình kia cho các chuyên gia am hiểu về những đồ vật bằng ngọc thụôc thời cổ đại của Trung Quốc xem qua nhưng tất cả ý kiến của bọn họ đều như nhau, đại khái là như vầy:

“Thoạt nhìn thì giống như là một loại ngọc phù. Những đồ vật cổ bằng ngọc của Trung Quốc hình dáng chế tạo hết sức phức tạp, như loại hình dáng không có quy tắc này thì hơn phân nửa là ngọc phù, dùng để làm tín phù điều binh khiển tướng, cả thời tiền hán cùng hậu hán đều có sử dụng.”

Chỉ có một chuyên gia nhìn hơn nửa ngày mới phát biểu một ý kiến độc đáo: "Tôi thấy hai miếng ngọc này mặc dù có hình dáng hơi kỳ lạ một chút nhưng có thể là một loại đồ vật để tế trời. Ngươi lập đàn tế trời khi cầm nó trong tay nghe nói có thể cùng thượng thiên liên lạc, đem yêu cầu của bản thân nói cho thượng thiên, ví dụ như dùng để cầu mưa chẳng hạn”

Qua một thời gian cũng chẳng cho chuyên gia nào có có thể nói ra được hai món đồ trong bức hình là thứ gì.

Ta tự nhiên sẽ không đi nghiên cứu nó là thứ gì, chỉ là bản thân lấy làm tò mò vì sao Cổ Ngọc Trân có tri thức phong phúc đối với cổ vật như vậy mà lại vội vội vàng vàng muốn có được nó. Nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra đáp án cho nên tự nhiên cũng quên đi.

Sau đó, bởi vì ta bận rộn công việc nên chuyện của Raul và Cổ Ngọc Trân cũng không nhớ đến nữa. Khoảng chừng hai tháng sau, trong một đêm nọ, đang lúc dùng cơm tối thì Bạch Tố cầm một tờ báo đi tới bên cạnh ta nói: "Anh xem đi, có một đoạn tin tức có thể làm anh có hứng thú đấy”

https://thuviensach.vn

Ta khi đó đang xem thư cho nên cũng không có lấy tờ báo kia lên xem, chỉ liếc nhìn một chút thì thấy tiêu đề là: "Một số lượng lớn cổ vật quý hiếm của Trung Quốc lần đầu tiên được triển lãm tại Đông Berlin (1)". Nội dung: "Chi nhánh của Ngọc Trân Trai tại Luân Đôn, Anh, chuyên kinh doanh về cổ vật quý hiếm của Trung Quốc, chủ nhân Cổ Ngọc Trân tiên sinh, đối với việc xem xét và giám định cổ vật Trung Quốc có tri thức cực kỳ cao siêu. Lần triển lãm này có đến hơn hai trăm món cổ vật, là do ông đích thân chủ trì. Nếu có cổ vật Trung Quốc cần giám định giá trị thì có thể đến gặp mặt, Cổ tiên sinh sẽ giám định miễn phí"

Sau khi xem xong đoạn tin tức này, ta nói: "Hình như là hắn chưa có được món đồ hắn muốn thì phải"

Bạch Tố nói: "Đúng vậy, nếu đã đến tay thì không cần làm như vậy. Hắn hiển nhiên muốn dùng cuộc triển lãm này để dẫn dụ Raul đến. Thật kỳ lạ, không phải là hắn đã có địa chỉ của Raul rồi sao, sao hắn không lập tức đi tìm nhỉ?"

Lúc này có nằm mơ thì ta cũng chẳng nghĩ ra nguyên nhân tại sao Cổ Ngọc Trân không tìm được Raul, chỉ thuận miệng nói: "Đúng vậy, chiếu theo lẽ thường mà nói thì khi hắn đến Đông Đức liền có thể y theo địa chỉ mà tìm được Raul. Theo anh thấy thì hắn chỉ cần đưa ra 1000 USD thì người Đức đó sẽ nhảy cẫng lên vì vui mừng cho xem"

Bạch Tố nói: "Hiển nhiên việc mua bán của hắn tiến hành không thuận lợi, bằng không thì hắn cần gì phải lao sư động chúng như thế."

Đối với chuyện này trong lòng ta vẫn luôn hoài nghi: "Thật sự là không hiểu, các chuyên gia đã nói qua rằng cổ ngọc, cho dù là ngọc gì đi nữa thì cũng không thể nào quý giá thế được"

Bạch Tố hít sâu một hơi: "Cổ Ngọc Trân người này có chút giống như là "người tầm bảo" trong truyền thuyết vậy, hắn có thể nhìn ra một bảo vật

https://thuviensach.vn

từ một món đồ rất bình thường, em thấy hai miếng ngọc cổ đó nhất định là có lai lịch và ý nghĩa rất đặc biệt."

Ta dùng ngón tay chỉ vào hình hắn trong tờ báo: "Điều đó sợ rằng chỉ có Cổ Ngọc Trân mới biết được thôi”

Cuộc nói chuyện đêm nay chỉ vì đọan tin tức đó là kết thúc. Tuy nhiên ta rất rõ tính tình của Bạch Tố, nếu nàng đối với một chuyện gì có hứng thú thì nhất định sẽ tìm hiểu đến tận cùng. Bạch Tố hiển nhiên là đang để tâm tới lai lịch của hai miếng ngọc đó, tuy nhiên tra cứu nhiều ngày cũng chẳng có kết quả gì.

Khoảng nửa tháng sau từ cái ngày nói về đọan tin tức trên báo, cũng trong một buổi tối chuông điện thoại reo lên. Ta nhấc máy nghe thì đươc báo là có điện thọai đường dài gọi đến từ Đông Berlin. Ta rất ngạc nhiên vì tại Tây Đức ta có không ít bạn nhưng là chẳng có người nào ở Đông Berlin cả.

Sau khi nghe thông báo xong thì ta nghe đươc một giọng nói quen thuộc: "Vệ Tư Lý phải không? Tôi là Cổ Ngọc Trân đây."

Note:

(1) Đông Berlin: Đông Berlin là tên của phần phía đông thành phố Berlin từ năm 1949 đến 1990. Đông Berlin là thủ đô của Cộng hòa Dân chủ Đức (CHDC Đức - một cựu quốc gia đã sáp nhập vào Tây Đức). Berlin bị chia cắt chính thức bằng bức tường Berlin từ ngày 13 tháng 8 năm 1961 đến ngày 9 tháng 11 năm 1989. (xem thêm tại đây)

Cổ Ngọc Trân?

Điều này làm cho ta cảm thấy ngoài ý muốn, ta nói: "Ông khỏe không? Việc mở triển lãm thế nào rồi? Chính phủ Đông đức có gây phiền hà gì không?”

https://thuviensach.vn

Đông Đức là quốc gia “sắt”, đối với một người thương nhân buôn bán cổ vật thì sẽ chẳng có bất cứ một đãi ngộ nào cho nên ta mới hỏi hắn như vậy.

Giọng của Cổ Ngọc Trân nghe rất khổ não: "Không phải, bọn họ đối với tôi rất tốt. Vệ Tư Lý, anh có thể đến Đông Berlin một chuyến không? Tôi có một việc hết sức trọng yếu muốn mời anh hỗ trợ"

Trong khoảng thời gian ngắn, ta quả thực không dám tin vào lỗ tai của chính mình. Với cái loại giao tình giữa ta và hắn mà nói thì việc hắn dám mở miệng đề nghị ta vượt ngàn dặm đến Đông Berlin để giúp hắn, thật quả là chuyện đùa.

Ta thật không biết tên Cổ Ngọc Trân đang suy nghĩ thứ quỷ quái gì, ta cũng không thèm tức giận, chỉ lạnh lùng trả lời: "Xin lỗi, tuyệt đối không thể."

Cổ Ngọc Trân kêu lên: "Anh muốn bao nhiêu tiền cứ tùy tiện nói ra đi, bao nhiêu tôi cũng có thể đáp ứng cả"

Tên khốn này chỉ có mỗi một chiêu mà thôi, thật khiến cho ta nhịn hết nổi, tức giận lên ta chửi to: "Tiền, tiền, tiền con mẹ ngươi. Bao nhiêu tiền cũng không đi."

Cổ Ngọc Trân liền hạ giọng, nghe tới hết sức kinh người, hắn nói: "Có lẽ tôi đã nói sai làm anh phật lòng, Vệ tiên sinh – tôi có thể cam đoan, nếu anh có thể tới Đông Berlin một chuyến thì anh nhất định có thể gặp được một kỳ sự mà trong cả đời anh chưa từng gặp qua bao giờ”

Ta lạnh lùng cười, nói: "Đừng đem mấy chuyện kỳ sự dẫn dụ tôi, cả đời tôi đã gặp không biết bao nhiêu rồi”

Khi ta nói xong câu này và chuẩn bị cúp điện thoại thì lại nghe tiếng của hắn: "Nếu anh đến thì tôi sẽ đem chuyện món đồ vật dấu trong bình

https://thuviensach.vn

phong nói cho anh nghe”

Câu trả lời của ta là “cạch” một tiếng, cúp máy. Hắn muốn ta trước hết bay đến Đông Berlin, sau đó sẽ đem chuyện món đồ giấu trong bình phong nói cho ta biết, suy nghĩ của hắn thật sự sai lầm.

Cho dù ta có muốn biết cái bí mật đó thì cũng sẽ không bị hắn uy hiếp. Nếu như hắn có lòng thì trong điện thoại đã đem cái chuyện đó nói cho ta nghe trước rồi, sau đó mới đề nghị thì ta còn có thể suy nghĩ lại.

Sau cuộc điện thoại đường dài đó thì không hề nghe đựơc tin tức về Cổ Ngọc Trân nữa.

Ngày thứ mười trôi qua.

Trong đêm đó ta và Bạch Tố chia nhau đi tham dự buổi tiệc. Ta tham dự buổi tiệc của một nhóm chuyên gia về thiên văn học. Người mời ta đến là người bạn đã nhờ ta bán dùm cái bình phong.

Buổi tiệc rất vui vẻ, lại nghe được đám chuyên gia thiên văn học diễn thuyết sự bí ẩn của thiên thể và vũ trụ, quả thật là quên mất luôn thời gian. Và khi ta rời buổi tiệc thì đã là quá nửa đêm.

Ta đậu xe lại một ngã tư đường rồi bước ra khỏi xe ngắm sao. Trong đầu một mặt hồi tưởng lại cụôc nói chuyện của đám chuyên gia vừa rồi, một mặt ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, trong lòng có cảm giác lâng lâng sao đó.

Tiếp đó ta quay trở lại xe, vừa mới đưa tay định mở cửa xe thì nghe được một giọng nói phát ra từ phía bên trong xe: "Vệ tiên sinh, đứng yên đó, đừng lộn xộn, có bốn người xạ thủ đang ngắm vào anh đó”

Ta ngẩn người, đảo mắt quan sát thì thấy có một cái máy thu âm nhỏ gắn trong xe, giọng nói là từ máy phát ra.

https://thuviensach.vn

Ta ngây người khoảng nửa giây, sau đó bất kể lời cảnh cáo liền đưa tay tới tháo cái máy thu âm xuống, đầu cũng không quay đầu lại, chui luôn vào xe. Ta cứ vậy nổ máy xe và chạy đi, xem như là không hề xảy ra việc gì.

Xe mới chạy chưa được ba thước thì thân xe đột nhiên run run, ta nghe được một vài tiếng nổ nhỏ phía dưới gầm xe, và chiếc xe không thể nào tiến tới được nữa.

Khỏi nhìn cũng biết có người đã dùng súng bắn thủng bốn bánh xe của ta.

Ta rất bình tĩnh ngồi trong xe chờ đợi cuộc hành động kế tiếp của đối phương. Ta tin tưởng nếu đối phương đang ở trong bóng tối giám thị ta thì nhất định có mang theo kính hồng ngoại. Ta tuyệt không thể làm cho đối phương nhìn thấy thần sắc kinh hoàng của ta được.

Cho nên, chẳng những ta bình tĩnh mà còn lấy thuốc ra đưa lên miệng, bật lửa mồi và hít một hơi.

Ngay khi ta phun ra làn khói thứ hai thì đối phương đã xuất hiện. Tổng cộng có bốn người, hành động hết sức nhanh nhẹn, từ trong mấy ngã tư tối tăm, trông giống như những con chuột chạy vọt ra.

Trong lòng ta đã có kế hoạch đối phó bốn người. Trong đó có một tên ở bên trái đang đến gần xe của ta nhất. Chỉ cần hắn vừa tiếp cận thì ta sẽ dùng sức đẩy cửa xe và có thể đánh gục hắn, sau đó ta có thể chạy đi, tránh khỏi bị ba người giáp công.

Do đó ta liền tập trung chú ý đến cái tên bên trái đang tiến đến gần xe ta, đột nhiên một tiếng "keng" vang lên, tấm kính phía trước đầu xe vỡ vụn, một quả lựu đạn bay đến.

https://thuviensach.vn

Ta không thể làm gì khác hơn là phải mở cửa xe thoát ra ngoài. Người nọ đột nhiên dừng bước, ta vội xuất ra một cước quét ngang, đá trúng vào chân của hắn.

Xương chân của hắn bị gãy, tiếng gãy trong đêm đen yên tĩnh nghe hết sức thanh thúy, tuy nhiên hắn lập tức lùi lại. Điều làm ta kinh ngạc chính là sự đau đớn khi xương đã bị gãy không phải là việc người bình thường có khả năng chịu được, nhưng hắn ngay cả rên một tiếng cũng không.

Ta vội vàng muốn phóng vào một góc tối để trốn nhưng ba tên còn lại đã chạy vội tới, ta nhìn thấy trong tay ba tên đều có súng.

Lúc này ta đã phạm vào một sai lầm. Ta đoán trước bọn chúng sẽ không giết ta cho nên ta mới dám phóng lên cao. Cú nhảy khiến ta lơ lửng trên không trung cách mặt đất khỏang 5m.

Ngay trong lúc ta nhảy lên thì ba tên đang chạy tới không chút do dự giương súng lên bóp cò.

Ta nghe được tiếng súng nổ vang lên, tuy nhiên thân thể lại đang ở giữa không trung, còn ba tên địch thì sau khi bắn xong liền chạy vội tới, trong tình huống này bất luận kẻ nào cũng không có biện pháp để thoát.

Ta thấy được vài tia ánh sáng chớp động, còn chưa rơi xuống đất thì cảm thấy được trên thân thể có bảy tám chỗ phát ra đau đớn vô cùng. Ta mở miệng muốn kêu to nhưng lại không nghe được giọng của chính mình. Tiếp theo thì ngay cả cảm giác chạm đất như thế nào cũng không biết nữa.

Một người nhảy lên cao khỏang 5m, sau đó rơi xuống thì thời gian sẽ không vượt quá vài giây, và cũng trong thời gian ngắn ngủi đó ta đã mất đi tri giác.

Một tiếng sau Bạch Tố đã tới hiện trường nơi ta mất tích. Vì cảnh sát đi tuần tra đêm sau khi phát hiện ra chiếc xe của ta và nhìn thấy ba bánh xe

https://thuviensach.vn

bị bắn thủng, một bánh xe bị văng ra thì cảm thấy sự việc nghiêm trọng nên đã báo cho người nhà của ta và cấp trên của họ.

Cho nên, Bạch Tố và thanh tra cao cấp Hoàng Đường đã đồng thời đến đây. Cảnh sát gọi đèn chiếu vào xe của ta, còn chuyên gia tháo bom thì đang cẩn thận xem xét.

Bạch Tố không nói một lời, chỉ đi tới bên cạnh chiếc xe. Hoàng Đường lập tức chạy theo nói với nàng: "Xe của Vệ tiên sinh bị một hỏa tiễn nhỏ tập kích. Loại hỏa tiễn này được phóng ra thông qua một loại máy giảm thanh đặt ở trên cao”

Mặt của Bạch Tố có chút tái nhợt, tầm mắt chuyển qua nhìn vào vào tấm kính bể nát ở đầu xe. Hoàng Đường cười khổ nói: "Có một quả bom chứa đầy ma túy bắn vào trong xe của anh ta, vì thế mới làm cho trong xe nồng nặc mùi ma túy như thế"

Hắn vừa nói vừa đưa tay chỉ trên mặt đất: "Cảnh sát chúng tôi cũng đã phát hiện ra ba quả cầu châm có cấu tạo hết sức đặc biệt. Bên trong mấy quả cầu này có chứa một loại chất lỏng, mặc dù báo cáo hóa nghiệm còn chưa có nhưng có thể đóan được đó là một loại ma túy cực mạnh"

Bạch Tố thầm nói: "Địch nhân thật sự xem trọng anh ấy quá rồi”

Hoàng Đường "ừm" một tiếng rồi nói: "Muốn bắt cóc Vệ Tư Lý cũng không phải là một chuyện đơn giản. Đối phương ít nhất đã dùng ba chiếc xe, còn số lượng người thì vượt qua con số 6"

Bạch Tố nhíu mày: "Bắt cóc?"

Hoàng Đường bình tĩnh trả lời: "Đúng vậy, chắc chắn là bắt cóc, nếu là ám sát thì quả hỏa tiễn kia sẽ không nhắm vào bánh xe mà bắn, ngay gần khu vực bánh xe văng ra chúng tôi còn phát hiện ra một cái máy thu âm nhỏ -"

https://thuviensach.vn

Hoàng Đường tiếp nhận một cái máy thu âm nhỏ từ một ngươi nhân viên mang đến, sau đó mở máy để cho Bạch Tố nghe, nàng nghe xong liền đồng ý với cái nhìn của Hoàng Đường: "Không sai, đúng là bắt cóc."

Hoàng Đường vội hỏi: "Gần đây trong cuộc sống của anh ta cô thấy có gì bất thường không? Cô có biết người muốn bắt cóc anh ta có mục đích gì không?”

Bạch Tố hít sâu một hơi, sau đó trả lời. Câu trả lời của nàng nếu cho ngươi khác nghe có thể tưởng lầm là nàng đang nói bậy bạ gì đó do lo lắng. Bạch Tố nói: "Bất thường? Cuộc sống thừơng ngày của anh ấy chẳng có gì bất thường cả. Theo tôi thấy thì người muốn bắt cóc anh ấy không chỉ có người địa cầu chúng ta thôi đâu, còn có người ngoài hành tinh nữa đó”

Hoàng Đường nhíu mày. Tên này cùng ta và Bạch Tố đã từng hợp tác nhiều lần, cho nên mặc dù lời nói nghe có hơi chói tai nhưng hắn cũng lập tức nhận ra lời của Bạch Tố là sự thật. Hắn không thể làm gì khác hơn là nói: "Tuy nhiên, thoạt nhìn qua những món đồ mà bọn bắt cóc đã sử dụng thì tòan là vũ khí của địa cầu, chắc có lẽ không phải là người ngòai hành tinh”

Bạch Tố nói: "Cũng không phải là người địa cầu bình thường, đúng không?"

Hoàng Đường cười khổ một chút: "Đúng vậy, hơn nữa tôi có thể dám chắc, đối phương làm việc rất có tổ chức và đã trải qua huấn luyện."

Bạch Tố nói: "Muốn biết thì về nhà đợi điện thoại của đối phương liên lạc thôi”

Hoàng Đường chỉ cười khổ, không biết nói cái gì cho tốt nữa. Sau đó Bạch Tố đi xem xét cẩn thận chiếc xe của ta một lần nữa, nàng hy vọng có thể phát hiện ra manh mối gì đó mà ta lưu lại trong lúc khẩn cấp.

https://thuviensach.vn

Ta lúc ấy quả là mắc một sai lầm lớn, tuy nhiên ta cũng có đủ thời gian để lưu lại một chút manh mối, ví dụ như trong hòan cảnh ta hút thuốc, nếu không hút thì lưu lại manh mối cũng đủ thời gian rồi (hút thuốc thật là có hại quá!), bởi vì ta chủ quan không nghĩ đến rằng đối phương bố trí ghê ghớm như thế, và kết quả là ta ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, còn trở nên bất tỉnh nhân sự.

Bạch Tố dò xét một hồi cũng không tìm được cái gì. Còn Hoàng Đường thì đang không ngừng hỏi nàng một số vấn đề, tuy nhiên Bạch Tố quả thật không biết tại sao ta lại bị người bắt cóc, đương nhiên là không có biện pháp trả lời hắn.

Thật tế mà nói thì chẳng những Bạch Tố không biết tại sao ta bị người bắt cóc mà ngay cả chính bản thân ta cũng không biết là vì chuyện gì.

Khi ta có tri giác trở lại thì ta chỉ biết cơ thể của ta bởi vì bị trúng nhiều ma túy nên mới mất đi tri giác. Chuyện thứ nhất sau khi tỉnh lại là ta phải kiểm tra xem năng lực họat động của cơ thể như thế nào, do đó ta liền động thử ngón tay thì thấy ngón tay còn có thể hoạt động đựơc.

Tiếp theo, ta muốn biết rõ bản thân mình đang ở đâu?

Ta chậm rãi mở mắt ra, thấy rõ tình hình trước mắt. Cái đầu tiên ta nhìn thấy chính là một bức tường màu xám bạc. Ta đang ở trong một cái phòng nhỏ và căn phòng này tường của nó có màu xám bạc. Ngòai ra còn có một ngọn đèn phát ánh sáng rất dịu, đồng thời ta cũng cảm giác đựơc có một chấn động rất nhỏ. Điều làm ta giật mình chính là ta nhìn thấy được một số đồ đạc rất lạ mắt mà ta chẳng biết là thứ gì ngoài những thứ bàn ghế bình thường có thể phân biệt được.

Tuy nhiên điều làm ta giật mình hơn cả là trong căn phòng có một cái cửa sổ hình tròn, nó trông giống như là cửa sổ trên các chiếc thuyền lớn vậy.

https://thuviensach.vn

Từ cửa sổ nhìn ra thì thấy toàn là một mảnh màu lam tối, điều này vẫn còn chưa kỳ lạ. Kỳ lạ nhất là trong mảnh màu lam tối đó ta nhìn thấy được có hai vật thể hình tròn, một lớn một nhỏ đang ở phiêu phù trong thế giới màu lam kia.

Cho dù là học sinh tiểu học khi nhìn thấy đươc cái vật thể hình cầu lớn kia thì cũng liền nhận ra được nó là địa cầu. Về phần cái nhỏ kia thì đúng là mặt trăng.

Điều này làm cho ta vô cùng kinh hãi và tự hỏi: ta đang ở chỗ nào đây? Làm sao mà ở chỗ này lại có thể nhìn thấy địa cầu và mặt trăng?

Khoảng cách giữa địa cầu và mặt trăng là 3,800,000 km, đây là một kiến thức rất thường thức, cả hai tinh cầu cách xa nhau 3,800,000 km mà ta đều có thể thấy rõ, vậy thì ta….

Nơi ta đang đứng cùng với hai tinh cầu hợp thành một hình tam giác. Ta ở một góc, cả hai ở hai góc khác. Nếu mà nhẩm tính thì khoảng cách giữa ta cùng địa cầu hoặc mặt trăng đều vượt hơn 3,800,000 km.

Vậy thì ta đang ở chỗ nào đây?

Ta đang ở trong một chiếc thuyền không gian, không còn đáp án nào khác ngoài đáp án này.

Ta hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, sau đó ngồi dậy thì thấy được ta đang nằm trên một cái giường. Giường rất nhỏ, vừa mới để chân xuống đất thì tại cái ghế trước mặt bỗng dưng hiện ra một chùm ánh sáng.

Trong lòng ta cảm thấy rất hỗn loạn. Đây cũng không phải là lần đầu tiên ta cùng với người ngòai hành tinh tiếp xúc, sự sợ hãi và kinh hoàng bây giờ hòan toàn không có đất dụng võ cho nên ta cố gắng giữ lấy bình tĩnh nhìn chằm chằm vào chùm ánh sáng đó.

https://thuviensach.vn

Đầu tiên chùm ánh sáng đó xạ ra nhiều tia sáng, tiếp theo thì xuất hiện một đốm sáng tròn nhỏ khác ở trung tâm khoảng bằng ngón tay cái. Sau đó điểm sáng ở trung tâm bắt đầu biến hình, biến thành một lọat các tia sáng nhỏ hỗn loạn, rồi khỏang mấy giây sau nó biến lại thành một đốm sáng tròn nhỏ như ban đầu.

Tiếp đó nó biến đổi thêm một vài lần nữa, ta không hiểu chúng đang muốn làm gì, chỉ là phỏng đoán trong lòng: có phải là tên người hành tinh đang lựa chọn một loại ngôn ngữ thích hợp nào đó để giao tiếp cùng ta chăng? Nếu là như thế thì ta đây còn chần chờ gì nữa, ta vội dùng tiếng Anh nói: "Ta bây giờ sử dụng loại ngôn ngữ này thì các người nhất định có thể sử dụng"

Khi ta nói ra những lời đó thì khỏang vài giây sau ta nghe được âm thanh vang lên. Âm thanh đồng thời truyền ra từ bốn góc phòng, là một giọng tiếng Anh rất chuẩn: "Okay, có thể sử dụng."

Ta thở dài một hơi, có thể dùng ngôn ngữ nói chuyện với nhau, vậy thì tình hình đương nhiên là tốt hơn nhiều, ta hỏi: "Các người muốn làm gì?"

Giọng nói từ góc phòng lại truyền ra: "Vệ tiên sinh, trong tình hình này người đặt câu hỏi là chúng ta, còn anh chỉ được quyền trả lời thôi. Nếu anh hợp tác, chúng tôi sẽ đưa anh trở về, bằng không thì…, anh có thể thấy được anh cách xa quê hương của anh như thế nào không? Dù cho bản lĩnh anh có cao cường bao nhiêu đi nữa thì cũng trở về không được”

Đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một chút thì thấy địa cầu và mặt trăng đang nhanh chóng nhỏ đi, ta liền rùng mình một cái. Nếu bọn chúng muốn ta khuất phục thì ta đương nhiên sẽ không nên ta liền “hừ” một tiếng: "Không sai, ta đã rời quê hương rất xa nhưng ta cũng tin rằng các người rời đi quê hương còn xa hơn ta"

Giọng nói lại vang lên: "Vậy thì thế nào?”

https://thuviensach.vn

Ta nở nụ cười: "Nếu ta làm một chút gì đó trong con thuyền này thì tất cả chúng ta sẽ không ai trở về quê hương được cả"

Giọng nói lạnh như băng truyền tới: "Vệ tiên sinh, anh muốn nói gì?”

Ta cũng biết ta nói như vậy thì chẳng có gì tác dụng tới người ngoài hành tinh nhưng ngoài chuyện đó thì ta có thể làm chuyện gì bây giờ? Trong tình huống như thế làm sao mà ta có thể chịu khuất phục được, đây là tính tình vốn có của ta, cho nên ta trả lời: "Có lẽ…ta phải hành động để chứng minh lời của ta cho các ngươi hiểu"

Vừa nói ta vừa tiến về phía trước, đi tới trước một cái máy với vẻ mặt không có hảo ý.

Giọng nói lại vang lên: "Nếu ngươi phá hủy thiết bị đó thì chính là ngươi tự phá hủy đi điều kiện sinh tồn của bản thân, loại khí cần cho sự sinh tồn là do cái máy đó cung cấp đấy”

Trong lòng ta vốn có ý muốn phá hủy nó nhưng vừa nghe được lời nói như vậy thì ta liền không dám vọng động, và không thể làm gì khác hơn là trả lời: "Sự sinh tồn của ta cũng không chỉ cần thứ khí này thôi đâu, ta còn cần một loại chất lỏng được kết hợp từ hai nguyên tử hyđrô và oxygen"

Ta vừa mới nói xong thì một tiếng “xoạt” do sự di chuyển của vật thể truyền tới, sau đó ta nhìn thấy một bình nước lớn.

Tại sao ta vừa nhìn thấy được cái bình lớn đó thì dám chắc rằng nó có chứa nước uống? Bởi vì trên địa cầu, loại bình lớn này được chuyên dùng để chứa nước uống. Cái bình được đặt trên một thiết bị, loại thiết bị này rất tiện cho người sử dụng, khi muốn uống nước chỉ cần ấn cái nút trên nó thì nước sẽ từ bình chảy ra qua vòi.

Xem ra sự hình dung của ta dường như là hơi phức tạp, kỳ thật loại thiết bị uống nước này cực kỳ bình thường, cơ hồ trong bất kỳ thành phố

https://thuviensach.vn

lớn nhỏ nào cũng có thể nhìn thấy.

Ta lập tức đi qua, ấn vào cái nút, còn để tâm nhìn một chút để xem có cái ly nào uống nước hay không?

Quả nhiên trên thiết bị có một chỗ lõm dùng để đựng ly tách uống nước, tuy nhiên hiện tại lại chẳng có cái ly nào. Vì vậy ta không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm xuống, đầu ngẩng lên đưa miệng vào vòi nước mà uống.

Vì ta uống nước bằng tư thế này cho nên ta mới nhìn thấy một chỗ mà nếu ta đứng thẳng sẽ chẳng bao giờ thấy được. Tại một nơi đặt đồ trang trí bằng kim loại màu xám, ta phát hiện ra một cái hình tam giác, có màu sắc mới hơn những cái khác rất nhiều.

Vừa nhìn thấy được tình hình như vậy, trong lòng ta hơi ngẩn ra, một mặt vừa uống nước, một mặt vừa suy nghĩ: tại sao nơi này lại có một cái hình tam giác nhỏ màu sắc quá mới vậy? Nhất định là dùng nó đặt vào thay thế cho cái gì rồi. Từ hình dạng lớn nhỏ mà xem thì thay thế cho thứ gì nhỉ? Đúng rồi, nhất định là dùng nó để thay thế cho một cái thương hiệu của nhà máy hay đại loại thế, và vì mới thay xong nên mới có màu sắc mới toanh như vậy.

Nghĩ tới đây thì vấn đề hẳn là đã giải quyết rồi mới phải nhưng ngược lại ta càng cảm thấy dòng suy nghĩ trong đầu quá hỗn loạn, có một số chỗ hết sức mâu thuẩn. Trong khoảng thời gian ngắn ta không thể nào nắm bắt được điểm trọng yếu.

https://thuviensach.vn

THẦN TIÊN

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Công Thức Chế Tạo

Ta muốn suy nghĩ thêm để tìm ra là điều gì đã làm cho ta cảm thấy bất hợp lý nhưng là càng muốn nghĩ thì càng nghĩ không ra. Ta đã uống mười bảy mười tám ngụm nước, bản thân vẫn duy trì tư thế ngồi xổm kỳ quái như thế. Sau khi uống xong, ta đứng phắt dậy, đưa tay lên miệng lau nước xung quanh.

Giọng nói kia lại vang lên: "Nếu anh sẵn sàng hợp tác thì tất cả đều không thành vấn đề, nếu như không thì anh sẽ bị chúng tôi phóng ra khỏi đây và sẽ trở thành một cái thây ma vĩnh viễn trôi trong vũ trụ, hy vọng đồng loại của anh một ngày nào đó có thể tìm thấy thi thể của anh”

Giọng nói lạnh như băng khiến kẻ khác nghe được mà rùng mình, ta cũng không đáp lời, chỉ là “hừ” một tiếng, trong lòng cảm thấy kỳ rất kỳ lạ: bọn họ muốn hỏi ta chuyện gì đây? Ta có cái gì có thể cung cấp cho người ngòai hành tinh như họ? Chẳng lẽ là có thi thể của đồng loại họ bị lạc tại địa cầu và muốn nhờ ta đi tìm lại?

Trong đầu ta dòng suy nghĩ hết sức rối loạn, và giọng nói kia lại phát ra: "Hãy đem công thức chế tạo "nguyên tố kháng suy lão" giao cho chúng tôi!"

Thú thật ta không cách nào tưởng tượng ra được chuyện chúng yêu cầu là như thế, đây là chuyện gì đây trời? Chúng đưa ra một yêu cầu mà căn bản không hề tồn tại.

Nếu như lời yêu cầu của chúng là sự thật thì trên địa cầu thật có “nguyên tố kháng suy lão” sao?

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi sinh vật trên địa cầu đều phải già yếu đi, nguyên nhân của sự già yếu là hết sức phức tạp. Các nhà khoa học đã nghiên cứu và chỉ biết là nếu trong cơ thể thiếu đi một yếu tố nào đó hoặc là cơ năng bất thường thì con người sẽ nhanh chóng già yếu đi. Một đứa trẻ mười tuổi cũng có thể trông giống như một ông già tám chín mươi tuổi. Mọi người, ai cũng không thể tránh khỏi sự già yếu, chỉ là nhanh một chút hay chậm một chút mà thôi. Tuy nhiên, "kháng suy lão", đó là một danh từ rất mới, trên thực tế thì có thể hình dung đó là giấc mộng muôn đời của loài người, từ việc Tần Thủy Hoàng đi tìm thuốc trường sinh bất lão bắt đầu, và kéo dài mãi cho đến hiện đại, y học đã dùng cách thay máu thường xuyên đi giảm đi tốc độ của sự già yếu.

Song, bất luận như thế nào thì sự già yếu luôn diễn ra trong mỗi con người, cho tới bây giờ cũng không có cái gì gọi là “kháng suy lão”. Và nếu đã không có "kháng suy lão" thì mọi chuyện tự nhiên sẽ trở thành con số không.

Tuy nhiên cũng không thể không có khả năng là đã có người phát minh ra "nguyên tố kháng suy lão", nhưng cho dù có thì sao lại có quan hệ đến ta? Cả đời ta tiếp xúc qua những chuyện kỳ quái rất nhiều, nhưng là mấy cái từ “"nguyên tố kháng suy lão" này thật sự là lần đầu tiên nghe được, thử hỏi ta lấy đâu ra công thức chế tạo nó chứ?

Sau khi nghe được đề nghị của chúng thì trong vòng vài phút, bởi vì vấn đề quá quái dị cho nên ngoại trừ không ngừng chớp mắt, còn lại ta chẳng có phản ứng gì.

Và tiếp theo, ta đột nhiên cười to lên.

Giọng nói phát ra có chút tức giận: "Anh cười cái gì? Nếu anh không nhớ rõ công thức thì hiện tại anh dấu nó ở đâu?”

https://thuviensach.vn

Ta không để ý tới chúng nói cái gì, chỉ là lo cười to mà thôi. Một lúc lâu sau ta mới nói: "Các ngươi thật sự đã nghĩ sai và bắt lầm người rồi. Ta đây căn bản không biết cái gì gọi là “nguyên tố kháng suy lão”. Ta hiện tại muốn nhìn xem những sinh vật cao cấp ngoài địa cầu như các ngươi làm sao giải quyết sai lầm mắc phải đây”

Giọng nói phát ra càng tức giận: "Nói bậy, chúng ta đã điều tra rõ ràng tất cả, ngươi là Vệ Tư Lý, một người có nhiều kinh lịch rất không tầm thường, trong tay đang nắm giữ công thức chế tạo “nguyên tố kháng suy lão"”

Lúc này ta thật sự là không biết nên cười hay khóc nữa, một mặt phất tay một mặt phân biện: "Các ngươi thật sự là đã sai lầm, cho tới bây giờ ta chưa hề tiếp xúc qua “nguyên tố kháng suy lão” gì cả, là ai nói cho các ngươi biết vậy?"

Giọng nói "hừ" một tiếng: "Một người bảy mươi tuổi, sau khi trải qua sự xử lý của ngươi thì đã biến thành một người bốn mươi tuổi, thậm chí còn trẻ hơn"

Ta cũng nổi nóng, lạnh lùng nói: "Ta căn bản không biết người đó và trên đời cũng sẽ không có người như vậy"

Giọng nói cười vài tiếng rồi nói: "Ngươi hãy xem đi, coi có biết người này hay không?”

Một âm thanh "Xoạt" lại vang lên, một cái kệ bị dời đi, và ngay nơi đó lập tức có ánh sáng lóe lên, tiếp đó hiện ra một bức ảnh có nửa hình người bên trong. Ta nhìn qua thì thấy người trong bức hình hết sức quen mặt, người này thoạt nhìn khoảng chừng bốn mươi tuổi, thật sự là rất quen mặt nhưng trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không nhận ra nổi hắn là ai.

Trong lúc trong lòng ta đang tràn đầy sự nghi hoặc thì hình người trong bức ảnh bắt đầu hoạt động, hắn đưa tay lên đầu sờ sờ. Ta nhìn thấy

https://thuviensach.vn

liền nhớ ra hắn, miệng kêu lên: "Cổ Ngọc Trân!"

Giọng nói lại phát ra: "Sao hả? Anh nói chuyện gì cũng không biết nhưng tại sao lại biết người này?"

Ta vừa tức giận nhưng cũng vừa buồn cười, trong lòng nghĩ thầm: đám người ngoài hành tinh này xem ra so với người địa cầu còn ngoan cố hơn, chẳng hề giảng đạo lý gì cả. Ta trả lời: "Ta đương nhiên biết người này, hắn là một người buôn bán cổ vật, cùng với “nguyên tố kháng suy lão” -", ta vốn muốn nói: "cùng với “nguyên tố kháng suy lão” gì đó của các ngươi chẳng hề có một chút quan hệ gì cả”, nhưng nói được một nửa thì đột nhiên lời bị nghẹn lại, bởi vì hình ảnh của Cổ Ngọc Trân trong bức hình nhìn thế nào cũng là một người trung niên cả, tóc của hắn dường như đã dài hơn lúc ta gặp hắn, động tác cũng rất linh hoạt.

Ta liền nghĩ đến tuổi của Cổ Ngọc Trân và cũng ngẫm lại lời nói của tên ngoài hành tinh: "Một người bảy mươi tuổi, sau khi trải qua sự xử lý của ngươi thì đã biến thành một người bốn mươi tuổi, thậm chí còn trẻ hơn.", chẳng lẽ người chúng nói chính là Cổ Ngọc Trân? Tuy nhiên ta thật sự là không hề nắm giữ bí mật gì về “nguyên tố kháng suy lão” cả và cũng không có "xử lý" qua bất luận kẻ nào.

Giọng nói cười gằn hai tiếng: "Hắn ta đã bảy mươi tuổi, anh đã làm chuyện gì trên cơ thể của hắn vậy? Anh không chịu thừa nhận danh từ “nguyên tố kháng suy lão” cũng không sao, điều quan trọng chúng tôi cần biết chính là anh đã dùng phương pháp nào mà có thể khiến cho người trẻ lại?”

Trong lòng ta thầm than thở, ta tin chắc bọn người ngoại tinh có một thiết bị rất tiên tiến và bọn chúng nhất định đang quan sát mọi hành động của ta trong căn phòng này thông qua nó.

https://thuviensach.vn

Vốn ta chuẩn bị nói thật mọi điều cho nên cũng không cần tạo ra bộ dáng giả vờ hay là gì khác, ta nói: "Các người nghe đây, người đó tại sao lại nhìn trẻ hơn so với tuổi thật -"

Giọng nói vang lên có chút thô bạo ngắt đứt lời ta: "Không phải chỉ là nhìn thôi, chúng tôi đã kiểm tra qua cơ thể hắn, tình trạng sinh lý của hắn không hề hợp với tuổi tác của hắn chút nào cả"

Ta lớn tiếng trả lời: "Đủ rồi, mặc kệ trên người của hắn có phát sinh biến hóa gì thì cũng chẳng hề có liên quan gì đến ta cả. Ta căn bản không có làm cái gì trên cơ thể hắn hết, cái gì cũng không có!"

Giọng nói trở nên hung ác hẳn lên: "Nhìn bộ dáng của ngươi chắc là không chịu hợp tác cùng chúng ta, như vậy thì đối với ngươi thì chúng ta chẳng cần lưu tình nữa"

Ta đang tức giận lại càng tức giận hơn, dùng sức đá vào cửa một cước: "Lời ta nói đều là sự thật, nếu các ngươi không tin thì …. thì …."

Ta nói đến nơi đây, trong đầu lại nghĩ tới lời cảnh cáo của bọn chúng, cả người không tự chủ được, rùng mình một cái.

Xem ra tên người hành tinh đang thẩm vấn ta không hề bỏ qua bất cứ cơ hội nào để đả kích ta, giọng của hắn lập tức lạnh lùng thốt lên: "Thì là cái gì? Bỏ ngươi ra ngoài vũ trụ hả? Chúng ta có thể từ bi cho ngươi một chút khí sinh tồn để cho ngươi có thể sinh tồn lâu một chút, từ từ thưởng thức cảnh sắc hiếm thấy của vũ trụ"

Ta không tự chủ được thở dài một hơi, mấy câu hù dọa của hắn thật sự là có thể làm cho tận đáy lòng của kẻ nghe cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Phiêu phù trong vũ trụ, từ từ biến thành một cái thây ma, đó là một phương pháp tử vong cực kỳ kinh khủng.

https://thuviensach.vn

Lòng bàn tay ta đổ đầy mồ hôi, miệng lặp đi lặp lại: "Ta thật sự không biết làm thế nào để làm cho người già biến thành trẻ cả, và cũng không hề biết công thức chế tạo “nguyên tố kháng suy lão” gì hết."

Mặc cho ta cố gắng phân biện, tên ngoài hành tinh vẫn cứ liên tục ép hỏi ta, nội dung của những câu hỏi hết sức phong phú nhưng bởi vì ta vừa vội vừa giận nên cũng mơ hồ nghe không rõ cho lắm, hơn nữa trong những câu hỏi hắn đưa ra có sử dụng rất nhiều những danh từ chuyên môn trong y học, thật là hiếm thấy.

Ta chỉ nhớ kỹ hắn cứ một mực hỏi: "Anh phát hiện ra được bí mật gì mà có thể có được nguyên tố đó vậy? Có phải là nguyên tố có thể khiến cho tế bào trong cơ thể người sinh sản phân cắt, vượt qua cực hạn của nó không? Hay là sử dụng phương pháp nào khác làm cho tuổi thọ của tế bào không giảm trong thời gian dài lâu, trong đó đặc biệt là tế bào thần kinh, tế bào não và tế bào tim ….."

Ta và hắn giằng co trong hơn khoảng một tiếng, ta phát hiện ra giọng nói của ta đã trở nên khàn khàn. Đến cuối cùng, ta hét lên: "Các ngươi căn bản không am hiểu người địa cầu chúng ta. Nếu ta thật sự nắm giữ cách chế tạo “nguyên tố kháng suy lão” thì ta đã trở thành người có quyền uy nhất trên toàn thế giới rồi, làm sao mà các ngươi có thể dễ dàng bắt ta như thế?"

Ta vừa rồi không biết đã dùng bao nhiêu lời để phân biện nữa nhưng một chút tác dụng cũng không có, tuy nhiên thật nghĩ không ra câu cuối cùng này của ta lại có tác dụng, không hề có tiếng đáp lại.

Ta thở phào một hơi, cổ họng thấy hơi đau liền bước tới bên bình nước để uống. Ngồi xổm ngẩng đầu lên uống nước thì ta lại nhìn thấy cái hình tam giác có màu sắc mới toanh kia, tuy nhiên lần này trong đầu ta chợt nổi lên một ý niệm khiến ta ngơ ngẩn, nước chảy vào họng gần như làm ta sặc chết, ta ho liên hồi.

https://thuviensach.vn

Trong giây phút đó thì ta đã nhận ra cái gì làm cho ta cảm thấy bất hợp lý. Vừa rồi ta đã từng nghĩ đến là cái hình tam giác mới toanh đó gắn lên thay cho một cái gì đó nhưng không hề nghĩ tới việc nó do kim loại chế tạo thành, và cái thiết bị chứa bình nước uống cũng thế, cũng là do kim loại làm nên và nó đã hơi ngả màu.

Kim loại để một thời gian dài thì màu sắc sẽ thay đổi, đó là bởi vì bị oxy hóa. Quá trình bị oxy hóa diễn ra tương đối chậm, tuy nhiên đây là một con thuyền không gian, tên người ngoại tinh đã kêu dưỡng khí là "loại khí sinh tồn", và chúng liên tiếp nói thế, điều đó chứng tỏ chúng không hề cần loại khí sinh tồn này.

Nhưng trong một con thuyền không gian của người ngoài hành tinh không có dưỡng khí thì kim loại làm sao lại có hiện tượng oxy hóa?

Điều này chẳng phải là quá mâu thuẫn sao?

Tên ngươi ngòai hành tinh cứ một mực ép hỏi ta về "công thức chế tạo nguyên tố kháng suy lão", và điều này hẳn là chỉ có ngươi địa cầu mới quan tâm mà thôi, người ngoài hành tinh thì cần gì phải tìm hiểu cái chuyện già yếu của người địa cầu? Bọn họ và chúng ta là vốn là một loại sinh vật hoàn toàn bất đồng mà.

Khi nghĩ tới đây thì ta mới chính thức hiểu ra tất cả, ta nhịn không được liền đưa tay lên vỗ vỗ đầu một chút.

Ta chỉ là đang bị nhốt trong một căn phòng đươc trang trí như một con thuyền không gian mà thôi, tuyệt không phải là đang ở trên một con thuyền không gian thật thụ.

Từ cửa sổ nhìn ra ngoài thì ta trông như là đang ở trong vũ trụ. Có thể nhìn thấy địa cầu và mặt trăng, đó nhất định là do một loại thiết bị chiếu lập thể tạo thành. Về phần đồ vật tự dời đi và mấy cái chùm ánh sáng thì ta nghĩ đó là dùng những dụng cụ làm phim tạo nên.

https://thuviensach.vn

Ta căn bản không phải đang ở trong vũ trụ, chỉ là bị người khác nhốt vào một nơi được bố trí và dàn dựng thành thuyền không gian mà thôi.

Vừa nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng mặc dù còn có nhiều nghi vấn nhưng việc uy hiếp trở thành “thây ma trong vũ trụ” đã được loại bỏ, trong lòng ta cảm thấy vui vẻ không thôi, thật sự là khó có thể hình dung, nhịn không được liền cười to ha ha.

Trong lúc này thì giọng nói của tên ngoài hành tinh lại vang lên: "Anh đã nghĩ thông suốt rồi phải không?"

Ta vừa cười lớn vừa nói: "Đúng vậy, ta đã nghĩ rất thông suốt. hãy mang ta ra ngoài để cho ta dạo chơi vũ trụ đi nào. Ta rất muốn thưởng thức cảnh sắc tuyệt vời của vũ trụ, làm mau lên đi, ta đang đợi đây"

Ta nói xong liền làm ra bộ dáng bất cứ lúc nào cũng có thể đi.

Giọng nói phát ra cả giận: "Ngươi điên rồi."

Ta nhịn không được lại cười to: "Các ngươi mới điên. Tuy nhiên biện pháp này quả thật rất hay, dùng để bức cung rất hữu hiệu, khiến cho ngừoi bị tra hỏi tưởng rằng bản thân đang ở ngòai vũ trụ và không bao giờ trở về địa cầu đươc nữa, làm cho hắn sinh ra sợ hãi cực độ, bất cứ chuyện gì cũng sẽ khai hết, ha ha, ha ha….."

Giọng nói phát ra dường như có chút sợ hãi và ngạc nhiên: "Ngươi đang nói gì thế?”

Ta lớn tiếng nói: "Ta nói cái gì các ngươi là người hiểu rõ nhất mà, nào để ta đoán xem hình dáng của các ngươi nhé? Mắt mọc giữa mũi, đuôi có rất nhiều màu, tám cái đầu và biết phun lửa”

Bởi vì đã biết rõ ràng đối phương là người nào, mặc dù ta còn bị giam nhưng tâm lý trong đã thoải mái rất nhiều, cho nên ta mới vô tư giễu cợt

https://thuviensach.vn

đối phương.

Ngay lúc này thì ta nghe được từ trong bốn góc phòng truyền ra những câu tranh cãi, dồn dập và loạn cả lên, nhưng cũng nghe không rõ là đang tranh cãi nội dung gì, tuy nhiên có một câu ta nghe hết sức rõ đó là: "Hắn đã biết rồi -", tiếp theo chẳng hế có âm thanh nào nữa, và câu nói ta nghe rõ kia là dùng tiếng Đức nói ra.

Ta ngạc nhiên không thôi, tiếp đó trở lại giường nằm xuống, hai tay để sau đầu suy nghĩ. Mặc dù ta có không ít kinh nghiệm tiếp xúc cùng người ngoài hành tinh nhưng làm tù bình của ngươi ngoài hành tinh thì cũng chẳng phải là việc khóai trá gì. Tuy nhiên hiện tại đã biết đối phương là người địa cầu thì tự nhiên sẽ dễ dàng đối phó.

Ta đang suy nghĩ: tại sao bọn họ lại dùng tiếng Đức để tranh cãi? Kẻ bắt ta là người Đức sao? Bọn họ ép hỏi ta bí mật của "nguyên tố kháng suy lão", thật sự là quá buồn cười rồi.

Ta cũng đoán biết kết quả sau khi tranh cãi của bọn họ là không thể tiếp tục ngụy trang thành người ngoài hành tinh và sẽ phái người đến đây cùng ta gặp mặt.

Nghĩ đến bản thân từ một điểm sơ hở nho nhỏ đã phát hiện ra tất cả vở kịch của đối phương, ta liền cảm thấy tự đắc. Quả nhiên chưa đầy năm phút sau thì cửa mở ra, ta nằm xoay người lại, quay đầu nhìn về phía cửa thì cảm thấy trước mắt bỗng sáng ngời, miệng không tự chủ được phát ra một tiếng "A".

Một cô gái da trắng cực kỳ xinh đẹp đứng ở trước cửa nhìn ta mỉm cười. Thân thể của cô ta như cành liễu, đường cong lả lướt, còn ăn mặc thì rất tùy tiện, nửa lộ nửa hở nhìn mê người, mái tóc dai màu vàng đung đưa hòa quyện với làn da trắng như tuyết thật không biết hình dung sao nữa.

Ta ngây người một lúc rồi lên tiếng: "Mời vào."

https://thuviensach.vn

Cô gái mỉm cười tiến vào. Nàng vừa tiến đến gần, ta càng thêm ngây dại.

Ở phía sau cô gái đó lại có thêm một cô gái nữa, cả hai người quả thực là giống nhau như đúc. Ta nhìn hai người khoảng vài phút thì phát hiện ngay cả chớp mắt thì hai cặp mắt màu xanh cũng đồng thời cùng nhau chớp nữa.

Hai cô gái ai cũng xinh đẹp động lòng người, làm cho người khác nhìn thấy phải trợn mắt và há hốc mồm mà nhìn.

Cô gái thứ hai đứng ở cửa, mỉm cười hỏi: "Không mời tôi vào sao?"

Ta hít một hơi: "Không, không, xin mời vào."

Vốn, ta tưởng rằng cửa vừa mở ra sẽ có hai tên lực lưỡng tay cầm đồ chơi nóng chỉa vào ta, thật tình nằm mơ cũng nghĩ không ra sẽ có hai cô gái xinh đẹp như vậy xuất hiện. Hơn nữa từ cách ăn mặc của hai người thì hiển nhiên không có mang vũ khí gì để công kích cả.

Sau khi hai người bọn họ bước vào phòng thì căn phòng liền tràn ngập một mùi thơm khác thường, làm cho lòng người rất thỏai mái. Các nàng cũng không ngồi xuống, chỉ là dùng một loại tư thế hết sức ưu nhã cùng sóng vai nhau mà đứng.

Một cặp nữ song sinh như vậy thật là hiếm thấy, ta liền đùa: "Hai người đến từ tinh cầu nào vậy?”

Cô gái đứng bên trái mỉm cười: "Nơi đó gọi là Ái Vân Tinh, khoảng cách cách xa địa cầu khỏang 2,000,000 năm ánh sáng, anh tin không?”

Ta mỉm cười, cô gái đứng bên phải liền nói: "Anh làm sao phát hiện ra bản thân không phải đang ở trong thuyền không gian?”

https://thuviensach.vn

Ta đáp: "Đó là một cái bí mật nho nhỏ mà thôi” "

Cô gái đứng bên trái lại nói: "Vốn, bước kế tiếp là đến phiên chúng tôi xuất hiện và biểu diễn năng lực phục chế của người ngoài hành tinh”

Ta liền nói: "Thật đáng tiếc! Nếu ngay lúc đầu mà các cô hiện ra thì tôi có thể đã tin rồi"

Trong lòng ta suy nghĩ: Nơi này rốt cuộc là nơi nào đây? Kẻ địch của ta là ai đây mà có thể bố trí được một gian phòng như vầy làm cho người bị nhốt tưởng rằng bản thân đang ở trong một con thuyền không gian, và tìm ra đươc một đôi song sinh xuất sắc như vậy phục vụ cho họ?.

Ta lại nói: "Ta dám chắc các người đã thành công qua rất nhiều lần rồi phải không? Vậy lần thành công của các người gần đây nhất là -"

Cô gái đứng bên trái lên tiếng: "Giáo sư Priwitz"

Ta giả vờ làm ra bộ dáng và thái độ hoàn toàn không thèm để ý đến vấn đề nghe đươc, mục đích chính là muốn tìm hiểu thân phận của hai cô gái xinh đẹp trước mắt này. Ta cũng thật không ngờ lại thuận lợi như vậy, có thể nghe được cái tên "Giáo sư Priwitz”.

Khi nghe được cái tên này thì ta liền nhảy dựng lên. Còn hai cô gái thì trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh hòang, hiển nhiên các nàng đã cảm thấy được các nàng đã tiết lộ bí mật về thân phận của các nàng.

Trong giây lát đó, ta cố gắng tạo cho vẻ mặt của ta làm như nghe được một cái gì lạ lẫm, "hừ" một tiếng: "Cả nghe cũng chưa từng nghe qua tên này”

Tiếp theo, ta lại ngồi xuống, lớn tiếng nói: "Mau thả tôi ra ngòai, tôi đối với vấn đề các người hỏi vừa rồi, thật là cái gì cũng không biết”

https://thuviensach.vn

Trải qua một phen giả vờ của ta, vẻ mặt kinh hòang của hai cô gái từ từ biến mất, và cả hai ngươi đều dùng ánh mắt cảm kích nhìn ta.

Sự thật thì trong lúc này tim của ta đang đập rất kịch liệt.

Cái tên "Giáo sư Priwitz" này làm cho ta cảm thấy rung động thật lớn. Hắn là một danh nhân, đại biểu cho nước Mỹ quốc đến Leipzig của Đông Đức tham gia Hội nghị thế giới về vật lý lượng tử. Trên đường đến hội nghị thì đột nhiên mất tích, tiếp theo lại xuất hiện ngay Đông Berlin và tuyên bố quy hàng Đông Đức, và sau đó lại đi đến Moscow quy hàng.

Bởi vì hắn đã có một thời gian dài tham gia công tác những nghiên cứu cơ mật của Bộ quốc phòng Mỹ cho nên sự đầu hàng của hắn đã từng khiến cho thế cục quốc tế khẩn trương. Sự quan hệ của Mỹ, Đông Đức và Liên bang Xô Viết đã kéo kiếm giương cung. Cuối cùng sau đó Giáo sư Priwitz xuất hiện trên TV và thanh minh rằng hắn quy hàng Liên bang Xô Viết là hoàn toàn tự nguyện thì chuyện mới được dàn xếp êm thấm.

Đây là một sự kiện chấn động giới khoa học vào năm ngoái. Một người trước đó vẫn không ai biết, luôn sống cuộc sống đơn giản và vùi đầu nghiên cứu khoa học, tự nhiên Giáo sư Priwitz - năm mươi lăm tuổi lại công khai rút lui khỏi giới? Tại sao như vậy? Cục Tình Báo Trung Ương và Cục Điều Tra Liên Bang Mỹ đã dùng hết mọi phương pháp cũng tra không ra nguyên nhân, thì ra là kiệt tác của hai cô gái này.

Ôi, Giáo sư Priwitz rốt cuộc cũng không cách nào thoát khỏi được dục vọng nguyên thuỷ nhất của loài người, và chuyện này cũng không thể nào trách hắn.

Ta lấy lại bình tĩnh, hai cô gái cũng bình tĩnh lại rồi mỉm cười với ta, sau đó rời đi và lưu lại hương thơm khắp phòng.

Hai cô gái rời đi và trả lại sự yên tĩnh, ta nhân lúc này suy nghĩ một chút.

https://thuviensach.vn

Từ chuyện của Giáo sư Priwitz có thể thấy hai cô gái này có thân phận không thể nghi ngờ chính là đặc vụ bí mật của Đông Đức.

Tại sao bọn họ lại cho rằng ta đang giữ trong tay bí mật của "nguyên tố kháng suy lão"? Ta suy nghĩ trong chốc lát thì liền nghĩ ra mọi chuyện nhất định là có liên quan tới Cổ Ngọc Trân. Ta sắp xếp mọi chuyện thành một chuỗi: Raul, một người nông dân của Đông Đức gửi thư cho ta - hắn có vật mà Cổ Ngọc Trân muốn có - Cổ Ngọc Trân bay đến Đông Đức tìm kiếm - ta bị đặc vụ của Đông Đức bắt cóc.

Bởi vậy cũng biết tất cả mọi chuyện đều là do tên khốn Cổ Ngọc Trân gây ra. Tuy nhiên cái ta không rõ chính là tại sao Cổ Ngọc Trân, một tên buôn bán cổ vật lại có liên quan đến cái chuyện “nguyên tố kháng suy lão” này?

Ta suy nghĩ thật lâu cũng không thể đưa ra kết luận, đang trong lúc buồn bực thì cửa lại được mở ra, hai cô gái lại xuất hiện và cùng đồng thanh nói: "Vệ tiên sinh, anh nhất định là đang rất đói, xin mời đi dùng cơm"

Được hai cô gái nhắc nhở, ta hiện tại mới phát giác ra chính mình chẳng những đói, hơn nữa còn đói đến không thể hình dung. Ta vội đứng lên cùng hai cô gái đi ra ngoài.

Bên ngoài là một cái hành lang rất dài, trong hành lang không có một bóng người nào. Khi đi tới cuối hành lang thì mới nhìn đến thấy hai tên đàn ông rất lực lưỡng đang đứng ở trước một cái cửa. Nhìn thấy chúng ta đi tới, hai tên liền mở cửa ra. Bước vào thì thấy bên trong là một phòng ăn được trang trí rất đẹp, chỉ có thể dùng hai chữ “tuyệt vời” để hình dung, ngòai ra còn có một đội nhạc đang chơi một khúc nhạc nhẹ. Ngồi tại bàn có hai người, vừa nhìn thấy ta đến thì họ cùng nhau đứng lên.

https://thuviensach.vn

Hai cô gái dừng lại không tiến tới nữa. Hai người vừa đứng lên, một người ở độ tuổi trung niên, lùn nhưng thân hình rắn chắc. Còn người kia thì khỏang sáu mươi, vừa nhìn thì đã biết là xuất thân từ quân nhân, thân hình cao lớn oai phong.

Tên lùn mặt đầy tươi cười: "Vệ tiên sinh, rất vui được gặp anh. Xin mời, xin mời."

Ta đi tới đảo mắt nhìn quanh, thấy đựoc mấy tên phục vụ đi lại liền biết tất cả đều là cao thủ, xem ra hai người kia nhất định là lãnh đạo của đặc vụ Đông Đức.

Ta bước đến gần bàn ăn, ngồi xuống, một tên phục vụ liền rót rượu đỏ vào ly của ta, rượu có hương thơm ngạt ngào vô cùng, tuy nhiên ta lại “hừ” một tiếng: "Năm đó Thống Chế Goering (1), một người rất thích sĩ diện và phô trương, chỉ sợ cũng chưa từng hưởng thụ qua như vậy”

Thống chế Hermann Goering là Bộ trưởng hàng không kiêm tư lệnh không quân của Đức Quốc Xã, nổi tiếng về hưởng thụ cuộc sống. Ta nói như vậy, một mặt là châm chọc bọn chúng, một mặt là tỏ vẻ ta đã biết đựoc thân phận của bọn chúng.

Sắc mặt của hai người đồng thời thay đổi một chút nhưng lập tức đã hồi phục về nguyên trạng. Lúc ta ngồi xuống xong xuôi thì bọn họ mới ngồi xuống, tên lùn chỉ vào lão già ngồi kế bên hắn giới thiệu: "Đây là Fragte Austin tiên sinh -"

Ta đáp lời: "Hãy giới thiệu bằng quân hàm đi"

Hai người liền đưa mắt nhìn nhau, sau đó lão già lên tiếng: "Tôi là tướng quân Fragte Austin", rồi chỉ vào tên lùn nói: "Còn đây là Trung tá Hồ Sĩ" (tiếng Đức không biết nên đành để Hán Việt vậy)

https://thuviensach.vn

Ta vừa uống rượu vừa nói: "Đúng đúng, như vậy mới thực tế chứ, so với việc giả trang thành người ngòai hành tinh tốt hơn nhiều”

Công phu hàm dưỡng của hai vị tướng quân và trung tá rất tốt, mặt vẫn không thay đổi gì. Lúc này mấy tên phục vụ mang thức ăn lên, ta lập tức hoàn toàn không hề để ý tới lễ nghi gì nữa, liền ăn như hổ đói vồ mồi.

Bữa ăn rất ngon miệng, ta no đến nỗi căng bụng. Sau đó không đợi người nào mời, ta liền đi tới sofa thoải mái ngồi xuống, Austin và Hồ Sĩ cũng đi tới.

Mồi xong điếu xì gà, Austin mới nói: "Vệ tiên sinh, trong lòng chúng tôi rất hy vọng có thể cùng anh hợp tác."

Ta hít một hơi: "Các người nhất định đã từng điều tra qua tôi rồi và cũng biết tôi không phải là một người dễ đối phó, tuy nhiên tôi có thể nói cho các người biết, bởi vì bữa cơm vừa rồi của các người làm tôi hết sức hài lòng. À cho tôi điếu xì gà. Và từ nay về sau mọi hiểu lầm bỏ qua, hơn nữa sự thật thì các người cũng biết tôi không hề biết chuyện gì hết"

Trung tá Hồ Sĩ cười vài tiếng: "Vệ tiên sinh, cho dù anh rời đi được nơi này thì việc anh trở về cũng không dễ dàng đâu”

Ta hết sức bình tĩnh, "ồ" một tiếng: "Chắc không phải xa tới mấy triệu năm ánh sáng đó chứ?”

Trung tá Hồ Sĩ cười nói: "Đương nhiên không phải, hơn nữa... à đúng, vừa rồi tôi nói sai, chúng tôi rất tin tưởng Vệ tiên sinh đây có đủ năng lực để rời đi Đông Berlin”

Ta hơi giật mình làm cho tàn thuốc của điếu xì gà trong tay rơi xuống: "Đông Berlin? Ông nói là chúng ta đang ở Đông Berlin?"

Hồ Sĩ gật đầu. Ta thấy thế hút một ngao thuốc rồi từ từ phun khói ra.

https://thuviensach.vn

Đông Berlin, ta bị bắt cóc đưa tới Đông Đức, nhất định là chúng dùng một loại ma túy cực mạnh nào đó làm cho ta hôn mê hơn hai mươi tiếng đồng hồ.

Trong lúc ta đang nghĩ như vậy thì Hồ Sĩ dường như đoán được tâm tư của ta (sau này tiếp xúc nhiều hơn mới biết Hồ Sĩ là một người rất là tinh minh, quả là một sự tinh minh rất hiếm thấy), hắn nói: "Anh đã hôn mê ba mươi tiếng đồng hồ, loại ma túy mà chúng tôi sử dụng được điều chế đặc biệt, không hề nguy hại đến sức khỏe."

Ta cười lạnh nói: "Và còn có thể làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc nữa phải không?”

Trung tá Hồ Sĩ cười cười rồi hỏi: "Vệ tiên sinh, chúng ta phải bắt đầu từ đây đây?”

Hắn nói đến đây rồi chỉ vào Austin: "Tướng quân Austin là người lãnh đạo của Cục An Ninh Liên bang Xô Viết”

Ta lại bị giật mình: "Đa tạ quý quốc đã coi trọng"

Hai mắt của Austin rất có thần, trông như là mắt của chim ưng vậy, nhìn chăm chăm vào ta, dường như là moi ra bí mật gì đó trên người của ta. Tuy nhiên ta căn bản cũng chả có chuyện gì bí mật cho nên nhìn thấy ánh mắt hung ác muốn vồ mồi của hắn, ngược lại ta cảm thấy tức cười.

Hồ Sĩ trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Giữa Berlin này chúng tôi có xây một cái hàng rào”

Ta lẩm bẩm: "Cái hàng rào đó là sự xấu hổ của loài người"

Hồ Sĩ căn bản không để ý tới lời của ta nói, chỉ là tiếp tục lên tiếng: "Mỗi ngày có không ít người muốn vượt qua bức hàng rào này nhưng người thành công thì không nhiều lắm, có người bị đánh chết tại chỗ, có kẻ

https://thuviensach.vn

bị bắt mang đi. Có một ngày, chúng tôi bắt được một số người, trong đó có một người tên gọi là Raul, sống ở Burke - đó là một địa phương nhỏ, hắn là nông dân."

Ta nghe đến đó, sự kinh ngạc trong lòng liền dâng trào lên, thật sự là khó có thể hình dung!

Một người nông dân tên Raul, trời ạ, đó chẳng phải là người đã viết thư cho ta hay sao? Ta hồi âm trêu chọc hắn, nói hắn khi nào hắn vượt qua hàng rào Berlin thì mới nói cho hắn biết cổ vật Trung Quốc mà hắn đang có trong tay là thứ gì.

Không ngờ chính vì điều này mà Raul lại muốn vượt qua hàng rào Berlin!

Có phải là bức thư đùa giỡn của ta đã khiến hắn làm như vậy? Nếu là đúng thì nguyên nhân làm ta rơi vào tình cảnh của ngày hôm nay không phải ai khác mà chính là ta tự hại mình! Chuyện trên đời quả nhiên nhân quả tuần hoàn, thật sự là không thể nào ngờ.

Austin lạnh lùng hỏi: "Vệ tiên sinh, anh có ấn tượng đặc biệt gì với cái tên Raul này không?”

Ta cười lạnh: "Mỗi ngày đều có nhiều người bị bắt như vậy, tại sao lại phải chọn hắn nói cho tôi biết?"

Hồ Sĩ nói: "Người này rất đặc biệt”

Thấy ta không có một chút phản ứng nào, Hồ Sĩ tiếp tục: "Lúc ban đầu thì chúng tôi cũng không thấy hắn có gì đặc biệt cả, cùng với những người khác giống nhau, đều tống vào ngục giam hết. Gần đây, đột nhiên xuất hiện một thương nhân buôn bán cổ vật ở Luân Đôn xuất hiện xin được phép mở triển lãm cổ vật tại Đông Berlin, người này tên là Cổ Ngọc Trân. Vệ tiên sinh, anh đừng nói là cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua hắn nhé?”

https://thuviensach.vn

Ta thản nhiên đáp: "Tôi có biết Cổ Ngọc Trân."

Hồ Sĩ "ừ" một tiếng: "Chúng tôi đã phê chuẩn cho hắn được phép mở triển lãm và hắn cũng đã mang đến rất nhiều cổ vật Trung Quốc để tổ chức triển lãm. Tuy nhiên đối với người ngoại quốc tới đây thì chúng tôi chiếu theo lệ đặc biệt chú ý -"

Ta trầm giọng nói: "Giám sát thì có."

Hồ Sĩ cười một chút: "Sau đó chúng tôi lập tức phát hiện, Cổ Ngọc Trân và một người đặc vụ của phương tây tiếp xúc rất nhiều lần, anh thấy đấy, có khi theo dõi rất là hữu dụng."

Ta cũng không trả lời, trong lòng thầm nghĩ: tên Cổ Ngọc Trân đáng chết, dám làm ra chuyện này tại Đông Berlin, thật sự là chán sống mà.

Hồ Sĩ đắc ý: "Rất nhanh sau đó, chúng tôi liền biết được Cổ Ngọc Trân muốn thông qua người đặc vụ kia để gặp mặt tên Raul đang bị giam”

Nét mặt của ta vẫn bình thường nhưng trong lòng liền cười khổ.

Cổ Ngọc Trân nhất định là đã đến quê quán của Raul và biết được Raul đã tới Đông Berlin, hơn nữa còn bị bắt đi cho nên hắn mới dùng danh nghĩa mở triển lãm tại Đông Berlin, mục đích là muốn gặp được Raul.

Xem lại mọi chuyện thì hoàn toàn là do bức thư ta hồi âm cho Raul đã gây ra cái họa này. Nếu như ta không hồi âm bức thư kia thì Cổ Ngọc Trân đến đây đã có thể gặp được Raul rồi.

Ta không làm ra phản ứng gì, chỉ là phun khói thuốc mà thôi.

Hồ Sĩ tiếp tục: "Điều này đã làm cho chúng tôi có hứng thú thật lớn, Vệ tiên sinh, anh hãy suy nghĩ xem, một người thương nhân Trung Quốc

https://thuviensach.vn

buôn bán cổ vật đến từ Luân Đôn tại sao lại cảm thấy có hứng thú với một người nông dân của Đức?”

Ta dùng thái độ bất biến ứng vạn biến, khi nghe hắn nói hết thì trong lòng vẫn còn không rõ tại sao mọi chuyện lại đổ lên người ta?

Trung tá Hồ Sĩ lại nói: "Vì vậy, chúng tôi mới cho điều tra toàn diện về hai người. Công tác điều tra là do các chuyên gia của chúng tôi phụ trách, thành tích của bọn họ được thế giới công nhận đó"

Ta bỏ thêm một câu: "Chỉ sợ ngay cả người hỏa tinh cũng phải công nhận nữa đấy"

Hồ Sĩ làm như không nghe thấy: "Kết quả điều tra là, Raul chẳng hề có gì đặc biệt. Hắn sinh vào lúc thế chiến, năm nay hai mươi tám tuổi, cuộc sống bình thường, thậm chí chưa từng rời khỏi quê quán, tuy nhiên Cổ Ngọc Trân lại có hứng thú đối với hắn, chuyện này nhất định là phải có nguyên nhân."

Ta nghe đến đó, thật sự nhịn không được: "Vậy sao các người không để cho Cổ Ngọc Trân gặp mặt Raul, tới chừng đó thì không phải là mọi chuyện đã được giải quyết?”

Hồ Sĩ "hừ" một tiếng: "Địch nhân đã muốn làm như vậy thì chúng tôi tuyệt không thể để cho hắn như ý muốn. Một người có bối cảnh trong sạch thì cũng không phải là không có chuyện, có thể hắn ngay từ nhỏ đã được địch nhân huấn luyện, vẫn ẩn núp âm thâm chờ đợi cơ hội, phản bội quốc gia."

Ta hít sâu một hơi.

Trung tá Hồ Sĩ nói tiếp: "Chúng tôi cũng đã điều tra tổ tiên mấy đời của Raul và phát hiện ra được ông nội của Raul trước đây là một người lính

https://thuviensach.vn

và đã từng đến Trung Quốc để giúp cho kiều dân của Đức thóat khỏi sự sát hại của người Trung Quốc."

Ta liền có chút nổi nóng, lớn tiếng nói: "Đó là tám nước liên quân xâm Hoa, là một hành vi xâm lược vô sỉ nhất trong lịch sử lnhân loại”

Hồ Sĩ vẫn nói tiếp: "Sự điều tra đó cũng chẳng mang lại kết quả gì nhưng khi điều tra đến Cổ Ngọc Trân thì lại có được một phát hiện rất kỳ lạ. Các chuyên gia điều tra của chúng tôi đã biết được: Cổ Ngọc Trân được sinh ra tại miền bắc Trung Quốc, năm nay đã được sáu mươi chín tuổi."

Ta lại chêm thêm một câu: "Tại Đông Đức này sáu mươi chín tuổi chắc là có tội?"

Hồ Sĩ nhíu mày: "Nhưng là nhìn vào diện mạo của hắn, ai có thể tin là sáu mươi chín tuổi chứ?"

Ta nhịn không được, đứng lên: "Thật xin lỗi, tôi thấy lời nói của ông càng ngày càng nhàm chán, diện mạo của một người trẻ hơn so với tuổi tác hắn thì có chuyện gì đáng để lấy làm lạ và kinh hãi đâu?"

Hồ Sĩ hít sâu một hơi: "Nếu chỉ là như thế thì đương nhiên không có gì đáng lấy làm lạ và kinh hãi, nhưng qua tư liệu điều tra chúng tôi có được thì vị Cổ tiên sinh này cách đây một năm vẫn còn là một người hói đầu."

Hắn nói xong rồi mở cái túi vải to và lấy từ bên trong ra rất nhiều bức ảnh của Cổ Ngọc Trân được chụp trong các hoàn cảnh khác nhau. Hắn đưa ta bức ảnh Cổ Ngọc Trân lúc còn bị hói, cái đầu của hắn bóng lưỡng, một cọng tóc cũng không có.

Hồ Sĩ lại lấy ra một bức ảnh khác đưa cho ta xem: "Đây là hình gần đây nhất của hắn, anh nhìn tóc của hắn xem"

https://thuviensach.vn

Ta cũng thấy được chuyện này hết sức kỳ lạ nhưng đương nhiên ta không chịu bỏ qua cơ hội đâm chọt hắn: "Thật sự là chuyện hiếm thấy trong đời, đầu hói bóng lưỡng mà cũng mọc tóc được, và cũng không ngờ rằng đây là một trong những nhiệm vụ đáng chú ý của đặc vụ”

Hồ Sĩ cười lạnh: "Vệ tiên sinh, anh đừng có giả bộ không biết chuyện gì cả, người nào cũng biết, hói đầu đã lâu mà tóc mọc ra được thì đây là một kỳ tích trong giới sinh lý học, không phải là một hiện tượng bình thường đâu"

Ta liền chêm thêm: "Thật bất hạnh, nếu là hắn sớm biết quý quốc đối với tóc mẫn cảm như vậy thì hắn đã cạo đầu trước khi đến rồi”

Mặc Hồ Sĩ hiện lên một tia giận dữ nhưng ngay lập tức lại khôi phục bình thường: "Chúng tôi lúc đầu cũng hoài nghi Cổ Ngọc Trân này là giả nhưng trải qua kiểm tra và đối chứng vân tay thì chứng minh được hắn đúng thật là Cổ Ngọc Trân. Người của chúng tôi còn phát hiện thêm hắn thật sự là không hề giống một ông già mấy mươi tuổi chút nào cả, và điều này khiến cho chúng tôi nghĩ đến một khả năng, đó là hắn có một phương pháp đặc biệt nào đó để chống lại sự già yếu”

Nghe thế ta liền vỗ tay bốp bốp, vài giây sau ta nói: "Ý tưởng này có thể đạt được giải Nobel đấy"

Hồ Sĩ tiếp tục: "Vì vậy ngay khi hắn vừa tiếp xúc với người đặc vụ phương tây kia thêm lần nữa thì chúng tôi đã bắt hắn. Xin chú ý, hành động bắt người của chúng tôi là hoàn toàn hợp pháp."

Ta gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: "Đúng, hòan toàn hợp pháp, giống như là bắt tôi tới Đông Berlin này vậy”

Austin nãy giờ vẫn không lên tiếng liền phát ra một tiếng hét giận dữ, hắn đã bị ta chọc giận, lạnh lùng nói: "Ngươi có muốn thử phương pháp nói chuyện truyền thống của chúng ta không?”

https://thuviensach.vn

Ta liếc mắt nhìn hắn: "Được chứ, phương pháp nói chuyện truyền thống của các ngươi chính là làm cho đối phương không có cơ hội để nói, ta đây chuyện gì cũng sẽ không nói"

Hồ Sĩ có hơi tức giận, đi tới bên cạnh Austin, xì xào một hồi lâu thì Austin mới đứng lên đi ra ngoài. Thấy thế ta nói: "Trung tá, xin cứ tiếp tục"

Hồ Sĩ nói: "Sau khi bắt Cổ Ngọc Trân thì các chuyên gia y học của chúng tôi đã tiến hành thí nghiệm đối với hắn và chứng minh rằng tuổi thực tế của người này phải là từ ba mươi đến bốn mươi tuổi"

Ta cười "ha ha", nói: "Thật là một phát hiện rất vĩ đại đấy"

Hồ Sĩ lãnh đạm nói: "Mời anh nghe một đoạn thu âm", tiếp đó hắn lấy cái máy thu âm ra, ấn cái nút, miệng cười lạnh nhìn chằm chằm vào ta.

Máy thu âm bắt đầu chạy, ta nghe được tiếng nói của Hồ Sĩ và Cổ Ngọc Trân trong đó.

Hồ Sĩ: Cổ Ngọc Trân, ngươi đã phạm vào luật pháp của Cộng Hòa Dân Chủ Đức, bị bắt về tội danh hoạt động gián điệp có thể bị phán mức tù trên ba mươi năm.

Cổ Ngọc Trân: Tôi…không có, tôi bất quá chỉ….tôi không có…..

Hồ Sĩ: Nếu ngươi chịu khai ra tất cả thì ta có thể cam đoan ngươi bình an rời đi nơi này.

Cổ Ngọc Trân: Được, đươc, tôi khai.

Hồ Sĩ: Năm nay ngươi được sáu mươi chín tuổi phải không?

Cổ Ngọc Trân: Đúng vậy, tôi tuổi Dần, năm nay sáu mươi chín tuổi.

https://thuviensach.vn

(Hồ Sĩ hiển nhiên không biết cái gì là "tuổi Dần" nên hỏi thêm một số thứ, mấy lời này toàn không đâu nên ta xin phép lược bỏ)

Hồ Sĩ: Ngươi nói xem diện mạo của ngươi hiện tại có giống một ông già bảy mươi tuổi chút nào không?

Cổ Ngọc Trân: Không giống, tôi càng ngày càng trẻ ra, ba mươi năm trước tóc tôi bắt đầu rụng nhưng từ năm ngoái thì lại bắt đầu mọc ra, thể lực của tôi cũng tốt hơn nhiều so với ba mươi năm trước.

Hồ Sĩ: Ông có biết là do nguyên nhân gì không, Cổ tiên sinh?

Cổ Ngọc Trân: Là một người đã làm cho ta biến thành như vậy..

Hồ Sĩ: Người đó là -

Cổ Ngọc Trân: Người này tên là Vệ Tư Lý, anh ta là một người rất thần thông quảng đại -

Ta vừa nghe đến đó liền nhịn không được, tay đập xuống bàn cái “ầm”, kêu lên: "Tên khốn nói bậy bạ gì thế?”

Hồ Sĩ cười lạnh nói: "Anh nghe tiếp nào, đoạn hay còn ở phía sau”

Ta phân bua: "Ông phải tin tôi, lời tên đó nói thật sự là bậy bạ, đối với cái đầu hói bóng lưỡng của hắn mọc tóc tôi thật sự chẳng hề biết gì cả”

Hồ Sĩ vẫn lạnh lùng thốt: "Nghe tiếp đi, đoạn hay còn ở phía sau."

Ta vung chân đá văng cái ghế nhỏ bên cạnh, sau đó ngồi phịch xuống sofa, trong lòng cực kỳ phẫn nộ, tên Cổ Ngọc Trân chết tiệt muốn quậy gì đây? Tại sao lại đem ta lôi vào chuyện này làm cho ta bị đặc vụ Đông Đức bắt đến đây? Ngươi, đừng cho ta gặp mặt, nếu không lần nữa ta sẽ giật từng cọng từng cọng tóc ra khỏi đầu ngươi đó.

https://thuviensach.vn

Máy thu âm lại phát ra tiếng nói của Hồ Sĩ và Cổ Ngọc Trân.

Hồ Sĩ: Người tên Vệ Tư Lý đã dùng phương pháp gì để làm cho ông trẻ lại vậy?

Cổ Ngọc Trân: Tôi không biết, anh ta nói đó là bí mật của anh ta, trải qua nhiều năm nghiên cứu mới thành công được, tôi là bạn tốt của anh ta nên anh ta đã cùng tôi thương lượng để thử nghiệm phát minh mới.

Hồ Sĩ: Đó là một phát minh cực kỳ vĩ đại, rốt cục anh ta đã làm gì trên cơ thể của ông?

Cổ Ngọc Trân: Điều này…..điều này…..

Hồ Sĩ: Có phải là anh ta đã tiêm cái gì vào cơ thể ông, hoặc là cho ông dùng thứ gì đó?

Cổ Ngọc Trân: Là….tiêm….tiêm. (Nghe đến đây, ta đang giận dữ liền cảm thấy buồn cười liền cười ha ha)

Hồ Sĩ: Người tên Vệ Tư Lý này có phải là một nhà khoa học không? Hay là bác sĩ?

Cổ Ngọc Trân: Không…không phải, anh ta là dạng người gì tôi cũng rất khó để hình dung. Anh ta có bản lĩnh rất lớn, đã từng tiếp xúc với người ngoài hành tinh rất nhiều lần, các ông chỉ cần điều tra một chút thì sẽ biết được.

Hồ sĩ: Anh ta mỗi ngày tiêm thuốc vào cơ thể ông, vậy còn bản thân anh ta thì sao?

Cổ Ngọc Trân: Bản thân anh ta à? Anh ta cũng giống tôi vậy, tuổi tác cũng ngang nhau nhưng nhìn so với tôi bây giờ còn trẻ hơn nhiều. Anh ta

https://thuviensach.vn

có một lực lượng rất đặc biệt, nếu các ông muốn biết bí mật đó thì hãy bắt anh ta về tìm hiểu đi.

Hồ Sĩ nghe ta cười to liền đưa tay tắt máy. Ta cười một hồi mới nói: "Không tồi, bí mật của tôi đã bị phát hiện, ông có tin không, năm nay tôi đã được một trăm hai mươi tuổi rồi"

Hồ Sĩ lạnh lùng thốt: "Nếu anh nắm giữ bí mật về "kháng suy lão" thì cũng không phải không thể tin tưởng. Vệ tiên sinh, chúng tôi đối với anh cũng đã điều tra và biết anh là một người không dễ đối phó, vì vậy chúng tôi đã phái tổng cộng tám người, toàn là tinh anh trong tổ chức tới tìm anh"

Đúng là đóng cửa ngồi trong nhà cũng không yên, tai họa đến thật đỡ không được. Không biết Cổ Ngọc Trân muốn làm cái gì mà lại hại ta như thế.

Ta hít sâu một hơi: "Trung tá, bây giờ dù tôi có nói gì đi nữa thì ông cũng sẽ không tin, hãy để cho tôi đi gặp Cổ Ngọc Trân và hỏi hắn xem tại sao hắn lại muốn hãm hại tôi"

Lời nói này của ta thật sự là hết sức thành khẩn, Hồ Sĩ nghe xong đáp: "Không thành vấn đề nhưng anh phải biết rằng, việc chúng tôi đã làm thì phải có kết quả, ngay cả Liên Bang Xô Viết cũng đã phái tướng quân Ausitn tới đây, nếu chúng tôi không có được bí mật của anh thì sẽ không hề khách khí đâu"

Ta hít sâu một hơi, rồi hỏi: "Tại sao việc Cổ Ngọc Trân lại muốn gặp Raul ông lại không hỏi?"

Hồ Sĩ nhìn ta: "Hắn nói rằng là anh phái hắn tới gặp Raul, hắn không biết tại rõ nguyên nhân?"

Ta tức giận đến nỗi trước mắt phát ra đầy tinh tú, ta thốt lên: "Hãy để cho tôi gặp Cổ Ngọc Trân, càng nhanh càng tốt."

https://thuviensach.vn

Hồ Sĩ suy nghĩ một chút rồi, đứng lên, nói: "Mời theo tôi đến đây."

Hắn dẫn ta tới một căn phòng rộng lớn rồi bỏ ta lại đó một mình, rời đi.

Lúc hắn đi khỏi thì ta quan sát một chút, căn phòng này không có cửa sổ, ông thông khí cũng rất nhỏ, cửa thì bị đóng, xung quanh bốn góc tường cái máy, chắc là để theo dõi.

Ta cũng không hề nghĩ đến đào tẩu bởi vì Cổ Ngọc Trân còn chưa được đưa tới, ta còn phải tận tình hốt cho hắn một thang thuốc.

Ước chừng khoảng mười lăm phút sau, ngoài cửa phát ra vài giọng nói. Ta lập tức xoay người nhìn về hướng cửa. Cửa mở, Cổ Ngọc Trân đi vào. Tuy nhiên Cổ Ngọc Trân không phải là tự thân đi vào mà là bị người đẩy tiến vào. Có hai người đàn ông tay cầm súng đang đứng phía sau hắn.

Cổ Ngọc Trân bị đẩy vào xong xuôi, cửa lập tức đã bị đóng lại.

Note:

(1) Thống chế Goering: Hermann Wilhelm Göring (12 tháng 1 năm 1893 - 15 tháng 10 năm 1946), là một chính trị gia người Đức, một chỉ huy quân sự và là một trong những người đứng đầu Đảng Đức Quốc xã.

https://thuviensach.vn

THẦN TIÊN

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Kỳ Tích Của Việc Hồi Phục Tuổi Thanh Xuân

Ta nắm chặt nắm tay, chờ cho Cổ Ngọc Trân tiến gần đến thì bất kể ba bảy hai mươi mốt, trước hết mời hắn thường thức nắm tay của ta một chút rồi có chuyện gì nói sau, nhưng nắm tay vừa mới giương lên thì ta liền ngạc nhiên đến ngây người.

Người đứng trước mặt ta là Cổ Ngọc Trân sao?

Ta và hắn chia tay, thời gian bất quá chỉ hơn một tháng nhưng hắn bây giờ nhìn thì đã trẻ ra hơn rất nhiêu, bất luận nhìn thế nào thì cũng chẳng hề giống một ông già bảy mươi tuổi.

Trong lúc còn do dự thì Cổ Ngọc Trân nhìn thấy ta cao hứng đi tới: "Anh đã đến rồi, anh thật sự đã đến. Anh đến rồi thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn”

Ta bỏ tay xuống nhưng dùng ngôn ngữ cực kỳ tức giận hét lên: Ông làm vậy là có ý gì? Tại sao lại nói cho bọn chúng biết là tôi làm cho ông trẻ lại?”

Mặt Cổ Ngọc Trân hiện ra vẻ hết sức xấu hổ, cúi người nói xin lỗi ta liên hồi.

Hắn nói xin lỗi ta xong thì tiếp tục: "Thật sự là vô cùng xin lỗi anh, nếu không phải tôi nói vậy thì không thể đem anh tới nơi này được, mà nếu anh mà không đến thì tôi chết chắc, chỉ có anh mới có thể mang tôi thoát khỏi đây mà thôi”

https://thuviensach.vn

Nghe được hắn nói như vậy, ta vừa tức giận vừa buồn cười. Thật không ngờ Cổ Ngọc Trân rơi vào trong tay của đặc vụ Đông Đức và người hắn nghĩ có thể cứu hắn chính là ta, vì vậy nên hắn mới nói dối với Hồ Sĩ!

Ta trừng mắt nhìn hắn, trong khoảng thời gian ngắn cả nửa câu cũng nói không ra. Cổ Ngọc mặt vẫn tràn đầy hy vọng, áp sát ta hỏi: "Thế nào? Có phải anh sẽ ngay lập tức mang tôi ra khỏi đây không?”

Ta vươn tay hơi dùng sức đẩy hắn ra, thân hình hắn lảo đảo rồi ngã luôn vào sofa. Ta thật muốn mắng chửi hắn nhưng đối với một tên ngu ngốc như vậy thì mắng chửi có tác dụng gì? Vừa muốn vừa không, thật là một cảm giác khó cảm thụ.

Một hồi lâu sau ta mới đưa tay chỉ vào hắn, nói: "Ông ….tôi thật tình chưa hề gặp qua ai ngu ngốc như ông”

Cổ Ngọc Trân bị ta mắng, tay đưa lên đầu sờ sờ.

Ta biết cho dù là bản thân ta muốn thoát khỏi sự khống chế của đặc vụ Đông Đức cũng đã là việc không dễ dàng, huống chi còn mang hắn theo. Tình hình trước mắt chỉ có thể bảo hắn nói ra hết sự thật, đây mới là biện pháp tốt nhất.

Nên ta liền hỏi: "Ông có biết đã gây họa rồi không?”

Cổ Ngọc Trân mặt mày buồn xo: "Tất cả đều là do cái tên Raul kia, nếu hắn không vượt qua hàng rào Berlin thì mọi chuyện sẽ không xảy ra rồi”

Ta nói: "Ông vì muốn có được hai miếng ngọc kia nên đã liều mình mạo hiểm, vậy có đáng không?"

Miệng của Cổ Ngọc Trân mở to nhưng không có phát ra lời.

https://thuviensach.vn

Ta nói tiếp: "Hiện tại bọn chúng cứ khăng khăng nghĩ rằng ông có một phương pháp kỳ diệu nào đó chống lại sự già yếu và khôi phục tuổi thanh xuân. Nếu ông thật có biết loại phương pháp này thì ta khuyên ông hãy nói cho bọn chúng nghe đi”

Lời nói này của ta đương nhiên vẫn còn mang tính châm chọc bởi vì ta căn bản vốn không tin Cổ Ngọc Trân biết cái phương pháp "chống lại sự già yếu và khôi phục thanh xuân" kia.

Ai ngờ ta vừa nói như vậy thì Cổ Ngọc Trân lại quơ tay liên hồi, vẻ mặt vô cùng khẩn trương: "Không thể được, không thể được”

Trong khoảng thời gian ngắn ta chẳng biết nói cái gì cho tốt nữa. Cổ Ngọc Trân bặm môi, vẻ mặt kiên quyết: "Tôi tuyệt sẽ không nói với bất cứ kẻ nào.", hắn ngừng lại một chút rồi lại tiếp: "Nếu anh có thể đưa tôi thoát khỏi đây và giúp tôi tìm được Raul để lấy được hai miếng ngọc kia thì tôi sẽ nói cho anh biết”

Ta ngớ người một chút, tiếp đó cười lạnh nói: "Hình như ông thật sự có biết phương pháp thanh xuân bất lão thì phải."

Cổ Ngọc Trân liếc ta rồi hít sâu một hơi: "Ôi, sao anh còn ngu hơn mấy tên đặc vụ vậy?”

Những lời này của hắn ta không biết là có ý gì, nhưng tiếp theo hắn đưa ngón tay chỉ vào chính hắn thì ta liền hiểu được lời hắn nói là có ý gì.

Ý hắn muốn nói là mọi biến hóa trên người hắn ngay cả đặc vụ Đông đức cũng đã phát hiện ra rồi, sao ta còn chưa tin?

Trong giây phút đó, ta thật sự là cảm thấy rất mơ hồ.

Thanh xuân bất lão (trẻ mãi không già), đây là chuyện không có khả năng! Nhưng là Cổ Ngọc Trân trước mắt, một ông lão bảy mươi tuổi trong

https://thuviensach.vn

vòng thời gian một năm đã trẻ lại như khoảng ba mươi tuổi, là một sự thật sống sờ sờ ra đó.

Rốt cục thì chuyện gì đã xảy ra đây?

Dùng phương pháp tự hỏi đơn giản nhất mà hỏi thì đáp án duy nhất cho câu hỏi chính là hắn đang nắm giữ trong tay phương pháp kháng suy lão và khôi phục thanh xuân!

Bụng ta chứa đầy nghi hoặc, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Cổ Ngọc Trân nhưng miệng không nói nên lời. Mặc dù ta biết rõ trung tá Hồ Sĩ nhất định đang ở một bên giám sát nhưng bởi vì sự nghi hoặc trong lòng ta thật sự quá nhiều, ta nhịn không được liền hỏi: "Ý của ông là ông ….. ông có biết phương pháp trường xuân bất lão?"

Cổ Ngọc Trân gật gật đầu: "Anh hãy nhìn kỹ tôi xem, nhìn kỹ vào, còn có chuyện gì có thể hoài nghi nữa?"

Hắn nói xong, đứng lên đi tới trước mặt ta, sau đó đưa tay dùng sức kéo da mặt cho ta xem: "Anh xem đi, nhìn kỹ đi, tôi có giống một người bảy mươi tuổi không?”

Ta đành phải thừa nhận hắn không hề giống một người bảy mươi tuổi chút nào. Người đã bảy mươi tuổi, cho dù có bảo dưỡng tốt đến đâu đi nữa thì cũng sẽ còn nếp nhăn trên da mặt, hoặc nếu phẫu thuật thẩm mỹ da mặt thì da trên cơ thể cũng sẽ có nếp nhăn nheo, tuyệt không có khả năng giống như hắn bây giờ. Tuy nhiên, Cổ Ngọc Trân không phải là một nhà khoa học, hắn bất quá chỉ là một tên thương nhân mà thôi. Đột nhiên đùng một cái lại nắm giữ được một loại phương pháp mà tất cả các nhà khoa học trên thế giới nghiên cứu qua nhiều thế hệ cũng không tìm ra, có thể làm cho một lão già biến thành trẻ trở lại, điều này thật sự là không cách nào khiến kẻ khác tin tưởng.

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân lại nắm tóc của hắn: "Anh nhìn đi, nhìn tóc của tôi đi, lúc tôi gặp anh thì vẫn còn hói đầu. Anh xem, chưa tới một năm tóc tôi đã mọc ra thế này, tất cả đều là tóc đen, một cọng tóc bạc cũng không hề có"

Ta thật sự là nghĩ không ra thế nào lại vậy nên không thể làm gì khác hơn là nói: "Phương pháp ra sao, ông nói cho tôi biết đi”

Cổ Ngọc Trân lắc đầu: "Bây giờ tôi không nói, chờ khi anh giúp tôi xong thì tôi tự nhiên sẽ báo đáp anh”

Ta cả giận nói: "Nơi này là Đông Berlin, chúng ta hiện đang ở trong tay đặc vụ Đông Đức, ông nghĩ thoát khỏi tay bọn chúng dễ dàng lắm sao?”

Cổ Ngọc Trân nói: "Tôi thì đương nhiên không được nhưng anh thì được, cho nên mới mời anh tới đây”

Ta lại nắm chặt nắm tay thành quyền, muốn vươn lên đấm hắn một cái nhưng ý nghĩ vừa hiện đã vụt tắt, ta không thể làm gì khác hơn là thở dài một tiếng, bỏ tay xuống: "Thật đáng tiếc, nếu Cục trưởng Cục An Ninh Liên bang Xô Viết là em họ của tôi thì đã có biện pháp rồi”

Cổ Ngọc Trân tiếp lời của ta: "Anh nhất định là có biện pháp, nhất định có. Nói cho anh nghe, chuyện này rất là huyền diệu đó. Anh giúp tôi, tôi đem mọi chuyện kể hết cho anh, anh nhất định sẽ không hối hận đâu, chuyện quả thật rất là kỳ diệu."

Cổ Ngọc Trân càng nói càng hưng phấn nhưng hắn chỉ nói là chuyện “rất kỳ diệu”, về phần kỳ diệu như thế nào thì hắn chẳng hề lộ ra chút nào, quả thật là con cáo già mà.

Ta thầm hít sâu một hơi, ngồi xuống, nhíu mày suy tư. Mặc dù ta có nghĩ đến mấy phương pháp có thể thoát khỏi đây nhưng cũng không biết có dùng được không. Đột nhiên trong giây phút suy nghĩ lan man thì trong lòng ta hiện lên một tia sáng.

https://thuviensach.vn

Biện pháp thóat thân này rất tốt, mặc dù ta không phải tình nguyện làm như vậy cho lắm nhưng xem ra không thể làm gì khác hơn là phải dùng nó thôi.

Ta lại hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: "Trung tá Hồ Sĩ, ông hãy mời Cổ tiên sinh ra ngoài một chút, tôi có chuyện muốn bàn với ông"

Cổ Ngọc Trân vừa nghe những lời này thì sắc mặc lập tức hiện lên vẻ kinh hoàng. Ta lập tức nháy mắt ra hiệu với hắn, tiếp đó dùng giọng cực kỳ nhỏ, hơn nữa còn dùng tiếng Trung của vùng phương bắc nói: "Tất cả hãy để tôi an bài cho, hiểu không?"

Cổ Ngọc Trân do dự một chút rồi gật đầu.

Sau tiếng nói lớn của ta thì chưa đầy một phút, cửa đã mở ra. Hai tên cầm súng vừa nãy bước vào nói: "Cổ tiên sinh, mời ông ra ngoài”

Cổ Ngọc Trân đi ra nhưng mắt vẫn liếc mắt nhìn ta một cái, chắc ý hắn muốn nói “tôi muốn ở lại với anh”?. Hắn vừa mới ra khỏi phòng thì Hồ Sĩ bước vào. Ta liền dùng tay ra hiệu mời hắn ngồi xuống.

Ta trầm mặc trong chốc lát, Hồ Sĩ cũng không nói lời nào. Một lát sau, ta lên tiếng: "Vừa rồi những lời giữa tôi và Cổ Ngọc Trân ông có nghe được không?"

Hồ Sĩ gật đầu nhưng vẫn không lên tiếng.

Ta nói: "Ông hẳn là biết, đối với sự việc kháng suy lão gì đó thì tôi không hề biết gì cả"

Hồ Sĩ suy nghĩ rồi nói: "Hình như là như vậy”

Ta cả giận nói: "Cái gì mà hình như. Cổ Ngọc Trân thật ngây thơ cứ nghĩ rằng tôi có thể cứu hắn ra ngoài."

https://thuviensach.vn

Miệng Hồ Sĩ hiện ra một nụ cười: "Sẽ không ai có thể đưa hắn đi cả, hắn là người duy nhất trong lịch sử loài người thoát khỏi sự già yếu, hắn đối với cả nhân loại rất có giá trị."

Ta trầm giọng nói: "Nhưng cho dù các người có cắt hắn thành từng mảnh thì chỉ sợ cũng tìm không ra nguyên nhân."

Hồ Sĩ chỉ “hừ” một tiếng, ta nói tiếp: "Thành thật mà nói thì tôi đối với chuyện càng sống càng trẻ ra cũng thấy hứng thú lắm."

Hồ Sĩ cười cười: "Có người nào mà không hứng thú chứ?” "

Ta nhìn hắn, nói: "Ông có nghe qua những lời vừa rồi của hắn nói không? Nếu như ông cùng tôi hợp tác -"

Ta nói đến đây thì ngừng lại một chút. Hồ Sĩ hết sức thông minh, hắn lập tức hiểu được ý tứ của ta, thân thể tiến về phía trước một chút: "Ý anh muốn nói là chờ khi hắn đem bí mật nói cho anh thì anh sẽ chuyển cho chúng tôi?”

Ta gật đầu, chờ xem phản ứng của hắn.

Hồ Sĩ vẫn không nhúc nhích, qua một hồi lâu mới nói: "Tại sao chúng tôi phải tin tưởng anh? Cổ Ngọc Trân bây giờ đang ở trong tay chúng tôi, đó là con bài tẩy hữu hiệu nhất”

Ta lạnh lùng thốt: "Đó là một con bài đã lật rồi, nếu hắn không nói thì các người có thể làm gì hắn đươc đây? Nếu là có ý nghĩ giết hắn thì mọi chuyện cũng xong."

Vẻ mặt của Hồ Sĩ giật giật nhưng hắn lập tức nói: "Chúng tôi có rất nhiều phương pháp làm cho hắn nói ra sự thật”

https://thuviensach.vn

Ta không khỏi rùng mình một cái, ta hiển nhiên biết bọn chúng có rất nhiều phương pháp làm cho người khai hết mọi chuyện như thôi miên, tiêm thuốc ….. Với những phương pháp này thì cho dù là một gián điệp cứng đầu nhất cũng khó mà giữ kín bí mật, đừng nói là Cổ Ngọc Trân.

Trong lòng ta có chút hối hận về sự thất sách của mình. Hồ Sĩ không có lý do gì để tin tưởng ta, thật sự mà nói thì cho dù Cổ Ngọc Trân có đem bí mật nói cho ta nghe thì ta cũng không định nói nó cho Hồ Sĩ biết.

Tuy nhiên trong tình cảnh hiện tại thì ta phải tiếp tục cùng Hồ Sĩ ngươi ngu ta trá một phen, ta làm ra một bộ dạng hết sức đáng tiếc: "Trung tá, ông đã lựa chọn đựơc phương pháp nào tốt chưa? Bây giờ ông chỉ đựơc phép thành công, không đựơc phép thất bại. Ông hãy ngẫm lại đi, một người đã hơn bảy mươi tuổi thì việc trẻ lại khỏang ba mươi tuổi là ước mong cỡ nào đối với hắn, nếu mà làm cho hắn thất vọng thì -"

Ta ngừng lại một chút, tiếp đó đưa bàn tay làm ra động tác cứa cổ một cái, lưỡi lè ra.

Sắc mặt của Hồ sĩ trở nên hết sức khó coi.

Ta dọa hắn xong lại dùng lời dụ dỗ: "Trung tá, nếu như ông thành công thì theo tôi thấy việc ông trở thành Nguyên soái quân đội của Đông Đức cũng chẳng thành vấn đề. Tướng quân Austin đương nhiên cũng có thể tiến vào Cục Chính Trị của Liên bang Xô Viết”

Uy hiếp rồi dụ dỗ vốn là hành vi rất hèn hạ nhưng đối phó với bọn đặc vụ thì cũng chỉ có thể làm thế mà thôi.

Hồ Sĩ hít một hơi: "Chính bởi vì như thế cho nên tôi mới tin tưởng vào biện pháp của chính mình, không muốn hợp tác cùng anh"

Trong lòng ta thầm mắng một tiếng "thật là một tên lợi hại", nếu nói thêm gì nữa thì ngược lại sẽ làm cho hắn càng thêm nghi ngờ cho nên ta chỉ

https://thuviensach.vn

dùng giọng lạnh nhạt nói: "Ông đã có phương pháp của chính ông, hơn nữa cũng biết rõ hiện tại tôi cùng với mọi chuyện chẳng hề có liên quan, vậy xin hỏi tôi có thể rời đi được chưa?”

Hồ Sĩ chỉ lắc đầu, không trả lời, ta cả giận hỏi: "Thế nào, các người muốn giam tôi bao lâu nữa?”

Hồ Sĩ lạnh lùng thốt: "Anh biết rồi đấy, đây là một chuyện rất bí mật, không thể nào để tiết lộ ra ngoài được”

Ta mơ hồ cảm thấy lạnh cả người và cũng hiểu được sự việc nghiêm trọng rồi. Loại đặc vụ không nhân tính này có chuyện gì mà làm không được chứ? Trong giây phút đó, ta có suy nghĩ sẽ bắt Hồ Sĩ làm con tin để uy hiếp bọn chúng thả ta ra nhưng trong trường hợp nếu tên Austin thà hy sinh Hồ Sĩ cũng không bị uy hiếp thì ta đây nên làm cái gì bây giờ?

Trong lòng ta mặc dù lo lắng nhưng vẻ bề ngoài vẫn đang trấn định, ta nói: "Nếu đã giữ tôi ở lại chỗ này trong thời gian dài thì hãy cho tôi gọi điện thoại báo cho người nhà một tiếng ”

Hồ Sĩ lắc đầu nói: "Không cần, anh chỉ cần nói mấy câu vào máy thu là được, người của chúng tôi sẽ dùng phương pháp nhanh nhất đưa tới tận tay người nhà của anh”

Ta cố dằn xuống sự phẫn nộ trong lòng, trầm giọng nói: "Tố, anh rất khỏe, anh bị rơi vào một chuyện hết sức kỳ lạ, và anh đang ở -"

Hồ Sĩ lớn tiếng quát: "Không được nói ra chỗ anh đang ở”

Ta cười lạnh, tiếp tục nói: "Em cứ yên tâm, hoàn cảnh ác liệt hơn thế này anh cũng đã từng trải qua rồi, đừng lo lắng cho anh."

Hồ Sĩ đứng lên cười nói: "Cơ hội anh đào tẩu thành công chỉ có một phần triệu, đừng cố thử nhé"

https://thuviensach.vn

Tiếng cười của Hồ Sĩ nghe rất kinh khủng, ta chú ý thấy hắn để tay lên ngực ấn vào, hơn phân nửa là ra lệnh cho bên ngòai mở cửa.

Cửa mở ra, ta vẫn ngồi bất động ở tại chỗ, mắt nhìn ra phía ngoài thì thấy có không ít người đang đứng ngoài cửa. Căn phòng này không có cửa sổ, bên ngoài cửa thì lại có nhiều người nhu vậy, xem ra cơ hội đào tẩu ngay cả một phần triệu cũng không có.

Hồ Sĩ rời đi và cửa đónglại. Ta biết Hồ Sĩ sẽ dùng tất cả các phương pháp để ép Cổ Ngọc Trân nói ra bí mật, xem ra Cổ Ngọc Trân sẽ phải chịu một chút đau khổ rồi nhưng đó cũng là do bản thân hắn tự làm tự chịu, không đáng để đồng tình.

Ta cố hết sức lấy lại bình tĩnh và đem tất cả mọi chuyện suy nghĩ lại hết một lần.

Cổ Ngọc Trân đang nắm giữ một phương pháp làm cho con người thoát khỏi sự già yếu. Cơ thể người tại sao lại già yếu, có rất nhiều ý kiến về điều này. Trong y học thì nói rằng tế bào trong cơ thể người tự phân cắt và có hạn chế, ước chừng khoảng bốn năm mươi năm thì sẽ mất đi năng lực tực phân mà tử vong. Tế bào trong cơ thể chết đi thì mọi hoạt động đình chỉ, tánh mạng tự nhiên cũng không thể tiếp tục duy trì. Trong quá trình tế bào tự phân cắt thì tế bào sẽ từ từ suy yếu và sẽ dẫn đến cơ thể già yếu đi.

Giới y học cũng biết rằng trong cơ thể con ngươi có thành phần "Kháng suy lão" nhưng nó chỉ là diễn biến tự nhiên và làm cho cơ thể không có hiện tượng già yếu quá sớm thôi, chứ chưa hề nghe nói qua là "nguyên tố kháng suy lão" đã bị khống chế và có thể làm cho quá trình suy lão chậm lại.

Quá trình sinh trưởng của tế bào là hết sức kỳ diệu. Các nhà khoa học gần đây lại phát hiện ra tuổi thọ của tế bào của con người có hạn chế, cho dù là đươc nuôi nấng kỹ lưỡng trong phòng thí nghiệm thì cũng trong

https://thuviensach.vn

khoảng hơn năm mươi năm là đã hết tuổi thọ và tử vong, tuy nhiên đối với tế bào ung thư thì lại khác, nó có thể tồn tại lâu dài và sẽ không chết. Song, việc tại sao tế bào lại trở thành ung thư thì các nhà khoa học cho đến nay vẫn còn chưa tìm hiểu được. Tóm lại, chuyện sống lâu và bất lão là đề tài nghiên cứu của không biết bao nhiêu thế hệ nhưng họ cũng chẳng tìm ra, thế thì làm sao Cổ Ngọc Trân lại có thể?

Cổ Ngọc Trân trong vòng một năm, tuổi đã trẻ lại còn khỏang ba mươi. Sự biến hóa của hắn là thật. Ta cũng tin tưởng lời của Hồ Sĩ đã nói "kiểm tra toàn bộ", thì hắn nhất định đã đem tế bào của Cổ Ngọc Trân đi nghiên cứu cẩn thận rồi.

Chuyện này lúc bắt đầu thì hết sức bình thường nhưng khi cẩn thận suy nghĩ lại thì thấy đây là một chuyện kỳ lạ nhất trong cuộc đời ta gặp phải: người có thể bất lão, có thể hồi phục tuổi thanh xuân. Nếu như con người có thể sống lâu vô hạn thì sự phát triển của lòai người sẽ ra sao đây?

Tần Thủy Hoàng tìm không được phương pháp, giới khoa học tìm không được phương pháp, nhưng tại sao Cổ Ngọc Trân lại tìm được?

Ta càng nghĩ thì càng thấy đầu óc chóang váng nên thôi không nghĩ nữa. Lúc này thì cơn buồn ngủ ập đến, ta đi vào giấc mộng.

Lúc tỉnh lại, ta họat động tay chân một chút, tiếp đó ta nghe được tiếng cửa mở vang lên, Hồ Sĩ đi đến với bộ mặt ủ rũ.

Thấy được loại tình hình này, trong lòng ta cảm thấy rất cao hứng. Ta không biết tại hắn lại buồn rầu như thế nhưng kẻ địch mà buồn thì ta đây nhất định cao hứng.

Ta đi vào phòng khách rồi cùng hắn bắt chuyện: "Trung tá, ông khỏe không? Bụng tôi có hơi đói, ông hãy cho ngươi mang thức ăn đến đi”

https://thuviensach.vn

Hồ Sĩ hướng về một tên cận vệ phất tay ra hiệu, sau đó hắn ngồi xuống làm ra bộ dáng không có gì nhưng ta có thể nhìn ra được trong lòng hắn đang hết sức ảo não. Ta cố ý trêu hắn: "Trung tá, Cổ Ngọc Trân nhất định đã đem bí mật của hắn nói cho ông biết rồi phải không?”

Hồ Sĩ chỉ “hừ” một tiếng, không đáp trả.

Ta ngồi xuống đối diện với hắn rồi nói: "Vậy hãy thử sự dụng thuật thôi miên xem sao, tôi dám chắc là các người có rất nhiều chuyên gia thôi miên”

Hồ Sĩ nắm chặt tay rồi gõ lên sofa một chút, chẳng hề phát ra lời nào.

Điều này khiến cho ta rất tò mò: "Thế nào? Đã thử qua rồi nhưng không có tác dụng gì sao?"

Hồ Sĩ trừng mắt liếc ta một cái rồi lên tiếng: "Ba chuyên gia thôi miên giỏi nhất của chúng tôi hôm nay đang lâm vào trạng thái bị thôi miên, thật không biết đã xảy ra chuyện gì và lúc nào mới tỉnh lại nữa"

Ta thầm giật mình, một hồi lâu cũng nói không nên lời.

Thuật thôi miên là một loại thuật khống chế tinh thần hết sức kỳ dị, lực lượng tinh thần của người thôi miên trong tuyệt đại đa số hoàn cảnh thì đều mạnh hơn người bị thôi miên. Khi các nhà thôi miên thi triển thuật và tiến hành ám thị thì người bị thôi miên sẽ lâm vào trạng thái bị thôi miên, và trong ý thức bắt đầu lắng nghe tất cả những chị thị mà người thôi miên đưa ra.

Thuật thôi miên là một môn học vấn hết sức phức tạp. Ta cũng đã từng tốn nhiều công sức nghiên cứu, mặc dù các học thuyết về thôi miên rất nhiều nhưng cũng không có học thuyết nào đươc công nhận chính thức, tuy nhiên ta vẫn cho rằng lực lượng tinh thần mạnh yếu là yếu tố quyết định hết thảy.

https://thuviensach.vn

Cho nên, cũng có một tình huống hết sức hiếm khi xảy ra trong lúc thôi miên giữa người thôi miên và người bị thôi miên là xuất hiện sự việc trái ngược. Nếu lực lượng tinh thần của người bị thôi miên mạnh hơn người thôi miên, vậy thì tất cả những ám thị mà người thôi miên đưa ra, toàn bộ sẽ quay trở lại ảnh hưởng đến chính bản thân và sẽ tự lâm vào trạng thái bị thôi miên.

Loại tình huống này đối với người thôi miên mà nói chính là một chuyện rất nguy hiểm. Bởi vì tất cả những ám thị đưa ra đều quay trở lại ảnh hưởng đến chính mình, và không ai biết cũng như không ai có khả năng giải trừ loại ám thị này, nói cách khác, có thể cả đời hắn sẽ ở trong trạng thái bị thôi miên vĩnh viễn, trừ khi chết đi.

Ta cũng biết "chuyên gia thôi miên giỏi nhất” từ miệng Hồ Sĩ phát ra chính là cao thủ trong cao thủ. Muốn làm được chuyên gia thì chẳng những phải có được bản lĩnh cùng sự tập trung tinh thần cao độ mà còn phải hiểu được nhiều kỹ xão trong môn tâm lý học để tiến hành ám thị. Đừng nói là một tên thương nhân như Cổ Ngọc Trân, ngay cả ta cũng khó lòng mà chống lại sự thôi miên của bọn họ.

(Cho đến thật lâu sau này, Hồ Sĩ mới nói cho ta biết, trước khi ta tỉnh lại thì đã có chuyên gia thôi miên đến thôi miên ta, trong trạng thái bị thôi miên, ta cứ một mực nói chuyện gì cũng không biết, cho nên Hồ Sĩ mới tin tưởng ta)

Ta tuyệt đối chắc chắn Cổ Ngọc Trân không biết thuật thôi miên, nếu nói hắn dùng lực lượng tinh thần của hắn kháng cự lại ba chuyên gia thôi miên thì thật sự là một chuyện không thể tin được.

Tên thương nhân buôn bán cổ vật này, chuyện khó tin phát sinh ra từ người của hắn càng ngày càng nhiều. Trong đầu của ta rất nhiều suy nghĩ lướt qua nhưng rốt cụôc cũng nghĩ không ra là tại sao, cuối cùng không thể

https://thuviensach.vn

làm gì khác hơn là nói: "Xem ra Cổ Ngọc Trân cũng là một chuyên gia trong giới thôi miên”

Hồ Sĩ cả giận nói: "Cái gì mà chuyên gia, hắn căn bản chẳng hề am hiểu chút gì cả, nhưng từ trên người hắn lại có một cổ lực lượng thiên nhiên kháng cự phát ra."

Nghe thấy thế ta suy nghĩ thêm một chút rồi lại hỏi: "Nói vậy thì sao không thử cách khác? Tôi biết các ông có một loại thuốc khi tiêm vào người khác thì nó sẽ khiến cho người đó nói ra tất cả sự thật, tại sao không dùng?"

Hồ Sĩ cũng không trực tiếp trả lời ta về vấn đề này, chỉ là lẩm bẩm: "Người này.... nếu không phải là quái nhân thì chính là siêu nhân."

Ta lắc đầu nói: "Tất cả đều không phải, chỉ bất quá là trên người của hắn có một chút chuyện rất kỳ lạ phát sinh mà thôi, chứ nếu hắn là siêu nhân thì hắn đã không cần đến sự giúp đỡ của tôi rồi”

Trong lúc không hay không biết ta đã cùng Hồ Sĩ thảo luận về Cổ Ngọc Trân và quên đi hắn là kẻ địch của ta. Xem ra việc tiêm thuốc cũng đã thất bại rồi.

Hồ Sĩ lên tiếng hỏi: "Anh có biết công hiệu của loại thuốc đó không?"

Ta gật đầu: "Biết, đó là một loại thuốc làm cho hệ thống thần kinh của con người mất đi cảm gíac và kích thích các tổ chức ký ức trong não khiến cho người bị tiêm không ngừng nói chuyện và đem tất cả ký ức trong đầu biểu đạt ra bằng ngôn ngữ”

Hồ Sĩ thở dài một tiếng, thấy thế ta liền hỏi: "Kết quả thế nào?"

Hồ Sĩ lại dùng sức gõ tay mấy cái vào sofa: "Kết quả là chuyện gì hắn cũng không có nói, hắn sử dụng một loại phương pháp hô hấp rất dài lâu

https://thuviensach.vn

kháng cự lại tác dụng của thuốc, thật sự là không thể tin nổi."

Ta có chút không rõ hỏi: "Cái gì gọi là phương pháp hô hấp dài lâu?"

Hồ Sĩ liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó đứng lên. Xong xuôi, hắn lại khoanh chân ngồi lên sofa, đặt hai tay lên gần đầu gối, tiếp đó từ từ hít vào rồi lại chầm chậm thở ra: "Là như thế này đây, tuy nhiên quá trình hô hấp của hắn so với tôi bây giờ còn chậm hơn nhiều lắm. Phổi của hắn thật kinh người, bởi vì tôi có tính toán qua thời gian, mỗi lần hắn hít hay thở đều kéo dài tới 3 phút 47 giây"

Ta nhìn thấy được Hồ Sĩ làm ra tư thế như vậy bắt chước động tác của Cổ Ngọc Trân thì thật ta chẳng biết nói gì cho tốt nữa.

Người phương tây đối với tư thế như vậy có thể là rất không quen thuộc, nhưng là đối với ngươi Trung Quốc, việc ngồi tĩnh tọa như vậy cũng không có gì xa lạ, đó là tư thế ngồi của các đạo sĩ khi luyện khí gọi là "Song bàn tất thức".

Theo như lời của Hồ Sĩ kể thì rõ ràng là Cổ Ngọc Trân đang luyện khí. Tuy nhiên việc luyện khí này cũng chẳng có chỗ huyền diệu đặc biệt gì cả, đó chỉ là một loại phương pháp đặc biệt dùng để hít thở mà thôi, nhưng tương truyền là có thể duyên niên ích thọ, cường thân kiện thể. Thực tế nó có một hữu ích thiết thực để chữa trị một số bệnh tật, phương pháp này giống với "Vật lý liệu pháp" của tây y, nó còn được gọi là "Khí Công Liệu Pháp".

Bởi vì luyện khí là do Đạo gia trong quá trình tu tiên truyền lại cho nên mang không ít sắc thái thần bí, và các danh từ dùng miêu tả cũng hết sức cổ quái, cái gì là "Tiểu chu thiên", "Đại chu thiên", "Khí nạp đan điền", "Thuận mạch nhi hành", "Nội tức lưu chuyển", "Đả thông nhâm đốc nhị mạch" …., còn có cái gọi là "Âm dương", "Khảm ly", "Càn khôn", "Thủy

https://thuviensach.vn

hỏa”, "Long hổ", "Anh nhi ", "Xá nữ", "Quy thố" …. đủ các loại danh từ cổ quái.

Trong tất cả các yếu tố tu luyện khí công thì quan trọng nhất chính là duy trì việc hô hấp càng lâu càng tốt. Ta đã từng luyện qua võ thuật Trung Quốc và trong võ thuật Trung Quốc cũng có một môn luyện tập lúc bắt đầu chính là luyện khí, gọi bình thường là "nội công", có thể khiến cho thể lực tiềm tàng của con người phát huy đến cực điểm.

Loại phương pháp luyện khí này cũng còn được gọi "Thổ nạp" (hít thở), là một phương pháp kéo dài tuổi thọ và phòng chống bệnh tật. Trong quá trình luyện tập võ thuật thì ta cũng đã từng học qua, đích thật là có công hiệu nhất định. Lúc bắt đầu được vài ngày thì đan điền (1) sẽ có cảm giác nóng lên, hơn nữa còn cảm giác được có một luồng nhiệt di chuyển xuống phía dưới, chạy đến Vĩ Lư Huyệt, sau đó thông qua Vĩ Lư Huyệt thì loại cảm gíac ấm áp này sẽ chạy ngược lên thông qua huyệt Thiên Trụ (đây là một huyệt nằm ở sau lưng, ở giữa hai vai), tiếp đó thì tới "Ngọc chẩm" (nằm ở sau ót, cái này ai xem Thiên Long Bát Bộ đoạn tên mập tứ đại ác nhân sờ ót nhận đệ tử là biết ngay), sau đó lại tiếp tục đi lên, tới "Nê hoàn" (đây còn gọi là "huyệt Bách Hội", nằm ở giữa đỉnh đầu, là một bộ phận quan trọng nhất của cơ thể người). Khi luyện được đến có thể đả thông "Nê hoàn" thì công lực đã đủ thâm hậu.

Tiến thêm một bước nữa thì sẽ cảm giác được luồng nhiệt (còn gọi là “nội tức lưu chuyển”) sẽ chạy qua "Thần đình" (còn gọi là “Ấn đường” - nằm giữa hai đầu lông mày và trên sống mũi), tiếp đó tới "Thước kiều" (là một nơi nằm giữa lưỡi và phía trên cằm), rồi đến "Trùng lâu" (còn gọi là "Tuyền ki huyệt", nằm tại vùng cổ và ngực), sau đó tới "Giáng cung" (còn gọi là "huyệt Thiên Trung hay Đản Trung", nằm ở vị trí giữa hai đầu vú), cuối cùng hạ xuống "Khí hải" (dưới rốn 3cm), rồi quy nạp vào “Đan điền”.

Một vòng chu chuyển như vậy, trong khí công còn gọi là "Tiểu chu thiên". Ở đây ta xin mạn phép giới thiệu một chút về những điều cơ bản của

https://thuviensach.vn

khí công là vì muốn nói rõ một điểm: khí công, thổ nạp cũng không phải là chuyện tưởng tượng trong tiểu thuyết võ hiệp, mà là chuyện có thật, là một loại phương pháp tu luyện và quả thật có công hiệu cường thân ích thể.

Phương pháp tu luyện khí công của các môn các hộ rất nhiều, lúc này điều duy nhất mà ta đang nghĩ đến chính là: Cổ Ngọc Trân đang luyện khí công.

Nghĩ đến đây ta không nhịn nổi muốn cười to lên. Vì hắn luyện khí công nên tình hình sức khỏe được cải thiện và làm cho hắn trông trẻ ra, và thật không ngờ lại đạt đến tình trạng như thế. Còn người phương tây thì lại ngộ nhận rằng hắn nắm giữ bí mật của "nguyên tố kháng suy lão". Đúng thật là sai một ly, đi một dặm.

Ta suy nghĩ một hồi, đang muốn cười thành tiếng, nhưng trong nháy mắt ấy có một dòng suy nghĩ xẹt qua khiến ta cười không nổi. Cố nhiên, luyện phương pháp thổ nạp có thể khiến cho thân thể người mạnh khỏe, nhưng tình huống của Cổ Ngọc Trân thì quả là đặc biệt quá rồi.

Tu luyện khí công phải tuần tự tiệm tiến, bình thường phải tu luyện ít nhất ba hay năm năm thì mới có thể nhìn thấy được chút công hiệu, tuy nhiên Cổ Ngọc Trân lại chỉ mới tu luyện trong một năm và đã biến thành một con người hoàn toàn khác hẳn. Trên đời, các loại các dạng phương pháp luyện khí rất nhiều, có lẽ có một loại phương pháp đặc thù nào đó nhanh chóng luyện thành chăng? Nhưng nếu có thì đó cũng quyết không phải là một chuyện dễ dàng!

Để có thể hiểu được "Khí công" rõ ràng hơn một chút, chúng ta có thể đọc tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ của tác giả Kim Dung.

Trong “Thiên Long Bát Bộ”, một người tên là Du Thản Chi trong lúc vô tình đã có được một quyển sách do Đạt Ma Lão Tổ truyền lại, gọi là “Dịch Cân kinh”. Hắn hoàn toàn không hề am hiểu pháp môn luyện khí,

https://thuviensach.vn

nhưng theo sự hướng dẫn của hình vẽ trong " Dịch Cân kinh" thì hắn tạo ra một tư thế y chang trong hình, bắt chước tư thế trong hình và tưởng tượng trong đầu theo những điểm đỏ nằm trên bức hình, sau đó hắn mơ hồ cảm giác được có một luồng khí cực lạnh đang chạy trong cơ thể... và khi đứng lên thì cảm giác đó liền biến mất."

Đây cũng là một loại phương pháp thành công tương đối nhanh nhưng đâu phải kẻ nào có Dịch Cân Kinh cũng có thể tập đượ.... chỉ là pháp môn tu tập có chút không đổi và cần phải khám phá ra "ngã tướng, nhân tướng" (4)...."

Còn cái gì gọi là "Khám phá ngã tướng, nhân tướng" thì chỉ sợ cũng cần rất nhiều thời gian để giải thích. Tuyệt đại đa số người cả đời sợ rằng cũng khám phá không ra, ta cũng không tin một tên gian thương như Cổ Ngọc Trân lại có thể khám phá.

Trong lòng ta vẫn như cũ tràn đầy nghi hoặc, nhưng cuối cùng cũng chẳng tìm được lý do gì để giải thích.

Hồ Sĩ nhìn ta hỏi: "Anh đang suy nghĩ gì vậy?"

Vừa nghe được câu hỏi của hắn, ta liền ngẩn ra. Điểm mà ta đang suy nghĩ chính là Cổ Ngọc Trân vắng mặt một năm nhất định chính là để luyện khí công, nhưng làm sao ta có thể giải thích với tên tây dương này đây? Cái gì gọi là "Xá nữ", cái gì gọi là "Anh nhi"…. Trong "Hoàng đế nội kinh" thì đề cập đến "Tinh, thần, khí", trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử thì có nói "Hư kỳ tâm, thật kỳ phúc"; cần sử dụng bụng và mũi hít thở, còn gọi là "Thai tức", và phải đem nhâm, đốc nhị mạch đả thông thì mới có thể xem như là thành công bước đầu... Nếu tất cả những thứ này mà đem nói cho một tên tây dương nghe thì chẳng khác nào "đàn gảy tai trâu", làm sao hắn hiểu được.

https://thuviensach.vn

Song điều ta không ngờ tới chính là ta đã quá xem thường Hồ Sĩ, ta suy nghĩ một chút rồi lựa lời giải thích: "Cái tôi nghĩ đến chính là Cổ Ngọc Trân đã từng học qua một loại phương pháp truyền thống gì đó của Trung Quốc liên quan đến việc giúp đỡ cho cơ thể phục hồi, loại phương pháp này là khống chế việc hít thở, và khi đạt tới mức cao có thể khiến cho người ta nhìn trẻ hơn so với tuổi thật"

Ta dùng những lời đơn giản nhất nói ra nhằm làm cho hắn hiểu được.

Thật không ngờ Hồ Sĩ vừa nghe đã nói: "Tôi biết, cái anh đang nói chính là "khí công"."

Ta ngẩn người, còn chưa kịp trả lời thì Hồ Sĩ lại nói: "Khí công đích thật có một công dụng nhất định nhưng tôi tuyệt đối không tin rằng học xong phương pháp hô hấp có thể khiến cho tế bào của con người trẻ lại giống như khoảng ba mươi tuổi. Tôi đã từng nói chúng tôi đã kiểm tra qua thân thể hắn, hắn nhất định có dấu một bí mật làm cho người già biến thành trẻ”

Ta thật không có biện pháp tiếp tục giải thích. Khí công đích thật chỉ có thể làm cho người già nhìn trẻ hơn so với tuổi mà thôi, còn việc khỏe mạnh như lúc còn trẻ thì cái đó phải gọi là “phản lão hoàn đồng” và nó đã vượt ra xa khỏi phạm vi của khí công rồi, và phải nói đó là bước đầu cho việc từ ngươi biến thành thần tiên. Nếu nói người thật sự có khả năng dùng phương pháp tu hành nào đó mà biến thành thần tiên thì thật là chuyện quá khôi hài đi, ngay cả bản thân ta còn không tin thì lấy cái gì mà giải thích cho Hồ Sĩ đây.

Ta suy nghĩ một hồi rồi nói: "Vậy chỉ còn lại một cách duy nhất là khiến cho hắn tình nguyện nói ra thôi”

Ta nói xong thì ngừng lại một chút, sau đó nghiêm túc hỏi hắn: "Đã thử qua "Bào lạc" (3) chưa?"

https://thuviensach.vn

Hồ Sĩ nghe xong không hiểu, hắn mở to hai mắt nhìn ta rồi hỏi lại: "Cái gì gọi là "Bào lạc"?"

Ta cười to một trận, sau đó đem cái gì gọi là "Bào lạc" giải thích cho hắn nghe. Lần này thật là đã chọc giận Hồ Sĩ, hắn giận dữ đứng lên, lạnh lùng nói: "Tôi hiện đang muốn thử cái “Bào lạc” đó trên người của anh đây”

Ta thản nhiên trả lời: "Ông sẽ không bởi vì ông còn có việc phải nhờ đến tôi để có thể moi ra bí mật của Cổ Ngọc Trân”

Hồ Sĩ lại trở nên ảo não, ngồi phịch xuống sofa, ta liền nói tiếp: "Trung tá, biện pháp của tôi là biện pháp tốt nhất đó. Ông đừng ngại cứ thử một lần xem, tôi ở chỗ này đợi ông”

Hồ Sĩ nhìn ta một chút, xem chừng còn nghi ngờ, ta lại nói tiếp: "Hay là chúng ta hãy cùng nhau tiến hành là được”

Hồ Sĩ hỏi: "Làm thế nào để cùng nhau tiến hành?”

Ta nói: "Chúng ta đồng thời triển khai hoạt động, ông cứ tiếp tục ép hỏi Cổ Ngọc Trân, còn tôi thì đi làm chuyện của tôi, nếu mà ông thất bại nữa thì khi đó hãy để tôi một mình tiến hành”

Hồ Sĩ hừ một tiếng: "Vẫn là vấn đề trước đây, tôi lấy gì để tin tưởng anh đây?”

Ta trả lời hắn: "Đã không còn phương pháp thì chi bằng hãy đánh cuộc một váb, thật sự mà nói thì ông không thể không chơi ván bài này được. Chơi, còn có hy vọng thắng, không chơi thì thua chắc”

Môi của Hồ Sĩ giật giật vài cái, một hồi lâu sau hắn mới lên tiếng: "Bước đầu tiên anh sẽ làm gì?”

https://thuviensach.vn

Trong lúc này trong đầu ta đã có một kế hoạch.

Bí mật của Cổ Ngọc Trân có thể có liên quan đến việc luyện khí công, đây là giả thiết của ta. Muốn từng bước chứng thực thì phải để chính tự miệng của hắn nói ra. Mặc dù Cổ Ngọc Trân đã nói là chỉ cần ta giúp hắn, hắn sẽ đem bí mật nói cho ta biết, tuy nhiên tên hồ ly như hắn thì nói chuyện không thể quá tin tưởng. Hắn có việc cầu ta, tự nhiên sẽ phải nói như vậy, giống như trong tình hình này ta phải lừa gạt Hồ Sĩ vậy. Sự việc biến đổi thì cái gì cũng khác.

Cho nên ta phải có một biện pháp khiến cho hắn phải nói thật với ta, và biện pháp này chính là phải lấy được hai miếng ngọc của Raul.

Cổ Ngọc Trân chính là muốn có hai miếng ngọc nên mới vội vàng chạy tới Đông Đức này, thái độ và hành động của hắn đã vượt ra khỏi mục tiêu kiếm tiền của một thương nhân, cho dù hắn có yêu thích cổ vật thế nào đi nữa thì cũng không thể làm ra những điều như thế được. Đối với hắn mà nói thì nhất định có một nguyên nhân cực kỳ đặc biệt, nhưng là nguyên nhân gì thì hiện tại ta còn chưa biết được. Tuy nhiên ta biết chắc một điều là nếu ta có được hai miếng ngọc kia trong tay thì ta nhất định có thể khiến cho hắn nói ra tất cả.

Cho nên ta nói với Hồ Sĩ: "Bước đầu tiên là ta phải đi gặp Raul, ông hãy sắp xếp đi”

Hồ Sĩ ngẩn người: "Raul thì có liên quan gì đến chuyện này? Tại sao anh lại muốn gặp hắn?”

Ta tự nhiên không thể đem mọi chân tướng nói cho hắn nghe. Nếu một khi tiết lộ thì hai miếng ngọc kia nhất định sẽ rơi vào tay hắn, ta liền đáp: "Tôi có thể khẳng định với ông là Raul không hề liên quan gì tới chuyện này nhưng tôi phải gặp được hắn một lần”

https://thuviensach.vn

Hồ Sĩ hết sức tinh minh, hắn lắc đầu: "Không được, nếu anh không nói ra nguyên nhân anh muốn gặp hắn thì tôi sẽ không sắp xếp gì cả”

Ta cười lạnh một tiếng: "Được, vậy thì khỏi bàn cãi gì nữa, ông cứ ở đó mà chờ đợi thất bại đi”

Hồ Sĩ có vẻ cực kỳ tức giận, hiển nhiên là trong cuộc đời đặc vụ của hắn cho tới bây giờ cũng không có xảy ra chuyện như vậy, hắn nhìn chằm chằm vào ta: "Anh có biết là tôi có thể tùy tiện sắp xếp một tội danh cho anh để anh bóc lịch vài chục năm không?”

Ta cười "ha ha": "Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng nghe qua lời đe dọa nào yếu ớt như thế, đối với chuyện bản thân mình biết rõ không làm được thì tốt nhất nên ngậm nó trong miệng đi, đừng có phun ra"

Hồ Sĩ trở nên cực kỳ phẫn nộ, còn ta chỉ lạnh lùng nhìn hắn, giằng co khỏang chừng được mười phút thì hắn lên tiếng: "Được, anh có thể đi gặp hắn"

Ta nói: "Nơi mà tôi gặp mặt Raul không được lắp đặt thiết bị nghe lén và cũng không được sắp đặt người đứng bên cạnh, nếu hắn đang bị giam trong ngục thì khi tôi đến gặp, tôi có quyền lựa chọn chỗ sẽ gặp hắn”

Hồ Sĩ hắng giọng, ta cười nói: "Cái ghế Nguyên Soái đang chờ ông đó”

Vẻ mặt của Hồ Sĩ từ từ chuyển đổi, hòa hoãn rất nhiều: "Trong tư liệu chỉ nói anh là kẻ khó đối phó, quả thật sự là quá sai lầm”

Ta cười cười: "Sai chỗ nào?"

Hồ Sĩ nói: "Anh thật không phải người mà là một con quỷ, không phải khó đối phó mà quả thực là không cách nào đối phó."

https://thuviensach.vn

Ta tiếp lời hắn: "Đem những lời đó giữ lại cho bản thân ông đi”

Vừa nói hết câu thì cửa được mở ra, có người đẩy xe thức ăn bước vào, ta vội nói: "Tôi phải dùng bữa cái đã, ăn xong rồi tôi muốn gặp Raul ngay, ông hãy sắp xếp đi"

Hồ Sĩ gật gật đầu rồi đi ra ngoài. Mở nắp đậy, ta thấy được bữa ăn thật phong phú. Ta cũng không khách sáo, chén hết mọi thứ.

Ngay lúc ta ăn xong xuôi thì Hồ Sĩ bước vào, nói: "Chúng ta đi thôi."

Ta hỏi: "Chúng ta?"

Hồ Sĩ nói: "Tôi và anh cùng đi, sau đó anh vào gặp Raul”

Ta cười: "Hiểu rồi, gặp Raul xong ông áp giải tôi trở về đây chứ gì”

Hồ Sĩ không nói gì nhưng bộ dáng của hắn đã trả lời tất cả. Ta cũng chẳng thể nào từ chối hắn nên đành phải đi cùng hắn. Ta và hắn, kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng chẳng làm gì được ai.

Note:

(1) Khí hải: xem tại đây

(2) Đan điền: xem tại đây

(3) Bào lạc: là một hình thức tra tấn cổ xưa của Trung Quốc thời vua Trụ nhà Thương. Người tra tấn bị buộc vào một cột trụ bằng đồng nung đỏ. Xem Đắc Kỷ Trụ Vương để biết thêm.

(4) Ngã tướng, nhân tướng: đay là nhị tướng trong tứ tướng được đề cập trong kinh Kim Cang bao gồm: ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng.

https://thuviensach.vn

Tứ tướng có hai thứ:

Mê Thức Tứ Tướng của phàm phu: Chấp thật cái thân ngũ uẩn này là ta, gọi là ngã tướng. Bỏ ngã tướng chấp vào toàn nhân loại gọi là nhân tướng. Bỏ nhân loại chấp vào toàn chúng sanh gọi là chúng sanh tướng. Bỏ chúng sanh tướng cho là chỉ có Chân Như Phật tánh vĩnh viễn tồn tại trong thời gian gọi là thọ giả tướng (thọ là thời gian).

Mê Trí Tứ Tướng của bậc Thánh: Bậc Thánh tâm biết có sở chứng, dù chứng đến thanh tịnh Niết bàn đều thuộc về ngã tướng. Nay ngộ thêm một bậc, biết chẳng phải ta chứng, siêu việt tất cả chứng, nhưng còn cái tâm năng ngộ gọi là nhân tướng. Nay tiến thêm một bậc nữa, liễu tri năng chứng năng ngộ là ngã tướng nhân tướng, chỗ ngã tướng nhân tướng chẳng thể đến (năng chứng năng ngộ chẳng thể đến), chỉ còn tâm liễu tri, gọi là chúng sanh tướng. Rồi tiến thêm một bậc nữa, chiếu soi tâm liễu tri cũng bất khả đắc, chỉ một giác thể thanh tịnh, gọi là cứu kính giác, tất cả Tịch diệt, cũng gọi là Niết bàn. Nếu còn trụ nơi Niết bàn thì mạng căn chưa dứt, gọi là thọ giả tướng.

Xin tham khảo thêm kinh Kim Cang để biết thêm chi tiết.

https://thuviensach.vn

THẦN TIÊN

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đáng Giá Dùng Tính Mạng Trao Đổi

Ta cùng Hồ Sĩ đi ra ngoài, vừa đi vừa đảo mắt đánh giá kiến trúc và hoàn cảnh xung quanh, nếu có thể biết rõ được hoàn cảnh nơi đây thì việc trốn chạy sẽ có lợi hơn nhiều lắm.

Tuy nhiên Hồ Sĩ dường như có máy quét ý nghĩ nhìn thấu ý đồ của ta vậy, trên mặt vẫn giữ vẻ cười lạnh lùng nguyên thủy. Thấy hắn như thế, mặc dù vẻ bề ngoài của ta cố làm ra vẻ như không có chuyện gì nhưng trong lòng thì lại nhịn không được âm thầm mắng chửi hắn.

Những vật kiến trúc được làm nên nơi đây đều là vì sự phòng vệ mà thiết kế, ngay khi ta vừa bước ra khỏi cửa phòng thì nhìn quanh nhưng cũng không biết là đang ở tầng nào nữa. Cái ta nhìn thấy chỉ là một cái hành lang hình chữ "Thập", bộ phận ở trung tâm là một cái không gian hình tròn. Có một căn phòng bằng thủy tinh, bên trong có chứa rất nhiều màn hình cùng thiết bị, vừa nhìn đã đóan ra là chúng được dùng cho việc giám sát theo dõi. Trong phòng có cả thảy sáu người, hai người đang phụ trách theo dõi màn hình về tình hình nơi này, còn bốn người khác thì đang ngồi ở một bên, trước mặt của bọn họ là một loại vũ khí rất hiếm thấy.

Đó là thiết bị phóng hỏa tiễn loại nhỏ, mục tiêu của nó là nhắm ngay vào cái hành lang chữ "Thập". Trong hành lang, ngoại trừ có rất nhiều người canh gác ra, trên tường đều có bố trí các họng súng lộ ra ngoài, xoay tròn liên tục.

Ta đoán những họng súng trên tường kia chắc chắn là do người ngồi trong căn phòng thủy tinh kia điều khiển.

https://thuviensach.vn

Ở phía cuối của hành lang chữ "Thập" có một cánh cửa rất dày làm bằng thép. Không đề cập đến việc mở cửa khó khăn, trên thật tế thì ngay cả một con ruồi cũng sẽ không có cơ hội nào để bay đến trước cửa mà không bị phát giác, và càng không có cơ hội nào để có thể thoát được những nòng súng và đám thủ vệ kia.

Khó trách tại sao Hồ Sĩ lại tự tin và bình tĩnh như vậy. Ở chỗ này đích thật là không thể trốn thoát.

Tuy nhiên Hồ Sĩ thật sự là cười quá sớm rồi, hắn không hề nghĩ đến biện pháp đơn giản nhất để rời đi nơi này, đó chính là có hắn đi cùng, và lúc này thật sự hắn đang đi cùng ta!

Khi Hồ Sĩ đi qua, toàn bộ thủ vệ đều hành lễ với hắn. Nhìn bộ dáng của hắn thì ta biết tên này có dục vọng đối với quyền lực hết sức mãnh liệt, xem ra lời dụ dỗ bằng cái ghế "Nguyên soái" quả là rất đúng đắn.

Hai người chúng ta vẫn đi về căn phòng thủy tinh nằm ở trung tâm. Khi đi tới nơi đó thì liền nhìn thấy được có bốn cái thang máy cửa đang đóng chặt. Hồ Sĩ nhấc tay lên ra hiệu cho người bên trong căn phòng thủy tinh, tiếp đó một cánh cửa thang máy mở ra.

Bước vào thang máy, ta phát hiện ra thang máy ở đây không giống với thang máy thông thường trong các tòa nhà lớn khác, nó không có bảng điện tử bấm số hay bất cứ gì khác, trống trơn. Cửa thang máy đóng lại rồi chạy thẳng một mạch, sau đó dừng lại, cửa mở ra, ta nhìn thấy có một chiếc xe đang đậu chờ sẵn trước cửa thang máy. Hồ Sĩ hướng ta ra hiệu mời ta lên xe.

Chiếc xe đang đậu kia là một một chiếc xe chở hàng cỡ trung. Cửa xe rất dày và nặng, không gian trong xe không lớn bởi vì bốn bức tường bên trong xe được làm hết sức dày, thoạt nhìn thì trông rất giống thùng xe đông lạnh.

https://thuviensach.vn

Ta thầm nén cơn tức: "Các ông không có chiếc xe nào dễ coi hơn một chút sao?"

Hồ Sĩ lạnh lùng trả lời: "Chiếc xe này thích hợp với anh nhất đó"

Ta cũng không lên tiếng nữa, dù sao mục đích của ta là gặp được Raul, mọi chuyện sau đó có thể chậm rãi mà tính tiếp.

Ta bước vào trong xe. Bên trong chỉ có duy nhất một chiếc ghế da, ta ngồi xuống, cửa xe lập tức đóng lại. Trong xe có một bóng đèn và hiển nhiên đó cũng là một thiết bị giám sát.

Hồ Sĩ không có đi cùng xe với ta, khi xe chạy tới trước ngục giam thì cửa xe mở ra, ta nhìn thấy được "những đồng chí hoan nghênh" đang đứng đó, trong đó có hơn một trăm tên lính cai ngục và hơn một trăm tên quan chức.

Ta xuống xe, Hồ Sĩ liền hỏi: "Anh muốn gặp Raul ở đâu?"

Ta lập tức trả lời: "Trong văn phòng của giám ngục trưởng."

Hồ Sĩ dùng mắt trừng ta một cái, sau đó gật đầu rồi hắn lại cùng ta đi vào ngục giam, có hai tên lính đang chỉ huy thủ vệ phân tán ra để lấy đường đi.

Văn phòng của giám ngục trưởng rất u ám và đơn sơ. Trong khỏang vài phút ta không có cách nào để xác định Hồ Sĩ có gắn thiết bị nghe lén tại đây hay không nữa? Ta đứng chờ trong phòng được một chút thì cửa mở ra, hai tên lính cai ngục áp gỉai một thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi, mày rậm mắt to đi đến.

Ta phất tay ý bảo hai tên cai ngục lui ra ngoài, bọn họ liền lui ra và đóng cửa lại. Ta thầm đánh giá tên thanh niên này, hắn xem ra là người rất đơn giản, mặt mày đang sầu não. Ta nghĩ thầm chỉ bởi vì một phong thư

https://thuviensach.vn

đùa giỡn của ta mà hắn thật sự muốn vượt qua hàng rào Berlin thật, và bây giờ phải ở trong ngục chịu khổ, trong lòng có chút hối hận.

Raul hiển nhiên không biết ta là ai, hắn dùng một ánh mắt hết sức nghi hoặc nhìn và đánh giá ta. Ta thở dài một tiếng: "Raul, tên tôi là Vệ Tư Lý, tôi chính là ngươi mà anh đã gửi thư đến hỏi việc đó"

Raul chớp chớp mắt, ta lại nói: "Trong lá thư đó anh có gửi kèm theo hai tấm hình của hai vật bằng ngọc và nói là ông nội của anh mang về từ Trung Quốc"

Raul cuống quít gật đầu: "Có thể khiến cho anh từ xa xôi tới đây thì nhất định hai món đồ đó rất là quý giá?"

Ta thật nghĩ không ra hắn sẽ mở miệng nói với ta như vậy. Thật ra ta cũng không biết chúng là thứ gì, nhưng nếu Cổ Ngọc Trân đã nhận biết chúng và nóng lòng muốn có chúng như vậy thì chúng nhất định phải là một báu vật hiếm có, cho nên ta gật đầu: "Đúng vậy, rất quý giá."

Mặt của Raul hiện lên vẻ hưng phấn, ta nhịn không được nói tiếp: "Kỳ thật điều quan trọng bây giờ là sự tự do của anh, tiền bạc đối với anh lúc này là không có ý nghĩa"

Raul hít sâu một hơi: "Đúng, đúng, nếu tôi có thể vượt qua hàng rào kia thì còn gì bằng"

Ta nói: "Tôi có thể giúp anh có được tự do và cũng có thể cho anh một số tiền tương đương giá trị của hai món đồ anh có. Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết hai miếng ngọc kia đang ở đâu không?"

Mặt của Raul đột nhiên hiện lên vẻ rất cảnh giác, vẻ bề ngoài trông rất đơn giản của hắn đã biến mất không còn, có lẽ trên đời này vốn không có người nào như thế cả, hắn chớp chớp mắt rồi nói: "Chờ một chút, bây giờ tôi không thể nói cho anh nghe đượ̣c"

https://thuviensach.vn

Ta không khỏi chút tức giận: "Anh nói vậy là sao?"

Raul đáp: "Tôi muốn có tự do và tiền trước đã"

Nhìn tên ngu ngốc này toát ra cái vẻ mặt tự cho mình là thông minh vặt thì ta thật tức muốn hốt cho hắn một thang. Ta nghiêm túc nói với hắn: "Hai miếng ngọc kia bây giờ ở đâu, mau nói cho tôi biết rồi tôi sẽ hoàn thành lời hứa của mình"

Raul lại tự cho mình là đệ nhất thông minh trong thiên hạ: "Không, tôi muốn có tự do và -", ta không đợi cho hắn nói hết câu liền rống lên: "Mau nói đi."

Raul vẫn đang cúi đầu, thái độ xem ra hết sức kiên quyết, ta liền chuyển giận dữ thành tươi cười, thật chẳng biết nói gì nữa. Chuyện vốn đã phiền toái rồi, bây giờ lại còn gặp tên ngu ngốc Raul này nữa, thật chẳng biết phải làm sao?

Ta thật sự mất đi kiên nhẫn, không muốn cùng loại ngươi ngu ngốc này dây dưa nữa, cứ giao hắn cho Hồ Sĩ xử lý là xong.

Ta "hừ" một tiếng: "Được, ngươi không nói, trung tá Hồ Sĩ sẽ có biện pháp hay làm cho ngươi nói ra"

Ta cũng không ngờ rằng cái tên Hồ Sĩ lại có uy lực đến thế, Raul vừa nghe xong, sắc mặt lập tức biến đổi, thân thể cũng không tự chủ được phát run, dùng ánh mắt thương cảm nhìn ta.

Ta cảm thấy không đành liền xuống giọng: "Mau nói cho tôi biết."

Ta vừa nói vừa nắm ngực áo của hắn lôi hắn lại, lúc này thì ta liền phát hiện ra trên chiếc áo tù nhân của hắn đang mặc có ba cái nút áo mới tinh, vì theo lệ thường thì áo của tù nhân không sử dụng nút, chỉ dùng để tròng vào như áo thun mà thôi.

https://thuviensach.vn

Kế tiếp chưa vượt quá hai giây thì ta đã phát hiện ra ba cái nút kia là ba thiết bị nghe lén.

Ta không khỏi thầm mắng bản thân mình "thật ngu ngốc". Ta chọn văn phòng của ngục giam trưởng để gặp mặt Raul là vì muốn không cho Hồ Sĩ biết được câu chuyện của ta và Raul nói, tuy nhiên Hồ Sĩ thật sự không cần thiết phải để ý tới ta gặp Raul ở đâu, hắn chỉ cần đem thiết bị nghe lén đặt trên người của Raul là được.

Cuộc đối thoại vừa rồi của chúng ta, Hồ Sĩ đã hòan tòan nghe được và cũng may mắn là sắp vào điểm trọng yếu thì ta lại phát hiện ra sự giảo hoạt của Hồ Sĩ.

Ta buông tay ra, sau đó chỉ chỉ vào ba cái nút áo rồi hướng Raul làm vài dấu hiệu, Raul nhìn thấy lập tức hiểu được, vẻ mặt liền hoảng hốt.

Ta lấy ra bút ra giao cho Raul, ý bảo hắn không nên mở miệng nữa, vừa làm ta vừa nói: "Hai món đồ bằng ngọc kia là cổ vật, tôi có thể giúp anh bán chúng, được bao nhiêu thì toàn bộ đều cho anh, là tôi không tốt, đã bảo anh vượt qua hàng rào Berlin cho nên tôi muốn làm giúp anh việc này để chuộc lỗi"

Mấy câu nói đó là nói cho Hồ Sĩ nghe, làm phân tán sự chú ý của hắn khiến cho hắn tưởng rằng hai món đồ kia chỉ là hai món cổ vật có giá trị cao mà thôi. Và về phần làm như thế có thể gạt được Hồ Sĩ hay không thì lúc đó ta cũng không có thời gian suy nghĩ. Tuy nhiên tên heo ngốc Raul này nghe ta nói xong lại nghiến răng nghiến lợi nhìn ta như muốn ăn tươi nuốt sống.

Hắn suy nghĩ một hồi rồi mới viết chữ vào lòng bàn tay, ta đọc được: "Ở tại vùng phụ cận của hàng rào, lúc đó tôi đang bị đuổi bắt nên đã đem đồ giấu vào trong một viên gạch ở góc tường"

https://thuviensach.vn

Tiếp theo, hắn lại vẽ ra một tấm bản đồ rất đơn giản, sau đó lấy vạt áo chùi đi chữ trong lòng bàn tay.

Ta nói tiếp: "Anh vẫn còn không chịu nói sao? Thật ra hai món đồ bằng ngọc kia cũng không phải là có giá trị cao lắm đâu, có thể hy vọng của anh đối với chúng hơi quá lớn đó. Được rồi, nếu chúng ta gặp mặt nhau mà không có kết quả gì thì cứ mặc kệ vậy”

Lần này Raul bỗng nhiên thông minh hẳn lên, hắn giả vờ thở dài một hơi: "Được, được, tôi nói. Lúc tôi bị đuổi bắt thì tôi đã ném chúng đi, hiện tại không biết có tìm thấy nữa hay không?"

Nếu hắn không nói như vậy mà thêm vào như sau thì thật tốt quá: "Thật xui xẻo, nếu không có chúng nó thì tôi đã sống yên ổn tại quê nhà rồi, làm sao mà lại ở trong ngục giam được. Anh đường nhắc tới chúng trước mặt tôi nữa …… vừa rồi tôi nghĩ là ….. có thể gạt anh một số tiền cho nên tôi mới kiên trì muốn anh thực hiện điều kiện của tôi trước, thật ra tôi không có đồ gì để đưa cho anh đâu”

Raul đột nhiên mở miệng thốt ra những lời đó, mặc dù có thể không thể gạt được Hồ Sĩ nhưng cũng tốt, ta cũng hít sâu một hơi: "Vậy thì chẳng còn biện pháp nữa nhưng tôi hứa sẽ hết sức trợ giúp cho anh."

Ta nói xong bỏ đi đến trước cửa, đưa tay mở cửa rồi đi ra. Đột nhiên nhìn thấy ta bước ra, mấy tên lính đền khẩn trương cả lên, chúng còn đồng thời chỉa súng vào người ta, lúc này Hồ Sĩ cũng đang chạy vội tới.

Ta ra hiệu cho Hồ Sĩ là ta muốn rời khỏi. Tiếp đó ta và Hồ Sĩ đi ra rồi cùng bước vào trong xe.

Ta hiện đã biết được hai miếng ngọc kia đang giấu ở đâu, vì vậy cũng không vội đi tìm chúng. Ta biết Hồ Sĩ nhất định đang rất nóng lòng muốn nói chuyện cùng ta cho nên ta làm ra bộ dáng không hề để ý tới hắn.

https://thuviensach.vn

Hồ Sĩ rốt cục nhịn không nổi nữa, hắn mở miệng: "Có phải hai miếng ngọc của Raul là cổ vật rất đáng giá không?”

Ta làm bộ vừa sợ vừa giận: "Ông ..... nghe lén hả?"

Hồ Sĩ nở nục cười hết sức giảo hoạt, từ vẻ giảo hoạt trên mặt của hắn ta biết ta đã thành công gạt hắn. Hồ Sĩ nhịn không được cười nói: "Đối phó với anh phải có một chút phương pháp đặc biệt. Hai món đồ bằng ngọc kia có phải là rất đáng giá hay không? Hãy thành thật nói cho tôi biết, chúng tôi có biện pháp tìm được nó."

Ta thở dài một tiếng: "Không chỉ là rất đáng giá mà chúng quả thực còn là quốc bảo của Trung Quốc. Đó là hai món đồ mà trong lịch sử Trung Quốc đã ghi lại, là hai món đồ của Hiên Viên Hoàng Đế đã sử dụng. Đó là tín phù ông ta dùng để hiệu lệnh cho các bộ tộc, là một trong những món cổ vật có giá trị lịch sử nhất của Trung Quốc"

Ta mở miệng nói một hơi, còn Hồ Sĩ thì chú ý lắng nghe. Trong lòng ta lấy làm buồn cười, nói tiếp: "Ông có nghĩ tại sao Cổ Ngọc Trân lại đến nơi đây mở triển lãm hay không? Mục đích của hắn là dẫn dụ cho hai món cổ vật kia xuất hiện đó”

Hồ Sĩ suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói: "Vậy thì hiện tượng kỳ quái phát sinh trên người Cổ Ngọc Trân là chuyện gì?"

Ta cũng biết vấn đề này ta không thể giải thích được cho hắn nên không thể làm gì khác hơn là đáp: "Có lẽ đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên nên hiện tượng kia mới phát sinh trên người của hắn. Thật tế mà nói thì các phương pháp cường thân kiện thể như khí công ở Trung Quốc có rất nhiều loại và đều rất có công hiệu, cũng không phải là chuyện gì bí mật cả. Nếu ông vẫn cứ khăng khăng cho rằng đó là phương pháp mới phòng chống sự già yếu thì tôi xin hết lời"

https://thuviensach.vn

Hồ Sĩ suy nghĩ một chốc rồi đột nhiên vẻ mặt trở nên giận dữ, lạnh lùng nói: "Nhưng cũng chính là anh đã nói, nếu biết được bí mật thanh xuân bất lão của Cổ Ngọc Trân thì tôi …. có thể lập được công lớn kia mà."

Ta liền trả lời hắn: "Thú thật tôi cũng hồ đồ rồi nên mới có thể nghĩ rằng Cổ Ngọc Trân có phương pháp trường sinh bất lão, thật xin lỗi. Thật sự mà nói thì Cổ Ngọc Trân đã nhận một số tiền rất lớn để thực hiện một trọng trách, đó là đem quốc bảo về nước"

Sắc mặt của Hồ Sĩ âm tình bất định, hiển nhiên đối với lời nói của ta thì hoài nghi nhiều hơn tin tưởng, tuy nhiên lại không thể phản bác. Hơn nữa, ít nhất cái hắn không hiểu rõ nhất chính là Raul, ta và Cổ Ngọc Trân có đầu dây mối nhợ thế nào.

Ngay lúc này thì xe đã dừng lại, trước lúc xuống xe ta liền nói nhỏ vào tai hắn: "Trung tá, cái ghế Nguyên soái ông không chắc chắn có thể ngồi nhưng ông nghĩ thế nào về một tài khỏan 1 triệu đô la Mỹ tại Ngân hàng Thụy Sĩ?"

Hồ Sĩ quay đầu lại nhìn ta, thần sắc rất khó coi.

Ta lại nói tiếp: "Ông nhất định có thể có được số tiền này, chỉ cần ông tìm ra được hai món đồ bằng ngọc đó và trả lại sự tự do cho Cổ Ngọc Trân, đương nhiên, còn một việc nữa là xem tôi như khách quý tiễn về nước"

Hồ Sĩ hừ một tiếng, không có trả lời, mở cửa xe đi ra.

Ta đi theo bên cạnh hắn: "Có 1 triệu đô Mỹ thì cuộc sống ở phương tây này thoải mái hơn so với chiếc ghế Nguyên soái đấy."

Hồ Sĩ đột nhiên xoay người lại, dùng ngón tay chỉ vào chóp mũi của ta, hung hăng nói: "Anh dùng lời lẽ dụ dỗ quan chức cấp cao của quốc gia, tội này có thể phán anh án chung thân đấy."

https://thuviensach.vn

Ta lạnh lùng thốt: "Tùy ông, hiện tôi đang trong tay ông thì ông muốn làm gì chẳng được nhưng cái ghế Nguyên soái đó ngồi vững cũng không dễ đâu"

Mặt của Hồ Sĩ giật giật vài cái, cuối cùng nói nhỏ với ta: "Nếu tôi tìm không được hai món đồ đó thì sao?"

Hắn đương nhiên sẽ tìm không được vì chỉ có ta và Raul là biết chúng được giấu ở đâu mà thôi, ta lập tức đáp: "Tôi thấy Cổ Ngọc Trân cũng có thể trả một triệu đô để đổi lấy sự tự do của hắn"

Sau đó ta bị áp giải về căn phòng cũ.

Trong ba ngày kế tiếp, thập sự là rất buồn phiền và yên tĩnh. Hồ Sĩ không có đến, ta vẫn được cung cấp thức ăn đàng hoàng, tuy nhiên mọi chuyện rốt cục phát triển ra sao ta cũng chẳng hề hay biết.

Tới buổi sáng ngày thứ tư, khi ta còn đang ngủ thì có hai tên cao to xông vào, thô bạo kéo ta từ giường xuống, nhìn bộ dáng của chúng như là muốn đem ta ra xử bắn vậy. Ta vừa đảo tay muốn đẩy hai tên ra thì nhìn thấy Hồ Sĩ bước vào.

Hồ Sĩ lạnh lùng nói: "Đừng phản kháng, mau đứng lên đi theo tôi.". Ta đang muốn từ chối thì nhìn thấy hắn nháy mắt với ta.

Ta ngẩn người, sau đó nhanh chóng thay quần áo, trong lòng không khỏi cảm thấy bất an bởi vì ta không biết Hồ Sĩ đến tột cùng muốn làm chuyện gì và cũng không biết đây là họa hay là phúc nữa. Khi ta thay đồ xong xuôi thì bị hai tên lính áp giải ra ngoài, và đi mãi cho đến tầng dưới cùng thì ta thấy được Cổ Ngọc Trân.

Cổ Ngọc Trân mặt mày đang rất ảo não, vừa thấy được ta muốn gọi nhưng lại bị hai người đứng phía sau hắn chỉa súng vào làm cho hắn không dám lên tiếng. Mặc dù Cổ Ngọc Trân ở trong tình cảnh khốn khó nhưng khí

https://thuviensach.vn

sắc của hắn lại rất tốt, nếu nói hắn đã bảy mươi tuổi thì thật chẳng có ma nào dám tin.

Ta và Cổ Ngọc Trân dưới sự áp giải của mấy tên lính và bị đẩy vào trong một chiếc xe, cửa còn chưa đóng lại thì Cổ Ngọc Trân đã lên tiếng hỏi: "Bọn chúng.... muốn mang chúng ta đi đâu vậy?"

Trong lòng ta đang bất an, nghe thế lập tức trả lời: "Chúng mang chúng ta đi xử bắn”

Cổ Ngọc Trân giật mình. Ta cứ tưởng hắn khi nghe đươc lời nói của ta thì sẽ khóc không thành tiếng nhưng ai ngờ hắn lại thốt ra một câu làm ta cũng hơi ngớ người.

Hắn lầm bầm: "Xử bắn? Không biết đạn có thể giết chết ta không đây?”

Hắn tự nói với giọng rất nhỏ nhưng vì ta và hắn ở trong cùng một không gian nhỏ nên những lời hắn nói ta đều nghe được rõ ràng. Trong khoảng thời gian ngắn, ta thật sự là không biết lời nói của hắn có ý gì.

Ta không thể làm gì khác hơn là nhìn chằm chằm vào hắn, bộ dáng của hắn nhìn không giống ngu ngốc và cũng không giống bị bệnh thần kinh, cũng không phải là giống tình trạng sốt cao nói mớ, thật không biết tại sao hắn lại nói ra những lời kia.

Ta thở dài một hơi, không để ý tới hắn nữa. Tuy nhiên hắn đột nhiên chụp lấy tay của ta nói: "Tôi đã quá tham lam rồi, thật ra tôi nên phải thỏa mãn mới đúng -"

Ta không biết hắn muốn nói cái gì nên lập tức cắt đứt lời hắn: "Câm miệng, mỗi lời mỗi chữ ông nói ra người ta đều có thể nghe được hết, ít nói một chút đi"

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân mặt mày ảo não như có tang, không lên tiếng nữa. Thật ra ta có rất nhiều chuyện đang muốn hỏi hắn, ít nhất phải hiểu được hắn có đang tập luyện khí công hay không? Nhưng trong tình hình lúc này thì thật không phải là lúc tra hỏi.

Ước chừng khoảng mười lăm phút sau thì xe dừng lại.

Sắc mặt của Cổ Ngọc Trân ngày càng xám đi, hắn la thất thanh: "Làm thế nào bây giờ?"

Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nên cũng chuẩn bị tư thế ứng phó.

Xe đã dừng lại khoảng ba phút nhưng một chút động tĩnh cũng không có. Lòng bàn tay của ta cũng đã đổ mồ hôi thật nhiều. Cổ Ngọc Trân vẫn nắm lấy tay của ta, ta nhìn hắn nói: "Ông chẳng phải đã nói là đạn bắn cũng không chết sao? Có cần phải sợ hãi như thế không?"

Cổ Ngọc Trân cười khổ nói: "Tôi đã nghĩ lại rồi, thật không đúng, nếu mà bắn vỡ một nửa đầu của tôi thì cuộc sống thật không hay cho lắm."

Trong tình huống thế này mà hắn còn nói như vậy, thật không biết là hắn muốn chọc cười hay là muốn người ta khóc nữa.

Ngay lúc này thì đột nhiên có tiếng của Hồ Sĩ phát ra, tiếng nói phát ra thông qua một thiết bị truyền âm, giọng của hắn nghe hết sức dồn dập: "Vệ Tư Lý, lời hứa 1 triệu đô Mỹ của anh còn giá trị hay không?"

Ta vừa nghe được những lời đó thì trong lòng vừa mừng vừa sợ, liền quay về Cổ Ngọc Trân nói: "Một triệu đô Mỹ đổi lấy sự tự do của chúng ta, ông có đồng ý trả không?"

Cổ Ngọc Trân ngẩn người, tiếp đó nói liên tục: "Đồng ý, đồng ý!"

https://thuviensach.vn

Giọng của Hồ Sĩ lại truyền tới: "Các người lấy gì cam đoan với tôi?”

Ta hít sâu một hơi: "Trung tá, theo tôi thấy thì với tình cảnh của ông bây giờ chắc không cần thiết phải cam đoan gì đâu, hãy tin tưởng vào lời hứa của chúng tôi đi"

Cổ Ngọc Trân cơ hồ muốn khóc ra tiếng: "Nhất định trả, nhất định trả!", hắn càng nói càng vội, ngay cả thổ âm phương bắc của hắn cũng nói ra luôn: "Nhất định trả, nhất định trả."

Ta vẫn không thể đoán biết Hồ Sĩ đang muốn làm cái gì, chỉ là biết hắn đang cố ý thỏa hiệp. Dưới sự cam đoan lần nữa của Cổ Ngọc Trân thì chừng khoảng hai phút sau, cửa xe đột nhiên mở ra, Hồ Sĩ là người mở cửa, tiếp đó hắn lùi về sau hai bước, sắc mặt hết sức khó coi, lêm tiếng: "Mau xuống xe."

Ta để Cổ Ngọc Trân xuống xe trước, sau đó mới xuống sau. Vẻ mặt của Hồ Sĩ xem ra đang rất khẩn trương, hắn nói: "Nơi này cách hàng rào không xa, tôi nghĩ anh có thể đưa Cổ tiên sinh vượt qua dễ dàng. Tôi sẽ liên lạc với anh sau. Nói cho anh biết, tôi đã bị các người làm hại không có đường đi nữa rồi, số tiền đó các người phải đưa cho tôi, nếu không thì tôi sẽ cùng các người chết chung đấy”

Ngay lúc hắn đang nói thì ta đảo mắt nhìn bốn phía một chút, thấy bên cạnh cửa xe có một cái thi thể, ở phía đầu xe cũng có một cái. Hai tên thủ vệ này hiển nhiên là bị Hồ Sĩ giết chết. Hiện tại nơi chúng ta đang đứng là vùng phụ cận của tòa nhà đặc vụ, nơi này rất tịch mịch và lạnh lẽo.

Vừa nhìn thấy tình cảnh này thì ta liền biết rằng bản thân Hồ Sĩ cũng đang khốn khó rồi. Không thể trì hoãn thời gian nữa cho nên ta lập tức gật đầu nói: "Được, hẹn gặp lại sau, hy vọng ông cũng có thể an toàn vượt qua hàng rào này"

https://thuviensach.vn

Hồ Sĩ cười khổ rồi lôi hai cái xác đặt vào trong xe, nổ máy xe chạy về phía trước, tiếp đó hắn lấy ra một cái túi ném cho ta rồi chạy đi luôn.

Cổ Ngọc Trân còn chưa biết xảy ra chuyện gì, nắm chặt tay ta, vẻ mặt khẩn trương hỏi: "Làm sao vậy? Làm sao vậy?"

Ta trầm giọng nói: "Chúng ta chỉ cần vượt qua hàng rào Berlin thì có thể đến được Tây Berlin, và sẽ được tự do.". Sau đó ta mở cái túi của Hồ Sĩ ra, nhìn thấy bên trong có tiền và một số văn kiện.

Cổ Ngọc Trân vừa nghe xong liền rất vui vẻ: "Tôi đã sớm biết rằng, lúc anh đến đây thì tôi sẽ được cứu mà", tuy nhiên hắn cũng không vui vẻ được bao lâu thì liền chuyển giọng: "Không được, tôi còn chưa gặp được Raul, hai miếng ngọc kia còn chưa tới tay tôi”

Ta cùng hắn bước về phía trước, vừa đi vừa nói,: "Cho dù hai miếng ngọc kia có quý giá cỡ nào thì chúng có đáng giá đến mức dùng tính mạng để đổi lấy không?”

Câu trả lời của Cổ Ngọc Trân thật nằm ngòai dự đoán của ta, hắn ngây người một hồi lâu rồi thở dài, nói: "Rất đáng"

Ta thật sự ngớ ngươi.

Trên thế giới thật có cái gì đáng để dùng tính mạng trao đổi không? Lời này nếu phát ra từ miệng của một quân nhân cách mạng thì cũng có thể hiểu đươc cái hắn dùng tính mạng trao đổi đó là lý tưởng; còn nếu phát ra từ miệng của một người đang yêu thì cũng có thể hiểu là hắn dùng tính mạng để trao đổi tình yêu.

Tuy nhiên Cổ Ngọc Trân chỉ là một thương nhân buôn bán cổ vật, lấy tính mạng đi trao đổi một món đồ cổ, đây thật sự là chuyện thiên phương dạ đàm.

https://thuviensach.vn

Ta nhìn chằm chằm vào Cổ Ngọc Trân, hắn còn đang lẩm bẩm: "Rất đáng giá, thật sự là rất đáng giá."

Ta chỉ biết cười khổ, không thể làm gì khác hơn là nghĩ thần kinh của hắn bất bình thường. Ta không đem chuyện hai miếng ngọc nói cho hắn biết bởi vì hắn còn có bí mật chưa nói cho ta biết.

Ta cùng hắn đi qua mấy con đường, nơi này đã cách khá xa hàng rào. Tại vùng phụ cận của hàng rào thì việc phòng thủ tương đối nghiêm, mặc dù Hồ Sĩ đã cho ta hai phần văn kiện chứng minh thân phận để có thể vượt qua khâu kiểm tra dễ dàng nhưng dù sao đến đó cũng là hơi mạo hiểm, vị tất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì toi đời. Huống chi ta còn muốn đi lấy hai miếng ngọc kia nữa.

Việc Hồ Sĩ thả chúng ta đi đã là việc rất may mắn rồi, bằng không ta thật sự không có biện pháp nào để thoát khỏi dàn kiến trúc phòng thủ nghiêm mật kia.

Sau này ta mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Hồ Sĩ nói lúc chia tay "tôi đã bị các người làm hại không có đường đi nữa rồi". Cấp trên của Hồ Sĩ và Cục An Ninh Liên Bang Xô Viết đều kiên quyết tin tưởng rằng ta và Cổ Ngọc Trân có liên quan đến việc phát minh ra “nguyên tố kháng suy lão”, và đem thân phận “siêu cấp khoa học gia” gán cho chúng ta, đồng thời cũng ra lệnh cho Hồ Sĩ tìm ra bí mật của chúng ta với một thời gian có hạn.

Do Hồ Sĩ biết rõ hắn làm không được và cũng biết rõ hậu quả của việc làm không được cho nên Hồ Sĩ đã không còn đường để đi!

Chuyện này tất cả đều là trong tương lai khi ta gặp lại Hồ Sĩ, đôi bên trò truyện trong hoàn cảnh không có áp lực nên hắn đã đem mọi chuyện kể cho ta biết.

Lúc ấy, ta cùng với Cổ Ngọc Trân băng qua mấy con đường, sau đó ta để hắn ở tại một khách sạn nhỏ và dặn dò hắn tuyệt đối không được rời

https://thuviensach.vn

khỏi phòng, cứ ở yên trong đó chờ ta trở lại.

Ta hướng về nơi mà Raul vẽ trên bản đồ xuất phát. Khu vực này có một loạt các căn nhà đổ nát. Trong lòng ta cảm thấy hết sức khẩn trương, Raul đem hai miếng ngọc kia đặt trong bức tường và dùng viên gạch che lại, nếu là bị người khác phát hiện và lấy đi thì mọi chuyện ta tính toán kể như dừng ở đây.

Ta cẩn thận bước từng bước dọc hàng rào, có mấy người đi đường dùng ánh mắt tò mò nhìn ta nhưng cuối cùng cũng không có chuyện phiền toái gì xảy ra. Theo bản đồ chỉ dẫn ta bước từng bước tới góc tường Raul đã nói, tiếp đó giơ tay lục lọi và đụng được một khối đá hơi nhô ra ngòai, sau đó ta kéo nó ra, đưa tay vào mò mẫm thì chạm vào một bao đồ vật.

Ta lấy nó ra, trong lòng rất vui vẻ, sau đó vội vã quay trở lại. Sau khi vượt qua được hai con đừong thì ta tìm một chỗ vắng mở bao đồ ra. Không sai, đúng là có hai miếng ngọc như đã nhìn thấy trong hình nằm đó, bên cạnh còn có một quyển vở hơi cũ, xem ra là một cuốn nhật ký, trong đó viết rất nhiều chữ. Ta cũng không vội đọc, trước tiên ta lấy hai miếng ngọc ra xem xét một hồi.

Hai miếng ngọc này, ngoại trừ có hoa văn điêu khắc ra thì không có gì nữa, có điều hoa văn thì hết sức kỳ lạ, không giống với những hình rồng, hình hổ, văn tự cổ.. được khắc trên những cổ vật thường thấy. Thoạt nhìn thì có cảm giác nó được điêu khắc rất tùy tiện nhưng xem xét kỹ lại thì không phải là tùy tiện mà là được điêu khắc một cách rất tinh tế.

Chất ngọc là bạch ngọc nhưng nhìn vào cũng chẳng phải là ngọc quý gì cho lắm, ta thật sự không rõ tại sao Cổ Ngọc Trân lại đối với hai miếng ngọc này mê muội như vậy, thậm chí không tiếc dùng tính mạng đổi lấy.

Nhìn một hồi cũng nhìn không ra chỗ quý giá gì, ta bỏ hai miếng ngọc vào túi trở lại rồi lấy quyển vở ra xem. Ngày tháng năm trong đó làm ta rất

https://thuviensach.vn

tò mò và cảm thấy hấp dẫn, đây thật sự là một quyển nhật ký và người viết là ông nội của Raul. Nhật ký ghi lại lịch sử, bản thân nó cũng là một món cổ vật, bởi vì năm ghi cuốn nhật ký là năm 1900, nội dung ghi lại thời gian tám nước liên quân công phá Bắc Kinh, tổng cộng có ba ngày, từ ngày mười lăm đến ngày mười bảy tháng tám.

Ông nội của Raul lúc đó giữ chức thiếu úy trong quân đội Đức.

Tám nước liên quân công tiến thành Bắc Kinh, đó là vào ngày 15 tháng 8 năm 1900. Từ nhật ký của ông nội Raul ghi lại thì quân đội Đức quốc lúc tiến vào thành, sau đó cùng với quân đội của tám nước đem bắt các thân vương và công thần trong thành nhốt riêng một chỗ, và rồi tiếp đó là cướp bóc.

Theo như nhật ký thì ông nội của Raul không phải thuộc đội thân binh của Nguyên soái Alfred Graf Von Waldersee (1) nên không thể theo đội thân binh tiến vào hoàng cung "sưu tầm trân bảo" được. Bọn họ không thể làm gì khác hơn là chỉ tiến hành vơ vét ở ngoài hoàng cung.

Ngày mười lăm, ngày mười sáu tháng tám ghi lại chuyện bọn họ vơ vét được những vật phẩm bằng kim loại quý. Ngày mười bảy tháng tám thì mới thuật lại việc có được hai miếng ngọc kia, ta xin thụât lại nội dung một chút:

Thành Bắc Kinh thật sự là cực kỳ giàu có, trong hai ngày qua, ai cũng có hàng đống vàng nhưng cái lo lắng là làm thế nào mang chúng về nứơc.

Tối ngày hôm qua, có người nói cho ta biết, thật ra vàng cũng không phải là thứ đáng giá nhất, các loại bảo thạch, thúy ngọc, trân châu… so với vàng có giá trị hơn nhiều lắm, ngoài ra còn có thư họa, nghe nói cũng rất đáng giá, đáng tiếc chúng ta đều không biết chúng là gì.

Sáng hôm nay xuất phát, tại thành thị tràn ngập bảo vật này, ngủ quả là lãng phí thời gian. Đáng tiếc phải tuân thủ quân lệnh, tuần tra ban đêm vốn

https://thuviensach.vn

là cực khổ nhất nhưng khi đến được đây thì ai ai cũng tự nguyện tuần tra ban đêm.

Buổi sáng, trải qua mấy cái ngã tư đường, thoạt nhìn cửa nhà nào cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, rõ ràng là đã có quân đội tiến vào, không cần phải lãng phí thời gian xem xét nữa. Khi ta băng ngang qua một hẻm nhỏ thì nhìn thấy được có một cánh cửa đang đóng chặt, trên cửa còn có dán thông báo của Bộ Tư Lệnh liên quân nói rằng binh lính không được quấy nhiễu ngôi nhà này. Trong tình hình hỗn loạn này có thông báo mà có thể giữ được bình an thì quả thật là quá ngây thơ. Bất quá xem ra, căn nhà này dường như chưa từng bị xâm nhập qua, ta liền xé thông báo xuống rồi dùng súng mở cửa, đi vào.

Ta không biết chủ nhân của ngôi nhà là hạng người gì nhưng cũng đoán được nhất định là rất có địa vị. Ta vừa đi vào thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên. Nhìn thấy ta, hắn liền đưa tay ôm lấy đống vàng trên bàn, dường như là biết mục đích đến của ta.

Một bàn toàn là vàng, nếu là hai ngày trước thì sẽ làm cho ta mừng rỡ không thôi, nhưng bây giờ vàng ta đã có nhiều lắm, cái hiện tại ta muốn là đồ quý giá mà dễ mang kìa. Ta nói mấy câu rồi bắn hai phát súng chỉ thiên, người trung niên sợ đến run người. Ta nói với hắn hãy mang đồ quý ra nhưng hắn hoàn toàn nghe không hiểu lời ta nói, và ta cũng không biết nói tiếng Trung Quốc.

Đang trong lúc không có biện pháp thì có một đứa bé khoảng mười tuổi chạy ra. Đứa bé ăn mặc hết sức đẹp đẽ, ta nhìn thấy liền bắt lấy đứa bé rồi chỉa súng vào đầu nó, đồng thời hướng về người trung niên ý bảo nếu hắn mang ra thứ gì đó quý giá thì ta sẽ thả đứa bé. Vì tỏ vẻ ta không muốn lấy vàng nên ta đạp vào bàn cho vàng rơi xuống đất. Ta thật không ngờ có một ngày ta ngay cả vàng cũng không muốn lấy!

https://thuviensach.vn

Người trung niên rốt cục hiểu được ý tứ của ta, sắc mặt hắn xám như tro tàn, cuống quít phất tay và lớn tiếng nói gì đó. Sau đó ta nghe được đằng sau tấm bình phong lớn phát ra tiếng bước chân dồn dập. Không bao lâu sau, có một người phụ nữ trung niên cầm một cái hộp đi ra. Thân hình bà ta run rẩy, tựa hồ có thể nghe được tiếng khớp xương va vào nhau phát ra tiếng vang.

Người đàn ông trung niên đưa tay lấy cái hộp, từ ánh mắt của hắn có thể đoán ra trong cái hộp đó nhất định là có bảo vật phi phàm. Ta rất vui vẻ, thả đứa bé ra, đi qua lấy cái hộp. Người trung niên hai tay phát run, còn muốn giật cái hộp lại nhưng ta liền bắn một phát chỉ thiên làm cho hắn sợ đến nỗi ngã xuống mặt đất. Ta lấy cái hộp rồi rời khỏi đó. Ra cửa ta mở cái hộp ra xem thì thấy có hai miếng ngọc nằm trong đó, xem ra chúng dường như không có giá trị cho lắm.

Quá trình có được hai miếng ngọc đã xong, ngoài ra còn có mấy đoạn ghi thêm nữa:

Khi trở về nước, ta đem cái hộp đến các cửa hàng thu mua cổ vật bán. Loại cửa hàng này trong lúc chiến tranh với Trung Quốc mọc lên rất nhiều. Ta đi đến rất nhiều cửa hàng nhưng bọn họ đối với hai miếng ngọc ai cũng không có hứng thú.

Bọn họ trả giá cho hai miếng ngọc rất thấp nhưng cái hộp đựng ngọc thì trả giá rất cao. Bản thân ta rất tin tưởng vào giá trị của hai miếng ngọc. Những người đó hoàn toàn không biết nhìn hàng, bởi vì lúc ấy chủ nhân của hai miếng ngọc đã dùng chúng để trao đổi tính mạng của đứa bé, không biết là con hay cháu của họ.

Cho nên, đời sau của ta nếu muốn đem bán hai miếng ngọc kia thì phải mời được người am hiểu xem xét giá trị đích thực của chúng.

https://thuviensach.vn

Qua nhật ký của ông nội Raul, ta đọc mà cảm thấy buồn cười. Hai miếng ngọc kia thì ra là "chiến lợi phẩm" của một binh lính quèn tham gia chiến dịch tám nước liên minh. Ông nội của Raul không biết chủ nhân của món đồ là hạng người gì nhưng từ những dòng chữ thuật lại của hắn mà nghĩ thì nhất định đó không phải nhân vật tầm thường, thậm chí có thể giao hảo với Bộ Tư Lệnh của tám nước, điều này đương nhiên chỉ có nhân vật hiển hách trong vương triều Mãn Thanh mới có thể làm được.

Nhưng cho dù là nhân vật hiển hách thì sao, lúc thành bị phá thì cũng bị một tên lính quèn chèn ép mà thôi.

Qua lời thuật lại của ông nội Raul thì cũng biết được đã có nhiều thương nhân mua bán cổ vật cho rằng hai miếng ngọc chẳng hề quý giá gì. Rốt cục chỗ quý giá của chúng nằm ở đâu thì sợ rằng chỉ có chủ nhân của nó và Cổ Ngọc Trân mới biết được mà thôi.

Raul sở dĩ viết thư cho ta, đương nhiên là tuân theo di huấn của ông nội hắn, trước hết phải biết được giá trị của hai miếng ngọc rồi mới đem bán.

Chỉ bất quá là ta đã thoát rồi, còn Hồ Sĩ thì cũng chẳng quan tâm tới hắn, vì vậy sẽ không có ai giúp Raul được nữa. Tuy nhiên chỉ sợ đặc vụ của Liên bang Xô Viết và Đông Đức còn chưa chịu buông tha cho hắn, có thể ngộ nhận hắn cùng "nguyên tố kháng suy lão" có liên quan thì Raul sẽ gặp phải chuyện gì cũng không biết được?

Ta vừa suy nghĩ vừa đi trở về khách sạn. Lúc ta rời đi, vì sợ Cổ Ngọc Trân chạy loạn nên đã khóa cửa phòng nhốt hắn bên trong, vì vậy khi ta trở về cũng không cần gõ cửa, ta dùng chìa khóa mở cửa luôn. Cửa vừa mở ra thì ta liền ngẩn ngươi.

Ta nhìn thấy Cổ Ngọc Trân đang "đả tọa", tư thế hắn sử dụng chính là "Song bàn tất thức", vẻ mặt của hắn hết sức yên bình, cặp mắt nhắm chặt.

https://thuviensach.vn

Ta đã nghe Hồ Sĩ nói qua và cũng biết là Cổ Ngọc Trân đang luyện khí công, cho nên sau một phút ngẩn người thì cũng bình thường trở lại. Ta đóng cửa lại, cũng không đi đến quấy rầy hắn, chỉ là xa xa cẩn thận quan sát hắn mà thôi.

Không mấy mươi phút sau thì trong lòng ta càng ngày càng kinh hãi. Bản thân ta đối với khí công cũng không phải là người ngoài, nhưng cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thấy được có người nào hít và thở có thời gian dài như vậy. Đương nhiên trong truyền thuyết cũng có loại tình huống này nhưng đối với ta đây là lần đầu tiên được mục kích. Cổ Ngọc Trân thong thả hít vào một hơi, đã hơn cả chục phút mà còn chưa thở ra. Căn cứ theo lý luận của khí công mà nói thì khí hắn hít vào đã trở thành "Nội tức", và chạy khắp huyệt đạo trên toàn thân.

Từ “Nội tức” trong khí công sử dụng là hết sức huyền diệu, khoa học phương tây tuyệt đối không cách nào tiếp nhận được. Ngành nhân thể giải phẩu học đã chứng minh, cơ quan hô hấp trong cơ thể người khi hô hấp sẽ tự hình thành một cái hệ thống. Tuy nhiên "Nội tức" lại nói rằng khí có thể lưu hành khắp nơi trong cơ thể, thoát khỏi sự hạn chế của cơ quan hô hấp. Nhìn Cổ Ngọc Trân lúc này, ai cũng sẽ không hoài nghi về tình trạng sức khỏe của hắn, tuy nhiên tình trạng hô hấp của hắn thì quả là quá quái dị.

Ta chậm rãi đưa tay đến trước mũi hắn nhưng hoàn toàn không có cảm giác không khí tiến vào và xuất ra. Hắn vẫn nhập thần, hoàn toàn không hay biết ta đã trở lại.

Ta biết với tình hình hiện tại của hắn, nếu ta đột nhiên đứng trước hắn phát ra âm thanh gì đó to lớn hoặc là đánh vào người hắn thì hắn sẽ rất nguy hiểm, thậm chí có thể là chết ngay tức khắc. Tuy nhiên cho dù không có sự quấy nhiễu từ bên ngoài thì ngay chính trong bản thân hắn cũng không được xáo trộn (có thể nói là phải “tâm vô tạp niệm”). Nếu không thể giữ được sự yên tĩnh cực độ mà đột nhiên nhớ tới chuyện gì làm tâm bất an

https://thuviensach.vn

thì cũng cực kỳ nguy hiểm, nặng thì nội tạng bị thương, hộc máu mà chết; nhẹ thì hệ thống thần kinh bị tổn hại dẫn đến tê liệt toàn thân.

Loại tình huống này trong khí công có danh từ chuyên môn dùng để miêu tả nó, gọi là "Tẩu hỏa nhập ma".

Note:

(1) Alfred Graf Von Waldersee: tên đầy đủ là Alfred Ludwig Heinrich Karl Graf von Waldersee (sinh ngày 08/04/1832 tại Potsdam và mất ngày 05/03/1904 tại Hanover), là Nguyên soái của quân đội Đức khi tiến công thành Bắc Kinh. Trung Quốc trong chiến dịch tám nước liên quân năm 1900-1901. (tham khảo thêm tại)

https://thuviensach.vn

THẦN TIÊN

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Một Phần Tiên Thư, Chín Viên Đan Dược

Ngàn vạn lần đừng tưởng rằng chuyện này chỉ có thể xảy ra trong tiểu thuyết võ hiệp, trên thực tế thì khí công là một phương pháp cường thân kiện thể tồn tại thật sự.

Lúc này ta đã quan sát Cổ Ngọc Trân hơn nửa tiếng. Đột nhiên hắn chậm rãi thở ra một hơi, dung nhan trên mặt dường như có thay đổi, chẳng hề còn một chút nếp nhăn nào.

Đây thật sự là một hiện tượng quá quái dị. Ta vẫn biết khí công có thể khiến cho lực lượng tiềm tàng trong cơ thể người phát ra, có thể trong một khắc phát ra một sức mạnh mạnh mẽ, cái này trong võ học gọi là "Nội công". Ta cũng biết khí công có thể làm cho sức khỏe con người tăng tiến, khiến cho vẻ bề ngoài nhìn trẻ hơn so với tuổi thật nhưng cho tới bây giờ ta không hề biết khí công lại có thể khiến cho con người phản lão hoàn đồng.

Quá trình thở ra của Cổ Ngọc Trân duy trì khoảng chừng hơn chục phút, sau đó miệng hắn mới phát ra một tiếng "hắc" rồi chậm rãi mở mắt ra.

Hắn nhìn thấy ta, trên mặt liền hiện ra vẻ giật mình, ta nói: "Tôi cũng có luyện khí công nhưng xem ra công lực không thâm hậu bằng ông”

Vẻ mặt của Cổ Ngọc Trân có chút ngượng ngùng: "Khí công gì chứ, chỉ là nhắm mắt tĩnh tọa một chút mà thôi”

Trong lòng ta thầm mắng hắn một tiếng, thật muốn đem lão hồ ly này quẳng trở lại Đông Berlin để bọn đặc vụ xử hắn cho rồi!

https://thuviensach.vn

Với hai văn kiện chứng minh thân phận của Hồ Sĩ đưa thì việc rời khỏi Đông Berlin dễ dàng hơn rất nhiều. Khi đến được Tây Berlin thì trời đã vào đêm, sau đó chúng ta đợi máy bay để đi tới Thụy Sĩ. Trong phi trường, Cổ Ngọc Trân cứ một mực than vắng thở dài, ta thật không rõ tại sao người như hắn vậy lại có thể đem khí công luyện tới đỉnh cao như thế?

Điều mà làm ta càng cảm thấy ngạc nhiên chính là lời hắn than thở, không phải là vì những tổn thất tại Đông Đức cũng không phải là những chuyện khác, hắn chỉ luôn miệng than vắng thở dài về việc không gặp được Raul và lấy được hai miếng ngọc thôi.

Ta vẫn kiên nhẫn không nói cho hắn biết hai miếng ngọc kia đang ở trên người của ta, chỉ dùng mắt thưởng thức vẻ mặt như chó nhà có tang của hắn. Khi nhắc tới việc trả số tiền kia cho Hồ Sĩ thì hắn rất sảng khoái hứa hẹn, khi nào nhận được thông báo thì hắn sẽ chi trả liền.

Ta cũng nhân lúc chờ đợi gọi điện thoại cho Bạch Tố, nói cho nàng biết ta đã an toàn và sẽ nhanh chóng trở về Trung Quốc. Ta hỏi nàng có lo lắng cho ta hay không thì câu trả lời của nàng làm ta rất tự hào: "Cho tới bây giờ em chưa hề lo lắng cho anh vì em biết anh có thể ứng phó được trong mọi hòan cảnh”

Cổ Ngọc Trân cũng có chi nhánh tại Thụy Sĩ, hơn nữa trong giới cổ vật thì hắn rất có quyền uy. Hắn cũng có một căn nhà riêng tại đây và mời ta đến nghỉ ngơi.

Đến nhà của hắn, trong bữa cơm tối, Cổ Ngọc Trân ngồi đối diện với ta, nói: "Tôi muốn nhờ anh trở lại Đông Berlin lần nữa, giá cả bao nhiêu anh cứ nói"

Ta lắc đầu: "Cái tôi cần không phải là tiền, tôi chỉ muốn ông nói cho tôi biết hai miếng ngọc bình thường kia có tác dụng ra sao thôi?”

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân nuốt nước bọt một cái, trên mặt hiện ra vẻ chần chừ không thôi. Ta cười lạnh một tiếng: "Ông muốn có chúng, thậm chí có thể dùng tính mạng để đổi lấy chúng, vậy thì điều kiện tôi cũng quá đơn giản rồi, tại sao ông lại cứ do dự không chịu nói chứ?”

Cổ Ngọc Trân thở dài một tiếng, không trả lời. Ta nói tiếp: "Ông sợ nói ra rồi tôi sẽ tranh đoạt lợi ích với ông chứ gì?”

Đây là sự phán đoán chính xác nhất, trừ điều này ra thì không có khả năng hay lý do nào khác nữa. Quả nhiên, mặt của Cổ Ngọc Trân hiện lên vẻ xấu hổ, gật đầu.

Ta vừa tức giận, vừa buồn cười: "Được, tôi cam đoan với ông, bất luận chúng nó trị giá bao nhiêu tiền thì tôi cũng không lấy một đồng xu nào cả”

Cổ Ngọc Trân vẫn đang nhíu mày, qua một hồi lâu hắn mới nói: "Chờ anh …. đem chúng….. tới cho tôi thì tôi… nhất định sẽ nói cho anh biết tất cả”

Ta thật sự là mất hết kiên nhẫn, lấy hai miếng ngọc trong người ra giơ lên trước mặt hắn, nói: "Ông xem đây là cái gì?”

Cổ Ngọc Trân nhìn thấy đột nhiên hét to một tiếng rồi vung tay muốn cướp đoạt, ta lập tức co tay lại nhưng hắn lại liều mạng phóng vồ tới. Thấy thế ta liền xuất một quyền đấm vào bụng hắn, không cho hắn vồ trúng ta.

Một quyền này ta ra tay cũng hơi nặng, khi bị đánh trúng Cổ Ngọc Trân ngã về phía sau, ta đi đến ngồi xuống sofa. Lúc này ta mới chợt thầm kêu “không hay” vì ra quyền quá nặng, chỉ sợ Cổ Ngọc Trân chịu không nổi và sẽ bị thương.

Ta đang có ý nghĩ muốn tới đỡ hắn đứng lên nhưng không ngờ hắn chẳng hề bị gì cả, thân người nhảy dựng lên, miệng lại phát ra tiếng hét đáng sợ, tiếp đó lại phóng vồ tới ta. Ta đảo thân tránh né, sau đó quát lớn:

https://thuviensach.vn

"Cổ Ngọc Trân, ông muốn ăn cướp hả, không có cửa đâu". Ta mặc dù nói như vậy nhưng là nhìn thấy hắn điên cuồng như một con báo đói đã lâu ngày, toàn thân sức lực tràn trề, nghĩ lại lời nói của bản thân cũng không có chuyện gì nắm chắc lắm.

Khí thế cùng vẻ mặt của Cổ Ngọc Trân lúc này thật khiến cho ta cảm thấy được một sự uy hiếp thật lớn, ta biết hắn là một kình địch khó chơi.

Cổ Ngọc Trân tạm thời cũng không có động, chỉ là dùng ánh mắt nhìn chằm chằm vào ta, đột nhiên vẻ mặt của hắn trở nên trấn định và pha đầy sự kiên quyết, hắn không hề thở mà là hít sâu một hơi.

Ta không khỏi chấn động, nếu là hắn bối rối, nóng vội thì còn dễ dàng đối phó, nhưng nếu hắn giữ được bình tĩnh thì dù ta đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc cũng chỉ sợ không chiếm được ưu thế gì.

Ta lập tức lên tiếng: "Cổ Ngọc Trân, ông hãy ngồi xuống cùng tôi thương lượng đi. Nếu ông mà động đậy nữa thì tôi hủy ngay hai miếng ngọc này đấy"

Cổ Ngọc Trân giật mình, vội lên tiếng: "Đừng, đừng, đừng, có chuyện gì từ từ bàn bạc."

Ta phất phất tay, hắn hiểu ý lùi ra sau vài bước nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào ta với khí thế chấn nhiếp người.

Trong lòng ta thầm kêu lên "Thật xấu hổ!"

Mặc dù Cổ Ngọc Trân là người có quyền uy trong giới cổ vật nhưng hắn hiển nhiên là không có kinh nghiệm đánh nhau với người khác. Thành thật mà nói thì khi ta nói ra lời muốn hủy hai miếng ngọc thì khí thế đã thua hắn rồi, nếu không phải thế thì ta thế nào lại thốt ra mấy lời đó? Nếu là hắn cứ một mực ép tới thì ta thật cũng chẳng biết phải ứng phó như thế nào cho tốt nữa.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên bởi vì hắn quá quan tâm đến hai miếng ngọc cho nên hắn đã chịu lép.

Ta nói tiếp: "Chúng ta đã có hiệp nghị, khi tôi tìm được hai miếng ngọc này thì ông sẽ nói cho tôi biết tất cả mọi chuyện"

Cổ Ngọc Trân phát ra một tiếng “hừ”, nhưng cũng không có trả lời. Ta lại nói: "Hơn nữa tôi cũng đã từng nói là nếu lời nói của ông có thể làm cho tôi thỏa mãn thì hai miếng ngọc này sẽ là của ông”

Câu nói cuối cùng của ta đối với Cổ Ngọc Trân rất có tác dụng. Hắn không tự chủ được, nuốt nước bọt một cái, giọng có hơi dồn dập: "Làm thế nào mới có thể làm cho anh thỏa mãn?”

Ta đáp: "Tôi có thể phân biệt lời ông đang nói là dối hay là thật”

Cổ Ngọc Trân hít sâu một hơi: "Nếu anh biết rõ chân tướng thì anh sẽ không chịu đưa hai miếng ngọc giản đó cho tôi đâu”

Cho đến lúc này ta mới biết được hai miếng ngọc có cái tên là "Ngọc giản", đây chính là do Cổ Ngọc Trân trong lúc vô ý nói ra .

Ta cười lạnh một tiếng: "Tôi đã nói qua tôi không thèm một phân ích lợi nào cả, tôi chỉ muốn biết mọi chuyện đến tột cùng là như thế nào bởi vì có một việc mà tôi nghĩ mãi không ra, tôi muốn biết tường tận"

Cổ Ngọc Trân lại hít sâu một hơi, một hơi hít vào của hắn rất dài và liên tục, hắn bắt đầu hít vào thì ta cũng liền hít vào để thi đua xem ai cao thấp nhưng khi ta cảm thấy ngực hơi đau thì hắn vẫn còn đang hít vào.

Hắn lại chậm rãi thở ra, sau đó nói: "Tôi ….phải bắt đầu từ đâu đây?”

Ta nhắc nhở hắn: "Từ sự việc cái bình phong đi."

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân nhìn ta liếc mắt một cái: "Tấm bình phong để bàn trang trí đó, bản thân nó chẳng có chút giá trị nào cả nhưng món đồ nằm bên trong nó là bảo vật hiếm có trên đời, đó là ….đó là…."

Hắn nói đến đây thì lại do dự, làm cho ta cũng nóng lòng nhưng lại không thể thúc hắn. Cuối cùng thì hắn cũng hết do dự rồi lên tiếng: "Đó là một phần tiên thư và chín viên đan dược."

Đầu ta cảm thấy ong ong, ta thật sự ngớ người ra bởi vì ta hoàn toàn không có cách nào thích ứng với lời của hắn nói. Cái gì có tên là "Một phần tiên thư và chín viên đan dược?" Những lời này nằm ngoài những từ ngữ dùng trong cuộc sống hiện đại, bảo ta làm sao có thể tiếp nhận cho nên theo bản năng ta lập tức phản ứng, lớn tiếng hỏi: "Ông muốn nói cái gì?"

Cổ Ngọc Trân nói: "Một phần tiên thư, chín viên đan dược!"

Lúc này đây ta có phần hiểu có phần không, nhưng trong lúc ấy ta thật sự nhịn không được liền cười lớn, thú thật trong cả đời ta chưa có cái gì làm ta buồn cười đến như thế.

Một phần tiên thư, chín viên đan dược.

Hơn phân nữa là Cổ Ngọc Trân xem tiểu thuyết võ hiệp nhiều nên lú lẫn. "Một phần tiên thư và chín viên đan dược", nếu là có người nào đó nghe được hắn trả lời như vậy mà không bật cười thì người này chắc phải…"cao thượng lắm đây".

Ta không ngừng cười to, cười đến cơ hồ muốn chảy nước mắt và cơ bụng cảm thấy đau luôn. Cổ Ngọc Trân vẫn dán ánh mắt vào ta, dường như là hoàn toàn không hiểu tại sao ta lại bật cười.

Ta còn đang cười thì Cỗ Ngọc Trân đột nhiên hít sâu một tiếng, nói: "Anh …. đừng nên cao hứng sớm thế ….. chín viên đan dược kia …... tôi đã dùng hết rồi"

https://thuviensach.vn

Trời ạ! Thì ra hắn nghĩ nguyên nhân khiến ta cười là vì ta "rất cao hứng". Vốn ta đã có thể ngừng cười nhưng khi vừa nghe được hắn nói như thế thì lại không nhịn được cười to hơn. Vừa cười vừa vỗ ngực, tiếp đó ta dùng hết khí lực hét lớn: "Có thật không? Chín viên đan dược kia có phải là "Cửu Chuyển Đại Hoàn Đan hay là "Độc Long Hoàn" gì đó, dùng Thất Sắc Linh Chi, cộng thêm Hà Thủ Ô thành hình và bột của Vạn Tái Hàn Ngọc, luyện ba mươi sáu năm mới luyện thành…. Khi phục dùng xong thì có thể thành tiên?"

Cổ Ngọc Trân trừng mắt nói: "Không phải, chín viên đan dược kia ….. trong tiên thư có nêu tên, gọi là "Ngọc Chân Thiên Lộ Đan", bên trong còn giải thích rằng thiên lộ đến từ cửu thiên chi ngoại …."

Ta không ngờ hắn lại dùng giọng rất nghiêm túc để giải thích cho ta về thứ bảo bối kia. Ta vung tay lên cắt đứt lời hắn: "Vậy tiên thư đâu? Nó gọi là gì?"

Cổ Ngọc Trân đáp: "Nó gọi là "Ngọc Chân Tiên", tên của tôi là Cổ Ngọc Trân, cùng với tên của tiên thư hòa hợp nên tôi biết đó là tiên duyên xảo hợp, tôi …."

Nghe đến đó thì thú thật là cười to cũng không hình dung được ta lúc đó, ta vừa cười vừa đưa tay chỉ vào Cổ Ngọc Trân, cuối cùng thì cũng cố nhịn cười và nói ra mấy câu: "Cổ Ngọc Trân, ông thật là …..tôi…….. lần đầu tiên gặp ông ….. thì biết rằng ông rất hài hước…..nhưng thật không ngờ lại phong phú đến bước này …..tôi….."

Ta nhớ lại lần đầu tiên gặp được Cổ Ngọc Trân thì thật tình cảm thấy hắn rất hài hước khiến người ta buồn cười, đương nhiên cái ấn tượng đó hơn phân nửa là đến từ cái đầu hói bóng lưỡng của hắn.

Nhưng ngay khi ta nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hắn, so với hắn đang ở trước mặt thì đột nhiên lời ở miệng bị nghẹn lại, nói không ra nữa.

https://thuviensach.vn

Người mà lúc trước ta chỉ tay vào trêu chọc và đem làm đối tượng để cười hiện tại đã trở thành một con ngươi hòan tòan khác hẳn. Hắn đã không phải là một lão già đầu hói yếu ớt như xưa mà là một người trung niên tóc đen đầy đầu và sức khỏe dồi dào.

Trên người của hắn đã phát sinh một sự biến hóa thật lớn, điểm này dù bất luận kẻ nào cũng đều có thể nhìn ra được.

Vậy ta có cần phải tiếp tục nghe câu chuyện “tiên duyên xảo hợp” của hắn nữa không?

Trong giây phút đó ta cảm thấy đầu óc rất u mê, miệng mở rộng mà không biết phải nói thế nào.

Đột nhiên Cổ Ngọc Trân có chút lo lắng nói: "Tôi…..những điều tôi vừa kể đều là sự thật, anh không tin à?”

Ta không cười nữa bởi vì ta đột nhiên cảm thấy đối tượng buồn cười là ta chứ không phải là Cổ Ngọc Trân. Trong lúc ta đang có suy nghĩ như vậy trong đầu thì Cổ Ngọc Trân lại nói tiếp: "Vệ Tư Lý, tôi đã nghĩ rằng anh là người có thể tiếp nhận những câu chuyện bất khả tư nghị, thì ra tôi đã sai, anh không phải người như thế."

Ta vội vàng quơ tay nói: "Không, không, không phải tôi có ý này, tôi chỉ là cảm thấy câu chuyện rất buồn cười mà thôi, cái gì mà tiên duyên xảo hợp, rồi tiên thư, chín viên Ngọc Chân Thiên Lộ Đan…..", ta vừa nói đến đâu lại nhịn không được liền cười cười, xong nói tiếp: "Ông không cảm thấy chuyện thật tức cười sao?”

Cổ Ngọc Trân trừng mắt nhìn ta hỏi: "Tại sao lại thấy tức cười?"

Ta nói: "Đương nhiên là cảm thấy tức cười, dường như …..là chuyện phát sinh từ một ngàn năm trước vậy”

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân lập tức hỏi lại: "Nếu một ngàn năm trước đã phát sinh ra chuyện như vậy thì tại sao bây giờ lại không thể phát sinh?"

Ta lại giải thích: "Cho dù là một ngàn năm trước thì cũng chỉ là trong dã sử trong truyền thuyết ghi lại mà thôi, trên thực tế sẽ không có chuyện như vậy xảy ra."

Cổ Ngọc Trân càng ngày càng trực tiếp: "Anh làm thế nào biết được trên thực tế không có chuyện như vậy xảy ra?"

Ta có chút tức giận: "Đương nhiên không có"

Cổ Ngọc Trân cười lạnh một tiếng: "Vậy chứng tỏ là anh không biết, những chuyện mà anh cùng người ngòai hành tinh tiếp xúc, dùng linh hồn trò chuyện, nếu như tôi cũng nói là không hề có loại chuyện này trên đời thì anh sẽ trả lời thế nào đây?”

Ta rất ít khi bị người nói cho cứng mồm cứng lưỡi nhưng lúc này ta thật sự là chẳng biết nên trả lời như thế nào mới tốt, ta không thể làm gì khác hơn là chuyển đề tài: "Ông có được tiên đan và tiên thư trùng tên với ông khi nào thế?”

Cổ Ngọc Trân nói: "Anh đừng cười và cũng đừng ngắt lời tôi nữa đó”

Ta cố nhẫn nhịn không cười nữa nhưng trong lòng thật sự là không phục. “Ngọc Chân Thiên Lộ Đan”, tên rất dễ nghe, nếu dùng trong tiểu thuyết võ hiệp thì có thể ứng phó được mấy lão ma đầu của tà phái ấy chứ, ha ha!

Cổ Ngọc Trân dường như là suy nghĩ chuyện gì đó, sau một lát mới nói: "Trước đây, tôi có nghe một vị lão tiên sinh nghiên cứu và am hiểu cổ vật nói qua, ông ta nói giữa con người và thần tiên chỉ cách có một đường. Thời cổ có ghi lại, có rất nhiều người do thành tâm hướng đạo, một lòng tu hành, luyện đan luyện khí, và kết quả đã trở thành thần tiên, nhưng bây giờ

https://thuviensach.vn

thì đã không còn nghe được có chuyện gì liên quan đến việc từ con người biến thành thần tiên nữa"

Cổ Ngọc Trân bảo ta đừng ngắt lời hắn cho nên ta chỉ hừ một tiếng cho qua.

Cổ Ngọc Trân tiếp tục: "Vị lão tiên sinh kia nói, thời cổ những người trở thành tiên như Bão Phác Tử, Xích Tùng Tử, Phương Đông Sóc, Trữ Phong Tử, Bành Tổ (1) …., không biết có bao nhiêu người nữa. Bọn họ có thể trở thành thần tiên, tất cả đều là vì có được tiên duyên xảo hợp và đạt được phương pháp tu tiên, đó chính là tiên thư, có được bí kíp này mới có thể biến thành thần tiên. Người thường ai ai cũng muốn trở thành thần tiên nhưng nếu như không có tiên duyên xảo hợp thì không có cách nào đặt chân lên con đường tu tiên được"

Ta nhìn chằm chằm vào Cổ Ngọc Trân, đối với những nhân vật nổi tiếng trong lịch sử "trở thành tiên" mà hắn vừa nói thì thật ra ta cũng có đọc biết. Không sai, trong lịch sử có ghi lại người trở thành "thần tiên" rất nhiều. Thời Mãn Thanh cũng rất thịnh hành, nếu không thì trong "Hồng Lâu Mộng" (2) đã không có cảnh miêu tả luyện đan và chuyện tự nghĩ bản thân đã trở thành thần tiên rồi.

Nhưng là cho tới bây giờ, những chuyện kỳ lạ cổ quái trên đời mặc dù có rất nhiều nhưng cũng không hề nghe nói gì về chuyện con người đi tu tiên cả.

Nếu Cổ Ngọc Trân đem cái việc luyện khí công khiến cho sức khỏe của hắn được nhanh chóng cải thiện, sự già yếu bị át chế, thậm chí hồi phục lại sức sống tuổi thanh xuân trở thành phép tu tiên thì thử hỏi có buồn cười không cơ chứ?

Hắn ngừng một chút rồi lại tiếp tục: "Vị lão tiên sinh kia còn nói, tiên duyên rất khó có được, trước kia thì thần tiên sẽ độ người nhưng tỷ lệ thần

https://thuviensach.vn

tiên trực tiếp độ người càng ngày càng ít, con người muốn tu tiên thì chỉ có thể dựa vào cơ duyên mà thôi, có được tiên thư, tiếp pháp tu hành, ngoài ra còn phải có căn cơ tốt nữa thì mới có thể thành tiên …."

Nghe đến đó ta thật sự nhịn không được nữa: "Ông mau nói vào chủ đề chính đi, những điều ông nói nãy giờ tôi có thể xem trong bất kỳ một cuốn tiểu thuyết võ hiệp nào đó."

Cổ Ngọc Trân đề cao giọng: "Cái tôi đang nói rất là nghiêm túc"

Note:

(1) Xin đọc Thần Tiên truyện để biết thêm

(2) Hồng Lâu Mộng: là một trong tứ đại kỳ thư của Trung Quốc (xem thêm tại đây)

Ta nhìn thấy bộ dáng của hắn như thế thì không thể làm gì khác hơn là cố kiên nhẫn nghe hắn nói.

Cổ Ngọc Trân ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Vị lão tiên sinh kia cũng có kể qua, trong hòang cung và vương phủ có một món bảo vật có liên quan đến việc tu tiên nhưng không có người nào có thể tham ngộ ra cả. Ông ta còn nói đã gặp qua món bảo vật đó rồi, là một đôi ngọc giản, chúng không có chỗ nào thần kỳ cả, hơn nữa món bảo vật này trong lúc loạn lạc đã thất lạc"

Ta nghe đến đó thì mới cảm thấy có chút sáng tỏ, lời của hắn làm ta nhớ tới những gì ông nội Raul đã ghi lại trong quyển nhật ký khi có được hai miếng ngọc.

Tuy nhiên, nếu nói Cổ Ngọc Trân chỉ vì mấy lời nói của vị lão tiên sinh năm đó liền tin tưởng hai miếng ngọc giản này có thể khiến người ta biến thành thần tiên thì thật không thể nào tin đươc.

https://thuviensach.vn

Vì vậy ta dám chắc trong lời nói của Cổ Ngọc Trân có một vài chỗ còn dấu diếm, ta cũng không có lên tiếng đặt câu hỏi, chỉ là lạnh lùng nhìn hắn mà thôi.

Cổ Ngọc Trân lại ngừng một chút rồi tiếp tục: "Vị lão tiên sinh đó còn kể rằng nhiều năm trước ông đã từng gặp được một người đạo sĩ, hắn có một cái bình phong …."

Khi hắn nói đến đây thì nhìn ta liếc mắt một cái, ý tứ muốn nói bây giờ hắn sẽ nói về chuyện cái bình phong mà ta đã bán cho hắn. Ta gật đầu nói: "Đúng vậy, chủ nhân của tấm bình phong đó đã lấy được nó từ trong tay của một người đạo sĩ.

Cổ Ngọc Trân hít một hơi: "Vị lão tiên sinh còn kể rằng người đạo sĩ kia đã nói với ông, tấm bình phong có liên quan đến thần tiên, là vật do thần tiên ban tặng, bên trong chứa vô hạn huyền cơ. Năm đó nghe được những lời như thế, mấy năm sau lại gặp một người biết rõ về lai lịch của tấm bình phong, Người đó nói rằng tấm bình phong kia nằm trong một đạo quan ở núi Thanh Thành, và ông ta đã từng gặp được người chủ trì đạo quan. Ông ta có thể chắc chắn tấm bình phong kia có liên quan đến thần tiên, bên trong tấm bình phong có một bí mật rất lớn, đó là tiên đan và tiên thư, người có được chúng sẽ có thể….có thể….."

Ta hít sâu một hơi: "Có thể thành tiên phải không?"

Cổ Ngọc Trân "ừm" một tiếng: "Chính là ý đó, người chủ trì đạo quan còn chỉ ra cách mở tầng bên trong của tấm bình phong……"

Ta liền đưa tay ra hiệu hắn ngừng nói: "Chờ một chút, có chỗ không đúng."

Cổ Ngọc Trân nhìn ta, chờ ta đặt câu hỏi. Ta nói: "Nếu người chủ trì đạo quan kia biết cách mở tầng bên trong của tấm bình phong thì tại sao ông ta không tự mở nó ra mà lấy tiên thư cùng tiên đan để thành tiên?"

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân chậm rãi trả lời: "Lúc đó tấm bình phong đã mất đi, nhất định là do tên đạo sĩ kia đã trộm, thì người chủ trì đạo quan mới biết được bí mật này trong lúc vô tình xem trong một cuốn sách"

Ta "ồ" một tiếng: người có được bình phong chỉ biết là bình phong quý giá nhưng lại chẳng biết quý ở chỗ nào; còn người biết nó quý giá ở chỗ nào thì lại không có được nó, đúng là tạo hóa trêu người.

Cổ Ngọc Trân nói tiếp: "Vị lão tiên sinh cũng là người buôn bán cổ vật, lúc ấy ông đã đem chuyện về tấm bình phong, từ dáng vẻ bề ngoài cho đến bí mật bên trong kể hết cho tôi nghe. Ông ta còn bảo tôi rằng: "Ngọc Trân à, nhân sinh như mộng, chớp mắt như mây khói trôi qua, giống như ta bây giờ, đã già vậy rồi, không biết còn có thể sống được bao nhiêu năm nữa? Gia tài dù có nhiều thì có tác dụng gì, đừng nói là có thể biến thành thần tiên, chỉ cần có thể duyên niên ích thọ, sống lâu thêm một chút thì dù có táng gia bại sản cũng là đáng giá. Con đã nhìn thấy được nhiều cổ vật, nếu có một ngày con gặp được tấm bình phong kia thì ngàn vạn lần không thể bỏ qua, đừng tưởng rằng chuyện quỷ thần chỉ là hư ảo, nếu thật sự là hư ảo thì những điều cổ nhân ghi lại toàn là gạt người cả hay sao?"

Cổ Ngọc Trân nói một hơi đến đây thì liếc mắt nhìn ta: "Tất cả những lời này tôi vẫn ghi tạc trong lòng, tuy nhiên nếu anh đem cái bình phong đó đến sớm mấy năm thì tôi sẽ không mua rồi, ba đồng cũng không mua"

Ta càng nghe càng u mê, thuận miệng hỏi: "Tại sao trước đó ông không muốn mà sau đó lại trả một cái giá ngất trời để mua lại vậy?"

Cổ Ngọc Trân trả lời: "Nếu là vào mấy năm trước thì lúc đó tôi còn rất khỏe mạnh nên không cảm thấy tính mạng có nguy cơ gì xảy ra. Tuy nhiên qua mấy năm sau, tuổi càng ngày càng lớn, một năm tiếp một năm trôi qua, cơ thể cảm thấy suy yếu dần, chuyện muốn làm… thì không thể làm, tôi càng ngày càng cảm thấy tính mạng đã đến thời điểm cuối cùng. Ngay lúc đó thì những lời mà lão tiên sinh kia đã nói luôn vọng trong đầu nhắc nhở

https://thuviensach.vn

tôi, 200,000 ngàn USD đối với tôi mà chẳng đáng là bao, chỉ cần có thể làm cho tôi…."

Có thể hắn cũng cảm thấy cái chữ "thành tiên" không thuận miệng nên mới dừng lại không có nói thêm gì nữa. Đối mặt với một Cổ Ngọc Trân khác hẳn hoàn toàn một năm trước này, cảm giác "buồn cười" của ta càng ngày càng ít đi, và trong lòng lại có một loại cảm thụ huyền diệu vô cùng: có thật sự là "Ngọc Chân Tiên" và "Ngọc Chân Thiên Lộ Đan" đã làm cho tình trạng sinh lý của Cổ Ngọc Trân sinh ra thay đổi như vậy không?

Cổ Ngọc Trân tiếp tục: "Cho nên ngay lúc tôi vừa thấy được tấm bình phong đó thì trong lòng rất kinh hoàng, đầu tiên tôi muốn ép giá anh nhưng sau đó thì anh biết rồi đấy"

Ta hừ một tiếng, nhớ tới tấm chi phiếu 200,000 USD và tánh tình của hắn thì trong lòng càng cảm thấy kỳ quái hơn, loại người tục tằng như Cổ Ngọc Trân vậy mà cũng có tư cách "Tiên duyên xảo hợp" sao?

Cổ Ngọc Trân kể tiếp: "Trong thư phòng của anh, tôi đã dùng phương pháp mà lão tiên sinh kia đã chỉ mở tầng bên trong ra, lúc ấy vừa nhìn vào thì thấy được bốn chữ "Ngọc Chân bí kíp" nên trong lòng cao hứng vô cùng vì tên của tôi hợp với tên của nó. Khi trở về nhà tôi lập tức mở lấy tiên thư và tiên đan bên trong ra, bí kíp tổng cộng có hai trang, còn lại chính là chín viên Thiên Lộ Đan."

Ta không biết có nên tin tưởng lời nói của Cổ Ngọc Trân hay không nữa?

Nếu lúc này đây hắn vẫn giữ bộ dáng già nua của một năm trước thì khi hắn nói mấy chữ thôi ta đã phất áo ra đi rồi, đâu cần phải tra tấn lỗ tai như vậy. Thế nhưng hiện tại, có một chút có thể dám chắc, đó chính là: Cổ Ngọc Trân có thể biến thành bộ dáng của hôm nay thì nhất định có liên quan đến bí kíp tiên thư và tiên đan kia, cho nên theo tình huống mà phán

https://thuviensach.vn

đoán thì cho dù lời của hắn nói có hoang đường cỡ nào đi nữa, ta vẫn muốn tiếp tục nghe.

Ta chỉ là nhịn không nổi sự tò mò, hỏi một câu: "Vậy thì Ngọc Chân Thiên Lộ Đan hình dáng ra sao?”

Cổ Ngọc Trân nói: "Đó là một loại tiên đan màu đỏ, nhỏ cỡ cái móng tay"

Ta hừ một tiếng: "Không có chỗ nào khác thường sao?"

Cổ Ngọc Trân nghiêm túc trả lời: "Không cảm thấy"

Ta hỏi tiếp: "Ông nói đã dùng hết? Lá gan của ông quả thật là lớn đó, nếu chúng nó là thuốc độc thì sao?"

Cổ Ngọc Trân ngây người một hồi mới nói: "Lúc đó tôi không hề nghĩ đến điều này, có lẽ là do tiên duyên ứng vào người của tôi, tâm linh thông suốt nên không hề nghĩ bậy bạ"

Ta nghe được điều đó lại muốn cười lên, Cổ Ngọc Trân tiếp tục giải thích: "Lúc đó đầu tiên là tôi bái lạy và đọc Ngọc Chân Tiên trước, sau đó mới dùng Thiên Lộ Đan."

Ta nhịn không được liền đâm chọt hắn: "Có phải là đi tắm rửa trước cho sạch sẽ rồi dâng hương bái lạy, sau cùng mới đọc phải không?"

Cổ Ngọc Trân trả lời: "Không có, lúc đó tôi lạy xong, nóng lòng nên liền đọc ngay, trang đầu tiên có ghi rõ về Thiên Lộ Đan, trong đó nói rằng….”

Hắn nói đến đây thì ngẩng đầu lên nhìn ta hỏi: "Anh có cần phải biết tường tận như vậy không?"

https://thuviensach.vn

Ta vội tiếp lời hắn: "Đương nhiên, đương nhiên, nói không chừng một ngày nào đó tôi cũng có cơ hội nhìn thấy một lọai đan dược khác thì sao, lúc đó tôi đây sẽ không hề do dự mà nuốt hết vào ngay"

Cổ Ngọc Trân vội nói: "Không phải, không phải, mỗi viên phải cách chín ngày dùng một lần, hơn nữa mỗi khi dùng xong một viên thì còn phải vận khí làm cho thuốc tan ra thấm vào quan huyệt của tòan thân, không thể làm loạn được."

Ta nghe được hắn nói nghiêm túc như thế cũng chẳng có gì có thể bắt bẻ được, chỉ hỏi tiếp: "Thiên Lộ Đan.... là do thiên lộ chế thành phải không?"

Cổ Ngọc Trân nói: "Đúng vậy....trong tiên thư có ghi lại....thiên lộ đến từ cửu thiên chi ngoại.... -"

Ta nói: "Ông đừng tốn nhiều nước bọt nữa, đem Ngọc Chân Tiên ra đây cho tôi nhìn xem một chút là được."

Cổ Ngọc Trân dùng một loại ánh mắt kinh dị nhìn ta, ta còn tưởng rằng hắn không chịu, ta vội lên tiếng: "Dù sao thì ông cũng phải nói cho tôi nghe, vậy chi bằng lấy ra để tôi tự đọc lấy."

Cổ Ngọc Trân đáp: "Không phải, tiên thư sau khi xem xong đã tự động biến mất, giống như là không tồn tại vậy. Tiên pháp thật sự là thần diệu, chỉ cần tôi đọc hết các chữ một lần thì chữ viết liền tự động biến mất."

Trong đầu ta đột nhiên lại nảy ra một câu hỏi liền nói: "Nếu chữ biến mất thì trang giấy cũng phải còn chứ? Nó ra sao?"

Không ngờ Cổ Ngọc Trân nghe xong lại lắc đầu: "Đó là một loại giấy có màu vàng nhạt, bởi vì lúc phục dùng Ngọc Chân Thiên Lộ Đan nên theo chĩ dẫn tôi đốt nó chia thành chín lần uống luôn rồi"

https://thuviensach.vn

Ta hừ một tiếng: "Ông nói chuyện mà cứ như không có nói vậy. Thật sự là một câu chuyện rất hay về thần tiên"

Cổ Ngọc Trân nhìn ta một hồi lâu: "Vệ Tư Lý, anh có mắt mà, anh không nhìn thấy mọi biến hóa phát sinh trên người tôi sao?”

Hắn cuối cùng cũng nói đến chủ đề rồi, ta gật đầu đáp: "Đúng vậy, ông đã trẻ lại"

Vẻ mặt của Cổ Ngọc Trân trở nên hưng phấn: "Tôi căn cứ theo tiên thư dặn dò, cách chín ngày dùng một viên tiên đan, và chiếu theo phương pháp luyện khí ghi trên tiên thư tu luyện. Lúc đến lần thứ ba thì tóc bắt đầu mọc ra. Bây giờ, tôi cảm thấy được cơ thể mình so với hồi còn ba mươi tuổi mạnh hơn rất nhiều, hai tháng trước hàm răng cũ tự nhiên rớt ra và răng mới đã xuất hiện"

Ta lẳng lặng nghe hắn nói, hắn mở rộng miệng ra đưa tay chỉ chỉ ý muốn ta nhìn vào hàm răng mới của hắn, ta liền phất tay bảo hắn: "Không cần, tôi tin rồi, tình trạng sinh lý của ông trong vòng một năm đã phát sinh biến hóa khác thường, ông trở nên trẻ lại. Người Đông Đức cũng đã kiểm tra qua thân thể của ông, đối với loại hiện tượng hồi phục thanh xuân này thật sự là không thể giải thích."

Cổ Ngọc Trân hỏi: "Tại sao không thể giải thích?"

Ta nói: "Hồ Sĩ và cơ cấu tình báo của hắn đã gán cho tôi và ông cái mác "siêu cấp khoa học gia", nắm giữ trong tay bí mật của "nguyên tố kháng suy lão"

Cổ Ngọc Trân tò mò: "Nguyên tố kháng suy lão....ý của anh là nếu có thể dùng được nguyên tố kháng suy lão thì con người sẽ thanh xuân bất lão, phản lão hoàn đồng phải không?"

Ta gật đầu: "Về mặt lý luận là thế."

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân hừ một tiếng: "Vừa rồi anh không ngừng châm chọc và bắt bẻ tôi. Nếu so ra thì nguyên tố kháng suy lão và Ngọc Chân Thiên Lộ Đan, hai thứ bất quá chỉ có tên gọi là không giống thôi, thế thì tại sao khi nghe được "nguyên tố kháng suy lão" anh không cảm thấy buồn cười, nhưng khi nghe được Ngọc Chân Thiên Lộ Đan thì lại cười hả?"

Nghe được Cổ Ngọc Trân trách vấn như vậy, ta thật sự cũng không biết trả lời ra sao.

Đúng vậy, tại sao khi nghe được "nguyên tố kháng suy lão" thì ta chẳng có cảm giác buồn cười và có thể hiểu đó là một cái tên trong nghiên cứu khoa học, nhưng khi vừa nghe được cái danh từ "Ngọc Chân Thiên Lộ Đan" thì lại cảm thấy buồn cười nhỉ? Trên thực tế thì hai thứ chỉ là có cái tên không giống nhau mà thôi .

Nếu như "Ngọc Chân Thiên Lộ Đan" thật sự là có công hiệu hồi phục thanh xuân, vậy thì nó chính là "Nguyên tố kháng suy lão", đây là một loại thuốc chống lại sự già yếu rất hiệu nghiệm đươc lưu lại từ thời cổ đại. Khi nghĩ tới đây thì ta cảm thấy cả người nóng ran lên.

Tên hồ ly Cổ Ngọc Trân này, khi hắn nuốt xong tám viên tiên đan thấy chúng hiệu nghiệm thì hắn cũng chơi luôn viên cuối cùng, không hề có ý để lại đem đi hóa nghiệm để xem thành phần của nó đến tột cùng là cái thứ gì mà có thể khiến cho tế bào của con người sinh ra một sức sống mới. Nếu có thể hóa nghiệm ra thành phần thuốc của nó, sau đó đi nghiên cứu chế tạo thì lọai phát minh này có thể thay đổi lịch sử của cả nhân loại chứ chả chơi.

Ta trừng mắt nhìn hắn: "Ông, ông….chắc hẳn phải giữ lại một chút để xem thành phần của nó chứ."

Cổ Ngọc Trân nói: "Làm vậy thì có tác dụng gì, tiên thư đã ghi rõ là đến từ cửu thiên chi ngoại, là do tiên nhân luyện chế thì chúng ta là con người thì làm sao có thể hiểu được?"

https://thuviensach.vn

Ta không tự chủ được xoay ngươi vài cái, trong đầu dòng ý nghĩ thật sự hỗn loạn.Tiên thư, tiên đan, loại danh từ này nghe ra mặc dù rất buồn cười nhưng chỉ cần trên thực tế có hiệu nghiệm, vậy thì phương pháp vận khí của tiên nhân, hơn nữa dưới sự phụ trợ của tiên đan, đích xác có thể khiến cho tế bào của con người không già yếu và hồi phục thanh xuân.

Đây chính là điều mà nền y học hiện đại của loài người đã và đang nghiên cứu nhưng chẳng hề có đươc chút manh mối nào, chẳng lẽ thời cổ đại đã có người ở phương diện này đạt được thành tựu rồi sao? Tuy nhiên chỉ vì không muốn có ngươi biết nên mới tạo ra mấy cái chuyện thần tiên thần bí này, hoặc là bởi vì một nguyên nhân nào đó của bản thân nên mới không công bố.

Ta càng nghĩ càng loạn, nếu cổ nhân đã nắm giữ được phương pháp phòng chống già yếu này, vậy thì những người không già yếu ở thời cổ có phải là thần tiên trong truyền thuyết không?

Trong lòng của ta rất mê hoặc, theo như lời của Cổ Ngọc Trân kể thì chuyện thật là huyền diệu tới nỗi không cách nào khiến cho kẻ khác tin tưởng, tuy nhiên bản thân hắn là một vật thí nghiệm sống sờ sờ ra đó thì có muốn không tin cũng không đươc, một minh chứng cho cái gọi là "Tiên duyên xảo hợp".

Cổ Ngọc Trân đang nhìn ta chằm chằm, ta hít sâu mấy hơi nhưng vẫn không biết phải mở miệng như thế nào, thấy thế Cổ Ngọc Trân nói: "Được rồi, tất cả mọi chuyện tôi đã kể hết cho anh, vậy hai miếng ngọc giản kia....."

Ta đột nhiên sáng ra, hỏi tiếp: "Đúng rồi, ông đã nói một hồi về phần tiên duyên của ông nhưng tôi nghe ra thì chẳng có liên quan gì tới hai miếng ngọc này cả, sao thế?"

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân nuốt nước bọt một cái vẻ mặt rất do dự. Lúc này, vẻ mặt của ta không còn cười nhạo gì nữa, thay vào đó ta dùng giọng rất thành khẩn, nói: "Ông cứ yên tâm, mặc dù tôi cũng muốn trường sinh bất lão nhưng chín viên tiên đan kia ông đã dùng hết rồi thì tôi cho dù có giết ông cũng chẳng có tác dụng gì"

Ta nói như vậy nhằm làm cho Cổ Ngọc Trân yên tâm, tuy nhiên gã hồ ly này thật uổng cho thần tiên đã chiếu cố hắn, ngay khi ta nói hết thì hắn sợ đến mặt biến sắc, hai tay quơ loạn lên: "Đừng nghĩ bậy bạ, đương nhiên là không có tác dụng rồi."

Ta cười khổ một chút, nói tiếp: "Vậy thì ông có thể yên tâm nói cho tôi biết về chuyện hai miếng ngọc có liên quan gì đến kỳ ngộ của ông chưa?"

Cổ Ngọc Trân ngây ngô một hồi lâu, sau đó ấp a ấp úng hỏi: "Nếu tôi nói thì anh có thật...chịu đưa hai miếng ngọc cho tôi?"

Ta cam đoan nói: "Nhất định!"

Cổ Ngọc Trân hình như là đã hạ quyết tâm rất lớn, nói: "Được rồi, Ngọc Chân Bí Kíp được đặt trong tấm bình phong kia chỉ là quyển thượng thôi, trên trang đầu có ghi lại, còn quyển hạ thì phải tìm được hai miếng ngọc giản rồi theo hướng dẫn trong đó mà đi tìm"

Ta lấy làm kinh hãi: "Ông .... nói có thiệt không?"

Cổ Ngọc Trân nói tiếp: "Trên quyển thượng chỉ ghi lại phương pháp luyện khí, cường thân và bất lão thôi, còn hơn phân nửa chính là viết về công dụng của chín viên tiên đan, nó có thể khiến cho ngươi phục dùng thoát thai hoán cốt."

Ta hiểu lời của Cổ Ngọc Trân nói, tuy nhiên có hơi mù mờ nên ta giải thích để cho hiểu rõ hơn. Vừa rồi lời của Cổ Ngọc Trân là có ý như vầy: "Những điều trong quyển thượng bí kíp kia ghi lại chính là một loại

https://thuviensach.vn

phương pháp cường thân kiện thể đặc biệt, loại phương pháp này phải nhờ vào tác dụng của thuốc trợ giúp và sẽ làm cho cơ thể con người phát sinh biến hóa, làm cho các tế bào già yếu sinh ra một sức sống mới, từ đó dẫn đến bộ dáng sẽ trẻ lại và tràn trề sức sống"

Đây đúng là một kỳ tích hiếm thấy.

Quyển thượng chỉ bất quá "như thế mà thôi", vậy còn quyển hạ thì sẽ như thế nào đây? Có thể hay không phi thăng độn địa, cùng thiên địa nhật nguyệt đồng thọ?

Ta hỏi tiếp: "Nếu ông có được quyển hạ thì sẽ ra sao?"

Cổ Ngọc Trân đáp: "Đương nhiên....đương nhiên là có thể tu luyện thành ....thần tiên."

Ta hít sâu một hơi rồi lấy hai miếng ngọc ra: "Tôi sẽ không ngăn cản ông trở thành thần tiên gì đó đâu nhưng tôi có một yêu cầu."

Cổ Ngọc Trân nói: "Đừng ngại, cứ nói, cứ nói."

Ta nói: "Rất đơn giản, khi ông trở thành thần tiên thì hãy quay lại để tôi nhìn một cái xem thần tiên có hình dáng ra sao"

Cổ Ngọc Trân hết sức vui vẻ, nở nụ cười: "Đương nhiên, nếu tôi có thể thành tiên thì tôi sẽ độ anh thăng tiên luôn"

Thật khó có thể trả lời, chẳng lẽ ta phải mở miệng liên thanh nói "cảm ơn, cảm ơn" sao? Ta không thể làm gì khác hơn là chỉ cười cười, tỏ vẻ biết ơn rồi đưa hai miếng ngọc cho hắn. Hắn mừng rỡ đưa tay tiếp nhận, sau đó ôm chặt vào lòng, dường như sợ ta cướp lại vậy.

Ta nói: "Hai miếng ngọc này hình như chẳng có gì kỳ lạ"

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân nói: "Anh xem sẽ không hiểu và tham ngộ không ra đâu, còn tôi chỉ cần phí chút công phu là sẽ hiểu được huyền cơ ngay thôi"

Ta mỉm cười nói: "Ông bây giờ tuy không phải là thần tiên nhưng theo tôi thấy thì cũng đã trở thành bán tiên rồi", ta thật muốn gọi hắn một tiếng "Cổ Bán Tiên" nhưng lại phát không ra lời. Theo lẽ thường mà nói thì việc tự xưng là "bán tiên" hoặc gọi ai đó là "bán tiên" thì đều có chút ý vị trêu chọc bên trong. Tuy nhiên với tình huống của Cổ Ngọc Trân hiện tại thì đã hoàn toàn đi ngược lại quy luật của tự nhiên rồi. Hắn phá vỡ quy luật tự nhiên, không biết tiến thêm một bước nữa thì trên người hắn sẽ phát sinh biến hóa gì nữa đây? Chẳng lẽ thật sự có thể đột phá quy luật sinh tử, trở thành thần tiên trường sinh bất lão, thậm chí còn có thể phát ra pháp lực khôn cùng?

https://thuviensach.vn

THẦN TIÊN

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tiềm Năng Của Cơ Thể Con Người Vô Cùng Vô Tận

Trong lòng ta cũng không có nảy ra ý niệm hâm mộ hay đố kỵ gì, thành thật mà nói thì việc từ con người biến thành thần tiên cho dù chân thật cỡ nào đi nữa thì cũng không thể nằm trong phạm vi tiếp nhận của ta được. Ta lúc này nghĩ đến chỉ là sự biến hóa của Cổ Ngọc Trân, thật chẳng biết sau này hắn sẽ biến hóa thành cái dạng gì nữa? Cho nên ta cũng thật sự hy vọng hắn có thể tham ngộ được huyền cơ trong hai miếng ngọc kia nhanh một chút.

Bàn tay Cổ Ngọc Trân nắm chặt hai miếng ngọc giản, ta nhìn hắn liền biết trong lòng hắn đang hy vọng ta biến mất ngay lập tức, dù sao đi nữa thì hắn cũng đã đáp ứng là sẽ đến tìm ta nên ta nói: "Ông muốn đế Hồ Sĩ dễ dàng tìm được ông hả, nếu mà chết thì chuyện gì cũng hết đấy”

Cổ Ngọc Trân giật mình "a" một tiếng: "Hắn muốn tìm tôi chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng đâu, tôi nghĩ chỉ cần tôi đưa chi phiếu cho anh thì hắn sẽ đến tìm anh thôi”

Ta đáp: "Vậy cũng được."

Cổ Ngọc Trân cất hai miếng ngọc vào trong người, sau đó lấy ra xấp chi phiếu. Ta vẫn còn cảm giác tức cười, nhìn hắn muốn cười to, chuyện này cũng không thể trách ta, hãy nghĩ mà xem: “thần tiên viết chi phiếu”, thật chẳng biết đây là loại “tổ hợp” gì nữa?

Cổ Ngọc Trân nhìn ta: "Anh có cần …."

https://thuviensach.vn

Ta lắc đầu nói: "Không cần, chờ khi ông trở thành tiên thì hãy đến dạy tôi cách biến đá thành vàng là được, à còn Raul nữa, ông hãy bồi thường cho hắn một chút đi"

Cổ Ngọc Trân lại trừng ta liếc mắt một cái, sau đó viết rồi xé tờ chi phiếu đưa cho ta. Ta đưa tay lấy và muốn nói thêm một số chuyện nữa nhưng thật sự lại không biết nên nói chuyện gì, sau đó ta liền vẫy tay tạm biệt hắn.

Ta cũng chẳng tưởng tượng ra nổi hắn có thể ngộ ra được huyền cơ gì từ hai miếng ngọc đó. Toàn bộ sự việc quá kỳ quái, dường như là đưa người ta trở lại quá khứ ba ngàn năm trước vậy, tuy nhiên cho dù là ba ngàn năm trước thì loại “Tiên ngộ" này cũng quả là quái dị.

Ta cũng không ở tại Thụy Sĩ lâu, liền đáp máy bay lên đường về nhà. Khi tới nơi, ta đem tất cả mọi việc đã trải qua kể lại cho Bạch Tố nghe. Bạch Tố nói: "Bắt đầu từ ngày hôm qua có một người Đức gọi điện thoại tìm anh, em đoán hắn chính là Hồ Sĩ"

Nàng vừa nói xong thì chuông điện thọai reo lên, ta nhấc ống nghe thì quả nhiên đó là Hồ Sĩ, hắn vừa nghe được tiếng của ta thì hỏi liền: "Sao rồi?"

Ta đáp: "Tiền đang ở chỗ tôi, khi rảnh ông ghé lấy”

Hồ Sĩ nói: "Trong vòng năm phút nữa tôi đến"

Ta gác điện thoại rồi nói với Bạch Tố: "Tên Hồ Sĩ này là người hết sức tinh minh đấy. À, đối với mọi biến hóa phát sinh trên người của Cổ Ngọc Trân, em nghĩ sao?”

Bạch Tố trầm ngâm không nói, xem ra nàng giống như là đang đợi gì đó. Chỉ trong chốc lát, chuông cửa reo lên, lão Thái dẫn Hồ Sĩ vào. Đợi hắn

https://thuviensach.vn

ngồi xuống ta liền đem chi phiếu giao cho hắn. Lúc này Bạch Tố mới nói: "Chuyện em nghĩ cũng gần giống với Trung tá Hồ Sĩ đây…"

Hồ Sĩ liền lên tiếng: "Không cần gọi quân hàm đâu, cô gọi tôi là Hồ Sĩ được rồi"

Bạch Tố mỉm cười: "Chuyện em nghĩ cũng giống với Hồ Sĩ tiên sinh đây, nếu Cổ Ngọc Trân chưa từng dùng qua thuốc kháng suy lão thì hắn tuyệt đối sẽ không trở nên trẻ như hiện tại"

Hồ Sĩ giật mình, kinh ngạc nhìn Bạch Tố.

Ta liền nói: "Kết luận này của em dường như…."

Bạch Tố quơ tay ra hiệu bảo ta đừng lên tiếng, nàng nói tiếp: "Phân tích sự việc này có thể có hai hướng trái ngược nhau, một là nếu hắn đã sử dụng qua thuốc kháng suy lão và tác dụng của thuốc đã làm cho hắn trẻ lại, ngược lại mà nói thì…"

Ta liền lớn tiếng: "Tố, em nghĩ rằng anh không biết cái suy luận phản biện ấy sao?"

Bạch Tố nói: "Nếu anh cũng biết vậy thì tại sao lại vẫn còn hoài nghi hắn đã từng sử dụng qua thuốc kháng suy lão hả?"

Ta vừa nghĩ tới lại nhịn không được muốn bật cười: "Câu chuyện của hắn kể, em có tin không?"

Hồ Sĩ khẩn trương đứng lên hỏi: "Là chuyện gì?"

Chuyện này muốn đem kể lại cho Hồ Sĩ thì quả là hết sức khó khăn và dài dòng, ta còn chưa biết phải bắt đầu nói từ đâu và thế nào thì Bạch Tố đã dùng tiếng mẹ đẻ của Hồ Sĩ giải thích cho hắn.

https://thuviensach.vn

Hồ Sĩ nghe xong "a" một tiếng: "Trung Quốc vốn tràn ngập thần bí mà, người Trung Quốc cổ đại có phương thuốc bí mật chống lại sự già yếu thì cũng không có gì lạ"

Ta cười lạnh một tiếng: "Không chỉ nhiêu đó thôi đâu, hắn còn có thể tiến thêm một bước nữa là trở thành thần tiên đó, ông biết không, là thần tiên? Người Trung Quốc đối với chuyện thần tiên giải thích không giống phương tây các ông đâu"

Hồ Sĩ trừng mắt nhìn ta, rồi lập tức hỏi lại: "Không giống thế nào?"

Ta nói: "Người Trung Quốc xem thần tiên là những người có khả năng siêu thoát sinh tử, biến ảo khó lường, pháp lực khôn cùng, hô phong hoán vũ, biến đá thành vàng, phi thlên độn địa, du hí nhân gian, có lúc là thần tiên tham gia yến hội của Tây Vương Mẫu, có lúc lại là trở thành một tên ăn mày nằm trên đường, trừng ác tưởng thiện."

Hồ Sĩ liền nói: "Thần tiên vốn là như thế mà"

Ta trừng mắt, nói: "Bộ ông cho rằng thật có một loại "sinh vật" như vậy sao?"

Hồ Sĩ cũng trừng mắt nhìn lại ta: "Vấn đề này có liên quan đến vấn đề mà chúng ta đang đem ra thảo luận đấy, chúng ta đang thảo luận về vấn đề nguyên tố kháng suy lão có tồn tại hay không? Và nó có được sử dụng trên người của Cổ Ngọc Trân hay không? Đúng chứ?"

Ta nói: "Nếu như tin tưởng bộ phận đầu tiên của câu chuyện mà Cổ Ngọc Trân đã kể thì sẽ phải tin tưởng luôn tiếp bộ phận thứ hai của câu chuyện thôi"

Bạch Tố nói: "Trung Quốc cổ đại có rất nhiều câu chuyện ghi lại về thần tiên, nhất là chuyện con người biến thành thần tiên được ghi lại rất nhiều như trong "Thần tiên truyện", "Liệt tiên truyện"... rất nổi tiếng, bất

https://thuviensach.vn

quá hình như trước thời Hán Đường thì người thành tiên tương đối nhiều nhưng sau hai thời đại đó thì lại rất ít, kỳ lạ”

Ta "hừ" một tiếng: "Và bây giờ ở thế kỷ hai mươi này lại xuất hiện một Cổ Ngọc Trân có thể biến thành tiên"

Bạch Tố mỉm cười nói: "Cổ Ngọc Trân là một trường hợp đặc biệt bởi vì hắn có được một quyển tiên thư và chín viên tiên đan, vì vậy nên có thể thoát khứ phàm cốt (bỏ đi cốt người phàm tục) -"

Ta liền lớn tiếng kêu lên: "Tố!"

Bạch Tố nói: "Thoát khứ phàm cốt chính là một danh từ trong quá trình tu tiên, nghe thì rất huyền ảo nhưng nếu giải thích đó là việc thông qua một loại thuốc nào đó đem tất cả những yếu tố độc hại trong cơ thể bài trừ hết ra ngoài, khiến cho tất cả các tổ chức tế bào, kết cấu cơ thể, thậm chí cả tư tưởng đều hoàn toàn thay đổi, thì có thể tiếp nhận hay không?"

Ta nói không ra lời, Bạch Tố liền nói tiếp: "Ngôn ngữ Trung Quốc thật sự rất tinh thâm, anh thấy đấy, vừa rồi em đã dùng một loạt lời để giải thích nhưng cũng không cô đọng bằng bốn chữ “thoát khứ phàm cốt” hay "thoát thai hoán cốt" nữa."

Lời của Bạch Tố nói rất khó phản bác, ta đáp: "Nếu căn cứ theo truyền thuyết thì tác dụng của loại “thuốc” này quả thực là kỳ diệu vô cùng. Trong “Thần tiên truyện” cũng có ghi lại rằng Hoài Nam Vương Lưu An dùng xong tiên đan liền thăng thiên, tiên đan còn dư ông ta liền cho gà và chó của ông ta dùng, kết quả là gà và chó cũng thăng thiên, câu thành ngữ "gà chó thăng thiên" cũng xuất phát từ câu chuyện này"

Bạch Tố gật đầu: "Quay lại vấn đề chính vậy, tại sao trước thời Hán Đường lại đặc biệt có nhiều chuyện thần tiên như vậy?”

https://thuviensach.vn

Ta vội lên tiếng: "Chờ một chút, nếu em đã hỏi như vậy thì em đã vô tình thừa nhận nó rồi”

Bạch Tố cùng Hồ Sĩ liền đồng thanh lên tiếng: "Trước tiên phải giả định mọi chuyện được ghi lại là sự thật.". Tiếp đó Hồ Sĩ bổ sung thêm một câu: "Nếu như có ý nghĩ rằng chuyện là hư cấu thì cũng không cần phải thảo luận nữa"

Ý nghĩ của ta cùng bọn họ bất đồng nhưng ta cũng muốn nghe một chút tại sao hai người họ lại phải giả định các chyện ghi lại là thật cho nên ta cũng không lên tiếng nữa.

Bạch Tố liếc mắt nhìn ta một cái rồi nói: "Đây là một hiện tượng rất thú vị, loại hiện tượng này cho thấy rằng trước thời đại Hán Đường, đã có một lực lượng nào đó tồn tại, loại lực lượng này rất đặc biệt, nó có thể dễ dàng khiến cho con người có khả năng biến ảo khó lường và năng lực siêu thoát sinh tử"

Ta cùng Hồ Sĩ đều trừng mắt nhìn Bạch Tố, nàng nói tiếp: "Ý của em là, không chừng ở tại thời đại đó có một lực lượng từ bên ngoài tới và làm cho một số người địa cầu sở hữu được lực lượng siêu phàm của họ?”

Ta lập tức nói: "Lực lượng từ bên ngoài? Ý của em là….."

Bạch Tố hít một hơi nói: "Đúng, “lực lượng từ bên ngoài”, và cũng theo như lời của Cổ Ngọc Trân đã nói thì do hắn sử dụng loại thuốc có chứa thành phần "Thiên lộ", và thành phần này đến từ cửu thiên chi ngoại!"

Hồ Sĩ liền kêu lên: "Bà Vệ, đó quả là một sự giải thích rất kỳ diệu. Một vật chất nào đó đến từ bên ngoài vũ trụ có thể hoàn toàn thay đổi kết cấu sinh lý trong thân thể của người địa cầu, và làm cho tiềm năng trong cơ thể người địa cầu phát huy trọn vẹn"

https://thuviensach.vn

Ta vẫn ngồi im nhưng trong lòng đang không ngừng tự hỏi: Có thể sao? "Tiên đan" đến từ thiên ngoại là vật do sinh vật cao cấp ngoài vũ trụ lưu lại hay là được họ truyền thụ phương pháp chế tạo đây?

Ta đáp không được.

Bạch Tố tiếp tục nói: "Lúc ấy, lực lượng từ bên ngoài đó có thể đã đến địa cầu, ví dụ như chúng ta có thể giả thuyết đã có một nhóm người ngoài hành tinh đến địa cầu và truyền thụ cho người địa cầu phương pháp có thể phát huy tối đa tiềm năng trong cơ thể họ”

Ta lớn tiếng: "Tiềm năng của cơ thể con người có thể làm họ lai khứ vô tung (đến đi không dấu vết) và biến ảo khó lường sao? Ý nghĩ này xem ra cũng hơi quá rồi chăng?"

Bạch Tố nói: "Người có thể đột phá sự hạn chế của không gian thì trong mắt của người bình thường đó chính là vô ảnh vô tung, nếu có thể đột phá sự hạn chế của thời gian nữa thì đó chính là đã siêu thoát sinh tử"

Hồ Sĩ lập tức lên tiếng: "Đúng vậy, trên địa cầu này không một người nào có thể đột phá sự hạn chế của thời gian và không gian cả, nhưng người ngoài hành tinh có lẽ biết được phương pháp này"

Ta có điểm không thể tránh được, nói: "Sau thời Hán Đường, người ngoài hành tinh thần thông quảng đại đã rời đi, cho nên vì thế mà người địa cầu biến thành thần tiên cũng ít đi chăng?”

Bạch Tố nhìn ta: "Lời của anh có thật lòng hay là đang châm chọc em thế?”

Ta liền đáp lời: "Tố, theo như giả thuyết của em thì anh cũng không phải là lần đầu tiên nghe được. Có một số truyền thuyết của Trung Quốc nói về các nhân vật thần thoại, tất cả đều có hình dáng rất là cổ quái, nào là tay người thân rắn, đầu trâu mình sư tử….., những nhân vật đó tất cả đều là

https://thuviensach.vn

người ngoài hành tinh cả, thậm chí ngay cả cuộc chiến của Hoàng Đế và Xi Vưu cũng là cuộc chiến tranh của người ngòai hành tinh trên địa cầu này, còn chuyện Nữ Oa vá trời, kỳ thực chính là muốn tiêu trừ tia phóng xạ thôi"

Bạch Tố hỏi: "Tại sao lại không thể?"

Ta thở dài một hơi: "Nếu mà là giả thuyết thì chuyện gì cũng đều là có thể cả."

Ta vô tình cùng Bạch Tố tiếp tục tranh luận cho nên mới đưa ra một kết luận như vậy, ý tứ là: chỉ bằng vào tưởng tượng thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, không có một cách nào để tranh luận nữa.

Bạch Tố hiểu được ý tứ của ta nhưng Hồ Sĩ lại không rõ, hắn trừng hai mắt nhìn ta nói: "Vốn dĩ trên thế giới không có chuyện gì không có khả năng xảy ra, chuyện gì cũng đều có thể hết."

Ta hung hăng trừng mắt liếc hắn, nói: "Ông nói chuyện quả là huề vốn, nói vậy thì còn nói làm gì, hừ"

Hồ Sĩ cầm tấm chi phiếu quơ quơ: "Cám ơn anh về điều này, có được số tiền này rồi, chuyện thứ nhất tôi phải làm chính là đến Thụy Sĩ tiến hành phẫu thuật thay đổi dung mạo, thay đổi ngoại hình, ôi, mùi vị kẻ bị truy nã thật là rất khổ"

Ta nhịn không được "móc" hắn: "Nếu bây giờ mà có tiên đan thì tiện lợi quá, uống một viên xong thì có thể làm cho hình dạng của ông biến hóa, mọi việc đều ổn."

Hồ Sĩ hít sâu một hơi, bày ra bộ dáng rất đồng tình với ta, sau đó nói: "Vệ tiên sinh, Vệ phu nhân so với anh sáng suốt hơn nhiều lắm."

https://thuviensach.vn

Ta cười ha ha đáp lời: "Nhận xét không sai, tôi nghe nhiều rồi, ông cũng không phải là người thứ nhất nói lời này đâu”

Hồ Sĩ quơ quơ tay nói: "Ý của tôi là tính chủ quan của anh quá lớn, nó làm cho anh không dễ dàng tiếp nhận những quan niệm mới"

Ta mà không dễ dàng tiếp nhận những quan niệm mới sao? Ta thật muốn đấm cho hắn một đấm nhưng hắn lập tức lại nói: "Anh đã nhiều lần đem “tiên đan” ra đùa, từ "tiên đan" anh không dễ dàng tiếp nhận nhưng nếu là thay đổi bằng một danh từ khác thì sao, ví dụ thay đổi thành "một loại thuốc nào đó có tác dụng đặc biệt lai lịch không rõ" thì anh lại có thể tiếp nhận, đây chính là sự chủ quan trong nhận định của anh, và cũng là vết thương trí mạng của người luôn mang ý nghĩ khoa học trong đầu”

Ta nghe xong lời của hắn, miệng á khẩu cãi không được. Những lời này Cổ Ngọc Trân cũng đã từng nói qua.

Đích xác, những danh từ như "Tiên đan" và "Tiên thư" này rất khó tiếp nhận, nhưng nếu giống như lời của Hồ Sĩ và Cổ Ngọc Trân vậy, đổi chúng thành "Một loại vật chất ngoài hành tinh có tác dụng đặc biệt dị thường đối với cơ thể con người” hoặc là "một loại phương pháp đặc dị có thể kích thích cơ thể con người, khiến cho tiềm năng của cơ thể con người phát huy hoàn toàn” thì ta có thể tiếp nhận.

Đây là vấn đề về quan niệm của một người, chuyện xảy ra ở đâu, sự thật phát sinh thế nào, dùng danh từ gì để nói thì sự thật thủy chung cũng không thay đổi.

Ta hít sâu một hơi: "Đừng bàn luận nữa, hãy đi Thụy Sĩ kiểm tra tài khỏan của ông đi”

Hồ Sĩ cười cười một chút, lúc gần đi còn nói: "Nếu có tin tức của Cổ Ngọc Trân, tôi cũng muốn biết đấy”

https://thuviensach.vn

Sau khi Hồ Sĩ rời đi, ta im lặng một hồi lâu mới lên tiếng: "Trước hết có thể dám chắc một điều rằng cái làm cho cơ thể của Cổ Ngọc Trân xảy ra biến hóa lớn như vậy là một loại thuốc hoặc một phương pháp nào đó”

Bạch Tố lạnh nhạt nói: "Đúng vậy, là tiên đan và tiên thư."

Ta ngừng một chút, hai cái danh từ "tiên đan" và "Tiên thư" này mặc dù nghe vẫn cảm giác chúng không được tự nhiên, nhưng so với danh từ chung chung "loại thuốc nào đó" thì lại thuận miệng hơn nhiều lắm.

Cho nên ta liền nói: "Tiên đan và tiên thư, không nhất định là do người ngoài hành tinh đem tới, có lẽ là do chính cổ nhân phát minh ra cũng nên."

Bạch Tố đáp: "Cũng có thể."

Ta lại ngừng một hồi rồi nói tiếp: "Thông qua sử dụng tiên đan và tu tập tiên thư, rốt cuộc thì sẽ khiến cho bên trong cơ thể người xuất hiện biến hóa ra sao đây? Tại sao loại biến hóa này lại có hiệu quả khiến cho người phản lão hoàn đồng được?"

Bạch Tố lần này cũng không có trả lời bởi vì nàng biết ta đối với vấn đề này nhất định có đáp án của riêng mình. Sau một lúc lâu, ta cất tiếng: "Anh nghĩ đó nhất định là quá trình đột biến của tế bào già yếu trong cơ thể”

Bạch tố nói: "Đây là cách giải thích duy nhất, khoa học hiện đại đối với kết cấu của cơ thể người cũng hiểu biết không nhiều lắm, tỷ như về hệ thống phân bổ của nội tạng, trên lý luận thì chỉ biết chúng nó có tầm quan trọng cho sự sống mà thôi. Những nghiên cứu đối với bộ não cũng chỉ có thể nói là mới bắt đầu, dây thần kinh, xung điện não, các tế bào não bộ biến hóa... tại sao chúng có thể ảnh hưởng đến tâm tình của một người, điều này thật sự quả là phức tạp"

https://thuviensach.vn

Ta gật đầu tỏ vẻ đồng ý, song Bạch Tố lại nói: "Có một chuyện này anh và em đều quen thuộc, đó là phương pháp luyện khí trong võ thuật Trung Quốc, đích xác có thể khiến cơ thể người bảo trì trạng thái tốt lâu dài và khiến cho các loại tật bệnh rời xa. Bệnh là do vi khuẩn gây mang bệnh gây ra, làm thế nào mà có thể dùng ý chí hư vô mờ mịt chống chọi và khỏi bệnh được?"

Ta lập tức nói: "Chống chọi hoặc tiêu diệt vi khuẩn gây bệnh đương nhiên không phải là do ý chí của bản thân mà là ý chí kích thích hoạt động của não bộ, khiến cho cơ thể của mình chiết xuất ra một nhân tố nào đó không biết để chống chọi hoặc tiêu diệt chúng"

Bạch Tố "ừm" một tiếng: "Nói như vậy thì việc này cùng châm cứu có chút giống nhau. Thuật châm cứu bây giờ đã được công nhận. Nguyên lý của thuật châm cứu là kích thích các bộ vị đặc biệt trong cơ thể con người – đó là huyệt đạo, qua đó có thể khiến cho sức khỏe của con người được cải thiện. Đó cũng là một sự kích thích và cơ thể con người có thể chiết xuất ra một nhân tố nào đó hữu dụng cho cơ thể. Dùng châm cứu kích thích cùng với dùng ý chí kích thích, hai việc này trên thực tế là giống nhau."

Ta thở dài một hơi: "Lời em nói chỉ làm sáng tỏ một chút thôi, hiện tại chúng ta đối với chính cơ thể con người đúng thật không thể giải thích được. Một bóng đèn điện cháy sáng phải tiêu hao điện năng nhưng điện năng dùng để cho bóng đèn cháy sáng bất quá không đến 5 phần trăm, 95 phần trăm còn lại đều lãng phí. Anh tin tưởng rằng cơ thể con người chúng ta bình thường hàng ngày hoạt động tiêu hao năng lượng cũng giống như vậy, chỉ sợ còn không đạt tới 1% nữa là, còn lại 99% đều lãng phí."

Bạch Tố chần chờ một chút: "Đúng vậy, số còn lại không có phát huy ra, và nếu tiềm năng đó có thể thông qua một phương pháp nhất định và có thể phát huy, vậy thì năng lực của con người có thể đạt tới trình độ gì, thật sự là không có cách nào tưởng tượng."

https://thuviensach.vn

Ta đột nhiên cười ha ha, rồi nói: "Cũng không phải là hoàn toàn không thể tưởng tượng được, chúng ta còn không biết tiềm năng trong cơ thể người có tỉ lệ bao nhiêu mà, nếu là 1000/1, hay thậm chí là 10000/1, vậy thì người có thể phát huy toàn bộ tiềm năng của cơ thể chính là thần tiên rồi"

Bạch Tố nhắm mắt lại một hồi, sau đó lắc đầu nói: "Cái này bất quá cũng chỉ là tưởng tượng thôi”

Ta nói: "Cổ Ngọc Trân đã đi được bước đầu tiên, anh thật hy vọng hắn có thể tìm được quyển hạ bí kíp Ngọc Chân Tiên. Thần tiên, quả là rất kỳ diệu đây. Chuyện gì, dạng người gì anh cũng đã chứng kiến, còn thần tiên thì quả thật là chưa thấy bao giờ, cho dù có ý nghĩ là thần tiên có thể biến đá thành vàng nhưng nghĩ tới thì cũng chẳng biết họ làm thế nào, chuyện biến đá thành vàng, em nghĩ thế nào hả?"

Bạch Tố cười nói: "Chúng ta bây giờ nói chuyện có chút giống như là người si nói mộng vậy”

Ta nói: "Dù sao tất cả cũng là giả thuyết, em suy nghĩ gì cũng chẳng có sao”

Bạch Tố mỉm cười, một lát sau nàng mới nói: "Em nghĩ là, khi tiềm lực có thể hoàn toàn phát huy ra thì não của con người tự nhiên cũng sẽ to ra, xung điện não sẽ mãnh liệt tới nỗi có thể làm cho năng lượng bên ngoài tụ họp lại, và việc khiến cho năng lượng tụ họp lại có thể thay đổi trình tự sắp xếp nguyên tử của nguyên tố, làm thay đổi tính chất của nguyên tố, vì vậy mới có thể …."

Ta cười to ha ha một hồi, sau đó nói: "Vậy thì một khối thiết đen sì hay khối đá có thể biến thành vàng ròng chứ gì"

Bạch Tố cười đáp lại.

https://thuviensach.vn

Đây tự nhiên chỉ là sự tưởng tượng. Muốn tụ tập một mức năng lượng có thể làm cho nguyên tử trong nguyên tố thay đổi tổ hợp sắp xếp thì chỉ có trong phòng thí nghiệm mới có thể làm được, tuy nhiên cũng không biết phải thông qua bao nhiêu trang thiết bị mới có thể đạt tới mục đích như vậy, do đó bộ não con người làm sao có được lực lượng như thế được?

Tuy nhiên, tại sao lại không thể được? Vì tổ chức não của con người chẳng phải phức tạp gấp nhiều lần phòng thí nghiệm hay sao?

Bạch Tố mỉm cười hỏi ta: "Anh lại đang nghĩ tới gì nữa vậy? Nói cho em nghe với"

Ta vội đáp: "Thật không công bằng, em đã nghĩ ra một giả thuyết có khả năng nhất rồi, bây giờ còn muốn anh nghĩ một giả thuyết khác, thật khó cho anh quá"

Mặc của Bạch Tố lộ ra một tia khinh thường: "Thật không ngờ một Vệ Tư Lý thần thông quảng đại mà ngay cả một sự tưởng tượng cũng nghĩ không ra"

Ta liền ưỡn ngực đáp: "Đương nhiên đã nghĩ ra, việc biến đá thành vàng cũng giống như là đem đổi đồ vật với nhau mà thôi, khi toàn bộ tiềm năng trong cơ thể phát huy thì có thể tùy ý đột phá sự hạn chế của không gian và thời gian, chỉ một cái nhấc tay thôi thì tay của họ đã đến được một không gian khác, trong không gian đó, tất cả đều là vàng, hắn lấy một thỏi là đem về là được. Hừ, cái gì mà biến đá thành vàng, tất cả pháp thuật của thần tiên, theo lý thuyết mà nói thì tất cả đều là sự chuyển đổi không gian thôi."

Bạch Tố cười nói: "Có lý, rất có lý, rất có lý."

Cả hai người chúng ta lúc đó chỉ thảo luận về "thần tiên" nhiêu đó thôi. "Giả thuyết tiềm năng trong cơ thể người phát huy hoàn toàn" bất quá cũng chỉ là giả thuyết. Một con người nếu thật là trở thành "thần tiên" thì

https://thuviensach.vn

đến tột cùng phát sinh ra sự biến hóa như thế nào hoàn toàn không biết được.

Tiếp đó ta và Bạch Tố cùng đi thu thập những thông tin về những chuyện lạ thường. Có bảy tám sự kiện cũng rất thú vị và lạ thường phát sinh. Ngoài ra ta cũng lưu ý đến tin tức của Cổ Ngọc Trân nhưng hắn hoàn toàn bặt vô âm tín.

Mãi cho đến hơn nửa năm sau, trong một lần cùng mấy người bạn tụ hội, ta liền nhắc tới chuyện này. Những người bạn này của ta toàn là những khoa học gia, nghệ thuật gia, khảo cổ gia, thám hiểm gia xuất sắc, có một số người ta cũng không rõ hoàn toàn thân phận và nghề nghiệp nữa, và trên thực tế thì ta cũng được mọi người liệt vào nhóm người như thế.

Khi ta đề cập tới Cổ Ngọc Trân cùng tiên đan và tiên thư, đầu hói mọc tóc, phản lão hoàn đồng thì cơ hồ tất cả mọi người cùng cười to. Có mấy người còn vừa cười vừa chỉ ta nói: "Vệ Tư Lý, anh quả thật là may mắn quá đấy!!"

Có người còn chụp mạnh lấy vai của ta: "Vệ Tư Lý, anh gặp qua người ngoài hành tinh còn chưa đủ sao? Làm thế nào mà lại ngộ tiên nữa thế?"

Đối với những phản ứng của bọn họ ta cũng chẳng lấy làm kỳ quái bởi vì lúc đầu ta cũng cười đến nỗi bụng phát đau khi nghe chuyện của bọn họ.

Ta mặc cho bọn họ cười, lúc này ta đi tới một người bạn là chuyên gia nghiên cứu về tiềm năng của cơ thể con người để hỏi ý kiến của hắn. Trong tiếng cười to của mọi người, ta chụp lấy tay hắn và kéo hắn vào một góc rồi đưa ra vấn đề của ta. Hắn nhìn ta xong, việc đầu tiên là kéo vài ngao thuốc, sau đó đợi cho tiếng cười nhỏ dần rồi hắn mới nói lớn: "Vệ Tư Lý, chuyện anh vừa nói có liên quan đến tiềm năng của cơ thể con người, kỳ thật cũng không đáng cười đâu, ngược lại còn rất bi ai, đó là bi kịch của loài người"

https://thuviensach.vn

Hắn nói xong thì mọi người đều yên lặng để nghe.

Hắn kéo thêm một ngao thuốc rồi nói tiếp: "Giữa người và người rất là khác nhau, không thể so sánh với nhau bằng tỉ lệ được. Tại sao lại có người, ví dụ như Franklin hay Lomonosov, tại sao trong đầu của họ lại có thể tích tụ nhiều tri thức như vậy? Chúng ta hãy thử nghĩ xem đầu óc của Edison với một người bình thường có gì khác nhau không? Dường như chẳng có gì khác nhau cả, tuy nhiên tại sao Edison lại khác người bình thường, đây là một minh chứng tốt nhất về tiềm năng vô cùng vô tận của cơ thể con người"

Trong đám người có tiếng vang lên: "Đó chỉ là sự tưởng tượng thôi, không có chứng cớ chứng minh. Theo lời của Vệ Tư Lý vừa rồi nói thì đó là chuyện về mặt sinh lý"

Hắn kéo thêm một ngao thuốc: "Vào năm trước, tôi đã cùng một đội thám hiểm đi đến dãy Himalaya để tìm "người tuyết". Kết quả là không tìm được người tuyết, tuy nhiên trong môi trường nhiệt độ bình thường luôn âm hơn 10 độ C và tuyết phủ quanh năm đó chúng tôi lại gặp được một số ẩn sĩ người Ấn Độ đang tu hành. Mấy người ẩn sĩ này trên người ăn mặc rất đơn giản và mong manh, hơn nữa cơ hồ cũng không có ăn uống gì, tuy nhiên trong môi trường khắc nghiệt như vậy mà bọn họ có thể sinh tồn qua nhiều năm tháng, điều này nền y học hiện đại hiện không có cách nào giải thích, qua đó chứng minh rằng tiềm năng của cơ thể con người nếu phát huy ra……"

Một người trong đám cười nói: "Thì có thể không ăn uống gì phải không?"

Chuyên gia nghiên cứu tiềm năng cơ thể vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Con người ăn uống là vì cung cấp chất dinh dưỡng để nuôi sống cõ thể, vậy dinh dưỡng là thứ gì đây? Nó là một số nguyên tố, là một số vật chất, là cái tất yếu để duy trì tính mạng. Chúng ta có thể chia ra hai phương diện để

https://thuviensach.vn

xem xét, phương diện thứ nhất là tiềm năng chưa đựõc phát huy và cơ thể người cần phải ăn uống để cung cấp chất dinh dưỡng cho cơ thể. Một phương diện khác là tiềm năng đã được phát huy hết, khi đó thì sao? Nếu tiềm năng được phát huy hết thì có thể trực tiếp lấy từ trong không khí những nguyên tố cần thiết cho cơ thể và hấp thu chúng, và như vậy thì có thể sẽ không cần phải ăn uống."

Mặc dù có không ít người trên mặt lộ vẻ không cho là đúng nhưng cũng không có ai lên tiếng phản bác.

Hắn quay về nhìn ta nói: "Vệ Tư Lý, chuyện vừa rồi anh kể là về thần tiên trong truyền thuyết của Trung Quốc, vậy họ có ăn uống gì không?"

Ta đáp: "Họ có thể ăn, cũng có thể không cần ăn, trong một số tình huống, không ăn uống cũng là một phương pháp tu luyện, khi đạt tới một cảnh giới cao hơn nữa thì có một danh từ chuyên môn để chỉ điều này, đó là "Ích cốc", và tiến thêm nữa thì có thể trường sinh bất lão."

Hắn "ừm" một tiếng rồi tiếp: "Chúng ta đối với cơ thể của con người hiểu biết thật sự quá ít. Năm ngoái tại Nhật Bản, tôi có tham gia một hội nghị và làm một thí nghiệm về sự kiện "chụp ảnh bằng ý nghĩ"….."

Lời này vừa ra khỏi miệng đã khiến cho đám đông cười một trận điếc tai. Ta biết, đại đa số người bật cười cùng với ta kỳ thật là cùng một loại người, đó là tính chủ quan quá lớn. Bọn họ vốn đối với hết thảy những chuyện kỳ diệu đều rất có hứng thú và có thể tiếp nhận, nhưng trên mặt quan niệm, bọn họ chỉ nguyện ý tiếp nhận những những danh từ truyền thống mà không muốn tiếp những danh từ mới.

Giống như từ "Ích cốc", bọn họ không cách nào tiếp nhận, nhưng nếu là "trực tiếp thu lấy từ trong không khí những yếu tố có thể đáp ứng nhu cầu của cõ thể" thì bọn họ có thể tiếp nhận, tuy nhiên trên thực tế đó hoàn toàn là một chuyện đáng bàn luận lâu dài.

https://thuviensach.vn

Sau tràng cười, hắn lại nói tiếp: "Chụp ảnh bằng ý nghĩ" là do một vị bác sĩ giáo sư của trường đại học Phú Sĩ tại Nhật Bản phát hiện đầu tiên. Ông phát hiện ra rằng siêu năng lực của những người có thể làm điều đó, tức tiềm năng của cơ thể họ, có thể dễ dàng phát huy ra. Những người này, khi bọn họ tập trung ý niệm suy nghĩ về một vật thể nào đó thì có thể làm cho ánh sánh tụ lại hình thành vật thể đó, khiến cho những gì họ nghĩ trở thành hình ảnh, và bị chụp lại.". Dừng lại một chút anh ta nói tiếp: "Lần đó tôi tham gia cuộc thí nghiệm, đối tượng thí nghiệm là một cô gái người Nhật và xác suất thành công của thí nghiệm là 20%, đó đã là một xác suất kinh người. Cô ta đã dùng ý nghĩ chụp lại ảnh của tháp Tokyo và hình ảnh so với máy chụp còn rõ ràng hơn. Điều này chứng minh bộ não của con người có thể phát ra một loại năng lượng tương tự như máy chụp ảnh. Và loại năng lượng này có thể nói là tiềm năng của cơ thể con người"

Ta hỏi: "Ý của anh là tiềm năng của cơ thể con người là vô hạn lượng phải không?"

Hắn đáp: "Cũng không thể nói như vậy, chúng ta đối với chuyện tiềm năng của cơ thể con người rốt cuộc có thể đạt tới mức độ ra sao, một chút khái niệm cũng không có nữa là. Có lẽ thật sự là vô hạn lượng, và cũng có lẽ là rất rất nhỏ. Điều này không biết, và tất cả mọi chuyện nằm trong lĩnh vực "không biết" thì không có cách nào phỏng đoán được"

Hắn lại dừng một chút rồi tiếp: "Người mà anh đề cập tới, có phải có được một quyển sách và quyển sách đó đã làm cho tình trạng sinh lý của anh ta thay đổi phải không?"

Ta đáp: "Đúng vậy, còn có một số thuốc nữa."

Hắn nói: "Tôi nghĩ rằng tình trạng sinh lý của anh ta thay đổi, chủ yếu là bởi vì năng lực tiềm tàng trong cơ thể đã được phát huy hết. À còn điều này nữa, có phải chữ ghi trên sách đó đã biến mất?"

https://thuviensach.vn

Ta nhíu mày, về điểm này ta cũng không tin tưởng cho lắm, ta còn cho rằng Cổ Ngọc Trân kể lung tung dấu diếm ta cho nên ta đáp lời: "Hắn ta nói với tôi như thế đấy, chỉ cần hắn học và nhớ xong thì những chữ đó tự biến mất, tôi cũng không tin tưởng cho lắm"

Người bạn chuyên gia suy nghĩ một hồi lâu rồi lên tiếng: "Cũng có thể đấy, và đó là nguyên nhân tại sao vừa rồi tôi đề cập tới chuyện "chụp ảnh bằng ý nghĩ". Anh nghĩ mà xem, ý nghĩ của con người có thể làm cho ánh sáng tụ lại thành hình ảnh, vậy thì tự nhiên cũng có thể làm cho hình ảnh tan biến mất. Giấy ghi lại chữ trên đó không biết là dùng cái gì tạo thành, nhưng tôi nghĩ rằng việc chữ biến mất đó có cùng nguyên lý với việc chụp ảnh bằng ý nghĩ, không sai biệt lắm đâu. Khi anh ta đã học thuộc và nhớ kỹ những chữ đó thì bộ não hoạt động và sinh ra một loại lực lượng, và loại lực lượng này có thể khiến cho hình ảnh biến mất."

Ta dụng tâm lắng nghe sự giải thích của người bạn, quả là rất có lý, ta đáp lời: "Nói như vậy, tiềm năng của cơ thể con người chủ yếu là tập trung ở não à?"

Mọi người yên tĩnh suy nghĩ một hồi, sau đó có một người lên tiếng: "Theo tôi nghĩ, văn minh của loài người tiến bộ nhanh như thế, đại để cũng có liên quan đến tiềm năng phát huy. Con người trước đó, năng lực phát huy của bộ não có giới hạn, sau này do bộ não phát huy tiềm năng cho nên mới sinh ra các loại phát minh, khiến cho nền văn minh nhanh chóng phát triển."

Lời giải thích này được đa số người thừa nhận, ta lên tiếng đáp lại: "Như vậy xem ra, tiềm năng thật sự là vô hạn lượng, văn minh nhân loại tất nhiên sẽ không ngừng phát triển thêm nữa, và không hề có sự dừng bước."

Mọi người đều nhao nhao thảo luận. Lúc này, họ đối với chuyện ta kể về Cổ Ngọc Trân đã không còn buồn cười nữa. Có mấy người là bác sĩ còn phát biểu sự lý giải về quá trình già yếu của cơ thể ngýời, song song còn

https://thuviensach.vn

đưa ra ý kiến bàn luận về vấn đề yếu tố kháng suy lão nữa, tuy nhiên không có ý kiến gì mới nên ta không ghi lại.

Sau đó mọi người lại sôi nổi bàn luận tới việc con người có khả năng vượt qua sức hút của địa cầu không? Có người cho rằng có thể, theo lý luận mà nói, tiềm năng cơ thể con người có thể phát huy vô hạn lượng thì cái sức hút của địa cầu sao có thể lại không thể vượt qua?

Vấn đề này đã khiến cho mọi người tranh luận rất nhiều. Một người mặt đỏ bỗng lớn tiếng nói: "Tuyển thủ nhảy xa nhất thế giới có thể nhảy hơn tám mét, người bình thường có làm được điều này không? Đó là do thể năng của hắn đã vượt qua sức hút của địa cầu"

Người này có thể là một người rất mê xem tiểu thuyết võ hiệp, hắn nói: "Tư thế của nhảy xa, đó là lúc nhảy lên ở không trung, hai chân từ sau đưa ra trước, lúc này hai chân đã thực hiện một bước bước tới mà không chạm đất. Động tác như vậy có thể khiến cho nhảy xa hơn, ừm ừm, Vệ Tý Lý, anh nói xem nó gọi là gì trong khinh công?"

Ta lập tức đáp: "Lăng không bộ hư."

Người đó vui vẻ đáp: "Đúng, đúng vậy, chính là nó"

Ở đây có một số người không xem tiểu thuyết võ hiệp nên đương nhiên không biết "lăng không bộ hư" có ý nghĩa gì, do đó ta lại đựõc thêm một phen giải thích.

Mọi người bàn luận mãi cho đến rạng sáng mới giải tán và rời đi. Ta lái xe về nhà, trong lòng cảm thấy rất là cao hứng.

Tới trước nhà, ta đậu xe lại rồi mở cửa xuống xe, tâm tình rất dễ chịu. Ta chuẩn bị vào nhà đánh thức Bạch Tố, đem chuyện bàn luận vừa rồi kể cho nàng nghe. Ta lấy ra chìa khóa, vừa bước tới trước cửa thì đột nhiên nghe được có người gọi tên ta: "Vệ Tư Lý."

https://thuviensach.vn

Ta lập tức quay đầu nhìn lại thì thấy ở góc ngã tư có người đang đi về phía ta.

Góc ngã tư có một ngọn đèn đường, ánh sáng của nó mặc dù không sáng lắm nhưng cũng đủ để ta nhìn thấy rõ ràng người đang đi về phía ta là một ngời thanh niên khoảng hai mươi tuổi, thoạt nhìn thì có chút quen quen nhưng trong khoảng thời gian ngắn ta lại không nhớ đã từng gặp hắn ở nơi nào. Bởi vì tên này gọi đích danh tên cúng cơm của ta nên ta thấy hắn không có chút lễ phép, vì vậy cho nên ta chỉ đáp gọn lỏn: "Ta đây"

Hắn đi đến trước mặt ta nói: "Trong nhà anh không có ai cả, tôi đã đợi rất lâu rồi, bộ hai vợ chồng anh đều có thói quen về nhà trễ thế à?"

Hai câu nói này khiến ta phát hỏa, ta lạnh lùng đáp: "Chúng ta về nhà sớm hay trễ thì có liên quan gì đến ngươi, ngươi là ai? Đến đây có chuyện gì?"

Người thanh niên vừa nghe được ta hỏi như vậy, mặt của hắn liền hiện ra vẻ hết sức cổ quái, tiếp theo, hắn đưa ngón tay lên chỉ vào mặt hắn, nói: "Anh không nhận ra tôi sao?"

Ta trừng mắt nhìn hắn: "Ngươi là ai?"

Khi ta thốt ra câu hỏi thì trong lòng ta cũng đang kiệt lực suy nghĩ tên này là ai, sao mặt dày như thế? Nhưng là lục lọi trong ký ức chẳng có biết cái mặt nào như hắn cả.

Ngay khi ta đang suy nghĩ thì tên thanh niên đưa tay lên gãi gãi đầu.

Ngay lúc đó ta như bị điện 220V giựt, thân thể đứng chết trân. Ta giơ tay chỉ vào hắn nhưng một lời cũng thốt không ra. Người thanh niên trước mắt chẳng hề có chỗ nào kinh khủng và đáng sợ nhưng ta lại bị chấn nhiếp đến nỗi nói không ra lời.

https://thuviensach.vn

Ta đã nhận ra hắn là ai và cũng bởi vì như thế, ta mới nói không ra lời.

Đó là Cổ Ngọc Trân. Người thanh niên trẻ tuổi đang đứng trước mắt ta là Cổ Ngọc Trân!

Tiếp đó ta vội đưa tay chụp lấy tay hắn, trong lòng dường như sợ hắn đột nhiên chạy mất. Trong phút giây ngắn ngủi ấy, trong lòng của ta thật sự rất loạn.

Lần trước lúc ta và hắn gặp mặt thì hắn trông trẻ hơn tuổi thật nhiều lắm và nhiêu đó cũng đã đủ để kẻ khác kinh ngạc rồi. Một người bảy mươi tuổi, nếu là bảo dưỡng tốt thì thoạt nhìn giống như là năm mươi tuổi, loại chuyện này còn có thể tiếp nhận.

Song bây giờ, người đang đứng ở trước mặt ta này thật sự là một tên tiểu tử khoảng hai mươi tuổi. Lúc này, ta đã chụp lấy được cánh tay hắn, ta có thể cảm giác rõ ràng được cánh tay của hắn mạnh mẽ và có lực. Hơn nữa, khoảng cách giữa ta và hắn lúc đó rất gần, ta mở to đôi mắt nhìn chằm chằm vào hắn. Mặt của hắn tràn ngập vẻ thanh xuân và đầy sức sống, một chút nếp nhăn cũng không có, mặc dù ánh mắt dấu không được là người đã từng trải nhưng quả thật đây là một người thanh niên tuổi còn rất trẻ.

Ta nhìn hắn chăm chăm, trong lòng không ngừng suy nghĩ: Hắn là Cổ Ngọc Trân? Hắn không phải Cổ Ngọc Trân? Rốt cuộc hắn là dạng người gì? Không, hắn nhất định là Cổ Ngọc Trân!

Tuy nhiên vì trong lòng ta cực kỳ rối loạn nên ngoại trừ nắm lấy tay hắn ra thì miệng ta chỉ thì thào mấy tiếng: "Ông ….ông …. ông…."

Người thanh niên nói: "Tôi là Cổ Ngọc Trân đây."

Ta "uh" một tiếng rồi nuốt nước bọt một cái ực, tiếp đó vẫn nói không ra lời. Mặt của Cổ Ngọc Trân hiện lên vẻ có chút khổ sở: "Tôi …. vẻ ngoài của tôi …. nhìn ….. có chút thay đổi …… phải không?"

https://thuviensach.vn

Thẳng đến lúc này ta mới hít được một hơi thật sâu rồi nói được một câu đầy đủ: "Ông trời ạ! Ông phản lão hoàn đồng rồi sao!."

Bộ dáng của Cổ Ngọc Trân không thấy cao hứng, hắn cười khổ một chút: "Đúng vậy, lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ dáng này của mình cũng giật mình muốn chết"

Ta dùng tay ra hiệu bảo hắn theo ta vào trong nhà: "Vào trong rồi hãy nói."

Trong lúc ta dùng chìa khóa mở cửa, đầu của ta nhanh chóng suy nghĩ: phản lão hoàn đồng chỉ là chuyện trong sự tưởng tượng mà thôi, nhưng hôm nay lại xuất hiện một trường hợp sống sờ sờ trước mặt kìa.

Trong đầu ta ý nghĩ hết sức hỗn loạn, đột nhiên ta lại nảy ra một ý nghĩ, nếu bây giờ mà Cổ Ngọc Trân rơi vào trong tay bọn đặc vụ Đông Đức thì chỉ sợ hắn sẽ bị cắt ra từng mảnh để nghiên cứu.

Một ông già bảy mươi tuổi biến thành một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, là thứ lực lượng gì mà có thể khiến cho hắn biến thành như vậy? Có lẽ hắn nhất định đã tìm được quyển hạ của "Ngọc chân tiên" và bây giờ hắn đã là thần tiên rồi?

Nhưng là nhìn bộ dáng của hắn thì hình như trong lòng đang có tâm sự nặng nề, chẳng lẽ hắn còn có việc muốn nhờ ta? Nếu hắn vẫn cứ tiếp tục trẻ lại như vậy thì sẽ biến thành gì đây?

Trong đầu ta rồi đột nhiên có một hàng loạt thành ngữ xẹt qua như "nhan như đồng tử", "đồng nhan hạc phát", những câu này trong truyền thuyết thời cổ dùng để hình dung dung nhan của thần tiên, bây giờ tất cả đều có trên người Cổ Ngọc Trân. Những biến hóa trên ngýời của hắn nếu nhý cứ tiếp tục phát triển như vậy thì không lẽ hắn sẽ trở thành bộ dáng của một đứa trẻ sao?. Hắn quả thật là có "đồng nhan" mà. Không ngờ thân thể

https://thuviensach.vn

thì của người trưởng thành, cứ chỉ lời nói là của lão nhân nhưng lại tập họp trên người của một cái mặt búng ra sữa.

https://thuviensach.vn

THẦN TIÊN

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tìm Kiếm Quyển Bí Kíp Thứ Ba

Do ta không ngừng miên man suy nghĩ cho nên việc mở cửa cũng lâu lắc, Cổ Ngọc Trân nói: "Anh làm gì vậy, vụng về quá đấy”

Ta không thể làm gì khác hơn là đáp: "Thật xin lỗi, tôi già rồi."

Khi mở được cửa, ta để hắn vào trước rồi bước theo, không đợi hắn ngồi xuống, ta liền lên tiếng: "Mau, hãy mau nói cho tôi biết thời gian vừa qua xảy ra chuyện gì, hãy mau kể từ đầu tới đuôi cho tôi nghe, à không, nói đơn giản những phần trọng yếu thôi, ôi, thôi vậy, hãy nói về hai miếng ngọc trước vậy…"

Cổ Ngọc Trân đảo mắt nhìn ta, vẻ mặt vẫn giống như trước kia, hắn nói: "Nếu anh mà không dừng lại thì sao tôi kể được”

Ta vội đáp: "Được, được, tôi không nói nữa, ông kể đi"

Cổ Ngọc Trân hít sâu một hơi rồi thở dài một hơi. Ta cũng là lần đầu tiên thấy được một người thanh niên tỏ ra cái kiểu cách già dặn đó, tiếng thở dài của hắn xen lẫn tang thương, do đó ta dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn chằm chằm vào hắn.

Cổ Ngọc Trân tránh ánh mắt của ta, rồi nói: "Đừng nhìn tôi như vậy. Tôi hiện không có cách nào xuất hiện trước những người thân quen, anh có biết không? Bây giờ thân phận của tôi là cháu chắt của Cổ Ngọc Trân. Tôi đã dùng tiền làm hộ chiếu và thân phận giả, và trong việc xử lý tài chính thì dùng thân phận Cổ Ngọc Trân ủy quyền cho cháu của ông ta. Mọi chuyện bây giờ như vậy đấy, anh nghĩ có phiền toái không?."

https://thuviensach.vn

Một chút cảm thông ta cũng không có sau khi nghe được hắn than thở. Phiền toái của hắn không phải tự hắn mua sao,trách ai được?

Ta nói lớn: "Đó chỉ là việc nhỏ, Cổ Ngọc Trân, ông đã đột phá quy luật già yếu của loài người, mau nói cho tôi biết, có phải là ông đã trường sinh bất tử rồi không? Ông…..bây giờ đã…. là thần tiên rồi phải không?"

Lời lúc này ta hỏi hắn, tuyệt đối không có một chút ý tứ châm chọc nào, ta bây giờ xem hắn là một người vĩ đại nhất trong thế giới loài người, thần thái ta rất là cung kính. Chỉ sợ là bất cứ ai rơi vào trường hợp của ta cũng như thế cả. Hãy nghĩ lại xem, hắn từ một ông già bảy mươi tuổi biến thành một người thanh niên hai mươi tuổi thì sẽ hiểu ngay.

Mọi chuyện phát sinh trên người của hắn đã làm cho quy luật của tính mạng loài người đảo lộn hết rồi.

Cổ Ngọc Trân lại thở dài một hơi, nhìn hắn tràn ngập phiền não. Hắn nhìn ta một chút, muốn nói chuyện gì đó nhưng lại không thốt ra khỏi miệng. Ta cố kiên nhẫn chờ hắn mở miệng, đợi một hồi lâu, hắn mới nói: "Tôi bây giờ chưa phải là thần tiên”

Ta "a" một tiếng, có chút thất vọng. Nếu Cổ Ngọc Trân là thần tiên thì ta cũng chả có chỗ gì tốt nhưng hãy nghĩ xem, ta đã từng được gặp qua một người thần tiên, hơn nữa quá trình thành tiên của hắn nói ra cũng có phần tham gia của ta, đây là một chuyện kích thích cỡ nào, vì vậy ta có hơi thất vọng cũng phải. Ta liền hỏi: "Có phải là ông vẫn chưa tìm ra huyền cơ trong hai miếng ngọc đó?”

Cổ Ngọc Trân lắc đầu.

Ta hỏi tới: "Có phải là chẳng hề có quyển hạ của Ngọc Chân Tiên?"

Cổ Ngọc Trân lại thở dài một hơi. Ta nhìn hắn vừa nghi hoặc, vừa hơi tức tối. Chẳng biết đạt tới mức vậy rồi mà hắn còn chưa đủ thỏa mãn hay

https://thuviensach.vn

sao? Đối với một ông lão nhà giàu bình thường mà nói thì chỉ cần có thể duy trì sự khỏe mạnh, không hề già yếu, thì thật không biết bọn họ sẽ phải trả giá bao nhiêu nữa.

Ta lại hỏi: "Ông tìm tôi có chuyện gì?”

Cổ Ngọc Trân đột nhiên cười lớn, sau đó nói: "Tôi cười vận khí của tôi vì tôi biết rõ với vận khí của mình sẽ không có khả năng đạt tới tình trạng bây giờ, tuy nhiên vận khí của tôi cũng không tồi như tôi đã tưởng"

Ta ngẩn người, trong khoảng thời gian ngắn ta thật chẳng biết nói như thế có ý gì nữa?

Cổ Ngọc Trân sờ sờ đầu: "Ở chỗ anh, tôi đã gặp may mắn hai lần, anh nhớ không?”

Ta "uh" một tiếng, nói: "Lần đầu tiên ông có được tấm bình phong. Lần thứ hai ông có được hai miếng ngọc giản”

Cổ Ngọc Trân đáp: "Đúng vậy."

Ta vừa bực mình vừa buồn cười: "Vậy thì bây giờ ông lại muốn có gì?”

Cổ Ngọc Trân muốn nói gì đó nhưng hắn lại chẳng thốt nên lời, chỉ là nhíu mày nhìn khắp nhà của ta. Ta lại hỏi: "Ông đã hiểu được huyền cơ và đã lấy được quyển hạ của Ngọc Chân Tiên?”

Cổ Ngọc Trân khổ cười khổ một chút: "Quyển trung mà thôi."

Ta ngây người một chút rồi cười to: "Quyển trung, vậy ông bây giờ có phải là muốn tiếp tục tìm kiếm quyển hạ?"

Cổ Ngọc Trân gật đầu, nói: "Đúng vậy, nếu tìm không được quyển hạ thì tôi không thể thành tiên được"

https://thuviensach.vn

Ta vẫn còn đang cười, đây là một chuyện rất khó mà giải thích. Thật sự thì câu chuyện cũng không phải buồn cười gì nhưng lại không cách nào khiến cho kẻ nghe không cười được. Đầu tiên Cổ Ngọc Trân lấy được quyển thượng bí kíp, sau đó nghĩ rằng nếu có quyển hạ nữa thì hắn có thể thành tiên. Hắn hao tổn tâm cơ, thật không ngờ lại xuất hiện thêm một quyển trung của bí kíp, và bây giờ lại muốn tìm quyển hạ!

Ta cười một hồi lâu, nhìn thấy vẻ mặt của Cổ Ngọc Trân như để tang mới dừng cười, nói: "Trong quyển trung của bí kíp ông có được chỗ tốt gì?”

Cổ Ngọc Trân đáp: "Có được phương pháp tu luyện và tĩnh tọa cao hơn, lúc bắt đầu tập tôi ăn uống rất ít, còn bây giờ thì tôi chỉ cần thông qua hít thở cũng có thể sống hơn mười ngày nửa tháng mà không cần ăn uống, hơn nữa thể lực còn cực tốt, còn dung nhan thì lại trở thành như vầy”

Cổ Ngọc Trân nói làm cho lòng ta cảm thấy loạn. Tất cả những điều này đều có liên quan đến những ghi chép lại về thần tiên, đó là quá trình tất yếu mà một người tu tiên phải có, và Cổ Ngọc Trân hiện đang trải qua.

Ta lại hỏi: "Vậy trong nửa năm qua, ông ở …."

Cổ Ngọc Trân trả lời: "Tôi sống ở bên cạnh một hồ nhỏ trong núi Thanh Thành, nơi đó không người nào phát hiện"

Thân thể ta run run: "Núi Thanh Thành? Có phải là núi Thanh Thành ở Tứ Xuyên?"

Cổ Ngọc Trân đáp: "Đúng vậy."

Trong truyền thuyết, núi Thanh Thành có rất nhiều thần tiên, nó là một trong bốn mươi chín động thiên của đạo gia. Tuy nhiên tại sao Cổ Ngọc Trân lại chạy đến đó? Nếu là nơi "không người phát hiện” thì tại sao hắn lại có thể tìm được?

https://thuviensach.vn

Ta một mặt suy nghĩ, một mặt phát ra nhiều câu hỏi. Cổ Ngọc Trân đáp: "Địa điểm đó được ghi lại trong quyển trung bí kíp, còn vẽ lại bản đồ nữa, cũng không khó tìm lắm, còn hai miếng ngọc thược (chìa khóa bằng ngọc)…."

Hắn nói đến đó ta liền giật mình hỏi: "Ông vừa nói gì? Cái gì ngọc thược?"

Mặt của Cổ Ngọc Trân hiện lên thần sắc xấu hổ, tuy nhiên ngay lập tức trở lại vẻ bình thường: "À, đó chính là hai miếng ngọc kia"

Ta nhìn hắn hỏi: "Chẳng phải ông nói đó là ngọc giản sao? Tại sao bây giờ lại đổi tên chúng vậy?"

Cổ Ngọc Trân nói: "Tên …. không quan trọng, hai miếng ngọc đó là ngọc thược."

Ta hỏi: "Vậy dùng để mở cái gì?"

Cổ Ngọc Trân lại chần chờ một chút. Ta càng ngày càng cảm thấy tức tối, hét: "Ông biết rõ công dụng của chúng, tại sao trước đó lại không nói với tôi"

Cổ Ngọc Trân không dám nhìn ta: "Chuyện này… lòng người không thể không phòng được"

Ta thật sự không cách nào dằn được cơn phẫn nộ nữa. Ngày đó tại Đông Đức, rơi vào trong tay bọn đặc vụ, hắn đã dùng kế khiến ta chạy tới Đông Đức, làm cho ta cũng gian nan, tuy nhiên bây giờ lại thốt ra câu "lòng người không thể không phòng được (nguyên văn: Phòng nhân chi tâm bất khả vô), thử hỏi sao mà không tức chứ.

Ta lạnh lùng cười, quát: "Cổ Ngọc Trân, loại người tiểu nhân hèn hạ như ông mà có được kỳ ngộ hôm nay, có thể nói là do tổ tiên trăm đời của

https://thuviensach.vn

ông đã tích đức mà có, ông chưa hài lòng hả? Còn muốn thành tiên? Hãy tự hỏi lương tâm đi, ông có xứng hay không?"

Cổ Ngọc Trân chỉ là nhíu mày, ta mắng hắn, hắn cũng chẳng có phản ứng gì, đúng là bản lĩnh thật tốt. Chờ ta mắng xong hắn mới nói: "Chỉ cần tôi tìm ra quyển hạ thì tôi có thể thành tiên."

Ta thật muốn tống cổ hắn đi, tuy nhiên ta lại không nỡ bởi vì đâu phải ai cũng có kỳ ngộ như hắn. Quá trình hắn trải qua ta còn chưa được nghe kể, nếu mà hắn đi rồi thì tìm hắn sẽ không dễ dàng.

Hai người chúng ta cứ như vậy giằng co. Lúc nãy hắn đã nói cái gì "vận khí", quả là chuyện không đâu, nhất định trong lòng hắn có tính toán chuyện gì đây, vì vậy mới đến tìm ta, cho nên dù ta mắng hắn thì hắn cũng không dám lớn tiếng.

Hắn mở miệng trước: "Anh không muốn biết quá trình tôi đã trải qua sao?"

Ta "hừ" một tiếng, làm ra bộ dáng bất cần, mặc kệ ngươi có thích nói hay không. Đối phó với lão hồ ly này không thể không làm vậy.

Cổ Ngọc Trân nhìn thấy phản ứng của ta, không thể làm gì khác hơn là tự thuật: "Sau khi rời khỏi Thụy Sĩ, tôi đi tới núi Thanh Thành, vào trong núi được ba ngày thì tìm thấy cái hồ nhỏ nằm trong núi kia, ba mặt bao quanh đều là vách núi dựng đứng, tôi cũng tìm được rồi một cánh cửa đá nằm trên một vách núi, sau đó dùng hai miếng ngọc thược mở cánh cửa đó….."

Ta dụng tâm lắng nghe. Chuyện của Cổ Ngọc Trân càng ngày càng truyền kỳ rồi. Đợi hắn nói đến đó thì ta hỏi: "Sử dụng hai miếng ngọc thược mở cánh cửa đá kia cũng là chuyện mà ông đã biết từ trước?"

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân xấu hổ gật đầu. Ta lạnh lùng cười nói: "Ông cũng quá ngu ngốc, muốn mở một cánh cửa đá, ở hai ngàn năm trước thì biện pháp duy nhất là dùng ngọc thược, nhưng bây giờ biện pháp mở có rất nhiều, ông cần gì phải khổ cực đi tìm hai miếng ngọc làm chi?”

Mặt của Cổ Ngọc Trân hiện ra một vẻ khinh thường, nói: "Anh nghĩ rằng tôi không nghĩ qua biện pháp dùng thuốc nổ phá nó sao? Tuy nhiên đó chính là “ tiên động”, anh dùng thuốc nổ nổ tung nó thì sao, thứ nhất có thể nổ không mở được, thứ hai một chút thành ý anh cũng không có thì cho dù có mở được đi nữa, “tiên hoàn” sẽ ra sao? Có còn để lại cho anh không?”

Ta đáp không được. Ta từ quan điểm hiện đại mà xem xét chuyện này, còn Cổ Ngọc Trân thì dùng quan điểm "Tiên ngộ" của hắn, quan điểm khác nhau tự nhiên sẽ không hợp nhau.

Ta "hừ" một tiếng, cũng không trả lời hắn. Cổ Ngọc Trân lại nói: "Khi mở được cánh cửa đó…"

Ta ngắt lời hắn: "Chờ một chút, làm thế nào mà mở? Trên cánh cửa đá đó có ổ khóa? Và hai miếng ngọc là chìa khóa? Phải không?”

Cổ Ngọc Trân nói: "Không phải, không có ổ khóa"

Ta nhìn hắn chằm chằm, chờ hắn giải thích. Hắn nói tiếp: "Cánh cửa đá đó…. vốn là một khối ngọc lớn, chất liệu ngọc giống với hai miếng ngọc thược. Trên cánh cửa có hai lỗ hổng, hình dạng vừa khớp với hai miếng ngọc, khi đặt hai miếng ngọc vào hai lỗ hổng đó thì cánh cửa đá tự động mở ra."

Ta nghe được có chút ngẩn người. Loại chuyện này ta cũng tin tưởng hắn. Nếu cho hắn bịa thì với con ngươi như Cổ Ngọc Trân cũng sẽ không bao giờ nghĩ được như vậy.

https://thuviensach.vn

Điều đáng để ta suy nghĩ chính là phương thức mở cánh cửa kia hết sức hiện đại, nó có nguyên lý cùng loại với ổ khóa từ tính hiện đại nhất hiện nay.

Ta cố gắng lục lọi trong đầu về hình ảnh của hai miếng “ngọc thược” kia, mặt trên của chúng hình như có một số vết điêu khắc, loại điêu khắc này có phải là có tác dụng mở cửa hay không?”

Cổ Ngọc Trân lại nói: "Tiên gia diệu pháp thật bất khả tư nghị, cửa vừa mở ra, tôi còn tưởng có thể lấy lại hai miếng ngọc nhưng căn bản không cách nào gỡ chúng ra được. Hai miếng ngọc khi được đặt vào hai lỗ hổng liền kết lại thành một, ngay cả một chút dấu vết cũng không hề lưu lại, cho dù quan sát cẩn thận thế nào cũng không thể tìm ra dấu vết của lỗ hổng trên cửa nữa"

Ta cười khổ và không thể làm gì khác hơn là phải tin tưởng đó là sự thật, Cổ Ngọc Trân không hề bịa ra gạt ta.

Cổ Ngọc Trân tiếp tục nói về "tiên ngộ" của hắn: "Bên trong sơn động không lớn lắm, có một bệ đỡ nhỏ bằng đá, tôi vừa bước vào thì nhìn thấy trên bệ đỡ đó có đặt một cái hộp nhỏ bằng ngọc cùng với ba tấm ngọc phiến mỏng. Trong ngọc phiến có khắc chữ, à những chữ đó không phải được khắc trên ngọc phiến đâu nhé mà chúng nằm ở bên trong ngọc phiến, đưa chúng về phía có ánh sáng mà nhìn thì có thể thấy chữ bên trong. Lúc đó tôi đương nhiên là quá mừng rỡ nên liền quỳ xuống lạy chín lạy....."

Ta "móc" hắn một câu: "Chắc lúc đó ông quỳ không đứng lên nỗi"

Cổ Ngọc Trân không để ý đến lời của ta, nói tiếp: "Tôi lạy xong liền mở hộp ngọc, ở bên trong có ba viên kim đan...."

Ta nuốt nước bọt nghe cái ực, Cổ Ngọc Trân lại nói: "Đan dược có màu vàng, quả thực trông giống như là dùng vàng ròng làm thành vậy, trong hộp có khắc tên của kim đan, gọi là "Thái Thanh Kim Dịch Thần

https://thuviensach.vn

Đan", cứ mỗi tám mươi mốt ngày dùng một viên. Trong ngọc phiến thì ghi lại phương pháp đả tọa tĩnh tu khi dùng xong kim đan. Tôi y theo mà làm, khoảng mười ngày đầu còn có cảm giác đói bụng, tôi ăn một chút quả dại trong núi...."

Ta hít sâu một hơi rồi hỏi: "Ông có gặp được những thần tiên khác không?"

Cổ Ngọc Trân lắc đầu: "Không có."

Ta nói: "Thật đáng tiếc, nếu gặp thì chỉ sợ ông đã trở thành tiên rồi"

Mặt Cổ Ngọc Trân hiện ra vẻ hết sức ảo não, hắn đưa tay chỉ vào chính hắn nói: "Tôi bây giờ biến thành thế này, anh còn chưa tin sao?"

Cổ Ngọc Trân hỏi thật không thể trả lời bởi vì hắn chính là minh chứng rõ ràng nhất. Ta không thể làm gì khác hơn là phải chấp nhận. Hắn lại nói: "Tôi ở trong sơn động đó hết ba cái tám mươi mốt ngày rồi mới rời đi...."

Ta liền ngắt lời hắn: "Xin lỗi, lúc này đây tôi muốn ông đem tất cả mọi chi tiết tỉ mỉ kể cho tôi nghe. Ông nói ông đã ở trong sơn động đó tổng cộng là 243 ngày?"

Cổ Ngọc Trân đáp: "Đúng vậy."

Ta lại nói: "Vậy còn chữ viết trong ngọc phiến...."

Cổ Ngọc Trân nói: "Khi tôi y theo chỉ dẫn, tu luyện thành công phần nào thì chúng tự động biến mất phần đó, đến ngày cuối cùng thì biết mất toàn bộ."

Ta nói: "Vậy ông làm sao biết đó là quyển trung của bí kíp, làm thế nào lại biết phải đi tìm quyển hạ?"

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân thở dài một hơi, một hồi lâu không nói lời nào. Ta quá biết lão hồ ly này, nói chuyện hoàn toàn không thật, hắn nhất định có chuyện dấu diếm không kể cho ta. Hắn đến đây cầu ta, nếu giờ này ta không nhân cơ hội mà ép hắn nói ra thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Một lát sau, Cổ Ngọc Trân mới chậm rãi nói: "Tới ngày cuối cùng, tôi chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, và biết bản thân mình đã có thể xan phong ẩm lộ (ăn gió uống sương)...."

Ta vội nói: "Ông dùng từ dể hiểu một chút đi, hừ, "xan phong ẩm lộ", mấy cái đó đem hình dung cô hồn dã quỷ thì đúng hơn"

Cổ Ngọc Trân tức giận nói: "Anh có thôi trêu chọc người khác đi không?"

Ta sợ hắn thật sự tức giận, liền cười nói: "Đừng nóng giận thế chứ, ông hãy học những tiền bối của ông đi, như là Đông Phương Sóc đó, phải có chút hài hước mới được chứ."

Đem hắn so với Đông Phương Sóc, ta chính mình ngẫm lại cũng thấy buồn cười, cho nên nhịn không được lại cười lên. Cổ Ngọc Trân không để ý tới ta, nói tiếp: "Khi đó bên trong ngọc phiến đột nhiên phát ra ánh sáng và có chữ viết chớp động, tôi nhìn kỹ thì mới biết được những ngày qua cái tôi tu luyện chỉ là quyển trung của bí kíp mà thôi, ba viên "Thái Thanh Kim Dịch Thần Đan" tuy có công hiệu rất lớn nhưng cũng không thể làm tôi trở thành tiên được. Muốn thành tiên thì phải tìm cho được quyển hạ của bí kíp mới được."

Ta "hừ" một tiếng: "Đi đâu mà tìm chứ?"

Cổ Ngọc Trân đưa tay chỉ vào ta, vẻ mặt rất là cổ quái, ta gạt tay hắn ra, nói: "Tôi không có tiên thư thượng hạ gì đâu, nếu có thì dùng cho bản thân lâu rồi, còn đợi ông à"

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân liền nói: "Vệ Tư Lý, tiên ngộ không thể cưỡng cầu, đừng vì ta được mà cảm thấy đố kỵ như thế"

Cổ Ngọc Trân lại nói tiếp: "Muốn cưỡng cầu cũng không được. Như Tần Thủy Hoàng đó, vì cầu thuốc trường sinh, mất bao nhiêu tâm cơ mà cũng chẳng có, tuy nhiên cùng thời với ông ta lại có người chẳng cầu gì mà cũng có thể đắc đạo trường sinh, thăng tiên đấy thôi"

Ta nói: "Thôi được, được rồi, cầu với chả cầu. Hiện cái tôi muốn biết là ông tìm tôi có chuyện gì?"

Cổ Ngọc Trân lại nhìn ta với vẻ mặt cổ quái của hắn, ta liền nói: "Ông đừng nhìn tôi như thế, tôi thật sự không hề biết quyển hạ ông nói gì đó ở đâu đâu. Ngay cả một tia ấn tượng cũng không có, thậm chí trước đó tôi còn chưa hề nghe đến tiên thư của ông có quyển hạ nữa là"

Ta lần nữa thanh minh bởi vì hắn nhìn với loại vẻ mặt đó, rõ ràng là muốn ta thay hắn đi tìm quyển hạ tu tiên gì đó cho hắn, do đó trước tiên ta liền cự tuyệt, miễn cho hắn phải mở miệng nhờ.

Cổ Ngọc Trân cười khổ: "Bây giờ tình trạng của tôi tiến thoái lưỡng nan. Tôi đã không còn cách nào sống lại cuộc sống của người bình thường nữa rồi. Vốn cuộc sống của tôi hiện tại rất tốt nhưng mọi người lại chẳng chịu tiếp nhận tôi chính là Cổ Ngọc Trân. Tôi không thể nói với bọn họ là tôi vì có "tiên ngộ" nên mới biến thành còn trẻ như thế này"

Ta hỏi lại: "Tại sao lại không thể?"

Cổ Ngọc Trân cười khổ: "Có người nào không muốn biến trẻ lại chứ? Nếu tôi nói ra thì ai ai cũng tra hỏi tôi về phương pháp biến thành trẻ thế nào, thử hỏi tôi làm sao có thể ứng phó?"

Ta liền nói: "Vậy thì ông dạy bọn họ phương pháp luyện khí công là tốt đẹp thôi"

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân đáp lời: "Không có tiên đan thì luyện khí có tác dụng gì? Khi bọn họ phát hiện ra luyện không thể nào trở thành giống tôi thì tôi sẽ bị bọn họ xử lý thôi. Tôi cũng không thể ở trong sơn động đó suốt đời được, quanh năm suốt tháng ngồi trong sơn động, thử hỏi cuộc sống làm sao chịu nổi đây"

Ta nhìn hắn, vẻ mặt của hắn thật sự là khổ não khiến ta đồng tình, ta nói: "Đúng vậy, ông không cần ăn uống gì, chỉ sợ người khác sẽ xem ông là quái vật đem đi làm đối tượng nghiên cứu"

Cổ Ngọc Trân làm ra bộ dáng khóc không ra nước mắt: "Do vậy tôi hiện chỉ còn có một con đường để đi, đó là phải tìm cho được quyển hạ và tu luyện thành tiên, loại cuộc sống vừa nói không phải của người sống đâu"

Ta lặng người, một hồi lâu nói không ra lời. Theo lẽ thường mà nói thì nếu giống như Cổ Ngọc Trân gặp được kỳ ngộ như vậy thì phải mừng không hết nữa là. Tuy nhiên hắn lại thật sự cảm thấy hết sức đau khổ, hắn muốn hoàn toàn thoát ly cuộc sống vốn có trước đây, tuy nhiên lại cũng không muốn sống trong thâm sơn cùng cốc cả đời vì tuổi thọ của hắn quá dài, có thể là mấy trăm năm, điều này thật khiến cho người khác nghĩ tới mà sợ. Lời hắn nói cũng rất có lý, con đường duy nhất của hắn là phải tiếp tục tiến về phía trước mà đi, thoát khỏi tình cảnh khốn khổ trước mắt, và mục tiêu to tát hơn nữa là tu luyện thành tiên.

Nhưng nếu vẫn tiếp tục tiến về phía trước mà đi thì phải đi như thế nào đây?

Hắn hoàn toàn không có cách nào để đi cả, quyển hạ tiên thư kia hắn hoàn toàn chẳng hề có một đầu mối nào về nó.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Theo tôi thấy thì ông nên cố gắng hồi phục lại bộ dáng khoảng năm sáu mươi tuổi đi, lúc đó vừa khỏe mạnh, vừa

https://thuviensach.vn

trường thọ sẽ không khiến cho người khác xem ông là quái vật đâu, đây cũng là một biện pháp hay đấy"

Cổ Ngọc Trân thở dài một hơi: "Nếu mọi việc tôi có thể làm chủ thì còn gì để nói. Khi tôi rời khỏi núi Thanh Thành, sau đó soi gương thì cũng bị giật mình muốn chết"

Cổ Ngọc Trân lại thở dài một tiếng: "Thật sự là không xong. Ôi, nếu sớm biết rằng như thế thì đi tìm quyển trung của bí kíp làm gì cho khổ, trăm phương ngàn kế tìm kiếm, kiếm được rồi lại trở nên nông nỗi này."

Ta nói: "Chắc ông hiện đang suy nghĩ rằng không tìm ra quyển hạ thì tình hình tu luyện của ông có lẽ càng tệ hơn."

Cổ Ngọc Trân nói: "Đúng vậy, nhưng nếu tu luyện thành tiên thì chuyện sẽ khác rồi"

Ta cũng không còn lời gì để nói, chỉ có thể chúc hắn: "Vậy chúc ông may mắn"

Cổ Ngọc Trân lại dùng ánh mắt và vẻ mặt cổ quái nhìn ta, ta liền nói: "Ông muốn nói gì thì nói đi, đừng nhìn tôi như thế, ông làm cho tôi sợ đó"

Cổ Ngọc Trân nói: "Quyển hạ của tiên thư nhất định cũng ứng vào người của anh"

Ta cả giận nói: "Ông nói chuyện không đâu gì thế, tôi đã nói với ông rồi, cái gì tôi cũng không biết."

Cổ Ngọc Trân vội la lên: "A, bên trong ngọc phiến lúc sắp biến mất có hiện lên bốn câu"

Ta quơ loạn hai tay: "Thôi, thôi, ông đừng nói là trong mấy câu đó có tên của tôi nhé, tôi không tin ông đâu"

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân cười khổ: "Tên của anh thì không có, bất quá nội dung trong đó mười phần là nói về anh. Mấy câu đó như vầy: "Sơ ngộ đắc thượng, tái ngộ đắc trung, tam ngộ đắc hạ, tiên nghiệp hữu vọng". Tôi đọc xong liền hiểu ngay ý tứ của nó, đó là ám chỉ việc gặp anh ba lần, và ba quyển tiên thư sẽ có được khi gặp anh. Vì vậy quyển hạ của tiên thư tự nhiên cũng ứng vào người của anh."

Ta thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười, nói: "Cho dù ông có lục soát khắp các ngõ ngách nơi này thì cũng không thể kiếm ra bí kíp cho ông"

Cổ Ngọc Trân nói: "Không phải nói là ở chỗ của anh, nội dung ám chỉ là tôi phải thông qua anh mới có thể tìm được bí kíp."

Ta thật sự không muốn giải thích nhưng nhìn hắn nói nghiêm túc như thế thì nói không chừng ứng vào ta cũng nên. Hắn bây giờ tinh thần cực tốt, thậm chí không cần ăn uống gì, nếu bây giờ hắn muốn quấn lấy ta không đi thì ta cũng không có biện pháp.

Cho nên ta không thể làm gì khác hơn là phải kiếm cách trì hoãn, ta nói: "Ôi, trên người tôi thế nào mà có tiên thư của ông được? Không giống lần trước, nó còn có một chút đầu mối, đó là hai miếng ngọc, còn bây giờ thiên hạ to lớn, biết đi đâu mà tìm"

Cổ Ngọc Trân "hừ" một tiếng: "Cuộc sống người không ra người tôi không thể sống được"

Ta không thể làm gì khác hơn là trực tiếp cự tuyệt hắn: "Tôi thật không có biện pháp giúp ông."

Nhưng Cổ Ngọc Trân lại cố chấp nói: "Anh có thể."

Ta lại nói: "Được, vậy thì tôi có thể giúp gì cho ông, ông nói đi."

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân thừ người ra một chút rồi nói: "Anh... cùng tôi đi đến sơn động kia một lần đi, có lẽ sẽ có phát hiện mới và có thể làm cho quyển hạ xuất hiện."

Ta vừa nghe được hắn nói thế, cố gắng nhẫn nhịn lắm mới không mở miệng mắng chửi hắn, tuy nhiên cũng nhịn không được quay mặt ra chỗ khác không nhìn tới hắn nữa. Thật sự là quá vô lý mà, vì một việc không hề có hy vọng mà hắn muốn ta đi đến cái địa phương khỉ ho cò gáy quỷ quái đó.

Cổ Ngọc Trân lại nói: "Van cầu anh, hãy đi một lần với tôi, không mất nhiều thời gian của anh đâu"

Ta lớn tiếng quát: "Tôi không giống ông, ông có thời gian vô cùng vô tận, chỉ cần ngồi xuống một cái là đã trải qua mấy trăm ngày, tính mạng tôi có hạn, quyết không thể lãng phí được"

Cổ Ngọc Trân nhìn ta chằm chằm, một hồi lâu lại lên tiếng: "Hình như anh cũng có luyện qua khí công thì phải? Tuy nhiên phương pháp không đúng cho lắm, tôi có thể chỉ điểm cho anh một chút...."

Ta không đợi hắn nói hết câu liền nói: "Cám ơn, miễn đi, thành thật mà nói thì tôi đối với tôi hiện tại đã rất thỏa mãn rồi, chẳng hề muốn thoát khỏi cái quy luật sinh lão bệnh tử đâu. Giống như ông vậy thì toi, tự mình làm cháu mình, tư vị đích xác không tốt lắm, hơn nữa ông còn có thể trẻ lại nữa, khi đạt tới mức nhìn dáng vẻ còn khoảng năm sáu tuổi thì đúng là "đồng nhan" còn gì, tuy nhiên sẽ sống thế nào đây? Ngoại trừ ở trong thâm sơn cùng cốc tĩnh tu ra thì còn làm gì, chẳng lẽ ló mặt ra để ngươi ta xem là quái vật à?"

Cổ Ngọc Trân mếu máo nói với ta: "Vì vậy tôi phải có được quyển hạ mới có thể giải quyết mọi chuyện"

Ta lắc đầu: "Tôi không có cách nào giúp ông được đâu"

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân nghe thế xong, trong vòng ba phút hắn đã hứa với ta biết bao lời hứa, kể cả lấy tất cả chi nhánh của Ngọc Trân Trai trên toàn thế giới tặng cho ta. Ta càng nghe càng phiền, đột nhiên trong đầu nổi lên một ý nghĩ hết sức tinh quái, liền nói: "Nếu ông nhất định cứ muốn tôi theo ông đi tới sơn động trong núi Thanh Thành kia thì tôi có một điều kiện."

Cổ Ngọc Trân quá mừng rỡ: "Cứ nói, bất cứ là điều kiện gì tôi cũng đáp ứng anh."

Ta nói: "Mọi biến hóa phát sinh trên người ông rất đáng giá nghiên cứu, tôi muốn dùng các phương pháp hiện đại để tìm hiểu sự biến hóa này."

Cổ Ngọc Trân sờ sờ đầu suy nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn hắn vẫn chưa hiểu ta nói vậy là có ý gì.

Ta tiếp tục nói: "Ý của tôi là nếu ông theo tôi đến một bệnh viện có đầy đủ thiết bị hiện đại cho các chuyên gia xem xét, kiểm tra một lần cơ thể ông thì tôi sẽ hứa đi với ông"

Lời ta vừa ra khỏi miệng thì sắc mặt của Cổ Ngọc Trân trở nên cực kỳ khó coi, hắn còn chưa kịp trả lời thì tiếng của Bạch Tố đột nhiên truyền tới: "Yêu cầu của anh thật quá đáng quá"

Ta quay đầu lại nhìn, vì vừa rồi Cổ Ngọc Trân cứ quấn lấy ta nên ta đối mặt với hắn, do đó khi Bạch Tố đi xuống nhà ta không nhìn thấy. Tâm địa của Bạch Tố rất tốt, nàng biết cái loại kiểm tra này nhất định sẽ xem Cổ Ngọc Trân là quái nhân và sẽ kiểm tra hết ngày này qua ngày nọ, do đó nàng mới nói ta quá đáng.

Ta xoay người lại nhìn Bạch Tố, Cổ NGọc Trân cũng di chuyển đứng đối diện Bạch Tố. Bạch Tố nhìn thấy hình dạng của Cổ Ngọc Trân, mặt hiện ra vẻ cực kỳ kinh ngạc. Đây là điều nhất định vì trước kia nàng đã gặp qua hắn, bây giờ gặp lại nếu không cảm thấy kinh ngạc thì quả thật là chuyện không có khả năng.

https://thuviensach.vn

Ta nhân cơ hội nói: "Em xem ông ta có cần phải tiến hành kiểm tra tổng quát một lần hay không? Em có muốn biết tình trạng sinh lý của ông ta biến hóa thế nào không? Còn nguyên nhân của nó nữa?"

Bạch Tố không trả lời ta, chỉ là nhìn chằm chằm vào Cổ Ngọc Trân thốt lên: "Trời ạ, Cổ tiên sinh, ông nhìn như là hai mươi tuổi vậy!"

Ta nói: "Đây là kết quả của việc tìm được quyển trung của tiên thư và sử dụng thuốc "Thái Thanh Kim Dịch Thần Đan"."

Bạch Tố chậm rãi bước về phía trước, tới trước mặt Cổ Ngọc Trân, nàng nói: "Chúc mừng ông, Cổ tiên sinh, ông... thật sự đúng là một kỳ tích"

Cổ Ngọc Trân cười khổ, ta lại nói: "Tục ngữ có câu: "khoái hoạt tựa thần tiên". Anh thấy hình như là không đúng lắm bởi vì Cổ tiên sinh đây xem ra cũng không khoái hoạt gì cho lắm"

Cổ Ngọc Trân lẩm bẩm: "Đó là bởi vì tôi chưa thành tiên"

Ta hừ một tiếng: "Ông làm sao biết khi trở thành thần tiên rồi nhất định sẽ vui sướng khoái hoạt? Bây giờ ở trên người của ông xảy ra kỳ tích biến hóa, nếu có thể tìm ra nguyên nhân của sự biến hóa này thì có thể tạo phúc cho loài người. Không cần phải giống như ông đây, chỉ cần có thể chống lại bệnh tật, phòng chống già yếu thì ông sẽ trở thành một người vĩ đại nhất trong lịch sử loài người từ trước đến nay"

Cổ Ngọc Trân chỉ sờ sờ đầu.

Ta tiếp tục nói: "Làm kiểm tra đi, sẽ không tốn của ông bao nhiêu thời gian đâu, cũng không phải là đem ông chẻ ra làm hai đâu mà lo, cùng lắm là lấy một chút máu thử máu và chụp X quang thôi, ông có thể tin tưởng ở tôi, tôi cam đoan như thế."

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân hơi do dự, hắn nhìn vào Bạch Tố hỏi: "Vừa rồi cô nói anh ta quá đáng là có ý gì?"

Bạch Tố trầm giọng nói: "Xin lỗi Cổ tiên sinh, vừa rồi tôi không biết sự biến hóa phát sinh trên người ông đã đến mức thế này nên mới nói thế. Cổ tiên sinh, tôi muốn ông đi tiếp nhận một chút kiểm tra, việc này đối với ông có thể có chút không tiện nhưng nếu thật sự có thể tìm ra nguyên nhân thì ông sẽ một người vĩ đại nhất trong lịch sử lòai người từ trước đến nay."

Ngay cả Bạch Tố cũng tán thành, ta thật sự là hết sức cao hứng. Khi ý nghĩ này phát ra trong đầu thì ta còn nghĩ rằng nó tinh quái, và cố ý làm khó Cổ Ngọc Trân, còn bây giờ xem ra đành phải thực hiện cho bằng đựơc thôi.

Nếu thật sự có thể tìm ra nguyên nhân thì thật sự là một sự kiện vĩ đại của loài người!

Cổ Ngọc Trân lại suy nghĩ. Lúc này Bạch Tố đi tới bên cạnh ta, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn ta, ta thấp giọng nói: "Ông ta tin chắc rằng thông qua anh có thể tìm đựơc quyển hạ của tiên thư nên muốn anh cùng đi đến núi Thanh Thành"

Vẻ mặt Bạch Tố càng nghi hoặc, ta ra hiệu ý bảo nàng tạm thời đừng nên hỏi gì cả, hãy xem quyết định của Cổ Ngọc Trân.

Cổ Ngọc Trân suy nghĩ xong rồi nói: "Nếu những chuyên gia đó biết được tôi thực tế là một ông già bảy mươi tuổi thì nhất định sẽ cắt tôi ra nghiên cứu đấy"

Cổ Ngọc Trân có loại lo lắng này cũng phải, ta còn chưa kịp nghĩ ra cách ứng phó thì Bạch Tố đã lên tiếng: "Cổ tiên sinh, chúng tôi hứa sẽ dấu đi việc này."

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân hít sâu một hơi, sau đó thở ra một cái rất dài khoảng mấy phút, rồi nói: "Được, tôi chấp nhận đi kiểm tra, bất luận kết quả như thế nào thì anh, Vệ Tư Lý, anh phải cùng tôi đi đến núi Thanh Thành."

Ta nói: "Một lời đã định. Nhưng tới núi Thanh Thành rồi và có thể tìm được quyển hạ tiên thư hay không thì tôi không hứa"

Cổ Ngọc Trân rất hiểu lý lẽ, níu: "Đương nhiên, điều đó phải xem tiên ngộ của tôi ra sao, không liên quan đến anh"

Hắn nói xong liền vươn tay ra nắm chặt lấy bàn tay ta, xem như song phương đã hứa với nhau.

Ta mời Cổ Ngọc Trân ở lại nhà, sau đó cùng với Bạch Tố chia nhau dùng điện thoại liên lạc với những ngươi chuyên gia mà chúng ta quen biết, nói cho bọn họ rằng muốn mời bọn họ đến tham gia một quá trình kiểm tra thực nghiệm liên quan đến kết cấu sinh lý của con người.

Bởi vì những chuyên gia kia biết rất rõ con người ta nên khi ta đưa ra lời mời trịnh trọng này đến họ thì họ biết ta nhất định có nguyên nhân rất quan trọng. Vì thế bọn họ đều đáp ứng, hơn nữa còn nhất trí đề cử một bệnh viện hiện đại ở Mỹ để tiến hành kiểm tra nữa.

Sau khi ước hẹn cùng bọn họ xong, ta lại đợi thêm bốn ngày nữa bởi vì trong những chuyên gia ta mời có hai người đang công tác tại một bệnh viện lớn, một người là viện trưởng, một người là giáo sư bác sĩ nên phải đợi họ sắp xếp công việc. Còn những người khác thì đến từ khắp nơi trên thế giới nên cũng cần phải dành thời gian cho họ sắp xếp đến Mỹ.

Trong bốn ngày chờ đợi này, ta giữ Cổ Ngọc Trân tại nhà, hơn nữa còn cẩn thận quan sát hắn. Cổ Ngọc Trân lúc này đối với ta cũng không tránh né nữa

https://thuviensach.vn

Đại bộ phận thời gian ban ngày của hắn đều là tĩnh tọa, còn ban đêm thì hắn tĩnh tọa cả đêm. Lúc ngồi tĩnh tọa, hắn hô hấp rất thong thả, cả người giống như một cái cây vậy, hơn nữa trong bốn ngày này ngoại trừ uống nước lã ra thì hắn chẳng ăn gì cả.

Con người trở nên trẻ lại thì điều này còn có thể giải thích, tuy nhiên việc không ăn gì thì cơ thể lấy đâu ra chất dinh dưỡng thiết yếu để duy trì đây? Chẳng lẻ thật sự có thể hấp thu từ trong không khí những nguyên tố và vật chất thay cho chất dinh dưỡng sao? Trong không khí hiển nhiên là có vật chất tồn tại nhưng phải dùng phương pháp gì để hấp thu nó đây?

Ta cùng Bạch Tố bàn luận thường xuyên nhưng cũng chẳng thể đưa ra được một kết luận nào, thậm chí còn không có cách đưa ra một giả thuyết đồng dạng như thế.

Bốn ngày trôi qua, ta và Cổ Ngọc Trân cùng nhau lên máy bay đi Mỹ. Khi tới Mỹ, Cổ Ngọc Trân có vẻ hết sức bất an. Hắn không ngừng thì thào: "Bọn họ có cắt tôi ra kiểm tra hay không? Nếu như vậy thì sợ rằng muốn sống cũng không được”

Ta có hơi tức giận: "Đương nhiên sẽ không cắt ông ra thành từng mảnh đâu mà lo, ông mà chết đi thì tôi có chỗ tốt gì nào?”

Cổ Ngọc Trân không ngừng sờ đầu: "Tôi cảm giác được chỉ cần tôi vừa tiến vào bệnh viện thì tôi sẽ biến thành một con chuột bạch, mặc cho bọn bác sĩ mổ xẻ”

Ta thở dài một hơi, ta biết đưa Cổ Ngọc Trân đi kiểm tra sẽ làm cho thân thể hắn có chút đau đớn bởi vì thật sự không phải là kiểm tra tổng quát một cách qua loa đơn giản. Tinh thần của hắn lúc này thật sự là bất an nhiều lắm.

Ta không thể làm gì khác hơn là cam đoan với hắn một lần nữa: "Ông cứ yên tâm, sẽ không ai biết được bí mật của ông đâu”

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân cười khổ: "Bí mật của tôi có thể giữ được bao lâu đây? Cho dù là anh không tiết lộ gì nhưng chẳng lẽ việc tôi không ăn không khiến cho người khác hòai nghi sao?"

Ta nhíu mày, đây đúng là một vấn đề lớn, ta đề nghị với hắn: "Ông không thể giả vờ ăn một chút gì sao?"

Cổ Ngọc Trân lại sờ sờ đầu: "Không được, thứ nhất căn bản là tôi không muốn ăn, ăn vào rồi cũng sẽ nôn ra. Thứ hai, nếu để cho nhân gian yên hỏa tiến vào cơ thể thì sẽ khiến cho trọc khí sinh trưởng, sẽ ảnh hưởng đến sự tu hành của tôi. Tôi đã luyện đến cảnh giới ích cốc rồi, sao lại phải lùi bước?”

Ta hít một hơi thật sâu. Ta cảm thấy, "Ích cốc" - việc không cần ăn thức ăn thật là bất khả tư nghị. Bất kể sinh vật gì, kể cả thực vật, đều cũng phải thông qua việc hấp thu chất dinh dưỡng để duy trì sự sống. Ta thật không ngờ rằng Cổ Ngọc Trân hiện tại có thể không cần chất dinh dưỡng mà có thể duy trì sự sống. Ta cũng đưa ra giả thuyết rằng hắn đã dùng một phương pháp khác với phương pháp truyền thống để hấp thu chất dinh dưỡng. Ta cũng thậm chí cảm thấy tức cười khi nghĩ đến điều này, thật chẳng biết hệ thống tiêu hóa trong cơ thể hắn tồn tại có giá trị gì nữa? Xem ra, cho dù có lấy hệ thống tiêu hóa ra khỏi người hắn thì cũng chẳng ảnh hưởng chút xíu nào tới tính mạng của hắn cả.

Ta càng nghĩ càng xa, nghĩ đến việc con người hấp thu chất dinh dưỡng, mặc dù thông qua phương pháp chú xạ thì cũng có thể, nhưng bất quá Cổ Ngọc Trân hôm nay sử dụng phương pháp, so với việc chú xạ, thì chẳng biết hiện đại hơn bao nhiêu lần.

Ta lại nghĩ đến hệ thống cơ quan tiêu hóa, nó chiếm cứ một thể tích tương đối lớn trong cơ thể con người, bắt đầu từ miệng rồi tớithực quản, dạ dày, ruột non, ruột già, trực tràng, là một hệ thống gần như quan trọng nhất đối với cơ thể người. Nếu như cơ thể người không có hệ thống cơ quan tiêu

https://thuviensach.vn

hóa thì nhất định cơ thể có thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, và cơ thể hoạt động sẽ càng dễ dàng hơn, cuộc sống cũng sẽ vui vẻ khoái hoạt hơn vì không cần ăn.

Đương nhiên khi đó ngoại hình của con người cũng sẽ biến hóa hoàn toàn, thân thể sẽ trở nên nhỏ lại, bộ dáng sẽ trông quái dị, tuy nhiên nếu ai ai cũng như thế thì tự nhiên cũng sẽ trở nên bình thường.

Tiến hóa của lòai người trong tương lai có phải sẽ phát triển theo phương hướng này hay không?

https://thuviensach.vn

THẦN TIÊN

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Một Kết Cấu Sinh Lý Quá Khác Người

Ta cứ một mực miên man suy nghĩ, Cổ Ngọc Trân thì lại cứ thở dài liên tục, ta nhìn thấy hắn cũng rất phiền nên nói: "Thật chưa từng thấy qua một thần tiên nào như ông”

Cổ Ngọc Trân hỏi lại: "Bộ trước kia anh đã gặp qua thần tiên rồi à?"

Ta nói: "Chưa từng thấy qua nhưng cũng xem qua một số ghi chép, như Đông Phương Sóc trộm ăn đào tiên ba ngàn năm của Vương Mẫu Nương Nương, rất là tự tại thích gì làm đó; còn Lữ Động Tân ba lần hí Bạch Mẫu Đơn, cũng là quá phong lưu, ai mà giống như ông suốt ngày mặt mày ủ rũ, thở dài liên tục thế?”

Cổ Ngọc Trân trở nên vui vẻ: "Anh xem, bây giờ anh đã không còn phủ nhận trên đời không có thần tiên nữa rồi kìa."

Mồm ta cứng lại nói không nên lời.

Cổ Ngọc Trân lại nói: "Đáng tiếc tôi cũng chưa thành tiên, nếu tôi thật sự là thần tiên thì tôi cũng sẽ đồng dạng tiêu diêu khoái hoạt giống họ rồi”

Những biến hóa phát sinh trên người hắn đối với bất luận kẻ nào mà nói thì cũng đều là nằm mơ cũng luôn ước ao, một dáng vẻ trẻ khỏe và trường thọ.

Song trông hắn lại dường như rất bất mãn, thật là lòng người xem ra không thể thỏa mãn.

https://thuviensach.vn

Ta muốn khuyên hắn nhưng ngẫm lại, ta bất quá chỉ là một người bình thường, lấy cái gì để khuyên một người "bán tiên" như hắn đây? Ta thật không biết làm gì, chỉ nhìn hắn thở dài một cái.

Vòng vo một hồi rời khỏi phi trường, sau đó chúng ta tới nơi đã hẹn và gặp mặt vị viện trưởng và giáo sư bác sĩ. Khi gặp mặt thì bọn họ chỉ lo tập trung nhìn vào Cổ Ngọc Trân. Cổ Ngọc Trân nhìn họ cũng lộ vẻ bất an.

Vị viện trưởng vốn là một người hết sức nghiêm túc nhưng có lẽ bởi vì yêu cầu rất kỳ lạ của ta nên ông ta cũng lấy làm hiếu kỳ, cứ len lén dùng khuỷu tay huých ta, ánh mắt nháy nháy hướng về Cổ Ngọc Trân.

Ta hỏi: "Mấy người khác đã tới chưa?”

Hắn đáp: "Mọi người đã tới đầy đủ rồi”

Ta nói: "Vậy là tốt rồi, tình hình ra sao đợi khi gặp mặt tôi sẽ kể cho mọi người nghe”

Cổ Ngọc Trân nghe được ta nói như vậy, vẻ mặt của hắn càng khẩn trương, tay hắn cứ bám chặt lấy tay của ta chả chịu buông. Ta lại tiếp tục an ủi hắn vài câu, rồi sau đó có chút hèn hạ dùng lời cảnh cáo hắn: "Ông đừng nghĩ làm chuyện gì bậy bạ đấy, nếu không tôi sẽ không đi với ông đến núi Thanh Thành đâu"

Chúng ta lên xe đi một đường thẳng đến bệnh viện. Mấy người chuyên gia ta đã mời đều ra đón chúng ta, ánh mắt của người nào cũng dán vào Cổ Ngọc Trân. Ta lại thấy Cổ Ngọc Trân càng khẩn trương hơn.

Sau khi sắp xếp cho Cổ Ngọc Trân một phòng rất thỏai mái trong bệnh viện, ta lại lần nữa cam đoan với hắn rằng cuộc kiểm tra sẽ không vượt quá ba ngày, nói hắn hãy cố gắng hợp tác.

https://thuviensach.vn

Tiếp đó, ta cùng mọi người đi tới phòng của viện trưởng. Sau khi đóng cửa thì viện trường lớn tiếng hỏi: "Vệ Tư Lý, anh lại quậy ra chuyện quái quỷ gì nữa đây, tên thanh niên đó có gì đặc biệt chứ?”

Ta đảo mắt nhìn một lượt mọi người, dường như ai ai cũng có đồng dạng một câu hỏi như thế.

Ta nói: "Các vị, tôi chỉ yêu cầu các vị làm kiểm tra tòan diện đối với thân thể của hắn và sau đó đưa ra kết luận cho tôi nghe là đượ̛c”

Một chuyên gia về nội tiết lớn tiếng nói: "Loại chuyện này bất cứ một bệnh viện bình thường nào cũng có thể làm, tại sao lại phải mời chúng tôi?”

Vẻ mặt của ta hết sức nghiêm túc, nói: "Đương nhiên là có nguyên nhân, bây giờ tôi sẽ không nói cho các vị biết. Nếu các vị có thể giúp cho tôi lần này thì một ngày nào đó tôi sẽ nói cho các vị biết một chuyện có thật vượt qua tất cả phạm vi tri thức hiểu biết của các vị."

Mặt của mọi người đều hiện lên vẻ hoài nghi. Cũng khó trách bọn họ, bởi vì bảy người bọn họ là những chuyên gia nghiên cứu về thân thể con người giỏi nhất, có thể nói là tòan bộ tri thức hiểu biết về cơ thể con người hiện tại nằm trong đầu bảy người này.

Ta cũng không nhiều lời cùng bọn họ, chỉ nói: "Xin hãy bắt đầu đi”

Trong ba ngày kế tiếp, bảy vị chuyên gia tiến hành tất cả các loại kiểm tra đối với Cổ Ngọc Trân, trên thực tế ta cũng có tham gia vào công tác đó. Lúc bắt đầu, Cổ Ngọc Trân còn hơi do dự nhưng tới ngày thứ hai thì hắn cũng an tâm bởi vì hắn cũng không có bị "mổ xẻ" gì.

Cứ mỗi đêm, ta đều lắng nghe báo cáo của các chuyên gia xong rồi đến phòng của Cổ Ngọc Trân trò chuyện với hắn, nghe hắn kể lại chi tiết chuyện quyển thượng và quyển hạ tiên thư cùng quá trình tu luyện của hắn.

https://thuviensach.vn

Ta cũng từng học qua nội công trong võ thuật Trung Quốc, có khi ta còn cùng với hắn "luyện khí" nữa, hắn dạy cho ta một ít pháp môn. Tuy nhiên ta hoàn toàn không có cách nào làm được như hắn đã chỉ, chuyện hắn làm vượt qua thể năng của ta, nhưng điều đó hắn lại làm hết sức dễ dàng.

Ta đoán là do hắn dùng "tiên đan" nên mới khiến cho tiềm năng trong cơ thể của hắn phát huy tới cực độ.

Tiên đan??

Thành phần hình thành nên chúng là gì? Tại sao chúng lại có công hiệu như thế? Đây quả là một bài toán giải hoài không ra. Trong tất cả những truyền thuyết có liên quan đến "thần tiên" thì "Đan dược" lúc nào cũng giữ lấy một địa vị quan trọng trong quá trình biến thành tiên của con người.

Ta đã có chủ ý quyết định trong lòng, nếu như thật sự vạn nhất có hy vọng tìm được quyển hạ của "Ngọc chân tiên" thì ta nhất định sẽ nhìn qua một lần, nếu có "tiên đan" gì thì ta sẽ giữ lại một chút để nghiên cứu! Cổ Ngọc Trân hầu như tĩnh tọa cả đêm, hơn nữa liên tiếp ba ngày đều không ăn gì, hắn chỉ uống một chút nước mà thôi.

Tới đêm ngày thứ tư, ta cùng mọi người tập họp tại phòng của viện trưởng. Vẻ mặt của các chuyên gia so với lần trước thì rất bất đồng, mặt ai cũng lộ ra vẻ kinh ngạc khó hiểu. Ta rót rượu mời mỗi người một ly, sau đó nói: "Tốt rồi, việc kiểm tra đã xong, các vị, tôi đang chờ nghe kết luận của mọi người đây”

Các chuyên gia liếc mắt nhìn nhau một lượt, sau đó lại đưa mắt nhìn vào viện trưởng. Viện trưởng uống một hớp rượu, nói: "Mấy ngày nay chúng tôi đã tiến hành kiểm tra toàn bộ đối với Cổ tiên sinh, và đây là kết quả mà chúng tôi có được."

https://thuviensach.vn

Ông ta vừa nói vừa lấy tay mở xấp hồ sơ dày cộm ra, ta ước chừng cũng phải mấy trăm trang.

Tuy nhiên vừa mở ra ông ta lại tức thời đóng lại, nói: "Kết quả thật không có cách nào công bố được, một khi công bố ra thì sẽ bị mọi người trên đời cười chê, làm thế nào mà một con người lại cho ra được một kết quả hoang đường như vậy?”

Ta thầm hít sâu một hơi: "Tôi phải biết được kết quả, nếu trong tình huống bình thường thì cần gì mời các vị tới đây?”

Viện trưởng và các chuyên gia lại liếc mắt nhìn nhau, sau đó nói: "Chúng ta phải có một hiệp nghị."

Ta liền gật đầu: "Tôi sẽ tuân thủ bất cứ hiệp nghị nào."

Viện trưởng nói: "Trước hết, mọi việc chúng ta làm và nói tại chỗ này, trong bất cứ trường hợp nào cũng không được phép đề cập tới”

Ta đáp: "Được, tôi hứa"

Viện trưởng cầm xấp hồ sơ giơ lên: "Tất cả sẽ không công bố."

Ta nhíu mày hỏi: "Không cho tôi biết kết quả luôn sao?”

Viện trưởng vội hỏi: "Anh có quyền biết kết quả nhưng chúng tôi chỉ nói cho anh về phần tổng quát thôi"

Ta hỏi: "Tại sao thế?"

Viện trưởng nói: "Kể lại chi tiết thì rất phức tạp, hơn nữa tất cả chúng tôi đã nhất trí quyết định là xem chuyện này chưa từng phát sinh qua cho nên cũng không muốn đề cập nữa"

https://thuviensach.vn

Ta cũng có thể hiểu ý tứ trong lời của hắn, ta “ừm” một tiếng rồi hỏi: "Kết quả rất kinh người phải không?”

Viện trưởng ngây người một hồi lâu: "Có thể nói như vậy, quả thật là không thể giải thích"

Ta phất tay: "Vậy xin hãy nói cho tôi biết kết quả đại khái ra sao”

Viện trưởng lại đưa mắt nhìn về mọi ngươi, ý hỏi ông ta có thể là người thay mặt mọi người lên tiếng không? Các chuyên gia khác thấy thế đều gật đầu một lượt.

Viện trưởng im lặng một hồi, dường như là cảm thấy có gì bị chặn ở miệng vậy không thể mở lời. Ta cũng không thúc giục hắn bởi vì ta biết sau khi các chuyên gia này tiến hành kiểm tra cơ thể Cổ Ngọc Trân thì bọn họ nhất định đã phát hiện ra bản thân bọn họ đối với cơ thể con người là còn thiếu sót rất nhiều. Đây là điều đả kích trí mạng đến sự tự tôn trong phương diện nghề nghiệp và quyền uy trong giới học thuật của bọn họ, vì thế bọn họ liền nhất trí quyết định đem chuyện lần này quên lãng đi.

Trải qua một hồi lâu sau, viện trưởng mới lên tiếng: "Người anh mang đến kiểm tra, tình huống cơ thể của anh ta,..., ý tôi muốn nói là mọi tình trạng hoạt động của các cơ quan trong cơ thể anh ta đúng thật là không thể phát sinh trên cơ thể người sống."

Ta hơi run run, lớn tiếng hỏi: "Vậy là có ý gì? Ý ông nói hắn là một người chết?"

Viện trưởng nhíu mày, sau đó ho khan vài cái: "Đương nhiên không phải, anh ta không phải người chết, nhưng anh ta ……anh ta…....trời ạ, làm thế nào để hình dung cho tốt đây?"

Một chuyên gia khác lên tiếng: "Có lẽ nên dùng cụm từ “trạng thái của động vật ngủ đông” thì cũng có thể miễn cưỡng giải thích”

https://thuviensach.vn

Viện trưởng lại ho khan vài cái rồi nói: "Đúng vậy, “trạng thái ngủ đông” có thể miễn cưỡng giải thích. Động vật ngủ đông, tất cả những hoạt động trong cơ thể đều chậm lại, sự trao đổi chất cũng chậm lại cho nên có thể không cần ăn gì, tình hình của anh ta có điểm tương tự như thế nhưng “cái chậm” của anh ta so với động vật ngủ động còn chậm hơn! Chúng tôi đã quan sát hoạt động của tế bào thuộc các bộ phận trong cơ thể anh ta và phát hiện ra “cái chậm” đó vượt hơn 1000 lần"

Ta thật sự là không hề nghĩ đến, lần kiểm tra này lại có kết quả như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, miệng ta cứng đơ nói không ra lời.

Viện trưởng lại nói: "Tất cả những tế bào trong cơ thể anh ta toàn dùng phương thức hoạt động “chậm” kiểu như vậy, do đó thời gian để tế bào già yếu tự nhiên cũng sẽ kéo dài."

Ta "a" một tiếng: "Ý của ông nói là anh ta có thể sống lâu hơn người khác gấp 1000 lần?”

Viện trưởng gật đầu: "Trên lý luận là thế, nhưng trên thực tế quả là không thông. Chiếu theo tốc độ trao đổi chất chậm như vậy thì mọi hoạt động của cơ thể của anh ta cũng chỉ có thể là một phần ngàn, nói cách khác là anh ta chắc chắn không thể hoạt động đượ̣c, chỉ có thể giống một bức tượng gỗ bất động, tuy nhiên tinh lực của anh ta quả là dư thừa”

Ta vội hỏi: "Vậy các vị có cho rằng hiện tại có một loại thuốc nào có hiệu quả có thể giúp cho cơ thể đạt tới kết quả như vậy không?"

Tất cả các chuyên gia đều lắc đầu.

Viện trưởng lại nói: "Càng kỳ lạ hơn là hệ thống tiêu hóa của anh ta. Anh ta dường như không muốn ăn gì, anh ta không hề có dịch vị, sự chuyển động của bao tử cơ hồ cũng dừng lại, anh ta sẽ không cảm thấy đói, tuy nhiên chất dinh dưỡng để nuôi cơ thể thì lại không thấy thiếu?”

https://thuviensach.vn

Một chuyên gia khác lẩm bẩm: "Tôi đã kiểm tra hệ thống tiêu hóa của anh ta, tôi thậm chí có ảo giác rằng anh ta là một con rô bốt được trang bị hệ thống cơ quan tiêu hóa mà thôi”

Ta có cảm giác hít thở không thông bởi vì kinh ngạc.

Một vị chuyên gia khác nói: "Hệ thống tuần hòan của anh ta cũng hết sức quái dị, tốc độ máu tuần hòan không có giảm bớt nhưng dinh dưỡng trong hồng huyết cầu rất ít, quả thực không thể để cho con người sinh tồn"

Một chuyên gia khác lại lên tiếng: "Hệ thống hô hấp của anh ta càng quái dị hơn, lá phổi của anh ta cùng người bình thường giống nhau nhưng sau một lần hít vào thì cơ hồ ... có thể duy trì được lượng không khí gấp trăm lần người thường, thật không biết là anh ta làm sao mà được vậy nữa"

Lời của các chuyên gia làm lòng ta hỗn loạn. Kết quả kiểm tra của bọn họ đối với Cổ Ngọc Trân đã làm sáng tỏ một chuyện có thật: đó là tình trạng sinh lý của Cổ Ngọc Trân cùng với người bình thường hoàn toàn bất đồng.

Ta chờ cho bọn họ nói xong thì hỏi: "Các vị nghĩ tại sao hắn có thể trở nên như vậy, có thể cho tôi một chút khái niệm không?"

Các chuyên gia lại nhìn nhau, ngây người một hồi lâu, sau đó viện trưởng mới nói: "Vệ Tư Lý, anh đừng đùa giỡn nữa”

Ta ngẩn người, trong khoảng thời gian ngắn, ta thật không rõ viện trưởng nói như vậy là có ý gì? .

Viện trưởng nhỏ giọng: "Anh ta đến từ hành tinh nào vậy? Có thể nói cho chúng tôi biết không?”

Ta "A" một tiếng, lúc này mới hiểu được ý tứ trong lời nói của viện trưởng. Ông ta xem Cổ Ngọc Trân là người ngòai hành tinh! Xem ra tất cả

https://thuviensach.vn

bọn họ đều nghĩ như vậy.

Ta còn chưa kịp có phản ứng nào thì viện trưởng lại nói tiếp: "Xem ra kết cấu hoạt động sinh lý của bọn họ so với chúng ta tiến bộ hơn nhiều lắm, tính mạng của bọn họ rất dài, năng lực mạnh mẽ, hầu như có thể sinh tồn trong bất kỳ hòan cảnh nà. Nếu bọn họ là kẻ địch của địa cầu thì tôi nghĩ loài người chúng ta không có cơ hội nào để địch lại họ….."

Ta ngắt lời hắn, nói: "Ông sai rồi, hắn ta không phải là người ngoài hành tinh đâu, hắn ta là người địa cầu một trăm phần trăm!"

Viện trưởng trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Anh cứ kiên trì nói vậy thì tôi cũng không còn cách nào. Kết luận của chúng tôi anh đã nghe hết rồi đó"

Ta gật đầu, hắn lại nói tiếp: "Vậy thì lần gặp mặt này của chúng ta cũng đã đến lúc giải tán rồi"

Mọi người ai ai cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ta cũng chỉ còn cách theo họ. Viện trưởng lấy xấp hồ sơ ra rồi bỏ vào một thùng thiết, sau đó châm lửa đốt nó.

Ta nhìn vào đống tro tàn của xấp hồ sơ bị đốt. Thế là việc kiểm tra của bọn họ đã chấm dứt và kết quả là họ không thể tìm ra nguyên nhân của sự biến hóa là gì, cho nên bọn họ quyết định cho chuyện này vào quên lãng. Đây là một loại tình huống hết sức bi ai, thế nhưng ngoại trừ việc đó thì có biện pháp nào khác đây?

Ta nói cho bọn họ rằng có thể là do ảnh hưởng và tác dụng của một loại thuốc nào đó cho nên mới làm cho Cổ Ngọc Trân biến thành như hiện tại, tuy nhiên họ nghe xong thì mặt của người nào cũng hiện lên vẻ quái dị và không tin. Tiếp đó chúng ta lại thảo luận đến vấn đề "nguyên tố kháng suy lão", và viện trưởng đã ra kết luận: "Nó cùng với nguyên tố kháng suy lão không có quan hệ! Ngoại hình của người này nhìn qua là giống như

https://thuviensach.vn

chúng ta, tuy nhiên anh ta lại có một phương thức tồn tại quá khác biệt so với chúng ta. Quá khác biệt rồi! Tôi tới giờ chưa từng biết đến một sinh vật nào có thể sử dụng một phương thức tồn tại như vậy, ngay cả thực vật cũng không thể."

Khi viện trưởng nói xong dừng lại thì có một chuyên gia bổ sung: "Có lẽ có một số ít thực vật có thể. Trên cao nguyên Scotland có một loại thực vật gọi là "rêu không khí", chúng không hề hấp thu dinh dưỡng từ đất mà trực tiếp hấp thu các chất cần cho sự sống từ trong không khí, tuy nhiên chúng nó chỉ là một loại thực vật cấp thấp mà thôi, còn con người thì đã là động vật tiến hóa bậc cao rồi"

Ta cười khổ một chút rồi nói: "Tôi thấy loại thực vật cấp thấp kia trực tiếp hấp thu chất dinh dưỡng từ không khí so với phương thức ăn uống của nhân lọai tiến bộ hơn nhiều lắm."

Mấy lời này làm cho các chuyên gia trừng mắt nhìn ta, bọn họ hiển nhiên tuyệt không đồng ý với cách nói của ta.

Ta cũng không cùng bọn họ tranh luận tiếp nữa, chỉ là tỏ ra thành ý nói rất cảm ơn về sự giúp đỡ và cam đoan rằng nếu ngày sau bọn họ có việc muốn nhờ ta làm thì ta quyết sẽ không chối từ. Sau đó, ta và Cổ Ngọc Trân rời khỏi bệnh viện.

Cổ Ngọc Trân rất khác so với lúc đặt chân tới đây, hắn vui mừng hớn hở vô cùng bởi vì hắn đã hoàn thành hứa hẹn của hắn và bây giờ thì đến lượt ta.

Khi đã lên máy bay, ta thật sự nhịn không được liền nói: "Ông đối với thân thể của ông chẳng lẽ một chút hứng thú cũng không có sao? Tại sao lại ngay cả hỏi ông cũng không hỏi một chút về kết quả kiểm tra thế?"

Cổ Ngọc Trân cười cười, làm ra bộ dáng tiêu sái: "Hỏi để làm chi? Tôi biết tôi và người bình thường hoàn toàn khác nhau, tôi có tiên thư, tôi có

https://thuviensach.vn

thể biến thành thần tiên."

Ta “hừ” một tiếng, không thể làm gì khác hơn là trừng mắt nhìn hắn, hắn lại nói: "Thật ra tình huống cơ thể như nào thì cũng chẳng quan trọng, cơ thể bất quá chỉ là một cái vỏ bọc mà thôi, sớm muộn cũng phải bỏ đi"

Ta lấy làm kinh hãi: "Không có thân thể, vậy ông …. Ông….."

Ta vốn muốn nói "Không có thân thể vậy ông sống như thế nào?”, Cổ Ngọc Trân dùng ánh mắt và vẻ mặt hết sức cổ quái nhìn ta. Vẻ mặt của hắn làm cho ta cảm thấy nếu tiếp tục hỏi tiếp thì ta sẽ là một tên ngu ngốc cho nên ta im lặng không hỏi nữa .

Cổ Ngọc Trân cười cười một chút, sau đó suy nghĩ chốc lát rồi nói: "Vệ Tư Lý, anh gặp được tôi coi như là hữu duyên."

Ta cười khổ: "Đúng vậy, chờ lúc ông biến thành thần tiên thì có lẽ đó chính là tiên duyên của tôi."

Cổ Ngọc Trân nói với ta nhưng dường như hắn chẳng hứng thú gì, chỉ là cố trò chuyện cho qua: "Tôi có thể nói cho anh biết, trong bộ phận cuối cùng của tiên thư có phương pháp tu luyện thành “nguyên anh""

Ta giật mình hỏi: "Cái gì “nguyên anh”?”

Cổ Ngọc Trân nói: "Anh ngay cả “nguyên anh” cũng không biết ư?”

Lòng ta rối loạn cực kỳ, quơ quơ tay, trong khoảng thời gian ngắn nói không nên lời, muốn cười cũng cười không ra tiếng.

“Nguyên anh” ta tự nhiên biết cái gì gọi là nguyên anh. Đầu tiên là luyện hít thở luyện khí, sau đó là “ích cốc”, còn bây giờ lại là "nguyên anh", tất cả đều theo quy trình của tu tiên đạo gia ghi lại.

https://thuviensach.vn

Vốn tất cả chỉ là một quan niệm rất hư ảo, tuy nhiên lại đột ngột biến thành sự thật khiến cho lòng ta rối loạn. Ta mở to miệng lẩm bẩm: "Nguyên anh…là nguyên thần phải không?”

Cổ Ngọc Trân gật đầu: "Chỉ cần tôi có được quyển hạ tiên thư thì tôi có thể tu luyện thành công, đến lúc đó thì cái vỏ bọc này còn tác dụng gì nữa? Cho nên vì thế tôi mới không thèm để ý."

Ta vội hỏi tiếp: "Vậy đến lúc đó, ông …. sống bằng cách nào? Chỉ như một làn gió nhẹ sao? Sử dụng tinh thần để tồn tại hay là còn gì khác nữa?”

Cổ Ngọc Trân vẻ mặt nghiêm túc, lắc đầu: "Chưa đạt đến như vậy nên tôi cũng không biết, có lẽ là hình thể còn có, bất quá đó lại một hình thể mới, cái cũ đã không còn hữu dụng"

Ta lúc này thật sự muốn yên tĩnh suy nghĩ cho nên ta cũng không hỏi tiếp, và nhắm mắt lại.

Ta không ngừng suy nghĩ, cái trước hết nghĩ đến chính là nguyên anh. Căn cứ theo những gì đạo gia ghi lại thì khi trải qua một quá trình tu luyện nhất định, trong cơ thể con ngươi sẽ sinh ra một cái gì đó hết sức quái dị gọi là “nguyên anh”. Từ những ghi chép lý giải thì “nguyên anh” hay “nguyên thần” có ngoại hình giống với người tu luyện, cụ thể là một phân thân thứ hai rất nhỏ có thể tùy thời rời khỏi thân thể .

“Phân thân thứ hai” không biết nằm ở chỗ nào trong cơ thể ngươi nữa? Cơ thể con ngươi có kết cấu hết sức chặt chẽ, thật sự là chẳng có bao nhiêu chỗ dư thừa có thể dung nạp một cái phân thân thứ hai "ở lại".

Hơn nữa, “Phân thân thứ hai” này nhỏ bao nhiêu đây? Những ghi lại để lại rất là hỗn loạn và không thống nhất, có sách ghi là "khoảng một thước”, có sách ghi là "Vài tấc"…, không đồng nhất cho lắm.

https://thuviensach.vn

“Nguyên anh” đại biểu cho linh hồn của con người, linh hồn là cái vô hình vô thể, “nguyên thần” thì lại có hình có thể. Theo những ghi lại thì nó có hình có thể, thần thông quảng đại, không chịu sự hạn chế của thời gian và không gian, có thể tự do tự tại và rời đi thân thể người tu luyện.

“Nguyên thần” rời đi thân thể người tu luyện thông qua một cái cửa cái gọi là "Đính khiếu". Nơi này nằm ở vị trí trung tâm của đầu người. vậy thông qua phương pháp nào mới có thể làm cho một cái "phân thân thứ hai " tự do ra vào đây? Không ai biết được! Chẳng lẽ sẽ xuất hiện một cái lỗ ở đó? Hoặc nguyên thần xuyên qua đầu bay ra sao?... .

Khi tu luyện thành công nguyên thần thì cơ thể vốn có đã không còn tác dụng gì nữa, sự duy trì tính mạng đã không ở trong cơ thể vốn có nữa mà đã chuyển sang hết nguyên thần, nguyên thần thậm chí còn có thể thông qua một phương pháp nào đó tiến nhập vào một cơ thể khác nữa.

Đó là những điều có liên quan đến nguyên thần được ghi lại, đọc thì cũng thấy bình thường nhưng một khi muốn xem chuyện này là thật sự tồn tại thì lại khó có thể tiếp nhận được.

Ta suy nghĩ một hồi, mở mắt ra: "Ông vừa rồi đề cập tới nguyên anh, việc này …thật….khó giải thích”

Cổ Ngọc Trân nhíu mày: "Không có chuyện gì khó giải thích cả, cơ thể vốn có của chúng ta dù tu luyện thế nào thì cũng không thể đáp ứng được những yêu cầu của thần tiên cho nên phải tu luyện ra một cơ thể mới hòan tòan và nó sẽ sở hữu được năng lực của thần tiên, tu luyện nguyên anh kỳ thực là thoát thai hoán cốt"

Ta hít sâu một hơi rồi suy nghĩ: có thể Cổ Ngọc Trân hôm nay so với người bình thường đã khác nhau hoàn toàn, có lẽ nguyên thần chỉ là một loại tượng trưng của tinh thần, cũng không phải là “một phân thân thứ hai”

https://thuviensach.vn

giống hệt người tu luyện mà là cấu tạo của cơ thể hoàn toàn thay đổi, một hình thái khiến cho tiềm năng trong cơ thể có thể hoàn toàn phát huy?

Điểm này ngay cả Cổ Ngọc Trân cũng không thể giải thích, ta tự nhiên cũng không thể hỏi nữa. Lúc này Cổ Ngọc Trân rất là vui vẻ: "Hy vọng có thể thuận lợi có được quyển hạ, vậy thì quá tốt."

Khi trở về nước, Bạch Tố tới đón chúng ta, Cổ Ngọc Trân rất sợ tiếp xúc với người khác cho nên theo ta về nhà, ta sắp xếp cho hắn một phòng, sau đó nói với hắn hãy nghỉ ngơi, ngày hôm sau sẽ cùng hắn đi đến núi Thanh Thành.

Đêm đó, ta kể cho Bạch Tố nghe về kết quả kiểm tra của các chuyên gia. Cách nói của Bạch Tố rất trực tiếp, nàng nói: "Đừng quan tâm đến lý do tại sao lại vậy, có quan tâm cũng không thể giải thích, sự thật đã phát sinh vượt quá phạ vi tri thức của chúng ta rồi. Mặc dù tất cả những trình tự đó đều được ghi lại trong sách nhưng căn bản là không có ai chấp nhận nó là sự thật tồn tại đâu”

Ta cười khổ: "Con người có thể thông qua phương pháp nào mà có thể tu luyện thành tiên đây?"

Bạch Tố nói: "Con người có thể thông qua một loại phương pháp nào đó khiến cho kết cấu sinh lý trở nên thay đổi hoàn toàn, nói cách khác là sống một cuộc sống mới"

Ta thở dài: "Xem ra anh không cách nào cãi với em nữa, bởi vì Cổ Ngọc Trân là một sự thật sờ sờ trước mắt”

Bạch Tố nói: "Loài người đối với tính mạng hiểu biết quá ít, những căn bệnh hiện tại của con người được phát hiện trước mắt đã làm thỏa mãn các nhà khoa học. Những chuyện có liên quan đến thần tiên thời cổ đại được ghi chép nhiều như vậy, thậm chí có là gần như trọn vẹn và rất có hệ thống lý luận nhưng cho tới bây giờ vẫn không thấy ai đi nghiên cứu cả."

https://thuviensach.vn

Ta giơ tay lên cao: "Từ bây giờ anh sẽ bắt đầu nghiên cứu."

Bạch Tố liếc ta một cái: "Kỳ thật cho tới giờ anh vẫn chưa tin thì lấy gì mà nghiên cứu?”

Ta lại cười khổ: "Em nghĩ lại xem, hắn nói rằng hắn đã bắt đầu tu luyện nguyên anh. Em bảo sao anh có thể tin được sẽ có một phân thân thứ hai giống hệt hắn từ trong đầu bay ra chứ? Em cũng tin sao?”

Bạch Tố do dự một chút: "Chuyện này đích xác là khó có thể tưởng tượng, nhưng theo em thấy thì hơn phân nửa là do những danh từ đó chúng ta không quen sử dụng mà thôi”

Ta nhìn chằm chằm Bạch Tố. Bạch Tố suy nghĩ một hồi, mới nói: "Đạo gia đối với "nguyên anh” có lý luận hết sức huyền diệu, tuy nhiên từ ý tứ mà xem thì cũng có thể giải thích, đó là một loại sự vật không cần tới cơ thể vốn có và thay bằng một cơ thể mới"

Ta liền hỏ: "Vậy xin hỏi chuyên gia, cơ thể mới từ đâu mà sinh ra?"

Bạch Tố đáp: "Cơ thể mới chính là cơ thể vốn có"

Ta nghe xong cười ha hả: "Thôi thôi em đừng giải thích nữa, xin lỗi năng lực lĩnh ngộ của anh có hạn nên không thể hiểu được lời của chuyên gia nói đâu. Cái gì mà cơ thể mới chính là cơ thể vốn có chứ?”

Bạch Tố chậm rãi nói: "Cơ thể vốn có sẽ không ngừng biến hóa và đến cuối cùng sẽ hình thành nên một cơ thể mới. Cơ thể của Cổ Ngọc Trân đã trở nên khác hòan tòan với trước kia, và còn có thể tiếp tục biến đổi". Ta dụng tâm lắng nghe.

Bạch Tố nói: "Đợi khi cơ thể của hắn ta toàn bộ biến hóa hòan tất thì cũng chính là tu luyện thành công nguyên anh. Em nghĩ, chuyện phân thân thứ hai từ trên đỉnh đầu bay ra là một loại ghi chép thuộc về viễn tưởng,

https://thuviensach.vn

trên thực tế nó chính là một cơ thể mới được sinh ra. Cơ thể mới này có thể phát huy ra tiềm năng bất khả tư nghị"

Ta dùng tay xoa xoa đầu, một hồi lâu cũng không nói gì.

Bạch Tố dịu dàng nói: "Vì thế việc anh đi cùng Cổ Ngọc Trân đến núi Thanh Thành có thể phát hiện ra một sự kiện thần bí và vĩ đại nhất của lòai người đó"

Ta mỉm cười nói: "Em thật tốt quá, sợ anh lo lắng cho nên mới an ủi làm cho anh vui, bây giờ anh không muốn cũng phải đi cùng hắn rồi"

Bạch Tố mỉm cười, sau một lúc lâu nàng mới nói: "Anh có nghĩ đến nếu như một người có thể sống lâu ngàn năm thì đó cũng là một loại đau khổ không?"

Ta hít sâu một hơi, chần chờ một chút rồi đáp: "Không thể nào, trường sinh bất tử vẫn là mục đích theo đuổi của lòai người"

Bạch Tố thở dài một tiếng: "Loài người có rất nhiều mục đích theo đuổi và không ngừng theo đuổi, tất cả đều là vì những mục đích đó chưa đạt được, khi thật sự đạt được rồi thì vị tất có chuyện gì vui sướng?."

Ta nói: "Đúng vậy, khi mỗi người ai cũng đạt tới bước trường sinh bất lão thì chỉ sợ lúc đó sẽ là đua tranh quyền lợi"

Bạch Tố chậm rãi thở dài một hơi, rồi không lên tiếng nữa.

Trên đường đi đến núi Thanh Thành không có chuyện gì đáng kể có thể ghi lại. Núi Thanh Thành đứng sừng sững chẳng biết bao nhiêu năm, và bây giờ nó vẫn là hình dạng như vậy. Giao thông bất tiện và lạc hậu, vẫn duy trì được sự u tĩnh và thần bí của ngày xưa. Cổ Ngọc Trân cùng ta giống như khách du lịch bình thường, từng bước bước trên con đường dành cho

https://thuviensach.vn

khách vào núi tham quan, tuy nhiên không lâu sau đó đã vào sâu, lúc này không còn có đường nữa, chỉ toàn là cây và đá núi ngổn ngang.

Trước mắt ta là như thế, lúc này hoàn toàn không có đường nữa, chúng ta vẫn nhằm hướng tây bắc mà đi tới, càng đi càng vào sâu bên trong, ngày thứ hai còn trông thấy một ít người, nhưng tới ngày thứ ba, một bóng người cũng không nhìn thấy.

Đêm ngày thứ ba, khi nghỉ ngơi, ta hỏi Cổ Ngọc Trân: "Còn phải đi bao lâu nữa thế?"

Cổ Ngọc Trân trả lời rất đơn giản: "Nhanh thôi."

Hai chữ “nhanh thôi” của hắn, trên thực tế là qua bốn ngày. Đến ngày cuối cùng, chúng ta lên đến đỉnh núi, sau đó đi theo một con đường núi dốc vô cùng đi xuống, ước chừng khỏang ba tiếng sau, chúng ta xuống tới chân núi ngồi nghỉ một chút, xung quanh nơi này có những hòn đá hình dáng kỳ lạ nằm ngổn ngang. Có một đám khỉ dùng ánh mắt hết sức quái dị nhìn vào chúng ta, dường như là đang thắc mắc tại sao hai sinh vật đồng loại lại dừng chân như thế.

Thể lực của ta so với Cổ Ngọc Trân giống như là một ông già tám mươi tuổi đi liên tục mấy giờ đồng hồ đường núi, tình trạng của ta đã kiệt sức, tuy nhiên Cổ Ngọc Trân lại chẳng hề gì.

Thật vất vả mới xuống núi và đi tiếp một chút vào núi. Trong núi phong cảnh u mỹ, có thể nói là tuyệt đẹp, tuy nhiên ta cũng không có tâm tình thưởng thức, chỉ là dùng ánh mắt nhìn về phía Cổ Ngọc Trân, nhưng ngay cả việc hỏi hắn còn phải đi bao lâu cũng nói không ra.

Cổ Ngọc Trân chỉ phía trước: "Ở ngay phía trước."

Ta cố gắng hết sức điều chỉnh hô hấp, sau đó chậm rãi đi tới con suối uống một hớp nước. Dòng suối nước trong như gương, có thể nhìn thấy rõ

https://thuviensach.vn

hình ảnh phản chiếu của mình rõ ràng. Ta nhìn thấy hình dáng ta liền thở dài một hơi: bộ dáng cực kỳ chật vật, tóc tai rối bù, quần áo lam lũ, trên người dính đầy cây cỏ, tình trạng kiệt sức.

Ta cũng lên tiếng: "Ở ngay phía trước à? Đường chân trời cũng ở ngay phía trước đấy, rốt cuộc là phải đi bao xa nữa?”

Cổ Ngọc Trân vội nói: "Thật sự là ở ngay phía trước, nhiều lắm là đi khỏang hai mươi phút nữa thôi là có thể đến”

Cổ Ngọc Trân lấy lòng ta, sau đó hắn vạch một tảng đá ở kế bên ra, phía dưới tảng tảng đá hắn lấy ra một số rễ cây trông giống như mã linh thự rồi đem xuống nước rửa một chút bảo ta ăn. Ta ăn một chút, loại rễ cây không biết tên này không ngờ có hương vị hết sức ngọt ngào, trong lòng ta đoán đó là một loại thực vật thuộc họ hoàng tinh.

Nghỉ ngơi một hồi, sau đó chúng ta đi dọc theo con suối tiến về phía trước. Con suối uốn lượn chảy vào một cái ao nhỏ. Lúc ta nhìn thấy thật sự rất khó hình dung sự xinh đẹp và u tĩnh của cái ao nhỏ này, ta có cảm giác không phải nơi đây ngăn cách với thế giới bên ngoài mà là do thời gian ngăn cách.

Nếu đứng bên trong cái ao thì sẽ có cảm giác thời gian hoàn toàn không có ý nghĩa. Một ngàn năm trước, nơi này vẫn như thế, một ngàn năm sau nơi này chỉ sợ cũng vẫn giữ đươc hình dạng như thế.

Cổ Ngọc Trân giơ tay trái chỉ vào một vách núi cao dựng đứng, nó cực cao, sau đó Cổ Ngọc Trân vội vã bước về phía trước, ta cũng đi theo hắn.

Tới trước vách núi cao dựng đứng, hắn liền đưa tay vạch đám dây leo ra, nói: "Anh xem đi!"

Ta thấy được một cánh cửa đá – có thể nói rằng lúc mới vừa nhìn thấy nó ta thật không nghĩ rằng đó là một cánh cửa. Nó chỉ là một khối đá có

https://thuviensach.vn

màu sắc không giống vách đá thôi. Màu sắc của nó trông rất giống như một khối ngọc.

https://thuviensach.vn

THẦN TIÊN

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Dùng Thuốc Nổ Tiến Vào Tiên Phủ

Cổ Ngọc Trân đứng trước cánh cửa đá trông như ngọc đó, chỉ vào nói: "Anh đến xem đi, có nhận ra hai miếng ngọc kia không?”

Ta đến gần, nhìn vào nơi ngón tay của hắn chỉ, khối đá hoàn toàn là một khối hoàn chỉnh, tuy có hơi chút lồi lên nhưng lại liền nhau không có dấu tỳ vết gì.

Khi đó, mặt trời chiều ngã về tây, ánh tà dương chiếu lên trên cánh cửa đá, ta chẳng những nhìn còn lấy tay sờ vào nhưng cũng nhìn không ra hai miếng ngọc trước đây nằm ở đâu.

Cổ Ngọc Trân nói: "Tôi đã nói qua, chúng nó đã hoàn toàn lẫn vào cánh cửa rồi, không còn là hai miếng ngọc. Tiên phủ kỳ trân, thật sự là xảo đoạt thiên công."

Ta không thể làm gì khác hơn là cười khổ một chút, rồi nói: "Ông mau mở cửa đi"

Cổ Ngọc Trân nói: "Bây giờ, bất luận kẻ nào chỉ cần nhẹ nhàng khẽ đẩy một cái là có thể mở ra cánh cửa này"

Hắn nói xong rồi dùng tay đẩy cánh cửa, đột nhiên trong lúc đó hắn ngẩn người, nơi cổ họng phát ra một tiếng "ư", vẻ mặt cũng trở nên rất quái lạ, sau đó hắn lại dùng thêm lực đẩy một chút.

Cánh cửa đá cũng không có động đậy, Cổ Ngọc Trân trở nên xấu hổ, hắn dùng hai tay ra sức đẩy.

https://thuviensach.vn

Nhưng là cánh cửa đá vẫn chẳng mảy may di động.

Cổ Ngọc Trân dường như gấp lên, lần nữa ra sức đẩy. Ta đứng ở bên nhìn, cảm thấy buồn cười, tiếp đó ta nhắc nhở hắn: "Có phải ông quên không niệm chú ngữ hay không? Đại khái giống như “vừng ơi mở cửa ra" vậy đó?"

Cổ Ngọc Trân cả giận nói: "Đương nhiên không cần, tôi … tôi từng mở ra nó vài lần, mỗi lần trở về đây, chỉ cần nhẹ nhàng khẽ đẩy là có thể mở ra, nhưng lần này… lần này…."

Hắn vừa nói vừa ra sức đẩy, hơn nữa nhìn thì hình như hắn đã cố hết sức, bởi vì hắn đang lo lắng và cố sức nên mồ hôi trên trán đổ ra như tắm.

Ta lắc đầu, nói: "Tôi thấy ông dùng sức không hữu dụng đâu, động phủ của tiên nhân đã đóng lại rồi."

Cổ Ngọc Trân dường như nghe không được lời ta nói, vẫn cố dùng sức mà đẩy, đẩy một hồi hắn mới ngừng lại, đặt tay lên cánh cửa không ngừng lẩm bẩm: "Đúng là chỗ này mà, hai miếng ngọc tôi đã đặt vào đây, sao lại không mở được?”

Ta hỏi: "Có phải ông nhớ lầm chỗ hay không?”

Cổ Ngọc Trân nghe được ta hỏi như vậy liền hung hăng trừng mắt liếc ta một cái. Ta cũng chẳng biết nói gì nữa, nhìn xung quanh rồi tìm một chỗ trống nằm xuống, mắt nhìn về ánh hoàng hôn phía chân trời, gió mát hiu hiu thổi tới, dù cánh cửa đá mở được hay không thì có quan hệ gì tới ta chứ.

Cả ngày mệt mỏi, ta nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng sắp ngủ. Cổ Ngọc Trân vẫn còn đang cố gắng mở cửa, ta nghĩ thôi kệ vì hắn có mở được hay không thì cũng sẽ đến gọi ta dậy mà thôi.

https://thuviensach.vn

Ta lâm vào giấc ngủ, không biết đã ngủ bao lâu, đột nhiên trong lúc đó bị một tiếng kêu sợ hãi làm cho bừng tỉnh.

Ta mở mắt ra, lập tức ngồi dậy, chỉ cảm thấy ánh trăng rất đẹp, cả cái ao nhỏ kia khắp mặt ao đều phát ra một tầng ánh sáng bạc, có một bóng người chợt lóe lên gần chỗ của ta.

Dưới ánh sáng của trăng chiếu khắp ngọn núi hoang vu, ta nhìn thấy bóng người, đương nhiên là do ánh trăng chiếu vào người thì bóng người mới in lên mặt đất. Tại nơi này chỉ có ta và Cổ Ngọc Trân, hiển nhiên bóng người đó là của Cổ Ngọc Trân rồi.

Ta quay đầu lại: "Cánh cửa…"

Ta vừa mới nói được hai chữ thì đột nhiên dừng lại. Từ khi nhìn thấy cái bóng di động đến khi quay đầu lại thì thời gian nhiều nhất không đến mười giây.

Cổ Ngọc Trân cho dù có chuyển động nhanh cỡ nào đi nữa cũng không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn như vậy biến mất khỏi tầm mắt của ta, tuy nhiên khi ta quay đầu lại nhìn thì chẳng thấy được một ai cả.

Nơi này có rất nhiều đá nằm ngổn ngang, cũng có không ít bụi rậm và lùm cây, nếu Cổ Ngọc Trân thật sự là phản lão hoàn đồng đạt tới cảnh giới như lão ngoan đồng muốn cùng ta chơi đùa thì hắn đương nhiên có thể kiếm một nơi trốn vào, tuy nhiên ta lại không nghĩ như thế bởi vì qua trực giác ta cảm thấy được đã có chuyện gì quái dị xảy ra rồi.

Ta liền đứng lên, hét lớn: "Cổ Ngọc Trân, ông đang ở đâu?”

Ngoài dự liệu của ta chính là ta hét lớn một hơi nhưng nhận được tiếng trả lời ngay lập tức, hơn nữa đó rõ ràng là tiếng của Cổ Ngọc Trân.

https://thuviensach.vn

Tiếng nói của Cổ Ngọc Trân dường như là từ một nơi xa xôi truyền đến, hơn nữa còn có tiếng vang vọng, giống như là hắn đang ở phía đỉnh núi đối diện trả lời ta vậy.

Chẳng những như thế tiếng nói của hắn đang nhanh chóng nhỏ dần và biến mất, ta thật sự chỉ nghe được có nửa câu, đó là: "Tôi ở chỗ này, tôi…"

Ta lập tức hướng theo tiếng nói phát ra nhìn lại, tiếng của hắn là từ cánh cửa đá bên kia phát ra, ta vừa chạy về phía trước vừa hô: "Ông ở đâu? Ông ở đâu?"

Tuy nhiên lúc này ta cũng chẳng nhận được trả lời, ta đi tới trước cánh cửa đá, ánh trăng bạc chiếu vào, cánh cửa đá tựa ngọc phát ra ánh sáng rất nhu hòa.

Ta vội xoay người lại, lúc này đưa lưng vào cánh cửa đá, đột nhiên ta nghe được có một loại âm thanh hết sức quái dị phát ra từ phía sau lưng. Âm thanh quái dị này rất khó để hình dung, nhất là đang trong tình huống như thế càng làm cho cơ thể của ta cảm thấy lạnh tanh, cơ hồ không có dũng khí để xoay người lại xem xét.

Tiếp nữa lại có người phát ra tiếng thở dài, hơn nữa đúng là ngay sau lưng của ta! Tuy nhiên ở giữa ta và cánh cửa đá chẳng có một ai, còn khoảng cách thì ta dám chắc là chẳng có người nào có thể chen vào được thì làm sao có khả năng có người thở dài đây.

Ta liền lớn tiếng hô lên: "Ai đó?", sau đó ta lập tức xoay người lại, không có ai cả, chỉ có cái bóng của chính ta. Trong thoáng chốc, ta có cảm giác rất sợ hãi, lúc này trước mắt ta, cái bóng của ta đang in lên cánh cửa đá bỗng nhiên chuyển động.

Ta đứng bất động thì sao cái bóng của ta có thể chuyển động chứ? Ta tuyệt đối không phải hoa mắt, ta đích xác nhìn thấy cái bóng của ta đang chuyển động. Ta lập tức nghĩ đến điều duy nhất có thể xảy ra, đó là cánh

https://thuviensach.vn

cửa đang động, nếu như bóng của một người hay một vật bị chiếu in lên một bức màn thì khi bức màn động đậy, cái bóng tự nhiên cũng sẽ chuyển động theo.

Nhưng mà ở trước mặt ta bây giờ chính là một khối đá, đá thì làm sao có thể chuyển động chứ?

Trong lòng ta cực kỳ sợ hãi, lập tức đưa tay lên sờ vào cánh cửa đá. Trời ạ, nó rất mềm! Lúc này ta cảm giác được giống như là sờ vào một khối đậu hũ vậy.

Chuyện này làm ta thật hỏang hốt, khiến cho ta lập tức rút tay lại, chẳng những rút tay mà còn lùi từng bước về phía sau. Trong thời gian ngắn ngủi đó, trong lòng ta cực kỳ sợ hãi, không biết là xảy ra chuyện gì, ta cứ nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá, vì ta có thể nhìn thấy rõ ràng trong mắt, cái sờ hơi mạnh vừa rồi của ta trên cánh cửa đã để lại một dấu tay.

Ta không biết nên làm gì nữa, tiếng thở dài lúc trước giờ lại phát ra, rất rõ ràng, đúng là từ trong cánh cửa đá phát ra.

Ta lại lớn tiếng hỏi: "Ai đó?"

Một mặt hỏi, một mặt ta lại tiến về phía trước, lúc này đây điều ta nghĩ đến chính là: cánh cửa đá đã mềm như vậy thì cho dù ta không có dụng cụ gì, chỉ cần dùng một nhánh cây đâm mạnh vào thì cũng có thể mở một lỗ hổng, cho nên ta từng bước bước đến rồi dùng tay đẩy cánh cửa.

Khi tay của ta tiếp xúc với cánh cửa thì ta lại ngây người, bởi vì ngây người nên tay đặt trên cánh cửa đá cũng quên rút về luôn.

Cánh cửa đá lạnh lẽo, cứng rắn, tựa như chất liệu của nó biểu hiện, không còn mềm nữa.

https://thuviensach.vn

Ta mở to mắt nhìn trân trân, nếu không phải trên cánh cửa đá còn lưu lại dấu tay của ta thì ta nhất định sẽ cho rằng mọi chuyện vừa rồi đều là ảo giác.

Dấu tay vẫn in rõ ở đó, không biến đi đâu!.

Điều này nói lên cái gì? Nó nói rằng mới vài giây trước cánh cửa đá rất mềm, chỉ cần dùng sức một chút là có thể xuyên qua được.

Nhưng là bây giờ, cánh cửa đá đã thay đổi, trở nên cứng rắn như bình thường.

Ta cúi người nhặt một hòn đá lên, sau đó dùng sức gõ vào cánh cửa, ta nghe thấy âm thanh "bồng bồng" liền biết rằng phía sau cánh cửa thật sự có một không gian khác. Tảng đá ta cầm đã bể gần hết nhưng cánh cửa đá lại chẳng trầy xước gì, qua đó cũng biết nó cứng rắn cỡ nào.

Tuy nhiên, mấy phút trước tại sao nó lại mềm như thế?

Trong đầu đầy hoài nghi, đột nhiên lúc này ta nhớ tới, Cổ Ngọc Trân đã chạy đi đâu?

Ta lại kêu lớn vài tiếng nhưng ngoại trừ tiếng của ta vọng lại ra, bất cứ âm thanh nào khác cũng không có. Cổ Ngọc Trân không còn ở nơi này nữa.

Ta bị tiếng vọng của mình làm tỉnh lại. Ta liền nhớ tới mới vừa nãy thân ảnh của hắn đã từng lóe lên, hắn không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy mà rời khỏi nơi này.

Điều duy nhất có thể giải thích chính là hắn đã tiến vào bên trong cánh cửa đá.

Khi ta lần đầu tiên đưa tay lên cánh cửa thì có cảm giác nó mềm, bởi vì quá giật mình nên lập tức lui về phía sau vài bước.

https://thuviensach.vn

Ta ấn tay lên cánh cửa cũng không dùng sức nhiều cho lắm, tuy nhiên lại để lại trên nó một dấu tay. Nếu lúc ấy ta không dùng tay mà là dùng thân thể húc vào cánh cửa thì sẽ như thế nào đây?

Cũng có thể dưới sức mạnh va chạm, cả người ta sẽ xuyên qua cánh cửa mềm mại đó tiến vào bên trong. Tuy nhiên trên thật tế thì ta có thể dám chắc, khi ta đưa tay sờ vào cánh cửa đá lần nữa thì nó đã bắt đầu trở nên cứng rắn rồi, khác với lần đầu tiên sờ vào, cánh cửa đá thoạt trông giống như là một màn nước.

Cổ Ngọc Trân không ngừng ra sức đẩy cánh cửa ra, dù sao hắn cũng có tinh lực dư thừa, bất luận ta ngủ bao lâu thì hắn cũng sẽ không mệt mỏi. Hắn cứ ra sức đẩy, đột nhiên trong lúc đó, cánh cửa đá đã biến hóa trở nên mềm mại, hoàn toàn không đủ ngăn cản sức lực mạnh mẽ của một người đánh vào, vậy sẽ phát sinh chuyện gì đây? Đương nhiên xông thẳng qua rồi.

Điều này có thể chính là nguyên nhân khiến Cổ Ngọc Trân phát ra tiếng kêu sợ hãi. Giả định Cổ Ngọc Trân cũng không ngờ tới sẽ có chuyện như vậy phát sinh thì hắn tự nhiên không tự chủ được, phát ra một chút tiếng kinh hô cũng phải thôi.

Tiếng kinh hô làm ta bừng tỉnh, ngay khi ta mở mắt ra thì chính là lúc hắn đang lủi vào bên trong cửa. Sau đó ta kêu to thì hắn trả lời. Vì hắn ở phía trong nên tiếng trả lời của hắn nghe như là từ nơi rất xa truyền đến.

Ta dần suy nghĩ tiếp, cánh cửa đá kia nhất định là đã biến thành mềm mại khi Cổ Ngọc Trân ra sức đẩy vào, cho nên âm thanh mở cửa mới không có vang lên, tuy nhiên quá trình cánh cửa từ mềm chuyển sang cứng rắn nhất định là rất nhanh cho nên câu trả lời của hắn đã nhanh chóng bị cách trở, truyền không ra bên ngoài, nhưng là lại có hai tiếng thở dài, là chuyện gì xảy ra đây?

https://thuviensach.vn

Vì trong giây phút ngắn ngủi mà chuyện phát sinh quá nhiều và quỷ dị cho nên khiến ta rất là bối rối. Ta vẫn vừa suy nghĩ vừa dùng đá gõ vào cánh cửa đá.

Ta trấn định một chút rồi suy nghĩ, nếu Cổ Ngọc Trân đang ở phía sau cánh cửa đá thì hắn không nghe được tiếng của ta cũng phải nghe được tiếng ta dùng đá gõ chứ, à hay là ta dùng tiếng đá gõ truyền tin cho hắn!

Ta hít sâu một hơi, ta không biết Cổ Ngọc Trân có biết “mật mã Morse” (1) hay không, nhưng chỉ cần là hắn có thể nghe được ra quy luật âm thanh phát ra thì sẽ cho tạo cho hắn một khái niệm là có người muốn nói chuyện với hắn và hắn có thể trả lời ta, do đó ta bắt đầu gõ với thông tin: "Ông ở đâu?"

Ta liền gõ gõ vào cánh cửa rồi áp tai vào nghe, hy vọng có thể nghe được tiếng từ phía trong truyền ra.

Tuy nhiên ta lại không nghe được một âm thanh nào cả.

Ta giờ đây giống như Cổ Ngọc Trân lúc mới tới, hy vọng có thể mở cửa ra nhưng vô vọng.

Thật lâu sau ta mới nhớ tới việc nhìn xem thời gian, trời sắp sáng rồi. Lúc ta giật mình tỉnh giấc là lúc nào chứ? Ước chừng khỏang một giờ trước đi? Ta không cách nào hồi tưởng đến tột cùng là đã mất bao nhiêu thời gian với cánh cửa, nếu là một giờ trước, vậy lúc Cổ Ngọc Trân phát ra tiếng kêu thì có thể chính là 0 giờ đêm.

Ta lúc này đột nhiên ta nghĩ tới thời gian, nếu là lúc 0 giờ thì đó là một ngày chấm dứt và một ngày mới sẽ bắt đầu, đây là thời gian giao thoa giữa ngày mới và cũ, trong truyền thuyết cũng có ghi lại rằng trong thời khắc này thì thường thường sẽ có tiên tích phát sinh, vậy phải chăng cánh cửa đá sẽ biến mềm và có thể thông qua nó vào thời khắc này?

https://thuviensach.vn

Khi ta nghĩ tới đây thì không khỏi nhịn được liền cười khổ bởi vì trong lúc không hay không biết ta đã vô tình bước vào câu chuyện thần tiên thần bí rồi.

Ta cố gắng trấn định bản thân, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống. Suốt quãng thời gian còn lại ta chỉ ngồi nhìn chằm chằm vào cánh cửa, hy vọng Cổ Ngọc Trân đột nhiên sẽ mở cửa ra và nói cho ta biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng là đợi đến khi trời hừng đông cũng chẳng có kết quả gì.

Lúc này, ta ngược lại không cảm thấy mệt mỏi bởi vì trước mắt hết thảy chuyện đã phát sinh thật sự quá mức kỳ dị. Ta trước tiên đi hái một chút trái cây và tìm rể cây, đó là những thứ mà Cổ Ngọc Trân đã chỉ cho ta mấy ngày qua. Ăn xong, sau đó ta đi đến cái ao uống vài ngụm nước.

Sau đó, ta lại đi tới trước cánh cửa, cẩn thận quan sát, dấu tay vẫn còn in nguyên trên đó, đó là dấu tay của ta.

(Ta nghĩ: nếu ngày sau có người tới nơi này, phát hiện ra dấu tay, vậy thì nơi này có thể trở thành một danh thắng gọi là "Tiên Nhân Thủ Ấn" rồi….)

Note:

(1) Mật mã Morse: Được sáng tạo bởi Samuel Finley Breese Morse (27/4/1971 -02/4/1872)

https://thuviensach.vn

THẦN TIÊN

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Dùng Thuốc Nổ Tiến Vào Tiên Phủ (2)

Dưới ánh sáng của ban ngày, ta cố gắng quan sát cẩn thận với hy vọng có thể tìm được dấu vết của hai miếng ngọc.

Nếu không phải là ta đã từng thấy qua hai miếng ngọc kia và đối với hình ảnh của chúng có ấn tượng khắc sâu thì tuyệt đối ta không có biện pháp tìm ra chúng.

Hai miếng ngọc thoạt nhìn là được khảm vào cánh cửa đá không có một dấu vết, tuy nhiên nếu nhìn kỹ thì xung quanh chúng lại có một dấu vết cực kỳ mờ. Ta rút dao găm ra cố gắng cạy hai miếng ngọc ra nhưng bất luận ta cố gắng như thế nào thì cũng không thành công. Tuy nhiên có một điều ta có thể dám chắc, đó là hai miếng ngọc của Raul đã được khảm vào cánh cửa đá này.

Ta tập trung tinh thần cố gắng tưởng tượng ra hình ảnh của Cổ Ngọc Trân ở chỗ này trước đó. Theo lời hắn nói thì hắn đã dùng hai miếng ngọc mở cửa, bên trong là một cái sơn động, nó là động phủ của tiên nhân trong truyền thuyết.

Hắn đã ra vào động phủ thông qua cánh cửa này nhiều lần, mỗi lần chỉ cần nhẹ nhàng khẽ đẩy là có thể mở.

Trong động phủ kia, hắn đã tìm thấy “tiên đan” và phục dụng, khiến cho sự nghiệp thành tiên của bước gần tới thành công.

Tuy nhiên tại sao lúc hắn rời đi một thời gian thì cánh cửa này lại mở không ra? Tại sao nó lại trở nên quái dị như thế, ngay cả chuyện từ cứng

https://thuviensach.vn

biến thành mềm cũng có thể?

Loại hiện tượng quái dị này nếu mà có hỏi Cổ Ngọc Trân và với lời giải thích của hắn thì sẽ rất đơn giản, chỉ một câu "Tiên pháp diệu dụng" là có thể giải quyết.

Nhưng vấn đề cũng chính là ở chỗ đó, ‘tiên pháp” là cái gì đây?

Lúc này ta hy vọng trời mau vào đêm để cánh cửa kia lại biến hóa thêm lần nữa và ta có thể xuyên cửa mà vào, ta tin chắc rằng Cổ Ngọc Trân đã xuyên cửa mà đi vào trong.

Ta lại đi vòng vòng tìm kiếm một chút trái cây, thời gian trôi qua cũng không phải quá chậm, sắc trời dần dần đã đen thui. Đến lúc bầu trời tối đen hoàn toàn thì ta lại nóng lòng chạy đến phía trước cánh cửa đá, lấy tay đặt lên trên cửa, như vậy thì khi nó có thay đổi, ta có thể lập tức hành động "Xuyên" qua nó liền.

Thời gian dần dần cũng đến gần 0 giờ, tâm tình của ta ngày càng khẩn trương bởi vì ta thật sự không cách nào tưởng tượng chuyện ta sẽ xuyên qua cánh cửa bằng đá.

Ta vẫn đặt tay trên cánh cửa đá, và vì tâm tình càng ngày càng khẩn trương nên lòng bàn tay ta đổ đầy mồ hôi. Tới 0 giờ, ta rất thất vọng. Thời gian trôi qua, cánh cửa đá vẫn giữ lấy sự lạnh lẽo và cứng rắn vốn có của nó, không hề biến hóa một chút nào.

Ta đợi thật lâu nhưng sự biến hóa của cánh cửa hôm qua cũng không có phát sinh.

Ta ở lại nơi này và đợi tiếp ba ngày, mỗi ngày lúc 0 giờ ta đều ôm hy vọng sẽ có kỳ tích xuất hiện, ta cũng hy vọng Cổ Ngọc Trân đột ngột hiện ra giống như lần hắn đột ngột biến mất.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên trôi qua ba ngày, chuyện gì cũng không có xảy ra. Điều duy nhất có thu hoạch là có một đám khỉ thường xuyên đến đây nhìn ta và bắt chước bộ dáng của ta, chúng cũng đem đến một chút trái cây không biết tên và cầm nhai.

Ba ngày trôi qua, lúc này ta thoạt nhìn so với dã nhân không sai biệt lắm, nếu thời khắc này mà có đòan thám hiểm đến nơi đây, phát hiện thấy ta cùng đám khỉ sống chung một chỗ thì không chừng bọn họ còn cho rằng đã phát hiện ra một giống loài dã nhân mới nữa. .

Ta cảm thấy không cần phải chờ đợi thêm nữa, trong vòng ba ngày qua ta đã sử dụng tất cả mọi phương pháp hòng mở cánh cửa đá ra nhưng vô vọng, tuy nhiên qua âm thanh ta đập vào vọng lại thì có thể tin chắc đằng sau nó có một hang động.

Ta quyết tâm phải mở được cánh cửa này, tuy nhiên với công cụ thô sơ nơi đây thì không thể đạt được mục đích. Biện pháp duy nhất hữu hiệu chính là biện pháp mà ta đã dạy Cổ Ngọc Trân và hắn không dám sử dụng, đó là dùng thuốc nổ mở cửa.

Cổ Ngọc Trân không dám làm vậy là vì có cố kỵ, hắn sợ thuốc nổ sẽ phá hư tiên cảnh, trở ngại sự nghiệp thành tiên của hắn, tuy nhiên với ta thì có cố kỵ chuyện gì đâu.

Cho nên vì muốn thăm dò đến tột cùng, ta chỉ có thể liều một phen. Ta tin chắc ở chỗ này cho dù phát sinh ra trận động đất trên bảy chấm thì cũng chẳng có ai muốn tới nơi đây kiểm tra.

Trước khi tiến vào núi, ta đã cố ý để lại một ba lô vũ khí toàn lựu đạn và thuốc nổ ở ngay dốc xuống. Ta liền quay trở lại tìm.

Lúc trở lại tìm, vì trong núi ta không thể xác định phương hướng nên tìm ra nó phải mất hết mười ngày thời gian. Khi tìm thấy rồi quay trở lại, ta lại cơ hồ tìm không ra cái ao kia, loanh hoanh lại mất hơn một ngày.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc ta tìm không được cái ao thì ta cơ hồ nghĩ rằng đó là do "Tiên pháp" đang tác quái, chắc là mê tung tiên pháp gì gì đó làm cho ta tìm không được nhằm để tránh cho động phủ gặp rắc rối.

Tuy nhiên cuối cùng ta cũng tìm được con đường quen thuộc dẫn vào. Theo con đường mòn đi thẳng mãi cho đến khi cái ao hiện ra trước mắt. Ta vừa mới trở lại thì đám khỉ hò hét lên như đón mừng ta, ta phải hét lớn mới có thể làm cho bọn chúng im lại.

Sau đó, ta đi tới trước cánh cửa đá. Trước tiên ta đem thuốc nổ đặt ở một bên rồi dùng một hòn đá lớn gõ vào trên cửa vài cái. Vài cái gõ này ta đã dùng hết sức lực mà gõ vào nhằm làm cho Cổ Ngọc Trân chú ý, sau đó hét lớn: "Cổ Ngọc Trân, tôi muốn dùng thuốc nổ nổ tung cánh cửa, ông tốt nhất nên đi ra, nếu không thì tối thiểu cũng phải truyền ra tiếng động gì đó để cho tôi biết ông đang ở bên trong, có lẽ tôi sẽ thay đổi ý định."

Ta hét lớn hai lần như thế, bởi vì cố gắng hét quá to nên cổ họng cũng đau luôn. Hét xong ta đi tới cái ao uống một vài ngụm nước và đợi hồi âm.

Song, ngoại trừ âm thanh do đám khỉ phát ra thì tiếng động gì cũng không có. Tiếp đó ta lấy ra một trái lựu đạn, mở chốt rồi dùng sức ném về phía cánh cửa.

Trái lựu đạn bay nhanh về phía trước, một số con khỉ thấy ta ném đồ vật liền nhau nhau chạy đến muốn bắt nó, kết quả của chúng tự nhiên là hết sức bi thảm. Lựu đạn đập vào cánh cửa đá nổ mạnh một tiếng đinh tai nhức óc, mấy con khỉ chạy đến gần đều bị nổ thành mảnh nhỏ, đám khỉ còn lại thì hò hét dữ dội, và trong khỏang chưa được mười giây thì ngay cả cái bóng cũng không còn thấy nữa, ta nghĩ rằng sau lần này đám khỉ sẽ không bao giờ dám bén mảng đến đây nữa.

Sau vụ nổ, khói và bụi mù tán đi thì ta liền chết lặng, cái cánh cửa đá trông giống như ngọc kia chẳng hề bị sứt mẻ miếng nào, thậm chí ngay cả

https://thuviensach.vn

một vết nứt nhỏ cũng không có, tuy nhiên hai bên vách của cánh cửa thì bị nổ tung khiến cho nhiều đá vụn rơi xuống. Ta liền đến gần để nhìn kỹ hơn, quả thật cánh cửa không hề tổn hao gì, đây là một chuyện vô phương giải thích, tuy nhiên cũng không hề làm ta nản lòng bởi vì ta phát hiện ra ở hai bên có bị nổ tung, đá rơi xuống nhiều, qua đó có thể xác định rõ ràng cánh cửa này là do người làm ra. Ta dám chắc nếu thêm mấy lần nổ nữa, cho dù cánh cửa không sứt mẻ thì xung quanh cũng sẽ bị ảnh hưởng, và khi đó cánh cửa sẽ tự động ngã xuống, ta có thể tiến vào bên trong.

Quan sát một hồi rồi ta tiếp tục ném ra ba trái lựu đạn.

Khi khói và bụi mù bay hết, vách núi xung quanh cánh cửa đã bị nổ mất rất nhiều, ở hai bên cánh cửa đá to đá nhỏ chất đầy. Bên trái cánh cửa bị nổ nhiều nhất và lõm vào rất sâu nhưng cánh cửa vẫn không lung lay gì cả, chắc là uy lực nổ của lựu đạn còn chưa đủ.

Ta suy nghĩ một hồi rồi đem tất cả thuốc nổ đặt vào chỗ lõm, ta quyết không tin cánh cửa sẽ chịu nổi phần thuốc nổ này.

Sau khi đặt thuốc nổ xong xuôi và lắp kíp nổ, ta liền sắp xếp dây cháy chậm kéo dài khoảng hơn 10m.

Làm xong tất cả, lúc này chỉ cần một mồi lửa là thuốc nổ sẽ “bùm”.

Khi tay ta cầm mồi lửa đưa tới gần thì đột nhiên ta nghe được một câu nói với âm tiết cực kỳ quái dị.

Đột nhiên nghe được có tiếng người, trong lòng ta tự nhiên kinh hãi. Câu nói kia ta nghe được rất rõ ràng: tổng cộng nó có bốn âm tiết, hơn nữa ta có thể dám chắc đó là tiếng Trung Quốc, một câu bốn âm tiết tiếng Trung Quốc nhưng ta lại hoàn toàn không hiểu được là nó có ý nghĩa gì?

Ta nghe được bốn cái âm tiết, dùng phiên âm làm rõ thì đây rõ ràng giống như một câu hỏi, kết quả phiên âm là "Bi - jiang - xi - wei!"

https://thuviensach.vn

(Ta sau này mới hiểu được nó có ý nghĩa gì)

Câu nói kia nghe ra dường như là đang phẫn nộ muốn hỏi chuyện gì, ta lập tức nhìn bốn phía, tuy nhiên chung quanh căn bản không có người nào khác.

Ta thầm đọc lại bốn cái âm tiết trong lòng mấy lần nhưng cũng không cách nào hiểu được chúng có ý gì, tiếp đó ta lại la lớn "Cổ Ngọc Trân, là ông phải không?"

La lớn mấy lần cũng không thấy hồi âm, ta lại hỏi tiếp: "Vừa rồi là ai nói chuyện? Có người không?"

Trong lòng ta có chút do dự, thuốc nổ lực nổ rất mạnh, nếu ở phụ cận có người thì lực nổ mạnh sẽ có thể ảnh hưởng đến họ, cho nên ta đi vòng vòng xung quanh xem xét một chút, nhìn xem có người hay không. Đột nhiên trong lúc đó, ta lại nghe được tiếng người nói chuyện, lúc này đây là hai người đang đối thoại, người nào cũng dùng lời hết sức đơn giản để nói, trong đó có một giọng nói ta đã từng nghe qua, còn một giọng khác thì qua âm tiết có thể thấy là giọng của một đứa trẻ.

Mấy câu đối thoại của hai người hết sức đơn giản, một câu bốn âm tiết, một câu chỉ có ba, nghe ra thì chắc là một hỏi một đáp, người hỏi chính là ngươi có giọng của đứa trẻ, còn đáp lời chính là giọng của người lớn, giọng trả lời rất là cung kính.

Trong lúc ta đang chậm rãi tìm kiếm thì đột nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, lực nổ mạnh đến nổi làm ta lắc lư như thuyền bị sóng vỗ, sau đó té phịch xuống đất.

Ta tự nhiên biết đó là kết quả của tất cả thuốc nổ nổ mạnh, tuy nhiên ta đã châm lửa đâu, làm sao mà nó nổ được?

https://thuviensach.vn

Cũng may là do ta đang đi tìm kiếm và vô tình đứng phía sau một tảng đá lớn nên tránh khỏi một kiếp. Ta nghe được tiếng đá vụn bay loạn sau vụ nổ va vào vách núi cũng như tảng đá trước mặt, cả vùng núi nhỏ lúc này đều đang chấn động.

Khoảng ba phút sau thì khung cảnh mới dần yên tĩnh lại. Cho đến lúc này ta mới có thể định thần lại, đứng lên dõi mắt nhìn về phía trước. Ta nhìn thấy cánh cửa đá đã ngã xuống, trên mặt đất đá to đá nhỏ nằm đầy, trong không khí tràn ngập múi thuốc nổ.

Ta cũng không cố gắng suy nghĩ vụ nổ tại sao lại phát sinh, liền chạy vội về phía trước cánh cửa đá nhìn vào, bên trong quả nhiên là một hang động.

Không gian bên trong thoạt nhìn hết sức tối đen, xem ra nó cũng không giống như lời Cổ Ngọc Trân đã từng miêu tả, hơn nữa bên trong động còn có một loại âm thanh "Hồ hồ" truyền ra.

Ta cũng không suy nghĩ lo lắng nhiều, chỉ là nghĩ đến chắc là phải vào trong sơn động rồi sau đó mới đến được thạch thất như lời Cổ Ngọc Trân, ta liền lên tiếng: "Cổ Ngọc Trân, ông không có chuyện gì chứ?"

Ta vừa nói và đi vào bên trong.

Tốc độ bước đi của ta cũng nhanh, qua một chút thời gian đã tiến vào hơn vài thước. Cũng bởi vì ta đi về phía trước quá nhanh cho nên khi giật mình nhớ lại thì đã không thấy đường ra nữa.

Trong sơn động, trước mắt một mảnh tối đen, ta nghĩ nơi này mặc dù là một sơn động nhưng cũng phải có một chút ánh sáng chứ, làm sao lại tối đen bất thường như thế? Khi nghĩ đến đây thì ta liền bước chầm chậm lại.

Nhưng ngay trong lúc này thì đột nhiên có một cỗ lực lượng to lớn ập tới lôi kéo ta, ta cảm giác giống như đang ở trong một con sông có dòng

https://thuviensach.vn

chảy mãnh liệt, thân thể không tự chủ được. Cỗ lực lượng lôi kéo đó bắt đầu xoay tròn khiến cho thân thể ta trong thời gian chớp mắt quay như con vụ, tốc độ nhanh không thể tả, cảm giác lúc này của ta chắc ai cũng hiểu được!

Ta theo bản năng vươn tay ra hòng có thể bám lấy được cái gì đó để chống lại cỗ lực lượng kia và làm cho thân thể không xoay nữa nhưng không bám lấy được cái gì cả, hơn nữa tốc độ xoay tròn cũng càng lúc càng nhanh hơn.

Trong khi xoay, ta có cảm giác hết sức quái dị, đó là cả người ta dần dần bay lên trên. Ta cực kỳ hoảng sợ, không tự chủ được liền hét lớn.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong một thời gian rất ngắn, sau đóđột nhiên thân thể ta ngừng xoay.

Tuy nhiên ta vẫn cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể lảo đảo. Sau đó cái cảm giác đầu tiên đập vào mắt là có ánh sáng, hai tay ta theo bản năng vươn ra về phía trước và đụng phải một bức tường. Ta vịn vào đó để cho thân thể ổn định lại.

Ngay lúc này thì ta nghe được ở phía sau ta có tiếng người đang cười. Ta lập tức xoay người lại thì nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn chợt lóe lên, động tác cực nhanh, rồi biến mất.

Lúc này đây, ta cũng đã nhìn thấy rõ ràng, ta đang ở trong một gian thạch thất. Gian thạch thất này cũng không quá rộng lớn.

Bóng người nhỏ nhắn kia chỉ chợt lóe lên rồi không thấy đâu nữa. Nơi này còn có một tấm bình phong bằng đá, kích thước ước chừng khoảng 2 m vuông, trên nó có điêu khắc phong cảnh sơn thủy cực kỳ tinh tế. Một bãi cỏ, một cái cây, ngọn núi và mây trên trời, tất cả đều là những đường nét điêu khắc tinh tế, hợp lại sinh động vô cùng làm cho ngươi khác có cảm giác muốn nhìn và hòa vào bên trong, phong cảnh tựa như là thật vậy. Ta

https://thuviensach.vn

nhịn không được nhìn nó vài lần, sau đó ta mới giật mình nghĩ tới việc tại sao ta lại đến được đây? Vừa rồi cái bóng người nhỏ nhắn kia xem ra là một đứa trẻ, nơi này làm sao mà có trẻ con chứ?

Ta định thần lại, hít sâu một hơi rồi hỏi: "Có người nào ở đây không?"

Câu hỏi của ta vừa mới ra khỏi miệng thì ta nhìn thấy một người từ sau tấm bình phong đá chậm rãi bước ra. Vừa nhìn thấy có người, trong lòng ta yên tâm hơn rất nhiều, tuy nhiên khi nhìn thấy dung mạo của người nọ thì ta kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

THẦN TIÊN

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ở Cùng Một Chỗ Với Thần Tiên

Người từ phía sau tấm bình phong đá bước ra chính là Cổ Ngọc Trân. Hắn cũng không còn trẻ lại nữa cho nên vừa nhìn ta có thể nhận ra là hắn. Tuy nhiên chuyện làm cho ta cảm thấy kinh ngạc cũng không phải là hắn mặc quần áo hết sức quái dị - đó là một loại quần áo thời cổ đại, trên thực tế bây giờ chẳng ai ăn mặc như hắn cả.

Làm cho ta kinh ngạc chính là, lúc này đây không gặp Cổ Ngọc Trân bất quá chỉ mới nửa tháng mà thôi, tuy nhiên trên mặt hắn đã có một loại quang huy khó có thể hình dung - thoạt nhìn giống như là dưới da hắn có một loại ánh sáng rất dịu phát ra. Ta bởi vì kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn cũng nói không ra lời, Cổ Ngọc Trân vừa đi tới vừa nói: "Vệ Tư Lý, anh thật sự là quá hồ đồ rồi"

Ta cố gắng giữ bình tĩnh, lời nói như nước thủy triều dân lên: "Đây là chỗ nào? Vừa rồi xảy ra một chuyện rất quái dị. Lúc đó dường như tôi nhìn thấy được một đứa trẻ, chuyện gì đã xảy ra thế? Đêm đó ông làm sao mà vào được đây? Đã xảy ra chuyện gì? Còn tôi hồ đồ chuyện gì?"

Cổ Ngọc Trân cuống quít khoát tay nhưng cũng vô pháp ngăn cản ta mở miệng hỏi, đợi khi ta nói xong dừng lại, lúc ta muốn tiếp tục hỏi nữa thì hắn mới lên tiếng: "Anh còn hỏi nữa thì tôi sẽ không nói cho anh nghe”

Những lời này đối với ta mà nói hữu hiệu cực kỳ, bởi vì ta không biết có bao nhiêu nghi vấn phải nhờ hắn giải đáp, nếu như hắn chuyện gì cũng không nói thì thật không xong.

https://thuviensach.vn

Ta liền im lặng không nói nữa, chỉ nhìn hắn, Cổ Ngọc Trân nói: "Anh quá nóng lòng rồi, kỳ thật tôi sớm muộn gì cũng sẽ đến đa tạ anh thôi"

Ta liền hỏi: "Đa tạ tôi chuyện gì?"

Cổ Ngọc Trân vẻ mặt cao hứng: "Tôi đã tìm được quyển hạ của Ngọc Chân Tiên rồi"

Ta "A" một tiếng: "Ông…bây giờ đã là thần tiên rồi hả?"

Cổ Ngọc Trân gật đầu.

Ta nuốt nước bọt một cái, cặp mắt vẫn tròn xoe nhìn hắn, đây là việc mà từ khi ta sinh ra tới giờ, lần đầu tiên nghe thấy và được ở một chỗ cùng thần tiên.

Ta bước đến gần hắn, vẻ mặt hoài nghi: "Thần tiên sao? Thoạt nhìn ông và người thường cũng có gì khác nhau đâu?"

Cổ Ngọc Trân nở nụ cười: "Tôi vốn là ngươi, đương nhiên là phải nhìn giống người bình thường rồi"

Ta nghĩ bị hắn trêu cợt liền tức giận: "Nhưng vừa rồi ông đã nói ông là thần tiên."

Cổ Ngọc Trân nhíu mày, đưa tay lên sờ sờ đầu: "Người chính là thần tiên, thần tiên cũng chính là người"

Ta nhịn không được liền mắng một câu: "Ông đang nói nhăng nói cuội gì thế?"

Cổ Ngọc Trân vừa bực mình vừa buồn cười: "Có thể ví dụ thế này, một người trở thành bác sĩ thì mọi người đều gọi hắn là bác sĩ. Hắn là bác sĩ nhưng thật chất hắn vẫn là người. Người chính là bác sĩ, bác sĩ đương nhiên cũng là người"

https://thuviensach.vn

Ta nghe xong liền ngẩn ngơ.

Người chính là thần tiên, thần tiên chính là người.

Những lời này thật không phải dễ dàng hiểu được.

Ngươi chính là bác sĩ, bác sĩ cũng chính là ngươi.

Những lời này thì hết sức dễ hiểu.

Hai câu nói kia thật ra là giống nhau, chỉ bất quá là dùng danh từ khác biệt mà thôi, nhưng tại sao một câu lại dễ hiểu, còn một câu lại khó hiểu? Đương nhiên là bởi vì hai danh từ "thần tiên" và "bác sĩ" khác nhau. "Bác sĩ" thường nghe thường thấy, trong cuộc sống có thể gặp được rất nhiều, tuy nhiên "thần tiên" thì chỉ ở trong truyền thuyết mà thôi, vì vậy có quan niệm mơ hồ là phải.

Nhưng ta vẫn không hiểu rõ nên ta lại hỏi: "Thần tiên và bác sĩ đương nhiên là khác nhau, bác sĩ là người, nhưng mà thần tiên lại là thần tiên đó"

Cổ Ngọc Trân nở nụ cười, nói: "Anh cũng có thể nói, bác sĩ là bác sĩ."

Ta đang cho rằng hắn càng nói càng hồ đồ thì Cổ Ngọc Trân lại tiếp: "Anh phải biết rằng thần tiên kỳ thật chính là người, chỉ điều này là đủ rồi”

Ta lắc đầu nói: "Tôi vẫn chưa hiểu”

Mặt của Cổ Ngọc Trân hiện ra vẻ mất kiên nhẫn, nói: "Vậy làm thế nào mới có thể làm cho anh hiểu đây?”

Ta nói: "Ông là thần tiên thì chắc hẳn phải có biện pháp làm cho tôi hiểu được."

Cổ Ngọc Trân dường như cảm thấy bị làm khó, cơ thể hắn khỏe mạnh nhưng xem ra trí tuệ của hắn cũng không có gì tăng tiến. Hắn do dự một

https://thuviensach.vn

hồi, chẳng biết làm thế nào mới tốt thì phía sau tấm bình phong đá lúc này đột nhiên truyền ra một chút tiếng ho khan. Cổ Ngọc Trân vừa nghe xong thì vẻ mặt của hắn trở nên vui vẻ, vội vã đi vào sau bình phong.

Trong lòng ta sự nghi ngờ liền nổi lên nên vội vàng bước theo hắn, nhưng Cổ Ngọc Trân vội nói: "Đừng lại đây."

Ta dừng lại, Cổ Ngọc Trân bước vào sau bình phong. Lời của Cổ Ngọc Trân đương nhiên là không thể ngăn cản ta đi nhìn người phía sau bình phong vừa ho khan kia là gì rồi, ta tiếp tục bước về phía trước.

Lúc này một hiện tượng cực kỳ quái dị xảy ra, hang động này cũng không lớn, ta và Cổ Ngọc Trân đứng nói chuyện, cách cái bình phong đá kia tuyệt đối sẽ không vượt quá năm mét, với cước bộ của ta mà nói thì chỉ năm bước thôi có thể tới rồi.

Nhưng là ta đã đi về phía trước ít nhất cũng có mười bảy mười tám bước nhưng dường như chẳng có tiến triển gì. Ta dừng lại, hoàn toàn không hiểu nguyên nhân là gì. Lúc này Cổ Ngọc Trân lại từ phía sau bình phong bước ra: "Tôi có thể làm cho anh hiểu được rồi”

Tình hình rõ ràng mười mươi: Cổ Ngọc Trân vốn ngu ngốc, không thể giải thích nhưng ở phía sau tấm bình phong kia có một người đang ở đó. Người nọ ho khan một tiếng gọi Cổ Ngọc Trân vào và dạy cho hắn nói lời gì đó cho nên Cổ Ngọc Trân mới nghĩ ra phương pháp làm cho ta hiểu được.

Người đang ở phía sau tấm bình phong là ai đây? Tại sao ta không cách nào đến gần cái bình phong kia được?

Cổ Ngọc Trân bước về phía trước, nói: "Một người, hắn học được rất nhiều, có năng lực đặc thù và hắn trở thành bác sĩ; đồng dạng thế, một người học được rất nhiều thứ, có năng lực đặc biệt và hắn trở thành thần

https://thuviensach.vn

tiên, đây chỉ là danh từ xưng hô về năng lực của họ thôi, còn người thì vẫn hòan toàn là người"

Ta cẩn thận suy nghĩ lời nói của Cổ Ngọc Trân, có chút hiểu được: thần tiên là người, chỉ bất quá là họ có năng lực đặc biệt mà thôi.

Trong lòng ta vẫn đang tràn ngập sự hoài nghi, liền hỏi: "Có phải ý của ông là thần tiên có năng lực đặc biệt nào đó không? Lọai năng lực đặc biệt này có phải là bao gồm trường sinh bất lão và pháp lực khôn cùng không?"

Ta mặc dù là đang hỏi Cổ Ngọc Trân nhưng ánh mắt lại nhìn vào tấm bình phong, hy vọng người ở phía sau bình phong kia có thể hiện thân ra cùng nói chuyện với ta.

Nhưng là một chút tiếng động cũng không có, lúc này Cổ Ngọc Trân nói: "Đúng là như thế."

Lòng ta hỗn lọan cực kỳ

Thần tiên là người, chỉ bất quá là có năng lực đặc biệt mà thôi. Năng lực của hắn kể cả lên trời xuống đất, trường sinh bất lão … cùng một số khác không thể giải thích, tuy nhiên hắn lại vẫn là người. Ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến điểm này, và cũng cho tới bây giờ chưa từng nghe thấy qua bất luận kẻ nào hay sách vở gì ghi lại giải thích về thần tiên như thế.

Ta vẫn không ngừng nghi hoặc, lại hỏi tới: "Thần tiên là người có tiềm năng phát huy hoàn toàn phải không?”

Mặt của Cổ Ngọc Trân lại hiện ra vẻ không kiên nhẫn: "Tôi không hiểu anh đang muốn nói gì nữa? Anh luôn thích nói chuyện kỳ lạ. Cái gì mà nguyên tố kháng suy lão, cái gì mà tiềm năng phát huy, có lời tốt không hỏi lại đem mấy thứ linh tinh hỏi hoài”

https://thuviensach.vn

Ta nghe được hắn nói thế, không thể làm gì khác hơn là cười khổ: "Được, được rồi, vậy thì tôi phải nên hỏi sao đây?”

Cổ Ngọc Trân lớn tiếng: "Hãy hỏi những lời như gặp tiên duyên hay tiên đan tiên thư gì đó”

Ta tức giận, nhưng lại không thể làm gì được đành nói: "Lời của ông không thể thỏa mãn tôi, xem ra người bạn ở phía sau tấm bình phong kia so với ông hiểu biết nhiều hơn, hay là ông mời ông ta ra gặp mặt tôi đi”

Cổ Ngọc Trân lắc đầu nói: "Ông ta đã lâu không gặp người phàm tục rồi”

Ta liền ngây người một chút, hỏi: "Ông… đang nói …. ông ta cũng là thần tiên?"

Cổ Ngọc Trân nói: "Đương nhiên, ông ta có đạo hạnh cực cao, đắc đạo vào cuối thời Đông Hán."

Ta cảm trời đất quay cuồng.

Đây là chuyện gì? Thật không nên nghe được trong cuộc sống hiện tại.

Qua một chốc sau ta mới có thể lấy lại bình tĩnh và suy nghĩ về những lời này, phải biết rằng phía sau tấm bình phong đá kia có một vị thần tiên, điều này cũng dễ dàng hiểu được, thần tiên mà, chỗ nào không thể đến chứ, sự sống của bọn họ nào có chịu sự hạn chế của thời gian đâu, vậy, "đắc đạo vào thời Đông Hán" là chuyện gì?

Ta định thần lại: "Tôi có thể đến được nơi đây thì cũng xem như là có duyên rồi, mời ông ta ra gặp tôi thì có sao đâu chứ?”

Cổ Ngọc Trân bày ra vẻ mặt khinh thường, lắc đầu, vẻ mặt của hắn lúc này mười phần giống hệt cái lần đầu tiên ta gặp hắn lúc mua đồ cổ, có thể

https://thuviensach.vn

thấy được bản tính khó dời, điều này cũng làm cho ta càng tin tưởng chuyện thần tiên vốn chính là người. Ta cảm thấy có chút tức giận: "Nếu ông ta không chịu ra thì tôi không biết vào sao?”

Cổ Ngọc Trân cười nói: "Anh vừa rồi đã thử qua, cho dù anh dùng cả đời cũng chẳng đi tới được phía sau bình phong kia đâu"

Ta lại ngây người, kinh nghiệm vừa rồi ta đương nhiên không có quên. Ta lấy làm tò mò hỏi: "Vừa rồi.. là ông ta dùng phép thuật sao? Đó là phép thuật gì mà làm cho tôi vẫn cứ đi nhưng đi không tới? Có phải là trong truyền thuyết gọi là “súc địa thành thốn” không?"

Cổ Ngọc Trân xem ra có chút không hiểu nhưng hắn vẫn ra vẻ gật đầu giả vờ hiểu.

Ta thật sự nhịn không được, liền nói lớn: "Chuyện gì cũng đều phải có sự giải thích hợp lý chứ, một loại phương pháp làm tôi không thể đến gần tấm bình phong cách đó vài bước, ông giải thích như thế nào đây?"

Những câu trả lời của Cổ Ngọc Trân làm cho ta cảm thấy hắn không phải thần tiên, quả thực chỉ là tên ngu mà thôi, hoặc là nói hắn là một thần tiên cực kỳ ngu dốt, hắn trừng mắt nhìn ta: "Còn giải thích gì nữa? Đó chính là tiên pháp."

Ta tức giận, cơ hồ muốn đấm hắn một đấm, ngay lúc này phía sau tấm bình phong lại truyền ra tiếng ho khan. Ta không đợi Cổ Ngọc Trân có phản ứng: "Mau vào trong thỉnh giáo đi, nghe xong rồi mau ra đây nói cho tôi nghe”

Cổ Ngọc Trân vẻ mặt có chút xấu hổ, vội vã đi vào sau tấm bình phong.

Lúc này đây, ta đã sớm có chuẩn bị, Cổ Ngọc Trân vừa đi, ta lập tức bước theo phía sau hắn, mắt thấy Cổ Ngọc Trân đã đi vào sau tấm bình

https://thuviensach.vn

phong, ta vẫn cứ bước tới nhưng lại cũng giống như lần trước, ở nguyên một chỗ.

Trong hai phút kế tiếp, ta vẫn cố gắng đi tới phía trước, có khi còn chạy nhảy nhưng là bất luận làm gì, khoảng cách giữa tấm bình phong và ta vẫn y như cũ. Ta dừng lại thì nhìn thấy Cổ Ngọc Trân từ phía sau bình phong bước ra.

Vẻ mặt của hắn hết sức cổ quái, miệng không ngừng lẩm nhẩm, toàn bộ tinh thần chăm chú, dường như là người phía sau bình phong kia dạy hắn nói cái gì và hắn sợ quên, đang cố gắng học thuộc. Ta vừa thấy hắn đi ra, liền hô lên: "Ông đang làm gì đó?"

Cổ Ngọc Trân đột nhiên ngẩn ra, mặt hiện ra vẻ giận dữ: "Anh hét cái gì? Những lời nói kỳ lạ này thật là khó nhớ quá đi, anh còn la hét nữa, khiến cho tôi không nhớ thì đừng trách tôi nhé”

Nghe được hắn nói như vậy, ta cũng không dám lên tiếng nữa, bởi vì ta biết cái gọi là “lời nói kỳ lạ” hắn vừa nói kia chính chính là những lời mà ta có thể tiếp nhận và hiểu rõ.

Ta ra hiệu xin hắn mau nói. Cổ Ngọc Trân phất tay, nói: "Là không gian, đó là sự di chuyển của không gian! Vận dụng năng lượng đem không gian chuyển dời đi, khi anh cứ một mực đi tới thì không gian lại một mực di chuyển với phương hướng trái ngược, và anh sẽ giống như chạy bộ tại chỗ vậy, vĩnh viễn không thể đi tới."

Ta dụng tâm lắng nghe, nghe xong liền trợn mắt há mồm.

Cổ Ngọc Trân nói: "Anh nghe không hiểu, phải không? Tôi đã nói rồi, mấy lời nói này kỳ lạ lắm mà…."

Ta không đợi hắn nói xong, liền nói: "Không, không, ông nghĩ sai rồi, tôi hoàn toàn nghe hiểu, hoàn toàn nghe hiểu, ông cứ nói tiếp đi"

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân lộ vẻ không muốn, lại nói: "Sự chuyển dời không gian là phương pháp rất quan trọng, ngoài ra nắm giữ được năng lực chuyển dời không gian thì có thể tùy ý đột phá sự hạn chế của không gian, sự chuyển dời không gian sẽ dẫn tới sự đột phá sự hạn chế về thời gian, đây là sự khác biệt lớn nhất giữa thần tiên và con người."

Cổ Ngọc Trân nói như là học sinh đang trả bài, tuy nhiên như vậy cũng tốt, nó có thể giúp ta nghe hiểu từng lời một.

Ta nhanh chóng suy nghĩ về những lời hắn vừa nói, trong khoảng thời gian ngắn ta vẫn không thể tiêu hóa hoàn toàn nhưng trong đầu cũng đã có chút khái niệm, ta vội thúc dục hắn: "Nói tiếp đi, mau nói tiếp đi”

Cổ Ngọc Trân nói: "Thần tiên có năng lực thuấn tức thiên lý (chớp mắt đi ngàn dậm), đó chỉ là sự chuyển dời không gian, thần tiên cũng có năng lực du hành trong dòng chảy thời gian”

Ta gật đầu liên tục: "Tôi hiểu được rất nhiều thứ, nhưng là….loại năng lực này từ đâu mà có được?”

Cổ Ngọc Trân nói: "Phát ra từ tự thân, khi thân thể con người trờ thành tiên thể thì sẽ có được một loại năng lượng cực cao và có thể dễ dàng làm được điều này, năng lượng thậm chí có thể đánh sâu vào nguyên… nguyên…”

Ta vội tiếp lời: "Nguyên tố."

Cổ Ngọc Trân nói: "Đúng, là nguyên tố, năng lượng đánh sâu vào nguyên tố, làm cho kết cấu nguyên tử của nguyên tố thay đổi, khi đó cả nguyên tố cũng bị thay đổi, biến đá thành vàng chính là ví dụ"

Ta lắc lắc đầu, trông giống như là người vừa giật mình tỉnh giấc, nói: "Không có khả năng, thân thể con người làm thế nào mà có khả năng phát ra được nhiều năng lượng như vậy, muốn thay đổi sự sắp xếp của nguyên tử

https://thuviensach.vn

và nguyên tố, muốn làm một loại nguyên tố biến thành nguyên tố khác thì phải cần có một nguồn năng lượng cực kỳ lớn, tuyệt đối không thể là thân thể con người phát ra được”

Cổ Ngọc Trân nghe được ta nói như vậy, mặt hắn hiện ra vẻ nghi hoặc không ngừng, như là đang chỉ trách ta không tin lời của thần tiên nói, nhưng tiếp theo hắn hướng ta xin lỗi, rồi mỉm cười: "Đúng, đúng, tôi có lời quên nói, nguồn năng lượng cũng không phải do cơ thể con người trực tiếp phát ra mà là thông qua cơ thể của mình tụ tập năng lượng ở chung quanh cơ thể người mà thành. Năng lượng không chỗ nào không có, ví dụ như năng lượng mặt trời, nếu hiểu được cách tập trung và lợi dụng nó thì có thể phiên giang đảo hải, còn năng lượng từ nữa, nó vô cùng vô tận, chỉ cần anh hiểu được cách lợi dụng chúng thì chỉ cần thuận tay quơ một cái….."

Hắn nói đến đây liền quơ tay một cái, ta kinh ngạc nhìn hắn, hắn nở nụ cười: "Đương nhiên…. Tôi còn chưa có được bản lĩnh đó nhưng tôi sẽ có”

Ta thật sự không biết nói cái gì cho tốt nữa, lời Cổ Ngọc Trân vừa rồi đã nói làm cho đầu ta quay cuồng, làm cho lòng ta không yên tĩnh để suy nghĩ được.

Cổ Ngọc Trân rất quan tâm ta, hắn hỏi: "Anh có hiểu không?"

Ta gật đầu đáp: "Tôi …bắt đầu hiểu rồi. Thần tiên chính là ngươi nắm giữ năng lượng vô cùng vô tận trong vũ trụ”

Cổ Ngọc Trân rất cao hứng: "Thật không ngờ đấy, thành thật mà nói tôi vẫn còn chưa hiểu rõ nữa, tuy nhiên tôi chỉ cần biết cách làm là được, hơi đâu quan tâm đến mấy lời kỳ lạ kia”

Ta lúc này cũng đã hiểu được, thần tiên chính là người có siêu năng lực, loại siêu nhân này có thể đột phá sự hạn chế của thời gian và không gian. Trong mắt của con người mà nhìn thì không có chỗ nào là không thể.

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân trở thành thần tiên nhưng vẫn rất ngu ngốc, hắn là một thần tiên ngu dốt.

Cổ Ngọc Trân như là biết ta đang nghĩ gì, nhướng mày: "Anh nói tôi ngu à? Thần tiên là người, đương nhiên là có ngu dốt, có thông minh, cũng có người tinh nghịch, như vị tiểu thần tiên kia, rất là tinh nghịch đấy, do ông ta muốn lấy cái kíp nổ kia nên mới gây ra họa"

Ta nghe được lời hắn mà ngây người. Ta đã từng nhìn thấy có một bóng người nhỏ nhắn chợt lóe lên rồi biến mất, nào có ngờ được đó là một đứa trẻ thần tiên cơ chứ? Theo lời của Cổ Ngọc Trân thì cái kíp nổ kia là kíp nổ của thuốc nổ do ta đặt. Vị thần tiên kia rất tinh nghịch đấy, giống như một đứa trẻ vậy, bởi vì thần tiên cũng là người, mặc dù họ sở hữu siêu năng lực nhưng tính cách cũng không hề thay đổi. Trẻ con thì tinh nghịch, Cổ Ngọc Trân ngu ngốc, Phương Đông Sóc khôi hài, Lữ Động Tân tiêu sái… "Thần tiên" là người, bọn họ căn bản là người, chỉ bất quá bọn họ có siêu năng lực mà thôi! Tuy nhiên, trẻ con…làm thế nào mà có thể trở thành thần tiên đây?

Khi trong lòng ta suy nghĩ tới đó thì cũng không tự chủ được mở miệng hỏi. Cổ Ngọc Trân lại đưa tay lên gãi đầu, hắn đáp không được. Suy nghĩ một hồi lâu, hắn mới nói: "Theo tôi thấy…thì ai cũng giống nhau cả thôi", tiếp theo lại nói: "Bất luận lớn hay nhỏ, ăn xong tiên đan, tu tập tiên thư thì sẽ trở thành thần tiên, không dùng tiên đan thì vẫn chỉ là người, ăn được tiên đan thì ngay cả gà chó cũng đều có thể thăng thiên."

Ta hít sâu một hơi, hỏi tiếp: "Tiên đan, tiên thư xuất phát từ đâu? Là do ai lưu lại?"

Cổ Ngọc Trân lại gãi đầu, hắn đáp không được. Ta chụp lấy tay hắn rồi thúc giục: "Mau đi hỏi vị thần tiên kia đi"

https://thuviensach.vn

Ta vừa nói vừa đẩy Cổ Ngọc Trân về phía trước. Lúc này, tâm tình ta rất hưng phấn, thái độ đối với Cổ Ngọc Trân cũng thay đổi, giống như đa số người bình thường sùng kính đối với thần tiên.

Nếu như "thần tiên" đến từ một tinh cầu nào đó ngoài vũ trụ xa xăm thì ta đây có thể tiếp nhận, người ngoài hành tinh có siêu năng lực đã trở thành quan điểm có thể tiếp nhận. Tuy nhiên thần tiên căn bản là người, chính là cùng người bình thường giống nhau, chỉ bất quá do cơ duyên khiến cho bọn họ nắm giữ được siêu năng lực, điều này khiến người khác thật khó có thể tưởng tượng.

Đến tột cùng có bao nhiêu thần tiên ở trong dòng chảy thời gian và không gian tự do đi lại và vĩnh hằng sinh tồn đây? Người thường đối với không gian, đối với năng lượng vũ trụ hoàn toàn không hay biết gì thì bọn họ từ nơi đâu học được loại bản lĩnh này? “Tiên đan” có công dụng cải tạo cơ thể và khiến cho tiềm năng trong cơ thể phát huy, ai là người đầu tiên luyện chế? Phương pháp luyện chế là do người nào truyền lại?....”

Vấn đề ta muốn hỏi thật sự nhiều lắm, rất nhiều nghi vấn đảo quanh trong đầu làm cho ta cảm thấy thật nhức hết cả óc.

o O o

Tuy nhiên, ta có một vấn đề nhỏ muốn làm rõ ở đây:

Lúc ta đang thuật lại câu chuyện này thì có một người bạn tốt tới thăm ta. Anh ta nhìn thấy được đoạn trên và đã phát biểu một chút ý kiến riêng, ta cho rằng nó rất hữu ích và cần phải nhớ kỹ.

Anh ta nói rằng: "Anh viết “loài người đối với năng lượng trong vũ trụ hoàn toàn không hay biết gì”, ý này thật không thật tế."

Ta hỏi: "Vậy loài người đã biết được cái gì?”

https://thuviensach.vn

Anh ta đáp: "Loài người đã biết được không ít, hiểu được cách lợi dụng năng lượng mặt trời, điện năng, từ năng, cùng với rất nhiều nguồn năng lượng khác nữa"

Ta liền nói: "Vậy mà cũng tính là biết sao?”

Anh ta lại đáp: "Tuy nhiên phương pháp mà loài người lợi dụng những nguồn năng lượng này là hết sức ngu si, thí dụ như lợi dụng điện năng phải dùng một đống thiết bị, dù cho phương pháp có ngu si nhưng cũng là lợi dụng được”

Thấy ta im lặng không lên tiếng, anh ta lại nói tiếp: "Lấy một ví dụ sau mà nói, người thời cổ phát minh ra bánh xe và xe để đi lại rất cồng kềnh nặng nề, so với xe của hiện đại thật sự là cách quá xa, tuy nhiên anh không thể nói là người thời đó không hay biết gì về việc sử dụng bánh xe và xe để di chuyển”

Ta suy nghĩ một chút cũng hiểu được ý anh ta muốn nói, cảm thấy rất có lý, ta đáp: "Ồ, vậy để tôi sửa lại một chút”

Anh bạn liền cản ta: "Không cần sửa, để vậy vẫn tốt hơn"

Ta nhìn anh ta chằm chằm, thấy vẻ mặt khổ sở của anh ta – anh bạn ta là một khoa học gia hàng đầu trong giới khoa học: "Dựa theo lý luận mà nói thì một con ruồi bay lên đậu trên hàng không mẫu hạm, bởi vì sức nặng gia tăng nên hàng không mẫu hạm sẽ có chút thay đổi trong khi bay, tuy nhiên trên thực tế nó tuyệt sẽ không thay đổi."

Ta có chút mơ hồ, hỏi: "Anh muốn giải thích cái gì?”

Anh ta thở dài một hơi: "Trên lý luận mà nói thì loài người có thể hiểu được cách sử dụng năng lượng vô cùng vô tận trong vũ trụ, nhưng thực tế mà xét thì có thể dùng một câu không hay biết để hình dung”

https://thuviensach.vn

Ta vẫn nhìn chằm chằm anh bạn ta. Anh bạn ta ngừng lại một chút xoay đầu nhìn quanh bốn phía: "Tôi cũng biết ngay bên người chúng ta có năng lượng tồn tại và có thể lợi dụng chúng nhưng lại không biết cách nào để lợi dụng, chắc là phải có được năng lực của thần tiên mới có thể quá…"

Ta liền ngắt lời không cho anh ta nói thêm nữa "Thôi được rồi, được rồi, ai ai cũng đều mơ tưởng trờ thành thần tiên, anh đừng nói thêm gì nữa, đây là một chuyện căn bản không có khả năng thực hiện"

Anh bạn ta liền la to: "Không có khả năng sao? Anh có ý gì? Không phải đã có…."

Ta lại ngắt lời anh ta: "Giống như những lời của anh vừa nói, trên lý luận thì mỗi người đều có cơ hội trở thành tiên nhưng trên thực tế thì thật sự là không thể."

Anh bạn ta liền cười khổ, vẻ mặt tỏ ra không hài lòng cho lắm làm cho ta nhìn thấy mà nổi nóng, sau đó ta cũng không để ý đến hắn nữa và tiếp tục viết.

o O o

Cổ Ngọc Trân bị ta đẩy lảo đảo nhào về phía trước, khi hắn bước vào sau tấm bình phong thì ta thấy thời gian dường như thật dài, ta cơ hồ nhịn không được lại muốn đi tới. Ngay lúc ấy thì lại thấy hắn bước ra.

Ta vội hỏi: "Vị thần tiên kia nói như thế nào?”

Cổ Ngọc Trân nói: "Ông ta muốn tôi hỏi anh một vấn đề”

Ta liền đáp: "Ông nói đi."

Cổ Ngọc Trân suy nghĩ, vẻ mặt hơi nhăn nhó, hiển nhiên vấn đề hắn hỏi ta, bản thân hắn không muốn hỏi. Hắn hỏi: "Xin hỏi anh, con người từ

https://thuviensach.vn

đâu mà ra?"

Ta ngẩn người ra, hỏi lại: "Có liên quan gì chứ?”

Cổ Ngọc Trân nói: "Mau trả lời vấn đề này đi, dùng đáp án đơn giản nhất để trả lời"

Trong lúc đó, trong đầu ta hiện lên không biết bao nhiêu ý nghĩ trả lời câu hỏi “con người từ đâu mà ra?”

Đáp án chỉ có một, cũng là đáp án đơn giản nhất.

Ta đáp: "Không biết."

Cổ Ngọc Trân mỉm cười, hiển nhiên ta đáp như vậy là nằm trong dự liệu của hắn, hắn nói: "Đúng vậy, con người không biết từ đâu mà ra, thần tiên cũng giống thế, cũng không biết vì sao lại có thần tiên nữa”

Ta liền la to: "Không được, tôi không tiếp thụ được câu trả lời loại này, hãy cho tôi một câu trả lời thật thuyết phục đi, phương pháp từ người biến thành thần tiên là ai sáng tạo, là ai lưu lại?"

Cổ Ngọc Trân chuyển ánh mắt nhìn về phía tấm bình phong một chút: "Quả nhiên là anh muốn tra tận gốc rễ”

Ta chụp lấy cánh tay hắn, giục: "Mau nói đi."

Cổ Ngọc Trân đáp: "Tại thật lâu, thật lâu trước kia, có người đến truyền thụ loại phương pháp này, đến tột cùng là loại người gì, tiên đan dùng cái gì để chế tạo - tôi phục dụng tiên đan, trong đó có cửu thiên tiên lộ, đó là thứ đồ vật gì tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết rằng nó có khả năng làm tôi thoát thai hoán cốt thôi"

Ta hít sâu một hơi. Ta biết không thể trách Cổ Ngọc Trân về vấn đề này, vì vị thần tiên ở phía sau tấm bình phong đá kia cũng đáp không được

https://thuviensach.vn

câu hỏi của ta.

Ta liền nhớ tới vấn đề mà ta cùng Bạch Tố thảo luận. Nàng từng đề cập đến, trong sách ghi lại thời đại có nhiều người thành tiên nhất thì trên địa cầu nhất định có xuất hiện một số thần tiên truyền thụ tiên pháp, nhưng những người này tới từ nơi nào? Tại sao lại có thể thông qua những loại thuốc khiến cho tiềm năng trong cơ thể con người hoàn toàn phát huy? Vấn đề này rất giống vấn đề con người từ đâu mà ra, chỉ có một đáp án đơn giản và duy nhất.

Ta chậm rãi lắc đầu, Cổ Ngọc Trân nói tiếp: "Rõ ràng là thần tiên đến từ cửu thiên chi thượng, anh còn hòai nghi cái gì nữa chứ?”

Ta hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng thầm mắng một câu: Ngu xuẩn!

Tuy nhiên ta lập tức nghĩ đến, "cửu thiên chi thượng" trong lời của Cổ Ngọc Trân có thể phiên dịch thành một nơi nào đó trong vũ trụ vô hạn, vậy thì cũng có chấp nhận.

Ngay khi ta đang chìm trong suy nghĩ thì Cổ Ngọc Trân lại nói: "Vệ Tư Lý, rất đa tạ anh, tiên duyên của tôi toàn là do anh mang đến, mỗi người ai cũng có cơ duyên của họ, tôi tu tiên thành công, anh thì ngược lại…."

Ta vội nói: "Không sao, tôi cũng không có tâm trở thành tiên đâu”

Cổ Ngọc Trân thở dài một hơi: "Đêm đó, hai tay tôi đặt ở trên cửa thì cánh cửa đột nhiên trở nên mềm mại, cả người tôi bị hút vào, vào đến bên trong cũng không thấy thạch thất lúc trước, tôi bị một cổ lực lượng mạnh mẽ mang đến nơi đây."

Ta nói: "Có gì đâu, chỉ là sự chuyển dời không gian mà thôi”

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân nhìn ta chằm chằm. Ta chắc rằng từ đầu tới đuôi hắn không biết cái gì gọi là "sự chuyển dời không gian".

Hắn nói tiếp: "Anh có thể rời đi, đối với người thường mà nói thì kỳ ngộ của anh đã rất không tầm thường, phương pháp luyện khí mà tôi đã dạy anh, anh còn nhớ kỹ không? Hãy cố gắng tu tập cho tốt sẽ có được duyên niên ích thọ và thân thể khỏe mạnh"

Hắn muốn đuổi ta đi, ta vội lên tiếng: "Không được, tôi…"

Cổ Ngọc Trân lắc đầu: "Anh còn muốn gì đây? Đừng hồ đồ nữa, đi đi, ở lại chỗ này có cái gì làm đâu?”

Ta liền nói: "Tôi không phải lưu luyến muốn ở lại nơi này, chỉ là. ..chỉ là…."

Thật sự, trời đất chứng giám, ta không hề có ý muốn Cổ Ngọc Trân hoặc là vị thần tiên phía sau tấm bình phong đá kia thu ta làm đệ tử. Tuy nhiên việc ta không muốn rời đi là bởi vì trong lòng ta còn một nghi vấn còn chưa giải quyết. Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Còn một vấn đề cuối cùng”

Cổ Ngọc Trân nhìn ta, ta nói: "Vị thần tiên ở phía sau tấm bình phong kia, tôi đã từng nghe được tiếng nói của ông ta, đó là thứ tiếng gì? Thần tiên các người phải chăng có một ngôn ngữ riêng? Rốt cuộc có bao nhiêu thần tiên? Thần tiên là một loại người đặc biệt, ở cùng một chỗ, vậy trải qua cuộc sống như thế nào? Thần tiên…."

Cổ Ngọc Trân liền lớn tiếng ngắt lời ta, nói: "Chuyện này là câu hỏi cuối cùng của anh phải không?”

Ta cười cười nói: "Thật xin lỗi."

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân nói: "Được rồi, tôi trả lời anh, rốt cuộc có bao nhiêu thần tiên, không biết! Cao hứng thì họ sống cùng một chỗ, mất hứng thì một mình dạo khắp cửu thiên. Anh sẽ không hiểu được thiên địa rộng lớn dường nào đâu bởi vì anh chỉ có thể sống cuộc sống trên mặt đất mà thôi…."

Ta lẩm bẩm: "Hừ, các người có không gian vô cùng vô tận, còn con người chỉ có một mà thôi."

Cổ Ngọc Trân lại nói: "Chúng ta vẫn còn sử dụng lời nói, trên thật tế khi đạo hạnh đủ rồi thì không cần nói bằng lời nữa, nhìn nhau cũng có thể hiểu được tâm ý của đối phương."

Ta nói: "Vậy thì câu nói kia, tại sao nó chỉ có bốn cái âm tiết mà tôi nghe không hiểu, ông có hiểu không?"

Cổ Ngọc Trân nói: "Anh đọc cho tôi nghe đi”

Ta đọc bốn âm tiết kia một lần, Cổ Ngọc Trân cười ha ha nói: "Anh không biết cổ văn nên không hiểu, lúc đó ông ta đang hỏi tôi, “anh muốn làm gì?”"

Ta liền ngây người, trong đầu hồi tưởng lại bốn âm tiết kia, ôi, thật sự là chỉ có trời biết, tuy nhiên nếu như viết ra thì ta nhất định sẽ hiểu, nhưng phát âm thì thật sự là không thể nào hiểu nổi. Lúc ấy, ta đang chuẩn bị kích hoạt thuốc nổ thì vị thần tiên kia hỏi Cổ Ngọc Trân: "Hắn muốn làm gì?"

“Hắn muốn làm gì?”

Theo cách nói hiện đại, nếu không biết tên thì có thể dùng ngôi thứ ba. Vị thần tiên kia sống vào thời Đông Hán cho nên đồng dạng một câu nói xuất từ miệng ông ta cũng vậy, chính là: "Bỉ tương hề vi?" ("彼将奚为？ - Hắn muốn làm gì?")

https://thuviensach.vn

Ta nghĩ mình cũng có chút may mắn không có trực tiếp cùng vị thần tiên này nói chuyện với nhau, nếu không chỉ sợ liên tục ba năm phải gặp ác mộng!

Cổ Ngọc Trân lại nói: "Anh có muốn tôi đưa anh ra ngòai không? Khi anh vào đây thì xoay tròn tiến vào, lúc đi ra ngoài thì cũng như thế, đây là do vị thần tiên kia vận dụng lực lượng của ông ta làm cho anh đột phá sự hạn chế của không gian."

Ta dụng tâm lắng nghe, sau đó đột nhiên có một ý nghĩ nảy ra trong đầu, ta hỏi: "Nơi này, à.. gian thạch thất này, không nằm tại núi Thanh Thành, phải không? Sự chuyển dời không gian cơ hồ có thể làm cho người ta tới bất kỳ một địa phương nào, phải không?”

Cổ Ngọc Trân chần chờ nói: "Tôi nghĩ… đại khái là như vậy"

Ta đề cao giọng: "Vậy thì xin hãy đưa tôi về nhà, tôi không muốn ở tại hoang sơn dã lĩnh sống kiếp sống dã nhân”

Cổ Ngọc Trân quay đầu lại nhìn về hướng tấm bình phong một chút, phía sau tấ bình phong liền truyền đến một âm thanh “ừm” rất nhỏ.

Vị thần tiên này, ta chỉ nghe được hắn nói có hai câu, ta thật sự muốn đi nhìn xem hắn như thế nào, nhưng nếu hắn không cho ta xem thì ta không cách nào có thể gặp được. Hắn phát ra một tiếng "ừm", vậy chứng tỏ hắn đã đáp ứng.

Lúc này Cổ Ngọc Trân lột ra vẻ mặt thương cảm, nói: "Vệ Tư Lý, lần này cách biệt, thật chẳng biết ngày nào gặp lại”

Ta liền nói: "Đối với ông mà nói thì qua mấy ngàn năm ông cũng không lo lắng, còn tôi thì nhiều nhất cái mạng chỉ còn có vài chục năm, chỉ sợ là không có cơ hội gặp lại đâu"

https://thuviensach.vn

Cổ Ngọc Trân càng cảm khái: "Đúng vậy, tôi sẽ tiềm tu thật lâu, nhanh nhất là một trăm năm, chờ tôi tu hành thành công thì anh đã…."

Ta phất tay ra hiệu cho hắn đừng nói nữa, Cổ Ngọc Trân nói: "Vậy hẹn gặp lại"

Ta hướng hắn vẫy tay tạm biệt thì trước mắt liền tối sầm, cổ lực lượng cường đại kia lại đến nữa, thân thể của ta không tự chủ được lại xoay tròn, càng lúc càng nhanh. Đột nhiên việc xoay tròn dừng lại, ta vươn tay ra muốn nắm lấy vật gì thì liền chạm tới một vật hết sức quen thuộc - đó là một bộ sừng nai được treo trên tường trong thư phòng của ta. Ta mở mắt ra nhìn thì thấy đúng là đang ở trong thư phòng của ta.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, ta mở cửa đi ra ngoài, đúng lúc gặp đươc Bạch Tố đang từ dưới lầu đi lên. Nàng nhìn thấy được ta, vẻ mặt kinh ngạc không thôi, ta liền hỏi: "Như thế nào, ngạc nhiên chứ?"

Bạch Tố vẻ mặt ngạc nhiên, nói: "Thật là thần không biết quỷ không hay nha, đừng nói với em là anh cũng tu thành thần tiên rồi đó."

Ta hít sâu một hơi, đáp: "Anh quả thật cũng muốn thế”

Ta kéo nàng vào thư phòng rồi đem mọi chuyện phát sinh tại núi Thanh Thành kể cho nàng nghe. Bạch Tố im lặng nghe ta kể, chờ ta kể xong, nàng nói: "Anh cũng thật hồ đồ”

Ta nói: "Vậy em nói anh phải làm sao? Đứa trẻ thần tiên kia so với anh càng hồ đồ hơn, ngay cả chuyện kích hoạt kíp nổ cũng không biết mà cứ lộn xộn"

Bạch Tố nở nụ cười, nói: "Khó trách con người muốn đi tìm động phủ của thần tiên nhưng tất cả đều không có kết quả, bởi vì thần tiên có thể đột phá sự hạn chế của không gian. Em chắc chắn rằng động phủ của thần tiên đều nằm ở trong một không gian khác, trong ngẫu nhiên có thể làm cho

https://thuviensach.vn

người ta chứng kiến, và cũng ngẫu nhiên hoặc do thần tiên "dẫn độ" thì mới có thể tới được."

Ta gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Đối với thần tiên, anh đã có một định nghĩa mới. Thần tiên chính là một loại ngươi có thể đột phá sự hạn chế của không gian và thời gian, có thể tùy ý vận dụng năng lượng trong vũ trụ"

Bạch Tố liền nói: "Nếu anh đem chuyện này mà viết thành văn thì chỉ sợ sẽ bị người khác xem là người điên"

Ta không để ý tới, tiếp tục nói: "Hơn nữa, anh còn có được một kiến thức mới mẻ. Cho dù thần tiên có năng lực rất mạnh mẽ nhưng thủy chung họ cũng là người, vẫn giữ lại tính cách của con người"

Bạch Tố "ừm" một tiếng: "Vậy thì thế nào, dù gì bọn họ cũng là thần tiên."

Ta nói: "Khác nhau rất lớn, bọn họ là người, vẫn có nhược điểm của con người, có ngu dốt, có tinh nghịch, cũng có thần tiên chịu không được sự cô đơn tịch mịch, thậm chí còn có người rơi vào lưới tình nam nữ, trong sách ghi lại có không ít nữ thần tiên nửa đêm tiến vào phòng của nam nhân, hoặc là cố ý mang nam nhân tới một không gian khác gặp gỡ" (í da... hy vọng có thể thành hiện thực ngoài đời cho cánh mày râu ^.^")

Bạch Tố trừng mắt liếc ta một cái: "Đáng tiếc ở đằng sau tấm bình phong đá đó chỉ có một nam thần tiên và một tiểu thần tiên thôi"

Ta ngáp dài một cái rồi nói: "Đúng vậy, nếu đó là một nữ thần tiên thì anh có thể đã không về được rồi."

Bạch Tố đột nhiên nở nụ cười tươi như hoa, ta lớn tiếng nói: "Anh đã trờ về rồi, có chuyện gì buồn cười đâu chứ?"

https://thuviensach.vn

Bạch Tố thản nhiên đáp: "Em đang suy nghĩ, người có tính cách giống như anh vậy, cho dù có thật sự là tiên nữ, giữ anh lại trong thời gian mấy trăm năm, mấy ngàn năm thì trong 24 giờ đối mặt với tiên nữ, anh sẽ thế nào đây?”

Ta ngẩn người, than thở: "Ôi, nếu như vậy thì quả thật là không xong, như bây giờ chính là tốt nhất!”

Câu chuyện “Thần tiên” đến đây là kết thúc.

Cho tới bây giờ ta cũng không hề gặp lại Cổ Ngọc Trân.

Một tháng trước, trong một buổi party, có một người ta hoàn toàn không nhận ra, thần thần bí bí đi tới bênh cạnh ta, hỏi: "Anh nhận ra tôi không?”

Khi ta nói rằng ta không nhận biết hắn thì vẻ mặt của hắn hết sức hài lòng rời đi. Ta sực nghĩ tới hắn có thể chính là Hồ Sĩ đã phẫu thuật chỉnh hình, liền muốn đi tìm hắn nhưng lại tìm không được.

Về phần “tiên thư, tiên đan”, rốt cuộc là như thế nào truyền đến địa cầu? Ta vẫn cứ tiếp tục suy nghĩ nhưng cũng giống như câu hỏi “con người từ đâu mà ra?”. Đáp án thật sự khiến kẻ khác chán nản.

Có khi ta nghĩ đến, nếu thần tiên là người thì mỗi một người chúng ta cũng đều có thể nghĩ mình là thần tiên, suy nghĩ như vậy đó là những người có tính cách dễ thỏa mãn và không lo lắng. Làm người có gì không vui? Ngược lại làm thần tiên có gì vui sướng? Vấn đề này ta đã quên hỏi Cổ Ngọc Trân. Nếu làm thần tiên mà cảm thấy mệt mỏi rồi thì có phương pháp nào biến lại trở thành người thường không?

Thần tiên! Thần tiên!

https://thuviensach.vn

THẦN TIÊN

Nghê Khuông

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hậu Ký

Còn có một chút chuyện muốn nói rõ nên ta bổ sung ở đây.

Thứ nhất, ta và Bạch Tố đã thảo luận qua, nếu có một ngày những "thần tiên" có siêu năng lực kia đột nhiên thay đổi ý nghĩ và xuất thế, tích cực tham gia chuyện của nhân gian thì tình hình sẽ thế nào đây? Nếu thế gian này có một nhóm siêu nhân như vậy thì nó có thái bình không?

Kết quả là chúng ta nhất trí cho rằng không thể. Những siêu nhân kia cũng là người, họ cũng có nhân tính và nhược điểm, kết quả sợ rằng sẽ tệ hại, để cho họ tự do ngao du thì tốt hơn.

Tiếp theo, học thuyết của đạo gia cho rằng trong bản thể vũ trụ có "Linh năng" vô tận, vạn vật đều do linh năng diễn hóa âm dương mà sinh ra, con người cũng là bởi vậy mà đến, cho nên linh năng là bản thể, con ngươi là thân thể, giữa thân thể và bản thể vốn có một sự liên lạc vi diệu, một khi dung hội quán thông, nắm giữ phương pháp vận dụng linh năng cùng bản thể thì tự nhiên sẽ khiến cho năng lực của con người tăng lên vô số lần, biến thành siêu nhân.

Đạo gia đối với quá trình tu luyện tự thuật lại, mặc dù có rất nhiều danh từ cổ quái, tỷ như thân thể vốn có gọi là "Huyễn thân", tu luyện được "Chân thân" thì sẽ có khả năng thóat khỏi sinh tử tạo hóa, thành thần siêu thóat tam giới, hồi phục diện mục tiên thiên…

Thuyết pháp của đạo gia, nói rõ rằng nhân thể phải trải qua một trình tự nhất định mới có thể kết hợp cùng linh năng trong vũ trụ, trở thành siêu nhân. "Thiên nhân hợp nhất" chính là diễn tả tình cảnh này.

https://thuviensach.vn

Lý luận tu tiên của đạo gia đề ra đã có mấy ngàn năm, nhưng qua những trường hợp tu tiên thành công được ghi lại thì hơn phân nửa chính là nhờ vào "đan dược" khiến cho tiềm năng trong cơ thể người phát huy hoàn toàn. Vì vậy cho nên "đan dược" là một chuyện thần bí nhất, chắc chắn nó phải phát xuất từ một nơi đặc thù và có phương thức kết hợp chế tạo…., những vấn đề này đều đáng giá tra cứu, nhưng đáng tiếc hoàn toàn không có cách nào để làm.

Có lẽ, cái bí mật này ở nhiều năm sau nữa sẽ bị người khám phá, và cũng có lẽ ngay cả bản thân thần tiên cũng không rõ được nguyên do!

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Hồ Nước

- Mục lục
- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5

Phong Thủy

- Mục lục
- Chuyện Của Nhiều Năm Trước
- Giàu Có Tột Đỉnh Nhờ Phong Thủy
- Yêu Cầu Hoang Đường
- Tiến Vào Nơi Điên Cuồng
- Đi Tàu Lửa Đến Mục Tiêu
- Thừa Dịp Loạn Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Toản Thạch Hoa

- Mục lục
- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12

https://thuviensach.vn

Kết Cục
Thần Tiên
Mục lục
Chương 1: Bên Trong Bình Phong Có Chứa Bảo Vật
Chương 2: Bị Thuyền Không Gian Bắt Cóc
Chương 3: Công Thức Chế Tạo
Chương 4: Kỳ Tích Của Việc Hồi Phục Tuổi Thanh Xuân
Chương 5: Đáng Giá Dùng Tính Mạng Trao Đổi
Chương 6: Một Phần Tiên Thư, Chín Viên Đan Dược
Chương 7: Tiềm Năng Của Cơ Thể Con Người Vô Cùng Vô Tận
Chương 8: Tìm Kiếm Quyển Bí Kíp Thứ Ba
Chương 9: Một Kết Cấu Sinh Lý Quá Khác Người
Chương 10: Dùng Thuốc Nổ Tiến Vào Tiên Phủ
Chương 10: Dùng Thuốc Nổ Tiến Vào Tiên Phủ (2)
Chương 11: Ở Cùng Một Chỗ Với Thần Tiên
Chương 12: Hậu Ký

https://thuviensach.vn